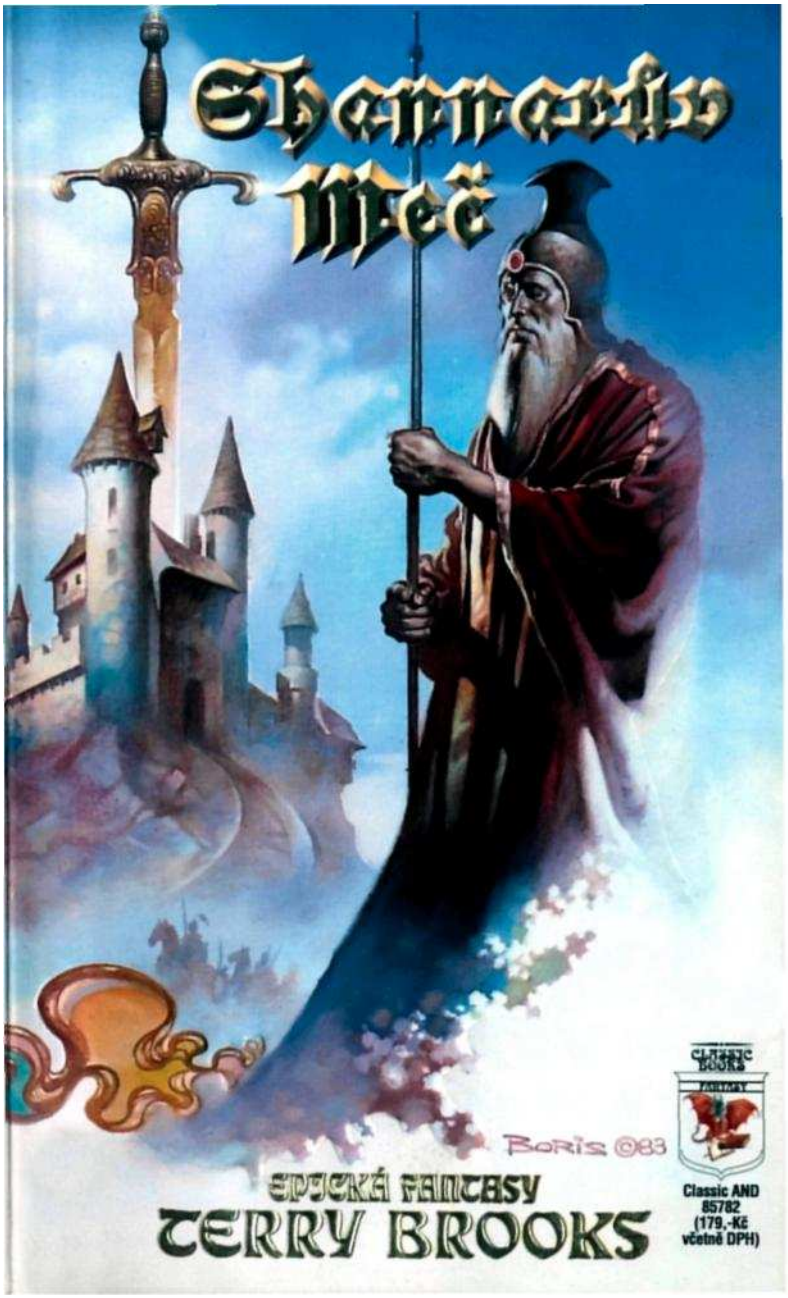
Shannarův meč
Boris ©83
EPICKÁ FANTASY
TERRY BROOKS
CLASSIC BOOKS
FANTASY
Classic AND
85782
(179,-Kč
včetně DPH)

Terry Brooks

Shannarův meč

Série Shannara – díl č. 1

THE SWORD OF SHANNARA

Copyright © 1977 by Terry Brooks

All rights reserved, which includes no reproduce this book or portions any form whatsoever.

AND CLASSIC, 1997

Translation © Jan Kantůrek, 1996
Jitka Bártů. 1996

Cover Art © by Boris Vallejo / via Agentur Schlück

ISBN: 80-85782-87-1

Distribuce - LA, spol. s.r.o.
Čestmírova 27, Praha 4, 140 00
tel.: (02) 691 33 57

Vytiskla BBS Tiskárna Vimperk s. r. o

SEVERNÍ ZEMĚ
Umrlčí hory
Kierlakská poušť
Království umrlčí hlasy
Lebkohory
mořál Maig
Ostronoží
řeka Léthe
Streleheimské pláně
Jantarová stezka
ZÁPADNÍ ZEMĚ
Rýnské údolí
PARANOR
DRUID-STEIN
Pusté pláně
Pustá řeka
VÝCHODNÍ ZEMĚ
Horní Anar
Dračí štíty
Síň králů
Údolí smutku
Vlčí hřbety
KERN
STORLOCK
VARFLEET
TYRSIS
Runové hory
Nefritová soutěska
průsmyk Opratky
Truboroh
Anarské prales
Duhové jezero
Stříbrná řeka
POSLEDNÍ PŘÍSTAV
JIŽNÍ ZEMĚ
Mlžný mořál
Duinský prales
LEAH
Pevnostní pahorkatina
STINNÝ DŮL
Leahžské království
Dolní Anar

Mým rodičům kteří věřili.

Kapitola 1

Když začal Flick Ohmsford sestupovat táhlým úbočím dolů, slunce už pomalu klesalo do temné zeleně pahorků na západě a východní strana údolí se začala halit do fialových a šedorůžových stínů. Cesta klesala v zatáčkách po severním úbočí a klikatila se mezi mohutnými balvany, které tvořily na mírném svahu velké skupiny. Stezka pak mizela v hustém nížinném pralese, aby se po nějaké době vynořila na světlo v místech, kde porost řídl a měnil se v roztroušené hájky. Unavený Flick upíral oči na stezku a tu a tam si posunul poloprázdný vak, který měl přehozen přes rameno. Široká, opálená tvář byla vyrovnaná a jen velké šedé oči vyzařovaly neklidnou energii, ukrytou pod zdánlivě nevzrušeným zevnějškem. Flick byl mladý, i když díky zavalité postavě, prošedlým hnědým vlasům a hustému obočí vypadal starší, než byl. Na sobě měl volné pracovní šaty venkovanů z údolí a ve vaku nesl několik železných nástrojů, které s kovovým chřestěním narážely jeden o druhý.

Večerní vzduch se ochladil a Flick si těsněji přitáhl límec otevřené vlněné košile. Ještě ho čekala cesta pralesem a zvlněnými pahorky, které zatím nebyly vidět, protože právě vešel do hustého stínu rozložitých dubů a pochmurných hikor, jejichž koruny se mu zavřely nad hlavou a zakryly tak bezmračnou večerní oblohu. Slunce zapadlo a nechalo za sebou jen temně modré nebe, poseté tisíci přátelsky pomrkávajících hvězd. Mohutné stromy však zastínily i hvězdy, takže se Flick ocitl v naprosté temnotě a jen pomalu postupoval po ušlapané stezce kupředu. Protože mladík touto cestou prošel snad už tisíckrát, okamžitě si všiml, že toho večera zahalilo celé údolí nezvykle hluboké ticho. Mnohohlasý bzukot a cvrkání hmyzu, křik nočních ptáků, kteří vylétali se západem slunce, aby si nalovili potravu — to všechno dnes večer chybělo. Flick se marně snažil zachytit jakýkoliv zvuk, který by prozradil blízkost nějakého života — jeho bystré uši nezaslechly jediný. Flick nejistě zavrtěl hlavou. Hluboké ticho ho znepokojovalo, zvláště v souvislosti s pověstmi o strašlivé obludě s černými křídly, kterou někdo zahlédl před několika dny na noční obloze nad údolím.

Začal si pískat a nutil se upnout myšlenky k práci, jíž se zabýval celý dnešní den za severním okrajem údolí, kde žilo na farmách několik rodin, živících se zemědělstvím a chovem dobytka. Každý týden je obcházel, dodával jim různé drobné zboží, které si objednaly, nosil jim zprávy o tom, co se děje v údolí, a někdy dokonce i novinky z měst dalekého Jihu. Jen málokdo znal okolí jako on, a ještě méně se jich odvážilo vydat se dál než za více méně bezpečné hranice jejich vsi. Lidé v těch dnech tíhli k tomu, zdržovat se v oddělených společenstvích a nechat zbytek světa, aby se o sebe postaral, jak umí. Jenže Flickovi se líbilo vypravit se občas za hranice údolí a lidé na přespolních usedlostech jeho služby potřebovali a rádi mu za jeho námahu zaplatili. Flickův otec nepatřil k těm, kteří by se nechopili příležitosti k vydělání peněz, když se nabízela, a tak, jak se zdálo, zatím všechno klapalo k všeobecné spokojenosti.

Flickovi najednou o hlavu zavadila nízko skloněná větev, kterou v temnotě přehlédl, a to ho polekalo tak, že s polohlasným výkřikem uskočil stranou. Pak se rozzlobeně narovnal, podíval se nevrle nazpět k listnaté překážce a znovu vykročil na cestu, tentokrát znatelně rychlejším krokem. Byl hluboko uprostřed údolního pralesa a cestu, po níž šel, jen velmi zřídka ozářily paprsky měsíce v místech, kde našly skulinu v hustém větvoví. Pod korunami stromů byla taková tma, že se Flick chvílemi obával, aby z ní nesešel. Měl pocit, jako by celý okolní život náhle zmizel a zbyl jen on sám, hledající si cestu z té temné pralesní hrobky. Znovu si připomněl podivné zvěsti, které slyšel. Proti své vůli najednou pocítil úzkost a poplašeně se rozhlédl kolem. Ale před ním na cestě ani v okolních křovinách se nic nehýbalo a Flicka zaplavil pocit úlevy.

Vyšel na malou mýtinu a na chvilku se zastavil, aby se potěšil pohledem na nebe

poseté hvězdami, které se mu rozklenulo nad hlavou. Pak znovu vykročil a vzápětí zmizel v temnotě na druhé straně mýtiny. Šel pomalu a jen namáhavě hledal klikatou stezku, jež se za mýtinou zúžila a zdánlivě mizela v černé stěně stromů a keřů před ním. Věděl, že má asi zbytečné obavy, ale stejně se neubránil tomu, aby se nejistě nerozhlédl na všechny strany. Zanedlouho došel k místu, kde se stezka znovu rozšiřovala a mezi řídnoucími stromy tu a tam prosvítalo hvězdnaté nebe. Byl už skoro na dně údolí a k domovu mu chyběly necelé dvě míle. Usmál se sám pro sebe, protáhl krok a začal si spokojeně pískat starou pijáckou písničku. Byl tak dychtivý zdolat ten zbývající kousek stezky, který ho vyvede z pralesa do otevřené krajiny, že si téměř nevšiml obrovského černého stínu, jenž se náhle odloupl od kmene mohutného dubu nedaleko stezky a vykročil k němu. Temná postava už se ocitla téměř u venkovana, když Flick jeho přítomnost vycítil. Tmavý stín se vedle něj tyčil jako černý balvan připravený rozdrtit menšího tvora jediným pohybem. Flick s poplašeným výkřikem uskočil stranou, vak mu sklouzl z ramene a dopadl s kovovým zachřestěním na zem. Levou rukou tasil dlouhou tenkou dýku, kterou měl v pochvě u pasu. Přikrčil se, připraven k obraně, ale temná postava rychle pozvedla varovným gestem ruku a ze tmy zazněl silný, ale uklidňující hlas.

„Počkej chvilku, mládenče! Nejsem nepřítel a nemám v úmyslu ti ublížit. Ztratil jsem cestu a byl bych ti vděčný, kdybys mi mohl ukázat správný směr."

Flick se trochu uvolnil a pokusil se zrakem proniknout temnotu před sebou ve snaze zjistit, zda postava před ním vůbec připomíná lidskou bytost. Jenže neviděl nic, a proto se začal pomalými kroky přesunovat nalevo a doufal, že se mu podaří zahlédnout rysy neznámého alespoň v odraženém svitu hvězd.

„Ujišťuji tě, že nemám v úmyslu nic zlého," pokračoval hlas, jako by četl venkovanovy myšlenky. „Nechtěl jsem tě vystrašit, ale zahlédl jsem tě až ve chvíli, kdy jsi mě už skoro minul, a obával jsem se, že bys mohl projít okolo, aniž bych s tebou stačil promluvit."

Hlas zmlkl a mohutný černý stín stál nehybně. Flick však cítil, jak ho neznámý sleduje očima, a proto se snažil co nejrychleji dostat na místo, kde bude mít světlo v zádech. V slabých měsíčních paprscích se začal ze tmy pomalu vynořovat cizincův obličej, složený z rozmazaných linií a modrých stínů. Oba muži dlouho stáli a pozorovali jeden druhého: Flick proto, aby zjistil, co nebo koho to má vlastně před sebou, cizinec v tichém očekávání.

Pak se najednou černá postava vrhla neuvěřitelně rychle kupředu a mohutné ruce se sevřely venkovanovi kolem zápěstí. Neznámý zvedl Flicka do vzduchu jako dítě, zatřásl s ním, až mu z ochromených prstů vypadla dýka, a zasmál se mu hlubokým hlasem přímo do obličeje: „Tak prosím, můj mladý příteli! Copak uděláš teď, no? Klidně bych ti mohl tady na místě vyříznout srdce a tvou mrtvolu nechat napospas vlkům, co říkáš?"

Flick zoufale bojoval a snažil se osvobodit. Hrůza mu však zastřela mozek, takže jediné, co mu letělo hlavou, byla myšlenka na útěk. Nevěděl, jaké stvoření ho vlastně přepadlo, ale rozhodně bylo silnější než kterýkoliv obyčejný člověk a zřejmě mělo v úmyslu zbavit se ho co nejrychleji. Pak ho ale věznitel najednou podržel na délku natažených paží před sebou a posměšný hlas se naplnil chladnou nespokojeností.

„Tak dost, chlapče! Zahráli jsme si a dost! Nevíš o mně ani o chlup víc než předtím. Jsem unavený a mám hlad a nestojím o to zdržovat se ve studené noci na nějaké opuštěné cestě v lese a čekat, až se milostivě rozhodneš, zda jsem člověk nebo zvíře. Teď tě postavím na zem, abys mi mohl ukázat cestu. A varuju tě — nepokoušej se utéct, nebo to s tebou špatně dopadne."

Zvučný hlas se odmlčel a nespokojený tón z něj docela zmizel. Když se muž krátce zasmál, zaslechl Flick v jeho hlase původní posměšný nádech.

„Kromě toho," pokračoval muž poté, co povolil stisk a spustil Flicka nazpět na stezku, „jsem možná mnohem lepší přítel, než si dokážeš představit."

Postava o krok ustoupila, Flick se narovnal a začal si třít zápěstí, aby si ve znecitlivělých rukou obnovil krevní oběh. Rád by se dal na útěk, ale byl si jistý, že by ho cizinec snadno chytil a pak se ho bez nejmenšího zaváhání zbavil. Opatrně se naklonil k

zemi, zvedl svou dýku a zastrčil ji nazpět do pouzdra u pasu.

Teď už viděl cizince mnohem jasněji a rychlá prohlídka potvrdila, že je to v každém případě člověk, i když mnohem větší, než jakého kdy Flick viděl. Byl přes dva metry vysoký, ale výjimečně štíhlý, i když to zase nebylo tak jisté, protože ho od hlavy až k patě halil široký černý plášť s kapuci, která mu zakrývala hlavu a část obličeje. Tvář měl podlouhlou a plnou hlubokých vrásek, takže na první pohled vypadala jako popraskaná. Hluboko zasazené oči se skrývaly pod hustým obočím, které se proplétalo nad dlouhým plochým nosem. Krátká černá bradka lemovala široká ústa s úzkými rty a zdálo se, že se rty téměř nepohybují. Na první pohled budil muž strach, byl obrovský a celý v černém a Flick jen s obtížemi přemáhal nutkání, které v něm stále narůstalo — dát se na útěk a co nejrychleji zmizet v houštinách. Podíval se cizinci přímo do hlubokých nepřístupných očí, i když ho to stálo dost úsilí, a podařilo se mu na tváři vyloudit slabý úsměv.

„Myslel jsem si, že jste zloděj," zabručel váhavě.

„Tak to ses spletl," zazněla ticha odpověď. Pak cizincův hlas o něco změkl. „Měl by ses naučit rozeznávat přítele od nepřítele. Může se stát, že na tom jednou bude záviset tvůj život. Tak, a teď mi hezky řekni, jak se jmenuješ."

„Flick Ohmsford." Flick na chvilku zaváhal a pak pokračoval o něco odvážnějším tónem: „Můj otec se jmenuje Curzad Ohmsford. Má hostinec v Stinném údolí. Najdete tam jak ubytování, tak něco slušného k snědku."

„Ach, Stinné údolí," zvolal cizinec. „Ano, přesně tam mám namířeno.“ Pak se odmlčel, jako by si opakoval vlastní slova. Flick ho opatrně pozoroval. Cizinec si několikrát přejel drsný obličej sukovitými prsty a upřel pohled na zvlněné dno údolí za okrajem lesa. S očima stále odvrácenýma pak řekl:

„Ty... máš bratra."

To nebyla otázka; bylo to prosté konstatování skutečnosti. Cizinec to řekl tak nepřítomně a chladně, jako by ho odpověď ani nezajímala, a Flick jeho prohlášení téměř přešel. Pak si najednou uvědomil význam té poznámky, zarazil se a rychle obrátil hlavu ke svému společníkovi: „Jak můžete...?"

„Ale, no tak!" odpověděl muž. „Cožpak nemá skoro každý mladík v údolí nějakého bratra?"

Flick zmateně přisvědčil, protože nebyl s to porozumět, o čem to ten druhý vlastně mluví. V duchu ho také napadlo, kolik toho neznámý asi o údolí ví. Černý poutník na něj upíral zvědavý pohled a bylo vidět, že čeká, až ho Flick dovede ke slíbené potravě a odpočinku. Flick se rychle obrátil, sebral ze země vak, který v rozčilení upustil, přehodil si ho přes rameno a ohlédl se na postavu, která se nad ním tyčila.

„Cesta vede tudy," ukázal, a dvojice vykročila.

Vyšli z hustého lesa a ocitli se mezi nevysokými pahorky, které se táhnou až k vesničce ležící na vzdálenějším konci Stinného údolí. Tady, pod širým nebem nestíněným stromy, byla jasná noc. Nad hlavami jim zářil měsíc jako rybí oko a osvětloval okolní krajinu i cestu, po které oba poutníci kráčeli. Cesta sama se podobala nezřetelnému pruhu vinoucímu se mezi travnatými vršky a občas ji bylo možno poznat jen podle holých ušlapaných míst, která probleskovala mezi všudypřítomnou trávou. Vítr zesílil a opíral se do obou mužů v nepravidelných nárazech, tahal je v chůzi za šaty a nutil je, aby částečně sklonili hlavy a chránili si tak oči. Ani jeden z nich nemluvil, oba se soustředili na cestu, kterou měli před sebou. S rostoucí únavou pozorovali, jak se za každým pahorkem, který minuli, objevuje další údolíčko a za ním další oblý pahorek. Kromě hukotu větru byla noc tichá. Flick pozorně poslouchal a jednou měl dojem, že odkudsi ze severu zaslechl ostrý výkřik, ale ten vzápětí umlkl a znovu se už neozval. Zdálo se, že cizince podivné ticho v údolí nijak neznepokojuje. Flick měl dojem, že jediné, co cizince zajímá, je jakési pomyslné místo na cestě, ubíhající zhruba dva metry před nimi. Nezvedl hlavu ani neobrátil obličej ke svému menšímu průvodci, aby se přesvědčil, že jde správným směrem. Vypadalo to, jako by přesně věděl, kam má Flick namířeno, a jen se mu s

důvěrou držel po boku.

Po nějaké chvíli Flick zjistil, že není s to udržet s vysokým cizincem krok. Muž šel dlouhou houpavou chůzí, na kterou Flickovy kratší nohy nestačily. Drobnější venkovan musel chvilkami popoběhnout, aby vysokého cizince dohnal. Cizinec se jednou nebo dvakrát podíval na svého společníka, a když si všiml jeho potíží, zvolnil o něco tempo. Nakonec se přiblížili k jižním svahům údolí a pahorky přešly v travnatou rovinu porostlou skupinami hustých křovin, naznačujících blízkost dalšího lesa. Rovina začala znovu pomalu klesat a Flick uviděl několik charakteristických orientačních bodů, které označovaly hranice Stinného dolu. Proti vlastní vůli si přiznal, že cítí vlnu úlevy. Vesnička a jeho vlastní útulný domov už jsou nedaleko.

Během společné cesty nepromluvil cizinec jediné slovo a Flick neměl chuť pouštět se s ním do hovoru. Místo toho se pokoušel obra si prohlédnout, a proto na něj vrhal při chůzi kradmé pohledy, pokud možno tak, aby si toho cizinec nevšiml. Nebylo divu, že je zvědavý. Dlouhá zbrázděná tvář vroubená špičatou černou bradkou připomínala obávané čaroděje, o kterých mu nad dohořívajícími uhlíky vyprávěli dospělí, když byl ještě malý. "Nejstrašidelnější byly cizincovy oči — nebo přesněji řečeno ty hluboké temné dolíky pod hustým obočím, kde měly oči být. Flick nedokázal proniknout pohledem hluboký stín, který ukrýval celý cizincův obličej. Tvář plná hlubokých čar vypadala jako vytesaná z kamene, a jak si ji Flick po očku prohlížel, uvědomil si najednou, že za celou tu dobu mu cizinec neřekl své jméno.

Dvojice se přiblížila k místu, kde se cesta ztrácela ve vysokých hustých křovinách. Černý cizinec se najednou zastavil, znehybněl a s hlavou mírně nakloněnou k jedné straně soustředěně naslouchal. Flick zůstal stát vedle něj a trpělivě čekal, ale přestože se pokoušel zachytit nějaký zvuk, neslyšel nic. Tak stáli zdánlivě celé nekonečné minuty, když se velký muž náhle otočil ke svému malému společníkovi:

„Rychle! Ukryj se v tom křoví před námi! Běž, pospěš si!"

Napůl postrkoval a napůl poponášel Flicka před sebou a rychle ho poháněl k hustému křoví opodál. Flick rychle klusal do úkrytu křoviska a z brašny, která mu přitom narážela do zad, se ozývalo kovové řinčení. Cizinec mu strhl brašnu ze zad a ukryl ji pod svůj těžký plášť.

„Ticho!" zasykl. „Utíkej! A ani slovo!"

Doběhli k temné stěně keřů nějakých patnáct metrů před nimi a vysoký muž rychle vstrčil Flicka mezi husté větve, které je šlehaly do tváří. Dotáhl ho až do nejhustšího místa křovisek a tam se oba, celí zadýchaní, zastavili.

Flick se podíval na svého společníka a zjistil, že se nedívá z křoví ven, ale s pozvednutou hlavou pozoruje malé výseky hvězdné oblohy, probleskující mezi větvemi křovin. Venkovanovi, který sledoval cizincův soustředěný pohled, připadala obloha čistá, a jak tiše stáli a čekali, zdálo se mu, že na něj chladné hvězdy pomrkávají. Ubíhaly minuty; jednou se pokusil promluvit, ale cizincova ruka, která mu varovně sevřela rameno, ho rychle umlčela. Flick tedy stál mlčky dál, upíral oči do tmy a napínal uši, aby zaslechl nějaký zvuk signalizující nebezpečí. Neslyšel však nic kromě jejich zrychleného dechu a tichého šumu větru, který se proplétal listy jejich úkrytu.

Přesně ve chvíli, kdy se Flick chystal povolit unaveným svalům a sednout si na zem, zakrylo nebe něco černého a obrovského, co jim proplulo nad hlavami a zmizelo z dohledu. O chvilku později se to objevilo znovu. Zdálo se, že jim to krouží nad hlavami, a stín podivného zjevení visel zlověstně nad oběma poutníky, jako by se je chystal každou vteřinou pohltit. Flickovi proběhl tělem náhlý záchvěv strachu, sevřel mu duši do kovové klece a jeho já se marně pokoušelo uniknout neznámému děsivému šílenství, jež se dralo dovnitř. Měl pocit, že mu něco proniká do hrudi a pomalu vymačkává vzduch z plic, a vzápětí se přistihl, jak lapá po dechu. Před jeho zrakem se rychle mihla směsice obrazů — podivný černý tvor protkaný rudým žilkováním, spáry s mocnými pařáty a obrovská křídla, věc tak zlá a odporná, že sama její existence ohrožovala jeho křehký život. Mladík měl

nutkavý pocit, že musí vykřiknout, ale znovu mu rameno pevně sevřela cizincova ruka a v posledním okamžiku mu v tom zabránila. Obrovský stín zmizel právě tak náhle, jak se objevil, a nad hlavou jim znovu zářily jen stříbřité hvězdy na bezmračném nočním nebi.

Stisk cizincovy ruky na Flickově rameni pomalu povolil a venkovan se zvolna sesul k zemi. Zůstal tam ležet, těžce dýchal a po těle mu vyrazil chladný pot. Vysoký cizinec se tiše posadil vedle svého menšího společníka a po tváři mu přeběhl krátký úsměv. Položil svou dlaň Flickovi na ruku a popleskal ho, jako by byl dítě.

„No tak, mladíku," zašeptal, „jsi živý a v pořádku a Důl už je jen kousek před námi."

Flick zvedl oči k jeho klidné tváři a s očima rozšířenýma hrůzou pomalu vrtěl hlavou.

„Ta věc! Co to bylo za strašlivou věc?"

„Jen stín," odpověděl mu klidně cizinec. „Ale tohle není ani čas ani místo vhodné k tomu, abychom se tím zabývali. Promluvíme si o tom později. Právě v tomhle okamžiku bych se rád dostal k nějakému pořádnému jídlu a teplému krbu, jinak ztratím trpělivost."

Pomohl venkovanovi na nohy a vrátil mu jeho vak. Pak máchnutím paže naznačil, že je připraven Flicka následovat, je-li jeho druh připraven ho vést. Propletli se houštím a vyšli znovu na stezku, i když Flick se celou tu dobu nejistě rozhlížel po hvězdném nebi. Teď to skoro vypadalo, že celá příhoda byla výplodem Flickovy příliš bujné obrazotvornosti. Flick o celé věci zachmuřeně přemítal a nakonec došel k tomu, že ať to bylo cokoliv, pro dnešní večer mu to bohatě stačilo. Nejdřív tajemný bezejmenný obr a pak ten děsivý stín. V duchu přísahal, že si podruhé dobře rozmyslí, než se vydá na cestu v takovém čase, aby ho noc zastihla daleko od bezpečí Stinného dolu.

O několik minut později začal porost znovu řídnout a mezi listy probleskovala žlutá světla. Když ušli ještě kousek, vynořily se před nimi nejasné obrysy budov podobné temným hranatým balvanům. Stezka se rozšířila do širší prašné cesty vedoucí přímo do vesnice a Flick se se šťastným úsměvem rozhlížel po světlech, která jakoby v přátelském uvítání blikala za okny tichých domků. Na ulicích nebylo vidět jediného člověka, a kdyby nesvítila světla za okny, mohl by si náhodný poutník pomyslet, že Stinný důl je opuštěný. Jenže Flickovy myšlenky se zabývaly něčím jiným. Přemýšlel o tom, co všechno má říci otci a Sheovi, protože by je nerad polekal historkou o strašidelných stínech, které koneckonců mohly být jen výplodem jeho fantazie. Cizinec po jeho boku by uměl tu záhadu jistě alespoň zčásti osvětlit, ale zatím se zdálo, že příliš hovorný není. Flick proti své vůli vrhl rychlý pohled na temnou postavu, tiše kráčející po jeho boku. Cizinec vypadal jako černý stín a Flick se znovu zachvěl. Zdálo se, že černá barva doslova vyzařuje z cizincova širokého pláště, z jeho kápě, ale i ze štíhlých rukou, jako by celou postavu halila podivná pochmurná aura. Ať už je cizinec kdokoliv, Flick cítil, že by to byl velmi nebezpečný nepřítel.

Pomalu prošli vesnicí mezi domy, za jejichž širokými okny zářily pochodně. Domy byly většinou dlouhé a nízké, všechny přízemní a s nízkými střechami, které na jedné straně pravidelně přesahovaly dům a tvořily tak jakousi nevelkou verandu podpíranou silnými kůly. Budovy byly stavěny ze dřeva na kamenných základech a jen málokterá z nich měla z kamene i štítové zdi. Flickovi se občas podařilo i přes záclony v oknech tu a tam zahlédnout známé tváře, které mu dodávaly jistoty. Byla to ošklivá noc a Flick cítil nesmírnou úlevu, že už je doma a mezi lidmi, které zná.

Zdálo se, že to všechno je cizinci naprosto lhostejné. Vesničku přeletěl jediným nepřítomným pohledem a od chvíle, kdy vešli mezi první domky Dolu, nepromluvil jediné slovo. Flick cítil silnou nedůvěru k tomu, jakým způsobem se mu cizinec neustále držel v patách. Neměl totiž proč Flicka sledovat, bylo očividné, že přesně ví, kam venkovan jde. Když se cesta rozvětvila do dvou ulic, které mířily opačným směrem mezi řady téměř stejných domů, rozhodl se vysoký cizinec bez jediného zaváhání pro tu správnou a přitom ani nezvedl hlavu, aby se podíval na Flicka. Flick najednou zjistil, že vede ne on cizince, ale cizinec jeho.

Zanedlouho došla dvojice k hostinci. Byla to vlastně celá skupina budov, která se

skládala z hlavní budovy se zastřešenou předsunutou verandou a dvou dlouhých křídel, táhnoucích se od hlavní budovy na obě strany. Všechno bylo postaveno z obrovských trámů na masivních kamenných základech, se střechami krytými klasickými dřevěnými šindeli. Střecha hostince byla mnohem vyšší než střechy okolních domků. Hlavní budova byla celkem dobře osvětlená a zevnitř se ozývaly tlumené hlasy, občas promíšené smíchem a hlasitějšími výkřiky. Obě křídla hostince byla temná, tam se nacházely pokoje pro hosty, které byly určeny prakticky jen k přespávání. Nočním vzduchem se táhla vůně pečeného masa a Flick rychle vyšel po dřevěných schodech podlouhlé verandy k širokým dvojkřídlým dveřím do hlavní budovy. Cizinec ho bez jediného slova následoval.

Flick uvolnil kovovou dveřní západku a zatáhl za oblouková držadla. Pravé křídlo těžkých dveří se otevřelo a vpustilo je do velké místnosti s výčepem. Tam stálo několik těžkých dubových stolů, doplněných řadou masivních židlí s vysokými opěradly a širokými lavicemi podél stěn. Místnost byla jasně osvětlena silnými svícemi na stolech a v nástěnných držácích a zčásti i září vycházející z obrovského krbu, umístěného ve středu stěny vlevo. Flick chvíli jen pomrkával, než si jeho zrak přivykl na silné světlo. Rychle otočil hlavu a podíval se kolem krbu a přes řadu stolů k zavřeným dvojkřídlým pohyblivým dveřím na druhé straně místnosti a pak se pohledem vrátil vpravo, k dlouhému barovému pultu, který se táhl podél celé pravé stěny. Když dvojice vešla dovnitř, pozvedlo několik mužů stojících u baru zvědavě hlavy a na jejich tvářích bylo vidět neskrývaný údiv nad příchodem vysokého cizince. Jenže Flickův mlčenlivý společník jako by je neviděl a společnost u baru se rychle vrátila ke své debatě a pití. Jen tu a tam některý z nich po očku pozoroval oba nově příchozí, aby zjistil, co budou dělat. Dvojice zůstala chvilku stát u dveří, zatímco se Flick rozhlížel po místnosti a znovu prohlížel jednotlivé tváře, aby se ujistil, že jeho otec tady opravdu není. Cizinec ukázal na lenošky vlevo.

„Než najdeš otce, chvilku si tady sednu. Co kdybychom se spolu navečeřeli, až se vrátíš?"

Bez dalších řečí se pak tiše přesunul k malému stolku v pozadí místnosti a tam se usadil; zády k mužům u baru, maličko nahrbený a s odvrácenou tváří. Venkovan ho chvilku pozoroval, ale pak vykročil k pohyblivým dveřím v pozadí místnosti, které vedly do spojovací chodby. Jeho otec je pravděpodobně v kuchyni a večeří se Sheou. Flick spěšně prošel chodbou kolem několika zavřených dveří, než dorazil ke vchodu do kuchyně. Když vstoupil dovnitř, oba kuchaři, kteří se točili kolem velkých sporáků v pozadí, popřáli mladíkovi vesele dobrý večer. Otec seděl u dlouhého pracovního pultu vlevo. Přesně jak Flick předpokládal, právě dojídal večeři. Na uvítanou zamával Flickovi mohutnou rukou.

„Jdeš trochu později než obyčejně, synu," zabručel přátelsky. „Tak pojď a dej si večeři, dokud tady ještě zbývá něco k jídlu!"

Flick unaveně prošel kuchyní, odložil s tichým zařinčením na zem svůj cestovní vak a vylezl si na vysokou barovou stoličku, která stála u pultu. Otec odstrčil prázdný talíř, narovnal mohutné tělo a tázavě se podíval na syna. Na čele mu naskočilo několik drobných vrásek.

„Na cestě do údolí jsem potkal cizince," začal mu váhavě vysvětlovat Flick. „Chtěl by se tady navečeřet a taky si najmout pokoj. Byl by rád, kdybychom se k němu s večeří připojili."

„No, co se týče ubytování, tak to přišel na správné místo," prohlásil starší Ohmsford. „A nevidím důvod, proč bychom s ním nemohli něco menšího zakousnout — já klidně snesu ještě jednu takovou dávku."

Zvedl mohutné tělo ze židle a mávnutím objednal u kuchařů tři večeře. Flick se rozhlížel po Sheovi, ale ten v kuchyni nebyl. Otec se zatím přesunul ke kuchařům a dával jim pravděpodobně nějaké zvláštní pokyny ohledně objednaného jídla. Flick se naklonil nad velký dřez vedle výlevky, aby ze sebe spláchl prach a únavu cesty. Když se k němu otec vrátil, zeptal se ho, kam bratr zmizel.

„Vyběhl ven, poslal jsem ho se vzkazem, ale měl by tady být každou chvilku,"

odpověděl otec. „Mimochodem, jak se jmenuje ten muž, kterého jsi přivedl?"

„Nevím, neřekl mi to," pokrčil Flick rameny.

Starý Ohmsford se zamračil a zabručel něco o nemluvných cizincích a svůj tlumený projev ukončil prohlášením, že ve svém hostinci nemíní trpět žádné tajemné osoby. Pak mávl na syna, vyšel kuchyňskými dveřmi a zahnul doleva k výčepu. Flick ho následoval s tváří plnou pochybností.

Cizinec seděl tam, kde ho Flick opustil, stále ještě otočený zády k mužům u baru. Když slyšel, jak se pohyblivé dveře rozkývaly, pootočil hlavu jen o tolik, aby viděl na oba přicházející. Pozorně si prohlédl hostinského a nemohl si nevšimnout rodové podoby mezi otcem a synem. Oba byli středně vysocí a podsaditi, oba měli tutéž širokou tvář a prošedlé hnědé vlasy. Zastavili se ve dveřích a Flick ukázal na černou postavu. Cizinec si dobře všiml, že Curzadu Ohmsfordovi se objevil ve tváři údiv a že si ho hostinský dost dlouho prohlíží, než k němu vykročil přes místnost. Cizinec na přivítanou vstal a tyčil se nad oběma Ohmsfordy jako bytost z jiného světa.

„Vítej do mého hostince, cizinče," přivítal ho Ohmsford otec a marně se pokoušel nahlédnout pod kápi, která halila větší část cizincova obličeje. „Jmenuju se, jak vám ostatně syn určitě řekl, Curzad Ohmsford."

Cizinec potřásl nabídnutou rukou a jeho stisk byl tak silný, že hostinský překvapeně zamrkal. Pak kývl hlavou k Flickovi.

„Váš syn byl natolik laskav, že mě doprovodil do vašeho útulného hostince." Pak se usmál a Flick by byl přísahal, že v tom úsměvu zahlédl nemalou dávku posměchu. „Doufám, že mi uděláte tu laskavost a připojíte se ke mně jak s večeří, tak na nějakou tu sklenici piva."

„Jistě," odpověděl hostinský a prošel kolem cizince k prázdnému křeslu, do kterého poněkud ztěžka usedl. Flick si přitáhl židli a sedl si za stůl s očima stále upřenýma na cizince. Ten se právě rozplýval nad tím, jaký má otec překrásný hostinec. Starý Ohmsford doslova zářil potěšením a spokojeně pokyvoval hlavou. Pak se usmál na Flicka a mávl na jednoho z obsluhujících, aby jim donesl tři sklenice. Vysoký muž stále ještě nestáhl z hlavy širokou kápi, která mu stínila obličej. Flick by byl hrozně rád nahlédl do stínu pod ní, ale měl strach, že by si cizinec jeho zvědavosti všiml, a dobře si pamatoval, že podobný pokus už ho stál bolavé zápěstí a patřičnou úctu k síle podivného neznámého. Rozhodl se, že bude jistější zůstat zatím v nevědomosti.

Tiše seděl a sledoval, jak se rozhovor mezi cizincem a otcem pomalu stáčí od poznámek o mírnosti počasí k mnohem důvěrnějšímu vyprávění o posledních událostech a lidech z Dolu. Flick si rychle uvědomil, že jeho otec, který ostatně nikdy nepotřeboval příliš mnoho povzbuzení k řeči, obstarává celý rozhovor sám, zatímco cizinec ho jen tu a tam nějakou krátkou otázkou pobídne k další řeči. Asi na tom nezáleželo, ale Flick si znovu připomněl, že ani on, ani otec o cizinci nevědí prakticky vůbec nic, že dokonce stále ještě neznají jeho jméno. A navíc bylo jasné, že cizinec vhodnými otázkami tahá z nic netušícího hostinského velké množství informací o Dolu a jeho obyvatelích. Celá situace dělala Flickovi starosti, ale nevěděl, jak se zachovat. Když se bratr nevracel, jeden z obsluhujících přinesl objednanou večeři a trojice ji stačila v klidu sníst, než se velké dvojité dveře na konci chodby otevřely a ze tmy za nimi se vynořil Shea.

Poprvé za celou dobu věnoval černý cizinec někomu víc než jen letmý pohled. Silnýma rukama sevřel okraj stolu, pomalu vstal a vztyčil se vysoko nad otce a syna Ohmsfordovy. Zdálo se, že na jejich přítomnost docela zapomněl, husté obočí se mu ještě více naježilo a vráskami zbrázděná tvář vyzařovala nesmírné soustředění. Na kratičkou poplašenou vteřinu se Flickovi zdálo, že cizinec má v úmyslu Sheovi ublížit, snad ho i zabít, ale pak si uvědomil, že se jedná o něco jiného. Ten muž pátral v bratrově mysli.

Cizinec upíral na Sheu soustředěný pohled, oči stíněné kápí rychle přebíhaly po mladíkově tváři a štíhlé postavě. Okamžitě si všiml výmluvných elfích rysů — náznaku zašpičatělých uší, téměř ukrytých v záplavě světlých vlasů, tenoučkého obočí, které se v

ostrém úhlu zvedalo jako linka namalovaná tužkou od kořenu nosu clo stran, a jemně tvarovaného nosu a dolní čelisti. V té tváři byla vepsána chytrost a poctivost. Cizinec, který to všechno zjistil během pár vteřin, si všiml, že Shea si jeho pozornost dobře uvědomuje. Jejich pohledy se srazily, mladík poněkud zčervenal, ale pak se mu v modrých očích objevil rozhodný výraz. Shea při pohledu na obrovského cizince zahaleného od hlavy až k patě do širokého černého pláště na okamžik zaváhal — měl dojem, že padl do pasti, ale pak se náhle rozhodl a vykročil napříč hostincem k hrozivé postavě.

Flick a jeho otec pozorovali, jak se k nim Shea s očima upřenýma na cizince přibližuje, a jako by si najednou uvědomili, s kým sedí u stolu, oba současně vstali. Nastala chvíle trapného ticha, kdy se všichni čtyři navzájem pozorovali, ale pak se začali Ohmsfordové mezi sebou zdravit a vítat a náhlá záplava slov uvolnila narůstající napětí. Shea se usmál na Flicka, ale nebyl s to odtrhnout oči od impozantní postavy před sebou. Shea byl o něco menší než jeho bratr a zdálo se, že tím víc stojí ve stínu obrovského poutníka, i když byl v cizincově přítomnosti mnohem klidnější. Teď se k němu obrátil Curzad Ohmsford a ptal se, jak dopadl na pochůzce, a Shea mu začal vysvětlovat, co a jak. Když zodpověděl otcovy dotazy, obrátil se zpět k cizinci.

„Nepamatuji si, že bychom se někdy potkali, a přitom to vypadá, že mě odněkud znáte — a já mám velice zvláštní pocit, že bych vás měl znát také."

Cizinec krátce přikývl a po tváři mu přelétl ten rychlý, posměšný úsměv, který už Flick znal.

„Myslím, že bys mě mohl znát, i když se nedivím, že už si nevzpomínáš. Zato já vím, kdo jsi ty — a co víc, dobře tě znám."

Sheu jeho odpověď zarazila natolik, že nebyl schopen okamžitě odpovědět, a tak jen stál a mlčky na cizince zíral. Ten pozvedl štíhlou ruku a prohrábl si malou černou bradku a pomalu se rozhlédl po trojici mužů, která ho upřeně pozorovala. Flick už už otevíral ústa, aby vyslovil otázku, kterou měli všichni tři Ohmsfordové na jazyku, když cizinec uchopil kápi, odhrnul si ji z čela a shodil na záda. Pod kápí se objevila čistě řezaná tvář rámovaná dlouhými černými vlasy, zastřiženými rovně ve výši ramen. Vlasy mu nad čelem padaly skoro k hustému obočí a stínily hluboko zasazené oči, které i teď vypadaly jako úzké temné štěrbiny.

„Jmenuju se Allanon," představil se tiše.

Zavládlo užaslé mlčení, protože překvapení připravilo jeho tři společníky o řeč. Allanon — tajemný poutník čtyř zemí, historik, znalec dějin jednotlivých ras, filozof a učitel a, jak říkali někteří, provozovatel mystických věd. Allanon — muž, který byl všude, znal svět od nejtemnějších koutů Anaru až k zakázaným výšinám Pohřebních hor. Jeho jméno znali i lidé, žijící v těch nejosamělejších jižních osadách. A teď se najednou nečekaně objevil v Stinném dole, pod střechou Ohmsfordova hostince! Stál přímo před užaslou trojicí Ohmsfordů, z nichž ani jeden nevytáhl za celý život z Dolu paty více než tucetkrát.

Teď se Allanon poprvé upřímně usmál, ale v duchu nad nimi pocítil lítost. Ten tichý a klidný život, na který byli zvyklí, nyní končil, a svým způsobem za to mohl právě on.

„Co vás sem přivádí?" zeptal se nakonec Shea.

Vysoký muž se na něj ostře podíval a pak ze sebe vyrazil krátký hluboký smích, který je všechny překvapil.

„Ty, Sheo," zamumlal nakonec, „hledám tebe."

Kapitola 2

Ráno se Shea probudil brzo, vyskočil z teplé postele a rychle se oblékal v chladném a vlhkém ranním vzduchu. Jak zanedlouho zjistil, vstal tak brzo, že v celém hostinci byl první na nohou. Dlouhá budova byla tichá a Shea tiše prošel od svého malého pokojíku, umístěného až na konci hlavní chodby, do velké haly, kde rychle rozdělal oheň v krbu. Prsty měl ztuhlé zimou. Než slunce vystoupilo nad okraj údolí, bývalo po ránu dole vždycky velmi chladno, a to dokonce i v nejteplejších ročních dnech. Stinné údolí bylo dobře chráněno nejen před očima nezvaných lidí, ale i před nenávistnou zuřivostí severního počasí. Ale zatímco se nebezpečné ledové bouře a vichřice údolí i Stinnému dolu vyhýbaly, lezavý ranní chlad se v něm držel po celý rok a nezmizel, dokud nezačalo hřát polední slunce a tu chladnou a lezavou vlhkost nezahnalo.

Oheň začal pěkně praskat a plameny hladově olizovaly silná polena, takže se Shea usadil v jednom dřevěném křesílku s vysokým opěradlem a začal si v duchu probírat události včerejšího večera. Založil si ruce, aby v chladné místnosti podržel co nejvíc tepla, a pohodlně se opřel. Jak je možné, že ho Allanon zná? Vždyť Shea jen velmi výjimečně vycházel z údolí a jistě by si byl takového muže pamatoval, pokud by se s ním na některé ze svých nečetných cest setkal. Allanon o tom po té první a také jediné poznámce odmítl dále mluvit. Mlčky dojedl večeři a nesmlouvavě trval na tom, že další rozhovor počká do rána. Znovu se změnil v odmítavého, nemluvného cizince, jakým byl, když ho Shea toho večera poprvé zahlédl. Jakmile se Allanon najedl, požádal, aby mu ukázali pokoj, kde by se mohl v klidu vyspat, a omluvil se. Sheovi ani Flickovi se nepodařilo dostat z něj jediné slovo, kterým by dále objasnil cíl své cesty clo Dolu a neobvyklý zájem o Sheu. Oba bratři si spolu později večer sedli o samotě a rozmlouvali dlouho do noci. Flick popsal Sheovi své setkání s Allanonem a jejich příhodu s děsivým stínem.

Sheova mysl se znovu vrátila k původní otázce — odkud ho Allanon zná? V duchu probíral různé události z minulosti, které nějakým důležitým způsobem ovlivnily jeho život. Vzpomínky na první roky života měl velmi mlhavé. Nevěděl, kde se vlastně narodil, i když nedlouho poté, co ho Ohmsfordovi přijali za vlastního, mu někdo řekl, že jeho rodiště bylo v malé vesničce daleko v Západní zemi. Otec mu zemřel dřív, než si ho stačil Shea pořádně zapamatovat, takže teď už si nedokázal vybavit ani jeho obličej. Nějaký čas se o něj starala matka sama a z té doby si byl schopen vyvolat různé útržky událostí. Pamatoval si třeba to, jak si uprostřed vysokých stromů, kdesi v nekonečné zeleni, hraje s elfími dětmi. Bylo mu pět let, když matka náhle onemocněla a rozhodla se vrátit ke své rodině do Stinného dolu. Musela už tehdy vědět, že umírá, ale její první starost patřila synovi. Cesta na jih ji velmi oslabila a urychlila její smrt, takže zemřela krátce po tom, co dorazili do údolí.

Příbuzní, které matka v Dole zanechala, když se vdala, už byli mrtví až na Ohmsfordovy, ale Curzad Ohmsford byl její jen velmi vzdálený bratranec. Ohmsford ovdověl rok předtím, a přestože měl plné ruce práce s provozováním hostince, vychovával svého syna Flicka sám. Shea se stal členem jejich rodiny, chlapci vyrostli spolu jako bratři a oba nesli jméno Ohmsfordů. Sheovi nikdo jeho pravé jméno neřekl a on neviděl důvod, proč se na něj vyptávat. Ohmsfordovi byli jediná rodina, která pro něj něco znamenala, a přijali ho skutečně jako vlastního. Byly chvíle, kdy mu dělalo potíže vyrovnat se s tím, že je vlastně míšené krve, ale Flick tvrdohlavě trval na tom, že je to vlastně výhoda, protože Shea může stavět na instinktech a charakterových vlastnostech dvou ras najednou.

Ale ať vzpomínal, jak vzpomínal, nebyl s to vybavit si setkání s Allanonem. Jako by se ve skutečnosti něco takového nikdy nestalo. A možná že se opravdu nestalo. Poposedl v křesílku a nepřítomně prohrábl dřevo v krbu. Na tom pochmurném poutníkovi bylo něco,

co mu nahánělo strach. Možná to byla jen jeho vlastní představivost, ale nemohl se nějak zbavit "dojmu, že ten muž mu dokáže číst myšlenky, že je schopen nahlédnout do nich, kdykoliv se mu zlíbí. Zdálo se to nesmyslné, ale tahle myšlenka nedala venkovanovi spát od chvíle, kdy se s Allanonem setkal v jídelně hostince. O podobném pocitu se ostatně zmínil i Flick. A to nebylo všechno. V temnotě jejich společného pokoje, plný obav, aby je černý cizinec nějakým způsobem nevyslechl, tvrdil bratrovi šeptem, že cítí, jak je Allanon nebezpečný.

Shea se protáhl a zhluboka si povzdechl. Venku pomalu začalo svítat. Vstal, aby přiložil do ohně, a když venku na chodbě zaslechl otcův hlas, který vydával obsluze všeobecné pokyny pro nadcházející clen, povzdechl si znovu, tentokrát odevzdaně, zahnal své myšlenky a pospíšil si do kuchyně, aby pomohl s přípravou snídaně.

Než znovu zahlédl Allanona, který se zdržoval ve svém pokoji, bylo téměř poledne. Objevil se zcela nečekaně venku za hostincem, kde Shea odpočíval ve stínu velkého stromu a nepřítomně přežvykoval obložený chléb, který si sám připravil. Otec byl zaměstnán uvnitř a Flick vyrazil na nějakou pochůzku. Černý cizinec se ani ve slunečním světle nezdál méně odmítavý než zvečera. Připomínal neustále velký pochmurný stín, i když dnes černý plášť nahradil světle šedým. Úzkou tvář mírně klonil k cestě před sebou a zamířil přímo k Sheovi. Usadil se do trávy vedle mladíka a upřel nepřítomný pohled nad vrcholky kopců, které se modraly, nad nedalekými stromy. Oba chvíli mlčeli, až to Shea déle nevydržel.

„Proč jsi přišel do údolí, Allanone?. Proč hledáš právě mě?"

Poutník k němu otočil tmavou tvář a na pravidelných rtech se mu objevil náznak úsměvu.

„To je, můj mladý příteli, otázka, na kterou se nedá odpovědět tak snadno, jak by sis představoval. Možná že nejjednodušší způsob, jak to udělat, je začít se tě vyptávat. Četl jsi něco o historii Severu?"

Odmlčel se. „Víš něco o Království umrlčí hlavy?"

Shea cítil, jak při zvuku toho jména tuhne. To pojmenování lidé v životě ztotožňovali se všemi děsivými věcmi, ať už skutečnými nebo vymyšlenými, strašili jím malé neposlušné děti, a když se pozdě večer u hasnoucích ohňů vyprávěly tajemné příběhy, cítili při jeho zvuku i dospělí muži mrazení v zádech. Bylo to jméno, které vyvolávalo představu duchů, šeptalo o goblinech, mluvilo o vychytralých pralesních skřetech z východních krajů a obrovských kamenných trollech dalekého severu. Shea se podíval na pochmurný obličej před sebou a pomalu přikývl. Allanon se znovu na chvíli odmlčel a pak pokračoval.

„Já jsem historik, Sheo, kromě jiného, a pravděpodobně nejzcestovalejší historik naší doby, protože jen málokdo se v posledních pěti stech letech dostal do Severní země. Vím toho o rase lidí tolik, že se o tom nikomu ani nezdálo. Minulost se změnila v rozmazané vzpomínky a možná, že je to tak lepší, protože dějiny člověka v posledních dvou tisících letech nebyly ani zdaleka slavné. Dnešní lidé na minulost zapomněli, o současnosti toho vědí málo a o budoucnosti ještě méně. Rasa lidí žije téměř dokonale izolována v rozlehlých krajích Jižní země. Severní zemi a její obyvatele neznají vůbec a o zemi Východní nebo Západní slyšeli velice málo. Škoda, že se z lidí stali tak krátkozrací tvorové, protože v dávných dobách bývali právě oni tou nejpokrokovější a nejprozíravější ze všech ras. Teď jsou však spokojeni, když mohou žít daleko od ostatních ras, stranou všech potíží, kterými začíná trpět ostatní svět. Jsou spokojení, protože tyto těžkosti se jich zatím nedotkly a protože strach z minulosti jim nedovoluje zabývat se blíže budoucností lidstva."

Shea cítil, jak v něm při těch všeobecně pohrdlivých obviněních roste rozladění, a jeho odpověď byla dost ostrá.

„Ty o tom mluvíš tak, jako by bylo něco špatného na tom, když chtějí lidé žít v klidu a po svém. Znám toho z dějepisu alespoň tolik — ne, znám toho dost i ze života — abych si uvědomil, že jediná naděje člověka na přežití spočívá v tom, že bude žít odděleně od

ostatních ras a pokusí se vybudovat a získat zpět všechno to, co během posledních dvou tisíc let pozbyl. Pak už bude možná lidstvo dost chytré, aby to neztratilo podruhé. Už jednou se téměř zničilo ve Velkých válkách, a to jen proto, že se pletlo do věcí jiných ras a odmítalo život v oddělených komunitách."

Allanonova tmavá tvář ztvrdla.

„Dobře vím, jak tragické následky ty války měly. Byly důsledkem lidské moci a chamtivosti, a celou katastrofu na sebe přivolali sami lidé díky směsi lhostejnosti, nedbalosti a výjimečné krátkozrakosti. To se stalo velmi dávno — a co se změnilo? Tak ty si, Sheo, myslíš, že lidé mohou začít znova? No, možná by tě překvapilo, kdybys zjistil, že jsou určité věci, které se nikdy nemění, a že nebezpečí zneužití síly je všudypřítomné, dokonce i v rase, která téměř vyhubila samu sebe. Velké války z minulosti už jsou dávno za námi stejně jako války mezi rasami, politické a nacionální. Jenže dnes stojíme tváří v tvář nové hrozbě a ta představuje pro existenci ras mnohem větší nebezpečí, než bylo kterékoliv z těch starých! Jestli si myslíš, že si lidstvo může vybudovat nový život a zapomene při tom na zbytek světa, pak nevíš o historii, ani co by se za nehet vešlo."

Najednou se odmlčel a na tváři se mu zračil hněv. Shea se na něj zaraženě díval a připadal si malý a vyděšený.

„Dost takových řečí," prohlásil vzápětí Allanon. Výraz mu změkl a jednu silnou ruku položil v přátelském gestu Sheovi na rameno. „Co bylo, bylo a teď se musíme soustředit na naši budoucnost. Dovol, abych ti trochu osvěžil paměť krátkým shrnutím historie Severní země a pověstí o Království umrlčí hlavy. Určitě víš, že Velké války ukončily věk, ve kterém byli lidé svrchovanou rasou. Člověk byl téměř vyhuben, změnil se dokonce i známý zeměpisný systém světa. Země, národy a vlády — to všechno přestalo existovat, když poslední zbytky lidské rasy začaly v boji o přežití prchat na jih. Trvalo skoro dalších tisíc let, než se lidé znovu pozvedli nad úroveň zvířat lovících pouze pro potravu a začali znovu stoupat po žebříčku vývoje. Byla to společnost primitivní, jistě, ale už měla určitý řád a něco, co vzdáleně připomínalo vládu. Pak začali lidé zjišťovat, že kromě nich zabydlují svět další rasy — tvorové, kteří přežili Velké války a rozmnožili se a vyvinuli vlastní civilizace. V horách to byli obrovští trollové, mocní a divocí, ale celkem spokojení s tím, co měli. V kopcích a pralesích se objevila malá a nesmírně vychytralá stvoření, kterým se dnes říká skřeti. V letech po Velkých válkách bylo mezi lidmi a skřety vybojováno bezpočet bojů o půdu a území a obě strany utrpěly citelné ztráty. Obě rasy bojovaly o přežití a v myšlenkách tvora zápasícího o život nemůžeš hledat logiku.

Člověk také zjistil, že existuje ještě další rasa — rasa lidí, kteří uprchli hluboko pod zem, aby tam přežili následky Velké války. Dlouhé roky života bez slunce a denního světla v rozměrných podzemních jeskyních hluboko v zemské kůře změnily jejich vzhled. Zmenšili se a zmohutněli, zesílil jim jak hrudník, tak paže i nohy, a tak se přizpůsobili prolézání podzemních komínů, jeskyní a tunelů. V temnotách viděli mnohokrát lépe než kterýkoliv jiný tvor, ale zato viděli špatně na denním světle. Žili pod zemí bez přestávky mnoho set let, ale nakonec se začali pomalu stěhovat zpět na zemský povrch. Zrak měli zpočátku špatný, a proto si budovali domovy v hustých pralesích Východní říše. Vytvořili si vlastní jazyk, i když později se vrátili k jazyku lidí. Když lidé poprvé objevili pozůstatky té ztracené rasy, nazvali ji trpaslíky, po pohádkových bytostech z pověstí starých dnů."

Jeho hlas pomalu utichl a Allanon se na několik minut odmlčel a upíral oči na vrcholky kopců, které v paprscích ranního slunce zářily jako zelený drahokam. Shea uvažoval o historikově vyprávění. "Nikdy v životě neviděl trolla, a co se týká skřetů a trpaslíků, ty by mohl spočítat na prstech jedné ruky — a ke všemu už si skoro ani nepamatoval, jak vypadali.

„A co elfové?“ zeptal se nakonec.

Allanon se na něj zamyšleně podíval a sklonil hlavu ještě o něco níž.

„Ach ano, neboj se, nezapomněl jsem na ně. Znamenitá stvoření, tihle elfové. Možná nejlepší rasa ze všech, i když si to asi nikdo neuvědomuje. Bohužel, pověsti o elfím lidu

budou muset počkat na jindy. Snad bude stačit, když řeknu, že odnepaměti žili a dodnes žijí v hustých pralesích Západní země, i když se s nimi v poslední době ostatní rasy skoro nepotkávají.

Tak, a teď se podíváme, kolik toho znáš z historie Severní země, mladíku. Dnes je ta země obydlena téměř výhradně trolly. Je to holý a drsný kraj, kterým se lidé stěží odváží projet, natož aby se tam usadili. Na druhé straně mají trollové všechny předpoklady k přežití právě v takovém kraji. Lidé dnes žijí v teple a hojnosti mírného a úrodného podnebí Jižní země. Už zapomněli na to, že kdysi bývala i celá Severní země obydlena příslušníky všech ras, nejen trolly v horských oblastech, ale i lidmi, trpaslíky a skřety v nížinách a pralesech. To bylo v dobách, kdy se všechny rasy pokoušely vybudovat nové civilizace, vycházející z přehodnocených idejí a zákonů mnoha odlišných kultur. V té době to vypadalo pro budoucnost velmi slibně, ale dnešní lidé už dávno zapomněli, že něco takového kdysi existovalo — zapomněli, že jsou o něco víc než druh, který podlehl a teď se snaží žít co nejdál od těch, kdo ho porazili a pošlapali jeho pýchu. Tenkrát se země nijak nedělily. Země se jako by znovu narodila a každá rasa dostala další šanci zúčastnit se budování nového světa. Samozřejmě, ani jedna z ras si neuvědomila, jak nesmírný význam tahle možnost, kterou dostali, má. Všichni byli příliš zaměstnáni myšlenkami na to, jak si udržet, co považovali za svoje, a jak vybudovat své malé soukromé světy. Každá rasa byla přesvědčena, že právě ona je tou vyvolenou, že právě ona bude v budoucnosti tou dominantní. Příslušníci jednotlivých ras se seběhli do stejných oblastí jako hejno vyplašených krys, hlídajících kus okoralého sýra. A člověk? Ó ano, ten chňapal a vrčel na tuhle šanci stejně jako všichni ostatní. Tohle jsi taky Věděl, Sheo?"

Venkovan pomalu zavrtěl hlavou, neschopen uvěřit, že by všechno to, co slyší, mohla být pravda. Vždycky mu říkali, že lidská rasa byla od dob Velkých válek odstrkovaná a pronásledovaná. Tvrdili mu, že člověk bojuje o to, aby si udržel svou důstojnost a čest a ty malé kusy země, které mu ještě patří, a to proti všem ostatním rasám, jež jsou neuvěřitelně primitivní a divoké. V těch bojích nebyl člověk nikdy útočníkem ani utlačovatelem, vždycky to byl on, kdo byl ponižován a bránil se. Když Allanon viděl, jaký udělala jeho slova na Sheu dojem, rty se mu zvlnily v napůl pochmurném a napůl jízlivém úsměvu.

„Jak vidím, neuvědomil sis, že to mohlo být i takhle, viď? Na tom ale nezáleží — to je to nejmenší překvapení, které pro tebe mám. Člověk nikdy nebyl tím velkým rodem, za jaký se tak rád vydával. V minulosti mezi sebou lidé válčili stejně jako všichni ostatní, i když připustím, že měli o něco větší smysl pro čest a nezištnější touhu něco vybudovat než ti ostatní. Byli i o stupínek civilizovanější.“ To slovo v řeči patřičně zdůraznil a jeho význam zpochybnil neskrývaným sarkasmem. „Ale všechny tyhle poznámky nemají nic společného s hlavním tématem našeho rozhovoru, ke kterému, jak doufám, se už brzo dostanu.

Zhruba v té době, kdy jednotlivé rasy navzájem objevily svou existenci a bojovaly mezi sebou o nadvládu, zasedla v síních Paranoru, v dolní části Severní země, poprvé rada druidů. O původu a vlastním významu druidů se nedochovaly skoro žádné zprávy, ale říká se, že to byla skupina těch nejmoudřejších a nejzkušenějších mužů všech ras, kteří znali mnoho z dávno zapomenutých umění Starého světa. Byli to filozofové a lidé, kteří dokázali nahlédnout do budoucnosti, muži studující současně umění i vědu. Především to ovšem byli učitelé ras. Snažili se jim darovat moc — sílu, jež pramení jen z dokonalé znalosti nových životních způsobů a cest. Vedl je muž jménem Galafil, historik a filozof jako já, který svolal největší muže našeho světa, aby sestavil radu, jež by zajistila mír a pořádek. Spolehl se na to, že jejich moudrost překlene neshody mezi rasami a jejich schopnost dávat vzdělání jim získá přízeň všech.

V těch letech představovali druidové mocnou sílu a zdálo se, že Galafilův plán zabírá přesně tak, jak rada předpokládala. Jenže jak utíkal čas, ukázalo se, že někteří členové rady mají sílu, která mnohonásobně převyšuje schopnosti ostatních, sílu, která dřímala hluboko v myslích všech, ale mohutněla jen v několika geniálních mozcích. Bylo by

obtížné popisovat ti onu sílu — potřebovali bychom na to mnoho času — víc, než máme k dispozici. Pro naši věc je důležité, že někteří z členů rady, obdarovaní silou, si začali myslet, že právě oni jsou předurčeni k tomu, aby vytvořili novou budoucnost všech ras. Nakonec se odtrhli od rady, vytvořili samostatnou skupinu, která za nějakou dobu zmizela, a většina světa na ně zapomněla.

Asi o sto padesát let později se mezi lidmi rozpoutala strašlivá občanská válka, která nakonec přerostla v První válku ras, jak ji historici dodatečně nazvali. Důvod jejího vzniku nebyl ani tehdy docela přesně znám a dnes už je téměř zapomenutý. Jednoduše řečeno, malá část populace lidí se vzbouřila proti vyučování rady a vybudovala si velmi mocnou a dokonale vycvičenou armádu. Jako záminku, kterou vzpouru zdůvodňovali, použili tehdejší vůdci vzbouřenců prohlášení, že lidé si chtějí vytvořit vlastní samostatné společenství, jež bude mít ústřední vládu. Je to prý pro větší dobro celé lidské rasy a posílí to jejich sebevědomí. Nakonec se k válce postupně připojily další a další lidské komunity, až se jí účastnili prakticky všichni lidé. Válka se ovšem začala šířit i mezi ostatní rasy, podle toho, jaký byl jejich názor na samostatnost lidí. Muž, který stál v pozadí všech těch událostí a prakticky celou válku rozpoutal, se jmenoval Brona — to slovo pochází z původního jazyka skřetů a znamená 'pán'. Říkalo se, že právě on vedl skupinu druidů, která se odtrhla od první rady a zmizela někde v Severní zemi. Od té doby neexistuje jediný ověřený pramen, který by potvrdil, že se Brona někde objevil, nebo že s ním dokonce někdo mluvil, takže po nějaké době došli všichni k názoru, že Brona je jen jméno, vymyšlená postava využívaná v pověstech. Tehdejší vzpoura, pokud se rozhodneme ji tak nazývat, byla nakonec rozdrcena spojenou silou druidů a ostatních ras. To jsi taky určitě nevěděl, co, Sheo?"

Venkovan přikývl a slabě se usmál. „Slyšel jsem o druidské radě, o jejích cílech a práci — všechnu tu pradávnou historii od doby, kdy rada před mnoha a mnoha lety zmizela ze zemského povrchu. Slyšel jsem samozřejmě i o První válce ras, i když trochu jinak, než jak jsi mi to podal ty. Řekl bych, že ty bys mou verzi nazval zaujatou. Ta válka, to byla pro lidi trpká lekce."

Allanon mlčky poslouchal a nepřerušil Sheu ani ve chvíli, kdy začal nahlas probírat to, co o minulosti věděl od lidí.

„Vím, že ti z lidské rasy, kteří přežili, prchli po ukončení války na jih a tady od té doby žijí. Postavili si městečka a vesnice, vybudovali nové domovy a pokoušejí se život spíš tvořit než ničit. Připadá mi, že si myslíš, že touha po izolaci se v nás rodí ze strachu. Ale já věřím, že to byl a stále ještě je nejlepší způsob života. "Největším nebezpečím pro celé lidstvo byly vždycky ústřední vlády. Teď nic takového neexistuje — základem veškerého života jsou malá nezávislá společenstva. Jsou některé věci, které by měli ti ostatní nechat na pokoji."

Vysoký muž se zasmál a v jeho hlase zaznělo jak hluboké pobavení, tak výsměch — a Shea si najednou připadal jako hlupák.

„Víš toho hrozně málo, i když to, co říkáš, je svým způsobem pravda. Banality, příteli, jsou neužitečná dítka zpětného pohledu. No, myslím, že by bylo zbytečné se s tebou hádat o jemnostech společenských reforem právě teď. To bude muset také počkat na jindy. Řekni mi, co víš o stvoření jménem Brona. Možná, že bych... ne, počkej chvilku. Někdo jde."

Slova mu sotva přešla přes rty, když se zpoza rohu hostince vynořila zavalitá Flickova postava. Jakmile uviděl Allanona, zastavil se, a když na něj Shea zamával, bylo vidět, že váhá. Potom pomalu vykročil k sedící dvojici. S očima upřenýma na tmavou Allanonovu tvář se zastavil a pozoroval, jak poutníkovi po obličeji přeběhl ten známý rozporuplný úsměv, vlastně pouhé zachvění koutků úst.

„Právě jsem si říkal, kam ses ztratil," obrátil se Flick k bratrovi, „ale neměl jsem v úmyslu rušit tě od..."

„Od ničeho mě nerušíš," odpověděl mu Shea rychle. Zdálo se však, že Allanon s tím nesouhlasí.

„Moje slova byla určena jen pro tvoje uši," prohlásil přímo. „Jestliže se tvůj bratr rozhodne tady zůstat, bude v několika málo následujících dnech muset rozhodnout o svém osudu. Já bych mu navrhoval nejen to, aby okamžitě odešel a neposlouchal náš rozhovor, ale aby zároveň zapomněl, že nás kdy spolu viděl mluvit. Ale poručit mu nemohu, všechno záleží jen na něm."

Oba bratři se na sebe užasle podívali, neschopní uvěřit, že by vysoký muž svá slova myslel vážně. Jeho zachmuřená tvář však výmluvně dokazovala, že nežertuje. Ohmsfordové na chvilku zaváhali, protože nevěděli, co říci. Nakonec se ozval Flick.

„Nemám ani zdání, o čem to mluvíte, ale Shea a já jsme bratři a cokoliv potká jednoho, toho se musí zúčastnit i druhý. Jestli má nějaké potíže, podělím se s ním o ně — a z vlastní vůle, to vím docela jistě."

Shea se na něj díval s překvapením. Za celý svůj život neslyšel Flicka promluvit s takovou jistotou a výmluvností. Cítil se na svého bratra pyšný a vděčně se na něj usmál. Flick na něj mrkl, a aniž se podíval na Allanona, posadil se vedle Shey. Vysoký poutník si štíhlou rukou zamyšleně pohladil bradku a naprosto neočekávaně se usmál.

„Jistě, všechno skutečně záleží jen na tvé vůli a svými slovy jsi dokázal, že jsi dobrý bratr. Ale důležité jsou činy, ne slova. Mohl bys svého rozhodnutí v příštích dnech litovat..."

Odmlčel se a nějakou chvíli zamyšleně pozoroval Flickovu skloněnou hlavu, než se znovu obrátil k Sheovi.

„Podívej, nemohu kvůli tvému bratrovi začít znovu od začátku. Bude se muset snažit porozumět, jak nejlíp to dokáže. Tak, teď mi řekni, co víš o Bronovi."

Shea chvilku přemýšlel a pak pokrčil rameny.

„Abych řekl pravdu, tak o něm vlastně nevím vůbec nic. Byl to pouhý mýtus, jak jsi řekl, pomyslný vůdce povstání v První válce ras. Říkalo se, že to byl druid, který opustil radu a využil své vlastní zlé moci k tomu, aby ovládl vědomí svých následovníků. Jak praví historie, nikdo ho vlastně neviděl, nebyl nikdy zajat, nebyl ani zabit v posledním boji. Nikdy neexistoval."

„Historicky přesné, to je jasné," zabručel Allanon. „A víš, co měl společného s Druhou válkou ras?"

Shea se při té otázce krátce usmál.

„No, pověsti říkají, že i při Druhé válce ras byl jejím původcem, ale je to jen pověst. Mluví se o tom, že to byl tentýž tvor, který organizoval armádu lidí před začátkem první války, jenže v té druhé mu říkali Černý mág. Byl to jakýsi protějšek druida Bremena z války první. Pokud si dobře pamatuju, tak se dokonce říkalo, že druid Bremen Černého mága v Druhé válce ras zabil. Ale to všechno je jenom báchorka."

Flick si pospíšil přikývnout na souhlas, ale Allanon mlčel. Shea od něj čekal nějaké potvrzení toho, co právě řekl, a bylo vidět, že se předmětem hovoru dobře baví.

„Kam nás ale všechny ty řeči dovedou?" zeptal se nakonec.

Allanon se na něj ostře zadíval a v předstíraném úžasu pozvedl jedno husté obočí.

„Nedá se říci, že bys měl nějakou zvláštní trpělivost, Sheo. Konec konců, uvědom si, že jsme během několika minut probrali historii tisíce let. Ale jestli si myslíš, že to ještě chvíli vydržíš, slibuju ti, že na svou otázku dostaneš odpověď."

Shea přikývl, i když se tím otevřeným pokáráním cítil ponížen. Nebyla to sama slova, která ublížila; byl to způsob, jakým je Allanon řekl — doprovázel je známým uštěpačným úsměvem a naplnil je špatně skrývanou jízlivostí. Naštěstí se venkovan rychle uklidnil a pokrčil rameny, aby historikovi naznačil svou ochotu poslouchat ho dál.

„Dobrá," prohlásil konečně Allanon. „Pokusím se své vyprávění zkrátit, jak to jen půjde. Vše, o čem jsme až dosud mluvili, bylo vlastně jen historickým pozadím pro to, co ti řeknu teď — totiž skutečný důvod, proč jsem tě vyhledal. Vzpomeň si ještě jednou na důležité události z Druhé války ras, té poslední války v novodobé historii člověka, která byla vybojována před necelými pěti sty lety v Severní zemi. Na téhle válce se člověk nepodílel — lidé byli poraženou rasou sídlící hluboko v srdci Jižní země. Žili v několika malých

společenstvech a pokoušeli se odvrátit hrozbu naprostého vyhynutí. Byla to válka velkých ras: elfího národa a jeho společníků — trpaslíků, kteří bojovali proti síle skalních trollů a vychytralých skřetů.

Když skončila První válka ras, známý svět se rozdělil do oněch čtyř zemí a všechny rasy žily dlouho v míru. Během té doby moc a vliv rady druidů velmi zeslábly, což bylo způsobeno tím, že důvod k jejich existenci zdánlivě zanikl. Abych byl poctivý, musím ještě dodat, že druidové ve své ostražitosti a bystrosti velmi polevili. Kromě toho většina nových druidů za ty roky zapomněla na hlavní poslání rady, a místo aby dál pečovali o bezpečnost, mír a blaho ras, začali se věnovat svým vlastním problémům a zájmům a vedli osamělé životy plné meditací a studií. Nejmocnější rasou byl tehdy elfí národ, ale elfové se nakonec stáhli do svých vzdálených domovů na západě a tam žili v částečné izolaci — což byla chyba, které měli zanedlouho trpce litovat. Ostatní národy se částečně rozptýlily a vytvořily menší, ne tak pevně vázaná společenstva, a to hlavně na východě, i když se někteří usadili i v pohraničních oblastech Severní a Západní země.

Druhá válka ras začala, když mocná armáda trollů vytáhla z Umrlčích hor a obsadila celou Severní zem včetně pevnosti druidů v Paranoiu. Druidy zradilo několik lidí z jejich vlastních řad. Získal je prý sliby a bohatými úplatky hlavní velitel trollů, kterého nikdo neznal. Zbývající druidi, kromě těch několika, kterým se podařilo uniknout nebo byli v té době na cestách, byli zajati a uvrženi do nejhlubších sklepení pevnosti. Od té doby už je nikdy nikdo neviděl. Ti, kteří unikli osudu svých bratrů, se rozprchli do všech čtyř zemí a museli se skrývat. Trollí armáda pak ihned vytáhla proti národu trpaslíků na východě s úmyslem zlomit jejich odpor co nejdříve. Jenže trpaslíci se stáhli hluboko do Anarského pralesa, který jedině oni znají natolik, aby tam mohli přežívat libovolně dlouho. Tam se opevnili, postavili se trollím armádám a úspěšně jim vzdorovali, přestože trollům přispěchaly na pomoc i skřeti posily. Trpasličí král Raybur zaznamenal do kronik svého národa jméno toho, kdo měl na svědomí druhou válku a kdo byl skutečný nepřítel všech ras — byl to prý odrodilý druid Brona."

„Jak tomu jen mohl trpasličí král uvěřit?" vskočil mu Shea do řeči. „Kdyby to byla pravda, byl by Černý mág starší než pět set let! V každém případě si myslím, že tu nesmyslnou myšlenku vnukl králi nějaký mystik, který se chtěl proslavit. Počítal s tím, že oživí tu prastarou legendu a vylepší si své postavení u dvora nebo tak něco."

„To by samozřejmě bylo možné," souhlasil Allanon. „Ale dovol, abych pokračoval ve svém vyprávění. Po dlouhých měsících bojů nakonec trollové uvěřili, že jsou trpaslíci poraženi, a obrátili svá vojska k západu a vytáhli proti mocnému elfímu království. Jenže zatímco trollové válčili s trpaslíky, svolal tajemný Bremen — nejstarší a nejzkušenější z druidů rady, všechny ty, kterým se z Paranoru podařilo uniknout. Odvedl je na západ, do elfího království, aby tam varovali před novým nebezpečím a připravili elfy na neodvratný útok seveřanů. Králem elfů byl toho roku Jerle Shannara — s výjimkou samotného Eventýna snad největší z elfích králů. Bremen informoval krále o tom, že jsou elfí země ohroženy, a ten rychle shromáždil svá vojska dřív, než postupující hordy skřetů a trollů dosáhly hranic jeho říše. Věřím, že si dobře pamatuješ všechno, co tě učili, takže si jistě vzpomeneš i na to, co se stalo potom, v boji; ale byl bych rád, abys věnoval co největší pozornost tomu, co ti teď budu vyprávět."

Shea i vzrušený Flick přikývli.

„Druid Bremen daroval Jerlemu Shannarovi zvláštní meč, aby ho použil v boji proti trollům. Říkalo se, že kdo ten meč drží, je neporazitelný — že mu nemůže ublížit ani strašlivá zlá moc Černého mága. Když trollí legie vtáhly do údolí řeky Rýn na hranicích elfí říše, padly do pasti, kterou jim nastražila elfí vojska. Elfí národ na ně útočil z okolních úbočí a skřeti i trollové byli po strašlivém dvoudenním boji poraženi. Elfy vedli druidové a Jerle Shannara ozbrojený mečem, který mu daroval Bremen. Společně bojovali proti trollím hordám, o nichž se říkalo, že jim dodávají sílu stvoření z temného světa, ovládaná Černým mágem. Jenže odvaha elfího krále a nevyčerpatelná síla jeho meče nakonec

překonaly i zlé bytosti ze země duchů a zničily je. Zbytky trollího vojska se pokusily uprchnout přes Streleheimské pláně a tam se dostaly do kleští mezi armádu elfů, kterou měly v patách, a armádu trpaslíků, spěchající elfům na pomoc z Východní země. Došlo k strašlivé bitvě, v níž byla armáda trollů vybita téměř do posledního muže. Během toho boje Bremen zmizel. Bojoval po boku krále Shannary a utkal se se samotným Černým mágem. Bylo zaznamenáno, že se oba muži ztratili mezi bojujícími, a ani jeden z nich už se nikdy neobjevil. Nenašla se dokonce ani jejich těla.

Jerle Shannara se od meče neodloučil do své smrti, která ho potkala o mnoho let později. Jeho syn daroval kouzelný meč radě druidů v Paranoru. Ti čepel zasadili do obrovského kusu kamenného stromu a uložili do pevnosti. Určitě znáš celou tu pověst o kouzelném meči a o tom, co znamená pro všechny rasy. Velký meč odpočívá i dnes v Paranoru stejně, jako už celých pět set let. Bylo mé vyprávění dostatečně jasné, venkovani?"

Flick omámeně přikývl, protože byl stále ještě pohlcen napínavým vyprávěním z historie. Ale Shea se najednou rozhodl, že už mu to stačí. Nic z toho, co jim Allanon o historii ras vyprávěl, nebyla pravda — alespoň pokud měl Shea věřit tomu, co ho od mládí učili jeho vlastní lidé. Ten velký poutník jim prostě předložil namísto skutečnosti dětskou pověst, kterou už celá staletí vyprávěli rodiče malým dětem. Shea naslouchal pečlivě všemu, co Allanon vydával za pravdu o jednotlivých rasách, a nepřel se s ním, protože ctil jeho pověst. Ale celý ten příběh o meči byl absurdní a Shea už měl dost toho, nechat ze sebe dělat hlupáka.

„A co to má všechno společného s tvým příchodem do Stinného dolu?" zeptal se a slabý úsměv prozradil jeho nechuť k další řeči. „Slyšeli jsme o tom boji, který se odehrál před pěti sty lety — o boji, který se lidí vůbec netýkal, protože v něm bojovali trollové, elfové, trpaslíci a bůhví kdo ještě, jak jsi sám řekl. Neříkal jsi, že v té bitvě bojovali snad i duchové? Promiň, jestli se ti budu zdát neuctivý, ale celou tu historku je těžké spolknout. Pověst o meči Jerleho Shannary znají všechny rasy — ale je to jen pověst, ne skutečnost — je to glorifikovaný příběh o odvaze, vymyšlený proto, aby pozvedl ducha a smysl pro věrnost a povinnost u všech ras, které se nějakým způsobem podílely na tvorbě dějin. Jenže pověst o Shannarovi je vyprávění pro děti, ze kterého musí lidé dřív nebo později vyrůst, aby mohli nést zodpovědnost dospělých. Proč plýtváš časem na vyprávění té staré pověsti, když jediné, co chci slyšet, je jednoduchá odpověď na jednoduchou otázku: Proč jsi přišel do Dolu hledat právě mě?"

Shea se zarazil, když viděl, jak se Allanonova tvář stahuje a tmavne nekontrolovatelným návalem zlosti. Husté obočí se mu naježilo a v hloubi zapadlých očí najednou zadoutnaly narudlé uhlíky. Zdálo se, že vysoký muž bojuje nějaký strašlivý vnitřní boj, a Sheu na okamžik napadlo, že ho nakonec ty obrovské ruce, které se mu teď chvěly před očima, uchopí za krk a vymáčknou z něj život. Flick spěšně ustoupil, ve spěchu zakopl o vlastní nohu, málem upadl a při tom všem cítil, jak v něm narůstá strach.

„Hlupáku... ty hlupáku," sípal obr a bylo vidět, že se jen s námahou ovládá. „Víš toho tak málo... Děti! Co ví lidský rod o pravdě? Co dělal člověk v posledních staletích? Nic jiného než že se ukrýval, v hrůze lezl jako vyplašený králík do každého úkrytu, který na dalekém jihu našel. Troufneš si mi říct, že tady povídám pohádky — ty, který jsi nepoznal boj a žiješ tady v tom vašem Dole celý život v, závětří, v klidu a bezpečí! Co vědí lidé o pravdě? Přišel jsem sem hledat královskou krev — a našel malého chlapce, který se ukrývá za své falešné představy! Nejsi nic jiného než dítě!"

Flick si zoufale přál, aby se mohl propadnout do země u svých nohou nebo prostě a jednoduše zmizet, když najednou uviděl, jak Shea vyskočil na nohy, jak mu klidný obličej zrůznila zlost a ruce se zaťaly v pěst. Venkovan byl tak rozzlobený, že nemohl promluvit, stál před Allanonem, který jej obvinil, a třásl se zuřivostí a ponížením. Na Allanona to však neudělalo žádný dojem a vzápětí se znovu ozval jeho hluboký hlas.

„Zadrž, Sheo! Nedělej ze sebe ještě většího hlupáka! Dávej pozor na to, co ti teď řeknu.

Příběh, který jsem ti vyprávěl, přetrval celá staletí a přenášel se ústním podáním jako prastará pověst — a tak ho také slyšela lidská rasa. Ale čas pohádek skončil. To, co jsem ti vyprávěl, není pověst, je to pravda. Meč je skutečný a dodnes odpočívá v Paranoru. Ale co je nejdůležitější, skutečný je i Černý mág. Dodnes žije a jeho říší je Království umrlčí hlavy!"

Shea se poněkud stáhl, protože si uvědomil, že ten muž mu vůbec neměl v úmyslu lhát — on skutečně věřil, že jeho příběh je pravdivý. Shea se uvolnil, pomalu si zase sedl a přitom neustále pátral v tmavé tváři. Najednou si vybavil několik historikových slov.

„Řekl jsi král... ty hledáš krále...?"

„Jak zní pověst o Shannarově meči, Sheo? Co praví nápis vyrytý na zkamenělém stromě, v němž je zaražen meč?"

Shea byl natolik zmatený, že si nedovedl vzpomenout na jediné slovo pověsti.

„Já... nevím, nepamatuju si, co je tam napsáno. Něco o příštích časech..."

„Syn!" ozval se najednou Flick. „Až se jednou Černý mág znovu zjeví v Severní zemi, objeví se syn rodu Shannarova a ten proti němu opět pozvedne kouzelný meč. Tak zní ta legenda!"

Shea se ohlédl k bratrovi a vybavil si, že má pravdu, tak podle pověsti ten nápis opravdu zněl. Pak se podíval nazpět na Allanona, který ho upřeně pozoroval.

„A co to má společného se mnou?" zeptal se rychle. „Já nejsem z rodu Shannarova — nejsem dokonce ani elf. Jsem míšenec — ani elf, ani z královského rodu. Dědicem rodu Shannarů je přece Eventýn. Chceš mi snad namluvit, že jsem ztracený syn — ten hledaný dědic? Tomu nevěřím!"

Rychle se otočil k Flickovi, aby u něj našel podporu, ale zdálo se, že jeho bratr je dokonale zmatený — zmohl se jen na to, že zíral nevěřícně na Allanona. Tmavý muž tiše řekl:

„Ty máš v žilách elfí krev, Sheo, a nejsi skutečný syn Curzada Ohmsforda. To jistě víš. A Eventýn nepochází z přímé rodové linie krále Shannary."

„Vždycky jsem věděl, že jsem adoptovaný syn," připustil mladík, „ale určitě nepocházím z... Flicku, řekni mu to!"

Jenže jeho bratr na něj zíral mlčky a v nesmírném úžasu, neschopen otevřít ústa a odpovědět. Shea se odmlčel a nevěřícně zavrtěl hlavou. Allanon přikývl.

„Ty jsi potomek Shannarova rodu — jen poloviční potomek a daleko od původní hlavní linie, která se dá celkem snadno vyhledat až do doby před pěti sty léty. Znal jsem tě jako dítě, Sheo, dřív, než tě vzal Ohmsford do svého domu a přijal za vlastního. Tvůj otec byl elf — byl to skvělý muž. Matka pocházela z rodu lidí. Oba zemřeli, když jsi byl ještě hodně malý, a Curzad Ohmsford tě vychoval jako vlastního syna. Ale ty jsi potomek Jerleho Shannary, přestože ti v žilách nekoluje čistá elfí krev a vaše příbuzenské pouto je hodně vzdálené."

Shea při Allanonově vysvětlování nepřítomně přikyvoval; byl zmatený a stále ještě podezřívavý. Flick se na svého bratra díval, jako by ho právě teď spatřil poprvé v životě.

„Co to všechno znamená?" zeptal se nakonec Allanona napjatě.

„Všechno, co jsem vám tady vyprávěl, ví i Pán temnot, přestože zatím nezjistil ani tvou přesnou totožnost, ani místo, kde žiješ. Ale jeho emisaři tě dříve nebo později najdou, a až se to stane, zničí tě."

Shea prudce zvedl hlavu a s obavami ve tváři se podíval na Flicka, protože si vzpomněl na jeho vyprávění o obrovském černém létajícím stvoření, které se objevilo nedaleko okraje údolí. Jeho bratr si připomenul ten tísnivý a ochromující pocit hrůzy, který při setkání zažil, a pocítil, jak mu po zádech přeběhl náhlý chlad.

„Ale proč?" zeptal se Shea rychle. „Co jsem udělal, že mě musí potkat něco takového?"

„Než pochopíš odpověď na tuhle otázku, Sheo, musíš nejdřív porozumět mnoha jiným věcem," odpověděl mu Allanon, „a já teď nemám čas ti je vysvětlovat. Musíš mi prostě věřit, když ti říkám, že jsi potomkem Jerleho Shannary, že máš v žilách elfí krev a že

Ohmsfordovi tě přijali za vlastního. Nejenže jsi jediný syn rodu Shannarů, ty jsi také jediný člen toho rodu, který je ještě naživu. Ostatní byli čistí elfové a ty jejich nepřítel snadno našel a zahubil. Jen tvůj původ způsobil, že tě Pán temnot tak dlouho nemůže najít — nevěděl totiž, že tady, daleko v Jižní zemi, žije poloviční syn toho slavného rodu. Všechny elfí potomky znal od samého začátku.

Ale věz jedno, Sheo. Moc meče je neomezená — je to jediná věc, která působí, že Brona žije v neustálém strachu, je to jediná síla, které není s to odolat. Pověst o meči je mocným amuletem v rukou ras a Brona chce tu legendu jednou provždy zničit. Chce to udělat tak, že zničí celý Shannarův rod, aby nezbyl jediný mužský potomek, který by proti němu mohl meč pozvednout."

„Ale vždyť já jsem ani nevěděl, kde ten meč je," bránil se Shea. „Nevěděl jsem dokonce, ani kdo jsem já sám, nic o Severní zemi nebo o..."

„Na tom nezáleží," přerušil ho příkře Allanon. „Když budeš mrtev, nebude si s tebou muset dál lámat hlavu."

Jeho hlas zeslábl do sotva srozumitelného mumlání a jeho pohled znovu zaletěl ke vzdáleným vrcholkům kopců lemujících údolí. Shea si pomalu lehl do měkké trávy a díval se na bleděmodré nebe pozdní zimy poseté malými bílými mráčky, které hnal vánek od kopců. Na několik příjemných okamžiků zmizel Allanon i hrozba smrti v ospalém teple odpoledního slunce a svěží vůni velebných stromů, tyčících se mu nad hlavou. Zavřel oči a přemýšlel o životě v Dole, o plánech, které si s Flickem dělali, o jejich nadějích do budoucna. Chvíli ležel a tiše o všech těch věcech přemýšlel, ale pak se posadil a opřel se o ruce natažené za zády.

„Nevím, co si mám vlastně myslet," začal pomalu. „Mám na jazyku tolik otázek, které bych ti chtěl položit. Cítím se zmatený už pouhým pomyšlením na to, že bych měl být někdo jiný než Ohmsford — někdo, komu hrozí smrt z rukou... pověsti. Co bych měl podle tebe dělat?"

Poprvé za celou dobu se na něj Allanon usmál teple a přátelsky.

„Pro tuhle chvíli nic. Zatím ti bezprostřední nebezpečí nehrozí. Přemýšlej zatím o všem, co jsem ti řekl, a souvislosti a důsledky si probereme někdy jindy. Nikomu ale neříkejte, o čem jsme mluvili, dokonce ani vašemu otci ne. Jednejte, jako by se tenhle rozhovor nikdy neodehrál, dokud nebudeme mít možnost probrat všechny problémy podrobněji."

Mladíci pohlédli jeden na druhého a souhlasně přisvědčili, i když oba věděli, že bude velmi těžké chovat se, jako by se nic nestalo. Allanon tiše vstal a protáhl dlouhé tělo, aby ulevil ztuhlým svalům. Oba bratři vstali také, a když se k nim naklonil, čekali mlčky na jeho slova.

„Legendy a mýty, které ve včerejším světě neexistovaly, v zítřejším světě ožijí. Věci zlé, bezohledné a lstivé, které celá století ležely nečinně, se teď proberou k životu. Stín Černého mága pomalu padá na všechny čtyři země."

Znovu se slabě usmál.

„Nechtěl jsem na vás být příkrý," řekl k jejich údivu, „ale kdyby to mělo být to nejhorší, co vás v nejbližší době potká, mohli byste být rádi. Stojíte tváří v tvář skutečné hrozbě, ne pohádce, ze které si můžete tropit šprýmy. A brzo zjistíte, že vás nečeká nic pěkného. Přijdete na to, že ve skutečném životě je mnoho věcí, které se vám nebudou líbit."

Odmlčel se — vysoký šedý stín na pozadí vzdálených kopců, plášť opatrně přitažený kolem štíhlého těla. Potom položil jednu velkou ruku na Sheovo drobné rameno a tak jejich těla na okamžik symbolicky spojil do jediné osoby. Pak se otočil a byl pryč.

Kapitola 3

Allanonův plán, podle kterého měla trojice postupně probrat mnoho dalších otázek, nevyšel. Allanon opustil oba bratry sedící v tichém rozhovoru vzadu za hostincem a odešel do svého pokoje. Shea a Flick se vrátili ke svým povinnostem a krátce potom je otec poslal na pochůzku, která je odvedla z Dolu až na severní konec údolí. Když se vrátili, byla skoro tma. Pospíchali do jídelny, doufali, že tam zastihnou poutníka a položí mu množství otázek, o kterých mluvili cestou, ale Allanon se neobjevil. Rychle se navečeřeli, ale nemohli pokračovat v rozhovoru, protože s nimi seděl u stolu i otec. Cekali skoro další hodinu, ale když Allanon nepřišel ani poté, co jejich otec už dávno zmizel v kuchyni, rozhodli se zajít přímo za poutníkem do jeho pokoje. Flickovi se příliš nechtělo, stále ještě si připomínal, za jakých okolností se včera večer s černým poutníkem na zpáteční cestě do Dolu setkal. Shea ale neustále naléhal a Flick nakonec souhlasil, že bratra doprovodí, a jen tajně doufal, že v množství je síla.

Když přišli k pokoji, zjistili, že dveře jsou odemknuté a Allanon pryč. Pokoj vypadal, jako by v něm nikdo nebydlel. Mládenci rychle prohledali celý hostinec a okolí, ale Allanon zmizel. Nakonec museli připustit, že z nějakého jim neznámého důvodu narychlo opustil Stinný důl. Shea měl očividně zlost, že Allanon odešel bez jediného slova na rozloučenou, a současně v něm narůstal pocit nejistoty, protože mu bylo jasné, že už není pod ochranným křídlem tajemného poutníka. Na druhé straně Flick cítil téměř radost z toho, že je historik pryč. Když seděli se Sheou v dřevěných křesílkách před krbem ve velké hale hostince, pokoušel se přesvědčit bratra, že všechno dobře dopadne. On sám, jak tvrdil, nikdy tak docela nevěřil historikovu vyprávění o severských válkách a Shannarově meči, a i kdyby z toho byla část pravdivá, pak slova o Sheově původu a hrozbě, kterou pro něj představuje Brona, jsou jistě silně přehnaná — je to prostě jenom nesmyslná pohádka.

Shea tiše poslouchal Flickovo povídání, které ho mělo utěšit, a tu a tam zamyšleně přikývl, ale v duchu se jeho myšlenky soustřeďovaly kolem jediné otázky: Co má udělat teď? Měl sám vážné pochybnosti o pravdivosti Allanonova vyprávění. Tak především, jaký byl pravý účel jeho návštěvy v Stinném dole? Dorazil sem, jak se zdálo, bez nejmenších potíží a jen proto, aby řekl Sheovi o jeho tajemném původu a varoval ho před hrozícím nebezpečím. Pak, aniž se jediným slovem zmínil o tom, jaký je jeho zájem na celé věci, zase zmizel. Jak může Shea vědět, že Allanon nepřišel za nějakým vlastním tajným cílem a nechce použít Sheu jako nástroj v nějaké podivné hře? Bylo tady příliš mnoho otázek, na které Sheovi chyběly odpovědi.

Flick se nakonec unavil marnou snahou zatáhnout mlčenlivého Sheu do hovoru a přestal ho utěšovat. Usadil se pohodlněji v křesílku a upřel odevzdaný pohled do ohně. Shea si v duchu dál probíral všechny podrobnosti Allanonovy řeči a pokoušel se rozhodnout, co dál. Po hodině uvažování otráveně rozhodil ruce, protože se cítil stejně zmatený jako předtím. Pomalu se vyloudal z haly ven a s věrným Flickem v patách zamířil k jejich pokoji. Ani jeden z nich neměl chuť probírat dál celou situaci. Když dorazili do své ložničky ve východním křídle, dopadl Shea v zachmuřeném mlčení na židli a Flick se natáhl na postel a otráveně upřel oči ke stropu.

Dvojitý svícen na malém nočním stolku ozářil místnost nažloutlým světlem a Flick se brzo přistihl při tom, že usíná. Rychle se probral, a jak se protahoval s rukama za hlavou, nahmátl podlouhlý kus složeného papíru, který napůl sklouzl mezi matraci a čelo postele. Zvědavě jej zvedl k očím a zjistil, že je adresován Sheovi.

„Co je to?" zeptal se a hodil papír svému bratrovi.

Shea zlomil pečeť spojující oba okraje papíru a spěšně přelétl text očima. Sotva začal, když se mu ze rtů vydralo tiché zahvízdnutí. Vyskočil. Flick se rychle posadil, protože si

mezitím uvědomil, kdo musel ten dopis napsat.

„Je od Allanona," potvrdil Shea bratrovu domněnku. „Poslechni si to, Flicku:

Nezbývá mi dost času k tomu, abych tě vyhledal a zodpověděl tvé další otázky. Stalo se něco velmi důležitého a já musím okamžitě odejít — možná, že už teď je příliš pozdě. Musíš mi důvěřovat a věřit, že jsem ti neřekl nic než pravdu — i kdyby mi náhodou okolnosti zabránily v návratu do údolí.

Ve Stinném dole už nebudeš dlouho v bezpečí, musíš se připravit na spěšný útěk. Kdyby ses cítil ohrožen, najdeš bezpečný úkryt v Posledním přístavu v Anarském pralese. Pošlu ti přítele, který tě tam doprovodí. Jmenuje se Balinor a můžeš se mu svěřit bez obav.

O našem setkání nikomu neříkej. Hrozí ti smrtelné nebezpečí. Do kapsy tvého hnědého cestovního pláště jsem uložil malý váček, ve kterém jsou tři elfeíny.

Poskytnou ti oporu a ochranu a povedou tě ve chvílích, kdy ti nezbude žádná jiná možnost. Buď opatrný — jsou určeny jen a jen pro tebe samotného a můžeš je použít teprve tehdy, až zklame všechno ostatní.

Za poslední varování považuj znamení lebky — spatříš-li ho, bez otálení se dej na útěk do bezpečí.

Nechť tě do doby, než se znovu sejdeme, provází štěstí, příteli.

Shea se vzrušeně obrátil k bratrovi, ale podezřívavý Flick jen zavrtěl hlavou a zamračil se.

„Já mu nevěřím. O čem to vlastně mluví — elfeíny a lebky? Nikdy jsem neslyšel o místě, které by se jmenovalo Poslední přístav, a k Anarskému pralesu jsou to odsud celé míle, co míle, celé dny a dny cesty! Nelíbí se mi to."

„Ty kameny!" vykřikl Shea a vrhl se k rohové skříni, kde visel jeho hnědý cestovní plášť. Chvilku se horečnatě přehraboval v jeho kapsách a Flick ho přitom napjatě pozoroval. Nakonec se Shea obrátil nazpět do místnosti a na dlani mu ležel malý kožený váček. Potěžkal jej v ruce, ukázal bratrovi a pospíšil si k posteli, kde se usadil. Vzápětí povolil řemínek, kterým byl váček zavázán, a zatřásl s ním. Na dlaň se mu vykutálely tři tmavomodré kameny velikosti průměrného oblázku. Byly překrásně vybroušené a ve světle svíček se nádherně třpytily. Bratři si kameny zvědavě prohlíželi a napůl očekávali, že se stane něco zázračného. Ale nestalo se vůbec nic. Kameny ležely tiše na Sheově dlani, zářily jako malé modré hvězdy vytržené z nočního nebe za oknem a byly tak průzračné, že na první pohled připomínaly kousky obarveného skla. Nestalo se nic ani potom, kdy Flick sebral dost odvahy a jednoho z nich se dotkl. Shea je nakonec vložil nazpět do váčku, ten pečlivě zavázal a zastrčil do kapsy u košile.

„No, tak alespoň s těmi kameny to byla pravda," řekl Shea po chvíli.

„Možná, ale taky možná, že ne — co když to vůbec nejsou elfeíny?" nadhodil Flick nedůvěřivě. „Jak to poznáš, viděl jsi někdy nějaké? A co zbytek dopisu? Nikdy v životě jsem neslyšel o žádném Balinorovi ani o Posledním přístavu. Měli bychom to všechno prostě vypustit z hlavy — a především zapomenout na to, že jsme kdy viděli nějakého Allanona."

Shea pochybovačně přikývl, protože ani on neznal odpovědi na bratrovy otázky.

„Proč bychom si měli dělat nějaké starosti? Stačí nám, když budeme mít oči otevřené a dáme si pozor na znamení lebky, ať už je to cokoliv, nebo počkáme, až se objeví Allanonův přítel. A třeba se vůbec nic nestane."

Tak Flick pokračoval a ještě několik minut přesvědčoval Sheu o pochybnostech, které chová k pravdivosti dopisu. Nakonec ho to ale omrzelo a znovu se odmlčel. Oba bratři už byli unavení a rozhodli se jít spát. Poslední věc, kterou Shea udělal, když zhasli svíčky, bylo, že si váček s třemi elfeíny pečlivě uložil pod polštář. Ať si Flick říká co chce, Shea se rozhodl, že v příštích dnech bude mít kameny neustále po ruce.

Nazítří se spustil déšť. Od severu se přihnala nízká černá mračna, usadila se nad údolím a zastřela slunce a celou oblohu. Pak se z nich spustil příval prudkého deště, který se prohnal malou vesnicí s neuvěřitelnou divokostí. Všechny polní práce se musely okamžitě přerušit a na cestu do vesnice nebo z vesnice nebylo ani pomyšlení. Tak to trvalo bez jediné přestávky první, druhý a nakonec i třetí den. Liják provázený bouří se změnil v strašlivou podívanou, složenou z oslepujících blesků, křižujících oblohu po pěti až šesti současně. Blesky doprovázelo děsivé hřmění hromu, které se převalovalo nad hlubokou mísou údolí, otřásalo zemí a pomalu se měnilo ve slabší, ale o to výhružnější dunění slábnoucí v temné černi na severu. Celé tři dny se řinuly z oblohy nepřetržité proudy vody a lidé z Dolu se začali obávat, že voda stékající po úbočích kopců způsobí záplavu, která nakonec spláchne jak jejich malé domovy, tak nechráněná pole. V Ohmsfordově hostinci se denně shromažďovali muži, vedli ustarané řeči nad svými džbánky piva a vrhali napůl nevrle a napůl vystrašené pohledy na hustou šedivou stěnu deště, který se za okny bez přestávky řítil k zemi. Oba bratři Ohmsfordovi déšť pozorovali mlčky, poslouchali útržky rozhovorů a zkoumali zachmuřené tváře ustaraných venkovanů, kteří seděli v malých hloučcích v přeplněném výčepu. Zprvu doufali, že bouře zanedlouho utichne, ale po třech dnech nebylo vidět jediný náznak toho, že by se počasí chtělo umoudřit.

Zhruba odpoledne čtvrtého dne se déšť změnil z nepřetržitého proudu v husté mrholení, provázené mléčně bílou mlhou a náhlým oteplením, které bylo únavné a vysilující. Společnost v hostinci začala pomalu řídnout, jak se muži jeden po druhém vraceli ke svým povinnostem, a netrvalo dlouho a Flick a Shea byli zaměstnáni drobnými opravami a dalšími povinnostmi v hospodářství, kterých je vždycky dost. Bouře poškodila okenice a odtrhala a roznesla po okolí větší počet šindelů ze střech. Ve střeše hostince vznikly díry a malou dílnu za budovou téměř zničil padlý jilm, který vyvrátila vichřice. Oba mladíci strávili několik dní opravami střechy, vyměňováním prasklých šindelů a výrobou několika nových okenic. Byla to nezáživná práce a čas při ní utíkal velmi pomalu.

Po deseti dnech déšť ustal docela, hustá mračna se začala trhat, temná obloha se postupně vyčistila a nad Dolem se znovu rozklenulo modré nebe poseté bílými oblaky. K očekávaným záplavám naštěstí nedošlo, a když se vesničané vrátili zpět na pole, začalo hřát slunce a rozbahněná zem v údolí začala rychle vysychat. Jen tu a tam se třpytily kaluže plné kalné vody, která se postupně vsakovala do věčně žíznivé země. Nakonec zmizely i louže a údolí vypadalo jako předtím — řádění divoké bouře se změnilo v pouhou vzpomínku.

V době, kdy Shea a Flick spravovali napůl pobořenou dílnu, i při ostatních pracích kolem hostince často zaslechli úryvky rozhovorů mezi vesničany i náhodnými návštěvníky hostince, které se týkaly toho zuřivého deště. Nikdo v celém okolí nepamatoval v údolí takovou bouři, a zvláště ne v téhle roční době. Byla podobná bouřím zimním, těm, které neočekávaně zastihnou poutníky ve vysokých horách na severu, smetají je z příkrých stezek a útesů a srážejí do propastí, aby je už nikdy nikdo nezahlédl. Její náhlý příchod způsobil, že si téměř všichni obyvatelé vesničky znovu vybavili neurčité zvěsti z poslední doby, jež se zmiňovaly o podivných událostech daleko na severu.

Oba bratři každé takové povídání napjatě poslouchali, ale nedozvěděli se vůbec nic nového. Často spolu také hovořili o Allanonovi a jeho podivném vyprávění o Sheově dědictví. Věcný Flick došel už před mnoha dny k závěru, že celá ta záležitost je buď nesmysl nebo hloupý žert. Shea ho pokaždé klidně vyslechl, ale oproti bratrovi nebyl schopen pustit celou věc jen tak z hlavy. I když celému příběhu zdaleka nevěřil, nedokázal jej ani bez výhrad odmítnout. Cítil, že existuje mnoho věcí, které mu zůstávají skryty, a že Allanon je mnohem tajemnější postava, než si oni s Flickem dokážou představit. Byl více méně rozhodnut, že dokud se nedozví další fakta, nebude se tou věcí zabývat. Váček s elfeíny nosil neustále u sebe. Zatímco Flick několikrát denně reptal a snažil se ho přesvědčit, že je hloupost nosit kameny u sebe a věřit čemukoliv, co jim o nich Allanon

řekl, Shea pozorně sledoval všechny cizince, kteří procházeli vesnicí, prohlížel si je od hlavy k patě a snažil se na nich objevit něco, co by mohlo představovat znamení lebky. Ale čas utíkal a Shea neobjevil nic, takže se nakonec rozhodl, že celou věc bude považovat za poučení v otázkách jemného umění důvěřivosti.

Nějakou dobu se nestalo nic, co by Sheův názor změnilo, ale pak přišel den asi tři týdny po Allanonově náhlém odchodu. Bratři byli celý den v lese, připravovali tam dřevo na nové šindele a domů se vrátili pozdě navečer. Otec seděl na své oblíbené židli v dlouhé kuchyni a skláněl se nad talířem kouřící polévky. Pozdravil syny mávnutím ruky.

„Když jste byli pryč, přišel ti dopis, Sheo," oznámil jim a podal Sheovi dlouhý pruh papíru. „Je to pečetěno erbem Leahů."

Shea překvapeně vykřikl a dychtivě se po dopise natáhl. Flick hlasitě zasténal.

„Já to věděl, věděl jsem to, bylo to příliš krásné, než aby to byla pravda," zabručel. „Největší budižkničemu z celé Východní země se rozhodl, že nadešel čas, abychom znovu strádali. Roztrhej ten dopis, Sheo."

Ale Shea už otevřel zapečetěnou obálku a bez ohledu na Flickovy poznámky rychle četl jeho obsah. Flick znechuceně pokrčil rameny a sedl si na židli vedle otce, který se v klidu vrátil k jídlu.

„Chce vědět, kde jsme se schovávali," rozesmál se Shea. „Píše, abychom ho přijeli co nejdřív navštívit."

„Jasně," zabručel nevrle Flick. „Asi se zase dostal do nějakého maléru a teď neví, na koho by to hodil, co? Proč raději neskočíme z nejbližší skály? Copak si už nepamatuješ, co se stalo, když nás Menion Leah naposled pozval na návštěvu? Ztratili jsme se v Černodubí, bloudili jsme tam několik dnů, a než jsme se z něj vymotali, málem nás sežrali hladoví vlci! Tak na tohle malé dobrodružství nikdy nezapomenu. To ať do mě raději hrom bací, než bych od něj přijal další pozvání!"

Jeho bratr se zasmál a objal Flicka kolem širokých ramen.

„Ty mu závidíš, protože Menion je královský syn a žije si, jak se mu zlíbí."

„Království? Sotva větší než malý rybník," zazněla rychlá odpověď. „A královská krev je dneska laciné zboží. Podívej se například na svou..."

Zarazil se a rychle si přitiskl ruku na ústa. Oba se poplašeně podívali na otce, ale jak se zdálo, otec zabraný do jídla je naštěstí neslyšel. Flick omluvně rozhodil ruce a Shea se na něj povzbudivě usmál.

„Abych nezapomněl, Sheo," ozval se po chvilce otec a pozvedl hlavu od talíře, „v hostinci je nějaký muž, který se ptal po tobě. Mluvil o tom tmavém cizinci, který tady byl před několika týdny. Tohohle jsem u nás v Dole ještě nikdy neviděl. Sedí v jídelně."

Flick pomalu vstal a cítil, jak se ho zmocňuje strach. Sheu otcova zpráva vyvedla na okamžik z míry, ale rychle pokynul bratrovi, který se chystal něco říci. Je především potřeba co nejrychleji zjistit, jestli ten nově příchozí není nepřítel. Ruka se mu podvědomě sevřela na kapse u košile a Shea se ujistil, že elfeíny jsou na svém místě.

„Jak ten muž vypadá?" zeptal se, protože ho nenapadl jiný způsob, jak se dozvědět, zda muž nemá znamení lebky.

„A víš, synku, že vlastně ani nevím?" odpověděl mu Ohmsford senior plnými ústy a pokračoval v krájení masa, které si mezitím naložil na talíř. „Je od hlavy k patě zabalený do zeleného pláště, jaký nosí pralesní zvědové. Přijel odpoledne — má překrásného koně. Nejlíp uděláš, když za ním hned zajdeš a zjistíš, co chce."

„Nevšiml sis na něm nějakého znamení?" zeptal se rozčileně Flick.

„O čem to mluvíš? Myslíš snad nějakou křídou malovanou značku? Co je to s tebou, hochu?"

„Ale nic, vážně," vskočil jim rychle do řeči Shea. „Flick tím myslel... jestli ten muž nevypadá tak trochu jako Allanon... vzpomínáš?"

„Jistěže si vzpomínám," usmál se spokojeně otec a Flick s úlevou polkl. „Ne, nevšiml jsem si žádné podoby, kromě toho, že i tenhle člověk je pravý obr. Jediné, co je na něm

trochu nápadné, je dlouhá jizva, která se mu táhne přes celou pravou tvář — vypadá to na jizvu po noži."

Shea mu kývnutím poděkoval, chytil Flicka za ruku, vytáhl ho za sebou do chodby a oba se pustili směrem k jídelně. U dvojitých dveří se udýchaně zastavili. Shea opatrně pootevřel jednu polovinu dveří a nahlédl do jídelny plné hostů. V první chvíli neviděl nic jiného než tváře místních návštěvníků a lidí, kteří Dolem projížděli více méně pravidelně, ale o chvilku později dveře přitáhl nazpět a otočil se k napjatému Flickovi.

„Je tam, sedí hned vpředu, u krbu. Neznám ho a odsud nedokážu ani říct, jak vypadá, je celý zabalený do toho zeleného pláště, jak říkal táta. Musíme se k němu dostat blíž."

„Myslíš jít dovnitř?" polkl Flick naprázdno. „Zbláznil ses? Jestli ví, koho hledá, pozná tě na první pohled."

„Tak tam půjdeš ty," prohlásil Shea pevně. „Budeš dělat, že třeba přikládáš do krbu, a přitom si ho rychle prohlídneš. Hlavně se podívej, jestli nemá znamení lebky."

Flickovi se rozšířily oči a už už se obracel, aby se dal na útěk, ale Shea ho chytil za ruku, přitáhl ho nazpět a rychle prostrčil pootevřenými dveřmi do jídelny. Chvilku počkal, znovu dveře pootevřel a nahlédl dovnitř. Viděl, jak se Flick vydal dost nejistě napříč místností ke krbu, jak prohrábl žhavé uhlíky a nakonec vybral z bedny na dřevo velké poleno a přihodil je do ohně. Bylo vidět, že se snaží získat čas a dostat se na místo, odkud by si mohl alespoň letmo prohlédnout muže zahaleného v zeleném plášti. Cizinec seděl u stolu několik stop od ohně, zády k Flickovi, ale napůl obrácený k pootevřeným dveřím, za kterými se ukrýval Shea.

Ve chvíli, kdy se zdálo, že se Flick bude muset vrátit, aniž dosáhl svého cíle, otočil se cizinec k němu a něco mu řekl. Shea viděl, jak Flick ztuhl, obrátil se k muži v zeleném a odpověděl mu, přičemž vrhl rychlý pohled k místu, kde se ukrýval Shea. Ten rychle zavřel dveře a ustoupil do stínu v chodbě. Bylo jasné, že se nějakým způsobem prozradili. Právě když přemýšlel, kam se schová, vyšel ze dveří Flick a tvář měl strachem bílou jako křídu.

„Viděl tě u těch dveří! Má oči jako orel! Řekl mi, abych tě tam přivedl."

Shea chvilku přemýšlel a pak pomalu přikývl. Konec konců, kam by se tady v hostinci mohli ukrýt, aniž by je kdokoliv nenašel během několika minut?

„Možná že neví všechno," nadhodil s nadějí. „Třeba si myslí, že víme, kam Allanon šel. Buď opatrný, až s ním budeme mluvit, Flicku."

Prošli dveřmi a bok po boku kráčeli jídelnou k místu, kde cizinec seděl. Zastavili se kousek za ním a vyčkávali, co udělá, ale on, aniž se otočil, jim pokynul rukou, aby přisedli. Váhavě ten nevyslovený příkaz uposlechli a celá trojice seděla nějakou chvíli mlčky a navzájem se prohlížela. Cizinec byl mohutný a urostlý, i když nedosahoval Allanonovy výšky. Celé tělo mu halil zelený plášť, ze kterého vyčnívala jen hlava. Tvář měl drsnou, plnou síly a na pohled velmi příjemnou, nebýt tmavočervené jizvy, která se mu táhla od vnějšího konce pravého obočí přes celou tvář ke koutku úst. Sheovi se zdálo, že má až podivně měkké oči, byly teple hnědé a Shea v jejich pohledu cítil jemnost a sympatii, které popíraly drsnost obličeje. Světlé vlasy měl ostříhány nakrátko a nad čelem i kolem malých uší zvlněné. Když si Shea cizince prohlédl, nebyl s to uvěřit, že by to mohl být ten nepřítel, o kterém Allanon tvrdil, že by se mohl objevit v údolí. Zdálo se, že i Flick se po první prohlídce poněkud uvolnil.

„Teď není čas na schovávanou, Sheo," ozval se cizinec příjemným, ale unaveným hlasem. „Tvá opatrnost je sice na místě, ale já nejsem lebkonoš. Jsem Allanonův přítel a jmenuju se Balinor. Můj otec je Ruhl Buckhannah, král Truborohu."

Oba bratří to jméno znali, ale Shea nebyl ochoten nic riskovat.

„A jak mi dokážeš, že jsi tím, za koho se vydáváš?" zeptal se rychle.

Cizinec se usmál.

„Snad ti to dokážu, když řeknu, že v téhle kapse u košile ukrýváš tři elfeíny. Jsou to ty tři kameny, které ti dal Allanon."

Mladíkovo přikývnutí bylo sotva vidět. Jen ten, koho poslal vysoký poutník, mohl o

kamenech vědět. Shea se opatrně naklonil kupředu.

„Co se stalo s Allanonem?"

„Nevím to docela jistě," odpověděl tiše muž v plášti. „Už jsem ho nějakou dobu neviděl a poslední dva týdny jsem od něj dokonce nedostal ani zprávu. Když jsem se s ním rozloučil, mířil do Paranoiu. Donesly se k nám nějaké zvěsti o útoku na pevnost; obával se o bezpečnost meče. Poslal mě sem, abych tě chránil. Byl bych dorazil mnohem dřív, ale zdrželo mě počasí — a taky ti, kteří se snažili mě sledovat, abych je dovedl k tobě."

Zmlkl a podíval se Sheovi přímo do očí. Hnědé oči mu náhle ztvrdly a jejich pohled se zavrtal mladíkovi až do duše.

„Allanon ti prozradil tajemství tvého původu a řekl ti o nebezpečí, kterému budeš dřív nebo později nucen čelit. Jestli mu věříš nebo ne, na tom teď nezáleží. Čas nadešel — musíš okamžitě prchnout z údolí."

„Myslíš zvednout se a jít?" zvolal zaskočený Shea. „Ale to přece nejde!"

„Ale jde a ty to uděláš, chceš-li zůstat naživu. Lebkonoši už mají podezření, že žiješ tady v údolí. Ještě den, možná dva — a jestli tě najdou, bude to tvůj konec. Musíš odejít okamžitě. Cestuj rychle a nalehko. Drž se cest, které alespoň trochu znáš, a snaž se pohybovat hlavně lesy. Když už budeš nucen přejít otevřenou krajinou, snaž ji přejít za dne, kdy je jejich síla omezená. Allanon ti řekl, kam máš jít, ale pokud se tam máš dostat, musíš se spolehnout jen sám na sebe."

Užaslý Shea na mluvčího chvíli upíral nevěřící pohled a pak se obrátil k Flickovi, kterého nové zprávy doslova připravily o řeč. Jak si to ten člověk představuje? Že si prostě jen tak zabalí a dá se na útěk? To nedávalo žádný smysl.

„Musím odejít," pokračoval cizinec a vstal. „Vzal bych tě s sebou, kdyby to šlo, ale sledovali mě. Ti, kteří tě chtějí zahubit, doufají, že je k tobě nakonec dovedu. Posloužím celé věci víc, když ze sebe udělám návnadu a odvedu je pryč. Doufám, že mě budou sledovat dál a ty tak budeš mít možnost vyklouznout nepozorovaně z údolí. Ještě nějaký ten den pojedu na jih a pak se začnu vracet k Poslednímu přístavu. Tam se znovu setkáme. Pamatuj, co jsem ti řekl. Nezůstávej v údolí — vydej se na cestu už dnes v noci! Zařiď se podle toho, co ti řekl Allanon, a opatruj své tři elfeíny jako oko v hlavě. Je to mocná zbraň."

Shea a Flick vstali současně s ním a potřásli nabídnutou rukou. Teprve teď si všimli, že paže, která vyklouzla z pláště, je pokryta lesklou kroužkovou zbrojí. Bez dalších slov Balinor přešel jídelnou k hlavním dveřím, otevřel je a zmizel v temnotě pozdního večera.

„Tak co tomu říkáš?" zeptal se Flick, když se svezl nazpět na židli.

„Copak já vím?" odpověděl mu Shea unaveně. „Nejsem žádný věštec. Nejsem si jistý, jestli nám říkal pravdu, stejně jako si nejsem jistý tím, co nám vyprávěl Allanon. Jestli je to pravda, a já mám takový nepříjemný pocit, že část z toho pravda bude, pak bych měl už kvůli všem ostatním z údolí zmizet. Jestli mě opravdu někdo pronásleduje, mohlo by se stát, že když tady zůstanu, ublíží i někomu jinému — třeba tobě nebo otci."

Upřel nepřítomný pohled na protější stěnu místnosti, jeho myšlenky se zmateně točily kolem pověstí, které v poslední době vyslechl, a marně se pokoušel rozhodnout, co dál. Flick ho tiše pozoroval, a i když věděl, že mu nemůže pomoci, sdílel bratrův zmatek a starosti. Nakonec se nahnul kupředu a položil bratrovi ruku na rameno.

„Jdu s tebou," oznámil mu klidně.

Shea k němu obrátil oči a bylo vidět, že ho Flick zaskočil.

„To po tobě nemůžu chtít. Otec by to nikdy nepochopil. A vůbec, třeba ještě nikam nepůjdu."

„Vzpomeň si, co říkal Allanon. Teď už jsme v tom spolu," trval Flick tvrdohlavě na svém. „Kromě toho jsi můj bratr. Nemůžu tě nechat odejít samotného."

Shea se na něj chvilku překvapeně díval, pak ale přikývl a namísto poděkování se usmál.

„Promluvíme si o tom ještě později. V žádném případě ovšem nemohu odejít, dokud se

nerozhodnu, kam vlastně půjdu a co všechno si musím vzít s sebou — pokud vůbec půjdu. Taky musím nechat nějakou zprávu otci — nemůžu přece jen tak odejít, ať si Allanon a Balinor říkají, co chtějí."

Vrátili se z jídelny do kuchyně a navečeřeli se. Zbytek večera strávili bezcílným bloumáním po hostinci. Shea několikrát zašel do svého pokoje, kde probral své osobní věci. Napůl nepřítomně z nich vyřadil všechny zbytečnosti a odložil jen to nejnutnější, co by v případě nezbytí vzal s sebou. Flick ho mlčky následoval, protože měl strach, aby bratr náhodou nevyužil chvíle, kdy bude sám, nevyklouzl tajně z hostince a nevydal se na cestu do Posledního přístavu bez něj. Pozoroval, jak Shea balí do koženého cestovního vaku nějaké svršky a základní tábornické potřeby, a když se bratra zeptal, proč balí, dostal odpověď, že je to pro případ, kdyby je něco přinutilo dát se na útěk neočekávaně. Shea ho ujistil, že se na cestu nevydá, aniž by mu to řekl, ale jeho ujištění Flicka příliš neuklidnilo. Naopak, o to víc teď Sheu hlídal.

Byla hluboká noc, když Sheu probudila ruka, která mu opatrně třásla paží. Spal lehce a dotek ho okamžitě probudil. Srdce se mu rozbušilo. Divoce se rozmáchl, protože v tmavém pokoji neviděl vůbec nic, a pokoušel se nahmátnout svého neviditelného protivníka. Těsně u ucha se mu ozvalo tiché zasyknutí a v té chvíli se už jeho oči přizpůsobily temnotě, takže poznal, že se k němu sklání široký Flickův obličej. Za oknem, které bylo zastřeno zataženými záclonami, zahlédl noční nebe, na kterém zářily hvězdy, tu a tam zahalené potrhanými mraky, a malý srpek ubývajícího měsíce. Ve chvíli, kdy poznal bratra, strach zmizel a ustoupil pocitu úlevy.

„Flicku! Ty jsi mě ale..."

Pocit úlevy okamžitě zmizel, když mu ústa rychle zakryla Flickova ruka a do ucha mu znovu zaznělo varovné syknutí. Shea viděl, že bratrův obličej je podivně napjatý a bledý. Začal se zvedat z postele, ale bratrovy paže ho stiskly ještě silněji a jeho sevřené rty se přitiskly Sheovi skoro k uchu.

„Nemluv," zaslechl slabý šepot a uvědomil si, že Flickův hlas se třese strachem. „Pojď k oknu, rychle!"

Sevření povolilo, bratrovy ruce mu opatrně pomohly z postele a táhly ho po prkenné podlaze k pootevřenému oknu. Shea se opatrně plížil za Flickem a neodvažoval se skoro ani vydechnout. Když se dostali ke stěně, přitáhl Flick bratra roztřesenýma rukama k oknu, kde se oba bratři přikrčili s hlavami pod úrovní parapetu.

„Sheo, tam u toho domu, podívej!"

Vystrašený Shea pozvedl opatrně hlavu nad spodní okraj okna a podíval se naznačeným směrem. Spatřil to stvoření téměř okamžitě — obrovský odpudivý stín, ze kterého čišel strach. Polopřikrčený tvor se kradl ve stínu protějších budov a na vypuklých hrbatých zádech se mu pomalu vzdouval černý plášť, jako by se pod ním pohybovalo něco živého. I na tu dálku bylo slyšet jeho chroptivý dech a zvláštní škrabavý zvuk, který vydávaly na kamenech dláždění jeho nohy. Shea křečovitě sevřel okenní rám, neschopný odtrhnout oči od nestvůry, jež se pomalu přibližovala. Těsně předtím, než se s vypětím veškeré vůle přinutil shýbnout hlavu, zahlédl naprosto jasně, že obluda má na krku velký stříbrný přívěsek ve tvaru lebky.

Kapitola 4

Shea tiše klesl na podlahu vedle černé bratrovy siluety a oba se k sobě mlčky přitiskli. Slyšeli, jak se obluda venku pohybuje, skřípot jejích pařátů pomalu sílil a oba teď mysleli jen na jedno — že teď už jim nebude Balinorova rada nic platná. Čekali, neodvažovali se promluvit a skoro nedýchali. Shea se zmítal mezi nutkáním dát se okamžitě na útěk, protože věřil, že pokud ho ta věc venku najde, okamžitě ho zabije, a strachem z toho, že když se pohne, prozradí se a obluda ho najde okamžitě. Hrůzou ztuhlý Flick seděl vedle něj a třásl se v chladném nočním větru, který nadouval záclony.

Najednou odněkud zblízka zaslechli zaštěkání psa a hned potom další, které se vzápětí změnilo v divoké vytí, plné strachu a nenávisti. Bratři opatrně zvedli hlavu nad okenní parapet a vyhlédli ven. Stvoření s přívěskem lebky se krčilo ve stínu budovy přímo proti hostinci. Zhruba deset stop od něj stál obrovský vlčák, kterého jeden z vesničanů používal jako loveckého psa, upíral na vetřelce planoucí oči a cenil na něj bílé tesáky. Oba stíny se navzájem pozorovaly. Jediný zvuk, který obluda vydávala, byl pomalý děsivý chropot jejího dechu. Přikrčený pes tlumeně vrčel a pomalu, krok za krokem postupoval kupředu. Pak s divokým nenávistným zavrčením zaútočil a s vyceněnými tesáky se vrhl obludě přímo na hrdlo. Jenže jeho útok byl náhle zastaven uprostřed skoku. Zpod černého pláště vyletěla podivně zdeformovaná končetina podobná ptačímu spáru, zasáhla krk nešťastného zvířete a srazila je bez života na zem. Odehrálo se to ve zlomku vteřiny a bratři byli tak užaslí, že se téměř zapomněli shýbnout pod okno, aby je černý tvor nezpozoroval. Po chvilce se škrabavý zvuk ozval znovu, ale pak začal slábnout. Obluda se pomalu vzdalovala od hostince.

Uběhlo několik nekonečných chvil, kdy bratři bez dechu čekali v temném pokoji a nebyli schopní ovládnout třas, který se jich zmocnil. Venku všechno utichlo a marně napínali uši, aby zachytili nějaký zvuk, který by jim pomohl určit, kde se obluda nachází. Nakonec Shea sebral dost odvahy k tomu, aby znovu vyhlédl z okna na temnou ulici. Když se znovu skrčil, byl vyděšený Flick připraven vyrazit dveřmi ven, ale Shea rychle zavrtěl hlavou, aby mu naznačil, že stvoření je pryč. Flick vstal a rychle vlezl do své stále ještě teplé postele, ale najednou se zarazil, protože viděl, že Shea se začal spěšně oblékat. Pokusil se promluvit, ale bratr zvedl v jednoznačném gestu prst k ústům. Flick okamžitě odhodil přikrývky a začal na sebe natahovat šaty. Ať už má Shea v úmyslu cokoliv, Flick byl pevně rozhodnutý následovat ho. Když se oba oblékli, přitáhl Shea bratra k sobě a zašeptal mu do ucha:

„Dokud budeme tady, hrozí každému v Dole nebezpečí. Musíme odejít ještě dnes v noci — okamžitě! Jsi opravdu rozhodnutý jít se mnou?"

Flick mlčky přikývl a Shea pokračoval.

„Dobrá, tak jdeme do kuchyně. Ty zabalíš nějaké zásoby na cestu — abychom s nimi vyšli aspoň čtyři pět dnů — a já zatím napíšu pár řádků tátovi."

Bez dalšího slova sebral Shea ze skříně kožený vak a nehlučně zmizel v temné chodbě. Flick pospíchal za ním. Chodba neměla okna, byla dokonale temná, a tak jim trvalo několik minut, než po hmatu dotápali kolem několika rohů až ke kuchyni. Když se ocitli uvnitř, zapálil Shea svíčku, a zatímco Flick snášel na hromádku zásoby, rychle napsal na malý kousek papíru krátký vzkaz pro otce, který zastrčil pod jeho oblíbený pivní korbel. Flick byl se svou prací hotov během několika minut a vrátil se k bratrovi. Ten zhasl malou svíčku, přistoupil k zadním dveřím a tam se zastavil.

„Jakmile budeme venku, nesmíme promluvit ani slovo. Drž se těsně za mnou.“

Flick nejistě přisvědčil a cítil víc než obyčejný zájem o to, co je může čekat za zavřenými dveřmi. Jaká obluda se tam asi krčí, připravená roztrhnout jim hrdla jediným

máchnutím pařátu stejně, jak ho roztrhla před krátkou chvíli tomu nešťastnému psovi? Jenže teď už se nedalo váhat. Shea opatrně otevřel dveře a vyhlédl na měsícem ozářený dvůr, lemovaný temnými stíny křovin. Vzápětí mávl na Flicka, oba mladíci vyšli z budovy do chladné noci a pečlivě za sebou zavřeli dveře. Venku bylo díky jasné záři hvězd a měsíčního srpku mnohem světleji a jediný pohled řekl oběma bratrům, že v okolí nikdo není. Do svítání, kdy se začne hostinec probouzet, zbývaly slabé dvě hodiny. Kousek za domem se oba mladíci znovu zastavili a pokusili se zachytit nějaký zvuk, který by naznačoval přítomnost nebezpečí. Když nic takového nezaslechli, vykročil Shea přes dvůr a vzápětí oba zmizeli v hustém křoví. Těsně před tím se Flick ohlédl a vrhl poslední toužebný pohled na domov, který už možná nikdy v životě neuvidí.

Shea šel v čele a oba bratři tiše procházeli humny za vesnickými domky. Shea předpokládal, že lebkonoš zatím přesně neví, koho hledá, jinak by se určitě pokusil vniknout do hostince a Sheu zabít. Bylo však naprosto jisté, že obluda měla podezření, že její oběť žije někde v údolí, a tak se pod rouškou noci vplížila do spícího Stinného dolu a pokoušela se odhalit nějakou stopu, která by ji dovedla k ztracenému polovičnímu synu Shannarova rodu. Shea si v duchu probral plán cesty, který si narychlo vytvořil ještě v hostinci. Jestli nepřítel skutečně najisto odhalil, kde žije, dal jistě všechny cesty z Dolu sledovat. A co víc, ve chvíli, kdy nepřítel zjistí, že Shea upíchl, nebude ztrácet čas a pustí se mu okamžitě po stopě. Shea předpokládal, že těch odporných stvoření je víc a že pravděpodobně pozorují celé údolí. Budou se muset s Flickem z údolí i z jeho nejbližšího okolí doslova vyplížit, tajně, rychle a nejpozději během nastávajícího dne. Což znamená usilovný pochod a málo spánku. To už samo o sobě nebude nic příjemného, ale skutečný problém spočíval v otázce, kam utíkat. Mají zásoby jen na několik dnů a cesta do Anarského pralesa bude trvat celé týdny. Navíc oba bratří znali jen krajinu v nejbližším okolí údolí, s výjimkou několika pravidelně užívaných cest a hostinců, ale ty budou jistě pod dohledem lebkonošů. Když tedy Shea vyjde z celkové situace, nezbývá jim nic jiného než zvolit si zatím jen všeobecný směr. Ale jaký? Kterou světovou stranu bude považovat jejich odporný pronásledovatel za nejméně pravděpodobnou?

Shea pečlivě zvažoval všechny možnosti, i když se už prakticky rozhodl. Západně od údolí se táhla otevřená krajina, na které leželo jen několik menších vesniček, a kdyby se pustili tím směrem, vzdalovali by se od Anaru. Při cestě na jih by se dostali do relativního bezpečí větších měst Jižní země, jako byla Pia nebo Zolomach, kde měli přátele a sem tam dokonce i nějakého příbuzného. Ale právě tahle cesta byla natolik logická, že se nabízela sama, a lebkonoše napadne totéž. Budou pečlivě střežit všechny cesty na jih od údolí. Navíc byla krajina za Dulnským pralesem plochá a otevřená a skýtala jen málo úkrytů. Cesta k městům byla dlouhá a pro lebkonoše by nebylo nic těžkého uprchlíky na ní dopadnout a zabít. Na sever od údolí se táhl široký pás země, který zahrnoval řeku Rappahalladran a velké Duhové jezero a celé míle divoké neosídlené země, která sahala až k hranicím království Truborohu. Lebkonoši ho museli na své cestě ze severu na jih minout. Tu budou černí nepřátelé znát lépe než oba dva bratři dohromady a jistě ji budou pozorovat už proto, že si budou myslet, že Balinor přišel do údolí z Tyrsisu.

Anarský prales ležel od údolí na severovýchod a cesta k němu vedla tou nejdivočejší a nejnebezpečnější krajinou, jakou si člověk jen dovede představit. Tahle přímá cesta byla sice nejnebezpečnější, ale Sheovy nepřátele pravděpodobně ani nenapadne, že by se bratři pustili právě tudy. Vedla temnými pralesy, nepřehlednými nížinami, zrádnými močály a zahrnovala velké množství dalších nebezpečí, která si každoročně vyžádala několik životů neopatrných poutníků. Ale navíc na jih od Dulnského pralesa leželo ještě něco, o čem nebudou vědět dokonce ani lebkonoši — bezpečí leahské pahorkatiny. Tam by mohli oba bratři najít pomoc u Meniona Leaha, Sheova dobrého přítele. Menion byl navzdory Flickovým nesympatiím jediný člověk, který je mohl bezpečně provést nebezpečnou východní krajinou až do Anarského pralesa. Tady viděl Shea jejich jedinou možnost.

Bratři došli k jihovýchodnímu okraji města a celí udýchaní se zastavili vedle jakési staré

kůlny a unaveně se opřeli zády o zpuchřelá prkna. Shea se opatrně rozhlížel. Neměl nejmenší představu, kde by se plíživé stvoření se znamením lebky mohlo právě teď pohybovat. Krajina se stále ještě halila do klamného měsíčního svitu, i když noc už pomalu umírala. Kdesi v dálce, vlevo od nich, se ozval zuřivý štěkot psů a v několika oknech se objevilo světlo, když probuzení spáči začali zvědavě vyhlížet do noci. Do úsvitu chyběla sotva hodina a Shea věděl, že i když jim hrozí odhalení, musí riskovat a pustit se k okraji údolí a k bezpečnému úkrytu Dulnského pralesa. Jestliže se nedostanou z údolí dřív, než nastane světlo, stvoření, které mají v patách, je na holém úbočí snadno uvidí a pak už je nic nezachrání.

Shea poklepal Flicka po rameni, kývl hlavou a drobným klusem se pustil od bezpečného krytu obytných domů k první husté skupině stromů a keřů, jimiž bylo dno údolí poseto. Kolem byla tichá noc, kterou rušil jen tlumený zvuk jejich nohou, dopadajících do vysoké trávy vlhké ranní rosou. O těla se jim v běhu otíraly mokré větve stromů a mokřily jim nechráněné ruce a tváře. Mířili k mírnému východnímu úbočí údolí, porostlému hustou zelení. V běhu se vyhýbali mohutným dubům a hikorám, klouzali na skořápkách lískových oříšků a na uschlých větvích, které byly hustě nastlány pod černým žebrovím stromů, črtajícím se proti temně modrému nočnímu nebi. Doběhli k úpatí stoupání a pustili se co nejrychleji vzhůru. Měli jedinou myšlenku — překonat ten holý a přehledný pás tak rychle, jak jim to nohy dovolí. Neohlíželi se nazpět, jen dopředu a snažili se, aby měli co největší kus za zády. Po namáhavém výstupu, při kterém jim nohy neustále klouzaly po mokré trávě, dosáhli horního okraje úbočí a tam se jejich očím naskytl pohled na příkrou východní stěnu údolí, plnou vyčnívajících balvanů a řídkých křovin, která je jako mohutná šedá hradba oddělovala od ostatního světa.

Shea byl v dokonalé tělesné kondici a tak překonával obtížný terén poměrně snadno. Pohyboval se mezi křovisky a obcházel větší balvany, jež mu stály v cestě. Flick ho jednoduše následoval, a i když se jeho svalnaté nohy pohybovaly jako stroje, měl co dělat, aby se za postavou, která stoupala před ním, neopozdil. Jen jednou se odvážil podívat dolů a očima stačil tak tak zachytit propletené vrcholky stromů, za kterými se ukrývala vesnice a které se matně rýsovaly na pozadí blednoucího nebe. Obrátil se zpět a v chůzi pozoroval Sheu, který se, mu přece jen pomalu vzdaloval, lehce překonával terénní nerovnosti a obcházel balvany. Bylo vidět, že má v úmyslu dostat se k malému zalesněnému kusu země u paty skalní stěny, která stále ještě ležela zhruba míli před nimi. Flick cítil únavu v nohou, ale strach z té odporné bytosti, jež se pohybovala někde za nimi v údolí, ho hnal kupředu. Přemýšlel, co s nimi bude dál. Uprchli z domova, kde žili celý život, a v patách měli strašlivého nepřítele, který byl připraven sfouknout jejich životy jako plamínek svíčky; stačilo, aby je dostihl. Kam půjdou, aby měli jistotu, že jsou v bezpečí? Poprvé od chvíle, kdy Allanon zmizel, si Flick horečnatě přál, aby se černý poutník znovu objevil.

Minuty ubíhaly a les před nimi se přiblížil. Oba bratři pomalu a unaveně běželi chladnou nocí. Neslyšeli žádné podezřelé zvuky, široko daleko se nic nehýbalo. Vypadalo to, jako by právě oni dva byli jediné živé bytosti v celé rozsáhlé oblasti, snad s výjimkou nezúčastněně blikajících hvězd, které jim pomrkávaly nad hlavou. Obloha čím dál tím víc bledla a noc se blížila k vytouženému konci. Na východním obzoru se objevil úzký proužek citrónové barvy a nezúčastněné obecenstvo, jež bratrům tiše pomrkávalo nad hlavou, se začalo hvězda po hvězdě ztrácet. Bratři ovšem pádili dál, nevšímaví k okolí a s jedinou touhou — nedat se zastihnout ránem v otevřené krajině. Do východu slunce zbývalo sotva pár minut.

Když konečně doběhli do lesa, zřítili se bez dechu na zem, natáhli se na silnou vrstvu listí ve skupině velkých hikor a čekali, až se jim uklidní srdce, která jim po přestálé námaze divoce bušila. Několik minut leželi nehybně a v okolním tichu se ozýval jen jejich přerývaný dech. Pak se Shea pracně postavil na nohy a zadíval se nazpět, směrem k Dolu. Ani na zemi ani ve vzduchu se nic nehýbalo a zdálo se, že se bratrům podařilo dostat až sem,

aniž je kdo zpozoroval. Jenže pořád ještě nebyli venku z údolí. Shea se sehnul, silou zvedl Flicka na nohy a táhl ho za sebou mezi stromy k příkré stěně údolí. Flick ho beze slova následoval, přestal dokonce i myslet a veškerou vůli soustředil na to, aby kladl jednu nohu před druhou.

Východní stěna byla velmi prudká a zrádná, plná balvanů, vyvrácených stromů, trnitého křoví a děr, které výstup nesmírně ztěžovaly. Shea určoval tempo, obcházel překážky tak rychle, jak to jen dokázal, zatímco Flick se mu tvrdohlavě držel v patách. Oba mládenci pomalu, ale jistě stoupali vzhůru. Hvězdy už zmizely do poslední a obloha byla čím dál tím světlejší. Nad nimi se nad okrajem stěny začaly objevovat první náznaky žluté a oranžové záře vycházejícího slunce. Shea začínal cítit únavu a dech se mu rychle krátil. Flick na tom byl ještě hůř, plazil se za svým bratrem, ruce a předloktí měl do krve rozedřené o trny a kamení a na nohou se držel jen silou vůle. Zdálo se, že výstup je nekonečný. V neschůdném terénu se pohybovali jako hlemýždi a kupředu je poháněl především strach z toho, že by mohli být objeveni. Kdyby je lebkonoš přistihl právě tady, v krajině, kde byli vidět jako na dlani, bylo by všechno jejich snažení marné...

Ve chvíli, kdy za sebou měli zhruba dvě třetiny výstupu, vyrazil Flick varovný výkřik a celý zadýchaný se přitiskl k zemi. Poděšený Shea se obrátil a okamžitě v dálce zahlédl obrovskou temnou věc, která se pomalu vznášela z údolí — stoupala v širokých kruzích vzhůru k šedivé ranní obloze jako velký černý pták. Shea se vrhl na břicho mezi kameny a křoviska a naléhavými posuňky ukazoval bratrovi, aby se ukryl pod nejbližší křoví, a současně se modlil, aby je stvoření neobjevilo. Leželi nehybně na příkré stěně, zatímco strašlivý lebkonoš stoupal výš ve stále širších kruzích — bylo jasné, že se nakonec dostane až nad místo, kde ve svém nedostatečném úkrytu leželi oba bratři. Pak se z hrdla obludy vydral skřípavý jek, při němž Shea s Flickem ztratili poslední špetku naděje na útěk. Ochromil je tentýž bezmocný strach, který Flick zažil už jednou — když se s Allanonem ukrýval v křovinách před Stinným dolem a nad hlavami jim kroužil obrovský černý stín. Jenže tentokrát nebylo kam se ukrýt. Strach obou mládenců se rychle měnil v hrůzu a ta se začala blížit hysterii, když se černé stvoření pustilo přímo k nim. Na kratičký okamžik uvěřili, že všechno skončilo a oni zemřou. Jenže černý lovec se vzápětí otočil a klouzavým letem se pustil k severu. Jeho dráha byla přímá, bez jediné odchylky: mířil k severnímu obzoru a pomalu se zmenšoval, až nakonec zmizel docela.

Bratři leželi ještě celé minuty poté ztuhlí hrůzou, zahrabaní pod řídkým křovím a roztřesení strachem, že jakmile se pohnou, obluda se vrátí, aby je zničila. Jenže když se ten zvláštní, nevysvětlitelně svíravý strach pomalu ztratil, nejistě se postavili na nohy a vyčerpaně dokončili výstup. Nahoře stačilo přeběhnout malý kousek otevřené krajiny a ocitli se pod stromy na okraji Dulnského pralesa. Během několika minut zmizeli pod korunami rozložitých stromů a první paprsky slunce, které zalily pás holé země nad okrajem údolí, jej našly tichý a prázdný.

V lese zpomalili a nakonec Flick, který stále ještě nevěděl, kam mají vlastně namířeno, zavolal na Sheu jdoucího kousek před ním.

„Proč jdeme zrovna tudy?" zeptal se. Po tom dlouhém mlčení mu vlastní hlas připadal nepřirozeně přiškrcený. „A kam to vlastně jdeme?“

„Tam, kam nám řekl Allanon — do Anaru. Naše naděje spočívá v tom, že se vydáme směrem, o kterém si budou lebkonoši myslet, že je nejméně pravděpodobný. Takže my se teď pustíme na východ do Černodubí a odtud zahneme k severu a budeme doufat, že cestou narazíme na někoho, kdo nám alespoň trochu pomůže."

„Tak moment!" vykřikl Flick, jenž náhle porozuměl. „Tím chceš říct, že cestou na východ projdeme Leahem, a doufáš, že nám pomůže Menion. To ses docela zbláznil? Proč se raději rovnou nevydáme do spárů těm obludám? Bylo by to alespoň rychlejší!"

Shea rozhodil ruce a obrátil k bratrovi ustaraný obličej.

„Nemáme na vybranou! Menion Leah je jediný v celém širém okolí, koho můžeme požádat o pomoc. Zná dokonale krajinu kolem Leahu. Je možné, že zná i cestu, po které

bychom mohli projít Černodubím."

„Jasně," přikývl zachmuřeně Flick. „Už jsi zapomněl, jak jsme se tam posledně jeho vinou ztratili? Nevěřím mu ani nos mezi očima!"

„Nemáme na výběr," opakoval Shea. „Víš dobře, že jsi se mnou nemusel chodit."

Náhle zmlkl a podíval se na bratra.

„Promiň, nemyslel jsem to tak. Ale tohle musíme udělat po mém, Flicku."

Ve sklíčeném tichu se dali na další cestu. Flick se držel Sheovi v patách a nesouhlasně při tom vrtěl hlavou. Podle něj všechno vzali za špatný konec, už samotný nápad utéci se mu nelíbil, bez ohledu na to, že se údolím potulovalo to děsivé stvoření. Ale nápad vydat se k Menionu Leahovi a hledat u něj pomoc byl ještě horší. Ten nafoukaný floutek je zavede přímo do pasti, pokud se s nimi ovšem nejdřív neztratí. Meniona zajímal jedině Menion, velký dobrodruh, který se teď vydá na další nebezpečnou výpravu. Myšlenka požádat ho o pomoc byla šílená.

Připusťme, že byl Flick zaujatý. Bytostně nesouhlasil se vším, co Menion představoval — ta nesympatie se táhla už od doby, kdy se před několika lety setkali poprvé. Menion byl jediným synem rodiny, která už několik staletí vládla v malém království na vysočině. Menion strávil celý život v divokých dobrodružstvích. Nikdy si nevydělával na živobytí a podle Flickova soudu za celý život neudělal jedinou užitečnou věc. Většinu času trávil lovem a pranicemi, což byly podle solidního a poctivě pracujícího venkovana radovánky velmi pochybné. Jeho přístup k všeobecným věcem byl také podivný. Zdálo se, že věci týkající se jeho života, rodiny, domova nebo země pro něj nejsou nijak důležité. Horal proplouval životem stejně snadno jako mráček po modrém nebi, bez překážky a bez toho, aby po sobě zanechal sebemenší stopu. Právě jeho bezstarostný přístup k životu je v loňském roce stál málem život v Černodubí. Ano, Sheu to k Menionovi táhlo, a jak se zdálo, horal mu to oplácel nezištnou náklonností. Jenže Flick nebyl schopný uvěřit, že to je přátelství, na které by se dalo spolehnout — a teď se jeho bratr rozhodl svěřit jejich životy doslova a do písmene do rukou muže, pro nějž slovo zodpovědnost představovalo neznámý pojem.

Přemílal si celou situaci v hlavě a přemýšlel, jak zabránit tomu, co se zdálo být nevyhnutelným. Nakonec došel k závěru, že může udělat pouze toto: hlídat Meniona ve dne v noci, a když se mu bude zdát, že se věci neberou správným směrem, opatrně varovat Sheu. Kdyby si proti sobě bratra popudil už teď, neměl by později naději uchránit ho před špatnými radami prince z Leahu.

Když dvojice dorazila na břeh řeky Rappahalladran, bylo pozdní odpoledne. Shea šel po břehu více než míli, než se dostali k místu, kde do proudu vybíhal dlouhý poloostrov, takže řeka se v tom místě podstatně zužovala. Tady se zastavili a chvíli pozorovali prales na druhé straně. Slunce během nejbližší hodiny zapadne a Shea nechtěl, aby je noc zastihla na tomhle břehu. Věřil, že budou ve větším bezpečí, když bude mezi nimi a pronásledovateli ležet řeka. Sdělil svůj názor Flickovi, který s ním souhlasil, a vzápětí už se s pomocí svých příručních seker a loveckých nožů pustili do výroby malého voru. Museli vyrobit jen takový vor, na kterém by převezli na druhý břeh své vaky a šatstvo. Na výrobu velkého voru, který by je unesl, nezbýval čas, takže budou muset řeku přeplavat a své věci přetáhnout s sebou. Zakrátko své dílo dokončili, vysvlékli si oblečení a spolu s vaky je přivázali doprostřed dřevěné plošinky, kterou spustili na vodu. Pak sami vklouzli do chladné vody řeky Rappahalladran. Proud byl sice prudký, ale v tomhle ročním období nikoliv nebezpečný, protože jarní záplavy už skončily. Jediný problém spočíval v tom, najít na příkrém protějším břehu příhodné místo, na kterém by mohli i s vorem bezpečně přistát. Nakonec je proud, zatímco zápasili s neohrabaným plavidlem, stáhl o celé půl míle níž, a když se přiblížili k vytouženému břehu, narazili na malou zátoku, která byla pro přistání jako stvořená. Vděčně vylezli z chladné vody, prochladlí a roztřesení za sebou vytáhli vor a rychle se osušili a oblékli. Celý podnik jim zabral něco přes hodinu a slunce se mezitím ztratilo za vrcholky stromů a zanechalo po sobě jen krvavě rudou záři, jež

zvolna hasla na tmavnoucím nebi.

Bratři počítali, že tentýž den ještě urazí kus cesty, ale Shea navrhl, aby se několik hodin vyspali, nabrali nové síly a za tmy, kdy jim nebude hrozit nebezpečí odhalení, pokračovali v další cestě. Malá zátoka se jim zdála celkem bezpečná, takže se zabalili do dek pod velkým jilmem a oba rychle usnuli. Shea probudil Flicka kolem půlnoci, rychle sbalili věci a připravili se na cestu Dulnským pralesem. V jedné chvíli měl Shea dojem, že na druhé straně řeky zaslechl jakéhosi velkého tvora, a spěšně varoval Flicka. Naslouchali několik dlouhých minut a nakonec došli k přesvědčení, že se Shea musel mýlit. Flick navíc poukázal na to, že v hukotu proudící řeky není slyšet skoro nic a že stvoření s lebkou je jistě stále ještě hledá někde v okolí Stinného dolu. Jeho sebevědomí velmi vzrostlo na základě mylné domněnky, že se jim podařilo své pronásledovatele oklamat.

Pokračovali v cestě až do svítání a snažili se mířit k východu. Bohužel, mezi hustými stromy zahlédli hvězdy velmi zřídka, a tak mohli určovat směr jen přibližně. Když se nakonec zastavili k odpočinku, byli stále ještě v hlubokém pralese a nedokázali ani odhadnout, jak dlouhou cestu mají před sebou, než dorazí k hranicím Leahu. Sheovi se velmi ulevilo, když zjistil, že slunce vychází přímo před nimi, protože to dokazovalo, že celou noc mířili správným směrem. Našli malou mýtinku ve skupině prastarých jilmů, obklopenou ze tří stran hustými křovisky, shodili ze zad vaky, vytáhli pokrývky a naprosto vyčerpáni dlouhým a namáhavým pochodem okamžitě usnuli. Když se vzbudili a začali se připravovat na další cestu, bylo už pozdní odpoledne. Ze strachu, aby na sebe nepřivolali nežádoucí pozornost, se neodvážili rozdělat oheň a spokojili se tím, že každý zhltnul kus sušeného hovězího a doplnil ho několika kousky syrové zeleniny. Místo moučníku zakousli jablko a všechno zapili trochou vody. Při jídle začal Flick znovu mluvit o nejbližším cíli jejich cesty.

„Poslyš, Sheo," začal opatrně, „nechci se k těm věcem vracet, ale opravdu si myslíš, že je to ta nejlepší cesta, kterou jsme se mohli dát? Víš, chci tím říct, že i když nám bude chtít Menion pomoci, můžeme se snadno ztratit v močálech nebo ve skalách za Černodubím, a nikdy se odtamtud živí nevrátíme."

Shea pomalu přikývl, ale pak pokrčil rameny.

„Nezbývá nám než riskovat, jinak bychom se museli pustit mnohem dál k severu, kde je krajina sice přehlednější, ale neznáme ji ani my ani Menion. Myslíš, že bychom měli někde lepší šanci?"

„Asi ne," odpověděl nešťastně Flick. „Ale já pořád nemůžu zapomenout na to, co nám říkal Allanon — vzpomínáš? Abychom se nikomu nesvěřovali a byli velmi nedůvěřiví, než někomu uvěříme. O tom mluvil velice vážně!"

„No tak, nezačínejme zase," prohlásil popuzeně Shea. „Allanon tady není, takže rozhodnutí zůstává na mně. Nedokážu si představit, jak bychom se bez Menionovy pomoci dostali k Anarskému pralesu. Kromě toho se vždycky choval jako dobrý přítel a patří k nejlepším šermířům, jaké jsem kdy poznal. Kdybychom museli bojovat, bude se nám jeho umění velmi hodit."

„Že budeme muset bojovat, je skoro jisté, když s námi Menion bude," odsekl jedovatě Flick. „Navíc by mě zajímalo, jakou naději bychom měli v utkání s něčím takovým, jako je lebkonoš. Všechny tři by nás rozsápal na kusy!"

„No tak, nebuď takový pesimista," usmál se Shea, „ještě nejsme mrtví. Nezapomeň — máme ke své ochraně ještě elfeíny."

Flicka jeho argumenty příliš nepřesvědčily, ale cítil, že bude lépe rozhovor dál nenatahovat a pokračovat v něm někdy příště. Musel sám pro sebe připustit, že Menion Leah je člověk, kterého by chtěl mít v boji po boku, ale současně si nebyl jistý, na kterou stranu se tenhle nevyzpytatelný člověk postaví. Shea důvěřoval Menionovi spíše instinktivně, zalíbil se mu hned při prvním setkání a blíže se s ním seznámil v době před pěti lety, kdy s otcem nějakou dobu pobýval v Leahu. Jenže Flick cítil, že jeho bratr v tomto případě není v posuzování prince z Leahu objektivní. Leah byl jedním z posledních

jižních království, a Shea zase známý obhájce decentralizované vlády a odpůrce absolutní moci. Ale i přesto se spřátelil s dědicem královského trůnu — což byly skutečnosti, které se podle Flickova mínění vylučovaly. Buď v něco věříte, nebo nevěříte, ale nemůžete to mít oboje a být sami k sobě poctiví.

Večeři dojedli mlčky, když už se stíny začaly prodlužovat. Slunce dávno zmizelo za lesem na západě a jeho měkké zlaté paprsky se pomalu změnily v temnou červeň, na jejímž pozadí se tmavě zelené stromy protáhly v černé siluety. Bratři rychle zabalili svou skromnou výbavu, obrátili se zády k hasnoucímu dni a vydali se pomalým pravidelným tempem k východu. Prales byl na pozdní podvečer neobvykle tichý a unavená dvojice pokračovala v cestě s pocitem podivné nejistoty. Procházeli pochmurnou temnotou pralesní noci a jako jediné vodítko jim sloužil vzdálený měsíc, který občas zahlédli mezi hustým listovím nad hlavami. Zvláště Flicka znepokojovalo nepochopitelné ticho halící Dulnský prales, ticho, které nejenže bylo v takovém lese nepřirozené, ale které se podsaditému vesničanovi zdálo nepříjemně povědomé. Občas se zastavili a tiše naslouchali do tmy, a když nezaslechli jediný zvuk, pokračovali v namáhavém pochodu, snažili se v hustém porostu najít co nejschůdnější cestu a přitom se co možná nejméně odchýlit od směru. Oba napínali oči kupředu, protože doufali, že už brzo stromy před nimi zřídnou a oni se ocitnou na počátku pahorkatiny, kde ležel jejich cíl.

Flick už nemohl snést to tíživé ticho a v jedné chvíli si začal dokonce pískat, ale Shea ho jediným varovným gestem umlčel.

Zhruba v časných ranních hodinách bratři skutečně dorazili k okraji Dulnského pralesa a prošli několik mil širokým pásem pastvin porostlých hustými skupinami křovin, který se táhl až k leahské vysočině. Ranní slunce bylo ještě hluboko pod obzorem, takže poutníci pokračovali v cestě na východ. Oba si nesmírně oddechli, když jim Dulnský prales zůstal za zády. Neustálá přítomnost obrovských stromů, temná zelená klenba nad hlavami a hluboké ticho je tísnily a teprve teď, v otevřené krajině, si po dlouhé době znovu volně vydechli. Možná, že pro ně bylo zelené bludiště lesa mnohem bezpečnější, ale oba se pod otevřeným nebem cítili daleko lépe a ani nebezpečí, které je ohrožovalo, jim tady nepřipadalo tak děsivé. Odlehlo jim natolik, že se dokonce v chůzi pustili tlumenými hlasy do hovoru. Těsně před východem slunce došli do malého údolí hustě porostlého křovím, kde se zastavili, aby se najedli a odpočinuli si. Na východě už viděli zšeřelou pahorkatinu Leahu a nebylo těžké odhadnout, že před sebou mají ještě den cesty. Shea si byl jistý, že když vyrazí navečer, dostanou se před úsvitem pohodlně k cíli. Pak už bude všechno záviset na Menionu Leahovi. S touhle nevyslovenou myšlenkou v hlavě rychle usnul.

Uběhlo sotva pár minut, když se oba bratři najednou vzbudili. Nebyl to pohyb nebo hluk, co je probralo, ale naopak mrtvolné ticho, které jako hustá pokrývka zalehlo okolní pastviny. Okamžitě oba vycítili přítomnost jiného tvora. Ten pocit je zasáhl současně: bratři vyskočili jako na povel na nohy a v šeru se zaleskly tasené lovecké nože. Nikde se nic nehýbalo. Shea naznačil Flickovi, aby ho následoval, a začal se pomalu plazit vzhůru po zarostlém úbočí dolíku, aby mohli vyhlédnout do kraje nahoře. Leželi naprosto nehybně pod zelenou stěnou listí, vyhlíželi do ranního šera a pokoušeli se objevit to, co je poplašilo. Bylo zbytečné pochybovat o tom, že se v blízkém okolí něco pohybuje. Oba zažili stejný pocit, když se ukrývali za oknem své ložnice v Dole. Teď čekali a téměř se neodvažovali dýchat a horečně přemítali o tom, jestli je nakonec obluda opravdu našla nebo se v okolí ocitla náhodou. Oba doufali, že byli cestou dost opatrní a nikde po nich nezůstala viditelná stopa. Zdálo se jim, že není možné, aby je nepřítel našel teď, po tom dlouhém a namáhavém útěku; považovali za nespravedlivé, že by měli být odhaleni ve chvíli, kdy jim do relativního bezpečí Leahu zbývá sotva pár hodin cesty.

Pak se náhle zachvělo listí a zasvištěl vítr a z dlouhého pásu křovin daleko po jejich levici se nehlučně vynořilo černé tělo lebkonoše. Těžká hmota se zvedla a na okamžik znehybněla zavěšena nevysoko nad zemí, jako by nebyla schopna pohybu. Její obrys se přesně a jasně črtal v rozptýleném světle nastávajícího jitra. Bratři se tiskli k zemi na okraji

dolíku, nehybní a mlčenliví jako zem kolem nich a čekali, až obluda odletí. Jak je mohla vystopovat až sem — pokud tady nebyla náhodou — nebyli s to pochopit. Možná to byla opravdu jen slepá náhoda, která všechny tři svedla na jednom poměrně malém kusu rozlehlých pastvin, ale faktem bylo, že se z obou bratrů stala lovná zvěř a smrt po nich mohla vztáhnout ruku každým okamžikem. Stvoření viselo ještě chvíli nad vzdálenými křovisky, pak začalo pomalými, neohrabanými pohyby křídel stoupat výš a zamířilo směrem k místu, kde se ukrývali oba bratři. Flick ze sebe vyrazil zoufalé zasténání a pokusil se zalézt hlouběji do křovin. Tvář měl popelavou a jednou rukou svíral Sheovi zápěstí, jako by u něj hledal sílu a ochranu. Odporné stvoření k nim však nedolétlo. Když bylo stále ještě několik set stop od nich, sneslo se do malého hájku a ztratilo se jim tak na nějakou chvíli z dohledu. Bratři napínali oči tím směrem a zoufale se snažili zahlédnout svého pronásledovatele.

„Teď," zašeptal Shea bratrovi do ucha. „Dokud nás nevidí. Přeběhneme támhle k tomu pásu křovin před námi!"

Tohle Flickovi nemusel opakovat. Jakmile příšera prohledá hájek, do kterého se snesla, přijde na řadu dolík a křoví, ve kterém se teď ukrývali. Flick vyrazil z úkrytu, sehnul se až k zemi a zmáčený ranní rosou napůl běžel a napůl se plazil vysokou trávou. Neustále při tom obracel hlavu přes rameno, protože čekal, že lebkonoš se každou chvíli zvedne z hájku, uvidí ho a vyrazí za ním. V patách mu běžel Shea a kličkoval mezi nízkými keři sem a tam jako zajíc. Bez potíží dorazili do křovinatého pásu a teprve pak si Shea uvědomil, že zapomněli na své vaky — ty teď ležely na dně dolíku, kde je nechali. Obluda je nemůže přehlédnout, a jakmile je jednou uvidí, lov bude u konce. Shea cítil, jak mu žaludek vyletěl až do krku. Jak jen mohli být tak hloupí? V zoufalství chytil bratra za rameno, ale ten už si také uvědomil chybu, které se dopustili, a se zoufalým výrazem se těžce zhroutil do trávy. Shea věděl, že se musí pro zrádné vaky vrátit, i kdyby ho měla obluda zahlédnout — neměl na vybranou. Ale ve chvíli, kdy začal váhavě vstávat, zvedl se z hájku nehybný černý obrys jejich pronásledovatele. Jejich poslední příležitost byla ta tam.

Znovu je zachránilo přicházející ráno. Jak se lebkonoš tiše vznášel nad pastvinami, vyhouplo se ze svého úkrytu za východní pahorkatinou slunce a jeho zlatý okraj vyslal do kraje první posly nového dne. První vlahé paprsky zalily černé tělo nočního stvoření a to si uvědomilo, že jeho čas uplynul. Několika prudkými údery křídel se ve stále širších kruzích zvedlo vysoko k nebi a vyrazilo svůj strašlivý sípavý řev plný nenávisti, který na okamžik přehlušil všechny zvuky nadcházejícího rána. Pak se obluda obrátila k severu a začala se rychle zmenšovat. Za několik minut byla pryč a oba nevěřící a vděční mladíci němě zírali na prázdnou ranní oblohu.

Kapitola 5

Pozdě odpoledne téhož dne dorazili do vysoko položeného města Leahu. Mohutné hradby z kamenů spojovaných maltou představovaly pro unavené poutníky něco jako vytoužené nebe, i když na první pohled — šedivé a rozpálené odpoledním sluncem — příliš přátelsky nevypadaly. Vesničany odpuzovala už sama výška a mohutnost hradeb; byli od mládí zvyklí na život v otevřené krajině, ale únava rychle zahnala jejich odpor. Prošli bez dalšího váhání západní branou a pustili se úzkými uličkami města. Ulice byly plné lidí, muži i ženy se tlačili kolem stánků a malých obchůdků, které lemovaly hlavní ulici, mířící shodou okolností přímo k Menionovu domovu. Dům Leahů byl velký, kolem dokola stíněný řadou vysokých stromů, zdobený pásy zastřižených ozdobných keřů, obklopený dokonale udržovanými květinovými záhony a bezchybným trávníkem. Ohmsfordům, kteří málokdy opustili svůj Stinný důl, připadalo město Leah jako obrovská metropole, i když to ve srovnání s velkými městy daleko na jihu — nebo dokonce i s hraničním Tyrsisem — bylo obyčejné provinční městečko. Leah ležel daleko od západního světa a poutníci jeho branami procházeli jen občas. Byl soběstačný a sloužil především potřebám svých vlastních obyvatel. Šlechta vládnoucí v zemi patřila k nejstarším na celém Jihu. Představovala jediný zákon, který obyvatelé znali — a vlastně i potřebovali. Shea o tom nebyl tak docela přesvědčený, i když většina horalů byla s vládou spokojena, stejně jako jim vyhovoval způsob života, který vedli.

Když se venkovani prodírali zástupem, přistihl se Shea při tom, jak přemýšlí o svém zvláštním přátelství s Menionem Leahem. Správně by ho měl nazvat „nepravděpodobným", pomyslel si, protože na první pohled se zdálo, že Shea s Menionem nemají vůbec nic společného. Venkovan z údolí a horal, oba tak odlišného původu i společenského postavení, že se to vymykalo jakémukoliv srovnání. Shea — adoptovaný syn hospodského, tvrdohlavý, praktický a vychovaný v tradicích lidí, kteří si musí dobývat živobytí vlastníma rukama. Menion — jediný syn královského rodu Leahů, dědic trůnu, člověk okázale ignorující zodpovědnost, jež dříve nebo později padne na jeho bedra, muž jen chabě skrývající přehnané sebevědomí, požehnaný neuvěřitelným loveckým nadáním, jaké musel ocenit i zaujatý Flick. Jejich politické názory byly stejně odlišné jako jejich původ. Shea byl konzervativní, zastával se starých časů a způsobů, zatímco Menion je naopak odsuzoval s tím, že staré metody se ukázaly být v řešení potíží ras naprosto neúčinné.

Přes všechny tyto rozdíly se mezi nimi vytvořilo přátelství založené v zásadě na oboustranné úctě. Menion si myslel, že myšlenky jeho malého přítele jsou občas velmi zastaralé, ale obdivoval jeho přesvědčení a rozhodnost. Venkovan, oproti Flickovu naprosto zápornému názoru, se nedal oklamat Menionovými nedostatky, ale rozpoznal v princi z Leahu to, co většina ostatních přehlížela — silný smysl pro dobro a nenávist ke zlu.

Menion Leah zatím proplouval životem, aniž by si lámal hlavu s budoucností. Hodně cestoval, lovil v lesích pahorkatiny, ale zřejmě nejvíce času věnoval vymýšlení nových způsobů, jak se dostat do nepříjemností. Dlouhé hodiny ovšem věnoval i střelbě z dlouhého luku a stopování, ale něco takového málokdo u dvora považoval za užitečnou činnost. Naopak, jeho otce, který se opakovaně, nicméně marně pokoušel svého syna, dědice a nástupce zasvětit do obtíží vlády, to nadmíru popouzelo. Menion se jednoho dne stane králem, ale Shea byl přesvědčený, že jeho bezstarostný přítel této skutečnosti věnoval sotva letmou myšlenku. To nebylo ani v nejmenším prozíravé, ale Menion už byl takový. Matka mu zemřela před několika lety, krátce po Sheově první návštěvě v Leahu. Menionův otec sice nebyl starý, ale smrt pokaždé nečeká, až králi prokvete hlava, a

mnoho minulých vládců Leahu zemřelo náhle a neočekávaně. Kdyby se Menionovu otci přihodilo něco nepředvídaného, stal by se Menion králem bez ohledu na to, zda je nebo není na svou roli připraven. Pak by se musel rychle přiučit nejednu věc, o které zatím nechtěl ani slyšet, pomyslel si s úsměvem Shea.

Prastarý dům Leahů se mírumilovně usadil mezi řadami vysokých hikor a rozkvetlými záhony. Od ostatního města byl oddělen vyššími ploty ze stříhaných ozdobných keřů. Přímo před domem ležel rozlehlý park, a když se bratři přiblížili k hlavní bráně, viděli, jak se v malém bazénku uprostřed cachtá skupinka dětí, které po sobe s nadšeným křikem stříkaly vodu. Bylo stále ještě teplo a všude kolem pospíchali lidé, někteří na schůzky s přáteli, další za nákupy, jiní domů k rodinám. Obloha na západě začala pomalu tmavnout.

Mohutná kovová brána byla otevřena dokořán. Shea s Flickem prošli po dlouhé dlážděné cestě lemované keři a květinovými záhony a zanedlouho se už blížili k hlavnímu vchodu do budovy. Právě stoupali po širokém nájezdu k domu, když se těžká dubová vrata otevřela zevnitř a v nich se naprosto neočekávaně zjevil Menion Leah. Na sobě měl pestrobarevný plášť a zelenožlutou vestu a jeho štíhlá postava se pohybovala s elegancí kočky. Nebyl nijak velký, i když oba bratry přesahoval o několik centimetrů, ale měl široká ramena a dlouhé paže mu dodávaly vzhled siláka. Právě se chystal sejít úzkým bočním schodištěm do zahrady, když jeho zrak padl na dvě otrhané zaprášené postavy, které se blížily k hlavnímu vchodu. Zůstal stát a zvědavě si je prohlížel, pak se triu ale oči rozšířily úžasem.

„Sheo!" vykřikl hlasitě. „Při všech... co se ti stalo?"

Rozběhl se ke svému příteli a přátelsky mu potřásl rukou.

„Jsem rád, že tě vidím, Menione," usmál se Shea.

Horal o kousek ustoupil a jeho šedé oči pečlivě prohlížely oba bratry.

„Ani ve snu mě nenapadlo, že by na tebe můj dopis tak zapůsobil..." Pak se ale odmlčel a pohledem spočinul na unavených tvářích. „Je v tom něco jiného, že? Ale ne, neříkejte mi to. V zájmu našeho přátelství si budu raději myslet, že jsi mě přišel jen tak navštívit a starého podezřívavého Flicka jsi vzal s sebou. To je ale překvapení."

Vrhl přes Sheovo rameno rychlý úsměv na Flicka, který ho pozdravil kývnutím hlavy.

„Můj nápad to nebyl, to ti říkám rovnou."

„Přál bych si, aby důvodem téhle návštěvy bylo opravdu jen a jen naše přátelství," povzdechl si Shea těžce. „Byl bych rád, kdybych tě do celé té věci nemusel zatahovat, ale obávám se, že jsme se ocitli ve velkých nesnázích — a ty jsi jediný člověk, který nám může v téhle chvíli pomoci."

Menion se začal usmívat, ale když se příteli podíval do očí a sklouzl pohledem po jeho uštvané tváři, rozmysle! si to a vážně přikývl.

„Takže to není žádný žert, co? Dobrá, nejdřív teplou koupel a pořádné jídlo. Co vás sem přivedlo, můžeme probrat až potom. Pojďte dál. Otec odjel na hranice, ale já jsem vám zcela k službám."

Když vešli do domu, přivolal Menion služebníky a oba bratři byli odvedeni do koupele, kde pro ně byly připraveny i čisté šaty. O hodinu později se trojice přátel sešla ve velké jídelně k večeři. Množství podaného jídla by za normálních okolností nasytilo dvojnásobný počet lidí, ale tentokrát tak tak stačilo. Při jídle Shea vyprávěl Menionovi podivnou historii, která skončila jejich nuceným útěkem ze Stinného dolu. Vyprávěl mu o Flickově setkání s tajemným Allanonem i pověst o Shannarově meči. Pokud chtěli získat Menionovu pomoc, bylo to nutné, navzdory Allanonově zákazu, že se o těchto věcech nemají před nikým zmiňovat. Řekl mu o Balinorově příchodu a jeho varování, o tom, jak v poslední chvíli uprchli před lebkonošem, a nakonec o jejich putování na vysočinu. Shea obstaral celé vyprávění sám. Flick se tvrdohlavě odmítal hovoru účastnit a odolával pokušení přidat se k vyprávění v těch místech, která se týkala jeho a toho, co v minulých týdnech zažil. Rozhodl se nemluvit, protože Menionovi nedůvěřoval a byl přesvědčený, že nemůže škodit, když alespoň jeden z obou bratří, bude ve střehu a neprozradí všechno, co ví.

Menion Leah vyslechl Sheův dlouhý příběh mlčky a nejevil žádné zvláštní překvapení, snad jen ve chvíli, kdy se Shea zmínil o svém zvláštním původu, což ho neobyčejně potěšilo. Jeho opálená oválná tvář zůstávala klidná, jen občas po ní přelétl kratičký úsměv pochopení a v koutcích šedých očí se mu složily droboučké vějíře vrásek. Rychle pochopil, proč bratři přišli právě k němu. Muselo jim být jasné, že jim samotným by se nikdy nepodařilo projít Kletskou nížinou a pak Černodubím. Potřebovali průvodce — někoho, komu mohli důvěřovat. Pozor, opravil se v duchu Menion a usmál se, někoho, komu Shea důvěřuje. Věděl, že Flick by nikdy nesouhlasil s cestou do Leahu, kdyby ho k ní bratr nepřinutil. Nikdy si s Flickem neměli mnoho co říci. Na druhé straně tady byl Flick se Sheou a oba potřebovali pomoc, a na důvodech nezáleželo. Nebyl schopen Sheovi cokoliv odmítnout, i kdyby při tom měl riskovat vlastní život.

Shea dokončil své vyprávění a trpělivě čekal na Menionovu odpověď. Zdálo se, že se horal zamyslel, upíral nepřítomný pohled na poloprázdný pohár vína, který stál před ním na stole. Když promluvil, zněl poněkud nepřítomně i jeho hlas.

„Shannarův meč! Tu pověst už jsem neslyšel celé roky a nikdy mě nenapadlo, že by mohla být pravdivá. A najednou se z temnot minulosti vynoří můj přítel Shea Ohmsford jako onen proslulý dědic a nástupce. Ale jsi to opravdu ty?" Oči se mu najednou zaostřily. „Můžeš být taky falešná stopa, cíl, který má odlákat ty obludy ze severu. Někdo třeba počítal s tím, že jim zabere spoustu času, než tě najdou a zničí. Jak si můžeme být jistí tím Allanonem? Podle toho, co jsi mi vyprávěl, může být skoro stejně nebezpečný jako ty obludy, které vás pronásledují — mohl by být klidně jedním z nich."

Flick při té řeči vrhal na bratra významné pohledy, ale Shea rozhodně zavrtěl hlavou.

„Tomu nemohu uvěřit. Nedávalo by to vůbec žádný smysl."

„Asi ne," pokračoval Menion pomalu a v duchu si všechno znovu probíral. „Možná že už stárnu a stávám se podezřívavý. Upřímně řečeno, celá ta věc se mi zdá naprosto neuvěřitelná. Pokud je to pravda, pak jste měli neuvěřitelné štěstí, že jste se dostali až sem. V Severní zemi koluje celá řada pověstí o zlých bytostech, které sídlí v divočině kolem Streleheimských plání. Prý se tam soustřeďují síly, o jakých se obyčejným smrtelníkům ani nezdálo..."

Na okamžik se odmlčel a upil trochu vína.

„Shannarův meč... už jenom představa, že by ta pověst mohla být pravdivá, stačí k tomu, aby..." zavrtěl hlavou a široce se usmál. „Jak bych mohl odmítnout možnost přesvědčit se o tom na vlastní oči? Potřebujete průvodce, který by vás dovedl do Anaru, a ten teď sedí před vámi."

„Věděl jsem, že to uděláš," natáhl k němu Shea ruku s děkovným úsměvem. Flick tiše zasténal a podařilo se mu vykouzlit na rtech slabý úsměv.

„Tak a teď se podívejme, jak na tom vlastně jsme," začal Menion přímo a Flick se vrátil ke svému vínu. „Co ty elfeíny? Ukaž, prohlédneme si je."

Shea rychle vytáhl malý kožený váček a vysypal si jeho obsah na dlaň. Ve světle pochodní se kameny jasně leskly a jejich temná modř byla hluboká a čistá. Menion se opatrně dotkl jednoho z nich a pak ho vzal do prstů. „Jsou opravdu krásné," pokýval pochvalně hlavou. „Myslím, že jsem v životě neviděl krásnější. Ale jak by nám ty kameny mohly pomoci?"

„To ještě nevím," přiznal Shea váhavě. „Vím jen to, co nám Allanon řekl — že mám kameny použít jen v případě největší nouze a že jsou neobyčejně mocné."

„No, doufám jenom, že to je pravda," odfrkl si Menion. „Nerad bych v nějaké ošklivé situaci zjistil, že se mýlil. Mohlo by nás to přijít draho. Ale jak vidím, budeme se bohužel muset s tou možností smířit."

Na chvilku zmlkl a díval se, jak Shea vrací kameny nazpět do koženého váčku a ten ukrývá pod vestu na prsa. Když Shea zvedl oči, pozoroval už horal zamyšlenýma očima svou sklenku s vínem.

„O tom muži, který se jmenuje Balinor, něco vím, Sheo. Je to skvělý voják — pochybuju,

že by se na celém jihu našel někdo, kdo by se mu mohl rovnat. Možná by bylo nejlepší, kdybychom požádali o pomoc jeho otce. Určitě bys byl ve větším bezpečí pod ochranou vojáků Truborohu, než mezi trpaslíky v Anarském pralese. Skoro každá cesta do Anaru vede přes Černodubí — a to, jak sami víte, není zrovna nejbezpečnější místo."

„Allanon nám řekl, že máme jít do Anaru," trval na svém Shea. „Musel k tomu mít nějaký důvod, a dokud se s ním znovu nesejdu, nebudu nic riskovat. Kromě toho sám Balinor nám radil, abychom se drželi toho, co nám řekl Allanon."

Menion pokrčil rameny.

„Tak to je docela smůla, protože i kdyby se nám podařilo projít Černodubím, o krajině za ním toho moc nevím. Slyšel jsem, že je to téměř neobydlená zem, která se táhne až k Anarskému pralesu. Na několika místech prý tam žijí buď lidé z jihu nebo trpaslíci, kteří by nám ale neměli být nebezpeční. Poslední přístav je malá vesnice trpaslíků v dolním Anaru — leží na Stříbrné řece. Myslím si, že bychom ji měli celkem snadno najít, jestli se ovšem dostaneme tak daleko na východ. Nejdřív musíme projít Kletskými nížinami, což bude teď, v době jarního tání, velmi obtížná záležitost, a pak Černodubím. To bude nejnebezpečnější úsek cesty."

„A nemohli bychom Černodubí nějak obejít...?" zeptal se Shea s nadějí v hlase.

Menion si nalil další sklenici vína a podal džbán Flickovi, který ho bez jediného mrknutí přijal.

„To by trvalo celé týdny. Severně od Leahu se rozkládá Duhové jezero. Kdybychom se pustili tudy, bylo by třeba celé jezero obejít, a to by nás dovedlo daleko na sever, až k Runovým horám. Černodubí se od jezera táhne alespoň sto mil na jih. Tím směrem by nám trvalo nejmíň dva týdny, než bychom došli na konec pralesa, a další dva týdny po jeho východním okraji zpět. Všude je tam otevřená krajina, nikde jediný úkryt. Ne, musíme projít nížinou a pak si to namířit přímo napříč Černodubím."

Flick se zamračil a přemýšlel o tom, jak se při poslední návštěvě právě Menionovou vinou v tom nebezpečném pralese ztratili, jak trpěli hladem a jak je ohrožovali hladoví vlci. Tak tak se jim podařilo zachránit holý život.

„Vsadil bych se, že starý dobrý Flick právě vzpomíná na Černodubí," rozesmál se najednou Menion, když si všiml Flickova nepřátelského výrazu.

„Žádný strach, Flicku, tentokrát se na to mnohem lépe připravíme. Je to zrádný kraj, ale nikdo ho nezná líp než já. Skoro bych věřil, že tam už nás nikdo pronásledovat nebude. Navíc samozřejmě nikomu neřekneme, kam máme namířeno. Řekneme jednoduše, že jedeme na delší loveckou výpravu. Otec má své vlastní starosti — ten si ani nevšimne, že jsem pryč. Je zvyklý, že bývám delší čas mimo město, někdy celé týdny."

Odmlčel se a podíval se na Sheu, aby zjistil, že na nic nezapomněl. Venkovan se musel nad jeho nadšením usmát.

„Menione, já věděl, že se na tebe můžeme spolehnout. Jsem rád, že budeš s námi."

Flick neskrýval svůj nesouhlas a Menion, který si toho všiml, si nechtěl nechat ujít příležitost zažertovat na jeho účet.

„Myslím, že byste mi ještě měli alespoň ve zkratce říct, co z toho budu mít," prohlásil najednou. „Víte, co myslím — co dostanu za to, když vás bezpečně doprovodím do Posledního přístavu?"

„Co dostaneš?!" vykřikl Flick popuzeně. „Proč bys měl..."

„Dobrá, dobrá," přerušil ho horal rychle, „na tebe jsem skoro zapomněl, starý brachu, ale slibuju ti, že tvého podílu se ani nedotknu."

„O čem to mluvíš, ty vykutálený chytráku?" rozzuřil se Flick. „Mě ani nenapadlo, že bych z toho měl..."

„Tak dost!" naklonil se Shea kupředu a tvář mu zrudla. „Jestli spolu máme cestovat, tak by to takhle nešlo. Menione, ty musíš nechat těch svých legrácek, kterými úmyslně dráždíš mého bratra — a ty, Flicku, zapomeň jednou provždy na svá zbytečná podezření vůči Menionovi. Musíme jeden druhému důvěřovat, musíme být přáteli!"

Menion provinile sklonil hlavu a Flick si znechuceně okusoval ret. Shea se opřel a čekal, až ho přejde zlost.

„To bylo dobře řečeno," prohlásil po chvíli Menion. „Flicku, tady je moje ruka. Pojď, uzavřeme aspoň prozatím příměří — kvůli Sheovi."

Flick se podíval na nabízenou ruku a pak ji váhavě přijal.

„Mluvit dokážeš dokonale, Menione. Doufám, že to tentokrát myslíš vážně."

Horal přijal jeho poznámku s úsměvem.

„Příměří, Flicku."

Potřásl podanou rukou a dopil víno. Věděl, že Flicka nijak nepřesvědčil.

Začalo se připozdívat, takže se trojice rozhodla dokončit své plány a uložit se k spánku. Bylo dohodnuto, že vyrazí časně z rána. Menion zařídil, aby jim připravili lehkou tábornickou výstroj včetně batohů, loveckých plášťů, zásob a zbraní. Odněkud dokonce vyhrabal mapu krajiny východně od Leahu, ale protože to byl kraj téměř neznámý, zachycovala jen velmi málo podrobností. Kletské nížiny začínaly na východ od vrchoviny a táhly se až k Černodubí. Byly to pochmurné, zrádné bažiny, ale na mapě v těch místech nebylo nic víc než bílé místo a na něm jméno. Zato Černodubí bylo vyznačeno velmi zřetelně, jako široký pralesní pás začínající u Duhového jezera, který jako mohutná hradba odděloval Leah od Anaru. Menion se svými druhy rychle probral všechno, co o krajině věděl, a v závislosti na ročním období také společně odhadli, jaké bude pravděpodobně počasí. Ale i tyhle údaje, stejně jako mapa, byly jen neúplné a orientační. Nic z toho, co na poutníky čeká cestou, se nedalo předem určit a každá nepředvídatelná věc mohla být nebezpečná.

Přípravy na cestu dokončili před půlnocí a všichni tři se odebrali na lůžka. Shea, který měl společný pokoj s Flickem, ležel pod měkkou přikrývkou a upíral oči do temnoty za otevřeným oknem. Obloha byla zatažená, mračna se převalovala a táhla jako černá smůla a vrhala tmavé stíny na mlhou zahalenou vysočinu. To tam bylo příjemné teplo dne, které odvál k východu chladný noční vítr, město bylo tiché a osamělé. Flick ležící ve vedlejší posteli už pravidelně a zhluboka oddechoval. Shea na něj vrhl zamyšlený pohled. Sám cítil, jak mu klesají víčka, a celé tělo ho po dlouhé cestě do Leahu bolelo, ale přesto nemohl usnout. Poprvé si začal v plném rozsahu uvědomovat, co ho vlastně potkalo. Útěk do Leahu byl jen prvním krokem na cestě, která mohla trvat i několik let. Sheovi bylo jasné, že i kdyby se mu podařilo bezpečně dorazit do Anaru, dříve nebo později se bude muset dát znovu na útěk. To pronásledování bude pokračovat tak dlouho, dokud nebude zničen Černý mág — nebo Shea. Až do té doby se nebude moci vrátit do Stinného dolu, domů k otci, kterého museli opustit; a ať budou kdekoliv, jejich bezpečí potrvá jen tak dlouho, než se někde v okolí objeví jejich nemilosrdný okřídlený pronásledovatel.

Byla to ošklivá pravda. Shea Ohmsford ležel ve tmě sám se svými myšlenkami a v duchu zoufale bojoval s rostoucím strachem. Trvalo dlouho, než se mu oči zavřely a on usnul.

Ráno se probudili do ošklivého dne. Slunce se ukrylo za mraky, bylo vlhko a chlad pronikal až do kostí. Shea a jeho dva společníci rychle zjistili, jak nepříjemně se v takovém počasí cestuje. Měli už za sebou téměř celou leahskou vrchovinu, kterou halily cáry mlhy, a začali pomalu sestupovat k východu, do ještě pochmurnější Kletské nížiny. Šli mlčky v řadě za sebou a drželi se úzké stezky, která se klikatila mezi šedými balvany a trsy řídké, živořící kleče. Menion šel v čele a jeho bystré oči vyhledávaly stezku, která se místy beze stopy ztrácela v drobném kamení. Kráčel dlouhým klidným krokem opravdového horala a zdálo se, že čím je terén neschůdnější, tím půvabněji se pohybuje. Na širokých ramenou nesl malý batoh, ke kterému připevnil dlouhý jasanový luk a toulec plný šípů. Pod batohem měl dlouhým koženým řemenem uvázán prastarý meč, který mu daroval otec v roce, kdy dospěl — dědičný meč leahských princů. Jeho rukojeť mu vyčnívala nad pravým ramenem a kov se matně třpytil v šedivém denním světle. Shea, který šel několik kroků za ním, se

přistihl při myšlence, jestli se tahle zbraň alespoň trochu podobá pověstnému Shannarovu meči. Elfí obočí se mu tázavě zvedlo, když se pokoušel proniknout mlhu a zahlédnout něco z krajiny před nimi. Nikde se nic nehýbalo. Byl to mrtvý kraj vhodný pro mrtvé věci a každá živá bytost tady byla vetřelcem. To není příliš povzbudivé, ušklíbl se Shea sám pro sebe a pokusil se obrátit myšlenky jiným směrem. Flick malý průvod uzavíral a nesl na mohutných zádech větší část zásob, které jim měly vystačit na cestu nížinou a zapovězeným Černodubím. Pokud se dostanou tak daleko, budou si muset potravu koupit na těch několika osamělých samotách, na které narazí, nebo se v nejhorším případě živit tím, co země dá. Tahle možnost se Flickovi zvláště nezamlouvala. Teď, když se Menion zapojil s upřímností a nadšením do celého podniku, byl Flick o něco klidnější, ale stále ještě nevěřil, že horal dokáže všechno, čím se vychloubal. Měl ještě v živé paměti události z jejich posledního výletu a nestál o to, aby se na téhle cestě něco podobného opakovalo.

První den uběhl poměrně rychle. Trojice přešla hranice Leahu a dorazila na okraj bezútěšné Kletské nížiny. Na noc si našli útulek v malém údolíčku pod spornou ochranou několika pokroucených stromů a chomáče hustého křoví. Oděv jim během dne nasákl vlhkostí z mlhy stejně dokonale, jako kdyby prošli hustým deštěm, a v chladu nastávající noci se roztřásli zimou. Podnikli neúspěšný pokus rozdělat oheň, aby se alespoň trochu osušili a zahřáli, ale dřevo v celém širém okolí bylo tak nasáklé vlhkostí, že bylo naprosto nemožné je zapálit. Nakonec se vzdali marné snahy, spokojili se se studeným jídlem a pak se zabalili do pokrývek, které byly — díky opatřením provedeným už na začátku cesty — suché. Do řeči neměl ani jeden z nich chuť a tak se všechno odbývalo mlčky nebo za doprovodu tichých kleteb na kvalitu počasí. Všude kolem panovalo ticho, těžké a nepřirozené, které nutilo člověka napínat sluch, aby zachytil alespoň jediný přirozený zvuk. Jenže všude kolem bylo jen ticho a tma, a jak se zabalení do pokrývek tiskli jeden k druhému, nezavadil o jejich prokřehlé tváře ani vánek. Nakonec je ale přece jen přemohla únava a jeden po druhém upadli do neklidného spánku.

Druhý a třetí den byly nepředstavitelně těžší. Neustále pršelo — padal studený a jemný déšť, který jim nejprve prosákl oděvem, pak smáčel kůži a nakonec pronikl až do morku kostí, takže jediné, co jejich unavená těla vnímala, byla strašlivá, neodbytná, všudypřítomná vlhkost. Ve dne bylo mokro a chladno, v noci teplota klesala k nule. Všechno, co kolem sebe tři poutníci viděli, jako by zničilo strašlivé počasí — každý malý keř, každý stromek, všechno bylo pokroucené a ohnuté k zemi, zmrzačené a umírající. Nežil tady jediný člověk ani zvíře, dokonce ani malí hlodavci nebyli s to uživit se v té věčně mokré a studené zemi, která byla schopná zadusit a pohltit všechno živé. Trojice pokračovala v cestě k východu a krajina kolem ležela tichá, mokrá, nehybná a mrtvá. Nenarazili na jedinou pěšinu, na žádnou stopu, která by naznačila, že už tudy před nimi někdo prošel. Během těch dnů ani jednou nezahlédli slunce a řídká mlha jim bránila v rozhledu, takže už pomalu přestávali věřit, že někde za touhle mrtvou, zapomenutou zemí je svět plný života a slunečního svitu. Nezjistili, jestli je to mlha nebo hustá mračna nebo snad spojení obou, co tak dokonale zastírá nebe. Jejich svět teď ovládala odporná nevýrazná šeď bez konce.

Čtvrtý den je začalo přemáhat zoufalství. I když za celou tu dobu neobjevili jedinou známku po okřídlených lovcích Černého mága a zdálo se, že pronásledování zatím skončilo, v té bezútěšné situaci jim to poskytovalo jen malou útěchu. Hodiny se táhly jako sirup, ticho houstlo a krajina byla ještě nevlídnější. I Menionův optimistický duch poklesl a červík pochybnosti začal nahlodávat jeho jinak neochvějnou sebedůvěru. Začal přemýšlet o tom, jestli nesešli ze směru a nechodí v kruhu. Věděl, že podle okolí by to nikdy nepoznali, a kdyby se jednou v téhle pochmurné krajině ztratili, byli by odsouzeni k smrti. Shea a Flick cítili strach mnohem silněji. O nížině nevěděli vůbec nic a navíc neměli instinkty a zkušenosti lovce, které byly Menionovi vlastní. Spoléhali bezvýhradné na něj, ale cítili, že něco není v pořádku, i když horal úmyslně o svých obavách nemluvil, aby jim nepřidělával starosti. Čas se vlekl a chlad, vlhkost a nesnesitelná šeď a bezútěšnost

krajiny byly stále stejné. Cítili, jak se začínají pomalu a bolestně vytrácet poslední zbytky důvěry, kterou chovali jeden k druhému. Když se nachýlil ke konci pátý den jejich cesty a okolí zůstávalo beze změny, aniž by cokoliv naznačovalo, že se přiblížili k Černodubí, zavolal Shea unaveně na své druhy, aby zastavili, a s očima tázavě upřenýma na prince z Leahu se natáhl na zem.

Menion pokrčil rameny a nepřítomně se rozhlédl po našedlé stěně mlhy, která je obklopovala. Hezkou tvář měl stejně jako jeho dva druhové zkřehlou chladem.

„Nebudu vám lhát," zabručel nakonec. „Nejsem si jistý, jestli jsme nesešli ze směru. Je možné, že chodíme v kruhu, nebo dokonce že jsme se beznadějně ztratili."

Flick shodil znechuceně na zem svůj batoh a podíval se na bratra svým známým pohledem „já ti to říkal". Shea k němu zalétl očima, ale pak se spěšně obrátil k Menionovi.

„Nevěřím, že jsme se úplně ztratili! Není nějaký způsob, jak si ověřit naši polohu?"

„Dám si rád poradit, pokud někoho z vás něco napadne," usmál se Menion nevesele, odložil svou výstroj a sedl si vedle zachmuřeného Flicka. „Tak v čem je potíž, starý brachu? Už jsem vás do toho dostal zas?"

Flick na něj vrhl rozzlobený pohled, ale když se podíval do těch šedých očí, zlost ho rychle opustila. Viděl v nich opravdovou účast a snad i stopu smutku nad tím, že je zklamal. V záchvěvu náhlé sympatie se Flick natáhl a položil Menionovi konejšivě ruku na rameno. V tom okamžiku však Shea náhle vyskočil, otevřel svůj tlumok a začal se v něm horečnatě přehrabovat.

„Pomohou nám kameny!" vykřikl.

Jeho dva druhové na něj chvilku zmateně zírali, ale pak je náhlé pochopení zvedlo na nohy. Vzápětí Shea vytáhl z batohu malý váček i s jeho drahocenným obsahem. Všichni se dívali na odřenou kůži v němém očekávání, že elfeíny konečně ukáží svou cenu a nějak jim pomohou najít cestu z šedivých Kletských blat. Shea nedočkavě rozvázal koženou tkanici a opatrně si vysypal kameny na dlaň. Kameny ležely nehybné, chladné a i v nevýrazném světle mlhavého dne se matně blýskaly.

„Zvedni je, Sheo," navrhl Menion po chvilce. „Možná potřebují víc světla."

Venkovan pozvedl dlaň s modrými kameny vzhůru. Nic se nestalo. Čekal ještě chvilku, ale pak spustil ruku. Allanon ho varoval, aby nepoužíval kameny, pokud nebude v největší nouzi. Možná, že mu kameny pomohou jen ve výjimečných situacích. Pocítil zoufalství. Ať už je to tak či onak, stál před zásadním problémem — nevěděl, jakým způsobem moc kamenů využít. Podíval se zoufale na své druhy.

„To nic, zkusíme to jinak!" vykřikl horlivě Menion.

Shea vzal kameny do dlaní a rychle je třel jeden o druhý, pak s nimi zatřásl a hodil je na zem jako kostky. Nic. Pomalu je sebral z mokré země a opatrně otřel. Měl pocit, že ho jejich tmavomodrá barva přitahuje, a proto upřel pohled do jejich nitra, jako by v nich mohl zahlédnout nějaké poselství.

„Třeba bys na ně měl mluvit nebo něco takového..." ozval se Flick s nadějí.

Najednou se Sheovi v duchu zjevila Allanonova tvář, sevřená výrazem hlubokého soustředění. Možná že tajemství elfeínů leží někde jinde, napadlo ho náhle. Malý venkovan znovu pozvedl kameny na dlani, zavřel oči a soustředil své myšlenky. Chtěl se ponořit do té hluboké modři a hledat v ní sílu, kterou tak zoufale potřeboval. Tiše, v duchu, žádal kameny o pomoc. Uběhla chvíle, která mu připadala dlouhá jako hodina. Otevřel oči: jeho dva přátelé mlčky čekali, zatímco kameny mu spočívaly nehybně na dlani a matně se třpytily v ubývajícím odpoledním světle.

Pak náhle a naprosto neočekávaně vzplály oslepující modrou září, která přiměla poutníky ucouvnout a zakrýt si rychle oči. Záře byla tak silná, že Shea leknutím málem kameny upustil. Ostrý svit ještě zjasněl a osvětlil mrtvý kraj kolem tak, jak by to slunce nikdy nedokázalo. Světlo se pomalu měnilo z tmavě modrého na jasně modré a to bylo tak zářivé, že všichni tři přihlížející tu stáli jako hypnotizovaní. Zesílilo, ustálilo se a najednou vystřelilo kupředu jako mohutný paprsek. Mířilo vlevo, bez nejmenších obtíží rozptylovalo

mlhu a po několika stech metrech, možná ve vzdálenosti jednoho kilometru, ozářilo mohutné pokroucené kmeny na okraji starého Černodubí. Světlo ještě chvilku zářilo a stejně náhle, jak se objevilo, zase zmizelo. Trojici znovu obklopila šedá vlhká mlha a na Sheově dlani se zase matně třpytily tři nevelké modré kameny.

Menion se vzpamatoval rychle, poklepal Sheu po zádech a na tváři se mu objevil široký úsměv. Jediným pohybem si hodil svůj batoh na záda a byl připravený na další pochod. Očima už zkoumal šedivou mlhu vlevo od nich, kudy vedla cesta k teď už zase neviditelnému Černodubí. Shea spěšně vrátil elfeíny na své místo a on i Flick si navlékli své vaky. Když kráčeli cestou, kterou jim ukázal modrý paprsek, nepromluvili ani slovo, všichni jen čekali, až konečně dorazí k tak dlouho hledanému pralesu. Ten tam byl chlad šedivé mlhy a vlhkosti posledních pěti dnů. Zmizelo zoufalství, které je ještě před několika minutami tak skličovalo. Trojici hnalo kupředu přesvědčení, že únik z nesnesitelné nížiny už je jen otázkou chvíle. Na nic se neptali, nepochybovali ani v nejmenším o skutečnosti toho, co jim kameny odhalily. Černodubí byl nejnebezpečnější prales v celé Jižní zemi, ale v tomhle okamžiku připadal putující trojici ve srovnání s Kletskou nížinou jako ráj.

Postupovali kupředu, ale čas jim připadal nekonečný. Mohlo to být o celé hodiny, ale možná jen o minuty později, když šedivá mlha náhle ustoupila obrovským, mechem porostlým kmenům, které stoupaly vzhůru a tam se ztrácely v šeru. Vyčerpaná trojice se zastavila a jejich oči se radostně popásaly na pochmurných, obludných stromech. Prales tvořil mohutnou stěnu, zdánlivě nekonečný porost, který se skládal z obrovských stromů pokrytých vlhkou vrásčitou kůrou. Prales tady rostl odnepaměti, vyprávěly o něm už nejstarší pověsti — a stejně tady bude stát i tehdy, až po lidech nezůstane ani památky. I v tom pochmurném šeru to byl úžasný pohled a všichni tři cestovatelé cítili mezi obrovskými stromy přítomnost mocné přírodní síly, která už pouhým svým stářím vzbuzovala hlubokou úctu. Bylo to, jako by vstoupili do jiného času a do jiného světa, a zdálo se, že každý z těch mlčenlivých stromů před nimi má v sobě kouzlo strašidelné báje.

„Kameny nelhaly," řekl nakonec Shea tiše a na unavené, ale šťastné tváři se mu objevil úsměv. Zhluboka si vydechl úlevou.

„Černodubí," prohlásil obdivným tónem Menion.

„Tak už jsme tady zase," povzdechl si Flick.

Kapitola 6

Tu noc strávili pod ochranným krytem Černodubí, na malé mýtině stíněné obrovskými stromy a hustými křovisky, která je oddělovala od nekonečné pustiny Kletské nížiny, ležící necelých padesát metrů na západ. Mlha se v pralese rozptýlila a mezi vznešenou klenbou stromových větví, jež se rozpínala na desítky metrů vysoko, bylo možno zahlédnout noční nebe. Zatímco v bažinách nížiny nebyl slyšet jediný zvuk, tady, v hustém pralese, se ozývaly hlasy hmyzu a zvířat, které svým šepotem oživovaly začínající noc. Bylo nesmírně příjemné slyšet znovu zvuky života, a trojice poutníků poprvé za posledních pět dnů zase pocítila určitý klid. To ovšem nezabránilo ani jednomu z nich, aby v duchu nepřemýšleli o své první cestě do těchto končin, kdy se na několik dnů ztratili v pralese a kdy je ohrožovali hladoví vlci, kterých se v hlubinách pralesa potulovaly celé smečky. A co víc, pověsti o nešťastných poutnících, jež se pokusili projít Černodubím jen proto, aby o nich už nikdy nikdo neslyšel, byly příliš početné, než aby na ně bylo možno zapomenout.

V každém případě je třeba říci, že se celá trojice cítila na okraji Černodubí v relativním bezpečí a s nadšením připravovala tábořiště, a především ohniště. Suchého dřeva bylo všude kolem více než dost. Vysvlékli se do spodního prádla a promočené šatstvo rozvěsili na provaz nedaleko ohně. Jídlo připravili rychle — první teplé jídlo po pěti dnech — a zhltli ho během několika minut. Zem byla měkká a rovná — více než pohodlné lůžko v porovnání s tvrdým a mokrým terénem v mokřinách. Jak tak leželi zabaleni v přikrývkách, pod rozkolébanými korunami stromů, zdálo se jim, že jasně oranžové plameny ohně vystřelují vzhůru, jako by hořely na nějakém pomyslném oltáři v obrovské svatyni. Světlo se odráželo a poskakovalo na hrubé kůře rozložitých stromů a hebké vrstvě mechu, která je místy pokrývala. Všude kolem se ozýval neúnavný bzukot pralesního hmyzu; tu a tam některá nešťastná můra vletěla do plamenů a s krátkým zasyčením se odebrala na věčnost. Jednou nebo dvakrát zaslechli šustot malého zvířete, které se pohybovalo za okruhem světla a pod ochranou tmy je pozorovalo.

Po nějaké chvíli se Menion převrátil na bok a zvědavě se zadíval na Sheu.

„Odkud pochází síla těch kamenů, Sheo? Myslíš, že ti splní každé přání? Pořád ještě si nejsem jist..."

Zmlkl a zavrtěl nejistě hlavou. Shea ležel nehybně na zádech, upíral pohled k nebi a v duchu probíral události dnešního odpoledne. Uvědomil si, že ani jeden z nich se nezmínil o elfeínech od okamžiku, kdy tak zvláštním způsobem projevily svou neuvěřitelnou moc. Obrátil hlavu k Flickovi a zjistil, že ho bratr upřeně pozoruje.

„Nemyslím, že bych je nějak ovládal," prohlásil po krátké chvilce. „Připadalo mi to, jako by se rozhodly ony samy..." Odmlčel se a pak nepřítomně dodal: „Nevěřím, že je dokážu ovládat."

Menion zamyšleně přikývl a znovu se položil na záda. Flick si odkašlal.

„A jaký je v tom rozdíl? Dostaly nás z toho strašlivého močálu, nebo snad ne?"

Menion na něj vrhl rychlý pohled a pokrčil rameny.

„Bylo by dobré vědět, kdy se můžeme spolehnout na jejich pomoc, nemyslíš?" Zhluboka si vydechl, založil si ruce za hlavu a zrak upřel do ohně. Flick se nejistě zavrtěl a přelétl pohledem od Meniona ke svému bratrovi a zase zpět. Shea mlčel a zíral na jakýsi pomyslný bod vysoko nad hlavou.

Uběhla dlouhá chvíle, než se znovu ozval Menion.

„Dobrá, takže zatím se nám podařilo dojít až sem," prohlásil spokojeně. „Teď nás čeká další část cesty."

Sedl si a začal na zem kreslit hrubou mapu oblasti," kterou měli projít. Shea s Flickem si přisedli a pozorně ho sledovali.

„Teď jsme tady," ukázal na místo, které znázorňovalo okraj Černodubí. „Alespoň myslím, že jsme zhruba v těchhle místech," dodal rychle. „Severně odsud leží Mlžný močál a za ním se rozkládá Duhové jezero, odkud vytéká Stříbrná řeka, která míří na východ, do Anarského pralesa. Pro nás bude nejlepší, když zítra půjdeme k severu, dokud nenarazíme na okraj Mlžného močálu. Ten pak obejdeme po jeho okraji," nakreslil na své mapě dlouhou linku, „a podél něj se dostaneme prakticky až na druhou stranu Černodubí. Odtud se pustíme znovu na sever, dokud nenarazíme na Stříbrnou řeku — a ta nás už bezpečně dovede do Anaru."

Rozhlédl se po svých společnících, ale jak se zdálo, ani v jednom z nich jeho plán nevzbuzoval přílišné nadšení.

„Tak co je?" zeptal se překvapeně. „Rád bych nás dostal za Černodubí, aniž bychom ho museli projít přímo. V tom právě spočíval problém při naší poslední cestě. Nezapomínejte, že ti vlci se tam stále ještě někde potulují!"

Shea pomalu přikývl a zamračil se.

„Já vím, že je to návrh, ale slyšeli jsme o Mlžném močále zvláštní věci..."

Menion si s hraným zoufalstvím položil ruku na čelo.

„Ach ne! Jen ne žádné babské povídačky o duchu, který číhá na okraji bažin, aby pohltil zbloudilé poutníky! Neříkejte mi, že i vy na něco takového věříte!“

„Tak to právě od tebe rád slyším," vzplanul Flick rozhořčeně. „Nechtěl bys mi laskavě říci, kdo nám před tou poslední cestou vyprávěl, jak je Černodubí bezpečné?"

„Dobrá, dobrá," uklidňoval ho štíhlý lovec. „Netvrdím, že je to zrovna ta nejbezpečnější část okolní krajiny a že v tomhle pralese nežijí někteří velmi podivní tvorové. Ale neznám nikoho, kdo by na vlastní oči viděl toho takzvaného ducha bažin. Zato vlky jsme viděli všichni, nebo ne? Takže co si vyberete?"

„Řekl bych," vskočil jim rychle Shea do řeči, „že je tvůj plán dobrý. Ale byl bych rád, kdybys nás pralesem vedl tak daleko na východ, abychom se k močálu přibližovali jen v nejnutnějších případech."

„Platí!" zvolal Menion. „Může se ale ukázat, že to nebude snadná věc. Už tři dny jsme nezahlédli slunce a nevíme přesně, kterým směrem je východ."

„Vylez na strom," prohlásil v té chvíli lhostejně Flick.

„Vylez na..." zastavil se Menion s neskrývaným překvapením. „Jasně! To je ono! Že mě to hned nenapadlo. Prostě a jednoduše se chytím nějakého stromu, který by pět chlapů neobjalo, a vylezu šedesát metrů po kluzké, vlhké a mechem obrostlé kůře nahoru — a to jen tak, jako veverka, co?" Zavrtěl hlavou a posměšně se ušklíbl. „Občas bys mě dokázal rozesmát."

Ohlédl se k Sheovi, u kterého hledal podporu, ale ten se vzrušeně otočil k bratrovi.

„Ty s sebou máš lezeckou výstroj?" zeptal se užasle, a když Flick přikývl, radostně ho poklepal po širokých zádech.

„Zvláštní lehké boty, rukavice a provaz," vysvětloval Shea poněkud zmatenému princi z Leahu. „Flick je nejlepší lezec z celého Stinného dolu, a jestli existuje někdo, kdo se dokáže vyšplhat po jednom z těch monster, je to on."

Menion nevěřícně zavrtěl hlavou.

„Boty a rukavice jsou vždycky těsně před použitím namáznuty zvláštní látkou a ta jejich povrch zdrsní tak, že se jimi snadno zachytíš i na mechem porostlém kmeni. Zítra ráno Flick vyleze na jeden z těch dubů a podle polohy slunce přesně určí směr." Flick se s přehnanou skromností usmál a přikývl.

„Tak to je jiná, Flicku, ty zázraku mezi zázraky!" Menion potřásl hlavou a znovu si změřil zavalitého venkovana. „Nastal čas, kdy začínají myslet i ti, kterým to jde pomalu. Přátelé, začínám věřit, že to dokážeme!" Když se následujícího rána probudili, bylo v pralese stále ještě tma a jen zřídka se mezi hustým listím mohutných dubů prodíralo denní světlo. Z močálů se do pralesa táhly cáry mlhy a Kletská nížina vypadala od kraje Černodubí stejně šedivá a bezútěšná jako kdykoliv předtím. V pralese byla zima; nebyla to ta ledová, všude

pronikající vlhkost nížiny, ale ostrý chlad časného pralesního rána. Trojice se rychle najedla a Flick se připravil k výstupu na obrovský dub, který s Sheou vybrali. Natáhl si ohebné měkké boty a rukavice, které Shea namazal hustou lepkavou látkou z malé nádobky. Menion přípravám přihlížel se skeptickým výrazem, ale jeho nedůvěra se rychle změnila v neskrývaný úžas, když se podsaditý Flick přitiskl k patě stromu a s hbitostí a rychlostí, které usvědčovaly ze lži jeho zdánlivě oblou postavu, začal stoupat k vrcholku. Silné paže a nohy ho bez potíží dopravily až k místu, kde začínala spleť silných větví a kde se jeho postup zpomalil. Na krátkou chvíli se ztratil v nejhustších větvích na vrcholu, ale zanedlouho se znovu objevil a stejně hbitě, ale ještě o něco rychleji se vracel po objemném kmeni ke svým přátelům.

Rychle zabalili lezeckou výstroj a trojice zamířila k severovýchodu. Flick přesně určil místo, kde vycházelo slunce, a Menion zvolil směr, který by je měl přivést k východnímu okraji Mlžného močálu. Princ věřil, že cestu pralesem by mohli zdolat během jednoho dne. Teď bylo časné ráno a trojice byla rozhodnuta projít Černodubím dřív, než se setmí. Udržovali proto pravidelné tempo, na rovných úsecích dokonce podle možnosti zrychlovali. Šli v řadě za sebou, v čele ostražitý Menion, spoléhající na svůj smysl pro směr a orientaci, které ho vedly i v šeru pralesa. Těsně za ním následoval Shea a Flick jako obvykle řadu uzavíral a občas vrhal přes rameno pohledy do pralesa za nimi. Během dne se zastavili jen třikrát ke krátkému odpočinku a jednou, aby se najedli, ale pokaždé se bez otálení vydali na další cestu. Mluvili málo, ale jejich poznámky byly vesměs veselé a optimistické. Den jim tentokrát utekl rychle a začaly se objevovat první známky nadcházejícího večera. Prales se však před nimi prostíral stejně hustý jako ráno a nezdálo se, že by mohutné stromy řídly. A co bylo horší, mezi stromy se začaly objevovat jazyky husté mlhy, kterých pomalu přibývalo. Tohle byla ovšem jiná mlha než ta, se kterou se potýkali v nížině. Byla mnohem hustší, hmatatelnější, podobala se hustému dýmu a všichni cítili, jak se jim lepí na těla a oblečení a ulpívá tam s jakousi odpudivou urputností. Poutníci měli dojem, že je svírají stovky malých ulepených studených rukou a snaží se je stáhnout k zemi; jak oba bratři, tak Menion cítili při tom neodbytném doteku nevysvětlitelný odpor. Menion byl přesvědčen, že tahle hustá mlhovitá látka pochází z Mlžného močálu a že se tedy blíží k okraji pralesa.

Nakonec mlha zhoustla natolik, že nebylo vidět dál než na dva tři metry. Menion zpomalil a trojice postupovala, co noha nohu mine. Snažili se držet co nejblíže u sebe z obavy, aby se jeden druhému neztratili. To už den pokročil natolik, že i bez té odpudivé mlhy by bylo v pralese téměř tma. Stěna mléčně bílé vířící mlhy však způsobila, že bylo téměř nemožné najít další cestu. Vypadalo to, jako by byli tři poutníci zavěšeni uprostřed bílé nicoty: a jedinou pevnou hmotu představovala neviditelná zem pod jejich nohama. Další postup se stal nakonec tak obtížný, že Menion rozhodl všechny navzájem spojit lanem, aby některý z nich nezmizel v tom nekonečném bílém moři. Jejich pomalý pochod pokračoval. Menion věděl, že už musí být téměř na okraji Mlžného močálu, a napjatě upíral oči do šedivé nicoty před sebou: snažil se objevit jakýkoliv náznak toho, že prales začíná řídnout.

Přesto však, když konečně dorazili k severnímu okraji blat v místě, kde se stýkala s Černodubím, to zjistil teprve v okamžiku, kdy zapadl až po kolena do husté zelené vody. Ledový dotek bahna na dně a rychlost, s jakou se celá věc odehrála, způsobily, že sklouzl ještě o kousek dál, a jen jeho varovný výkřik uchránil Sheu a Flicka před stejným osudem. Díky jeho varování se oba zastavili a za provaz, kterým byli spoutáni, rychle vytáhli svého druha z objetí jisté smrti na suchou zem. Nevlídné vody obrovského močálu, jehož hladina z větší části mizela pod vrstvou zeleného slizu, kryly jen bezedné bahno. To sice nemělo děsivou sací sílu tekutých písků, ale pokud do něj spadl jakýkoliv živý tvor, pohltilo ho se stejnou jistotou, i když celý proces trval neporovnatelně déle. Každý, kdo se ocitl v tom chladném objetí, byl odsouzen k pomalé smrti utopením v bezedných hlubinách. Celé věky klamal povrch močálů neopatrné tvory, kteří se ho pokoušeli přejít či obejít nebo si jen

prohlédnout jeho kalné vody — a teď leží jejich pozůstatky pohřbeny hluboko v bahně pod lhostejnou hladinou. Tři poutníci stáli mlčky na okraji močálu, prohlíželi si zelenou hladinu a v duchu cítili hrůzu z temných tajemství, jež se v něm jistě ukrývají. Dokonce i Menion Leah se nechtě otřásl, když si připomenul to krátké, ale velmi důrazné pozvání ze strany močálu, aby sdílel osud všech ostatních. Na několik prchavých vteřin se mu zjevil zástup mrtvých přízraků, který vzápětí zmizel.

„Co se stalo?" zvolal najednou Shea a jeho hlas se zařízl nezvykle ostře do okolního ticha. „Vždyť jsme se měli tomu močálu vyhnout!"

Menion na chvíli zvedl hlavu k nebi a pak zavrtěl hlavou.

„Zašli jsme příliš daleko na západ. Teď musíme jít podél okraje bahniska na východ tak dlouho, dokud nevyjdeme jak z téhle mlhy, tak z Černodubí."

Odmlčel se a odhadoval, kolik je asi hodin.

„Já na tomhle místě odmítám nocovat," prohlásil Flick rozhodně a přerušil tak dohadování svých druhů. „To raději půjdu celou noc, a když to bude potřeba, tak i zítra celý den."

Rychle se rozhodli, že budou pokračovat v cestě podél okraje Mlžného močálu, dokud se nedostanou k otevřenému kraji na východě, a teprve tam se utáboří k odpočinku. Shea se na jedné straně jen nerad smiřoval s představou, že by měli nocovat v otevřené krajině, kde by je mohli zastihnout lebkonoši, ale rostoucí strach z močálu nakonec jeho obavy zatlačil natolik do pozadí, že měl jedinou myšlenku — dostat se od bahnisek co nejdál. Trojice si upravila lano kolem pasu a s očima upřenýma na cestu se v řadě za sebou vydala po nepravidelném břehu mokřiska. Menion kráčel opatrně v čele a vyhýbal se spleti zrádných kořenů a plazivých rostlin, které tady na okraji močálu hustě rostly. Jejich pokroucené tvary jako by jim v klamném šeru plném mlhy ožívaly pod nohama. Občas poutníci narazili na místo, kde se jim zem pod nohama měnila v měkké bláto, třasovisko nebezpečné jako sám močál, které pak museli velkou oklikou obcházet. Jinde jim v cestě stály obrovské stromy, mohutné kmeny těžce nachýleny k bezútěšné, mrtvé hladině močálu a nehybné větve smutně skloněné nad zelený sliz, jakoby v očekávání smrti, která se ukrývala hned pod hladinou. Jestliže Kletská nížina byla umírající zem, pak tenhle močál byla čekající smrt — nekonečná a nestárnoucí smrt, jež se neohlašovala, nehýbala, nikoho nevarovala — jen se tiše krčila a připravovala k dalšímu útoku, ukrytá v téže zemi, kterou předtím zahubila. I tady cítili do kostí pronikající vlhkost nížiny, ale navíc měli nevysvětlitelný pocit, že hustá mlha je jakýmsi způsobem prosycena zeleným slizem močálu, který se dychtivě lepí na unavené poutníky. Mlha kolem nich pomalu vířila, přestože vzduch byl nehybný. Trávou kolem močálu ani listím umírajících stromů nepohnul jediný závan větru.

Všude byl klid, ticho věčné smrti, která dobře věděla, kdo je v okolí pánem.

Byli na cestě necelou hodinu, když Shea jako první ucítil, že něco není v pořádku. Ten pocit v něm narůstal pomalu a bezdůvodně, až byl každý jeho smysl nakonec ve střehu a pokoušel se odhalit, co se děje. Shea šel uprostřed řady a neustále otáčel hlavou sem a tam, chvíli se díval mezi mohutné stromy, chvíli směrem k močálu. Nakonec došel s naprostou jistotou k závěru, že nejsou sami, že je sleduje něco těsně za hranicí viditelnosti. Něco, co se ukrývalo v mlze a co nebyli kvůli svým nedokonalým očím schopni zahlédnout, ale co je samo naopak vidělo velmi dobře. Mladý venkovan byl v jednom okamžiku tím poznáním natolik vyděšený, že nebyl schopen slova. Myšlenky se mu zastavily, kráčel kupředu jako stroj a bezmocně čekal, co se bude dít. Nakonec ale sebral veškerou vůli, uklidnil se, uspořádal zmatené myšlenky a přinutil své dva společníky, aby zastavili.

Menion se zmateně rozhlížel kolem a právě se chystal promluvit, když ho Shea umlčel tím, že přiložil prst na ústa a druhou rukou ukázal k močálu. Flick tím směrem upíral oči už předtím, protože jeho vlastní šestý smysl mu umožnil vycítit bratrův strach. Dlouhou chvíli stáli nehybně na okraji močálu, oči i uši napnuté do krajnosti, a pokoušeli se proniknout

hustou mlhu, která se líně převalovala nad povrchem mrtvé vody. Ticho na ně padalo ze všech stran.

„Řekl bych, že ses spletl," zašeptal nakonec Menion a poněkud se uvolnil. „Víš, když je člověk unavený, tak si snadno představí různé věci."

Shea odmítavě zavrtěl hlavou a podíval se na Flicka.

„Nevím," zaváhal druhý venkovan. „Já měl taky dojem, že jsem něco cítil..."

„Mlžný přízrak?" zasmál se poněkud uštěpačně Menion.

„Možná máš pravdu," ozval se rychle Shea. „Jsem hrozně unavený a je možné, že se mi skutečně jen něco zdálo. Pojďme dál, abychom odsud byli co nejdříve pryč."

Rychle vykročili na další cestu a v příštích minutách byli neustále velmi ostražití. Když se však nic nestalo, začaly se jejich myšlenky obracet k jiným věcem. Shea právě přesvědčil sám sebe, že se mýlil a stal se obětí příliš bujné představivosti způsobené nedostatkem spánku, když Flick vykřikl.

V tom okamžiku ucítil Shea, jak se provaz, který je spojuje, prudce napjal a začíná ho táhnout směrem k mrtvému močálu. Ztratil rovnováhu, upadl, ale stále ještě nebyl schopen v mlze cokoliv rozeznat. Na kratičký okamžik měl pocit, že zahlédl bratrovo tělo vznášející se dva tři metry nad močálem, spojovací provaz stále ještě přivázaný kolem pasu. V následující vteřině už ucítil, jak se mu kolem kotníků svírá ledové bahno močálu.

Kdyby byly reflexy prince z Leahu jen o něco pomalejší, byli by všichni tři ztraceni. Při prvním prudkém škubnutí provazu se Menion zachytil nejbližší věci, kterou měl po ruce. Naštěstí to byl právě jeden z těch obrovských pokroucených dubů, jehož kmen už napůl pohltil močál a který měl větve tak nízko, že na ně Menion dosáhl. Rychle zahákl jednu paži kolem silné sukovité větve, druhou zachytil lano, které měl kolem pasu, a pokoušel se je přitáhnout k sobě. Shea klečící v bahně cítil, jak se lano napíná směrem k Menionovi, a vzepřel se, aby přidal svou sílu k jeho. Flick hlasitě křičel kdesi v mlze nad močálem a jak Shea, tak Menion mu hlasitě dodávali odvahu. Najednou lano mezi Sheou a Flickem povolilo a z šedé mlhy se vynořil kopající Flick Ohmsford, který stále ještě visel nad povrchem vody. Kolem pasu měl obtočeno něco, co vypadalo jako nazelenalé chapadlo porostlé vodní řasou. V pravé ruce svíral lovecký nůž, kterým do chapadla bodal a jehož čepel se při každé ráně výhrůžně zaleskla. Shea trhnul spojovacím provazem v pokusu bratra osvobodit a to se mu skutečně jako zázrakem podařilo. Chapadlo pustilo Flicka, jenž okamžitě zapadl do bahna, a rychle zmizelo v mlze.

Shea sotva stačil vytáhnout vyčerpaného bratra ze sevření močálu, odvázat mu provaz a pomoci mu na nohy, když z mlhy vystřelilo několik zelených chapadel současně. Otřeseného Flicka jedno z nich srazilo na zem a další se obtočilo užaslému Sheovi kolem levé ruky dřív, než stačil uhnout. Cítil, jak ho táhne zpět k bahnisku, vytasil dýku a stejně jako předtím Flick do něj začal bodat. Při tom zachytil pohledem v močále jakýsi obrovský stín tvora, jehož nebyl s to rozeznat, protože ho z větší části ukrývala mlha a večerní temnota. Flicka se zmocnila dvě chapadla a i jeho podsadité tělo se pomalu přibližovalo k zelené hladině. Shea se několika ranami dýky vysvobodil z objetí chapadla, které mu svíralo ruku, ale když se pustil směrem k bratrovi, omotalo se mu kolem nohy další a jediným trhnutím ho srazilo k zemi. V pádu narazil hlavou na vystupující dubový kořen a ztratil vědomí.

I tentokrát je zachránil Menion. Ze tmy za nimi se vynořila jeho štíhlá postava: v ruce svíral svůj těžký meč, který se zablýskl ve velkém oblouku a jedinou ranou přeťal chapadlo obtáčející Sheovu nohu. O vteřinu později už stál horal vedle Flicka a prosekával si cestu několika dalšími chapadly, jež se vynořily z temnoty a snažily se ho uchopit. Pak několika rychlými přesnými ranami Flicka osvobodil. Chapadla se na okamžik stáhla zpět do mlhy nad močálem a Menion s Flickem se snažili bezvládného Sheu co nejrychleji odtáhnout od nebezpečného okraje mokřiska. Jenže než se jim podařilo dostat se do bezpečí za hradbu dubů, znovu se ze tmy vynořila zelená chapadla podobná oživlým liánám. Flick i Menion se bez zaváhání postavili před bezvládné tělo svého kamaráda a zaútočili na zelené paže.

Boj probíhal mlčky, okolím se rozléhal jen přerývaný dech bojujících, kteří se znovu a znovu sráželi s nepřítelem, sekali, bodali a bránili se útočícím chapadlům ze všech sil. Bohužel, jak se zdálo, žádná z jejich ran příšeru z močálu neporanila natolik, aby ji odradila od dalších útoků. Naopak, po každé ráně, kterou jí zasadili, na ně zaútočila s novou silou. Menion se proklínal za to, že si včas nepřipravil luk, který mu visel povolený na zádech, protože by se byl mohl alespoň pokusit vystřelit na obrovské tělo, které se chvilkami nejasně zjevilo v mlze a temnotě.

„Sheo!" vykřikl nakonec zoufale. „Prober se, pro lásku boží, nebo je s námi konec!"

Tichá postava na zemi za nimi se slabě pohnula.

„Vstaň, Sheo!" žadonil udýchaným hlasem Flick, kterému už pomalu z dlouhého boje s chapadly umdlévaly paže.

„Kameny!" vykřikl Menion. „Použij kameny!"

Shea se pracně vztyčil na kolena, ale v zápalu boje byl zase sražen na zem. Slyšel, jak Menion křičí, a omámeně se snažil nahmátnout svůj vak, když si vzápětí vzpomněl, že ho odhodil ve chvíli, kdy se vrhl na pomoc Flickovi. Těsně při zemi nebyla mlha tak hustá a podařilo se mu vak zahlédnout několik metrů od nich. Nad ním se výhrůžně kymácelo několik zelených chapadel. Zdálo se, že si to v tomtéž okamžiku uvědomil i Menion, protože s divokým výkřikem vyrazil kupředu a jeho dlouhý meč čistil cestu ostatním. Po boku mu postupoval Flick, lovecký nůž připravený k ráně. Shea sebral poslední zbytky sil a vrhl se k batohu, obsahujícímu drahocenné elfeíny. Jeho štíhlé tělo proklouzlo mezi několika tápajícími chapadly a dopadlo přímo na vak. Vstrčil ruku dovnitř a horečnatě se pokoušel nahmátnout kožený váček, zatímco po nechráněných nohou mu tápalo první chapadlo. Začal se zmítat a kopal, aby si zachoval svobodu pohybu alespoň na těch několik drahocenných vteřin, které potřeboval k nalezení kamenů. V jednom okamžiku si s hrůzou pomyslel, že je ztratil, ale pak už nahmátl váček a vytrhl ho z batohu. Jedno z chapadel mu náhle zasadilo silnou ránu, takže váček málem upustil, ale stačil si jej pevně přitisknout na hruď a přitom horečnatě rozvazoval koženou tkanici, která svazovala jeho okraj. Flicka zatlačil nepřítel tak daleko, že zakopl o Sheu a padl na zem. Okamžitě se k nim natáhlo několik zelených provazců současně. Teď už mezi nimi a obrovským útočníkem z močálu stál jen štíhlý Menion, který v obou rukou svíral velký meč leahských králů.

Téměř podvědomě uchopil Shea kameny do ruky a vytáhl je z váčku. Po všech čtyřech se dohrabal kus nazpět, pracně se vztyčil na nohy a s vítězným výkřikem pozvedl před sebou na dlani matně světélkující kameny. Síla, které v nich byla uvězněná, se tentokrát probrala k životu okamžitě a zaplavila okolní temnotu zářivě modrým svitem. Flick s Menionem uskočili nazpět a zakryli si oči. Chapadla se váhavě stáhla a Shea, který riskoval rychlý pohled, viděl, že zářivé světlo elfeínů proniká nad bažinu a prořezává mlhu i temnotu jako nůž. Viděl, jak kužel modrého světla dopadl s nesmírnou silou na obrovské, nepopsatelné tělo, které na ně zaútočilo, a jak se obluda s hlasitým bubláním potápí pod vodu pokrytou zeleným slizem. V té chvíli modrá záře nad prchající obludou dosáhla síly malého slunce a z vody se začala zvedat namodralá pára, která rychle stoupala k zamračenému nebi. V jednom okamžiku zářila nad močálem velká modrá koule, z níž šlehaly plameny, a vzápětí byla pryč. Mlha a noční temnota se vrátily a naši tři společníci se opět ocitli v hlubokém tichu na břehu močálů.

Rychle zasunuli zbraně do pouzder, posbírali odhozené batohy a pustili se mezi mohutné temné duby. Močál byl tichý stejně jako před neočekávaným útokem a pod šedozeleným kalem stála jeho voda až nepřirozeně klidně. Sotva se ocitli pár desítek metrů v lese, opřeli se o kmeny nejbližších stromů a zhluboka oddechovali, šťastní, že jsou naživu a všichni. Celý boj se odehrál rychle, jako by ve snu potkali noční můru a vzápětí je něco probudilo. Rozdíl spočíval v tom, že tahle můra byla až příliš skutečná. Flick se v močále promočil do poslední niti a Shea byl mokrý od pasu dolů. Oba se v chladném nočním vzduchu chvěli. Přesto se po krátkém odpočinku začali pomalu hýbat,

aby rozehnali otupující chlad.

Menion si uvědomoval, že se musí dostat z oblasti močálu co nejrychleji, proto se zvedl od silného dubového kmene, o který se opíral, a navlékl si na záda batoh a výzbroj. Shea s Flickem ho rychle následovali, třebaže už s mnohem menším nadšením. Krátce se poradili o tom, kudy by bylo nejlépe zamířit teď, nicméně volba byla vlastně velmi jednoduchá. Museli pokračovat přímo Černodubím a riskovat, že se ztratí nebo že na ně zaútočí některá z početných vlčích smeček, nebo se držet okraje močálu a celou tu dobu se obávat dalšího utkání s Mlžným přízrakem. Ani jedna z těch možností nebyla právě lákavá, ale boj s obludou z bažin měli všichni tři až příliš živě v paměti, než aby si ho chtěli v nejbližší době zopakovat. Proto se rozhodli, že se pustí pralesem, v dostatečné vzdálenosti se pokusí postupovat rovnoběžně s okrajem močálu a budou doufat, že se během několika hodin dostanou do otevřené krajiny za Černodubím. Byli teď ve stavu, kdy je unavily dlouhé hodiny cestování, neustálá ostražitost, očekávání nebezpečí a v neposlední řadě i nedávný boj, a jasné a logické rozhodování z rána bylo to tam. Ten podivný cizí svět, do kterého z nutnosti vnikli, je vyčerpával a děsil, takže jim všem v hlavách ležela jediná myšlenka — dostat se z toho příšerného pralesa a někde v alespoň relativním bezpečí utrhnout pár hodin vytouženého spánku. Kromě téhle největší touhy teď, po přestálém boji, poněkud zapomněli na opatrnost, a tak se stalo, že se k sobě už znovu lanem nepřipoutali.

Cesta pokračovala jako předtím — Menion v čele, Shea uprostřed a Flick uzavíral řadu. Všichni kráčeli mlčky, pravidelným krokem a jejich myšlenky se upínaly k optimistickým představám. V duchu si představovali, že kdesi nedaleko před nimi je krajina, kde svítí slunce na zelené louky, po kterých už snadno dojdou do Anarského pralesa. Zdálo se, že mlha mírně zřídla, a i když se Menionova postava v šeru měnila v nezřetelný stín, viděl ho Shea dostatečně dobře, aby ho mohl bez obtíží následovat. Občas však jak Shea, tak Flick na okamžik ztráceli svého společníka před sebou z očí a v tom okamžiku museli opravdu silně napínat oči, aby se udrželi na stezce, kterou Menion vyšlapal v trávě. Vteřiny ubíhaly bolestně pomalu, a čím víc se jim chtělo spát, tím hůře jim sloužil zrak. Minuty se natahovaly v celé nekonečné hodiny a oni stále ještě postupovali kupředu mlhavým Černodubím. Zjistili, že nedokáží určit ani vzdálenost, kterou ušli, ani jak dlouho už na cestě jsou. Stali se z nich náměsíčníci v krajině tvořené zčásti krátkými sny, které snili v chůzi, a zčásti jejich omámenými myšlenkami. Procházeli namáhavou, klikatou cestou pod nekonečnou řadou černých sloupů mizejících v temnotě nad jejich hlavami. Jedinou změnou bylo, že se zvedl vítr a neustále sílil. Zprvu tiše šeptal ve větvích, ale postupně se tichý šum změnil v ohlušující hukot, který týral jejich omámené mozky a pokoušel se je ochromit a spoutat. Volal na ně, připomínal jim, že dny, které mají za sebou, byly krátké a ty před nimi že budou ještě kratší, varoval je, že obyčejní smrtelníci v té rozlehlé krajině nic neznamenají ani nedokáží, a našeptával jim, ať si lehnou a ponoří se do mírumilovného posilujícího spánku. To mámení slyšeli všichni a všichni s ním také z posledního zbytku sil bojovali; soustředili se především na každý další krok v nekonečném řetězu, který je pomalu posouval dál a dál. V jednom okamžiku šli všichni tři v řadě za sebou, a vzápětí Shea zvedl hlavu a zjistil, že Menion zmizel.

Nejdřív tu skutečnost odmítal pochopit, jeho mozek byl otupený nedostatkem spánku a on pomalu pokračoval v chůzi a v mlze před sebou zmateně hledal postavu vysokého horala. Pak se najednou zastavil, protože si s bodavým strachem uvědomil, že se nějakým nepochopitelným způsobem ztratili. Obrátil se rychle ke svému bratrovi, a když do něj otupený nevyspáním v chůzi narazil, sevřel ho v objetí. Flick na něj upíral nevidoucí pohled a ani se nestaral, proč se zastavili; choval v sobě jedinou naději, že už mu povolí sesout se na zem a spát. Vítr ječel v hlubinách pralesa, jako by se jim zlomyslně vysmíval. Shea zoufale volal prince z Leahu, ale z okolí se mu vracela jen slabá ozvěna jeho slov. Křičel znovu a znovu, hlas se mu strachem a zoufalstvím měnil v nepřirozený jekot, ale neslyšel nic kromě vlastních slov, podivně pokroucených a zmrzačených mlhou, která

ještě napůl pohlcoval vítr hučící ve větvích a listoví obrovských dubů. Jednou měl dojem, že zaslechl hlas volající jeho jméno, začal tedy křičet s novou silou a s vypětím všech sil vlekl vyčerpaného Flicka tím směrem, prodíral se spletí větví a keřů, narážel do dubových kmenů a křičel až do ochraptění, ale jedinou odpovědí mu byl zlomyslný chechtot větru, který mu potvrzoval, že prince z Leahu ztratili.

Kapitola 7

Když se Shea druhého dne probudil, bylo poledne. Slunce jasně zářilo, a protože ležel na zádech, svítilo mu s pronikavým jasem přímo do očí. Nejdřív si z minulé noci nedokázal vybavit nic jiného než to, že se Menion ztratil a oni s Flickem zůstali sami v Černodubí. Napůl probraný se zvedl na loket, ospale se rozhlédl a zjistil, že leží v otevřené krajině. Kus za ním se tyčilo pochmurné a odmítavé Černodubí a Sheovi došlo, že poté, co ztratil Meniona, dokázal nějakým způsobem najít cestu ze strašného pralesa ještě předtím, než se zhroutil vyčerpáním. Od chvíle, kdy si uvědomil, že je Menion pryč, měl všechny myšlenky jako zamlžené. Nedokázal pochopit, kde se v něm vzala síla cestu dokončit. Nevybavoval si dokonce ani okamžik, kdy se vynořil z obávaného pralesa na otevřenou pastvinu, kterou právě zkoumal. Všechny vzpomínky byly podivně vzdálené a Shea si promnul oči a na teplém slunečním světle a svěžím vzduchu si spokojeně povzdechl. Poprvé za mnoho dnů se mu zdálo, že má Anarský prales na dosah.

Najednou si vzpomněl na Flicka a rychle se začal po bratrovi rozhlížet. O chviličku později objevil jeho zavalité tělo několik metrů dál. Shea se pomalu postavil na nohy, líně se protáhl a začal hledat svůj cestovní vak. Klekl si k němu a prohrabával se v něm, dokud nenašel kožený váček s elfeíny a nepřesvědčil se, že jsou všechny tři na svém místě. Pak zvedl vak, přešel k bratrovi a zatřásl s ním. Flick se nevrle zavrtěl a bylo vidět, jak nelibě nese, že ho někdo vyrušuje ze spánku. Shea s ním musel několikrát pořádně zatřást, než pomalu otevřel oči a kysele se zatvářil. Když nad sebou uviděl Sheu, posadil se a pomalu se rozhlédl kolem.

„No ne! My jsme to dokázali!" vykřikl. „Ale vůbec nevím jak. Od chvíle, co se ztratil Menion, si nepamatuju vůbec nic, jenom to, že jsme pořád šli a šli, až jsem si myslel, že mi musí upadnout nohy."

Shea se na souhlas usmál a poklepal bratra po zádech. Když si vzpomněl na to, co všechno spolu už prodělali, pocítil náhlý nával vděčnosti. Tolik obtíží a nebezpečí, a Flick stále ještě neztratil dobrou náladu. Shea si náhle uvědomil, jak má rád svého bratra, který, přestože s ním není spřízněný pokrevním poutem, je mu ještě blíž díky svému oddanému přátelství.

„Máš pravdu, dokázali jsme to," usmál se znovu, „a teď už začínám věřit, že naši cestu dokončíme, pokud se mi ovšem podaří zvednout tě ze země."

„Teda jak někteří lidi dokážou být protivní, to je neuvěřitelné," zavrtěl Flick hlavou v předstíraném smutku a těžce se zvedl na nohy. Pak se tázavě podíval na Sheu. „Menion...?"

„Ztratil se... nevím kam..."

Flick odvrátil pohled, protože cítil bratrovo zklamání a přitom sám nebyl schopen potlačit pocit, že bez prince z Leahu na tom budou lépe. Podvědomě Menionovi stále ještě nedůvěřoval, a přece mu horal na okraji močálů zachránil život — což bylo něco, na co se nezapomíná. Chvíli o tom přemýšlel, ale pak lehce klepl Sheu do ramene.

„Nedělej si starost o toho mizeru, určitě se někde objeví. A vsadil bych se, že v ten nejnevhodnější čas."

Shea mlčky přikývl a rozhovor se rychle stočil k tomu, co měli před sebou. Rychle se shodli na tom, že nejlepší bude, když půjdou přímo na sever, dokud nenarazí na Stříbrnou řeku, která se vlévala do Duhového jezera, a tu pak budou sledovat proti proudu až do Anaru. Pokud je všechno v pořádku, bude řeku sledovat i Menion a nejpozději během několika dnů se s ním musejí setkat. Jeho lovecké zkušenosti mu jistě pomohly uniknout z Černodubí a nakonec určitě najde jejich stopu a připojí se k nim. Shea opouštěl přítele jen velmi nerad, ale byl dost chytrý na to, aby si uvědomil, že jakýkoliv pokus najít ho v

Černodubí by skončil jejich zkázou. A co víc, nebezpečí, které by jim hrozilo, kdyby je našli pátrající lebkonoši, daleko přesahovalo všechno, s čím se mohl Menion v pralese setkat. Nezbývalo opravdu nic jiného než pokračovat v cestě.

Dvojice se rychle pustila na cestu přes tiché zelené pastviny a oba bratři doufali, že nejpozději večer dorazí k řece. Odpoledne se přehouplo do druhé poloviny a ani jeden z nich nevěděl, jak daleko je k řece. Když teď měli nad hlavou slunce jako průvodce, cítili se mnohem jistější než v mlhavých hlubinách Černodubí, kde se museli spoléhat téměř výhradně na svůj nepříliš dokonalý orientační smysl. Cestou si vyprávěli a těšili se ze slunce, které tolik dnů postrádali, a z nevyslovitelného pocitu vděčnosti za to, že jsou po všem, co zažili na břehu Mlžného močálu, ještě naživu. Cestou plašili hovorem ptactvo a malou zvěř, což ještě zvyšovalo jejich spokojenost, protože to dokazovalo, že už nejsou v pustině. V slábnoucím světle zapadajícího slunce měl Shea v jednom okamžiku dojem, že zahlédl daleko před nimi směrem na východ nahrbenou postavu starce, který se od nich vzdaloval. Ale světlo bylo klamné, nebyl si jist a postava vzápětí jako kouzlem zmizela. Flick nezahlédl nic a příhoda byla rychle zapomenuta.

Za soumraku zahlédli na severu slaboučkou stužku vody, ve které snadno poznali Stříbrnou řeku napájející nejen proslulé Duhové jezero, ale noc co noc i báje u desítek táborových ohňů. Říkalo se, že existuje takzvaný král Stříbrné řeky, jehož bohatství a moc jsou nepopsatelné, ale který se zajímá jen o jedinou věc — o to, aby voda v řece byla čistá a přístupná všem, zvířatům i lidem. Poutníci ho vídali zřídka, v tom se všechny pověsti shodovaly, ale byl vždycky nablízku, aby nabídl pomoc nebo ztrestal zlo na svém území. Když Shea s Flickem zahlédli řeku, dokázali o ní říci jenom to, že je v zapadajícím slunci nesmírně krásná a dělá skutečně čest svému jménu. Když po nějaké době dorazili na břeh, byla už taková tma, že neviděli, jak je voda čistá, ale ochutnali ji a zjistili, že je tak dobrá jako voda z nejlepší studny.

Na jižním břehu řeky si našli v křoví malou mýtinu krytou dvěma starými javory, která nabízela skvělé tábořiště na noc. Tentokrát je unavilo i poměrně krátké odpolední putování a tady, v otevřené krajině se neodvažovali pokračovat v noci v cestě. Právě vytáhli své poslední zásoby; až se navečeří, nezbude jim vůbec nic a od zítřka budou muset začít lovit, pokud se budou chtít najíst. To bylo velmi skličující, zvláště když uvážíme, že měli k dispozici jen lovecké nože, vhodné k jakékoliv práci v táboře, ale nikoliv k lovu. Jediný, kdo měl luk, byl Menion. Nerozdělávali oheň, který by mohl přivolat nežádoucí pozornost, a zásoby dojedli studené a mlčky. Svítil poloviční měsíc a noc byla bezmračná, takže všude jiskřily tisíce hvězd a osvětlovaly řeku a plochý kraj za ní nazelenalým svitem. Když dojedli, obrátil se Shea k bratrovi.

„Poslyš, přemýšlel jsi o téhle naší cestě, o celém tom útěku? Víš, myslím, co to vlastně opravdu děláme?"

„No tak to se ptá přesně ten pravý!" zvolal Flick krátce.

Shea se usmál a přikývl.

„No, asi máš pravdu. Jenže sám sobě to všechno potřebuju nějak zdůvodnit a to není právě lehké. Rozumím z větší části tomu, co nám Allanon vyprávěl, myslím o nebezpečí, které hrozí dědicům meče. Ale jak nám pomůže, když se ukryjeme v Anaru? Tomu Bronovi musí jít ještě o něco jiného, nejen o Shannarův meč, když je ochoten podstoupit celé to hledání elfích dědiců a tak. O co mu jde? Co to hledá?"

Flick pokrčil rameny a hodil do proudu řeky plochý oblázek. V hlavě měl zmatek a bratrovy otázky mu nedávaly smysl.

„Možná že chce vládnout světu," nadhodil nakonec. „Víš dobře, že většina těch, kdo mají nějakou moc, jí chtějí mít stále víc a víc, ne?"

„Asi ano," přikývl nejistě Shea a zamyslel se nad tou zvláštní lakotou — touhou po moci, která přivedla jednotlivé rasy tam, kde jsou dnes. Po všech těch krutých válkách, které málem vyhubily všechen život. Jenže od poslední války uběhlo mnoho let a klidný život oddělených komunit a malých lidských společenstev byl, jak se zdálo, Částečnou

odpovědí na dlouhé hledání takového životního způsobu, jaký by zajistil mír. Shea se obrátil nazpět k pozornému Flickovi.

„Co budeme dělat potom, až se dostaneme tam, kam máme namířeno?"

„To nám řekne Allanon," odpověděl váhavě jeho bratr.

„Jenže Allanon nám nemůže celý život říkat, co máme dělat," zavrtěl hlavou Shea. „Kromě toho stále ještě nejsem přesvědčený, že nám o sobě řekl celou pravdu."

Flick souhlasně přikývl a vzpomenul si na své první podivné setkání s černým obrem, který si s ním pohazoval jako s hadrovou panenkou. Podle Flicka se Allanon vždycky choval jako někdo, kdo je zvyklý, že všechno jde po jeho, a navíc ještě tak a tehdy, jak mu to vyhovuje. Proti vlastní vůli se otřásl, když si vzpomněl, jak ho poprvé téměř objevil lebkonoš, a taky na fakt, že to byl právě Allanon, kdo ho zachránil.

„Víš, já ani nevím, jestli stojím o to, dozvědět se o tom všem pravdu. Bojím se, že bych tomu nerozuměl," zabručel Flick potichu.

Sheu jeho poslední poznámka zarazila, a tak se raději obrátil ke stříbrné hladině řeky.

„Možná jsme pro Allanona jen obyčejní malí lidé," souhlasil s ním Shea, „ale ode dneška neudělám nic, k čemu nebudu mít skutečně pádný důvod!"

„Možná," ozval se tiše jeho bratr, „ale co když..."

Jeho hlas se významně odmlčel a zanikl v tichých zvucích noci i řeky a Shea se rozhodl, že toto téma prozatím raději opustí. Oba se zabalili do dek a zakrátko spali a jejich unavené myšlenky se pomalu propadaly do pestrobarevného světa snů. Tady, v tom bezpečném neskutečném světě fantazie, se mohlo jejich unavené vědomí uvolnit, zbavit se tajeného strachu ze zítřka a obrodit se znovu v té podobě, v jaké si přáli — a tam, v té nejvzdálenější svatyni lidské duše, se utkat s osudem a zvítězit. Ale i když teď měli kolem sebe uklidňující zvuky života a u nohou jim tiše šplouchala Stříbrná řeka, která jako by odplavovala jejich starosti, nespali klidně. Do snů se jim lstivě vplížila odporná můra jejich představivosti a přímo před jejich duševním zrakem si dřepla a čekala: její úsměv byl nepřítomný a plný nenávisti — dobře totiž věděla, kolik vydrží. Oba spáči se neklidně převalovali, neschopní setřást ze sebe tíhu, která je svírala kdesi hluboko uvnitř a dusila je spíš v podobě myšlenky než tvaru.

Možná to byl tentýž stín varování, vyzařující zvláštní pach strachu, který zastínil současně mysl obou bratrů a způsobil, že se oba najednou probudili. Spánek je opustil jako na povel a okolní vzduch se naplnil chladnou tísnivou hrůzou, která sevřela jejich duše. Poznali ji okamžitě, a jak tam nehybně a se zatajeným dechem seděli, v očích se jim objevila panika. Minuty utíkaly a nic se nedělo. Bratři se stále neodvažovali pohnout a jejich smysly se chvěly v očekávání zvuků, o kterých oba věděli, že se musí ozvat. Pak zaslechli příšerný pleskot velkých křídel a oba obrátili oči k řece. Viděli mohutný černý stín lebkonoše, který se téměř půvabně vznesl z nížiny na severním břehu řeky a dlouhým klouzavým letem zamířil přímo k místu, kde se ukrývali. Oba venkované byli ztuhlí hrůzou, nedokázali souvisle myslet, natož se pohnout a ochromeně pozorovali, jak se obluda stále víc a víc přibližuje. Nezáleželo na tom, že je ještě nezahlédla, že o nich pravděpodobně ani nevěděla. Objeví je během několika vteřin, a bratrům už nezbýval čas na to, aby se ukryli nebo se dali na útěk. Shea cítil, jak mu vysychá v ústech, a kdesi v nesouvislých myšlenkách se mu mihla představa elfeínů, ale vůle ho opustila. Seděl doslova ochromený strachem vedle svého bratra a čekal na vlastní konec.

Jenže ten se jakýmsi zázrakem nekonal. Právě ve chvíli, kdy se zdálo, že je musí služebník Černého mága objevit, upoutal jeho pozornost záblesk světla na druhém břehu. Rychle opsal ve vzduchu velký oblouk a zamířil k němu, ale vtom se kus níž po proudu objevil další záblesk a pak ještě jeden — nebo se mu to snad zdálo? Černé stvoření zrychlilo let, dychtivě pátralo v krajině pod sebou a pokřivená mysl mu říkala, že jeho hledání je u konce, že dlouhý lov skončil. Ale stále nemohlo najít zdroj světla. Náhle světlo zablesklo znovu, jenom aby zmizelo stejně rychle, jak se objevilo. Rozzuřená obluda se obrátila směrem, kde světlo zablesklo naposled, protože teď poznala, že to místo leží kus

od řeky, ztraceno kdesi ve spleti malých roklin a údolí, kterých bylo v těch místech bezpočtu. Tajemné světlo blikalo znovu a znovu, pokaždé o kus dál od řeky, jako by se rozzuřenému lebkonoši vysmívalo a lákalo jej stále dál a dál. Na druhém břehu zatím seděli oba bratři jako zkamenělí a vyděšenýma očima pozorovali letící stín, který se od nich stále vzdaloval, až nakonec zmizel úplně.

Ještě dlouho poté, co lebkonoš zmizel, zůstali oba bratři nehybní. Znovu se jim ocitla smrt nablízku a znovu se jim podařilo uniknout v poslední chvíli. Seděli beze slova a poslouchali směsici zvuků, které vydával hmyz a drobní živočichové, vracející se pomalu k nočnímu životu. Minuty ubíhaly a Shea s Flickem začali dýchat mnohem klidněji, těla jakoby strnulá v křeči se uvolnila. Podívali se na sebe s nesmírnou úlevou; uvědomovali si, že nepřítel je i tentokrát minul, ale nebyli s to pochopit, jak se to stalo. Dříve než se o tom stačili rozhovořit, objevilo se na pahorku nedaleko nich tajemné světlo, které předtím zářilo na druhém břehu a odlákalo lebkonoše. Několikrát bliklo, zmizelo a objevilo se mnohem blíže. Flick se Sheou užasle pozorovali, jak se k nim přibližuje a mírně se pří tom kolébá.

O nějakou chvíli později se před nimi objevila postava starce shrbeného věkem a oblečeného do oděvu zálesáků. Vlasy se mu v měsíčním světle stříbrně leskly, tvář mu rámovaly dlouhé, pečlivě upravené vousy. Na tak krátkou vzdálenost bylo světlo v jeho rukou téměř oslňující, přestože se nezdálo, že by ho vydával živý plamen. Světlo najednou zmizelo a bratři uviděli, že stařec drží v pokřivené ruce válcový předmět. Podíval se na ně a usmál se na přivítanou. Shea mu pohlédl do tváře a cítil, že stařec si zasluhuje úctu.

„To světlo," vypravil ze sebe Shea nakonec. „Jak jste to..."

„Bývala to hračka lidí, kteří už dávno zmizeli," stařec mluvil velmi tiše a jeho šepot se ztrácel v chladném nočním vánku. „Zmizeli stejně jako to zlé stvoření..." Jeho hlas umlkl a stařec ukázal vyhublou rukou, podobnou ve slabém světle vyschlé větévce, směrem, kterým zmizel lebkonoš. Shea si ho pochybovačně prohlížel, protože si nebyl jistý, co by měl udělat teď.

„Cestujeme na východ..." ozval se najednou Flick.

„Do Anaru," přerušil ho tichý hlas a ruka s porozuměním mávla k východu a bystré oči si je střídavě prohlížely v měsíční záři. Stařec najednou prošel kolem nich na břeh ubíhající řeky, pak se obrátil a pokynul jim, aby se posadili. Bratři to udělali bez zaváhání, protože nebylo pochyb o starcových úmyslech. Sedli si a najednou ucítili, jak jim těla zaplavuje strašlivá únava a jak se jim proti jejich vůli zavírají oči.

„Spěte, mladí poutníci, spěte a vaše cesta se zkrátí." Hlas jim zněl v uších čím dál tím silněji a zdálo se, že nyní přikazuje. Nedokázali vzdorovat pocitu únavy, tak příjemné a vítané, a poslušně se natáhli na měkkou trávu říčního břehu. Unavenýma, napůl nevidoucíma očima stačili ještě zahlédnout, jak se postava před nimi začíná pomalu měnit v někoho jiného. Zdálo se jim, že stařec mládne a šaty na něm se mění. Shea začal něco tiše mumlat, pokoušel se zůstat vzhůru, aby pochopil, co se to děje, ale o chvilku později už oba venkované spali.

Ve spánku se vznášeli jako obláčky téměř zapomenutými dny plnými slunce a štěstí doma nedaleko Stinného dolu, jak tomu bylo ještě před několika týdny. Znovu spolu pobíhali v důvěrně známém Dulnském lese a plavali v prudkých vodách široké řeky Rappahalladran a jejich strach a obavy z budoucnosti zmizely jako kouzlem. Procházeli zalesněnými kopci a údolími, která důvěrně znali, a prožívali tak silný pocit svobody, jaký nezakusili v celém životě. Ve spánku se dotýkali — jakoby poprvé — každého zvířete, ptáka a brouka a neuvěřitelně silně si uvědomovali jejich důležitost jako živoucích tvorů, byť by byli sebemenší. Vznášeli se a letěli s větrem, cítili vůni země a viděli krásu jejích pokladů, kterými ji příroda obdarovala. Všechno se změnilo v kaleidoskop barev a vůní a k uším jim doléhaly jen slabé zvuky — zvuky šumícího vzduchu a tiché krajiny. Dlouhé namáhavé dny jejich putování byly zapomenuty. Ta tam byla vyčerpávající cesta Kletskou nížinou, ponořenou do husté mlhy a bez jediného paprsku slunce. Místem, kde nebyl život ničím jiným než ztracenou duší na bludné pouti umírající krajinou. Ta tam byla temnota

Černodubí, stálé šero a nekonečná klenba černých korun, vzbuzujících v lidské mysli šílenství. Pryč byly vzpomínky na mlžný přízrak i na lebkonoše, neúnavného slídiče, kterého měli v patách. Teď se oba mladí venkované pohybovali v krajině, kde nebylo místo pro strach a starosti obyčejného světa, a na celé hodiny zavládl všude kolem nich klid a mír. Bylo to, jako by po strašlivé bouři vysvitlo slunce a vykouzlilo na nebi nádhernou duhu.

Nevěděli, na jak dlouho se ztratili ve světě snů ani co se s nimi v té době dělo. Věděli jen to, že když se znovu probudili, nebyli už na břehu Stříbrné řeky. Právě tak cítili, že se změnil i čas — nejen svou délkou, ale i kvalitou. Byl to pocit velmi zvláštní, ale čišelo z něj bezpečí.

Jak se jim pomalu s vědomím vracel i zrak, uvědomil si Shea, že všude kolem nich jsou lidé, kteří je pozorují a na něco čekají. Pomalu se zvedl na loket a jeho zastřený zrak začal vnímat skupinky malých postav, jež se k němu úzkostně skláněly. Potom se odněkud z nezřetelného pozadí vynořila vysoká důstojná postava ve volném oděvu, sklonila se k němu a položila mu na rameno mohutnou ruku.

„Flicku?!" vykřikl tázavě a třel si jednou rukou spánkem zakalené oči, aby si mohl nezřetelnou postavu lépe prohlédnout. „Už jste v bezpečí, Sheo," zazněl hluboký uklidňující hlas. „Tohle je Anar.“

Shea rychle zamrkal a snažil se vstát, ale rozhodná ruka ho přidržela na zemi. Zrak se mu začínal čistit, opodál zahlédl bratra, který se právě probouzel z hlubokého spánku. Všude kolem stály malé a zavalité postavy bytostí, ve kterých teď Shea poznal trpaslíky. Pak očima sklouzl k vysokému muži stojícímu po jeho boku a ve chvíli, kdy zahlédl třpytnou kroužkovou zbroj kryjící paži a předloktí ruky, jež mu lehce spočívala na rameni, věděl, že jejich cesta do Anaru je u konce. Našli Poslední přístav a Balinora.

Pro Meniona Leaha nebyl poslední úsek cesty do Anaru zdaleka tak jednoduchý. Když si poprvé uvědomil, že se mu jeho dva druhové ztratili, zachvátila ho panika. Neměl strach o sebe, ale o oba Ohmsfordy, kteří teď zůstali vydáni na milost a nemilost mlhou naplněnému Černodubí. I on zoufale a bezvýsledně volal na všechny strany, pobíhal sem a tam v temnotě chmurného pralesa, poslouchal a zase křičel, dokud neochraptěl. Nakonec si musel připustit, že za současných podmínek je jeho hledání odsouzeno k nezdaru. Vyčerpaný se vydal pralesem zhruba tím směrem, o kterém se domníval, že ho vyvede ven, a v duchu se utěšoval myšlenkou, že své druhy začne znovu hledat hned po rozednění. V pralese strávil mnohem delší čas, než předpokládal; na jeho konec došel až za svítání a naprosto vyčerpaně se zhroutil na okraji pastvin. V té chvíli to nevěděl, ale vyšel z Černodubí jižně od spících bratrů. Byl vyčerpán natolik, že přes veškerou snahu se neudržel na nohou, a jakmile si sedl na zem, zmocnil se ho okamžitě spánek. Pamatoval si jen matně pocit lehkosti, s jakým se začal nořit do snů, a to, jak se svezl do vysoké měkké trávy. Zdálo se mu, že spal velmi dlouho, ale ve skutečnosti se vzbudil jen několik hodin poté, kdy se oba bratři vydali na svou cestu ke Stříbrné řece. Menion došel k názoru, že je dost daleko na jih od místa, kam jejich skupinka mířila při pochodu Černodubím, a proto se rozhodl pustit se na sever v naději, že narazí na stopu obou bratrů dřív, než se dostane k řece. Pokud by je do té doby nenašel, musel by vycházet z nepříjemného předpokladu, že nešťastní venkované stále ještě bloudí v Černodubí.

Horal si rychle hodil na záda vak a výstroj, připevnil k nim dlouhý jasanový luk, dědičný meč Leahu v pochvě a rychlým krokem vyrazil k severu. Těch několik odpoledních hodin mu rychle uběhlo, zvlášť proto, že očima neúnavně kontroloval krajinu kolem sebe a pátral po stopě svých ztracených druhů. Začínalo se šeřit, když konečně narazil na stopu někoho, kdo mířil k Stříbrné řece. Zjistil, že stopa je několik hodin stará, a byl si téměř jistý, že ji zanechaly dvě osoby. Jenže stopa neříkala, kdo to byl, a proto se po ní Menion rychle pustil a doufal, že poutníky dohoní ve chvíli, kdy se utáboří na noc. Věděl dobře, že po Sheovi s Flickem bude pátrat i lebkonoš, ale svůj strach odsunul do pozadí, protože si

uvědomil, že není důvod, proč by měl sluha Černého mága spojovat jeho osobu s oběma venkovany. V každém případě to byl risk, který musel podstoupit, chtěl-li svým přátelům pomoci.

Krátce potom, těsně než slunce zmizelo za západním obzorem, zahlédl Menion na východ od sebe postavu, která kráčela opačným směrem. Menion na muže rychle zavolal, ale toho zřejmě Menionovo náhlé objevení vystrašilo a pokusil se mu vyhnout. Menion se pustil za ním, běžel za poplašeným poutníkem a volal, že mu nechce ublížit. Za několik minut muže dohonil a ukázalo se, že je to podomní obchodník, který objíždí vzdálené vesničky a samoty na pastvinách a prodává kuchyňské náčiní. Obchodník, ohnutý ostýchavý chlapík, kterého vyděsilo už nečekané pronásledování, byl teď při pohledu na vysokého, po zuby vyzbrojeného horala, který se před ním za soumraku vynořil zdánlivě odnikud, bez sebe hrůzou. Menion nebožákovi spěšně vysvětlil, že mu nechce ublížit, ale že hledá dva přátele, kteří se mu ztratili, když společně procházeli Černodubím. To bylo ovšem to nejhorší, co mohl udělat, protože vyděšený obchodník se na základě toho utvrdil v přesvědčení, že cizinec se zbláznil. Menion zauvažoval, zda mu nemá prozradit, že je princ z Leahu, ale rychle tu myšlenku zavrhl. Nakonec obchodník přiznal alespoň to, že skutečně odpoledne viděl z dálky dva poutníky, kteří odpovídali všeobecnému popisu obou bratrů. Menion si nebyl jistý, zda si muž celou historku nevymyslel, aby si zachránil život nebo aby ho uklidnil, ale nakonec se rozhodl mu uvěřit. Popřál mužíkovi šťastnou cestu a obchodník, bez sebe radostí, že z té hrůzy vyvázl tak lacino, se pustil spěšným krokem k jihu a zanedlouho zmizel v namodralé temnotě pozdního večera.

Menion byl nucen připustit, že už je příliš tma, než aby mohl dál sledovat stopu, a začal se proto rozhlížet po místě na táboření. Nakonec objevil dvojici nevelkých, ale rozložitých borovic, které poskytovaly celkem vhodný úkryt, a tam se přesunul. Přitom se neustále pozorně rozhlížel po nočním nebi. Díky měsíci a hvězdám bylo dost světla, které by umožnilo černé obludě ze severu poměrně snadno objevit ze vzduchu každého, kdo by se utábořil na dohled. Menion se v duchu modlil, aby jeho druhové měli dost rozumu a rozbili tábor na nějakém dobře ukrytém místě. Shodil vak a zbraně pod jednu z obou borovic a sám vlezl pod husté převislé větve té druhé. Vyhládlý po strázních minulých dvou dnů zhltnul poslední zbytky zásob a pomyslel si, že oba venkované budou v následujících dnech čelit stejnému problému — nedostatku potravy. Znovu polohlasem proklel smůlu, která je rozdělila, zabalil se do pokrývky a s těžkým mečem leahských princů po boku okamžitě usnul.

Druhý den Menion, který samozřejmě ani netušil, jak podivné věci se během noci odehrály za řekou jen pár kilometrů od něj, vstal a v hlavě měl nový plán. Rozhodl se, že se pustí napříč krajinou k severovýchodu. Došel totiž k přesvědčení, že bratři budou pravděpodobně sledovat tok Stříbrné řeky, který se klikatí směrem na východ k Anarskému pralesu, ale že ho přešli mnohem výš. Opustil proto slabou stopu, na kterou narazil předešlého večera, a pustil se pastvinami na východ; říkal si, že pokud nenarazí na stopu po svých druzích do chvíle, kdy dorazí k řece, vrátí se po druhém břehu nazpět a tam bude po jejich stopách pátrat dál. V duchu také doufal, že se mu podaří narazit na nějakou menší zvěř, která by mu posloužila jako večeře. V chůzi si tiše hvízdal písničku a jeho pohublá tvář byla uvolněná a veselá, protože věřil, že se brzo sejde se svými přáteli. Už si představoval nedůvěru na Flickově odmítavé tváři, až se před nimi objeví. Kráčel dlouhými pružnými kroky, šel tou známou chůzí zkušených zálesáků a horalů, která rychle a zdánlivě snadno polyká kilometry.

V myšlenkách se zabýval událostmi několika posledních dnů a zvažoval důležitost všeho, co se událo. Z dějin Velkých válek toho znal málo a o vládě rady druidů a Černém mágovi, který byl nakonec poražen díky spojenectví tří ras, toho věděl ještě méně. Nejvíc ho ale na tom všem popouzelo, že z legendy o Shannarově meči, té legendární zbrani, která symbolizovala svobodu a odvahu, si nepamatoval vůbec nic. Ta teď — dědickým právem — připadla neznámému sirotkovi, napůl elfovi a napůl člověku. Ta myšlenka byla

tak nesmyslná, že si Menion stále ještě Sheu v té úloze nedokázal představit. Jaksi podvědomě chápal, že v celém příběhu ještě něco chybí — něco tak základního a důležitého pro celou hádanku kolem meče, že pokud to nebudou naši tři společníci znát, jsou pouhými lístky ve větru.

Menion si uvědomoval i to, že se nestal účastníkem celého dění jen v důsledku svého přátelství k Sheovi. V tom měl Flick pravdu. Ještě teď si nebyl tak docela jist, co ho vlastně přivedlo k tomu, aby se cesty zúčastnil. Věděl, že zdaleka není takovým člověkem, jakým by měl princ Leahu být. Jeho zájem o obyčejné lidi nebyl dost hluboký — a upřímně řečeno, ani se je poznat nesnažil. Nikdy se nesnažil porozumět důležitým záležitostem spravedlivé vlády ve společnosti, kde jediný zákon představovalo monarchovo slovo. A přesto cítil, že je stejně dobrý jako kterýkoliv jiný muž. Shea si o něm myslel, že je mužem, ke kterému se dá vzhlížet. Možná, pomyslel si mimochodem, ale jeho život se zatím skládal z jediné řady nepotřebných zkušeností a divokých příhod, které přinášely jen velmi málo nebo vůbec žádný užitek.

Téměř rovná, trávou porostlá krajina se postupně změnila v drsnou, kamenitou a holou zem. Všude kolem se začaly zvedat malé pahorky, jejichž úbočí místy klesala do příkrých údolíček nebo spíš roklí, díky kterým začala být cesta zrádná a nebezpečná. Menion neustále upíral oči kupředu v naději, že uvidí, jak se krajina před ním znovu narovnává, ale marně. Ani z vrcholku těch nejvyšších pahorků nedohlédl příliš daleko. Pokračoval tedy v cestě, nevšímal si nerovného terénu a tvrdohlavě udržoval směr, který si na začátku zvolil. Myšlenky se mu pomalu rozeběhly, ale najednou zpozorněl, protože zaslechl zvuk lidského hlasu. Zastavil se a chvilku napjatě poslouchal, ale zvuk se neopakoval a tak ho připsal na vrub větru nebo své představivosti. Vykročil, ale vtom se k němu hlas donesl znovu. Teď už jasně rozeznal zvuk ženského hlasu, který kdesi před ním tiše zpíval. Přidal do kroku a napadlo ho, jestli ho nemámí sluch, ale zpívající sladký hlas pomalu sílil. Netrvalo dlouho a opojný zvuk ženského zpěvu naplnil vzduch a Menion pocítil veselí a nesmírnou bezstarostnost, která pronikala do těch nejvzdálenějších zákoutí jeho mozku; jediné, po čem toužil, bylo jít za tím sladkým hlasem a být svobodný jako ta píseň. Jako v tranzu pokračoval v cestě a při představách, které v něm ten nádherný hlas vyvolával, se široce usmíval. Na okamžik ho sice napadlo, co asi dělá žena tady v těch nehostinných končinách celé desítky kilometrů od nejbližších lidských usedlostí, ale sama píseň vzápětí jeho pochyby rozptýlila, protože se rozezněla tóny plnými vřelosti a přátelství a on si byl jist, že se line zpěvačce přímo ze srdce. "Našel ji na vrcholku jednoho zvláště pustého kopce, o něco vyššího než okolní vrcholky. Seděla pod malým pokrouceným stromkem s dlouhými uzlovitými větvemi, které mu připomínaly vrbové kořeny. Byla to mladá překrásná dívka a zdálo se, že je ve zdejší krajině doma, protože zpívala vesele a šťastně, aniž dbala o to, že by její hlas mohl někoho přivolat. Menion se při svém příchodu nijak neskrýval, zamířil přímo k ní a při pohledu na její mladou a svěží krásu se musel usmívat. Dívka mu úsměv oplatila, ale nevstala ani ho nepřivítala, jen klidně pokračovala ve zpěvu své písně. Princ z Leahu se zastavil několik kroků od ní, ale dívka mu posunkem naznačila, aby přistoupil blíž a posadil se vedle ní pod strom. V té chvíli kdesi hluboko v jeho podvědomí zablikalo malé varovné světélko, jakýsi šestý smysl, který ještě neotupila její kouzelná píseň, a začal přemýšlet o tom, proč by měla mladá půvabná dívka uprostřed pustiny zvát naprostého cizince, aby si k ní přisedl. Váhal, i když k tomu neměl jiný důvod než podvědomý instinkt lovce, který nedůvěřuje ničemu, co se nějakým způsobem vymyká svému místu a času. Zastavil se a v té chvíli se dívka i její píseň změnily v páru a Menion zůstal na pustém vrcholu sám s podivným stromem.

Na okamžik odmítal uvěřit tomu, co se stalo, a pak se dal rychle na ústup. Jenže už ve chvíli, kdy se zastavil, se mu začala kyprá půda pod nohama pohybovat a z ní se vynořily svazky silných propletených kořenů, které se mu vzápětí omotaly kolem nohou. Menion se pokusil osvobodit, ale ztratil rovnováhu a upadl naznak. Celá situace mu v té chvíli připadala poněkud směšná, ale ať dělal co dělal, nebyl s to zbavit se hustých kořenů, které

mu svíraly nohy. Věc začala být mnohem vážnější, když zvedl oči a zjistil, že podivný strom, který byl předtím nehybný, se k němu začal přisunovat pomalými pohyby. Kořenům podobné větve měl nataženy kupředu a na konci každé z nich zahlédl Menion malou, ale velmi nebezpečně vyhlížející jehličku. Princ, který náhle přestal považovat svou situaci za komickou, odhodil jediným pohybem batoh a luk a tasil svůj meč, protože teď už mu bylo jasné, že dívka a její píseň byly jen iluzí, která ho měla přilákat na dosah obludného stromu. Krátce ťal po kořenech, které mu svíraly kotníky, a na několika místech se mu je podařilo přeseknout, ale šlo to pomalu, protože se mu vinuly kolem nohou tak těsně, že měl strach, aby neporanil sám sebe. Když si uvědomil, že se nestačí osvobodit včas, zachvátila ho náhlá panika, ale přinutil se ke klidu a zahrnul strom, který už byl téměř u něj, kletbami. Rozzuřený Menion usekl stromu několik větví a rostlina se poněkud stáhla. Celý kmen se chvěl bolestí. Menion věděl, že pokud chce strom zničit, musí ho, až se znovu přiblíží, zasáhnout do nervového centra. Jenže podivný strom si o tom myslel něco jiného. Začal větvemi postupně švihat k uvězněnému poutníkovi a zasypával ho jehličkami, které vyletovaly z jejich konců. Většina z nich ho minula a další se odrazily od silné tuniky a bot. Několik jich však zasáhlo nechráněnou pokožku rukou a obličeje a s citelným píchnutím tam uvázly. Menion se jich pokusil zbavit, zatímco se snažil vyhnout dalšímu útoku, ale jehličky se ulamovaly a jeho hroty mu zůstávaly pod kůží. Cítil, jak ho pomalu zaplavuje ospalost a část jeho nervového systému ztrácí cit. To už si uvědomil, že jehličky obsahují nějakou drogu, která má oběti stromu uspat, aby s nimi mohla ďábelská rostlina naložit dle libosti. Ze všech sil bojoval s pocitem ospalosti, který se mu šířil celým tělem, ale netrvalo dlouho a klesl bezmocně na kolena, víčka měl jako z olova a věděl, že strom vyhrál.

Kupodivu však vraždící strom najednou zaváhal, pak se stáhl nazpět a napřáhl větve k dalšímu útoku. Kdesi za ležícím princem zazněly těžké kroky, které se pomalu a opatrně přibližovaly. Menion nebyl schopen se ohlédnout, aby zjistil, co se děje, a vzápětí ho hluboký bas varoval, aby se ani nehnul. Strom se naklonil a už už se připravoval k útoku, když ho s drtivým nárazem zasáhla válečná palice, která proletěla Menionovi těsně kolem ramene. Úder byl tak silný, že se strom převrátil na zem. Bylo vidět, že utrpěl vážné zranění, ale i tak se snažil vztyčit do svislé polohy a bojovat dál. Menion za sebou zaslechl ostré zazvonění tětivy luku a do silného kmínku stromu se zarazil černý šíp. V tom okamžiku kořeny kolem Menionových nohou povolily a zatáhly se do země. Strom se začal divoce zmítat, větvemi bičoval vzduch a na všechny strany rozséval své jehličky. Zanedlouho se jeho pohyby zpomalily a strom klesl k zemi. Naposledy sebou zazmítal a znehybněl.

Menion, těžce omámený jehličkovou drogou, cítil, jak ho jedna ruka jeho zachránce zvedá do sedu, zatímco druhá těžkým nožem přetíná zbytky kořenů, které mu ještě lpěly na nohou. Jeho zachránce byl mohutný trpaslík oblečený do hnědého a zeleného šatu zálesáků a stopařů, což byly ostatně barvy většiny příslušníků jeho rasy. Na trpaslíka byl vysoký, měřil přinejmenším půldruhého metru a kolem mohutného pasu měl zavěšen celý arzenál zbraní. Podíval se na omámeného Meniona a pochybovačně zavrtěl hlavou.

„Ty jsi určitě cizinec, když uděláš takovou hloupost," prohlásil dunivým basem. „Nikdo, kdo má všech pět pohromadě, si nezačíná se sirénami."

„Jsem z Leahu... na západě," podařilo se vypravit ze sebe Menionovi a vlastní hlas se mu zdál nepřirozený a cizí.

„Horal? No, že mě to nenapadlo hned." Trpaslík se sám pro sebe spokojeně zasmál. „No ano, kdo jiný. Ale to nic, jen žádné strachy, za pár dnů budeš chlapík. Ta droga tě nezabije, pokud dostaneš včas protilátku, ale pár dnů nebudeš k ničemu."

Znovu se zasmál a vykročil k mrtvému stromu pro palici a šíp. Menion ho s vypětím posledních sil chytil za tuniku.

„Musím se dostat... do Anaru... Poslední přístav..." zasykl. „Doprav mě k Balinorovi!"

Trpaslík na něj vrhl ostrý pohled, ale Menion ztratil vědomí. Trpaslík si něco bručel sám

pro sebe a při tom sbíral jak svoje, tak Menionovy zbraně. Pak si s udivující snadností přehodil nehybného horala přes široká ramena a nadhodil si ho, aby tělo vyvážil. Spokojen s tím, že je všechno, jak má být, vyrazil klidným klusem k Anarskému pralesu a cestou si občas něco zabručel pod vousy.

Kapitola 8

Flick Ohmsford seděl tiše na dlouhé kamenné lavici uprostřed jedné z horních plošin neuvěřitelně krásných Medových zahrad v trpasličí osadě známé jako Poslední přístav. Před ním se rozkládalo panoráma zahrad pokrývajících kamenité úbočí kopce. Celý svah pokrývala soustava pečlivě promyšlených a tvarovaných suchých zídek, jejichž čelní stěny byly složeny z barevných, nasucho spojených kamenů obrostlých květy, a celek připomínal pestrý vodopád řinoucí se dolů mírným úbočím. Vytvoření takové zahrady na jinak kamenitém a holém kopci představovalo malý zázrak. Zem sem byla přivezena z dalekých úrodných rovin a pracně vynesena do jednotlivých teras. To umožnilo, aby tady, v mírném podnebí Anaru, kvetly celoročně tisíce a tisíce pestrých květů. Jejich barva byla nepopsatelná. Přirovnat barvy květin k barvám duhy by bylo velmi nespravedlivé. Flick se pokusil spočítat jednotlivé odstíny a brzy zjistil, že je to nesplnitelný úkol. Rychle se tedy vzdal a přenesl svou pozornost k velkému prostranství, kudy procházeli všichni příslušníci trpasličího národa, ať už se za prací vydávali nebo se z ní vraceli. Flickovi se zdáli divní; zasvětili celý život těžké práci a pevnému životnímu řádu. Všechno si předem plánovali do posledních podrobností a zajišťovali natolik, že i přepečlivý Flick byl často otrávený dobou věnovanou přípravám. Ale všichni byli přátelští a snažili se pomoci a to bylo dobře, protože oba venkované se v téhle podivné zemi cítili více než zvláštně.

Byli v Posledním přístavu už dva dny a pořád se ještě nedozvěděli, jak se sem vlastně dostali, proč tady jsou, ani jak dlouho tady mají zůstat. Balinor jim neřekl nic — tvrdil, že sám vlastně nic neví a že se všechno dozvědí, až nastane pravý čas, což Flicka dost podráždilo, protože to považoval za zbytečně melodramatické. Po Allanonovi nebylo ani stopy, nedostali od něj jedinou zprávu. Ze všeho nejhorší bylo, že neměli ani tušení, co se stalo s Menionem, a přitom měli výslovně zakázáno opustit bezpečí Posledního přístavu. Flick se podíval k úpatí pahorku, aby se přesvědčil, že je tam stále ještě jeho osobní strážce. Našel ho téměř okamžitě a zjistil, že ho trpaslík sleduje neúnavným pohledem. Sheu přivádělo k zuřivosti, že s ním někdo nakládá podobným způsobem, ale Balinor mu rychle vysvětlil, že někdo s nimi musí být ve dne v noci pro případ, že by na ně zaútočil některý z nepřátelských poutníků ze severu. Flick se podřídil celkem rychle, protože si velmi dobře vybavoval, jaké štěstí měli při setkání s lebkonoši. Své neveselé myšlenky zapudil až ve chvíli, kdy se na klikaté zahradní pěšině objevil Shea.

„Něco nového?" zeptal se Flick dychtivě, když bratr došel až k němu a tiše se posadil na lavici vedle něj.

„Ani slovo," zněla krátká odpověď.

Shea cítil, jak na něj navzdory dvoudennímu odpočinku znovu doléhá únava. Vzpamatoval se ovšem z jejich anabáze, která je dovedla z útulného domova ve Stinném dolu až do vzdáleného Anarského pralesa. Místní obyvatelé se o ně starali dokonale, i když to s péčí někdy až přeháněli; všichni, jak se zdálo, měli na mysli jen a jen jejich blaho. Jenže jim zatím nikdo neřekl, ba dokonce ani nenaznačil, co se od nich vlastně v budoucnu čeká. Zřejmě všichni včetně Balinora na něco čekali, možná na příchod tak dlouho nepřítomného Allanona. Jak se dostali do Anaru, jim nedokázal vysvětlit ani Balinor. O starci nikdy neslyšel a sám si nedokázal představit, jak se v tak krátkém čase dostali tak daleko proti proudu řeky. Když se Shea zmínil o pověstech vyprávějících o králi od Stříbrné řeky, Balinor celkem bez zájmu pokrčil rameny a řekl, že tady je možné všechno.

„Žádné zprávy o Menionovi...?" zeptal se Flick váhavě.

„Jen to, že na všechny strany se vydali trpaslíci, kteří po něm pátrají," odpověděl Shea tiše. „Nevím, co dál!“

Flick si pomyslel, že poslední Sheova věta vlastně mohla být mottem celého jejich putování. Podíval se na úpatí pahorku, kde se radila malá skupina po zuby ozbrojených trpaslíků, v jejímž středu se tyčila vysoká Balinorova postava. Ten se před několika okamžiky vynořil z pralesa a oba venkovani viděli i ze své vzdálené pozorovatelny na vrcholu zahrad, že pod dlouhým loveckým pláštěm se mu blýská kroužková zbroj. Balinor s trpaslíky několik minut horlivě debatoval a tvář měl čím dál tím zamyšlenější. Flick se Sheou toho o princi z Truborohu věděli velice málo, ale jak zjistili, obyvatelé Posledního přístavu ho chovali v neobyčejné úctě. I Menion o něm mluvil s uznáním. Jeho domov byl v nejsevernějším království rozlehlé Jižní země. Těm krajům se běžně říkalo pohraničí a sloužily jako nárazník mezi Jižní zemí a nejjižnější oblastí země Severní. Obyvatelé Truborohu byli z větší části lidé, ale oproti ostatním lidem se bez předsudků mísili s příslušníky ostatních ras a nepodporovali teorii izolovaného života malých lidských společenstev. V Truborohu bylo také sídlo proslaveného Pohraničního legionu, profesionální armády pod velením krále Truborohu Buckhannaha, Balinorova otce. Historicky vzato byl na Truborohu závislý celý Jih, protože legion měl zachytit první nápor eventuálního útočníka a dopřát ostatním zemím čas k shromáždění vojska. Za celých pět set let od okamžiku, kdy vznikl, nebyl Pohraniční legion nikdy poražen.

Balinor začal pomalu vystupovat zahradami k místu, kde seděli oba bratři. Na uvítanou se na ně usmál, protože si byl dobře vědom jejich pocitů. Tápali v nejistotě, kterou ještě zvyšoval naprostý nedostatek zpráv o ztraceném příteli. Přisedl k nim a několik minut si pořádal myšlenky.

„Vím, jak to pro vás musí být všechno těžké," začal nakonec trpělivě. „Vašeho přítele hledá každý trpasličí válečník, který se mohl uvolnit. Jestli ho někdo dokáže v téhle oblasti najít, jsou to oni — a věřte mi, nikdy se nevzdávají."

Bratři přikývli na znamení, že si cení Balinorovy snahy a chápou, že dělá všechno, co je v jeho silách, aby jejich ztraceného přítele našel.

„Dnes je tu pro místní obyvatele velmi nebezpečno, i když předpokládám, že se vám o tom Allanon nezmínil. Hrozí tady totiž nebezpečí skřeti invaze do horního Anaru. Podél společných hranic už teď dochází k menším šarvátkám a máme určité důkazy o tom, že se někde na Streleheimských pláních shromažďuje obrovská skřeti armáda. Samozřejmě vám nemusím vysvětlovat, že to je všechno spojeno s Černým mágem."

„To znamená, že v nebezpečí je i Jih?" zeptal se Flick hlasem, ve kterém bylo slyšet úzkost.

„Určitě," přikývl Balinor. „To je také jeden z důvodů, proč jsem tady — abych s trpasličím národem dohodl a naplánoval společnou obrannou taktiku pro případ nějakého výjimečně silného útoku."

„Ale kde je potom Allanon?" zeptal se Shea s úžasem. „Neměl by tady už dávno být, aby nám pomohl? A co s tím vším má společného Shannarův meč?"

Balinor se podíval na dva obličeje plné zvědavosti a otázek a pomalu zavrtěl hlavou.

„Musím se bohužel přiznat, že vám na vaše otázky nemohu odpovědět. Allanon je velmi záhadná postava, ale všichni víme, že je to nesmírně moudrý člověk — a v minulosti to byl velmi cenný společník, ať se dělo cokoliv. Naposled jsem ho viděl několik týdnů předtím, než jsem přišel za vámi do Stinného dolu. Tehdy jsme se dohodli, že se sejdeme tady, v Anaru. Už má celé tři dny zpoždění."

Odmlčel se, chvíli přemýšlel a klouzal nepřítomným pohledem od pestrobarevného vodopádu květin pod sebou až k nedalekým vrcholkům obrovských stromů na začátku Anarského pralesa. Přitom se zaposlouchal do zvuků pralesa i do hlasů trpaslíků, kteří se pohybovali na mýtině při úpatí kopce. Pak najednou z malé skupinky trpaslíků zazněl pronikavý výkřik, k němu se přidalo několik dalších a vzápětí se rozezněl mnohahlasý hlahol i z pralesa za Posledním přístavem. Trojice na kamenné lavici se nejistě zvedla a Shea, Flick i Balinor se rychle začali rozhlížet po známkách hrozícího nebezpečí. Balinorova silná ruka se sevřela na hrušce obrovského meče, který mu visel po boku pod

pláštěm. Za chvilku uviděli, jak k nim po klikaté cestičce běží trpaslík a v běhu divoce křičí.

„Našli ho, našli ho!" ječel vzrušeně a ve svém spěchu, aby se k nim dostal co nejdříve, zakopl a měl co dělat, aby neupadl.

Shea s Flickem si vyměnili pohledy plné naděje. Posel doběhl k nim, a když se bez dechu zastavil, sevřel mu vzrušený Balinor rameno.

„Našli Meniona Leaha?" ptal se naléhavě.

Trpaslík se spokojeným výrazem rychle přikývl; celé podsadité tělo se ještě chvělo námahou, kterou vynaložil na to, aby jim tu dobrou zprávu donesl co nejdříve. Balinor se bez dalšího slova rozběhl po cestičce dolů přímo ke skupince, ze které se ozval první výkřik. Shea s Flickem mu pádili v patách. Během několika vteřin seběhli až na mýtinu při úpatí zahrad a tam se rozběhli po hlavní cestě, která vedla přímo do Posledního přístavu. Vesnice byla vzdálená asi čtyři sta metrů a už cestou slyšeli sborové výkřiky, jimiž trpasličí obyvatelé pozdravovali osobu, která našla ztraceného horala. Trojice doběhla do vesnice a začala se prodírat zástupem trpaslíků shromážděných na cestě do středu osady, odkud zaznívalo nejvíc vzrušených výkřiků. Řetěz strážných se před nimi rozestoupil a vpustil je na malou náves, kterou tvořily dvě řady domů vlevo i vpravo a vysoká zeď uzavírající ji v čele. Na dlouhém dřevěném stole leželo nehybné tělo Meniona Leaha. Horalův obličej byl tak bílý, že si Shea v první chvíli pomyslel, že je Menion mrtev. Nad ním se skláněla se soustředěnými výrazy skupina trpasličích lékařů, kteří mu ošetřovali nějaká zranění. Shea vykřikl a rozběhl se kupředu, ale Balinor ho zadržel a obrátil se k trpaslíkovi stojícímu opodál.

„Pahne, co se tady stalo?"

Bojovník v kovovém pancíři, zřejmě člen jedné pátrací skupiny, k nim okamžitě přispěchal.

„Až ho ošetří, bude jako nový. Našli ho v objetí jedné ze sirén uprostřed Pevnostní pahorkatiny, dole u Stříbrné řeky. A přitom to nebyla žádná z našich pátracích skupin, ale Hendel, který se vracel z cesty do měst jižně od Anaru."

Balinor mu poděkoval kývnutím a začal se rozhlížet po Menionovu zachránci.

„Šel do shromáždění, aby tam podal hlášení," odpověděl mu trpaslík na nevyslovenou otázku.

Balinor pokynul bratrům, aby ho následovali. Vyšel z návsi, protlačil se zástupem a pokračoval hlavní ulicí k velkému domu, kterému se říkalo Shromáždění nebo Shromažďovací síň. Byly v něm kanceláře vesnických úředníků i sama Shromažďovací síň, kde našli trpaslíka Hendela, který seděl na dubové lavici a hltavě se krmil, zatímco úřední písař zapisoval jeho hlášení. Když se přiblížili, zvedl Hendel hlavu, podíval se zvědavě na oba bratry, mávl na pozdrav Balinorovi a bez přerušení pokračoval v jídle. Balinor propustil písaře a trojice si sedla naproti trpaslíkovi, který vypadal vyhládlý, unavený a jehož zjevně nezajímalo nic kromě jídla, které měl před sebou na stole.

„Jenom dokonalého idiota napadne bránit se siréně mečem," zamumlal mezi jednotlivými sousty. „Taky ho pěkně požahala. Jak je na tom?"

„Až ho ošetří, bude v pořádku," ušklíbl se Balinor povzbudivě na oba nejisté venkovany. „Jak jsi ho našel?"

„Zaslechl jsem, jak křičí." Trpaslík soukal bez jediné přestávky do úst další a další sousta. „Musel jsem ho nést skoro dvanáct kilometrů, než jsem nedaleko Stříbrné řeky narazil na Pahna a jeho pátrací oddíl." Pak se odmlčel a vrhl další zvědavý pohled na oba venkovany, kteří ho napjatě poslouchali. Chvíli si je pečlivě prohlížela pak se s tázavě pozvednutým obočím otočil k Balinorovi.

„To jsou přátelé toho horala — a taky Allanonovi," odpověděl hraničář na nevyslovenou otázku a významně naklonil hlavu. Hendel oběma bratrům přátelsky pokynul.

„Nikdy bych nevěděl, kdo to je, kdyby náhodou nevyslovil tvé jméno," informoval Hendel krátce trojici, s očima upřenýma na vysokého hraničáře. „Možná že by prospělo věci, kdyby mi někdo alespoň tu a tam v krátkosti řekl, co se děje — myslím předtím, ne až když

se to stane."

Pak zase zmlkl a pustil se do jídla, zatímco Balinor se usmál na oba zaražené bratry a pokrčením ramen se jim snažil naznačit, že trpaslík je popudlivý od přírody. Shea a Flick, kteří se stále ještě cítili ve společnosti zvláštního trpaslíka poněkud nejistě, raději poslouchali, jak se Balinor s Hendelem baví, a mlčeli, přestože by se byli oba velmi rádi dozvěděli celou historku o Menionově záchraně.

„Jaké zprávy jsi přinesl ze Sternu a Cestovního Brodu?" zeptal se nakonec Balinor. Jeho otázka se týkala dvou velkých měst Jižní země, z nichž jedno leželo přímo na jih a druhé přímo na západ od Anaru.

Hendel přestal jíst a najednou se nečekaně rozesmál.

„Úřední představitelé těch dvou společenstev celou situaci proberou, posoudí a pošlou nám zprávu. Typičtí tupohlaví úředníci zvolení lidmi bez zájmu, kteří jen čekají, aby své veslo mohli předat na další období zase jinému hlupákovi. Pět minut poté, co jsem otevřel ústa mi bylo jasné, že mé považují za blázna. Ti nejsou schopni poznat, že jim hrozí nebezpečí, dokud na krku neucítí ostří meče — a pak začnou volat na pomoc ty kteří je před nebezpečím už dávno varovali." Znovu se odmlčel, vstrčil si do úst několik soust a bylo vidět, že je celou situací doslova znechucen.

„To jsme mohli čekat." V Balinorově hlase zazněly obavy. „Jak bychom je mohli přesvědčit, že jim skutečně hrozí nebezpečí? Válka nebyla už celé desítky let a nikdo nevěří, že by k ní mohlo dojít právě teď."

„Sám dobře víš, že v tom není ta základní potíž," přerušil ho popuzeně Hendel. „Oni si prostě myslí, že když se do ničeho nebudou plést, tak se jim nemůže nic stát. Konec konců, jejich hranice jsou chráněny trpaslíky, a to už nemluvím o městech Truborohu a o Pohraničním legionu! Chránili jsme je až dosud, tak proč bychom to najednou neměli dělat dál? Ti ubozí hlupáci..."

Hlas mu pomalu utichl a trpaslík skončil jak se svým prohlášením, tak se svým jídlem. Cítil se po dlouhém putování opravdu unavený. Byl na cestě skoro tři týdny, objížděl města Jižní země, ale jak se zdálo, nebylo to k ničemu. Přestal mít do podobných podniků tu nejmenší chuť.

„Nechápu, co se to vlastně děje," ozval se Shea tiše.

„No, jestli tě to utěší," prohlásil Hendel zachmuřeně, „tak já taky ne. Teď si jdu lehnout a alespoň dva týdny nevylezu z postele. Takže zatím."

Vstal a s rameny pokleslými únavou vyšel bez dalšího slova ze sálu. Všichni ho mlčky pozorovali a upírali pohledy na jeho rozložitá záda, dokud jim nezmizel z očí. Pak se Shea tázavě obrátil na Balinora.

„To jsou prastaré záležitosti, pramenící z nafoukanosti a nepochopení, Sheo." Vysoký válečník si zhluboka povzdechl, vstal a protáhl se. „Pravděpodobně stojíme na pokraji největší války, jaká se odehrála v posledním tisíciletí, ale skoro nikdo si tu možnost nechce připustit.

Většina příslušníků našich ras se k tomu staví stejně — ať se malá skupina postará o městské brány, a my ostatní — my ostatní se vrátíme domů a zapomeneme. Už se z toho stal takový zvyk — všichni se spoléhají na to, že je ta malá hrstka zodpovědných ochrání. A pak se to stane... jednoho dne ta hrstka nestačí a nepřítel je v ulicích města — prošel přímo otevřenou branou..."

„Myslíš, že bude vážně válka?" zeptal se Flick hlasem, v němž se chvěly obavy.

„Právě na tuto otázku neznáme odpověď," odvětil pomalu Balinor. „Jediný člověk, který by nám ji mohl dát, tady není... a už má tři dny zpoždění."

Ve svém vzrušení ze záchrany Meniona zapomněli bratři na nějakou chvíli na Allanona, muže, který byl první a vlastně jedinou příčinou jejich přítomnosti v Anaru. V myslích se jim s novou naléhavostí vynořily ony tolikrát opakované otázky, se kterými se sice za několik posledních týdnů naučili žít, ale na něž stále ještě neznali odpověď. Snad pouze jejich pochybnosti stran toho, zda se vůbec měli vydat na cestu, se poněkud zmenšily. Balinor

vykročil k otevřeným dveřím a bratři ho následovali.

„Na Hendela nesmíte moc dát," vysvětloval jim cestou. „Tak úsečně a nepříjemně se chová téměř ke každému, ale je to ten nejlepší přítel, jakého si můžete přát. Už celé roky bojuje v Horním Anaru se skřety, a kdybyste věděli, kolikrát je ošálil! Chrání své soukmenovce i lhostejné lidi na jihu, kteří tak rychle zapomněli, jak důležitou roli při ochraně hranic hrají anarští trpaslíci. Řeknu vám, že mnoho skřetů by obětovalo hodně, kdyby se mu za to mohli dostat na kobylku!"

Shea s Flickem mlčeli a oba se v duchu styděli za to, že lidé jejich vlastní rasy dokážou být natolik sobečtí — a přitom si oba uvědomovali, že i oni nevěděli o situaci v Anaru, ani co by se za nehet vešlo, dokud jim o ní neřekl Balinor. Oběma dělalo starost rostoucí nepřátelství mezi rasami a začali si vybavovat útržky z hodin dějepisu, ve kterých slyšeli o starých válkách ras a strašlivé nenávisti těch trpkých let. Představa třetí války ras byla děsivá.

„Bude nejlepší," navrhl Balinor, „když se vy dva vrátíte nazpět do zahrad. Pošlu vám zprávu hned, jak dojde v Menionově stavu k nějaké změně."

Bratři neochotně souhlasili, protože viděli, že nic jiného stejně dělat nemohou. Než se ten večer uložili ke spánku, zašli ještě jednou k místnosti, kde Menion ležel, ale trpaslík držící u dveří stráž jim oznámil, že jejich přítel spí a nikdo ho nesmí vyrušovat.

Druhý den odpoledne však Menion nabyl vědomí a nedočkaví bratři ho vzápětí navštívili. I Flick cítil upřímnou úlevu, když uviděl, že je Menion živý a v pořádku, i když nakonec prohlásil, že ho celá věc nijak neudivuje, protože on, Flick, něco takového předpověděl mnoho dnů předem, už ve chvíli, kdy se rozhodli projít Černodubím. Menion a Shea se rozesmáli nad Flickovým věčným pesimismem, ale nijak zvlášť se s ním nepřeli. Shea Menionovi vysvětlil, jak ho do Posledního přístavu dopravil trpaslík Hendel, a pokračoval popisem tajemného způsobu, kterým překonali poslední kus cesty on s Flickem. Meniona to udivilo stejně jako je a nedokázal nalézt žádné logické vysvětlení. Shea se velmi opatrně vyhýbal jakékoliv zmínce o legendě o králi od Stříbrné řeky, protože mu bylo jasné, že horal by se jí okamžitě chytil a připsal jejich cestování této tajemné bytosti, o které se mluvilo na obou březích Stříbrné řeky.

Téhož dne časně z večera se k nim donesla zpráva, že se vrátil Allanon. Shea s Flickem se právě chystali opustit své pokoje a navštívit Meniona, když zaslechli vzrušené výkřiky trpaslíků běžících pod jejich otevřenými okny směrem ke správní budově, kde se mělo konat jakési shromáždění. Nedočkaví venkované stačili udělat sotva dva kroky, když je obklopila skupina čtyř trpasličích strážných, kteří je rychle provedli hustým zástupem kolem otevřených dveří zasedací haly do vedlejší, mnohem menší místnosti. Pak strážní vyšli ven, zavřeli dveře, zastrčili závory a postavili se na hlídku na chodbě. Místnost byla jasně osvětlena a vybavena několika dlouhými stoly a lavicemi, na které překvapení bratři nakonec tiše usedli. Okna ven byla zavřená a Shea si byl jistý, aniž se musel přesvědčovat, že budou zajištěna právě tak jako dveře. Ze zasedací síně sem nezřetelně doléhal hluboký hlas jediného řečníka.

O nějakou chvíli později se dveře místnosti otevřely a dva trpasličí strážní dovnitř přivedli Meniona, který byl poněkud zarudlý v obličeji, ale jinak vypadal naprosto v pořádku. Když zůstali sami, vysvětlil jim horal, že trpaslíci pro něj přišli stejným způsobem jako pro oba bratry. Z útržků rozhovorů, které vyslechli na cestě sem, usoudili, že trpaslíci v Posledním přístavu a pravděpodobně v celém Anaru se připravují na válku. Ať už Allanon přinesl jakékoliv novinky, bylo jasné, že vzbudily ve společnosti trpaslíků nesmírný zmatek. Menion měl dojem, že v jednom okamžiku zahlédl otevřenými dveřmi do poradní síně Balinora stojícího na jakémsi jevišti, ale stráže ho pobízely dál, takže si nebyl docela jist.

Hlasy z poradního sálu najednou zesílily a změnily se v hlasitý křik a naši tři společníci se napjatě odmlčeli. Vteřiny ubíhaly a křik ve velké síni neslábl, spíše naopak, vyvalil se otevřenými okny ven a tam se k němu přidali všichni obyvatelé Posledního přístavu. Když

se křik změnil v ohlušující bouři, dveře do místnosti se najednou otevřely a v nich se objevila temná a velitelská postava. Byl to Allanon.

Rychle přešel k venkovanům, potřásl jim rukama a poblahopřál k cestě, která je nakonec šťastně dovedla do Posledního přístavu. Byl oblečen stejně jako tehdy, když se s ním Flick setkal poprvé — pohublou tvář z větší části skrytu v široké kápi, celý zjev temný a odmítavý. Dvorně pozdravil Meniona, přešel do čela nejbližšího stolu a pokynul ostatním, aby si sedli. Do místnosti za ním přišel Balinor a s ním větší skupina trpaslíků — vedoucích osobností komunity, mezi kterými byl i popudlivý Hendel. Závěr skupiny tvořily dvě štíhlé postavy oblečené ve zvláštních volných šatech zálesáků, které se podobaly spíše stínům než lidem. Oba podivní hosté se posadili vedle Allanona do čela stolu. Shea, který na ně ze svého místa dobře viděl, si je chvilku dobře prohlížel a nakonec usoudil, že jsou to elfové ze vzdálené Západní země. Čistě řezané rysy obličeje — od charakteristicky šikmo klenutého obočí až ke špičatým uším — to všechno je prozrazovalo na první pohled. Shea se otočil ke svým druhům a zjistil, že Menion i Flick na něj zírají se směsicí úžasu a zvědavosti a očividně porovnávají jeho podobu s podobou obou cizinců. Ani jeden z nich nikdy předtím elfa neviděl, a i když věděli, že Shea je poloviční míšenec, a slyšeli různé zcestovalé lidi elfy popisovat, nikdy neměli možnost Sheu s některým z nich porovnat.

„Přátelé!" Do tichého rozhovoru zazněl velitelsky Allanonův hluboký hlas a poutník se vztyčil v celé své impozantní dvoumetrové výši. Místnost okamžitě ztichla a všechny tváře se obrátily jeho směrem. „Přátelé, musím vám bohužel říci to, co jsem zatím neřekl nikomu jinému. Utrpěli jsme strašlivou ztrátu."

Odmlčel se a rozhlédl se po napjatých tvářích před sebou.

„Paranor padl. Vnikla tam velká skupina skřetích lovců pod vedením Černého mága a uloupila Shannarův meč!"

Na několik vteřin zavládlo v místnosti hrobové ticho, ale pak najednou všichni trpaslíci vyskočili na nohy a z jejich hrdel se vydral zuřivý řev. Balinor rychle vstal a pokoušel se je utišit. Shea s Flickem na sebe zírali s nevěřícím výrazem. Zdálo se, že jediný, koho Allanonovo prohlášení nepřekvapilo, je Menion. Bylo vidět, že si pozorně prohlíží temnou postavu v čele stolu.

„Paranor padl zradou zevnitř," pokračoval Allanon poté, co zavládl alespoň částečně klid. „O osudu těch, kteří hlídali pevnost a meč, není pochyb. Dozvěděl jsem se, že byli všichni popraveni. Nikdo ovšem neví přesně, jak se to stalo."

„Byl jsi tam?" zeptal se najednou Shea a už v okamžiku, kdy mu slova přešla přes rty, cítil, jak hloupá jeho otázka je.

„Stinný důl jsem opustil tak narychlo, protože jsem dostal zprávu, že se nepřátelé chystají Paranor přepadnout. Dorazil jsem tam příliš pozdě, než abych ještě mohl pomoci těm uvnitř, a sám jsem jen s velkou dávkou štěstí unikl odhalení. To je jeden z hlavních důvodů, proč jsem se na cestě sem o tolik opozdil."

„Ale když je Paranor a meč v rukou nepřítele...?" Flickova polohlasná otázka zůstala významně viset ve vzduchu.

„Tak co budeme dělat?" dokončil jeho otázku Allanon. „Právě proto jsme se tady sešli. To je věc, kterou musíme vyřešit hned a na místě, záležitost, jíž musí rozhodnout tato rada."

Allanon opustil své místo v čele stolu, obešel jej a zůstal stát přímo za Sheou. Jednu obrovskou ruku mu položil na rameno a obrátil se ke svým napjatým posluchačům.

„V rukou Černého mága nemá Shannarův meč žádnou moc. Může s ním zacházet jen syn a potomek Shannarova rodu a jedině jeho existence ještě brání našemu nepříteli, aby na nás zaútočil. Zatím stačil zcela promyšleně a systematicky vypátrat a zahubit všechny členy Shannarova rodu, jednoho po druhém. Zabil dokonce ty, které jsem našel dříve než on a které jsem se pokoušel ochránit. Jsou mrtvi do posledního — všichni, s jedinou výjimkou: a tou je mladý Shea. Shea je sice jen poloviční elf, ale je to jediný přímý

potomek krále a jako takový může jen on nosit tu prastarou zbraň. Nadešel čas, aby byl Shannarův meč znovu pozvednut v boji."

Kdyby nebylo té pevné a těžké dlaně, která mu svírala rameno, byl by Shea vyskočil a pokusil se utéct z místnosti. Vrhl zoufalý pohled na Flicka a viděl, jak se v bratrových očích zrcadlí stejný strach, jaký cítil sám. Menion se ani nepohnul, ale bylo vidět, že na něj to pochmurné prohlášení udělalo očividný dojem.

„Tak mám pocit, že to naším přítelem trochu otřáslo," zasmál se krátce Allanon. „Nepropadej zoufalství, Sheo. Věci nikdy nejsou tak špatné, jak na první pohled vypadají." Pak najednou přešel nazpět do čela stolu a obrátil se ke všem shromážděným.

„Shannarův meč musíme získat za každou cenu nazpět. Nemáme jinou možnost. Jestli se nám to nepodaří, pohltí celou zem nejstrašnější válka, jakou rasy zažily od oné doby před tisíci lety, kdy se navzájem téměř vyhubily. Meč je klíčem ke všemu. Bez něj se budeme muset spolehnout jen na naši smrtelnou sílu a válečné umění. Vzplane boj muže proti muži, ocele proti oceli a jeho výsledkem budou statisíce a statisíce mrtvých na obou stranách, Černý mág je zlo, které to všechno řídí, a nemůže být poražen bez pomoci meče — a bez odvahy několika mužů, z nichž většina je v téhle místnosti."

Znovu se odmlčel, aby zjistil, jaký dojem jeho slova udělala na posluchače. Když se rozhlédl po tichém kruhu napjatých tváří, bylo v celé místnosti hluboké ticho. Najednou vstal na opačném konci stolu Menion Leah a upřel pohled na velkého poutníka.

„Pokud to dobře chápu, tak to vypadá, že navrhuješ, abychom se vydali pro Shannarův meč přímo do Paranoru."

Allanon pomalu přikývl, a zatímco čekal na reakci svých posluchačů, prohlížel si jeden po druhém zachmuřené obličeje před sebou a na tenkých rtech se mu chvěl téměř neznatelný úsměv. Menion si nejistě sedl a na jeho hezké tváři bylo vidět, že není s to uvěřit tomu, co mu Allanon tak klidně potvrdil. Allanon pokračoval.

„Meč je stále ještě v Paranoru a existuje velká naděje, že tam zůstane i nadále. Ani Brona ani lebkonoši nemohou ten talisman ukrýt jinam sami, protože už jeho pouhopouhá fyzická existence ohrožuje jejich život v našem smrtelném světě. Stačí, aby se jen několik minut pohybovali v jeho přítomnosti, a cítí nesnesitelnou bolest. To znamená, že pokud by chtěli meč dopravit na sever, museli by k tomu použít skřety, kteří obsadili Paranor.

Eventýn a jeho elfí válečníci byli pověřeni tím, aby obklíčili Pevnost druidů a s ní i meč. O Paranor jsme sice přišli, ale elfové stále ještě drží jižní pás Streleheimu na sever od pevnosti, a kdokoliv by chtěl projít na sever, k Černému mágovi, musel by prorazit jejich početnými hlídkami. Je téměř jisté, že v době útoku nebyl Eventýn v Paranoru, a já jsem si jist, že podnikne pokus získat meč nazpět, ale kdyby se mu to nepodařilo, rozhodně udělá všechno pro to, aby se meč nedostal na sever. Černý mág si to jistě uvědomuje také a já myslím, že se neodváží riskovat ztrátu zbraně, k čemuž by mohlo dojít, kdyby ji svěřil skřetům a vyslal je na cestu k severu. Podle mě posílí obranu Paranoru a vyčká, dokud tam nedorazí jeho vojska.

Náš pokus by měl velkou naději na úspěch v případě, kdyby Černý mág neuvěřil, že se odvážíme vypravit do Paranoru, abychom meč znovu získali. Možná také uvěřil, že jsou všichni potomci Shannarova rodu mrtví. Třeba došel k závěru, že teď, před hrozícím útokem, věnujeme všechny síly na posílení našich obranných opatření. Když budeme jednat okamžitě, mohlo by se malé skupině podařit proklouznout do pevnosti a získat meč. Ten podnik bude velmi nebezpečný, ale je-li tady sebemenší naděje na úspěch, pak ten risk stojí za to."

Balinor vstal a naznačil, že by rád ke shromážděným promluvil. Allanon přikývl a posadil se.

„Nejdříve chci říci, že nemám nejmenší představu, jakým způsobem působí síla meče na Černého mága," začal štíhlý válečník. „Ale vím, co nám hrozí v případě, že by Bronova armáda vpadla do Jižní země a do Anaru — a podle všeho, co víme, se k tomu opravdu chystá. Moje zem bude první, která se ocitne v ohrožení, a pokud je v mých silách udělat

něco, co by tomu zabránilo, pak nemám o čem přemýšlet. Jdu s Allanonem."

Většina trpaslíků v té chvíli znovu vyskočila a hlasitými výkřiky dávala Balinorovi najevo své sympatie. Allanon vstal, zvedl dlouhou paži a požádal o klid.

„Ti dva mladí elfové po mém boku jsou Eventýnovi bratranci. Ti mě také doprovodí, protože co se jich týče, mají v sázce ještě víc než většina z vás. Balinor půjde také a já bych byl rád, kdyby se k výpravě přidal ještě jeden z trpasličích náčelníků — to bude víc než dost. Pokud chceme uspět, musí to být malá, velmi zkušená skupinka lovců a válečníků. Vyberte toho nejlepšího z vás a ten půjde s námi."

Pak upřel pohled na konec stolu, kde seděli Shea s Flickem. Oba mladí venkované byli napůl šokovaní a napůl zmatení. Menion Leah se chmuřil a upíral pohled na stěnu. Allanon vrhl na Sheu pohled plný očekávání, a když spatřil vyděšený výraz v jeho očích, linie tvrdého poutníkova obličeje poněkud změkly. Pochopil, jak se mladík cítí. Urazil dlouhou cestu z domova, zažil mnoho nástrah a nebezpečí a nakonec dorazil do místa, od kterého si sliboval klid a bezpečí, jen proto, aby se dozvěděl, že by se měl vydat na mnohem delší a nebezpečnější výpravu na sever. Jenže nebyl čas vysvětlovat věci Sheovi pomalu a opatrně. Plný pochyb maličko potřásl hlavou a čekal.

„Myslím," ozval se najednou Menion, „že bych měl jít také." Jeho prohlášení téměř zvedlo většinu přítomných na nohy. „Přišel jsem se Sheou až sem, abych si byl jist, že se dostal do bezpečí Anarského pralesa, přesněji Posledního přístavu, a to se nám podařilo. Možná tím skončil můj závazek k Sheovi, ale jsem povinen chránit všemi prostředky, kterými mohu, svou zem a náš lid."

„A co nám v tom případě můžeš sám za sebe nabídnout?" zeptal se Allanon, kterého překvapilo, že se horal přihlásil, aniž se předtím poradil se svými přáteli. Shea a Flick byli tímhle Menionovým neočekávaným prohlášením zcela zaskočeni.

„Jsem nejlepší lukostřelec Jihu," odpověděl Menion sebevědomě, „a pravděpodobně i nejlepší stopař."

Zdálo se, že Allanon na okamžik zaváhal, a pak se podíval na Balinora, který v odpověď pokrčil rameny. Allanon a Menion se na krátký okamžik zadívali navzájem do očí, jako by se snažili odhalit i ty nejtajnější myšlenky toho druhého. Nakonec se Menion na pochmurného historika chladně usmál.

„A proč bych se ti měl vlastně zpovídat?" prohlásil hašteřivým tónem.

Temná postava v čele stolu se na něj mlčky a téměř zvědavě dívala a v celé místnosti znovu zavládlo hrobové ticho. Dokonce i Balinor ustoupil v šoku o krok nazpět. Shea si okamžitě uvědomil, že se Menion dostal na velmi nejistou a nebezpečnou půdu, protože kromě něj a obou bratrů věděla celá společnost kolem stolu o tajemném Allanonovi něco, co jim zůstávalo skryto. Poplašený venkovan vrhl rychlý pohled na Flicka, jehož červená tvář při představě konfliktu mezi oběma muži náhle zbledla. Shea se chtěl něčemu takovému za každou cenu vyhnout, a proto rychle vstal a odkašlal si. Všichni se podívali jeho směrem a on najednou ucítil v hlavě veliké prázdno.

„Chceš k tomu snad něco dodat?" zeptal se ho Allanon nepřátelsky. Shea přikývl, myšlenky se mu náhle znovu rozeběhly a v témže okamžiku mu bylo jasné, co musí udělat. Znovu se podíval na Flicka, který téměř nepatrně pokývl hlavou, aby naznačil, že podpoří cokoliv, co jeho bratr řekne. Shea si znovu odkašlal.

„Moje zvláštní schopnosti, jak se zdá, spočívají v tom, že jsem se narodil v nesprávné rodině, ale s tím už se prostě budu muset smířit. My s Flickem, Menione, jdeme do Paranoru také."

Allanon přikývl na souhlas a na rtech se mu objevil úsměv, protože měl v duchu z malého venkovana radost. Shea musel být silný víc než kdo jiný. Byl poslední syn Shannarova rodu a osud celých národů závisel právě na něm.

Na druhém konci stolu se Menion Leah na svém sedadle uvolnil a ze rtů mu unikl sotva slyšitelný povzdech úlevy. Sám sobě v duchu blahopřál k taktice, kterou použil. Úmyslně vyprovokoval Allanona — a tak přinutil Sheu, aby mu přispěchal na pomoc prohlášením,

že se i on s Flickem přidají k výpravě do Paranoru. Byla to dost riskantní hra, která počítala s tím, že mu malý venkovan z přátelství a vděčnosti přispěchá na pomoc a přihlásí se dobrovolně na nebezpečnou výpravu. Horal se dostal do situace, kdy mohlo dojít k velmi nebezpečné srážce s Allanonem. Měl štěstí. V duchu ho napadlo, zda je bude stejné štěstí provázet i na cestě, kterou měli před sebou.

Kapitola 9

Shea stál tiše v temnotě před poradním sálem a chladil si rozpálenou tvář ve vlnách studeného večerního vánku. Flick mu stál po boku a v mraky stíněném měsíčním světle vypadala jeho tvář zachmuřeně. Menion se opíral o mohutný dub několik metrů po jejich levici. Porada skončila a Allanon je požádal, aby na něj počkali. Vysoký poutník byl stále ještě uvnitř a dohadoval se s trpasličími staršími, jak nejlépe vzdorovat předpokládané invazi z horního Anaru. S nimi tam byl i Balinor, který měl koordinovat boj proslulého Pohraničního legionu ve vzdáleném Truborohu s postupem trpasličích armád na Východě. Sheovi se velmi ulevilo, když odešel z malé dusné místnosti ven na čerstvý noční vzduch, kde si mohl klidněji popřemýšlet o svém uspěchaném rozhodnutí vydat se s ostatními do Paranoru. Byl si jistý, že stejně jako on i Flick ví, že nepřipadá v úvahu vyhnout se konfliktu, který se roztáčel kolem Shannarova meče. Mohli zůstat v Posledním přístavu, žít skoro jako vězňové a doufat, že je trpasličí národ ochrání před pátrajícími lebkonoši. Mohli zůstat v téhle podivné cizí zemi daleko od všech, které znali odmalička, a během času by na ně pravděpodobně zapomenul každý, snad s výjimkou trpaslíků. Jenže odcizit se takovým způsobem společné věci a připravit se o sympatie zúčastněných by bylo mnohem horší než ten nejstrašnější osud v rukou nepřátel. Poprvé za celou dobu si Shea připustil — a vzal na vědomí — že už s konečnou platností není jen adoptovaný syn Curzada Ohmsforda. Teď byl především potomkem elfího rodu Shannarů, syn králů a dědic proslulého meče, a i kdyby si přál, aby tomu bylo jinak, musel přijmout, co mu náhoda přinesla.

Mlčky se podíval na bratra, který byl s očima upřenýma na temnou zem ponořen ve vlastní myšlenky, a pocítil ostrý záchvěv lítosti, když si připomněl jeho věrnost. Flick byl odvážný a bratra miloval, ale nebyl to on, koho nepředvídatelný vývoj událostí určil k poslání, které ho zavede do srdce nepřátelského území. Shea nechtěl, aby se Flick do té věci zamíchal víc než dosud — on s tím přece neměl nic společného. Věděl, že ho umíněný Flick nikdy neopustí, alespoň dokud se bude cítit užitečný, ale možná by se dal ještě v téhle chvíli přesvědčit, aby zůstal v Posledním přístavu — nebo se dokonce vrátil do Stinného dolu a vysvětlil otci, co se stalo. Ale už ve chvíli, kdy ho to napadlo, svůj nápad zavrhl, protože si uvědomil, že Flick se nikdy nevzdá. Ať už se stane cokoliv, půjde za touhle věcí až do konce.

„Není to dlouho," pronikl mu najednou do úvah Flickův tichý hlas, „kdy bych byl ochoten přísahat, že svůj život prožiju v klidné samotě Stinného dolu. Teď se zdá, že budu členem výpravy, která se pokusí o záchranu lidstva."

„Myslíš, že jsem měl zvolit nějakou jinou cestu?" zeptal se Shea po chvilce mlčení.

„Ne, to si nemyslím," zavrtěl Flick hlavou. „Ale vzpomeň si, o čem jsme mluvili cestou sem — o věcech, které nedokážeme ovlivnit, některé dokonce ani pochopit. Podívej se, jak malý vliv máme na to, co se s námi teď děje."

Na chvíli se odmlčel a podíval se přímo na bratra. „Myslím, že jsi zvolil správně, a ať se děje co se děje, jdu s tebou."

Shea se široce usmál a položil bratrovi ruku na rameno. V duchu si pomyslel, že přesně tahle slova od Flicka čekal. Bylo to jednoduše řečeno, ale pro Sheu to znamenalo mnohem víc než velká gesta a ohnivé řeči. Uvědomil si, že z druhé strany přichází Menion, a obrátil se k horalovi. „Možná mě máš po tom, co se dnes večer stalo, tak trochu za blázna," prohlásil Menion nečekaně. „Ale blázen neblázen, ten blázen stojí na straně starého dobrého Flicka. Ať se stane cokoliv, postavíme se tomu bok po boku, ať je to nepřítel z masa a kostí nebo zjevení."

„Ty jsi tu scénu uvnitř vyvolal úmyslně, abys přinutil Sheu prohlásit, že půjde, je to tak?"

vyjel na něj popuzeně Flick. „To byla jedna z nejhnusnějších lstí, jaké jsem kdy viděl!"

„Na tom nezáleží, Flicku," přerušil ho krátce Shea. „Menion věděl, co dělá, a myslím, že to udělal správně. Stejně bych se nakonec rozhodl té výpravy zúčastnit, alespoň myslím, že by to tak bylo dopadlo. Takže zapomeňme na to, co se stalo, zapomeňme, že jsme každý trochu jiný, a držme při sobě už pro vlastní záchranu."

„Jsem pro, ale jen dokud budu mít tohohle," pohodil Flick s trpkým posunkem bradou k Menionovi, „na očích."

Dveře do poradní místnosti se náhle otevřely a ve světle pochodní proudícím z místnosti se začernala mohutná Balinorova silueta. Rychle odhalil tři muže, kteří na něj čekali v noční temnotě, zavřel za sebou dveře a s úsměvem se k nim vydal.

„Jsem rád, že jste se rozhodli jít všichni s námi," řekl jednoduše. „Musím dodat, Sheo, že celý ten výlet by bez tvé účasti nebyl k ničemu. Bez dědice Jerleho Shannary je meč jen obyčejný kus kovu."

„Můžeš nám o té kouzelné zbrani něco říct?" zeptal se rychle Menion.

„To nechám na Allanonovi," odpověděl Balinor. „Stejně má v plánu promluvit si s vámi o několika věcech a bude tady za pár minut."

Menion přikývl, ale v duchu cítil nejistotu při představě, že už podruhé toho večera stane tváří v tvář vysokému pochmurnému cizinci. Nicméně byl velmi zvědavý, co se doslechne o kouzelných vlastnostech meče. Shea s Flickem si vyměnili rychlý pohled. Konečně se tedy dozví celou pravdu ukrytou za tím, co se děje v Severní zemi.

„Proč tady vlastně jsi, Balinore?" zeptal se opatrně Flick, který měl strach, aby se náhodou nedotkl nějaké hraničářovy soukromé záležitosti.

„Je to dost dlouhá historie — a myslím si, že by vás to ani nezajímalo," odpověděl Balinor téměř ostře, takže si Flick okamžitě pomyslel, že překročil nějakou povolenou hranici. Balinor si všiml jeho výrazu a omluvně se na něj usmál. „Víte, poslední dobou jsem nevycházel s naší rodinou moc dobře. Měl jsem se svým mladším bratrem nějaká... nedorozumění a rozhodl jsem se, že raději z našeho města na nějakou dobu odjedu. Allanon mě požádal, abych ho doprovodit do Anaru. Hendel a ti další jsou mí staří přátelé, takže jsem souhlasil."

„To zní jako stará známá historka," prohlásil Menion suše. „Já sám jsem měl čas od času doma podobné potíže."

Balinor přikývl a na tváři se mu objevil kratičký úsměv. Shea si však všiml, že jeho oči zůstaly vážné, a usoudil, že za celou věcí bude něco, co Balinor zdaleka nepovažuje za maličkost, která by se dala odbýt mávnutím ruky. Ať už ho přinutilo opustit Truboroh cokoliv, byla to věc mnohem vážnější než drobná nedorozumění, se kterými se setkával Menion. Shea rychle změnil téma hovoru.

„A co nám můžeš říct o Allanonovi? Zdá se, že v něj vkládáme velkou důvěru, a přitom o tom muži vlastně vůbec nic nevíme. Kdo to je?"

Balinor pozvedl obočí a usmál se, protože ho otázka pobavila, a přitom si nebyl jistý, jak na ni má vlastně odpovědět. Poodešel kousek od nich, chvilku přemýšlel, ale pak se otočil zpět a neurčitým gestem ukázal směrem k poradní místnosti.

„No, já toho vlastně o Allanonovi sám moc nevím," přiznal se upřímně. „Vím, že hodně cestuje, zkoumá zem a zaznamenává si všechny změny krajiny i jejích obyvatel. Znají ho prakticky všechny národy — myslím, že byl všude. Rozsah jeho znalostí našeho světa je neuvěřitelný — většinu z toho, co ví, byste nenašli v žádné knize. Je to velmi znamenitý..."

„Dobrá, dobrá, ale kdo to je?" naléhal Shea neodbytně, protože cítil, že musí zjistit, odkud tajemný historik pochází.

„Nevím to jistě, protože se nikdy úplně nesvěřil ani mně, a přitom se ke mně chová skoro jako k vlastnímu synovi," odpověděl Balinor velmi tiše, tak tiše, že se ostatní museli shromáždit v úzkém kroužku kolem něj, aby si byli jisti, že jim neunikne ani jedno jeho slovo. „Starší trpaslíků i starší našeho království tvrdí, že je to největší z druidů z oné téměř zapomenuté rady, která vládla lidem před tisícem let. Říkají, že je přímým

potomkem druida Bremena — možná samotného Galafila. Věřím, že v jejich slovech je víc než špetka pravdy, protože přicházel do Paranoru často, zůstával tam dlouho a zapisoval své poznatky a objevy do velkých kronik, které jsou tam uloženy."

Na okamžik se odmlčel a jeho tři posluchači si vyměnili pohledy a v duchu se ptali, jestli může být pochmurný historik skutečně přímým potomkem druidů, a zároveň pomysleli na ty zázraky dlouhých staletí, které musel vidět vlastníma očima. Shea měl podezření, že Allanon patřil k oněm dávným filozofům — učitelům, kteří byli ctěni i mezi druidy. V každém případě bylo jasné, že ten muž má obrovské znalosti o všech rasách i o původu nebezpečí, které je ohrožuje, větší než kterýkoliv jiný známý smrtelník. Shea obrátil svou pozornost nazpět k Balinorovi, který pokračoval v hovoru.

„Nemohu vám to nijak vysvětlit, ale myslím si, že pro případ nebezpečí bychom nemohli být v lepší společnosti než v jeho — a to i kdybychom se měli srazit tváří v tvář se samotným Černým mágem. Nemám sice jediný hmatatelný důkaz ani událost, kterou bych mohl uvést jako příklad, ale jsem si jist, že Allanonovy síly a jeho moc jsou takové, že se nám o nich ani nesnilo. Myslím si, že by to byl velmi, velmi nebezpečný nepřítel."

„O tom alespoň já nemám ani tu nejmenší pochybnost," zabručel Flick nepříliš nadšeně.

O několik minut později se dveře poradní místnosti otevřely a Allanon tiše vyšel ven. V nepříliš silném měsíčním světle vypadal obrovský a nepřístupný, a jak k nim kráčel nejasným světlem, hubenou tvář ukrytou ve stínu kapuce a plášť mírně vzedmutý nočním vánkem, připomněl oběma bratrům obávané lebkonoše. Všichni mlčeli. Byli zvědaví, co jim řekne, protože věděli, že jeho slova rozhodnou o jejich nejbližší budoucnosti. Možná vycítil, co si myslí, ale oni nebyli schopni proniknout tou nevyzpytatelnou maskou, která halila jeho zachmuřenou tvář a ukrývala muže pohřbeného hluboko uvnitř. Zahlédli jen náhlý záblesk jeho očí, když se zastavil před nimi a pozorným pohledem klouzal z jednoho na druhého. Nad celou skupinkou se na okamžik rozhostilo významné ticho.

„Přišla chvíle, ve které se musíte dozvědět celý příběh Shannarova meče a s ním i příběh ras, tak jak ho zatím znám jen já." Vypadalo to, jako by je jeho hlas vyhmátl ze tmy a přitáhl k němu. „Je nezbytně nutné, Sheo, abys pochopil všechny souvislosti a porozuměl celému příběhu, a protože vy ostatní podstupujete stejné riziko, bude dobře, když i vy poznáte pravdu. Avšak to, co se dnešní noci dozvíte, musíte držet v tajnosti, dokud vám neřeknu, že na tom už nezáleží. Nebude to snadné, ale musí to tak být."

Pokynul jim, aby ho následovali, a pustil se od radnice mezi první stromy pralesa. Když ušli několik desítek metrů, zahnul stranou a stanuli na malém, dobře ukrytém palouku. Allanon se usadil na pahýl prastarého stromu a pokynul ostatním, aby si našli svá místa. Všichni se usadili a tiše čekali, až si proslulý historik srovná myšlenky a začne mluvit.

„Před dávnými časy," začal nakonec Allanon a stále ještě uvažoval o nejlepším způsobu, jakým by svým druhům podal pravdu, „před velkými válkami, dřív, než se na světě objevily rasy v té podobě, v jaké je známe dnes, byla zem — alespoň podle všech nepřímých důkazů — obydlena jen lidmi. Jejich civilizace se vyvíjela několik tisíc let — let tvrdé práce a studia. Vývoj přivedl člověka tak daleko, že lidstvo stálo na prahu ovládnutí tajemství samotného života. Byla to pohádková a vzrušující doba, vyvíjela se tak překotně, že i kdybych se vám ji pokusil z podstatné části popsat, nepochopili byste. Jenže zatímco člověk celá desetiletí pracoval na tom, aby se zmocnil tajemství života, nikdy se mu nepodařilo zbavit se svého nepřekonatelného okouzlení smrtí. To byla, i u těch nejvyspělejších národů, ta druhá alternativa. Zvláštní bylo, že katalyzátorem každého dalšího objevu byla jiná neukojitelná lidská touha — touha zmocnit se vědy, odhalit všechna její tajemství beze zbytku. To ovšem nebyla ta věda, jak ji znají dnešní rasy, žádné studium života zvířat, rostlin, tajemství země a jednoduchých umění. Byla to věda strojů a síly, dělila se na bezpočet vědeckých směrů a všechny ty směry mířily k jednomu ze dvou cílů — najít buď lepší způsob života, nebo naopak rychlejší způsob, jak zabít."

Udělal krátkou přestávku a s hlavou nakloněnou směrem k Balinorovi se neradostně zasmál.

„Když se nad tím zamyslíte, je to velmi zvláštní — že by někdo vynaložil všechen svůj čas a své snažení na to, aby dosáhl dvou tak rozporuplných cílů. Ale ono se nic nezměnilo ani teď — po všech těch letech..."

Hlas se mu na chvíli vytratil. Shea riskoval krátký pohled na ostatní, ale všichni upírali zvědavé oči na mluvčího.

„Vědy o fyzikálních silách!" Allanonův náhlý výkřik přinutil Sheu, aby se k němu s trhnutím obrátil zpět. „Takže jak na tom bylo lidstvo v té době? To, čeho lidstvo dosáhlo před dvěma tisíci lety, bylo naprosto nevídané. Smrt si mohla vzít jen ty, kteří daleko překročili přirozený čas lidského života. Nemoci byly beze zbytku vyhubeny, a kdyby mělo lidstvo dost času, jistě by našlo i způsob, jak lidský život prodloužit. Někteří filozofové ovšem tvrdili, že tajemství života jsou smrtelníkům zapovězena. Nikomu se nepodařilo dokázat opak. Možná by došlo i k tomu, ale čas lidstva se rychle nachyloval a tytéž síly, které zbavily život nemocí a fyzických nejistot, ho teď málem vyhubily. Začaly Velké války. Konflikt postupně narůstal ze sporu mezi dvěma malými skupinami lidí, šířil se, a přestože si lidé uvědomovali, co se děje, nedokázali zabránit tomu, aby záminky — původně nepodstatné malichernosti — nevyvolaly z podvědomí lidí dávno zasuté nenávisti: rasovou, nacionální, územní, majetkovou — a mnoho dalších. Pak najednou došlo v celém světě k několika odvetným úderům, které si navzájem zasadily různé země tak rychle, že si lidé ani nestačili uvědomit, co se děje. Všechny byly vědecky naplánovány a přesně provedeny. Během času, který by se dal počítat na minuty, věda celého tisíciletí a všechny objevy staletí vyústily v téměř dokonalé zničení lidstva.

„Velké války!" Allanonův hlas zněl trpce a temné oči pozorně sledovaly tváře svých posluchačů. „Velmi přiléhavé jméno. Síla použitá v těch několika minutách boje nejenže zničila práci celých tisíciletí vývoje lidstva, ale způsobila také řetěz výbuchů, sesuvů, zemětřesení a přílivových vln, jež změnily tvář země. Většinu zkázy měla na svědomí původní síla, ta také zahubila víc než devadesát procent veškerého života na zemi, ale následné jevy pokračovaly a zem se měnila, kry světadílů praskaly, moře vysychala a celé rozlehlé oblasti země i oceánů se staly na mnoho staletí neobyvatelné. Měl to být konec veškerého života, možná skutečný konec světa. Jenže tomu zabránil zázrak."

„Tomu nevěřím," ta slova vyklouzla Sheovi ze rtů dřív, než se stačil zarazit. Allanon k němu obrátil tvář a na rtech se mu objevil známý jízlivý úsměv.

„Tady máš tu svou historii civilizovaného lidstva, Sheo," zabručel popuzeně. „Ale nás se mnohem víc týká to, co se stalo potom. I po tom strašlivém holocaustu se podařilo různým skupinám lidí přežít. Žili v izolovaných oblastech země a bojovali o prosté přežití. Tehdy začaly vznikat rasy, které známe dnes. Lidé, trpaslíci, skřeti, trollové a někdo tvrdí, že i elfové — ale ti žili na zemi od pradávna, už před válkami, a je to úplně jiná historie."

Allanon přesně tutéž poznámku pronesl už jednou — když mluvil s bratry Ohmsfordovými v Stinném dole. Shea by byl velice rád jeho vyprávění v té chvíli pozastavil a zeptal se na rasu elfů a na svůj vlastní původ. Jenže během času už zjistil, že se vysokého historika nevyplácí přerušovat, protože ho to velmi popouzí. O tom se přesvědčil při podobné příležitosti už ve Stinném údolí.

„Zůstalo minimum lidí, kteří si pamatovali ona tajemství vědy, jež v minulém světě ovlivňovala jejich život a smrt. Z většiny se stala primitivní stvoření a jen tu a tam se někdo pokoušel zachytit útržky a zlomky původních znalostí. Naštěstí se zachovalo poměrně velké množství knih a ty uchovávaly mnohá tajemství starých věd, která by jinak byla beze zbytku zapomenuta. Ti lidé je ukrývali celá staletí na bezpečných místech, a přestože nebyli schopni je využít v praxi, věřili, že nadejde čas, kdy to zase půjde. Tak si alespoň zatím ony vzácné texty četli a pak, když se knihy začaly pomalu rozpadat a nikdo nevěděl, jak je zachránit nebo okopírovat, začali se je učit zpaměti. Roky ubíhaly a vědění bylo opatrně předáváno z otce na syna. Každá další generace své vědomosti tajila a, ukrývala jen v rámci vlastní rodiny, kde je střežili před těmi, kdo by je mohli zneužít nebo kdo by chtěli vytvořit nový svět, ve kterém by se Velké války mohly opakovat. Po nějakém čase,

když se už objevily způsoby, jak knihy vyrobit, moudří mužové se rozhodli své vědomosti papíru nesvěřit. Měli stále ještě strach jeden z druhého, ale dokonce se báli i sami sebe. Nakonec se tedy rozhodli, většinou každý sám, že počkají na tu správnou chvíli a teprve pak nabídnou své vědění novým rasám.

Tak ubíhaly další roky a nové rasy se pomalu pozvedly ze stádia primitivismu. Jejich příslušníci se začali spojovat do skupin, vytvářeli jednoduché komunity a na troskách starého života se pokoušeli vytvořit novou civilizaci — jenže, jak už jsem vám řekl, byl to úkol nad jejich síly. Zuřivě se hádali o svá území, pak došlo ke sporům a ty začaly přerůstat v ozbrojené srážky mezi příslušníky jednotlivých ras. V té době si synové lidí, chránících tajemství starého života, uvědomili, že věci směřují špatným směrem — přesně k situaci, která zničila starý svět; a rozhodli se jednat. Muž jménem Galafil si jako první uvědomil, co se děje, a že když lidé nic nepodniknou, budou zanedlouho rasy válčit mezi sebou. Svolal proto do Paranoru vybranou skupinu mužů, kteří znali umění starých knih, a tam proběhla první rada."

„Takže takhle vznikla první rada druidů," zamumlal spíš pro sebe užaslý Menion Leah. „Rada všech moudrých mužů té doby, kteří spojili své vědomosti k záchraně ras."

„To byl velmi vzletný způsob, jak popsat zoufalý pokus hrstky vystrašených mudrců zabránit zničení života," zasmál se krátce Allanon. „Do rady druidů vstupovali všichni s těmi nejčistšími úmysly, alespoň zpočátku. Získali velký vliv nad všemi rasami, protože jim mohli nabídnout neuvěřitelně mnoho: věci, které o tolik vylepšovaly a zjednodušovaly život. Jednali a rozhodovali pouze v celé skupině, každý z nich dával své znalosti nezištně k dispozici všem. I když se jim zpočátku dařilo zabránit propuknutí války a udržet mír mezi rasami, narazili na neočekávané problémy. Vědomosti, které ovládali, byly během dlouhodobého ústního předávání z generace na generaci poněkud změněny a mnoho klíčových míst bylo prakticky nesrozumitelných.

Celou situaci dále celkem logicky ztížilo to, že nebyli schopni sladit různé podklady a spojit znalost mnoha velmi odlišných oblastí vědy. Pro mnoho členů rady vědění, které se k nim dostalo ústním podáním přes dlouhou řadu jejich předků, postrádalo jakýkoliv praktický význam a celé kusy jim připadaly jako pouhá změť nesrozumitelných slov. Takže přestože druidi, jak si říkali podle skupiny lidí hledajících moudrost před Velkými válkami, byli schopni rasám pomoci mnoha způsoby, nebyli s to odvodit z textů, které si pamatovali, ani tolik, aby ovládli alespoň jeden ze základních směrů původní vědy, jeden z těch, s jehož pomocí by podle jejich přesvědčení mohla země růst a prosperovat."

„Pak chtěli druidi, aby se starý svět přeorganizoval podle jejich podmínek," ozval se rychle Shea. „Chtěli především zabránit válce, která je už jednou zahubila, ale přitom znovu stvořit a poskytnout světu všechny původní dokonalé vědy a jejich vymoženosti."

„Správně," přikývl Allanon. „Jenže rada druidů přes veškeré své rozsáhlé vědění a dobré úmysly přehlédla jednu základní podmínku lidské existence. Kdykoliv je inteligentní tvor obdařen vrozenou touhou po zlepšení svých životních podmínek, tajemství pokroku si vždycky najde nějakou cestu na povrch, když ne jednu, tak druhou. Druidi se izolovali v Paranoru, daleko od obydlených míst, a v malých skupinách tvrdě pracovali, aby ovládli tajemství starých věd. Většina z nich spoléhala na to, co měli po ruce, to znamená na znalosti jednotlivých členů rady a na společnou inteligenci rady a věřili, že se jim společným úsilím podaří zrekonstruovat způsob, jak ovládnout a spoutat přírodní síly. Jenže někteří z nich s tímhle přístupem nesouhlasili. A pár jedinců dokonce mělo dojem, že by bylo lepší, kdyby se místo marných pokusů o obnovu věcí dávno ztracených využily konkrétní a jasné vědomosti, které zbývají, a ty se doplnily novými nápady, technologiemi a objevy.

Tak se stalo, že několik členů rady začalo pod vedením nejschopnějšího z nich, Brony, podnikat pokusy na vlastní pěst a snažili se využít tajemství prastarých věd, aniž jim porozuměli. Měli skvělé mozky, několik jich bylo opravdu geniálních a všichni dychtili uspět, nemohli se dočkat, až ovládnou síly, které budou sloužit všem rasám. Jenže

jakýmsi podivným úradkem osudu je jejich objevy a rozvoj těchto objevů odváděly stále dál a dál od prací rady. Staré vědy pro ně představovaly hádanky bez řešení, a tak se pomalu pustili jiným směrem, vykročili na cestu velmi klikatou a nejistou a postupně se zapletli do studia a vývoje toho, co na světě zatím nikdo neovládl, ale také nikdo nenazval vědou. Pomalu začali poodhalovat závoj nekonečné mystické síly — magie! Než to zjistil zbytek rady a zakázal jim v dalších pokusech pokračovat, podařilo se jim ovládnout některá magická tajemství. Došlo ke sporu, a Bronovi následovníci rozzuřeně opustili radu, pevně rozhodnutí, že budou ve svých výzkumech pokračovat dál. Těsně poté zmizeli a už je nikdy nikdo neviděl."

Na chvilku se odmlčel a zvažoval svá slova. Jeho posluchači netrpělivě čekali.

„Teď už víme, co se stalo v následujících letech. Během dalších studií Brona odhalil nejhlubší tajemství černé magie a ovládl je. Jenže v průběhu studií ztratil svou vlastní totožnost a nakonec musel silám, které tak dychtivě hledal, odevzdat i vlastní duši. Staré vědy a jejich využití ve světě lidí byly rychle zapomenuty. Zapomenuta byla rada druidů a její touha po lepším světě. Vypudil z hlavy všechno s výjimkou neodolatelného nutkání naučit se ještě víc z tajemných umění, a ze všeho nejvíc toužil po odhalení způsobu, jakým by byl lidský mozek schopen proniknout do jiných světů. Brona byl posedlý rozšiřováním své síly, chtěl ovládnout člověka a celý svět s pomocí nečistých sil. Výsledkem jeho snažení byla známá První válka ras. Tehdy získal moc nad slabými a zmatenými mozky rasy lidí a způsobil, že se pustili do války s ostatními rasami, aby je přiměly podřídit se vůli a touhám muže, který nejenže už nebyl téměř člověkem, ale především nebyl pánem sebe sama!"

„A jeho následovníci...?" zeptal se Menion pomalu.

„Stali se obětí téhož omylu. Sloužili svému vůdci, byli z nich otroci podivné síly jménem černá magie..." Allanon váhavě umlkl, jako kdyby chtěl ještě něco dodat, ale nebyl si jistý, jaký účinek by poznámka měla na jeho posluchače. Nakonec si to zřejmě rozmyslel a pokračoval. „Skutečnost, že se nešťastní druidi ve svém omylu dostali přímo k protikladu toho, co bylo na začátku cílem jejich snažení, by měla být pro lidstvo velkým varováním. Možná že by s větší dávkou trpělivosti objevili chybějící článek, který by jim umožnil využít starých věd, a nemuseli odkrýt strašné síly duchovního světa, jež se dychtivě sytily jejich nechráněným vědomím, dokud je beze zbytku neovládly. Lidské mozky — vědomí člověka — není schopno postavit se tváří v tvář nehmotným silám naší země. Jsou příliš velké, než aby je člověk dokázal delší dobu ovládat."

Allanon se opět významně odmlčel. Teprve teď začali posluchači chápat, s jakým nepřítelem se chystají změřit své síly. Stáli proti muži, který už nebyl člověkem, ale zhmotněním jakési mohutné síly, kterou nechápali, síly tak mocné, až se Allanon obával, že může působit přímo na lidský mozek.

„Zbytek už znáte," začal Allanon podivně ostře. „Tvor jménem Brona, který už ani v nejmenším nepřipomíná nic lidského, byl silou, která rozpoutala a řídila obě války ras. Lebkonoši jsou následovníci svého původního pána Brony, kdysi druidové v lidské podobě, členové rady druidů v Paranoru. Nemohou uniknout svému osudu, stejně jako mu nemůže uniknout Brona. Jejich nynější podoby, které teď nosí, jsou ztělesněním zla, jež představují. Pro náš účel je však mnohem důležitější to, že pro obyvatele všech čtyř zemí ztělesňují nový věk lidstva. Zatímco staré vědy, teď už kompletně zapomenuté, zmizely v hlubinách historie stejně jako věk, kdy byly zárukou blahobytu a spokojeného života stroje, dnes je nahradila magie. Je to mnohem mocnější a strašnější nebezpečí, než jaké kdy předtím ohrožovalo lidstvo. Nepochybujte o mých slovech, přátelé. Žijeme ve věku černokněžníka, a jeho moc se nás chystá pohltit do posledního!"

Všichni mlčeli. Na noční prales se sneslo hluboké ticho a zdálo se, že se poslední Allanonova slova vracejí z okolní temnoty ostrou ozvěnou. Pak se ozval tiše Shea.

„A jaké tajemství ukrývá Shannarův meč?"

„V První válce ras," odpověděl Allanon téměř šeptem, „byla moc druida Brony omezená.

Došlo k tomu, že spojené síly ostatních ras doplněné vědomostmi rady druidů porazily jeho lidskou armádu a zahnaly ho do úkrytu. Mohl zahynout, a celá ta událost by se byla zapsala do historie jako docela obyčejná další kapitola — další z nekonečných válek mezi smrtelníky — nebýt toho, že se Bronovi podařilo odhalit tajemství neustálé obnovy své duševní esence, takže je schopen existovat téměř bez omezení, dokonce i dávno poté, kdy se jeho tělesná schránka rozpadne a promění v prach. Podařilo se mu jakýmsi způsobem zachovat vlastního ducha, který se živí mocí mystických sil, jež ovládá. Ty mu dávají život nezávislý na hmotě a nepodléhající smrtelnosti. Teď byl schopen spojit dva světy — svět, ve kterém žijeme my, a duchovní svět kdesi daleko za tím naším. Z toho druhého světa přivolal temné a zlé bytosti, jež tam podřimovaly celá století, a čekal na chvíli, kdy na nás bude moci s jejich pomocí udeřit. Zatímco čekal, sledoval spokojeně, jak se rasy jedna druhé postupně odcizují a vzdalují, což předpokládal, a jak moc rady druidů slábne, protože její zájem na roztříštěném lidstvu byl čím dál tím menší. A jak to už bývá u všech zlých věcí, čekal na okamžik, kdy nenávist, závist, chamtivost — špatné lidské vlastnosti společné bohužel všem rasám — převáží nad dobrotou, láskou a laskavostí, a udeřil. Snadno ovládl primitivní a bojovné skalní trolly v Umrlčích horách, jejich řady posílil bytostmi z duchovního světa, kterému teď slouží, a jeho armády vytáhly proti rozděleným rasám.

Jak víte, rozdrtili radu druidů a zničili ji — pobili všechny s výjimkou několika málo šťastlivců, kterým se podařilo uprchnout nebo kteří v okamžiku útoku nebyli v Paranoru. Jeden z těch, kdo se jako zázrakem zachránili, byl starý mystik jménem Bremen, který nebezpečí předvídal, ale marně se před ním pokoušel ostatní varovat. Jako druid byl původně historik a z toho důvodu pečlivě prostudoval průběh První války ras; tak se dozvěděl o Bronovi a jeho nohsledech. Upoutalo ho to, čeho se Brona a jeho druhové pokoušeli dosáhnout, a zmocnilo se ho podezření, že tajemný zlý druid mohl získat síly, o nichž nikdo nevěděl a s nimiž by nikdo z obyčejných smrtelníků nedokázal bojovat. Bremen proto začal sám studovat tajná umění, ale s mnohem větší opatrností a úctou k silám, které, jak cítil, by mohl uvolnit. Po několika letech studia nabyl přesvědčení, že Brona je pravděpodobně stále ještě naživu a že další válka vedená proti lidstvu bude rozhodnuta s pomocí kouzel a černé magie. Dovedete si představit, jakou odpověď na svou teorii dostal — byl z Paranoru prakticky vyhnán. Pracoval dál sám a pronikal stále víc a víc do mystického umění, a proto také nebyl přítomen, když Paranor dobyly trollí armády. Jakmile zjistil, že rada byla vyvražděna, věděl, že musí rychle zasáhnout, jinak zůstanou všechny rasy ve své nevědomosti proti Bronovi a jeho temným silám naprosto bez ochrany. Stál však před problémem, jak porazit stvoření, kterému neublíží žádná smrtelná zbraň a které přežívá už přes pět set let. Vydal se proto k největšímu národu té doby — k elfům, jimž vládl mladý odvážný král Jerle Shannara, a nabídl mu svou pomoc. Elfí národ Bremena vždycky respektoval, protože elfové mu rozuměli lépe než kdokoliv jiný, dokonce lépe než jeho kolegové — druidi. Před pádem Paranoru, když ještě studoval mystické vědy, u nich žil několik let."

„Tady je něco, čemu nerozumím," skočil mu najednou do řeči Balinor. „Jestliže byl Bremen mistrem tajného umění, proč se nemohl pustit do boje se silami Černého mága přímo a sám?"

Allanonova odpověď byla poněkud vyhýbavá. „Nakonec se s Bronou srazil na Streleheimských pláních, i když to nebyl boj podle představ pozemských válečníků, a oba zmizeli. Všeobecně se soudilo, že Bremen Krále duchů přemohl a zahubil, ale čas ukázal, že tomu tak nebylo, a teď..." "Na okamžik zaváhal, ale pak se rychle vrátil ke svému vyprávění. Té krátké, ale důrazné přestávky si ovšem všiml každý z jeho posluchačů.

„Bremen si ale uvědomil jednu věc. Že totiž v každém případě potřebuje nějaký talisman, který by sloužil jako štít proti návratu Brony a jemu podobných v budoucnosti, kdy třeba nebude nikdo natolik vzdělaný v mystických vědách, aby se mohl temnému nebezpečí postavit. Nakonec přišel na myšlenku vytvořit meč, zbraň, která by měla sílu

porazit Černého mága. Bremen s pomocí tajných sil, jež ovládal, ukul Shannarův meč a k jeho výrobě použil víc než jen obyčejné kovy naší země. Vdechl mu ony charakteristické vlastnosti mocných talismanů, které mají svého pána chránit před všemi nástrahami a nebezpečím neznáma. Meč měl čerpat svou sílu z vědomí těch smrtelníků, které chránil — moc meče byla vlastně jejich přeměněná touha zůstat svobodnými a ochota obětovat za svou svobodu i vlastní život. Tahle síla umožnila Jerlemu Shannarovi zničit duchovními silami ovládanou armádu Severu a tatáž síla musí být použita i teď, abychom zahnali Černého mága zpět do jeho magického světa, kam patří, a odřízli mu navždy zpáteční cestu. Jenže dokud je meč v jeho rukou, kontroluje jedinou věc, která by ho mohla zničit navěky — a to je právě to, přátelé, co musíme změnit."

„Ale proč potom platí, že jen syn z rodu Shannarova...?" Ta otázka se na Sheových rtech zformovala napůl bezděčně, protože v hlavě se mu točil vír myšlenek.

„To je právě ta největší ironie!" zvolal Allanon dříve, než Shea svou otázku stačil dokončit. „Jestli jste pozorně poslouchali, co jsem vám vyprávěl o změnách života po Velkých válkách, o tom, jak materialistické vědy ustoupily do pozadí ve prospěch věd dnešních, tedy mystiky a magie, pak snadno porozumíte tomu, co se vám chystám říci. Je to nejpodivnější jev, se kterým se jen můžete setkat.

Zatímco staré vědy vycházely z praktických teorií vybudovaných na věcech, které jste viděli na vlastní oči, mohli jste se jich dotknout nebo je cítit, magie naší doby je založena na základě úplně jiném. Její moc spočívá ve víře, působí jedině tehdy, když v ni věříte, protože ovládá lidské vědomí, jež je lidskými smysly nepostižitelné. Jestliže vědomí nenajde nějaký logický důvod, proč věřit, pak tahle síla nemá žádný účinek. To si samozřejmě uvědomil i Černý mág. Lidské vědomí a jeho víra v nadpřirozeno a strach z neznáma, z tajemných světů nebo zvířat, ze všech událostí, které si nedokonalé lidské vědomí nedokáže vysvětlit, to všechno mu poskytlo široký základ, na němž mohl budovat svá temná umění. Celých pět set let vycházel ze základních předpokladů, o kterých jsem mluvil. Jednoduše řečeno, Shannarův meč není kouzelnou zbraní, pokud ten, kdo s ním zachází, nevěří v jeho moc. Když Bremen předával meč Jerlemu Shannarovi, udělal tu chybu, že jej předal králi a královu rodu — nedal jej lidu země. A výsledek? Došlo k nedorozumění a historické chybě a vznikla všeobecná víra, že meč je zbraň elfích králů a že jen oni a jejich potomci jsou s to pozvednout meč proti Černému mágovi. Tak se stalo, že pokud čepel drží v rukou osoba, která není Shannarovým potomkem, podvědomě nevěří ve své právo zbraň použít. Prastará tradice, která praví, že jen potomek elfího krále dodává meči jeho kouzelnou moc, by vzbudila pochybnosti i ve všech kolem něj, a meč by pochopitelně svou moc neuvolnil. Byl by z něj jen obyčejný kus kovu. Jen krev a víra Shannarových potomků dokáže probudit síly dřímající ve velkém meči."

Umlkl. Rozhostilo se dusivé ticho. Nezbývalo nic, co by bylo přítomné čtveřici ještě potřeba říci. Allanon si v duchu rychle zopakoval, co jim neřekl. Úmyslně jim neřekl všechno, ale jednalo se prakticky jen o jedinou věc, která by v nich pravděpodobně vzbudila nesmírnou hrůzu. V duchu se zmítal mezi touhou říci jim všechno, podělit se s někým o to strašné tajemství — a vědomím, že tím by zničil jakoukoliv naději na úspěch jejich výpravy. A úspěch jejich poslání byl důležitější než cokoliv jiného — ale jen on věděl, co by následovalo, kdyby zklamali. Proto mlčel. V duchu cítil trpkost a zlost nad tím, že sám sebe musí omezovat hranicemi, které mu neumožňují svěřit se beze zbytku těm, kdo na něm budou v nejbližších dnech tak závislí.

„Takže jen Shea může pozvednout meč, kdyby..." přerušil náhle ticho Balinor.

„Jen Shea má to právo dané původem. Jen Shea."

Bylo tak ticho, až se zdálo, že umlkl dokonce i noční život pralesa — jako by se zalekl střízlivé jednoduchosti věty, kterou zachmuřený historik vyslovil. Teprve teď se přítomným zjevila budoucnost v pravém světle — jako jednoduchá otázka bytí a nebytí. Buď uspějeme, nebo budeme zničeni.

„Tak, teď mě nechte o samotě," řekl najednou Allanon. „Vyspěte se, dokud to jde.

Vyrazíme za úsvitu. Náš cíl je Paranor."

Kapitola 10

Ráno přišlo rychle a zlaté paprsky vycházejícího slunce je zastihly s očima ještě napůl zalepenýma spánkem, ale už v přípravách na dlouhou cestu. Balinor, Menion a oba bratři čekali na Allanona a Eventýnovy bratrance. Nikdo nemluvil, jednak proto, že se ještě tak docela neprohráli a nikomu z nich nebylo právě do smíchu, a především samozřejmě proto, že všichni mysleli na nebezpečnou cestu, kterou měli před sebou. Shea s Flickem seděli mlčky na malé kamenné lavičce a vyhýbali se navzájem pohledy. Oba mysleli na příběh, který jim večer Allanon vyprávěl, a uvažovali, jakou mají asi naději získat nazpět Shannarův meč, zničit s jeho pomocí Černého mága a vrátit se živí domů. Je třeba říci, že Shea už překonal onu chvíli, kdy byl jeho hlavní emocí strach. Teď cítil jakousi otupělost, odevzdanost osudu, mechanické přijetí skutečnosti, že ho někdo vede do neodvratné záhuby. Ale navzdory tomuhle přístupu mu kdesi hluboko v hlavě dřímala jiskřička naděje, že by mohl překonat všechny ty nepřekonatelné překážky.

Cítil, jak se naděje v jeho hlavě chvěje a čeká na vhodnější okamžik, aby se dožadovala důrazněji jeho pozornosti. Jenže v téhle chvíli Shea stále ještě setrvával v jakémsi bezmocném omámení.

Bratři byli oblečeni do zálesáckých obleků, které jim nabídli trpaslíci. Teď se v ranním chladu halili do teplých tříčtvrtečních plášťů, jež byly jejich součástí. Navíc měli u pasu připnuty své lovecké nože, se kterými přišli už ze Stinného dolu. Jejich zavazadla byla poměrně malá, tak, aby to odpovídalo jejich velikosti. Kraj, jímž měli procházet, oplýval zvěří a byl prakticky nejlepším známým lovištěm. Navíc na cestě leželo několik malých osad, jejichž obyvatelé byli Allanonovi a trpaslíkům nakloněni. Na druhé straně to byl ale také domov skřetího národa, nejzavilejších nepřátel trpasličího lidu. Byla tady určitá naděje, že se naší malé výpravě podaří proklouznout nebezpečným územím a vyhnout se tak srážce se skřetími lovci. Shea pečlivě uložil elfeíny do koženého váčku, aniž je komu ukázal. Allanon se o nich od chvíle, kdy se objevil v Posledním přístavu, ani jednou nezmínil. Ať už na ně zapomněl nebo to udělal úmyslně, Shea se rozhodl nechlubit se touto mocnou zbraní a ukryl váček pod tunikou na prsou.

Menion Leah se zdržoval nedaleko obou bratrů a netrpělivě přecházel sem a tam. Měl na sobě obyčejné lovecké šaty, volné a zbarvené tak, aby se ztrácely na pozadí krajiny a tak mu co možná nejvíc usnadnily jeho úlohu stopaře a lovce. Obut byl do vysokých kožených bot napuštěných určitými oleji, takže byly měkké, ale současně mu umožňovaly pohybovat se i v tom nejobtížnějším terénu, aniž by se poškodily podrážky. Na širokých zádech měl zavěšen široký meč v kožené pochvě, jehož kovová rukojeť se v paprscích vycházejícího slunce matně leskla. Svou zbroj doplnil velkým tisovým lukem a toulcem plným šípů — svou oblíbenou loveckou zbraní.

Balinor měl přes ramena přehozený známý dlouhý lovecký plášť s kapuci staženou do čela, který si přitahoval ke štíhlému tělu. Pod pláštěm měl kroužkovou zbroj, jež se zablýskla pokaždé, když se zpod pláště vynořily jeho ruce. U pasu měl dlouhý lovecký nůž a meč tak obrovský, že podobný Ohmsfordové ještě neviděli — vypadalo to, že jediný úder těžké čepele by stačil přeseknout dospělého člověka. Teď se zbraň ukrývala pod širokým pláštěm, ale bratři viděli, jak si ho Balinor ráno, když vyšel ven, připínal.

Jejich čekání nakonec skončilo, protože se ve dveřích radnice objevil Allanon a vedle něj postavy obou štíhlých elfů. Allanon jim v chůzi popřál dobrý den a seřadil je v pořadí, které měli cestou dodržovat. Pak je ještě varoval, že se v okamžiku, kdy překročí Stříbrnou řeku, ocitnou na území, kde se pohybují skřeti, a že musí omezit jakékoliv zvuky včetně rozhovoru na minimum. Jejich cesta povede od řeky přímo k severu, napříč Anarským pralesem, do hor ležících za ním. Byla to obtížná trasa, ale Allanon věřil, že tady mají větší

naději uniknout pozornosti skřetů, než kdyby se pustili přes pláně rozkládající se západním směrem, kde byl terén schůdnější, ale rovný a přehledný jako dlaň. Klíčem k úspěchu bylo utajení jejich výpravy. Kdyby se o jejich úmyslu dozvěděl Černý mág, byl by s nimi konec. Allanon rozhodl, že budou cestovat jen ve dne, kdy je budou krýt koruny pralesa a horské soutěsky. Teprve až budou nuceni překonat pláně daleko na severu, mohou cestovat v noci — i když to znamenalo určité riziko, že je odhalí některý z lebkonošů.

Jako zástupce trpaslíků vybral trpasličí náčelník Hendela, toho mlčenlivého chlapíka, který zachránil Meniona ze spárů sirény. Hendel vyvedl malou výpravu z Posledního přístavu a postupoval v čele, protože okolní kraj důvěrně znal. Po boku mu kráčel Menion, který jen tu a tam prohodil nějaké slovo a soustředil se především na to, aby se zachmuřenému trpaslíkovi nepletl do cesty a nepřivolával na sebe nežádoucí pozornost. Něco takového neměli trpaslíci rádi. Několik kroků za nimi šli oba elfové, jejichž štíhlé postavy klouzaly po cestě jako stíny. Pohybovali se bez jakékoliv námahy, půvabně a rychle a tiše spolu mluvili melodickým jazykem, který Sheu příjemně uklidňoval. Oba měli přes rameno tisové luky podobné Menionově zbrani. Elfové neměli pláště — jen podivné přiléhavé obleky, ve kterých byli už včera v poradní místnosti. Za nimi šli Shea s Flickem a za oběma venkovany mlčenlivý vůdce výpravy, jehož dlouhý krok překonával bez námahy jakoukoliv překážku. Řadu uzavíral Balinor. Shea i Flick si brzo uvědomili, že jejich postavení uprostřed skupiny není náhodné, ale že je tam Allanon umístil proto, aby co nejlépe zajistil jejich bezpečnost. Shea cítil, že ostatní považují jeho osobu za nesmírně důležitou pro úspěch výpravy, ale současně si bolestně uvědomoval, že ho také považují za neschopného ubránit se v případě skutečného nebezpečí.

Skupinka dorazila k Stříbrné řece a překročila ji v místě, kde byl její úzký tok překlenut masivním dřevěným mostem. Na druhém břehu všichni jako na povel umlkli a většina očí se obrátila k hustému pralesu, který je obklopil. Cesta byla stále ještě poměrně snadná — terén byl rovný, stezka se klikatila pralesem a vedla je neustále k severu. Paprsky ranního slunce pronikaly listím a občas dopadaly na tváře členů výpravy, kteří jejich doteky cítili v chladném stínu pralesa jako teplé pohlazení. Vrstva listí a trávy pod jejich nohama byla nasáklá bohatou rosou a dokonale tlumila jejich kroky, takže postup výpravy ani v nejmenším nerušil běžný život pralesa. Všude kolem se ozývaly jeho projevy, ve větvích poletovali pestrobarevní ptáci a míhalo se několik veverek, které zaměstnaně pobíhaly ve svém zeleném království. Občas se na poutníky dokonce snesl déšť oříšků a větévek. Hustý prales bránil ve výhledu, členové výpravy viděli sotva na několik kroků kolem. Všude rostly gigantické stromy, jejichž kořeny se zatínaly do země jako ruce mlčenlivých obrů. Celá společnost se musela spolehnout na to, že Hendelova znalost okolní krajiny a Menionův orientační smysl a cit je nakonec bezpečně vyvedou z toho zeleného bludiště.

První den uběhl bez jakékoliv příhody a noc strávili uprostřed skupinky mohutných stromů, někde severně od Stříbrné řeky a Posledního přístavu. Jediný Hendel zřejmě přesně věděl, kde se nalézají; Allanon se ho na to zeptal a nechal si vysvětlit alespoň přibližně jejich polohu. Večeři snědli raději studenou, aby oheň nepřilákal nežádoucí pozornost. Všeobecná nálada však byla dobrá a rozhovor v zásadě veselý. Shea využil příležitosti a dal se do řeči s oběma elfy — Eventýnovými bratranci — kteří byli vybráni, aby v Allanonově výpravě zastupovali elfí království a pomohli mu najít Shannarův meč. Byli to bratři, starší se jmenoval Durin; tento štíhlý a tichý obyvatel Západního království udělal na Sheu velmi dobrý dojem a jak on, tak všudypřítomný Flick cílili, že se na něj mohou bezvýhradně spolehnout. Mladší bratr se jmenoval Dayel. Byl to poněkud stydlivý příjemný mladík o několik let mladší než Shea. Jeho chlapecké kouzlo působilo na všechny členy výpravy, především na ty starší, kterým jeho mládí, nadšení a dychtivost umožňovaly v přeneseném slova smyslu vrátit se alespoň vzdáleně do vlastních chlapeckých let a připomenout si věci, které už pomalu zapomněli. Durin svěřil Sheovi, že spolu s bratrem odešli ze svého elfího domova jen několik dnů předtím, než se měl Dayel ženit. Měl si brát jednu z nejkrásnějších dívek celé země. Shea nemohl uvěřit, že je Dayel

dost starý na to, aby se mohl ženit, a kromě toho nechápal, jak se může někdo vydat na tak nebezpečnou výpravu a odložit kvůli tomu svou svatbu. Durin ho ujistil, že se jeho bratr rozhodl svobodně a dobrovolně, ale když o tom Shea později mluvil s Flickem, zastával názor, že důležitou pohnutkou, která přiměla oba bratry k účasti na výpravě, byla jistě i jejich příbuznost s králem. Celá společnost seděla v malé skupince a jednotliví členové, s výjimkou odmítavého Hendela, mezi sebou hovořili tichými hlasy. Shea přemýšlel o tom, jak moc asi mladého elfa mrzí jeho rozhodnutí opustit svou nastávající a vydat se na nebezpečnou výpravu do Paranoru. Přistihl se při tom, že si přeje, aby Dayel nebyl členem výpravy, ale aby byl zůstal v ochranné náruči rodné země.

Později toho večera se Shea připojil k Balinorovi a zeptal se ho, kdo vlastně dovolil, aby se Dayel při svém mládí jejich výpravy zúčastnil. Princ z Truborohu se při tomhle projevu zájmu a účasti usmál a v duchu si pomyslel, že on sám rozdíl několika málo let mezi Sheou a mladým elfem sotva pozoruje. Odpověděl Sheovi, že v době, kdy jsou ohroženy domovy tolika obyvatel země, se nikdo nezdržuje otázkami, proč chce ten či onen pomoci, a pomoc je jednoduše přijata. Dayel se rozhodl jít, protože mu tu možnost nabídl jeho král a protože by se sám před sebou cítil jako méněcenný, kdyby nabídku nepřijal. Balinor také Sheovi vysvětlil, že Hendel neustále vede vlastní válku se skřety a chrání spolu s dalšími sobě podobnými hranice své vlasti. Zodpovědnost zúčastnit se výpravy byla vložena na jeho bedra, protože byl jedním z nejzkušenějších a nejchytřejších hraničářů Východní země. Doma měl ženu a děti, které v posledních osmi týdnech viděl jen jednou a které v nejlepším případě ještě mnoho dalších týdnů neuvidí. Každý, kdo se vydal na tuhle výpravu, může ztratit mnoho, možná víc, než si Shea uvědomuje. Aniž by svou poslední poznámku blíže vysvětlil, přesunul se vysoký hraničář k Allanonovi, aby s ním probral nějaké záležitosti týkající se další cesty. Shea, rozladěný náhlým ukončením rozhovoru, se vrátil zpět k Flickovi a elfím bratrům.

„Jaký je Eventýn?" ptal se právě Flick, když se Shea vrátil nazpět k jejich skupince. „Vždycky jsem slyšel, že ho považují za největšího elfího krále, že ho každý miluje a respektuje. Jaký je doopravdy?"

Při té otázce se Durin i Dayel spokojeně usmáli, i když bylo vidět, že je současně překvapila i pobavila.

„Co tak asi může říct elf o svém vlastním bratranci?“

„Je to velký král," odpověděl Durin po chvíli naprosto vážně. „Možná by ostatní vládci a monarchové řekli, že je na krále velmi mladý. Je však neuvěřitelně prozíravý, a co je nejdůležitější, dokáže udělat včas všechno, co je třeba. Těší se lásce a úctě celého elfího lidu. Elfové by za ním šli kamkoliv, udělali by cokoliv — a to je štěstí nás všech. Starší v elfí radě by nejraději ostatní země ignorovali a zůstali v izolaci. Je to holé šílenství, jenže oni se obávají další války. Proti nim stojí jen Eventýn a jeho plán. On totiž ví, že jediný způsob, jak zabránit válce, které se všichni bojí, je udeřit první a utnout hlavu armádě, která nás ohrožuje. To je mimo jiné jeden z důvodů, proč je výsledek naší výpravy tak důležitý. Pokusit se zastavit invazi dřív, než přeroste ve skutečnou válku.“

Z druhé strany malého tábořiště k nim teď přišel Menion a přisedl právě včas, aby zaslechl poslední poznámku.

„Co víte o Shannarově meči?" zeptal se zvědavě.

„Vlastně velice málo," připustil Dayel. „I když pro elfí národ je to záležitost spíš historická než otázka bájí a legend. Meč pro nás představuje určitou záruku a slib, že už se elfí národ nikdy nemusí bát zlých stvoření z nehmotného světa. Vždycky se předpokládalo, že to nebezpečí bylo zažehnáno ukončením Druhé války ras, a tak v nikom nevzbudilo podezření, že během let vymřel prakticky celý Shannarův rod s výjimkou vzdálených příbuzných, jako je například Shea, o kterých nikdo nevěděl. Eventýnova rodina — Elessedilové, což je i naše rodina, nastoupila na trůn zhruba před sto lety. Meč zůstal v Paranoru zapomenut skoro všemi až dodnes."

„A v čem vlastně spočívá jeho moc?" Naléhal Menion trochu příliš dychtivě, než aby se

to líbilo Flickovi, který okamžitě vrhl na Sheu varovný pohled.

„Tak na tuhle otázku odpověď neznám," pokrčil Dayel rameny a obrátil se k Durinovi, který místo odpovědi zavrtěl hlavou. „Jak se zdá, tohle ví jen Allanon."

Všichni na okamžik obrátili pohledy k vysoké postavě, která byla na druhé straně mýtinky zabrána do tichého hovoru s Balinorem. Pak se Durin obrátil k ostatním.

„Je veliké štěstí, že je Shea Shannarův potomek. Díky tomu bude schopen využít sílu meče, jakmile ho získáme, a s jeho pomocí udeříme na Černého mága dřív, než rozpoutá válku, která by nás zničila."

„Jestliže meč získáme," opravil ho Shea rychle. Durin doprovodil jeho poznámku krátkým úsměvem plným jistoty a přikývnutím.

„Něco se mi na tom všem pořád nelíbí," prohlásil tiše Menion, vstal a začal si hledat místo, kam se uloží. Shea se díval, jak odchází, a cítil, že s ním souhlasí, jenže nevěděl, co by měli se svým podezřením či spíše nejasným pocitem dělat. Právě teď cítil, že jejich naděje na získání meče je velmi malá a že bude jednodušší, když všechny své myšlenky soustředí na první část jejich poslání — cestu do Paranoru. Zatím neměl ani chuť ani odvahu myslet na to, co bude potom.

Při prvních známkách svítání byla společnost na nohou a pod vedením ostražitého Hendela vyrazila na další cestu. Trpaslík je vedl ostrým tempem hustým porostem vysokých stromů a křovin, který byl tím neschůdnější, čím dál do pralesa výprava pronikala. Stezka začala stoupat vzhůru, což byla známka, že se pomalu blíží k horám, které se táhly celým středním Anarem. Aby se dostali na západ, na pláně dělící je od síní Paranoru, budou muset o kus dál na sever tuto horskou hradbu překročit. Čím hlouběji pronikali na území skřetího lidu, tím větší v nich narůstalo napětí. Začali mít podivný pocit, že je z husté zelené stěny pralesa neustále někdo pozoruje a čeká na správný okamžik k útoku. Jak se zdálo, jediný Hendel, kterému dodávala klid důvěrná znalost okolní krajiny, netrpěl podobnými představami. Cestou nikdo nemluvil a všichni ostražitě pozorovali okolní prales.

Zhruba v poledne začala stezka ostře stoupat a postup výpravy se velmi ztížil. Stromy rostly řidčeji a křovinatý porost zdaleka nebyl tak hustý jako dole v rovině. Mezi korunami stromů už bylo místy vidět modré nebe bez jediného mráčku. Slunce jasně svítilo, citelně hřálo a odvážně se prodíralo listovím, aby zahřálo co největší kus pralesa. Tu a tam se objevovaly skupinky menších balvanů a prořídlým pralesem mohli poutníci zahlédnout skalní vrcholky a hřebeny, které signalizovaly, že se výprava blíží ke skalnímu masivu ve středním Anaru. Jak stoupali, ochladilo se a dýchalo se jim čím dál tím obtížněji. Po několika hodinách dorazila výprava k okraji velmi hustého borového lesa, kde stromy rostly tak hustě, že nebylo vidět dál než nějakých osm deset metrů před sebe. Po obou stranách stezky se na pozadí modrého odpoledního nebe vypínaly vysoké břidlicové útesy. Prales se rozprostíral několik desítek metrů dopředu i dozadu a končil u kolmých skalních stěn. Na okraji borového lesa Hendel na okamžik výpravu zastavil a chvilku se dohadoval s Menionem. Ukazoval do pralesa, pak na skalnaté vrcholky a bylo vidět, že se na něco vyptává. Zanedlouho se k nim připojil Allanon a ten mávnutím přivolal i zbytek výpravy, který utvořil kroužek kolem Hendela a Meniona.

„Hory, které máme před sebou a musíme překročit, se jmenují Vlčí hřbety a pro trpaslíky i skřety je to jakási země nikoho," vysvětloval tiše Hendel. „Zvolili jsme tuhle cestu, protože tady hrozí nejmenší nebezpečí, že bychom se srazili se skřeti loveckou hlídkou, což by zaručeně skončilo bojem. Říká se, že Vlčí hřbety obývají bytosti z jiného světa — dobré, co?"

„K věci," vskočil mu do řeči Allanon.

„Věc je v tom," pokračoval Hendel, aniž by se dal pochmurným historikem vyvést z míry, „že zhruba před patnácti minutami nás zpozoroval jeden, možná dva skřeti zvědové. Možná je jich kolem i víc, to si zatím nejsme jistí — tady horal tvrdí, že zahlédl stopy větší skupiny. Ti zvědové nás ovšem každopádně ohlásí a spěšně přivolají posily, takže teď

sebou musíme opravdu hodit."

„Je to ještě horší!" prohlásil Menion rychle. „Podle všech známek máme nějaké skřety i před sebou, buď v tom borovém porostu nebo někde za ním."

„Možná že ano, možná že ne, horale," zarazil ho Hendel ostře. „Borový prales se táhne stejným způsobem zhruba dva kilometry a skalní stěny za nimi také, ale v místě, kde les končí, se skály prudce sbíhají a tvoří Průsmyk smyčky — nebo, jak mu někteří říkají, Oprátky, což je v těchto místech jediný vstup do Vlčích hřbetů. Musíme jím projít. Kdybychom chtěli Oprátku obejít, zabralo by nám to minimálně dva dny, ale pravděpodobně ještě o něco víc a riskovali bychom téměř jistou srážku se skřety."

„Dost dohadování," zarazil ho přísně Allanon. „Uděláme líp, když si pospíšíme. Jakmile projdeme průsmykem, budeme v horách a tam se za námi skřeti určitě nepustí."

„Tak to mě vážně uklidnilo," zabručel tiše Flick.

Členové výpravy mizeli jeden za druhým v husté stěně borového porostu a s Hendelem v čele se rychle proplétali mezi silnými kmeny pokrytými načervenalou kůrou. Zem byla poseta silnou vrstvou suchého jehličí, takže chůze po něm byla naprosto nehlučná. Nad hlavami skupiny se uzavírala zelená klenba, větve stromů se ve výši splétaly jako podivná pavučina gigantického pavouka. Společnost se držela v patách Hendelovi, který i v tomhle velmi špatně schůdném terénu vybíral cestu rychle a jistě. Ušli několik set metrů, když je náhle posuňkem zastavil Durin, který se začal s tázavým výrazem rozhlížet a zhluboka se nadechoval.

„Kouř," prohlásil najednou. „Zapálili prales!"

„Já žádný kouř necítím," zavrtěl hlavou Menion, který několikrát zhluboka nasál vzduch.

„Ty taky nemáš výjimečně bystré smysly elfů," prohlásil klidně Allanon. Obrátil se k Durinovi. „Nemohl bys odhadnout, kde ho asi zapálili?"

„Já ten kouř cítím také," prohlásil nepřítomně Shea, který žasl nad tím, že jeho smysly jsou stejně ostré jako smysly elfů.

Durin se pomalu otáčel na všechny strany a pokoušel se zjistit, odkud přesně kouř přichází.

„Nevím, ale skoro bych řekl, že ho zapálili na několika místech najednou. Jestli je to pravda, vzplane okolní les během několika minut jako pochodeň!"

Allanon na kratičkou chvilku zaváhal, ale pak pobídl výpravu dál směrem k Průsmyku smyčky. Pospíchali, aby byli co nejdříve pryč z míst, která se mohla každou vteřinu změnit v ohnivou past a uvěznit je navěky. Jakmile by se oheň začal šířit korunami stromů, byl by osud výpravy zpečetěn. Allanon i Balinor natáhli nohy a jejich rychlý krok přinutil malého Sheu a Flicka do běhu, protože jinak by zůstali pozadu. V jednom okamžiku Allanon něco zavolal na Balinora, který vskočil mezi stromy, kde se jeho mohutná postava vzápětí ztratila. Vpředu zmizeli v porostu Menion a Hendel a oba venkované viděli jen tu a tam pohybující se záda elfích bratří, kteří se proplétali porostem s hbitostí ještěrek. Jediný, koho viděli jasně, byl Allanon, který teď zůstal poslední v řadě a neustále pobízel Sheu s Flickem k rychlejšímu běhu. Mezi kmeny se začala na několika místech objevovat oblaka šedomodrého kouře podobná husté mlze. Kouř zastíral stezku a ještě ztěžoval už tak obtížné dýchání. Plameny však zatím vidět nebylo. Zřejmě ještě oheň nezesílil natolik, aby se vyšvihl vysoko do propletených korun stromů. Během několika minut naplnil kouř celé okolí a Shea i Flick se téměř po každém nadechnutí rozkašlali. Oči je pálily a začaly jim z podráždění slzet. Najednou je Allanon výkřikem zastavil. Váhavě zpomalili, zůstali stát a čekali na pokyn k další cestě, ale Allanon upíral oči kamsi dozadu a jeho tmavá tvář byla za závojem kouře podivně zsinalá. Vzápětí se ze stěny pralesa za nimi vynořil mohutný Balinor, těžký plášť pevně přitažený k tělu.

„Měl jsi pravdu, jsou za námi," vyrážel ze sebe trhaně slova, zatímco lapal po dechu. „Zapálili nám prales za zády, napříč soutěskou," informoval zamračeného historika. „Vypadá to jako past, chtějí nás zahnat do Průsmyku oprátky."

„Zůstaň s nimi," přikázal mu rychle Allanon a ukázal na poplašené venkovany. „Musím

dohonit ostatní, než dorazí do průsmyku."

S rychlostí na tak velkého muže až neuvěřitelnou se jejich vůdce rozběhl a zmizel vepředu mezi stromy. Balinor pokynul bratrům, aby ho následovali, a urychleně se pustil stejným směrem jako Allanon. Cestou bojovali o každé nadechnutí a v oblacích hustého kouře jen velmi obtížně hledali stezku. Pak se s děsivou hlasitostí ozval ostrý praskot hořícího lesa a prchající bratři cítili, jak se zvyšuje teplota. Oheň je doháněl. Během pěti minut ho budou mít za zády a upečou se zaživa! Se sípavým kašlem běžela trojice hustým kouřem v zoufalé snaze uniknout planoucímu peklu, které se jim řítilo v patách. Shea v běhu vrhl pohled vzhůru a ke své hrůze viděl, jak jim téměř nad hlavami plameny přeskakují z jednoho stromu na druhý a pak se pomalu, ale neodvratně plazí dolů po mohutných kmenech.

Poté začala clona kouře řídnout a prchající trojice před sebou spatřila vysokou stěnu útesu. Balinor je posuňkem pobídl tím směrem. O několik minut později, když proběhli podél úpatí skalní stěny, uviděli zbytek výpravy shromážděný na malém prostranství mimo dosah plamenů hořícího lesa. Před nimi příkře stoupala kamenitá stezka, která se točila vzhůru mezi balvany a mizela v Průsmyku oprátky. Když se naše trojice připojila k ostatním, stál už prales v jediném plameni.

„Pokoušejí se nás přinutit k rozhodnutí, zda se upečeme v ohni, nebo se vydáme do průsmyku," vykřikl Allanon do praskotu planoucích stromů a všichni toužebně upřeli oči ke kamenité stezce. „Vědí, že nemáme na vybranou, ale oni taky ne, a navíc ti za námi budou muset čekat, až spáleniště vychladne, takže tím svou výhodu částečně ztrácejí. Durine, pusť se do průsmyku, prohlídni opatrně ústí a pokus se zjistit, jestli tam někde skřeti nastražili léčku."

Elf vyrazil bez jediného slova a přikrčený těsně u skalní stěny začal rychle vystupovat po stezce. Pozorovali ho, dokud se jim o kus výš neztratil mezi balvany. Shea tam stál s ostatními a zoufale si přál, aby mohl být nějakým způsobem užitečný.

„Skřeti nejsou hloupí," pronikl mu najednou do myšlenek Allanonův hlas. „Ti v průsmyku vědí, že pokud se jejich druhům, kteří zapálili prales, nepodařilo dostat nás včas, jsou teď odříznuti horkým spálištěm.

Ústup Vlčími hřbety by neriskovali za žádnou cenu, a to znamená buď to, že na nás v průsmyku čeká velká přesila skřetů, což by Durin snadno zjistil, nebo mají za lubem úplně něco jiného."

„Ať je to, co je to, zkusí to pravděpodobně v místě, kterému se říká Uzel," vmísil se do hovoru Hendel. „Kus před tím místem se cesta zužuje tak, že mezi svislými skalními stěnami projde sotva jeden člověk, a pak se rozšíří do malé planinky." Odmlčel se a chvilku uvažoval.

„Nechápu jenom," využil jeho odmlčení Balinor, „jak by nás tam chtěli zastavit. Okolní útesy jsou téměř kolmé, naprosto neschůdné, dají se zlézt jen s nesmírnou námahou a výstup je nepředstavitelně nebezpečný. Skřeti neměli dost času dostat se tam nahoru poté, co nás zpozorovali!"

Allanon zamyšleně přisvědčil, bylo vidět, že s hraničářem souhlasí a sám si nedokáže představit, jakou léčku jim mohli skřeti připravit. Menion Leah se dal do tichého hovoru s Balinorem, pak se najednou odpojil od skupiny a pustil se kupředu k ústí průsmyku, kde se kamenné stěny po obou stranách rychle přibližovaly, a s očima upřenýma dolů pozorně prohlížel zem. Horko z hořícího dřeva dosáhlo takového stupně, že poutníci byli nuceni postoupit o kus výš směrem k ústí průsmyku. Celé okolí se halilo do oblaků šedomodrého dýmu, který se valil od hořícího lesa jako jednolitá stěna a teprve pak se pomalu rozptyloval ve vzduchu. Zatímco šestice čekala na Menionův a Durinův návrat, minuty se neuvěřitelně vlekly. Horala stále ještě ze svého místa viděli, postupoval sotva krok za krokem s očima upřenýma k zemi a prohlížel půdu v ústí průsmyku píď po pídi. Chvílemi se v řídnoucím kouři míhala jen jeho silueta. Nakonec se Menion narovnal a vracel se nazpět, a jako by se byli domluvili, těsně v patách se mu objevil elf.

„Našel jsem tam nějaké stopy, ale i když jsem prošel průsmyk až k nejužšímu místu, nikde není živé duše," hlásil Durin. „Nikde není známka ani po skřetech ani po nějaké léčce. Prošel jsem těsně za nejužší místo, a když jsem ani tam nenarazil na známku po nepříteli, vrátil jsem se."

„Je tady ještě jedna věc," téměř mu skočil do řeči Menion. „V ústí průsmyku jsem našel dvě řady celkem jasných stop. Byla to dvojice, která vešla dovnitř a o něco později zase vyšla ven. Skřeti."

„Museli kolem nás proklouznout ještě v borovém lese — drželi se u jedné nebo druhé skalní stěny, zatímco my jsem se prodírali středem," zabručel rozzlobeně Balinor. „Jenže jestliže byli v průsmyku před námi a pak se vrátili, co tam vlastně..."

„Když tady budeme jen tak sedět a bavit se, rozhodně to nezjistíme!" prohlásil znechuceně Allanon. „To by byly jen domněnky. Hendele, vy dva s horalem dopředu a dejte na sebe pozor. Ostatní do řady ve stejném pořadí jako předtím."

Podsaditý trpaslík vyrazil s Menionem po boku a oba muži bystrými zraky kontrolovali každý balvan i každý sebemenší chomáč křoví lemující klikatou stezku, která se směrem k Průsmyku smyčky neustále zužovala. Ostatní je v nevelké vzdálenosti následovali a vrhali pátravé pohledy na všechny strany. Shea se v jednom okamžiku ohlédl a zjistil, že zatímco má Allanona skoro v patách, Balinor zmizel z dohledu. Bylo jasné, že Allanon nechal Balinora vzadu, na okraji hořícího pralesa jako hlídku, která měla zjistit nevyhnutelný příchod skřetích lovců skrývajících se za plameny hořícího borového lesa. Shea podvědomě tušil, že jsou v pasti pečlivě nastražené lstivými skřety a že zbývá jen zjistit, jak ta past vypadá.

Stezka před nimi prvních sto metrů prudce stoupala a stále se zužovala a nakonec se skutečně kamenné stěny přiblížily tak, že mezi nimi tak tak prošla jediná osoba. Průsmyk vlastně nebyl nic jiného než hluboký zářez v kolmé stěně útesu. Jeho stěny se směrem nahoru sbíhaly a vysoko nad hlavou výpravy se téměř dotýkaly. Křivolakou stezku plnou balvanů jen slabě ozařovalo světlo z úzkého proužku nebe, který se modral téměř v nedohlednu. Postup skupinky se viditelně zpomalil, protože oba zvědové v čele neustále pátrali po sebemenší známce přítomnosti skřetů. Shea sice nevěděl, jak daleko zašel Durin do průsmyku, ale předpokládal, že nedošel až k místu, kterému Hendel říkal Uzel. Nebylo těžké uhodnout, proč se tak příslušné části stezky říká. Průchod byl tak úzký, že musel v každém, kdo tudy procházel, vyvolat pocit, že se dusí, že se kamenné stěny kolem něj svírají jako katovská smyčka a stejně jako ona se ho snaží zardousit. Hned vedle sebe slyšel přerývaný Flickův dech a sám cítil, jak tísnivě na něj doléhá blízkost skalních stěn. Skupina pomalu postupovala dál a dál, větší členové přikrčení, aby se vyhnuli ostrým balvanům, vyčnívajícím ze zužujících se kamenných stěn.

Najednou se jejich postup ještě zpomalil a linie se změnila v hlouček. Za sebou slyšel Shea rozčilený Allanonův hlas, který se dožadoval vysvětlení; chtěl nejen vědět, co se děje, ale také pustit dopředu. Průchod však byl tak úzký, že nebylo kam ustoupit. Shea natahoval krk a snažil se nahlédnout kupředu. Viděl však jen to, že kousek před Hendelem a Menionem se zřetelně rozjasnilo — stezka se tam očividně rozšiřovala. Průsmyk smyčky už tedy měli téměř za sebou. Jenže přesně ve chvíli, kdy měl Shea dojem, že dosáhli relativního bezpečí, zaslechl z čela výpravy několik rozhořčených výkřiků a jejich řada se zastavila. Pološerem se ozval vzteklý a překvapený Menionův hlas. Allanon tiše a zuřivě zaklel a přikázal výpravě, aby se pohnula kupředu. Chvíli se nic nedělo, ale pak se řada začala přece jen centimetr po centimetru posouvat kupředu a nakonec se všichni členové skupiny ocitli na široké, sluncem ozářené plošině, ohraničené ze tří stran kolmými skalami.

„Tak přesně toho jsem se bál," bručel si Hendel pro sebe, právě když ze skalní praskliny vyšel Dayel následovaný Sheou. „Doufal jsem, že se ti lumpové tak daleko do země nikoho neodváží. Tak to vypadá, horale, že nás pěkně skřípli."

Shea vyšel na širokou skalní římsu, kde už stáli ostatní členové výpravy a mluvili spolu tichými stísněnými hlasy. Těsně za nimi se ze skály vynořil Allanon a společně se začali

rozhlížet po scéně, která se jim rozvírala před očima. Za úzkým průchodem, kterým sem dorazili, vybíhala skalní stěna do jakési římsy zhruba pět metrů široké, která spadala kolmo do strašlivé propasti, jejíž dno leželo o mnoho desítek metrů níže. I v jasném slunečním světle se zdála hlubina bezedná. Kamenné stěny za nimi vytvářely půlkruh a pak pokračovaly vlevo i vpravo popraskanými kolmými stěnami, které teprve po několika desítkách metrů ustupovaly mírnějším svahům porostlým hustým lesem. Jakýmsi zvláštním řízením osudu měla propast, otvírající se jim u nohou, zřetelnou podobu nepravidelné smyčky. Obejít ji nebylo možné. Na protější straně propasti visely zbytky něčeho, co ještě před nedávném byl visutý provazový most s dřevěnou podlahou, který představoval jedinou možnost, jak hlubinu překročit. Osm párů očí se upřelo na kolmé stěny a zoufale hledalo nějaký způsob, který by jim umožnil slézt hladké a kolmé stěny. Bylo však víc než jasné, že jediná cesta z pasti vede přes hlubinu, která jim zela do tváře.

„Skřeti dobře věděli, co dělají, když zničili most!" zuřil Menion. „Uvěznili nás mezi sebou a touhle bezednou dírou! Nemusí vlastně do průsmyku ani vkročit. Stačí jim počkat, až vyhládneme k smrti. To je ale hloupé..."

Zuřivostí nebyl schopen dalšího slova. Teď si všichni uvědomovali, jak hloupě se dali chytit do tak jednoduché a přitom účinné pasti. Allanon přikročil ke skalnímu okraji, pátravě se zahleděl do hlubiny, pak začal pozorně prohlížet terén na druhé straně a pokoušel se najít něco, co by jim umožnilo podniknout alespoň pokus o zdolání propasti.

„Kdyby byla ta vzdálenost o kousek menší a byl tady o trochu větší rozběh," zauvažoval nahlas Durin s marnou nadějí v hlase, „mohl bych se pokusit přeskočit na druhou stranu." Shea odhadl vzdálenost od okraje skalní římsy k plošince na druhé straně rokliny na nějakých deset metrů. Zavrtěl pochybovačně hlavou. I kdyby byl Durin tím nejlepším skokanem na světě, představoval by takový skok, a navíc za současných podmínek, podnik více než pochybný.

„Počkejte!" vykřikl najednou Menion, popošel k Allanonovi a ukázal směrem k severu. „Co támhleten starý strom, který visí ze skály vlevo?"

Všichni obrátili pohledy tím směrem, ale zdálo se, že nikdo neví, co chce horal naznačit. Strom, o kterém mluvil, vyrůstal s kořeny vklíněnými do stěny útesu zhruba sto metrů od nich. Šedý kmen se jasně črtal proti jasnému nebi a holé větve se těžce nakláněly dolů jako končetiny jakéhosi unaveného obra, který zkameněl v půli pohybu. Byl to jediný strom, který vyrůstal v dohledu na kolmých stěnách, než začaly klesat dolů a měnit se v pozvolnější svah porostlý zelení. Stejně jako všichni ostatní obrátil Shea oči směrem, kam Menion ukazoval, ale tak jako oni neviděl nic, co by mu dodalo naděje.

„Kdyby se mi do toho stromu podařilo vystřelit šíp, ke kterému bychom uvázali slabé lanko, mohl by ten nejlehčí z nás přeručkovat na druhou stranu a lanko upevnit, aby ho mohli použít i ostatní," navrhoval princ z Leahu a levou rukou sevřel svůj dlouhý tisový luk.

„To je dál než sto metrů," odpověděl mu nedůvěřivě Allanon. „Když k tomu připočítáš váhu lanka, o kterém jsi mluvil, musel by to být skutečně rekordní výstřel — a to nemluvím o tom, že bys musel vystřelit takovou silou, aby se šíp zarazil dost hluboko a unesl váhu muže, třebaže lehkého. Nevěřím, že bys to dokázal."

„No dobrá, ale pak musíme rychle vymyslet něco jiného, nebo můžeme zapomenout na Shannarův meč a všechno ostatní," zabručel Hendel a ošlehaná tvář mu potemněla hněvem.

„Já bych měl jeden nápad," ozval se najednou Flick a postoupil o krok kupředu. Všichni obrátili pohledy k podsaditému venkovanovi, jako by zapomněli, že ho mají vůbec s sebou, a teď ho viděli poprvé.

„Tak výborně, hlavně si to nenechávej pro sebe!" vykřikl netrpělivě Menion. „Tak ven s tím, Flicku!"

„Kdyby se ve skupině našel opravdu dobrý lučištník —" střelil Flick po Menionovi jedovatým pohledem, „— mohl by vystřelit šíp s lankem do dřevěných zbytků mostu, které visí támhle naproti, a přitáhnout je na tuhle stranu."

„To je věc, která stojí za pokus!" souhlasil okamžitě Allanon. „Takže kdo —"

„Zařídím to," pospíšil si Menion a oplatil Flickovi ne právě přátelský pohled.

Allanon krátce přikývl a Hendel vytáhl ze svého vaku pevné lanko, které Menion zručně přivázal těsně za hrot vybraného šípu. Volný konec lanka si připevnil k širokému koženému opasku. Nasadil střelu na tětivu luku a pozvedl zbraň. Všechny oči se upřely přes propast ke zbytku mostu na druhé straně. Menion sledoval spojovací lana dolů do hlubiny, až objevil kus dřeva, upevněný na jednom z nich téměř až na konci, v hloubce přes deset metrů. Společnost bez dechu sledovala, jak natáhl těžký tisový luk a pečlivě zamířil. Pak s ostrým zazvoněním tětivy šíp vypustil. Šíp zasvištěl nad propastí a zarazil se hluboko do dřeva. Lanko upevněné za hrotem se volným obloukem táhlo Menionovi k pasu.

„Skvělá rána, Menione," poklepal Durin horala po rameni a princ z Leahu se spokojeně usmál.

Opatrně táhli most nazpět, až dosáhli na hlavní lana. Allanon se začal rozhlížet po něčem, čím by je upevnili, ale kůly, k nimž byla lana původně uvázána, skřeti vytrhli a shodili do propasti. Nakonec se Hendel s Allanonem zapřeli na okraji propasti do jednoho z lan a pevně je napnuli a drobný Dayel pomalu a opatrně přeručkoval na druhou stranu. Za sebou táhl silnější lano uvázané kolem pasu. Pár děsivých okamžiků se elf kymácel nad propastí, zatímco obr v černém plášti a mlčenlivý trpaslík pevně svírali lano, na kterém prakticky závisel jeho život. Hned potom se objevil Balinor a přinesl zprávu, že oheň před soutěskou pomalu dohořívá a že skřeti lovci budou mít cestu do Průsmyku smyčky volnou. Balinor spěšně upevnil lano, které měl s sebou, na kůly na druhé straně propasti a jeho konec přehodil nazpět. Lano bylo dostatečně dlouhé, aby mohlo být upevněno k několika velkým balvanům v místě, kde průsmyk ústil na skalní římsu. Zbývající členové společnosti překonali strašlivou hlubinu stejným způsobem jako Dayel — jeden po druhém ručkovali po laně nad nedohlednou propastí — až stáli všichni bezpečně na druhé straně. Nakonec přeřízli lano a spolu se zbytky starého mostu svrhli jeho konec do propasti, aby se ujistili, že je nikdo nemůže následovat.

Allanon přikázal společnosti, aby se na další cestu vydala co nejtišeji a neupozornila skřety, kteří se touhle dobu už jistě blížili, že kořisti se podařilo z nastražené pasti uniknout. Než vyrazili, přistoupil vysoký historik k Flickovi, položil mu velkou dlaň na rameno a chmurně se usmál.

„Milý příteli, dnes sis vysloužil právo být členem téhle společnosti — právo platnější, než ti dává tvé příbuzenství s bratrem."

Pak se rychle otočil a mávl na Hendela, aby se opět ujal vedení. Shea vrhl pohled na Flickovu zčervenalou a šťastnou tvář a nadšeně ho poklepal po zádech. Určitě si vydobyl právo stát po boku ostatních — právo, které si Shea musí teprve zasloužit.

Kapitola 11

Společnost pronikla dalších šestnáct kilometrů do pohoří Vlčích hřbetů, než dal Allanon příkaz k odpočinku. Průsmyk smyčky a nebezpečí skřetího útoku už byly dávno za nimi a teď se pohybovali hluboko v pralese. Až dosud jejich cesta pokračovala rychle a bez překážek, stezka byla široká a pohodlná, a přestože byli dost vysoko v horách, už nějakou dobu šli prakticky po rovině. V chladném a ostrém vzduchu byla chůze téměř příjemná a vlahé odpolední slunce, které se opíralo členům společnosti do tváří, jim dodávalo skvělého ducha. Prales v horách nebyl jednolitý, tu a tam ho přerušovaly kamenné hřebeny a hřbety, jejichž nejvyšší vrcholky byly většinou úplně holé a pokryté sněhem. I když tyto hory byly zakázaným krajem už v dávné minulosti a zákaz dodržovali dokonce i trpaslíci, společnost zatím nenarazila na nic, co by se lišilo od běžné horské krajiny nebo signalizovalo přítomnost nějakého nebezpečí. Kolem se ozývaly všechny zvuky obyčejného lesa — od zvučného vrzání a cvrkání hmyzu po veselé písně mnohobarevných ptáků všech podob a velikostí. Zdálo se, že když volili cestu, která je měla dovést do vzdálených síní Paranoru, volili moudře.

„Až se zešeří, utábořím se na noc," oznámil jim vysoký poutník, když se kolem něj shromáždili. „Já vás ale brzo ráno opustím a vydám se na průzkum krajiny za Vlčími hřbety, abych zjistil, jestli tam nejsou nějaké stopy po Černém mágovi nebo jeho emisarech. Až vyjdeme z hor a projdeme krátkým pruhem Anarského pralesa, budeme mít před sebou pláně, které musíme přejít, abychom se dostali k Dračím štítům, přímo pod Paranor. Jestliže ovšem stvoření ze severu nebo jejich spojenci na pláních hlídkují, musím se to dozvědět, abychom mohli zvolit jinou cestu."

„Půjdeš sám?" zeptal se Balinor.

„Myslím si, že to bude bezpečnější pro nás všechny. Samotnému mně bude hrozit jen minimální nebezpečí, a na druhé straně vám, až se dostanete do středního Anaru, bude možná každá ruka dobrá. Jsem si skoro jistý, že skupiny skřelích lovců budou střežit všechny průsmyky, které umožňují cestu z hor, a budou se snažit nepustit vás z nich živé. Hendel vás ale dokáže v horách vést stejně dobře, možná i líp než já, a pomůže vám vyhnout se nastraženým pastem. Pokusím se k vám přidat cestou, ještě než vyjdete na pláně."

„Kudy se pustíš?" zeptal se zachmuřený trpaslík.

„Myslím, že nejlepší a nejbezpečnější cesta vede Nefritovou soutěskou. Budu vám značit cestu útržky látky, tak, jak jsme to dělali už předtím. Červená znamená nebezpečí. Držte se po bílých značkách a všechno bude v pořádku. Tak a teď na cestu, dokud nám pořád ještě zbývá nějaké světlo."

Pravidelným tempem pokračovali v cestě Vlčími hřbety, dokud se slunce neponořilo za rozeklané vrcholky západních hor a zešeřilo se tak, že na cestu už skoro nebylo vidět. Byla temná bezměsíčná noc a okolní divoký kraj osvětlovala jen matná záře hvězd. Společnost se utábořila pod nebetyčnou, křivolakou stěnou útesu, který se jako obrovská čepel zabodával do nočního nebe nad nimi. Na otevřených okrajích tábořiště rostly husté skupiny vysokých borovic, které vlastně tvořily kolem tábora jakýsi půlkruh a poskytovaly tak dobrou ochranu. Poutníci znovu snědli studenou večeři ze svých zásob, protože si stále ještě netroufali rozdělat oheň, který by mohl upozornit na jejich přítomnost. Hendel rozdělil stráže na celou noc, což byla v nepřátelském kraji zcela samozřejmá věc. Členové výpravy se střídali na hlídce, zatímco ostatní v klidu spali. Po jídle už nikdo příliš nemluvil, každý cítil únavu po celodenním pochodu, a tak se všichni zabalili do přikrývek a zanedlouho celý tábor spal.

Shea si vzal dobrovolně první hlídku, dychtivý uplatnit se jako člen společnosti. Měl

stále pocit, že zatímco ostatní už riskovali své životy, on zatím ani v nejmenším nepřispěl ke zdaru výpravy. Sheův přístup k cestě do Paranoru se během minulých dvou dnů velmi změnil. Začínal si uvědomovat, jak důležité je získat meč, jak velmi na něm závisí bezpečí obyvatel všech čtyř zemí, kterým má poskytnout ochranu proti Černému mágovi. Nebylo to dlouho, co utekl před nebezpečím, které představovali lebkonoši, a také před tíhou dědictví potomka Shannarova rodu. Teď se vydal vstříc nebezpečí mnohem většímu, chystal se postavit tváří v tvář síle tak strašlivé, že její hranice nikdo nedokázal určit — a k ochraně neměl nic víc než vůli a odvahu sedmi smrtelníků. I když si tohle všechno Shea uvědomoval, cítil v hloubi duše, že kdyby odmítl pokračovat v cestě, kdyby odepřel přispět k úspěchu výpravy tou malou troškou, kterou mohl nabídnout, zradil by svou příslušnost jak k rodu lidí, tak k rodu elfů. Popřel by tak stále sílící pýchu nad tím, že i on se kromě jiných účastní akce, jež má zajistit bezpečí a svobodu všech národů na straně dobra. Věděl, že by ten pokus podnikl, i kdyby mu teď někdo řekl, že jejich výprava je odsouzena k neúspěchu.

Allanon se bez jediného slova uložil na zem a za několik vteřin spal. Shea během své dvouhodinové hlídky tu a tam pohlédl na jeho nehybné tělo, jako by z něj čerpal sílu, a když ho přišel vystřídat Durin, zabalil se do přikrývek a zanedlouho usnul také. Krátce po půlnoci, když vstával Flick, na kterého přišla řada, pohnul se i jejich vůdce. Jediným plynulým pohybem vstal, zahalil se do svého pláště a jeho zjev byl stejně zlověstný jako ve chvíli, kdy se s ním Flick setkal poprvé při návratu do Stinného údolí. Allanon se chvilku rozhlížel po spících členech výpravy a nakonec vrhl pohled k Flickovi, sedícímu nehybně na balvanu u okraje mýtiny. Pak se bez jediného slova, bez jediného gesta obrátil k severu, vykročil na lesní stezku a zmizel v temnotě pralesa.

Allanon kráčel neúnavně celý zbytek noci a mířil k Nefritové soutěsce, ke střednímu Anaru a k pláním ležícím na západ od pralesa. Jeho černá postava klouzala temnotou pralesa s rychlostí a tichostí prchajícího stínu, který jako by se ve spěchu jen tu a tam dotýkal země. Zdálo se, že jeho postava je nehmotná; procházel životy malých lesních tvorů, kteří jej zahlédli a vzápětí na něj zapomněli. Zůstávali stejní, a přece jen trochu jiní, protože v jejich nechápajících myslích přetrvávala jako otisk letmá vzpomínka na černou postavu, která se mihla kolem. Znovu se zamyslel nad jejich cestou do Paranoru, probíral všechno, co věděl — a bylo toho mnohem víc, než věděl kdokoliv jiný. Cítil se podivně bezmocný, když si uvědomil, že stojí tváří v tvář tomu, co se nazývá konec epochy. Všichni ostatní jen matně tušili jeho úlohu ve všem tom dění, v tom, co leželo před nimi, ale on musel žít s pravdou, kterou znal a která se týkala jeho i jejich budoucích osudů. Při tom pomyšlení si cosi polohlasně zamumlal sám pro sebe, cítil odpor k tomu, co se dělo a na čem měl svůj podíl, ale věděl, že nemá jinou volbu. Jeho podlouhlá hubená tvář vypadala na temném pozadí mlčících lesů jako maska nejistoty. Pokračoval v osamělé cestě, a i když měl ve tváři výraz plný starostí, uvnitř byl naplněn rozhodností, která pomáhá duši ve chvíli, kdy srdce už nemá dost sil.

Úsvit ho zastihl v jedné z nejhustších částí pralesa, který se táhl v délce několika kilometrů neschůdnou krajinou posetou obrovskými balvany a kmeny padlých stromů. Všiml si, že je okolní les podivně tichý, jako by na zem položila ledovou ruku sama smrt. Cesta za ním byla pečlivě značena malými útržky bílé látky. Teď postupoval mnohem pomaleji. Až dosud nenarazil na nic, co by vzbudilo jeho podezření nebo zájem, ale v téhle chvíli se v něm začal ozývat jakýsi šestý smysl a varoval ho, že něco není v pořádku. Dorazil k místu, kde se stezka větvila do dvou stran. Jedna cesta, široká a udržovaná, vypadala jako hlavní a vedla dolů do míst, kde se otvíralo něco jako velké údolí. Nebylo možné určit to přesněji, protože vysoké stromy zastíraly prakticky celý výhled. Druhá větev se téměř ztrácela v hustém podrostu, který ji dusil ze všech stran. Tudy mohl projít stěží jeden člověk za druhým, a pokud by chtěli jít dva vedle sebe, museli by si cestu prosekat. Zanedbaná stezka vedla vzhůru k vysokému hřebenu, který mířil směrem od Nefritové

soutěsky.

Zachmuřený historik se najednou narovnal, protože ucítil přítomnost jiné, nesmírně nebezpečné živé bytosti. Přestože se nikde nepohnul ani lístek, vnímal, jak k němu odkudsi zdola, z neviditelného údolí stoupá zlo. Ať už to bylo cokoliv, číhalo to na své oběti v záloze někde u dolní cesty. Allanon rychle utrhl další dva proužky látky, červený a bílý, a uvázal červený na začátek cesty do údolí a bílý ke stezce vedoucí vzhůru. Pak zůstal nehybně stát a napjatě poslouchal, ale i když stále cítil přítomnost cizí bytosti v údolí pod sebou, nezaznamenal žádný pohyb. Síla toho stvoření byla proti jeho síle zanedbatelná, ale jeho druhům mohla být nebezpečná. Znovu se přesvědčil, že útržky látky pevně drží, a vykročil vzhůru k hřebenu. Vzápětí zmizel v hustém podrostu.

Uběhla téměř hodina, než se stvoření, které leželo u cesty do údolí, rozhodlo vydat se na průzkum. Bylo velmi inteligentní, a to bylo něco, s čím Allanon nepočítal. Tvor snadno poznal, že ať nahoře prošel kdokoliv, vycítil nebezpečí a úmyslně se mu vyhnul. Zjistil také, že ten nahoře disponuje silami mnohem většími než on sám; proto ležel nehybně v úkrytu a čekal, až nebezpečný protivník odejde. Nakonec došel k názoru, že hrozba pominula. O pár minut později už si prohlížel rozcestí, na němž ve slabém vánku povlávaly dva útržky barevné látky. Jak hloupé jsou takové ukazatele, pomyslelo si stvoření pohrdavě a dunivými kroky začalo posouvat své beztvaré tělo kupředu.

Poslední hlídku měl Balinor a ten také viděl, jak se nad východním obzorem objevují první zlatorůžové sluneční paprsky. Vysoký hraničář opatrně probudil ostatní členy výpravy z mírumilovného spánku a ti se jen neradi vybalovali z pokrývek a vstávali do citelného ranního chladu. Všichni vstali, zhltli nějaké to sousto, a zatímco se pokoušeli zahřát, rychle si zabalili a připravili se na další celodenní pochod. Stále ještě bylo chladno, přestože čisté nebe věštilo krásný slunečný den. Někdo se zeptal na Allanona a Flick mu ospale odpověděl, že Allanon odešel krátce po půlnoci, ale že mu neřekl jediné slovo. To ovšem nikoho nepřekvapilo a dál už o tom nikdo nemluvil.

Během hodiny už kráčela společnost pralesem pokrývajícím Vlčí hřbety k severu. Většinu času šli mlčky a dodržovali stejné pořadí jako v předchozích dnech. Hendel postoupil své místo v čele zkušenému Menionu Leahovi, který se pohyboval s tichou elegancí kočky a nehlučně procházel hustou spletí křovin, suchých větví a spadaného listí, které čas od času zakrývaly stezku. Hendel začínal cítit k princi z Leahu určitý respekt. Nebude dlouho trvat a jako zálesák nebude mít sobě rovného. Trpaslík věděl, že je mladý horal zatím unáhlený a nezkušený a že v situaci, v jaké jsou teď, přežije jen ten, kdo je rozvážný, opatrný a věčně na stráži. Jediný způsob, jak se to naučit, je však praxe — a proto Hendel, i když neochotně, dovolil mladému stopaři vést společnost. Sám mu ovšem kráčel těsně v patách a se zdvojenou pozorností sledoval okolí stezky.

Sotva se vydali na cestu, upoutala trpaslíkovu pozornost jedna znepokojující věc, která ovšem zřejmě unikla všem jeho společníkům. Na stezce nebyla jediná známka, jediný náznak toho, že tudy před několika hodinami prošel jejich společník. I když Hendel zkoumal zem co nejpečlivěji, nenašel ani náznak nějakého otisku. Proužky bílého plátna se však objevovaly u stezky v pravidelných intervalech, tak jak Allanon slíbil. Stopa však po něm nezbyla jediná. Hendel znal některé historky, které se vyprávěly o tajemném poutníkovi, a slyšel i o tom, že údajně vládne nadpřirozenými silami. Nikdy ho však nenapadlo, že by někdo mohl být tak dokonalý stopař a zálesák, že by po sobě dokázal naprosto beze zbytku zahladit všechny stopy. Trpaslík tomu nerozuměl, ale zatím se rozhodl nechat si to zjištění pro sebe.

I Balinor, který uzavíral řadu, v té chvíli přemýšlel o podivném muži z Paranoru, o historikovi, který toho věděl mnohem víc, než si všichni ostatní dokázali představit, o tulákovi, kterého zřejmě znali všude a o němž se přesto vědělo tak málo. On sám znal Allanona mnoho let, prakticky od dob, kdy vyrůstal v otcově království z dětských střevíčků. Pamatoval si toho temného cizince, jenž k nim přicházel stejně neočekávaně

jako odcházel, a přestože byl k Balinorovi vždycky laskavý, nikdy se ani slůvkem nezmínil sám o sobě ani o své tajemné minulosti. Moudří mužové všech zemí považovali Allanona za učence a filozofa, jakému není rovného. Jiní ho znali jen jako poutníka, který vždycky dokázal poskytnout dobrou radu a vládl logikou, jíž obyčejný člověk nedokázal vzdorovat. Balinor se od něj mnoho naučil a věřil mu téměř slepě. A přece mu nikdy docela neporozuměl. Chvíli si tu myšlenku obracel v hlavě a pak si uvědomil ještě jednu věc, i když spíš jen mimochodem. Za celou dobu, co Allanona znal, si nevšiml jediné změny v jeho vzhledu. Allanon jako by nestárnul.

Stezka začala stoupat vzhůru, zúžila se a stromy a křoviny po obou stranách se slily v hustou zelenou stěnu. Menion poslušně sledoval látkové značky a nepochyboval, že jsou na správné cestě, i když později, když se jejich postup ztížil, věnoval obhlídce terénu před nimi zvýšenou pozornost. V poledne se stezka najednou rozdělila a zaskočený Menion se zastavil.

„To je zvláštní. Cesta se tady dělí, a přitom tu není značka. Nechápu, proč nám tady Allanon nenechal znamení."

„Asi ho vzal vítr," usoudil Shea, který těžce oddechoval. „Tak kudy se pustíme?"

Hendel začal pečlivě prohlížet zem. Podle tu a tam ohnutých proutků a ulomených listů poznal, že po stezce nahoru někdo šel, ale i na cestě vedoucí dolů objevil otisky šlépějí, i když velmi nezřetelné. Instinktivně vycítil, že na jedné z těch cest, možná i na obou číhá nějaké nebezpečí.

„Nelíbí se mi to — něco tady není v pořádku," zabručel spíš pro sebe. „Ty stopy jsou dost zmatené a mně připadá, jako by to někdo udělal úmyslně."

„Možná všechny ty řeči o tom, že je tahle země tabu, byl docela obyčejný nesmysl," prohlásil Flick suše a usadil se na padlý strom.

Balinor přešel k Hendelovi a oba se začali krátce radit, aby si ujasnili směr k Nefritové soutěsce. Hendel připustil, že cesta směřující dolů bude pravděpodobně kratší, a kromě toho vypadala jako hlavní stezka. Nebyli však schopní určit, kudy se pustil Allanon. Nakonec rozhodil Menion popuzeně rukama a dožadoval se nějakého rozhodnutí.

„Všichni víme, že by Allanon tohle místo neminul, aniž by na něm nechal znamení. Z toho logicky vyplývá, že se něco stalo s tím znamením — nebo s Allanonem. Ať už je to tak nebo onak, nemůžeme tady věčně sedět a čekat, že se to vyřeší samo. Řekl, že se k nám připojí v Nefritové soutěsce nebo v pralese za ní, takže já hlasuju pro to, abychom se vydali tou nejkratší cestou — to je údolím!"

Hendel znovu vyjádřil svůj zmatek nad stopami vedoucími do údolí a upozornil na pocit, který ho varuje před neznámým nebezpečím. Ostatně stejný pocit měl už od chvíle, kdy dorazili na rozcestí, i Shea. Balinor s ostatními se nějakou chvíli se zápalem dohadovali a nakonec dali za pravdu horalovi. Chtěli se vydat kratší cestou, ale byli rozhodnuti zdvojnásobit ostražitost a nedat se v tajemných horách ničím zaskočit. Znovu vytvořili řadu s Menionem v čele a rychlým krokem se začali spouštět po cestě, která jako by je přímo vtahovala do údolí hustě porostlého starými stromy. Cesta se však zakrátko rozšířila a stromy a křoviny začaly ustupovat a zem se změnila v téměř holý, jen mírně skloněný svah. Čím byla cesta pohodlnější, tím rychleji se rozptylovaly jejich obavy a brzo zjistili, že kdysi dávno v minulosti musela být právě tahle cesta hlavní komunikací pro lidí žijící v údolí. Za necelou hodinu došli až na dno údolí. Nebyli s to určit, kde se nacházejí jednotlivé skalní hřebeny, protože je dokonale kryly vysoké stromy obrůstající celé údolí. Stromy zakrývaly prakticky celé okolí, takže poutníci viděli jen kus cesty před sebou, úzké travnaté pásy po obou jejích stranách a modré nebe nad hlavou.

Nešli po dně údolí dlouho, když najednou zahlédli zvláštní konstrukci, která se zvedala mezi stromy jako podivné lešení. Zdálo se, že je téměř součástí okolního lesa, až na to, že její jednotlivé díly byly nepřirozeně rovné. Zanedlouho se přiblížili natolik, aby viděli, že je to soustava zrezivělých silných nosníků a traverz, které tvořily konstrukci rámující velké čtverce a obdélníky modrého nebe. Společnost automaticky zpomalila a všichni začali

prohlížet nejbližší okolí, aby se ujistili, že se nejedná o nějakou past připravenou na neopatrné poutníky. Nikde se však nic nehýbalo, a tak se začali přibližovat k tiché a nehybné stavbě, která je svou tajemností přitahovala.

Cesta najednou skončila a podivná konstrukce se před nimi objevila celá. Mohutné kovové nosníky, jejichž povrch se rozpadal stářím, byly ještě dokonale rovné a zdánlivě stejně silné jako kdysi dávno, když byly nové. Bývaly součástí velkého města, postaveného tak dávno, že už si ho nikdo nepamatoval. Bylo stejně zapomenuté jako údolí, ve kterém kdysi stávalo — poslední pomník dávno zmizelé civilizace. Kovová konstrukce byla pevně zasazena do základů ze hmoty podobné kameni, která se teď působením počasí a času pomalu drolila. Na několika místech ještě byly vidět zbytky zdí. Očím poutníků se naskytl pohled na větší počet podobných zbytků, protože umírající budovy tady byly nahlučeny do husté skupiny táhnoucí se v pásu dlouhém několik set metrů, který končil u stěny pralesa. Ta vyznačovala chabý pokus lidského rodu o proniknutí do nezničitelné přírody. Uvnitř konstrukcí vyrůstalo křoví a jejich šedivými základy už začínaly prorůstat stromy v takovém množství, že město jako by se nerozpadalo, ale dusilo v nenasytné zeleni. Skupina poutníků stála v bezmocném mlčení nad tímto svědectvím zapomenutých časů, nad dílem myslících živých bytostí, jako byli oni sami, které vzniklo a bylo zničeno dávno předtím, než přišli na svět prarodiče užaslých pozorovatelů. Shea při pohledu na rezavé konstrukce a rozpadlé zbytky staveb, jejichž naprosté zmizení už bylo otázkou několika let, pocítil podivnou marnost.

„Co je to za místo?" zeptal se tiše.

„Musí to být zbytky nějakého města," pokrčil Hendel rameny a obrátil se k mladému venkovanovi. „Dovedu si představit, že sem nikdo nevkročil celá staletí."

Balinor přešel k nejbližší konstrukci a pohladil kovový povrch traverzy dlaní. Pod jeho rukou odpadla z materiálu celá sprška rzi a prachu a pod ní se objevila matně šedá barva kovu svědčící o tom, že konstrukce je stále ještě silnější, než se zdá. Zbytek společnosti následoval hraničáře, který pomalu obcházel základy a pečlivě si prohlížel kameni podobný materiál. O chvíli později se zastavil u jednoho rohu, odhrábl prach a slabou vrstvu země a odkryl tak několik čísel — datum vyryté v polorozpadlé zdi. Všichni se nad ním sklonili.

První promluvil užaslý Shea. „Ale to město tady muselo stát už před Velkými válkami! Skoro tomu nemohu uvěřit — musí to být nejstarší konstrukce na světě!"

„Vzpomínám si na to, co nám Allanon vyprávěl o lidech, kteří tehdy na Zemi žili," prohlásil Menion v tom vzácném okamžiku, kdy se každý ze společníků oddal svým vlastním představám. „Byla to velká doba, řekl, a přece je tohle všechno, co nám dneska může říci. Nezbylo po ní nic než pár kovových nosníků."

„Co kdybychom si tady pár minut odpočinuli, než se pustíme na další cestu?" navrhl Shea. „Docela rád bych se aspoň rychle mrknul na ty ostatní budovy."

Zdálo se, že Balinor a Hendel nemají chuť se tady příliš zdržovat, ale nakonec i oni souhlasili s krátkým odpočinkem, ovšem za podmínky, že se celá společnost bude držet pohromadě. Shea provázený Flickem pomalu přešel k vedlejší budově, Hendel si sedl a ostražitě prohlížel okolní obrovité konstrukce. Nenáviděl každý okamžik, který musel strávit v téhle kovové džungli, tak odlišné od jeho vlastního lesního domova. Ostatní se vydali za Menionem za roh budovy, na které našli datum, protože tam na padlém kusu zdi objevil několik písmen — zbytek jména. Neuběhlo ani pět minut a Hendel se přistihl, jak sní s otevřenýma očima o Posledním přístavu a své rodině. S trhnutím se probral a přinutil se soustředit. Viděl všechny členy výpravy, ale Shea s Flickem se přesunuli mrtvým městem kousek vlevo a zvědavě si prohlíželi rozpadlé zbytky, ve kterých se pokoušeli najít další stopy dávno zaniklé civilizace. V témže okamžiku si uvědomil, že když vyloučí hlasy svých společníků, zavládlo v celém okolí až děsivé ticho. Údolí se podobalo mrtvé krajině — neproletěl nad ním jediný pták, nebylo slyšet bzukot hmyzu, utichl i slabý vánek. Hendel měl pocit, že jeho vlastní dech zní po celém okolí.

„Něco se děje!" vydralo se mu z hrdla a ruka mu sjela k pasu, k rukojeti těžké válečné palice.

V té chvíli zahlédl Flick na zemi u jedné stěny budovy, kterou si s Sheou prohlíželi, nějakou matně bílou hmotu, napůl ukrytou v základech. Zvědavě k té neznámé věci popošel a zjistil, že je to něco, co vypadá jako rozlámané bílé hůlky různé síly, tvaru a velikosti, které jsou bez ladu a skladu rozházeny po okolí. Shea si nevšiml, o co se Flick zajímá, poodešel od budovy a s úžasem obhlížel další konstrukci, která se tyčila opodál. Flick postoupil o několik kroků blíž, ale ani ze vzdálenosti několika málo metrů nebyl schopen přesně určit, co má před sebou. Teprve když došel až na místo a postavil se přímo nad bílé předměty, které se ve světle poledního slunce matně odrážely od temné země, uvědomil si s chladným záchvěvem strachu, že jsou to kosti.

Džungle za podsaditým venkovanem se najednou s hlasitým praskotem podrostu a stromů otevřela a ze vzniklého průseku vylezla našedlá, mnohonohá hrůza obludné velikosti, která se tam až dosud ukrývala. Byl to podivný mutant, spojení živé tkáně a stroje, který jako by vystoupil z děsivého snu. Pokřivené nohy podpíraly tělo tvořené zčásti kovovým krunýřem, zčásti svalovinou porostlou ostrými štětinami. Hmyzí hlava se kývala na kovovém krku. Ve výši očí se jí pohybovala dvě dlouhá tykadla zakončená ostrými trny a pod nimi se hladově otvíraly a zavíraly strašlivé čelisti. Obluda, vytvořená jinými lidmi a v jiné době, aby sloužila potřebám svých pánů, přežila vyhlazovací válku, která zahubila její tvůrce. Zůstala odkázána sama na sebe, sama si opravovala kusy kovů své tělo, jež se pomalu rozkládalo, a postupně se měnila v odpudivou stvůru, a co bylo horší — v dravého pojídače masa.

Vrhla se na svou nešťastnou oběť dřív, než se stačil kdokoliv pohnout. Shea byl nejblíž, ale mamutí tvor si ho zatím nevšímal. Udeřil jeho bratra nataženou nohou, přitiskl ho k zemi a s děsivým sípotem k němu začal sklánět hlavu. Shea neváhal ani vteřinu. Hlasitě vykřikl, tasil krátký lovecký nůž a s tou směšnou zbraní v pěsti se vrhl Flickovi na pomoc. Stvoření se právě chytalo sevřít bezvědomou oběť clo čelistí, když jeho pozornost upoutala další lidská bytost, která se na něj s křikem vrhla. Při tomto neočekávaném útoku obluda zaváhala, pustila původní oběť a opatrně ustoupila o krok vzad. Obrovské tělo se mírně komíhalo sem a tam, obluda byla ve střehu a připravená zaútočit na drobnou postavičku, na kterou teď upírala vypouklé zelené oči. „Sheo, ne...!" zaječel Menion v hrůze, když venkovan udeřil nožem do jedné pokřivené nohy. Z tlamy odporného tvora se vydralo zlobné zachrčení a další noha vyletěla kupředu, aby zneškodnila útočníka. Shea však uskočil do bezpečí, takže ho stvůra minula, a okamžitě zaútočil svým malým nožem znovu. Jenže v tom okamžiku se před očima strnulých poutníků obluda na drobného venkovana vrhla jako blesk a všude kolem zavířily pokřivené nohy a tykadla. Shea se právě sklonil nad Flickem, kterého chtěl odtáhnout do bezpečí, když ho mutant jediným úderem srazil na záda, a vzápětí zmizela celá scéna v mračně prachu.

To všechno proběhlo tak rychle, že nikdo neměl čas se ani pohnout. Hendel se v životě s tak velkým a divokým zvířetem nesetkal. Ta obluda musela žít v horském údolí celá staletí a v úkrytu číhat na své oběti. Trpaslík byl od místa zápasu ze všech nejdále, ale okamžitě se vrh! na pomoc ohroženým bratrům. Všichni ostatní zareagovali současně. V okamžiku, kdy se prach usadil natolik, že odhalil obludnou hlavu, zadrnčely tři tětivy najednou a mezi černé chlupy v obličejové části se slyšitelným nárazem dopadly tři šípy. Stvoření zuřivě zaryčelo a zvedlo tělo na několika párech zadních nohu, přední nohy vztyčilo vysoko do vzduchu a upřelo zuřivý pohled na své nepřátele.

Tato výzva nezůstala bez odpovědi. Menion Leah odhodil jasanový luk, vytasil z pouzdra těžký meč a sevřel ho oběma rukama.

„Leah! Leah!" Princ ze sebe vyrazil prastarý bojový pokřik svého rodu a rozběhl se napůl rozpadlými zbytky budovy k obludě. Balinor tasil svůj meč, jehož těžká čepel se zableskla ve slunečním světle, a vrhl se horalovi na pomoc. Durin s Dayelem vystřelovali do hlavy obrovského tvora šíp za šípem. Mutant trhaně ryčel, pokoušel se zbavit střel a

vytrhat si je ze silné kůže neohrabanýma předníma nohama. Menion dorazil ke společnému nepříteli dřív než Balinor a mohutným úderem zaťal nestvůře meč do nejbližší nohy. Cítil, jak ocel s otřesem narazila na kost. Obluda ucouvla a srazila Meniona k zemi, ale v té chvíli ji zasáhla strašlivá rána do hlavy, protože jí mezi oči dopadla s drtivou silou Hendelova válečná palice. Vzápětí se před obrovským stvořením vztyčil Balinor, těžký plášť shrnutý na záda, hruď krytou lesklým pancířem a křičel ze všech sil, aby na sebe přilákal pozornost. Několika přesnými silnými údery uťal princ z Truborohu obludě druhou nohu. Mutant se divoce bránil, snažil se některého ze svých protivníků přitisknout nohama k zemi a vymačkat z něj život, ale naštěstí bezvýsledně. Tři muži znovu vyrazili svůj válečný pokřik a bez váhání se vrhli na stvůru v zoufalém pokusu zahnat ji od svých bezvědomých přátel. Útočili bleskově a promyšleně, soustředili se na mutantovy nechráněné boky a nohy a postupně tak odlákali řvoucího behemota nejdřív na jednu a pak na druhou stranu. Durin s Dayelem se přisunuli blíž a neustále zasypávali obrovský cíl záplavou šípů. Mnoho střel se odrazilo od kovových plátů, ale zbytek zasáhl cíl a stálá bolest rozptylovala pozornost šílící obludy. V jednom okamžiku udeřila Hendela tak silně, že upadl na zem a na několik vteřin ztratil vědomí. Nestvůra se k němu okamžitě vrhla s úmyslem ho dorazit. Rozvážný Balinor však sebral všechnu sílu a zaútočil na stvoření s takovou odvahou a rychlostí, že se jí nepodařilo dostat se k ležícímu trpaslíkovi dřív, než mu Menion pomohl na nohy.

Durinovy a Dayelovy šípy nakonec oslepily pravé oko obludy. Mutant, silně krvácející z oka, obou nohou a mnoha dalších menších ran si uvědomil, že boj prohrál, a pokud včas neuprchne, přijde pravděpodobně o život. Stvůra tedy podnikla krátký zuřivý výpad proti svým nepřátelům, pak se najednou s překvapivou hbitostí otočila a vrhla se zpět do bezpečí svého lesního úkrytu.

Menion se ji nejprve pokusil pronásledovat, ale obluda mu snadno unikla a zmizela mezi prastarými stromy. Pěl členů výpravy rychle obrátilo pozornost k oběma bratrům, kteří leželi v bezvědomí na udupané zemi. Hendel, který měl za léta bojů dost zkušeností v ošetřování raněných, je prohlédl. Na obou tělech našel podlitiny a škrábance, ale ani jeden z bratrů neměl nic zlomeného. Zatím nedokázal určit, jestli nemají nějaké vnitřní zranění. Oba ovšem obluda bodla tykadlem — Flicka do týla kousek nad lopatky a Sheu do ramene. Ošklivé červenofialové skvrny označovaly místa, kudy do jejich těl pronikl jedovatý trn. Jed! Přes opakované pokusy o oživení zůstávali oba bratři v hlubokém bezvědomí, jejich dech byl slabý a celková pobledlost kůže se měnila v nezdravou šeď.

„Z toho je nedostanu," prohlásil nakonec Hendel ustaraně. „Musíme je dopravit k Allanonovi."

„Oni umírají, že?" zeptal se Menion sotva slyšitelným šeptem.

Zavládlo hrobové ticho a Hendel téměř neznatelně přikývl. Balinor se okamžitě ujal velení, přikázal Durinovi a Menionovi nasekat dlouhé rovné větve na nosítka, zatímco on s Hendelem připravil potahy a řemeny, kterými by oba bratry na nosítkách upevnili, Dayela postavil na stráž pro případ, že by se obluda neočekávaně vrátila. O patnáct minut později byla nosítka hotova, bezvědomí venkované na ně byli uloženi a připoutáni řemeny. Hendel přes ně nakonec ještě přehodil přikrývky, aby je ochránil před nočním chladem, a společnost se vydala na pochod. Tentokrát kráčel v čele Hendel a za ním dvě dvojice nesoucí lehátka. Výprava rychle prošla troskami mrtvolně tichého města a po několika minutách našla cestu vedoucí z nebezpečného údolí. Tu a tam se zachmuřený trpaslík nebo některý z jiných členů výpravy ohlédl a vrhl na ruiny města, které jim mizely za zády, nenávistný pohled. Všechny zaplavil trpký pocit bezmoci. Do údolí vstoupili jako silná společnost plná odvahy a rozhodnosti, důvěry ve své schopnosti a úspěch společného poslání. Teď odcházeli a chovali se jako oběti krutého osudu, které porážka připravila o veškerou odvahu.

Rychle pospíchali vzhůru mírným úbočím, které se zvedalo k okolním horským hřbetům. Kráčeli po pohodlné široké cestě, jež se mírnými záhyby klikatila mezi obrovskými tichými

stromy, a všichni bez rozdílu mysleli na své dva zraněné druhy. Zanedlouho se všude kolem ozvaly známé zvuky lesa, které potvrzovaly, že nebezpečí pominulo. Toho si ovšem kromě nemluvného trpaslíka, jehož smysly zaznamenávaly takové změny v jeho domácím prostředí automaticky, nikdo nevšiml. S trpkostí si připomněl, jak se na křižovatce před údolím rozhodovali, kudy dál, a přemýšlel o tom, co se asi stalo s Allanonem a proč jim právě na tak důležitém místě neoznačil cestu. Aniž o tom příliš přemýšlel, došel k názoru, že vysoký poutník znamení na křižovatce nechal, ale že si někdo — nejspíš samo to obludné stvoření, se kterým se utkali — uvědomil, co útržky látky znamenají, a odstranil je. Přemýšlel o tom, jak je možné, že okamžitě nepoznal pravdu, a v úžasu vrtěl hlavou nad vlastní hloupostí. Pak ale raději přidal do kroku a sám pro sebe mezi zuby drtil kletby, z nichž nejednu mířil přímo na svou hlavu.

Došli k okraji údolí a bez přestávky pokračovali dál hlubokým pralesem — spletí obrovských kmenů a křovisek, kam lidská noha nevstoupila jistě celá desetiletí. Místy byly větve stromů tak husté, že tvořily loubí, Které dokonale zakrývalo nebe nad hlavou výpravy. Stezka se postupně zúžila a přinutila je postupovat v řadě za sebou. Barva odpolední oblohy se rychle měnila z hluboké modři na žlutorůžovou a pak krvavě rudou, která označovala konec dalšího dne. Hendel odhadl, že do tmy jim zbývá ještě zhruba hodina. Neměl přesnou představu, kolik cesty musí urazit k Nefritové soutěsce, ale byl si skoro jistý, že už to nemůže být daleko. Všichni věděli, že dnes večer nezastaví, že té noci nebudou spát a že si pravděpodobně nezdřímnou ani celý příští den, pokud se chtějí pokusit zachránit životy obou bratrů. Museli najít co nejrychleji Allanona, aby mohl ošetřit oba venkovany dřív, než jim pomalu účinkující jed pronikne k srdci. Nikdo se k situaci nevyjadřoval, nikdo nepovažoval za potřebné o věci mluvit. Měli jen jedinou možnost a oni ji samozřejmě přijali.

Když slunce o hodinu později zapadlo za vrcholky západních hor, nebyla čtveřice nosičů s to dále snášet strašlivou námahu. Paže měli ztuhlé a téměř bez citu, protože výprava cestou z údolí ani jednou nezastavila. Balinor tedy vydal příkaz ke krátkému odpočinku a celá společnost se vysíleně spustila na měkký mech v temnotě pod korunami večerního pralesa. Většina z nich byla vysílená a všichni jen těžce lapali po dechu. Přišla noc, a když vykročili na další cestu, přenechal Hendel své místo v čele Dayelovi, který byl očividně z celé společnosti nejvysílenější. Oba bratři byli stále v bezvědomí, zabalení v pokrývkách, které je chránily proti prostydnutí. Tváře měli propadlé, popelavé a pokryté drobnými kapičkami potu. Hendel jim zkontroloval puls a s hrůzou zjistil, že v obou bezvládných pažích jen tak tak tepe jiskřička života. Menion zuřivě chodil sem a tam tábořištěm a přísahal pomstu všemu, co ho jen napadlo. Úzkou tvář měl ještě zarudlou z nedávného boje a teď se mu nanovo rozhořela touhou najít něco, na čem by si vylil svou zuřivost.

Po desetiminutovém odpočinku se společnost zvedla k odchodu. Slunce už skutečně zašlo a nechalo je v temnotě přerušované jen světlem hvězd a malého srpku měsíce. Díky temnu postupovala skupina pomalu, stezka se točila sem a hned zas tam a navíc byla natolik nerovná, že chůze po ní byla velmi riskantní. Hendel zaujal Dayelovo místo u zadních držadel Flickových nosítek, zatímco štíhlý elf věnoval všechny své výjimečné schopnosti vyhledávání stezky. Trpaslík si trochu posměšně vzpomněl na látkové proužky, které jim Allanon ponechával, aby nesešli z cesty, a které je měly bezpečně provést celými Vlčími hřbety. V téhle chvíli by je potřeboval víc než kdykoliv předtím, ne sám pro sebe, ale kvůli dvěma malým venkovanům, jejichž životy teď závisely jen na rychlosti. Kráčel za zadními držadly nosítek, a protože jeho ruce ještě zdaleka nepociťovaly únavu, přemílal si celý problém neustále v hlavě a snažil se najít nějaké náhradní řešení. Pak se přistihl při tom, že mu oči neustále sklouzávají ke dvěma vysokým štítům, které rušily více méně rovnou čáru obzoru vlevo od stezky. Trvalo několik minut, než si s trhnutím uvědomil, že se dívá na vstup do Nefritové soutěsky.

V téže chvíli oznámil Dayel, že se stezka těsně před nimi větví do tří stran. Hendel jim

oznámil, že k soutěsce je dovede cesta nalevo. Stezka začala klesat dolů a mířila přímo k oběma vrcholkům. Teď, když měli poutníci jistotu, že se přece jen blíží k cíli své cesty, pocítili jakoby nové síly a naděje, že někde v soutěsce čeká Allanon, je poháněla vpřed ještě rychleji. Shea s Flickem už neleželi na nosítkách nehybně, ale začali se pod pokrývkami nekontrolovatelně zmítat a silně třást. Uvnitř těl zasažených jedem zuřil boj mezi sílícím sevřením smrti a vůlí k životu. Hendel si pomyslel, že taková věc bývá dobré znamení. Těla obou bratrů se totiž ještě nevzdala a stále bojovala o přežití. Probral se z myšlenek a rozhlédl se po ostatních členech výpravy, jen aby zjistil, že všichni upírají oči na něco, co vypadalo jako jasná záře plápolající na obzoru mezi oběma štíty. Pak zachytili sluchem temné dunění, které sem doléhalo od soutěsky, a šum vzdálených hlasů ozývajících se někde v místech, kde zářilo světlo. Balinor všem přikázal jít tiše dál, ale požádal Dayela, aby se vydal kupředu na průzkum a měl oči otevřené.

„Co to může být?" zeptal se zvědavě Menion.

„Na takovouhle vzdálenost si nejsem jistý," odpověděl mu Darin. „Zní to jako bubny, které doprovázejí větší množství skandujících hlasů."

„Skřeti," prohlásil Hendel zachmuřeně.

Po další hodině rychlé chůze se ocitli dost blízko, aby poznali, že záře se line ze stovek malých ohňů a zvuky vydávají desítky bubnů a mnoho, velmi mnoho mužů. Zvuk nabíral na síle, téměř ohlušoval a oba štíty označující vstup do Nefritové soutěsky se tyčily do výše jako obrovské sloupy. Balinor si byl jistý, že jestli jsou tvorové v soutěsce před nimi skřeti, neodváží se porušit pradávné tabu a nepostaví hlídky na zakázané území. To by znamenalo, že by byla výprava v relativním bezpečí, dokud se nedostane až k ústí soutěsky. Dunění bubnů a podivné skandování se dál dralo mezi kmeny mohutných stromů. Bylo jasné, že ať už se v ústí soutěsky utábořil kdokoliv, měl v úmyslu tam nějakou dobu zůstat. Krátce nato dosáhla výprava okraje Nefritové soutěsky a zastavila se těsně za hranicí osvětleného prostoru. Sešli tiše ze stezky a v hlubokém stínu opodál se krátce poradili.

„Co se děje?" zeptal se dychtivě Balinor Hendela, když se všichni shlukli pod ochranou pralesa.

„Odsud se to nedá poznat, pokud nejsi čtenář myšlenek!" zavrčel trpaslík popuzeně. „Ty zpěvy zní jako písně skřetů, ale slovům není rozumět. Nejlepší bude, když se tam podívám a zjistím, co a jak."

„Tak to si zase já nemyslím," ozval se Durin rychle. „Tohle je úkol pro elfa, ne pro trpaslíka. Umím se pohybovat rychleji a tišeji než ty — a kromě toho dokážu vycítit přítomnost skřetích hlídek už na dálku."

„V tom případě ale bude nejlepší, když se tam vypravím já," navrhl Dayel. „Jsem menší, lehčí a rychlejší než kdokoliv z vás. Budu v minutě nazpět."

Aniž čekal na odpověď, vkročil do pralesa a zmizel dřív, než stačil někdo něco namítnout. Durin tiše zaklel, protože se obával o život mladšího bratra. Jestli se v ústí Nefritové soutěsky opravdu usadili skřeti, hrozilo tam opravdové nebezpečí. Kdyby chytili osamělého elfa, který by se potuloval nocí kolem jejich tábora, zabili by ho bez milosti. Hendel otráveně pokrčil rameny, sedl si na zem, opřel se o kmen stromu a odevzdaně očekával elfův návrat. Shea začal sténat, zmítal se na nosítkách, setřásl ze sebe pokrývky a nebýt řemenů, byl by vypadl z nosítek na zem. Flick se choval stejně, i když jeho reakce nebyla tak prudká jako Sheova, vyrážel ze sebe nesrozumitelná slova a zuby mu cvakaly jako v zimnici. Menion a Durin oba venkovany rychle znovu zabalili do pokrývek a přitáhli přes ně další řemeny. Sténání pokračovalo, ale při všem tom hluku, který sem doléhal ze soutěsky, se společnost odhalení nijak zvlášť nebála. Seděli a trpělivě vyčkávali na Dayelův návrat, zvědavě pozorovali ozářený obzor a naslouchali dunění bubnů. Všichni věděli, že bez ohledu na to, kdo jim stojí v cestě, se budou muset dostat na druhou stranu soutěsky. Ubíhaly dlouhé minuty. Najednou se ze tmy vyloupl štíhlý stín — Dayel se vrátil.

„Jsou to skřeti?" zeptal se Hendel ostře.

„Jsou jich tam stovky,“ přikývl elf zasmušile. „Rozložili se napříč ústím soutěsky a rozdělali v ní alespoň tucet velkých ohňů. Podle toho, jak tlučou do bubnů a zpívají své podivné zpěvy, bych řekl, že se tam musí odehrávat nějaký obřad. Nejhorší na tom je, že jsou všichni obrácení směrem do soutěsky. Nemůže se tam pohnout ani myš, aniž by si jí všimli.“

Odmlčel se a krátce se zahleděl na bolestí ztýraná těla obou malých venkovanů. Pak se obrátil k Balinorovi.

„Prozkoumal jsem podrobně okolí vchodu do soutěsky i úbočí obou útesů. Neexistuje tady žádná jiná cesta než přímo středem skřetů. Mají nás v pasti!"

Kapitola 12

Dayelova neradostná zpráva vyvolala okamžitou reakci. Menion vyskočil na nohy, sevřel rukojeť svého meče a ohrožoval, že si cestu soutěskou probojuje — nebo při tom pokusu zemře. Balinor se ho pokusil uklidnit nebo alespoň ztišit, ale na několik minut zavládl zmatek a ozývala se změť výkřiků, protože k horalově výzvě se připojili i ostatní. Hendel se podrobně vyptával mírně otřeseného Dayela na situaci v ústí soutěsky a po několika odpovědích přikázal ostatním, aby mlčeli.

„Jsou tam skřetí náčelníci," oznámil Balinorovi, kterému se nakonec přece jen podařilo uklidnit Meniona alespoň na chvíli, než vyslechnou trpaslíka. „Mají s sebou všechny nejvyšší kněze a zástupce všech okolních vesnic, protože chtějí vykonat zvláštní obřad, který tady pořádají pravidelně jednou měsíčně. Přicházejí před západem slunce a zpívají modlitby ke svým bohům, aby je chránili před zlem zakázaného území — Vlčích hřbetů. Ten obřad bude trvat celou noc a ráno bude na záchranu našich malých přátel jistě pozdě."

„Úžasní tvorové, tihle skřeti!" vybuchl Menion. „Mají strach ze zla pocházejícího tady z té krajiny, ale na druhé straně se klidně spojí s Královstvím umrlčí hlavy! Já nevím, jak vy ostatní, ale já nemám v úmyslu vzdát se jenom proto, že támhle někde si pár tupých skřetů prozpěvuje své nesmyslné říkanky!"

„Nikdo se nevzdává, Menione," odpověděl mu okamžitě Balinor. „Z těch hor vyjdem ještě dnes v noci. Hned teď."

„Máš nějaký nápad, jak bychom to mohli provést?" podíval se na něj nedůvěřivě Hendel. „Chceš projít středem poloviny skřetího národa? Nebo myslíš, že je prostě přeletíme?"

„Okamžik!" zvolal Menion, sklonil se k bezvědomému Sheovi a začal mu prohledávat šaty, až nakonec našel malý kožený váček, ve kterém se ukrývaly mocné elfeíny.

„Ty kameny nás odsud dostanou," oznámil ostatním a pozvedl váček.

„Zbláznil se?" prohlásil trpaslík, který udiveně upíral pohled na horala mávajícího koženým váčkem.

„To nebude fungovat, Menione," prohlásil Balinor tiše. „Jediný, kdo má moc elfeíny použít, je Shea. Kromě toho mi Allanon kdysi řekl, že ty kameny dokážou pomoci jen proti věcem, jejichž moc leží mimo království hmoty, proti silám, jež matou myšlenky a omamují mozek. Skřeti — to je nebezpečí z masa a krve, ne stvoření ze světa duchů nebo tvých představ."

„Nevím, o čem to mluvíš, ale byl jsem u toho, když nám kameny pomohly proti obludě v Mlžném močále, a viděl jsem, co dokážou..." Menionův hlas se pomalu vytratil, když si horal uvědomil, co vlastně povídá. Nakonec bezmocně spustil ruku s koženým váčkem a jeho cenným obsahem k boku. „Co je to platné. Asi máš pravdu. Vždyť já už vlastně ani nevím, co mluvím."

„Nějaká cesta tady být musí," řekl Durin, postoupil dopředu a rozhlédl se po svých společnících, jako by je vybízel k zamyšlení. „Jediné, co potřebujeme, je odlákat na nějakých pět minut jejich pozornost jiným směrem. To by nám stačilo a proklouzli bychom."

Menion se nad jeho slovy zamyslel, protože bylo jasné, že přesně o to jde, ale bohužel ho nenapadal jediný způsob, jak odlákat pozornost několika set skřetů. Balinor ponořený v myšlenkách začal pomalu přecházet sem a tam, zatímco ostatní vymýšleli ty nejnesmyslnější způsoby. Hendel navrhl s trpkým humorem, že se vydá přímo mezi skřety a nechá se zajmout. Skřeti budou natolik bez sebe radostí nad tím, že jim padl do rukou chlapík, po kterém tolik let pasou, že na všechno ostatní zapomenou. Menion se nad jeho

žertem chvilku zamyslel a byl pro to, aby Hendel udělal, co navrhuje.

„Tak dost řečí!" zvolal nakonec, protože mu došla trpělivost. „Musíme co nejrychleji vymyslet nějaký plán, který nás odsud dostane dřív, než ti dva malí venkovani přejdou za hranici, odkud není návratu. Takže teď vážně, co kdo navrhujete?"

„Jak široká je ta soutěska?" zeptal se Balinor, který neúnavně přecházel sem a tam.

„Nějakých sedmdesát metrů v místě, kde se skřetové usadili," odpověděl Dayel, který se tak vyhnul dalšímu dohadování s Menionem. Na okamžik se zamyslel, pak luskl prsty a dodal: „Ještě něco. Pravá strana soutěsky je dokonale holá, ale na levé straně jsou malé skupinky nízkých stromků a křovin, které rostou skoro u kamenné stěny. Ty by nám mohly poskytnout částečný úkryt."

„To nestačí," přerušil ho Hendel. „Nefritová soutěska je dost široká, aby jí mohla projít celá armáda, ale kdybychom se do ní pokoušeli dostat jen s tímhle nedostatečným krytem, byla by to sebevražda. Znám to tady, viděl jsem ji i z druhé strany, a každý trochu pozornější skřet by nás okamžitě odhalil!"

„Musí se prostě dívat někam jinam," zavrčel Balinor a v hlavě se mu začal rodit plán. Najednou se zastavil, klekl si a začal na zem črtat hrubý nákres ústí soutěsky a přitom se díval střídavě na Dayela a Hendela, kteří ho kontrolovali a souhlasně přikyvovali. Menion si přestal stěžovat a přidal se k nim.

„Podle toho obrázku to vypadá, že bychom mohli zůstat mimo záři ohňů a v celkem slušném krytu až sem," prohlásil a položil prst na místo, které znázorňovalo levou stěnu soutěsky. „Půda od stěny mírně klesá ke středu údolí, takže bychom se pohybovali nad skřety a v úkrytu za stromy a keři. Podívejte, pak tady následuje otevřený prostor zhruba dvacet nebo třicet metrů dlouhý a tady už zase začíná hustý les, který roste v pásu až k ústí soutěsky. Až se ocitneme na tom holém místě, ozáří nás svit ohně a na pozadí světlé stěny útesu budeme dokonale vidět. V té chvíli bychom potřebovali odlákat pozornost skřetů jinam."

Odmlčel se a zadíval se na čtyři napjaté tváře. V duchu si horečně přál, aby měl jiný, lepší plán, ale dobře věděl, že pokud si chtějí udržet alespoň nějakou naději na získání Shannarova meče, není čas na dlouhé přemýšlení. Nic teď nebylo tak důležité jako život drobného venkovana. On byl dědicem síly meče a jedinou nadějí, která zbývala národům čtyř zemí, on byl povolán zabránit střetnutí sil schopných pohltit celý svět. Jejich vlastní životy obětované za tuto naději vlastně představovaly cenu velmi nízkou.

„Tahle věc si vyžaduje nejlepšího lučištníka Jihu," prohlásil hraničář tiše. „Bude to muset být Menion Leah."

Horal při jeho neočekávaném prohlášení užasle vzhlédl a bylo vidět, že jen těžko skrývá pýchu. „Budeš mít možnost jediného výstřelu," obrátil se princ z Truborohu přímo k Menionovi. „Když nebude přesný, jsme všichni ztraceni."

„Jaký máš plán?" přerušil ho zvědavě Durin.

„Až se dostaneme k místu, kde končí přirozený kryt a začíná otevřený prostor, vybere si Menion jednoho ze skřetích náčelníků na vzdálenější straně soutěsky. Vystřelí jediný šíp, zabije ho a my v nastalém zmatku proklouzneme."

„To nepůjde, příteli," zabručel Hendel. „V okamžiku, kdy náčelník padne, začnou okamžitě prohledávat soutěsku. Najdou nás během několika minut."

Balinor zavrtěl hlavou a slabě se usmál. Jeho úsměv však nevyzněl nijak zvlášť přesvědčivě.

„Ale ne, protože začnou pronásledovat někoho jiného. Ve chvíli, kdy jejich náčelník padne, jeden z nás se jim ukáže vzadu v soutěsce. Skřeti budou tak rozzuření a dychtiví lapit vraha svého náčelníka, že už nebudou hledat nikoho jiného. A ostatní v tom zmatku proklouznou."

Po jeho slovech se rozhostilo mlčení a tváře plné úzkosti se obracely jedna k druhé. Všechny napadlo jedno a to samé.

„To zní moc hezky, ale co ten, kdo se skřetům ukáže?" začal Menion nedůvěřivě.

„Kdopak si vezme na starost tuhle sebevražednou roli?"

„Je to můj plán," prohlásil Balinor, „bude tedy moje povinnost zůstat pozadu a zavést skřety tak daleko do Vlčích hřbetů, aby se mi podařilo někde jim zmizet. Pak je obejdu a někde na okraji Anaru se k vám připojím."

„Musíš být větší blázen, než jsem si myslel, když chceš zůstat vzadu sám a připočíst si všechny zásluhy," prohlásil Menion. „Zůstanu tam já. Jestli trefím, mám právo přijmout gratulace — a když minu, snadno to napravím..."

Hlas se mu vytratil. Usmál se, pokrčil rameny a poklepal Durina po rameni. Balinor se právě chystal odporovat, když se mezi ně postavil Hendel a nesouhlasně potřásal velkou hlavou.

„Ten plán není špatný, ale všichni víme, že muž, který zůstane na tomhle konci soutěsky, bude mít v patách několik stovek skřetů; ti ho budou štvát jako divou zvěř nebo v nejlepším případě budou čekat u ústí soutěsky na okamžik, kdy vyjde z kraje, který je pro ně tabu. Ten, kdo zůstane, musí dokonale znát skřety, způsob, jak s nimi bojovat — a hlavně jak přežít. V tomto případě se jedná o trpaslíka, který proti skřetům bojuje prakticky celý život. Budu to já.

Kromě toho," dodal zachmuřeně, „už jsem vám vyprávěl o tom, jak strašlivě touží po mé hlavě. Až se jim ukážu, nenechá si tu příležitost uniknout ani jediný."

„A já už jsem jednou řekl," trval na svém Menion, „že je to můj..."

„Hendel má pravdu," skočil mu Balinor ostře do řeči. Ostatní se k němu užasle obrátili. Jenom Hendel věděl, že rozhodnutí, které hraničář udělal, ať už bylo jakkoliv těžké, bylo totožné s tím, jaké by udělal on, kdyby byly jejich úlohy obrácené. „Rozhodnutí padlo a my se jím budeme řídit. Hendel má největší šanci na přežití."

Obrátil se k podsaditému trpasličímu válečníkovi a napřáhl k němu svalnatou tuku. Hendel ji na krátký okamžik pevně sevřel, pak se obrátil a rozběhl se drobným klusem po stezce. Ostatní ho bez dechu pozorovali, dokud jej během několika vteřin nepohltila temnota. Dunění bubnů a rytmické výkřiky skřetů doléhající sem od západu pohlcovaly veškeré zvuky.

„Dejte venkovanům roubíky, aby nás neprozradili výkřikem," přikázal Balinor a přísnost jeho rozkazu zbylé členy výpravy dost překvapila. Menion se nepohnul; stál a upíral oči do míst, kde zmizel Hendel. Balinor k němu přistoupil a položil mu ruku na rameno. „Jsem si jist, princi z Leahu, že přesnost tvého výstřelu jeho oběť ospravedlní!"

Připevnili těla obou venkovanů, kteří se stále tu a tam zmítali v nekontrolovatelných křečích, ještě pevněji a přes ucpaná ústa jim uvázali pruhy látky. Pak zvedli čtyři zbývající členové výpravy nosítka a vykročili z úkrytu stromů k ústí Nefritové soutěsky. Vpředu před nimi plály skřeti ohně a osvětlovaly okolí jasnou žlutooranžovou září. Bubny duněly v pravidelném rytmu; zvuk byl tak hlasitý, že čtveřici téměř ohlušoval. S každým jejich krokem sílil rytmický křik, až se zdálo, že v ústí soutěsky musí být shromážděn celý skřeti národ. Celkový dojem, který čtveřice mužů s nosítky měla, byl naprosto neskutečný: jako by se náhle ocitli v podivném primitivním světě, ve světě polosnů, kterým prochází stejně tak duchové jako smrtelníci a pořádají obřady bez cíle, smyslu a konce. Stěny obou útesů se zvedaly k nočnímu nebi, vzdálení, a přece tak důležití účastníci scény, která se právě odehrávala v ústí Nefritové soutěsky. Kamenné stěny odrážely záplavu barev — rudých, žlutých, nafialovělých a modrých odstínů, které se míchaly do matné zeleně, a to vše díky poskakujícím plamenům skřetích ohňů. Barvy ještě zdůrazňovaly tvrdost kamene a strašidelně se odrážely ve vážných tvářích čtveřice nosičů a zvýrazňovaly tak strach, který se každý z nich snažil utajit.

Nakonec stanuli u vstupu do soutěsky, v místě, jež se nacházelo mimo dohled zpívajících skřetů. Na každé straně se poměrně příkře zvedaly stráně končící u úpatí stěn. Ta severní byla dokonale holá, zatímco jižní zarůstaly drobné stromy a křoviny tak hustě, že dusily samy sebe. Balinor mlčky pokynul ostatním a všichni začali vystupovat po svahu. Sám šel v čele, vyhledával nejschůdnější místa a neustále směřoval k malé skupince

nevysokých stromů. Trvalo dost dlouho, než se dostali do bezpečí hájku a chráněni zeleným krytem se pustili dál. Postupovali pomalu a Menion tu a tam zahlédl mezi větvemi záblesky ohňů, které sice hořely dole v soutěsce, ale stále ještě před nimi. Plameny byly napůl zakryty stovkami malých pokřivených postav, jež se rytmicky pohybovaly sem a tam, a hluboké hlasy pronikaly poutníkům až do duší: vzývaly duchy Vlčích hřbetů. Menionovi vyschlo v ústech, když si představil, co by se stalo, kdyby je skřeti objevili, a v neradostných myšlenkách se neustále vracel k Hendelovi. Pocítil najednou o trpaslíka nesmírný strach. Křoví i stromy začaly řídnout a jejich pás na svahu se úžil a vystupoval stále výš ke stěně. Čtveřice s nosítky se opatrně plížila dál, ale s každým metrem pomaleji a pomaleji, protože tempo udával Balinor a ten nespouštěl oči ze skřetů pod nimi. Durin a Dayel se pohybovali jako kočky, jejich štíhlá elfí těla se nehlučně míhala i v suchém listí a mezi vyschlými větvemi stromů a zdálo se, že přímo splývají s pozadím. Menion znovu vrhl pátravý pohled na skřety, kteří teď byli blíž než kdy předtím. Nažloutlá těla se vlnila do rytmu udávaného bubny a leskla se potem, vyvolaným několikahodinovým vzýváním bohů hor.

Nakonec čtveřice dorazila na konec zeleného pásu.

Balinor ukázal na kus nekrytého prostoru, který ležel mezi nimi a hustým okrajem Anarského pralesa tyčícím se opodál. Byla to dlouhá cesta a mezi muži a dnem soutěsky nestálo nic s výjimkou dvou tří trnitých keříků a řídkých čepelí uschlé trávy spálené sluncem. Ječící skřeti přímo pod nimi byli obráceni k ohni tak, že museli zahlédnout každého, kdo by se v nekrytém prostoru objevil. Dayel měl pravdu, byla by to sebevražda pokusit se za těchto okolností proniknout nepozorovaně kolem. Menion zvedl hlavu a zjistil, že další postup jim i oběma nosítkám blokuje skalní stěna, která se zvedá kolmo vzhůru a snad jen trochu ustupuje směrem k neviditelnému vrcholu. Obrátil hlavu a znovu si začal prohlížet nekrytý prostor. Připadal mu ještě delší než předtím. Balinor všechny shromáždil do těsného kroužku.

„Menion se teď může přesunout až na samý okraj křoví," zašeptal opatrně. „Až si vyhlédne cíl a zasáhne svého skřeta, přiláká na sebe pozornost Hendel a strhne na sebe jejich zuřivý útok. Ukáže se jim vysoko na protější stráni a daleko za námi, takže se všichni vrhnou tím směrem. Touto dobou už je tam jistě připravený. Jakmile se za ním skřeti pustí, přeběhneme otevřený prostor tak rychle, jak to půjde. Nezastavujte se a neohlížejte — běžte."

Trojice přisvědčila a všechny oči se obrátily k Menionovi, který mezitím sňal ze zad svůj jasanový luk a teď ho pečlivě prohlížel. Z toulce vytáhl jeden dlouhý černý šíp, prohlédl jej napodél, aby se ujistil, že je dokonale rovný a zaručuje přesnost, a váhavě se zahleděl mezi křovinatými větvemi na stovky skřetů křepčících na dně soutěsky. Najednou si uvědomil, co se od něj čeká. Měl zabít myslícího tvora nikoli v bitvě nebo poctivém boji, ale ze zálohy, zákeřně, takže jeho oběť nebude mít ani tu nejmenší naději. Instinktivně si uvědomil, že to nedokáže, protože není zkušený a otrlý válečník jako Balinor, ani nemá chladné Hendelovo odhodlání. Nebyl zbabělý, měl dost odvahy postavit se v otevřeném boji proti komukoliv, ale nebyl chladnokrevný zabiják. Ohlédl se na ostatní a oni to okamžitě poznali v jeho pohledu.

„Musíš to udělat!" zašeptal Balinor drsně a v očích mu hořelo chladné odhodlání.

Durin se napůl odvrátil a ve svitu, vzdálených ohňů byla jeho tvář nejistá a zachmuřená. Dayel, obličej bílý a přízračný, elfí oči doširoka otevřené, sám vystrašený tíhou úkolu, který padl na horalova bedra, se díval přímo na Meniona.

„Takovým způsobem nedokážu zabít ani nepřítele," zavrtěl Menion hlavou, „ani kdybych tím měl zachránit životy svých přátel..."

Odmlčel se a Balinor z něj nespouštěl oči, jako by čekal něco víc.

„Dokážu to," prohlásil najednou Menion, který se na okamžik zamyslel a očima snad posté přeletěl údolí pod sebou. „Ale musím to udělat trochu jinak."

Bez dalšího vysvětlování prošel skupinkou stromů a přikrčil se na okraji křovin, které ho

tak tak kryly. Očima přeběhl po zástupu skřetů pod sebou a jeho pohled se nakonec zastavil na jednom z vysokých náčelníků až v ústí soutěsky, v místech, kam měli naši poutníci namířeno. Skřet stál před svými poddanými, žlutou tvář zvednutou vzhůru, a v malých rukou natažených kupředu svíral podlouhlou dřevěnou mísu plnou žhavých uhlíků, kterou nabízel duchům jako oběť. Stál naprosto nehybně a spolu s ostatními skřetími náčelníky odříkával modlitby. Všichni byli obráceni tvářemi k druhému konci soutěsky — k jejímu ústí do Vlčích hřbetů. Menion vytáhl z toulce druhý šíp a položil si ho před sebe na zem. Pak poklekl na jedno koleno a pomalu se vysunul z krytu malého stromku, za kterým se dosud krčil, nasadil první šíp a zamířil. Trojice jeho druhů čekala v křovinách kousek za ním a se zatajeným dechem ho pozorovala. Zdálo se, jako by se na okamžik zastavil čas, všechno znehybnělo, pak zadrnčela silná tětiva a šíp, neviditelný v noční temnotě, vyletěl ke svému cíli. Plynulým pohybem, který byl prakticky pokračováním prvního výstřelu, nasadil Menion s neuvěřitelnou rychlostí na tětivu druhý šíp, vypustil ho a ustoupil nazpět do stínu stromu.

Všechno se odehrálo tak rychle, že ani jeden z čekající trojice nestihl sledovat celou Menionovu akci, ale všichni viděli, co se vzápětí odehrálo ve středu nic netušících skřetů. První šíp zasáhl oválnou mísu v natažených rukou skřetího náčelníka a se slyšitelným praskotem zasaženého dřeva mu ji vyrazil z prstů. Žhavé uhlíky se v dešti jisker rozletěly na všechny strany. Vteřinu nato, zatímco užaslí skřeti ztuhli úžasem a nejistotou, přiletěl druhý šíp a zabodl se hluboko do vyšpuleného a přímo se nabízejícího zadku velkého náčelníka. Skřet ze sebe vyrazil bolestivý jek, který se rozlehl celou Nefritovou soutěskou. Načasování bylo dokonalé. Všechno se seběhlo tak rychle, že ani samotná oběť nedokázala a pravděpodobně ani neměla chuť určovat, odkud ten neočekávaný a ostudný útok vlastně přišel. Skřeti náčelník se svíjel bolestí a hanbou a jeho soukmenovci na něj zírali se směsicí nedůvěry a úžasu, ale výrazy jejich tváří se začaly rychle měnit. Někdo si dovolil narušit posvátné obřady a jeden z jejich náčelníků se stal obětí zákeřného útoku. Byli potupeni a zmocnila se jich zuřivá touha po pomstě.

Několik vteřin poté, co oba šípy zasáhly svůj cíl, dřív než se stačil kdokoliv ze skřetů vzpamatovat a začít logicky myslet, vzplála daleko v soutěsce, vysoko na severním svahu pochodeň a zapálila velkou hranici dřeva. Plameny vyšlehly k nočnímu nebi, jako by sama země vybuchla a odpověděla tak na pomstychtivý skřeti řev. Před planoucím ohněm stála nehybně mohutná postava trpaslíka Hendela. V jedné vyzývavě pozvednuté ruce svíral těžkou válečnou palici, kterou dokázal drtit kameny, a tím gestem se vlastně vysmíval všem skřetům, kteří k němu obrátili pohledy. Jeho smích se zesílen ozvěnou odrazil od příkrých stěn soutěsky.

„Tak kdo z vás se mi odváží postavit, skřeti — vy špinaví červi?" vykřikl jízlivě. „Zachovejte se konečně jednou jako válečníci a bojujte, přestaňte se alespoň na chvíli povalovat! Vaši hloupí bohové vás nedokážou ochránit ani před silou trpaslíků, natož před duchy. Vlčích hřbetů!"

Řev, který se teď vydral ze stovek skřetích hrdel, byl opravdu děsivý. Všichni do posledního muže se vrhli do Nefritové soutěsky a pádili k osamělé postavě vedle ohně na svahu nad nimi. Byli rozhodnutí vyrvat mu za tu potupu, kterou na ně uvalil, srdce z těla. To, že poranil jejich náčelníka, bylo už samo o sobě urážkou, ale potupit jedním dechem jejich bohy i jejich odvahu bylo neodpustitelné. Někteří ze skřetů trpaslíka samozřejmě poznali, vykřikovali jeho jméno na ostatní a dožadovali se jeho okamžité smrti. Skřeti se vrhli do soutěsky se slepou zuřivostí, zapomněli na své obřady a opustili ohně. V tom okamžiku vyskočili čtyři muži ukrytí na jižním svahu ze svého úkrytu, chopili se nosítek s drahocenným nákladem a hluboko přikrčeni vyrazili přes nekrytý úsek pod jižní skalní stěnou. Byli v dosahu záře ohňů a na kolmé kamenné stěně nad nimi se objevily jako obrovská zjevení jejich stíny. Nikdo z nich se neohlížel, aby zjistil, co se děje za jejich zády, pádili vpřed a oči upírali na spásnou temnotu Anarského pralesa, který se tyčil kus před nimi.

Jako zázrakem se dostali do bezpečí lesa. V temnotě pod obrovskými stromy zastavili, lapali po dechu a pokoušeli se zachytit nějaké zvuky, podle kterých by poznali, co se děje v soutěsce. Její ústí dole za nimi bylo pusté, výjimku tvořila jen malá skupinka skřetů, z nichž jeden se pokoušel ošetřit zraněného náčelníka a právě se mu snažil vytáhnout zrádný šíp. Menion se při tom pohledu tiše uchechtl a po hubené tváři mu přeběhl pomalý úsměv, který ovšem rychle zmizel, když jeho pohled padl na hranici stále ještě planoucí na severním úbočí. Po Hendelovi nebylo ani stopy, ale podle všeho byl stále ještě někde na svahu, a to znamenalo v pasti. Čtveřice pozorovala scénu pod sebou jen několik minut a pak dal Balinor pokyn k další cestě. Nefritová soutěska jim zůstala za zády.

Jakmile čtveřice poodešla z dosahu skřetích ohňů, zavládla v hustém pralese kolem nich naprostá tma. Balinor poslal prince z Leahu kupředu s úkolem sejít z jižního svahu a najít stezku, která někde tudy vedla k západu. Netrvalo dlouho a Menion ji skutečně našel a malá společnost začala urychleně postupovat do hlubin středního Anaru. Stromy zastíraly téměř celé noční nebe a obrovské kmeny tvořily po obou stranách stezky neprostupnou černou stěnu. Oba bratři sebou začali znovu zmítat na lehátkách a navzdory roubíkům bolestivě sténali. Nosiči už začínali ztrácet naději, že by jejich drobným přátelům ještě mohlo něco pomoci. Jed se šířil jejich těly, a až se ho dostane určité množství k srdci, nastane konec. Neexistoval způsob, jak odhadnout, kolik času oběma venkovanům zbývá — právě tak, jako nebyli poutníci s to určit, jak daleko to mají k nejbližšímu ranhojiči nebo léčiteli. Jediný muž, který znal střední Anar jako svou dlaň, byl uvězněn kdesi za Nefritovou soutěskou ve Vlčích hřbetech a bojoval o vlastní život.

Najednou vystoupila z husté stěny lesa lemujícího stezku skupina skřetů. Objevili se tak rychle a tiše, že se naši poutníci nestačili včas ukrýt. Na okamžik všichni znehybněli a navzájem se v měsíčním světle prohlíželi. Stačil pouhý zlomek vteřiny, aby si obě strany uvědomily, s kým mají tu čest. Členové výpravy rychle položili těžkopádná nosítka, čtveřice pokročila kupředu a vytvořila řadu napříč stezkou. Skřeti, kterých bylo deset či dvanáct, mezi sebou prohodili několik slov a vzápětí jeden z nich zmizel v pralese.

„Poslali ho pro pomoc," oznámil Balinor šeptem ostatním. „Jestli se přes ně rychle nedostaneme, máme za chvilku na krku jejich posily a je s námi konec."

Stačil sotva dokončit větu, když se na ně zbývající skřeti s divokým válečným pokřikem na rtech vrhli. V měsíčním světle se matně zaleskly jejich krátké, ošklivě vyhlížející meče. Svištící šípy, jeden Menionův a další dva elfích bratří, srazily k zemi tři z útočníků, ale vzápětí se kolem čtveřice sevřel kruh nepřátel podobných zuřivým vlkům. Dayela odtlačila síla útoku stranou a na několik vteřin zmizel z dohledu v temnotě vedle stezky. Balinor neustoupil ani o píď a při prvním náporu máchl svou dlouhou čepelí s takovou silou, že přeťal dva skřety najednou. Příštích několik minut naplnily vzduch výkřiky, těžké oddechování a tichý dusot nohou v měkké lesní půdě. Bojující se posouvali sem a tam a skřeti se pokoušeli proniknout pod delší zbraně i delší ruce svých protivníků, zatímco čtyři obránci neustále dbali na to, aby stáli mezi skřety a oběma nosítky, na kterých spočívali jejich zranění druzi. Nakonec zůstali všichni skřeti ležet na stezce ve vlastní krvi a podobali se malým hromádkám šatstva, sotva viditelným v nevýrazném světle přihlížejících hvězd. Dayel utržil poměrně ošklivou ránu do žeber, kterou bylo nutno obvázat, a Menion s Durinem měli každý několik drobnějších poranění. Balinor, jehož tělo bylo proti skřetím útokům chráněno lehkou kroužkovou zbrojí ukrytou pod potrhaným pláštěm, zůstal nezraněn.

Čtveřice se zdržela jen na dobu nezbytně nutnou k rychlému ošetření Dayelovy rány. Pak znovu zvedli nosítka a co nejrychleji vyrazili na další cestu po opuštěné stezce. Měli o důvod víc, proč spěchat. Jakmile skřeti lovci najdou mrtvoly svých druhů, pustí se po stopách malé skupiny jako vlčí smečka. Menion se pokusil odhadnout čas podle postavení hvězd a podle toho, jak dlouho jsou na cestě od chvíle, kdy zapadlo slunce nad Vlčími hřbety, ale došel jen k tomu, že do úsvitu už není daleko, Menion se pohyboval jako stroj. Upíral oči na Balinora kráčejícího v čele, na jeho široká ramena, která se v pravidelném

rytmu zvedala a poklesávala u předního konce nosítek, a cítil, jak mu ruce a nohy těžknou únavou a jak mu tuhnou namáhané svaly zad. Všichni čtyři byli na pokraji sil, vyčerpaní celodenním pochodem, bojem s obludou ve Vlčích hřbetech a pak srážkou se skřety. Na nohou je drželo především pomyšlení na to, jak by to dopadlo s oběma venkovany, kdyby se výprava zastavila. Třicet minut po srážce se skřety se však Dayel v důsledku ztráty krve a celkového vysílení zhroutil uprostřed stezky. Ostatním trvalo několik minut, než ho přivedli k vědomí a než se znovu postavil na nohy. Jejich tempo se znatelně zpomalilo.

Netrvalo dlouho a Balinor musel vydat příkaz k tolik potřebnému odpočinku. Sesedli se tiše u okraje stezky a zaposlouchali se do sílících zvuků pralesa. Zaslechli vzdálené výkřiky a dunění bubnů. Zdálo se, že skřeti už o jejich přítomnosti vědí a že vypravili několik výprav, které je mají vystopovat. Vypadalo to, že se celý Anarský prales doslova hemží rozzuřenými skřety, kteří pročesávají prales i okolní kopce a snaží se najít malou skupinku nepřátel, kteří jim proklouzli mezi prsty a při tom pobili jedenáct jejich druhů. Menion se unaveně podíval do obličejů obou bratří, jejichž bledé tváře pokrýval hojný pot. Slyšel, jak navzdory roubíkům sténají, viděl, jak se jim křečovitě napínají končetiny, a uvědomoval si, že to všechno jsou důsledky jedu postupně pronikajícího do těla. Díval se do těch propadlých tváří a měl najednou pocit, že zklamal ve chvíli, kdy ho potřebovali nejvíc, a oni teď za jeho selhání platí tu nejvyšší cenu. Najednou mu celá myšlenka na cestu do Paranoru připadla nesmyslná. Vždyť se ni vypravili jenom na základě velmi nejistého předpokladu, že tam najdou jakousi prastarou věc, která by mohla je nebo i jiné lidi ochránit před někým, jako je Černý mág. Pochopil však ještě dřív, než svou myšlenku dokončil, že dělá chybu, když pochybuje o něčem, co už na samém začátku své cesty přijali sice jako velmi vzdálenou, ale přece jen naději. Podíval se na Flicka a zalitoval, že se s ním pořád ještě nedokázal více spřátelit.

Durinovo tiché a náhlé varování je zahnalo z otevřené a přehledné stezky do temnoty pod staleté stromy, kde i se svými neohrabanými břemeny ulehli na zem a čekali se zatajeným dechem. O několik vteřin později zaslechli na stezce zvuk těžkých kroků a ve směru, odkud sami přišli, se z temnoty vynořila skupina pochodujících skřetů, která se rychle blížila k jejich úkrytu. Balinor si okamžitě uvědomil, že je jich příliš mnoho, než aby se s nimi mohli pustit do boje, a položil Menionovi uklidňujícím gestem ruku na rameno, aby mu zabránil v nějaké nepředloženosti. Skřeti pochodovali po stezce v sevřeném útvaru, žluté tváře nehybné v měsíčním svitu a jen jejich oči posazené daleko od sebe se pohybovaly a vrhaly nejisté pohledy do temnoty pralesa. Právě došli na stezce k místu, nedaleko něhož se v houštině krčila čtveřice poutníků, ale bez zaváhání pokračovali dál, aniž je napadlo, že mají svou kořist na dosah ruky. Když zmizeli z dohledu a zvuky jejich pochodujících nohou zanikly v dálce, obrátil se Menion k Balinorovi.

„Jestli co nejrychleji nenajdeme Allanona, jsme ztracení. Za těchhle podmínek už Sheu s Flickem bez pomoci nedoneseme dál než nějaký kilometr nebo dva!"

Balinor pomalu, ale mlčky přikývl. Uvědomoval si vážnost jejich situace. Věděl však i to, že když se teď vzdají, bude to horší, než kdyby padli do skřetího zajetí nebo se s nimi srazili na život a na smrt. Nemohli ani nechat oba bratry v úkrytu a doufat, že až se vrátí s pomocí, najdou je pořád ještě živé na svém místě — riziko bylo příliš velké. Posunkem svým společníkům naznačil, že je třeba vydat se na další cestu. Bez jediného slova se všichni chopili nosítek. Jen neradi vykročili na stezku, protože si uvědomovali, že jsou jako v kleštích, když teď mají skřety jak v zádech, tak před sebou. Meniona napadlo, co se asi stalo s rytířským Hendelem. Zdálo se mu nemožné, aby trpaslík, přestože byl silný a zkušený, delší dobu unikal té obrovské smečce rozzuřených skřetů. Pokud se mu to ale podařilo, nemohl na tom být o mnoho hůře než oni sami. Obklopeni skřety ze všech stran bloudili vysíleni a s dvěma nosítky Anarským pralesem a naděje na rychlou pomoc byla v nedohlednu. Menion příliš nepochyboval o tom, co by je čekalo, kdyby padli skřetům do rukou dřív, než se dostanou do bezpečí.

Durinovy bystré uši opět zachytily zvuk kroků a znovu se skupinka uchýlila do úkrytu v

temnotě pod stromy. Tak tak stačili ulehnout na zem v hustém podrostu, když se na stezce před nimi objevilo několik postav. I ve slabém světle hvězd Durinovy oči rozeznaly vedoucího skupiny — obrovského muže v širokém černém plášti, který mu volně splývал kolem štíhlého těla. Vzápětí ho poznali i ostatní. Byl to Allanon. Durinovo varovné gesto je však znovu vtisklo do trávy a zarazilo radostné výkřiky, které měli Menion s Balinorem už už na rtech. Napjali zrak a i v temnotě poznali, že malé postavy v bílých pláštích, které doprovázejí velkého historika, jsou nepochybně skřeti.

„Zradil nás!" zašeptal rozzuřeně Menion a ruka mu podvědomě sklouzla k dlouhému loveckému noži u pasu.

„Ne, počkej chvilku," prohlásil spěšně Balinor a znovu posunkem naznačil, aby se nikdo nehýbal, protože skupinka na cestě se přiblížila k jejich úkrytu.

Allanon kráčel po stezce pomalu, očividně beze spěchu a hluboko zasazenýma očima pečlivě sledoval cestu před sebou. Tmavé čelo měl nakrčené soustředěním. Menionovi najednou téměř instinktivně došlo, že budou objeveni, a napjal všechny svaly. Byl připravený vyskočit na stezku a první ranou zabít zrádce, děj se co děj. Věděl, že druhou příležitost už nedostane. Skřeti v bílém následovali svého vůdce, drželi se ve volné skupince, ale jak se zdálo, jinak je okolí příliš nezajímalo. Allanon se najednou zastavil a začal se překvapeně rozhlížet, jako by si fyzicky uvědomoval jejich přítomnost. Menion se připravil k útoku, ale na rameno mu dopadla těžká ruka a přitiskla ho k zemi.

„Balinore!" zavolal tiše vysoký poutník, který zůstal stát na stezce a v očekávání se rozhlížel sem a tam.

„Pusť mě!" šeptal Menion zuřivě princi z Truborohu.

„Nemají žádné zbraně!" Balinorův hlas pronikl Menionovou zuřivostí a způsobil, že mladík znovu upřel pohled na postavičky v bílém, které stály po boku vysokého muže na stezce. Skutečně — nezahlédl jedinou zbraň.

Balinor pomalu vylezl z křoví a s taseným mečem, který pevně svíral v ruce, vykročil k přicházející" skupině. Hned za ním šel Menion, který stačil koutkem oka zahlédnout Durina stojícího v křovinách s nataženým lukem. Allanon jim se slyšitelným povzdechem úlevy vykročil vstříc a napřáhl k Balinorovi ruku. Rychle se však zarazil, když viděl nedůvěru zračící se v očích hraničáře a trpkou odmítavost na tváři prince z Leahu. Po obličeji mu přeběhl nechápavý výraz, ale pak jeho zrak padl na malé postavy, které ho obklopovaly.

„Ne, to je v pořádku," zvolal spěšně. „Jsou to přátelé. Nemají zbraně a nechovají k vám nejmenší nenávist. Jsou to léčitelé, lékaři."

Na okamžik všichni znehybněli. Pak Balinor pomalu zasunul těžký meč do pochvy a chopil se Allanonovy ruky. Menion ho následoval, i když skřetům stále ještě nevěřil a rozhlížel se po stezce na obě strany.

„Tak, teď mi vyprávějte, co se stalo," žádal Allanon, který se znovu ujal velení malého společenství. „Kde jsou ostatní?"

Balinor mu krátce shrnul, co se jim stalo ve Vlčích hřbetech, jak si na rozcestí vybrali nesprávnou cestu, následující boj s obludou v troskách města, cestu k Nefritové soutěsce a plán, který jim umožnil projít i navzdory tomu, že byla obsazena skřety. Když Allanon slyšel o zraněních, které utrpěli oba venkované, okamžitě se obrátil ke skřetům, kteří ho doprovázeli, a pak vysvětlil Menionovi, že budou jistě schopni jeho přátele vyléčit. Balinor pokračoval ve vyprávění, ale skřeti v bílém se okamžitě vydali k lehátkům, s očividnou účastí prohlédli nemocné a podali jim tekutinu z malé skleněné lahvičky, jakých měli s sebou celou řadu. Menion jejich práci se zájmem sledoval a uvažoval o tom, proč jsou tihle skřeti jiní než všichni ostatní. Když Balinor skončil, potřásl Allanon znechuceně hlavou.

„Byla to všechno moje vina, moje nedbalost," zabručel rozzlobeně. „Pokoušel jsem se nahlédnout co nejdál kupředu a nevěnoval jsem dost pozornosti nebezpečím, která nás ohrožovala bezprostředně. Jestli ti dva muži zemřou, celá naše výprava nebyla k ničemu."

Znovu se obrátil ke skřetům, kteří zaměstnaně cupitali kolem, zatímco jeden z nich spěšným krokem vyrazil k Nefritové soutěsce.

„Poslal jsem ho k soutěsce, aby se pokusil zjistit něco o Hendelovi. Jestli se mu něco stalo, vinu za to nesu já."

Přikázal skřetím léčitelům, aby zvedli nosítka s oběma bratry, a celá skupina se vrátila nazpět na stezku a vyrazila na západ. Vpředu šli nosiči s nosítky a za nimi se vlekli unavení členové výpravy. Skřeti ošetřili i Dayelovu ránu na žebrech, takže elf mohl pokračovat v cestě bez pomoci. Jak celá skupina postupovala po pusté stezce, vysvětloval jim Allanon, proč nehrozí nebezpečí, že by v téhle oblasti potkali nějakou loveckou skřeti výpravu.

„Blížíme se k území Storů, to jsou ti skřeti, které mám s sebou," informoval je. „Jsou to léčitelé, oddělili se od zbytku skřetího národa i od všech ostatních ras a zcela se oddali službě všem, kdo potřebují útočiště nebo lékařskou pomoc. Vládnou sami sobě a neznají drobné a malicherné šarvátky ostatních ras — něco, co se většině jiných ras nepodařilo. Každý v téhle části světa je respektuje a ctí. Jejich země, jejíž hranice už brzo překročíme, se jmenuje Storlock. Je to posvěcená země, takže by se na ni žádná lovecká výprava skřetů neodvážila bez pozvání vstoupit. Můžete odpočívat v klidu a buďte si jistí, že žádný skřet tohle pozvání dnes v noci nedostane."

Pokračoval vyprávěním o tom, že se s těmihle neškodnými skřetími lidičkami přátelí už mnoho let, sdílí s nimi jejich tajemství a čas od času mezi nimi tráví celé měsíce. Ujistil Meniona, že Storové určitě Sheu s Flickem vyléčí. Jsou to nejlepší léčitelé na světě a nebyla náhoda, že cestovali s vysokým historikem, který svým společníkům spěchal naproti k Nefritové soutěsce. Na hranicích Storlocku se srazil s vyděšeným skřetím běžcem, od kterého se doslechl zmatené zprávy o podivných událostech v Nefritové soutěsce. Běžec věřil, že se duchové zakázané země rozhodli zahubit skřety shromážděné v soutěsce, a přiběhl prosit Story, aby se tam s ním vypravili a zachránili jeho zraněné druhy.

„Ani v duchu mě nenapadlo, že tvor, jehož přítomnost jsem vycítil v údolí ve Vlčích hřbetech, bude natolik chytrý, aby odstranil značky, které jsem tam nechal," připustil rozzlobeně. „Jenže já ho měl podezírat a nechat ještě další značky, abych se ujistil, že cestu najdete a projdete v bezpečí. A co je ještě horší, prošel jsem Nefritovou soutěskou těsně po poledni a neuvědomil jsem si, že se tam skřeti večer shromáždí k uctívání horských duchů. Jak se zdá, prokázal jsem vám špatnou službu."

„Byla to naše chyba," prohlásil Balinor, i když Menion, který šel Allanonovi po druhém boku a jejich hovoru mlčky naslouchal, nebyl ochoten tak pohotově přiznat vlastní vinu. „Kdybychom byli všichni ostražitější, nemuselo se nic z toho stát. Teď je nejdůležitější postarat se o uzdravení Shey a Flicka a udělat něco pro Hendela, než se k němu dostanou lovecké skřeti výpravy."

Nějakou chvíli kráčeli mlčky, většina z nich unavená natolik, že nebyli schopni myslet na budoucnost. Soustředili se jen na to, aby se udrželi na nohou a dokázali kráčet kupředu aspoň do té doby, než se dostanou do slibovaného bezpečí údolí a vesnice Storů. Připadalo jim, že se stezka vine temnotou Anarského pralesa do nekonečna, a zanedlouho ztratili poutníci smysl pro čas i směr a jejich mysli se ponořily do stavu, jenž se podobal dřímotě. Noc pomalu odcházela, na východním obzoru se nakonec téměř neočekávaně objevily první náznaky svítání a oni stále ještě nebyli u cíle. Teprve o hodinu později zahlédli noční ohně hořící ve vesnici Storů, jejichž záře se odrážela od stromů na okraji volného prostranství, na němž vesnice stála. Výpravu okamžitě obklopili Storové, ve svých bílých pláštích vypadající jako duchové. S ustaranými výrazy v jinak nehybných tvářích pomáhali výpravě uložit se v jedné z nízkých budov.

Jakmile se poutníci ocitli uvnitř, většina z nich se beze slova zhroutila na připravená měkká lůžka. Všichni do posledního byli tak vysílení, že se nedokázali přinutit ani umýt, ani vysvléct. Během několika vteřin spali — s výjimkou Meniona Leaha, jehož neklidná povaha mu nedovolila okamžitě usnout. Zapátral pohledem po Allanonovi, a když zjistil, že vysoký poutník v místnosti není, přinutil se s obrovskou námahou vstát a unaveně

přiklopýtal k zavřeným dřevěným dveřím vedoucím do vedlejší místnosti. Těžce se o ně opřel a s uchem přitisknutým na škvíře mezi prkny naslouchal útržkům hovoru mezi historikem a Story. V mlze polospánku zachytil krátký rozhovor, který se týkal Flicka a Shey. Podivní skřeti ujišťovali Allanona, že se oba nemocní uzdraví, že potřebují jen vhodné léky a pořádný odpočinek. Pak se náhle v místnosti otevřely vnější dveře a dovnitř se nahrnulo několik lidí, jejichž hlasy se proplétaly ve směsici výkřiků plných zděšení a nedůvěry. Do celkového zmatku se s ledovou jasností zařízl Allanonův hlas.

„Tak co jste zjistili?" zeptal se. „Je to tak zlé, jak jsme se obávali?"

„Chytili někoho v horách," ozvala se váhavá odpověď. „Když s ním skončili, nedalo se poznat, kdo to byl, dokonce ani k jaké patřil rase. Rozsápali ho na kusy!"

Hendel!

I ve své nesmírné únavě pocítil horal strašlivý šok a jeho mozek odmítal uvěřit tomu, co slyšel. Pomalu se narovnal a vrátil se zpátky na lůžko. Cítil, jak se v jeho nitru otevřelo velké prázdné místo. Za víčky se mu začaly hromadit slzy bezmocnosti a vzteku, ale zůstaly kdesi pod povrchem a neprorazily k suchým očím, aby mu poskytly vytouženou úlevu. Naštěstí prince z Leahu nakonec přemohl milosrdný spánek.

Kapitola 13

Bylo už poledne druhého dne, když se Shea konečně probudil, otevřel oči a zjistil, že pohodlně leží na dlouhé posteli s čistým prostěradlem, přikrytý teplou pokrývkou. Dokonce i jeho staré špinavé šaty byly pryč a místo nich měl na sobě bělostnou dlouhou košili, která se zavazovala u krku. Vedle na posteli tiše oddychoval Flick. Jeho široká, klidná tvář už nebyla smrtelně bledá, ale naopak odpočatá a zdravá. Shea se kolem sebe zvědavě rozhlédl a zjistil, že se nachází v malé zděné komůrce s dřevěným stropem, který podpíraly dlouhé dřevěné trámy. Mladý venkovan se podíval směrem k oknu, za kterým se rýsovaly stromy Anarského pralesa a nad nimi se klenulo bleděmodré odpolední nebe. Neměl tušení, jak dlouho byl v bezvědomí, co se s ním dělo a jak se vlastně dostal na toto neznámé místo. Ale bylo mu jasné, že bytost na Vlčích hřbetech jej málem zabila. Nejen on, ale i Flick vděčili za své životy mužům ze skupiny. Shea zpozorněl, protože náhle se pomalu a s táhlým skřípotem otevřely dveře a v nich se objevil starostlivý Menion Leah.

„Jak vidím, starý příteli, vrátil ses nám zpátky do života," usmíval se horal a obratně se protáhl mezi dveřmi. „Chvílemi jsme se o vás oba moc báli."

„Ale vyhráli jsme, ne?" zažertoval Shea a šťastně se ušklíbl. Menion krátce přikývl a otočil se k ležícímu Flickovi, který se pomalu hrabal z přikrývky. Zavalitý venkovan pomalu otevřel oči, váhavě se rozhlédl a upřel pohled na horalovu rozesmátou tvář.

„Věděl jsem, že to je příliš krásné, než aby to byla pravda," bolestně zíval. „Ani po smrti se ho nezbavím. Je jako prokletí."

„Koukám, že starý Flick už je taky v pořádku," zasmál se krátce Menion. „Doufám, že oceňuješ aspoň tu námahu, kterou jsme vynaložili na vykurýrování tvého nemotorného těla."

„Až ty uděláš něco poctivého, budu se divit," mumlal Flick a mnul si ospalé oči. Podíval se na usmívajícího se Sheu a místo pozdravu se na něj také zazubil.

„Kde to vlastně jsme?" zeptal se Shea zvědavě a pokusil se posadit, ale nešlo to, protože byl ještě velmi slabý. „A jak dlouho jsem vlastně byl v bezvědomí?"

Menion se posadil na okraj Sheovy postele a pomalu začal vyprávět o všem, co se stalo poté, když je v údolí na cestě přepadla neznámá bytost. Vyprávěl o dlouhém pochodu Nefritovou soutěskou, o střetnutí se skřety a o tom, jak to všechno dopadlo. Se smutkem v hlase vyprávěl i o statečném Hendelovi, který se obětoval pro celou skupinu. Na tvářích obou venkovanů se zrcadlil úžas, když poslouchali příběh o velkorysém trpaslíkovi, který našel zkázu mezi rozzuřenými skřety. Menion pokračoval ve vyprávění dál. Popisoval, jak bloudili Anarským pralesem, dokud je nenašel Allanon s podivnými lidmi, kteří si říkají Storové. Ti je pak ošetřili a přivedli sem,

„Toto místo se jmenuje Storlock," dodal nakonec. „Storové patří také do národa skřetů, ale na rozdíl od svých bojovných příbuzných zasvětili své životy léčení nemocných a zraněných. Je to neuvěřitelné, co všechno dokáží. Mají mast, kterou se namaže otevřená rána a ta se zacelí během dvanácti hodin. Viděl jsem to na vlastní oči, když ošetřovali Dayelovy rány."

Shea nevěřícně kroutil hlavou. Zrovna když chtěl Meniona poprosit o bližší detaily, objevil se ve dveřích Allanon. Shea si uvědomil, že to bylo poprvé, kdy na poutníkově temné tváři zářil úsměv a kdy vypadal opravdu šťastně. Muž k nim přistoupil a spokojeně pokyvoval hlavou.

„Jsem velmi potěšen, že jste se oba vyléčili ze svých zranění. Měl jsem o vás velké starosti, ale jak se zdá, Storové odvedli dobrou práci. Jestli jste si už odpočinuli, mohli byste se trochu projít a také něco sníst."

Shea se tázavě podíval na Flicka a pak oba souhlasně přikývli.

„To je výborné, tak tedy běžte s Menionem a zkuste, jestli to zvládnete," navrhl historik, „Potřebujeme zjistit, jak jste silní a jestli jste připraveni na další náročnou cestu."

Bez bližšího objasnění zmizel stejně rychle, jako se objevil. Dlouze se za ním dívali a hlavami jim vrtala otázka, jak jen může druid být v takové situaci tak tvrdý a neosobní a neprojevit ani známku citu. Menion jen pokrčil rameny a ochotně navrhl, že jim přinese lovecké oblečení, které jim laskaví Storové vyprali. Byl s ním bleskově zpátky. Zatímco Menion objasňoval další záhady ohledně Storů, oba venkované vstali nejistě z postelí a pomalu se oblékali. Tvrdil, že zpočátku Storům moc nedůvěřoval, protože to jsou také skřetové, ale jeho obavy se rychle rozplynuly, když viděl, jak se o oba venkovany pečlivě starají. Také ostatní muži ze skupiny vyspávali celé dopoledne a pak se rozběhli po vesnici, aby si užili krátký oddych před cestou na Paranor.

Když se bratři oblékli, opustili malou místnost, kde spali, a přešli do vedlejší budovy, která vesničanům sloužila jako jídelna. Tam se jim dostalo velkolepého pohoštění, kterým nasytili své vyhladovělé žaludky. I přes nezahojené rány neopouštěla oba zesláblé venkovany chuť k jídlu, takže se snadno vypořádali i s několika chody výživných jídel. Poté je Menion zavedl ven, kde na ně čekali Durin a Dayel, plně zotavení a překypující energií. Radostně se přivítali a byli rádi, že jsou všichni zase zdrávi a na nohou. Menion navrhl, že by se mohli jít podívat do jižního cípu vesnice, kde se nacházelo pověstné Modré jezírko, jež patřilo mezi další zvláštnosti Storů. Za okamžik už seděli na břehu malého jezírka pod velikou sehnutou vrbou a tiše pozorovali klidnou modrou hladinu. Vypravěč Menion byl zase ve svém živlu a začal vykládat o tom, že voda z Modrého jezírka tvoří základ všech léčivých balzámů a mastí a že obsahuje zvláštní prvky, které se nevyskytují nikde jinde na světě. Shea uchvácen vyprávěním nabral vodu do dlaní a ochutnal ji. Její chuť byla zvláštní a nedala se přirovnat k ničemu, co kdy okusil. Ostatní, aby nezůstali pozadu, si hned vodu vyzkoušeli také a potichu mumlali své názory na její zvláštní chuťové vlastnosti. Bylo to velmi příjemné posezení u tichého Modrého jezírka, až všichni na chvíli zapomněli, jak nebezpečná cesta je čeká, a místo toho bezstarostně vzpomínali na své domovy a přátele, které opustili.

„Tohle jezírko mi připomíná můj domov v Belealu v Západní zemi," usmál se Durin a kreslil prstem po vodní hladině neviditelné obrazce. „Je tam stejný klid jako tady."

„Než se naděješ, vrátíme se tam zpátky," ujistil ho Dayel a horlivě dodal chlapecky vychloubačným hláskem: „A pak si konečně vezmu Lynliss a budeme mít spolu kupu dětí."

„Tak na to zapomeň," důrazně jej přerušil Menion. „Budeš-li svobodný, budeš i šťastný!"

„Ty ji neznáš, Menione," zasnil se Dayel. „Takovou dívku jsi ještě neviděl! Je něžná a chytrá, čistá a překrásná jako tohle jezírko."

Menion se jen usmál, potřásl hlavou a lehce poplácal Dayela po rameni na znamení toho, že plně chápe jeho vřelé city ke krásné elfí dívence. Ještě chvíli se smíšenými pocity zírali do modrých vod zázračného jezírka, až ticho přerušil Shea svým dotazem:

„Myslíte, že děláme správnou věc? Myslím, jestli je zapotřebí celého toho putování a utrpení. Má to pro vás vůbec nějaký význam?"

„Je zvláštní, že to říkáš zrovna ty, Sheo," poznamenal Durin. „Podle mě máš zrovna ty nejvíc co ztratit. To ty jsi hlavní příčina naší cesty. Myslíš, že to nemá význam?"

Shea se na okamžik zamyslel a čekal, co na to řeknou ostatní.

„Myslím, že není fér ptát se Shey, jestli to má význam," bránil bratra Flick.

„Ale je," přerušil ho Shea. „Vy všichni pro mne riskujete své životy a já jen dokážu do všeho rýpat a o všem pochybovat. Ale je to tím, že jsem stále zmatený a že si sám nedokážu zodpovědět mnoho otázek, protože stále pořádně nechápu, co se děje. Myslím, že o tom všem ještě nevíme všechno."

„Chápu tě," přitakal Menion. „Allanon nám ještě neřekl o všem, co nás čeká, a jaké nebezpečí budeme muset na další cestě podstoupit. Je toho ještě hodně, co nevíme o dobývání Shannarova meče."

„Viděl vlastně někdy někdo ten meč?" zeptal se náhle Dayel. Ostatní zavrtěli hlavami.

„Možná že ani žádný neexistuje."

„Já si myslím, že ten meč existuje," připojil svůj názor Durin. „Ale až se nám jej podaří získat, co s ním budeme dělat? Co zmůže Shea proti ohromným silám Černého mága, i když bude mít Shannarův meč?"

„Myslím, že v tomhle musíme všichni důvěřovat Allanonovi. Prozradí nám celé tajemství, až přijde vhodný okamžik," zaburácel hlas za nimi.

Všech pět se s leknutím otočilo, ale byl to jen Balinor, a proto si všichni s úlevou oddechli. Shea pozoroval pomalu se blížícího prince z Truborohu a pomyslel si, proč všichni mají ten zvláštní strach právě z Allanona. Princ z Truborohu zdvořile pozdravil Sheu a Flicka a přisedl si k jejich kroužku u jezírka.

„Koukám, že přes všechny nesnáze, které nás potkaly v Nefritové soutěsce, všechno dopadlo dobře. Jsem rád, že vás zase vidím živé a zdravé."

„Je mi moc líto Hendela," řekl Shea. „Vím, že jste byli blízcí přátelé."

„Podstoupil riziko, které vyžadovala situace," objasnil Balinor smutně. „Věděl, jaké má šance, a s odvahou je využil. Obětoval se pro nás všechny."

„Co bude dál?" zeptal se po chvíli ticha Flick.

„Počkáme na Allanona a ten rozhodne, kudy se vydáme dál," odpověděl Balinor. „Myslím, že bychom mu všichni měli plně důvěřovat. Je to vynikající muž a čestný člověk, i když se občas chová podezřele. Vždy nám řekne jen to, co potřebujeme vědět, a tak se nás snaží ochránit před nebezpečím. Rozmyslete si dělat nad ním ukvapené závěry."

„Ty víš, že nám neřekl všechno," prohlásil Menion zkrátka.

„Taky si myslím, že nám řekl jen půlku celého příběhu," přikývl Balinor. „Ale vlastně to byl první člověk, který rozeznal nebezpečí hrozící všem čtyřem zemím. Myslím, že mu opravdu hodně dlužíme, a přinejmenším bychom mu mohli aspoň trochu důvěřovat."

Ostatní přikývli na souhlas, ani ne tak proto, že by byli přesvědčeni o obsahu právě pronesených slov, ale spíše z toho důvodu, že všichni hraničáře respektovali. Hlavně Menion, který Balinora považoval za vůdce skupiny a obdivoval jeho odvahu. Přešli tedy rozhovory o jejich putování a o nevyzpytatelném obrovi a stočili diskusi znovu na Story. Rozmlouvali o tomto druhu skřetů, kteří uměli zázračně léčit, a o jejich podivném přátelství s Allanonem. Právě když zapadalo slunce, u Modrého jezírka se znenadání objevil i vysoký historik Allanon.

„Až si s vámi promluvím, byl bych rád, aby si oba venkované ještě několik hodin odpočinuli. Myslím, že ani vám ostatním by neuškodilo trochu se prospat před tím, než před půlnocí vyrazíme na cestu."

„Není to příliš unáhlené vyrazit tak brzy poté, co se Shea a Flick konečně trochu vyléčili ze svých ran?" zeptal se s obavami Menion.

„Bohužel jinak to nejde, horale," odpověděl obr a jeho tvář se zdála temná, i když venku bylo ještě dost světla. „Nemáme času nazbyt. Jestliže se Černý mág dozví, že jsme tady v Anaru, ihned se bude snažit schovat meč jinam — a potom naše cesta nemá význam."

„Flick a já to zvládneme," prohlásil Shea rozhodně.

„Kudy půjdeme?" vyzvídal Balinor.

„Nejdřív musíme přejít Pustou planinu — doufám, že nám to nebude trvat déle než čtyři hodiny. Snad budeme mít štěstí a lebkonoši, kteří po nás jdou, nás nevypátrají na otevřené pláni, kde se nemůžeme skrýt. Pevně věřím, že nenašli naši stopu v Anarském pralese. Raději jsem vám neřekl už dřív, že každé použití elfeínů by nás mohlo prozradit Bronovi a jeho stopařům, protože jsem viděl, že máte dost starostí sami se sebou. Každá bytost duchovního světa vycítí mystickou sílu kamenů, která je varuje před kouzly, jež mohou být použity proti nim."

„Takže když jsme elfeíny použili v Mlžném močálu — " zděsil se Flick.

„Tak jste lebkonošům přesně prozradili, kde jste," dokončil Allanon větu s kyselým úšklebkem na tváři.

„Kdybychom se jim neztratili v mlze a v Černodubí, mohli nás dostat už tam."

Sheu až zamrazilo, když si uvědomil, jak blízko smrti se ocitli a jaké nebezpečí jim hrozilo od těch strašlivých bytostí.

„Když jsi věděl, že elfeíny přitahují pozornost duchovních bytostí, proč jsi nám to neřekl už tam?" zaútočil na něj Shea nazlobeně. „Proč jsi nám je dal na ochranu, když jsi věděl, co mohou způsobit?"

„Bylo to varování, můj příteli," pomalu a nabručeně odpověděl Allanon, což značilo, že jen stěží ovládá zlost. „Bez nich byste byli vydáni na pospas jiným, ale stejně nebezpečným bytostem. Kromě toho jsou elfí kameny samy o sobě dostatečnou ochranou i proti nebezpečným okřídleným lebkonošům."

Mávnutím ruky dal znamení, že nehodlá poslouchat další otázky a že diskuse je u konce. To Sheu ještě víc popudilo a vzbudilo v něm ještě větší podezření vůči Allanonovi. Pozorný Durin si toho ihned všiml, a aby jej varoval a zarazil zbytečnou hádku, položil mu ruku na rameno.

„Ještě na vysvětlenou k naší příští cestě," pokračoval Allanon vlídnějším tónem. „Chci vám sdělit, jakou jsem vybral trasu, kterou musíme jít bez přestávky po několik příštích dnů. Až přejdeme Pustou planinu, musíme nejdéle do rozbřesku dojít na úpatí Dračích štítů. Hory nás naštěstí ochrání před všemi pronásledovateli. Největší problémy však nastanou na druhé straně, až dojdeme do lesů obklopujících Paranor. Jak předpokládám, všechny známé průsmyky, kterými se dají zdolat Dračí štíty, budou obsazeny spojenci Černého mága. Kdybychom se tudy snažili projít, myslím, že nejméně polovina z nás by přišla o život. Proto horami projdeme jednou tajnou stezkou, kde nebudou hlídkovat nepřátelé."

„Zadrž!" vykřikl v úžasu Balinor. „Snad nechceš jít Hrobkou králů?"

„Bohužel, nemůžeme jinak. Jestli chceme zdolat štíty nepozorovaně, musíme zrána dojít k Síni králů, projít horami a se západem slunce už můžeme být na Paranoru bez toho, aby se o nás dozvěděli strážci průsmyků."

„Já jsem ale slyšel, že jeskyněmi Síně králů ještě žádný smrtelník neprošel živý!" odporoval Durin a připojil se tak k Balinorovi, který zpochybňoval Allanonův plán. „Nikdo z nás se nebojí živých nepřátel, ale v jeskyních žijí duchové mrtvých a jen jiný duch může projít jeskyněmi bez újmy. Žádnému smrtelníkovi se to ještě nepodařilo!"

Balinor souhlasně přitakával a ostatní na sebe pohlédli se smrtelným strachem v očích. Menion, ani mladí venkované nikdy předtím neslyšeli o Síni králů, ze které měli všichni ostatní takový strach. Allanon se jen ušklíbl nad Durinovou poslední poznámkou, zlostně přivřel oči a varovně vycenil své bělostné zuby.

„To není úplná pravda, Durine," řekl po chvilce rozmýšlení. „Já už jsem Síní králů prošel a trvám na tom, že je to možné. Samozřejmě je to velmi nebezpečná cesta. V jeskyních žijí duchové zemřelých a Brona spoléhá na to, že si tudy netroufneme jít. Ale mé síly a kouzla by nás měly ochránit."

Menion Leah si nedovedl ani představit, jaké nebezpečí jim hrozí v jeskyních, že i statečný Balinor pochyboval o úspěchu. Stačilo mu to, s čím se setkali v Mlžném močálu a na Vlčích hřbetech. Dříve by takové setkání asi nazval babskou povídačkou, ale přesvědčil se na vlastní oči, že některé legendy vůbec nepřehánějí, ba spíš naopak. Nejvíce ho ale zajímalo, jakými silami je vlastně chce Allanon v jeskyních Dračích štítů ochránit před duchy.

„Celé naše putování je nesmírně riskantní a nebezpečné," promluvil ještě Allanon. „Ale všichni jsme tušili, že na nás všude číhá nebezpečí, ještě předtím, než jsme se na cestu vydali. Chcete to vzdát už teď, nebo hrdinně dotáhneme celou věc do konce?"

„Půjdeme s tebou," oznámil Balinor za všechny po krátkém zaváhání. „Věděl jsi přece sám, že to nevzdáme a že pro Shannarův meč budeme riskovat všechno."

Allanon se zasmál a hlubokýma temnýma očima si prohlížel jednoho po druhém. Všem pohlédl do očí a až nakonec jeho zrak sklouzl i k Sheovi. Venkovan se mu zpříma podíval do očí. Srdce mu divoce bilo a Sheovi se zazdálo, jako by pár temných očí naproti němu

dokázal přečíst i jeho nejtajnější obavy a skryté pochybnosti, které se marně snažil ukrýt před ostatními.

„Dobrá," přikývl Allanon souhlasně, „nyní si běžte odpočinout."

Prudce se otočil a odkráčel směrem k vesnici. Balinor se vzápětí zvedl a pospíchal, aby obra dohnal a vyzvěděl ještě nějaké podrobnosti. Všichni se za nimi tiše dívali, ponořeni do vlastních myšlenek, dokud se jim neztratili z dohledu. Shea si teprve teď uvědomil, že už je skoro tma a že slunce dávno zašlo za horizont, kde se utopilo ve fialovomodrém nebi. Ještě chvíli tiše seděli, ale pak se pomalu jeden po druhém začali zvedat a vraceli se do mírumilovné, klidné vesnice, aby si ještě před půlnocí zdřímli.

Sheovi se zdálo, jako by právě usnul, a už s ním něčí silná ruka lomcovala, aby se vzbudil. Ztěžka otevřel oči a chvilku mu trvalo, než si zvykl na ostré světlo vycházející z hořící louče na zdi a osvětlující celou místnost. Zamlženým zrakem konečně rozeznal Meniona Leaha, který mu nesmlouvavě naznačoval, že už nadešla hodina jejich odchodu. Jen neochotně vstal a vyměnil teplou postel za studený noční vzduch, takže se raději rychle, začal oblékat do svých šatů. Flick už byl dávno vzhůru a napůl oblečený. Také se netvářil zrovna nadšeně a tichým nadáváním rušil hluboké půlnoční ticho. Shea se už cítil úplně odpočatý a dostatečně silný na to, aby zvládl náročný pochod Pustou planinou až k Dračím štítům. Cítil i odvahu a touhu zdolat nebezpečnou cestu jeskyněmi a tak dovést celé putování ke zdárnému konci.

O několik minut později už naši tři společníci procházeli tichou a spící vesnicí Storů, aby se setkali s ostatními druhy. Všechna stavení byla tmavá. Noc byla temná, ani měsíc nesvítil a po tmavěmodrém nebi se hnaly chomáče mraků, jež se ztrácely někde v neznámu. Shea si oddychl, protože si uvědomil, že právě taková noc je nejvhodnější pro cestování po otevřené pláni a že vyzvědačům Černého mága by dělalo velké problémy je najít. Noc byla tak tmavá, že když se Shea letmo podíval na své světlé lovecké boty, dělalo mu velké potíže je ve tmě rozeznat. Zdálo se, že i počasí jim hraje do noty.

Když došli do západní části Storlocku, všichni je už očekávali, jen Allanon chyběl. Durin a Dayel se vynořili z husté černé tmy jako dva stíny a beze slova naslouchali zvukům noci. Když procházeli blízko Shey, všiml si jejich typicky elfích rysů, podivně zašpičatělých uší a tenoučkého obočí, které směřovalo hluboko do čela. Zamyslel se nad tím, jestli se i on zdá lidem stejně podivný, jako se mu v tomto okamžiku zdáli oba elfí bratři. Je mezi nimi a lidmi opravdu takový rozdíl? Vzpomněl si znovu, jak mu kdysi Allanon líčil úžasnou elfí historii, ale nikdy mu ji nedopověděl celou ani mu neobjasnil temná místa. Jejich historie byla i jeho historií a on se konečně utvrdil v tom, co předtím jen tušil: chtěl o elfech vědět co nejvíce, protože mu to možná pomůže snáz pochopit jeho vlastní dědictví i celý příběh Shannarova meče.

Podíval se vedle sebe na statného Balinora, který stál ve tmě jako obrovská tichá socha. Balinor byl bez diskuse jeden z nejodhodlanějších členů z celé výpravy. Bylo v něm něco nezničitelného, co všem ostatním dodávalo odvahy. Ani Allanon, který bezpochyby ovládal mnoho tajemných sil, na ně nepůsobil tak přesvědčivě a odhodlaně. Možná to druid tušil, a právě proto si jej vybral za člena skupiny, která se vydala na nebezpečnou cestu za Shannarovým mečem.

„Přesně tak, Sheo," zašeptal měkký hlas přímo do Sheova ucha, až poděšeně uskočil. Všiml si, že právě kolem něj zašustil černý Allanonův plášť s kápí a přešel na druhou stranu. „Musíme pochod zvládnout, dokud nám noc přeje. Běžte blízko u sebe a neustále pozorujte toho, kdo půjde před vámi. A hlavně nemluvte."

Bez dalšího vysvětlování je černý obr vedl po úzké cestě Anarským pralesem, směrem na západ od Storlocku. Shea kráčel krok za Menionem, srdce pořád ještě až v krku, jak se nemohl vzpamatovat z úleku. Hlavou mu táhly neodbytné myšlenky a vzpomínky na všechna setkání s Allanonem a jeho podezření, že obří podivín mu dokáže číst myšlenky, začalo nabývat reálného obrysu. Uvědomil si, že vždycky, když se snažil skrýt obsah své mysli před ostatními, objevil se Allanon a přesně věděl, o čem právě přemýšlí.

Skupina dorazila až na konec Anarského lesa, kde začínala Pustá planina mnohem dřív, než Shea očekával. I přes černočernou tmu vesničan někde za horizontem tušil přítomnost Dračích štítů, tyčících se v dálce. Beze slova se na sebe podívali, ale za chvíli už zase všichni jako na povel zírali do stěny tmavé noci před sebou. Allanon je vedl pustou plání; nikde se ani na okamžik nezastavili ani nezvolnili krok. Planina byla úplně plochá, bez jediných známek rostlinstva a živých tvorů. Jediné, co se tam vyskytovalo, byly polámané keříky, které vypadaly spíš jako malé kostřičky. Půda po celé planině byla tvrdá a vyschlá, posetá hlubokými puklinami. Celá skupina pochodovala tmou úplně tiše, ale ve střehu, oči dokořán a uši našpicované, jestli nezaznamenají něco neobvyklého. Už to byly skoro tři hodiny, co procházeli mrtvou Pustou planinou, když tu náhle Dayel naznačil, že uslyšel něco podezřelého daleko za nimi v černé tmě. Na okamžik všichni strnuli a bez jediného pohybu či zvuku vyčkávali, jestli se něco stane. Nestalo se nic. Allanon jen nechápavě pokrčil rameny a naznačil všem, že je třeba znovu vytvořit řetěz a pokračovat v pochodu.

K Dračím štítům došli ještě před rozedněním. Když se zastavili na úpatí strašlivých hor, které se tyčily nad jejich úzkou stezičkou jako monstrózní špičaté tesáky, nebe bylo ještě černé, plné chuchvalců potrhaných mraků. Shea i Flick se i po dlouhém a únavném pochodů cítili celkem svěží, a proto hned oznámili ostatním, že kvůli nim nemusí zastavovat a odpočívat. Allanon se hnal horlivě kupředu, až se zdálo, jako by uháněl do hor na nějaké setkání, na které se nechce opozdit, a tak mu návrh obou venkovanů přišel vhod. Šli vzhůru po cestě poseté drobnými oblázky, jež směřovala hluboko do zrádných hor až k místu tvořícímu malou plošinku mezi ostrými útesy skal. Flick se při výstupu do hor rozhlížej na obě strany a natahoval svůj tlustý krk, aby dohlédl až na samé vrcholky špičatých hor. Název Dračí štíty se mu zdál více než výstižný.

Čím blíž byli skalní plošině, tím víc se skály před nimi rozestupovaly. Když prošli malým průsmykem, objevila se před nimi hora tak vysoká a nepřístupná, až se zdálo, že se na ni nemůže dostat nikdo, kdo neumí létat. Shea se na okamžik zastavil, sebral jeden z mnoha kamínků ležících kolem a pořádně si jej prohlížel. Ke svému úžasu zjistil, že kámen je vyleštěný a jeho povrch dokonale hladký. Kámen byl celý černý, ale průhledný a venkovanovi trochu připomínal uhlí, kterým se topilo v některých oblastech Jižní země. Ale tento kámen byl mnohem tvrdší než uhlí a Sheovi se zdálo, jako by jej předtím, než spadl na cestu, někdo vyleštil a vybrousil. Podal podivný černý kámen Flickovi, ale ten jej bez nejmenšího zájmu zase zahodil na zem.

Cesta se začala klikatit mezi obrovskými balvany, které byly tak veliké, že chvílemi zabraňovaly poutníkům v rozhledu po okolních horách. Šplhali po změti napadaných kamenů směrem nahoru k plošině a kromě vysokého černého vůdce nikdo z nich neměl tušení, kam přesně jdou. Konečně se dostali na menší plošinku mezi skalami, odkud konečně mohli zahlédnout údolíčko, kam mířili. Bylo až na samém vrcholu cesty vlnící se odtud směrem do hor. Náhle Balinor hlasitě zahvízdal na znamení všem, aby zastavili. Krátce promluvil k Durinovi, který šel hned za ním, a pak se rychle otočil k Allanonovi a k ostatním.

„Durin si myslí, že nás někdo sleduje," oznámil stísněně. „Je to pravda, teď je zřejmé, že někdo za námi jde."

Allanon se rychle podíval na noční nebe. Starostlivě svraštil obočí a na jeho tváři se objevily známky znepokojení nad nečekanou zprávou. Nejistě pohlédl na Durina.

„Jsem si jistý, že tam někdo je," vysvětloval Durin.

„Teď se nemůžu zastavit a zkoumat to. Ještě před západem slunce musím být v údolí," odpověděl Allanon důrazně. „Nemůžu teď řešit, co se děje za námi, musím dokončit své hlavní poslání, to je nejdůležitější."

Shea nikdy předtím neslyšel, že by obr mluvil tak rozhodně. Zděšený Flick se zoufale díval na Meniona a hledal oporu i ve tvářích ostatních. Ať už se jednalo o cokoli, důvod, proč Allanon tak pospíchal do údolí, byl určitě velmi důležitý, když nepřipustil ani chvíli

prodlevy.

„Prozkoumám to," nabídl se Balinor dobrovolně a rozhodně stiskl svůj meč. „Počkejte na mě v údolí."

„Sám nepůjdeš," přihlásil se Menion rychle. „Také tu zůstanu pro případ, kdyby ses octnul v úzkých."

Balinor se vděčně usmál a přikývl na znamení, že horal smí zůstat s ním. Allanon se na ně dlouze podíval, souhlasně potřásl hlavou a dal ostatním znamení, že je čas pokračovat v cestě. Elfí bratři beze slova následovali svého černého vůdce, ale Shea i Flick se s lítostí ohlíželi zpátky, dokud na ně Menion nezavolal, ať raději pospíchají. Shea jim ještě krátce zamával a rozmýšlel se, jestli nemá také zůstat se svými přáteli, ale pak si uvědomil, že by pro ně byl spíš přítěží než pomocí. Ještě naposled se otočil. Viděl oba muže připravené k boji a schované za skalami, každý z jedné strany cesty; jejich tmavé pláště dokonale splývaly s šedí okolních skal a jen nabroušené ostří mečů probleskovalo šerem.

Allanon a čtyři zbylí členové skupiny stoupali dál mezi masami nakupených balvanů k místu, kde se skála rozestupovala vedví a kde byl samý okraj záhadného skalního údolí. Tam dorazili za několik minut, zastavili se a s úžasem hleděli před sebe. Celé údolí byla barbarská pustina. Všude kolem se válely kameny a kusy skal, které popadaly po svazích hor. Všude ležely černé lesklé kameny stejné jako oblázek, který Shea zvedl na cestě. Jen malé jezírko se třpytilo na dně údolí jako zelené kočičí oko. Jeho voda byla zelenočerná a temná a na hladině mu rejdily pomalé víry a bublinky, které alespoň naznačovaly nějakou známku života. Sheu překvapily neobvykle pomalé pohyby na vodní hladině. Bylo mu divné, co způsobuje ty podivné víry a bublání, když nikde není ani závan větru. Tázavě pohlédl na Allanona a skoro až uskočil úlekem, protože z jeho tváře září podivné světlo. Temný poutník byl hluboce zamyšlen a upřeně zíral na jezírko. Venkovan cítil, že mezi obrovým upřeným pohledem a zpěněnou zelenou hladinou jezírka je nějaká souvislost.

„Toto je Údolí smutku, práh Síně králů a obydlí prastarých duchů," pravil Allanon hlubokým hrdelním hlasem.

„Jezírko se jmenuje Hadeshornovo jezero a jeho voda je pro smrtelníky otrávená. Sejděte se mnou dolů do údolí a pak už půjdu sám."

Ani nečekal na odpověď a začal sestupovat dolů do údolí. Našlapoval velmi opatrně na volně roztroušené, uvolněné kameny, pohled stále upřený na temnou hladinu smrtícího jezírka. Ostatní jej následovali zahaleni do mystického ticha, protože všem bylo jasné, že tady je Allanon králem a vyzná se tu lépe než kdekoli jinde. Sheu uchvátil nepopsatelný pocit, že právě on chápe tohoto historika, poutníka, filosofa, mystika, toho muže, který s nimi zakusil nejedno nebezpečí a kterého znali pod jménem Allanon, mnohem lépe než kdokoli jiný. Když stanuli na samém dně Údolí smutku, obr se k nim znovu obrátil.

„Počkejte tady na mě. Ať se děje cokoliv, nevydávejte se za mnou a neopouštějte toto místo, dokud se sám nevrátím. Tam, kam jdu, si dává schůzku jenom smrt."

Jako přimrazeni zůstali stát a s nepopsatelným strachem v očích pozorovali Allanonovu postavu vzdalující se směrem k záhadnému jezírku. Viděli, jak bez jediného zaváhání kráčí stále stejným tempem kupředu a jeho obrovský černý plášť za ním vlaje jako vítězný prapor. Shea vrhl kradmý pohled na Flicka, v jehož napjaté tváři byly patrné obavy z toho, co se stane v několika příštích okamžicích. Shea chvilku pomýšlel na to, že vyskočí a z nebezpečného údolí uteče, ale rychle zbabělou myšlenku zahnal. Instinktivně se ještě víc zahalil do pláště, jako by mu mohl poskytnout nějakou ochranu, v kapse nahmatal malý váček s elfeíny a pevně jej stisknul. Pomáhaly mu cítit se bezpečněji, i když nevěřil, že by mohly nějak zasáhnout proti mocným silám, které by ani Allanon nedokázal zvládnout. Všichni jako omráčeni strachem zírali na vzdalující se postavu. Allanon došel k samému okraji Hadeshornova jezera, otočil se k němu zády a vyčkával. Celé údolí zahalilo smrtelné ticho. Jen čtvero párů vytřeštěných očí zíralo na nehybnou černou postavu na okraji jezírka.

Vysoký poutník pomalu zdvihl své černé ruce k obloze. V jezeře to začalo překotně bublat a vřít. Celé údolí se náhle otřáslo, jako by se v něm vzbudila nějaká divoká skrytá síla. Vyděšení smrtelníci se roztřásli, zoufalí strachem, že je pohltí nějaké kamenné monstrum žijící v údolí. Allanon stál nehybně na okraji jezera, nevšímavý ke klokotající vodě. Ve středu jezírka se tvořily obří víry a hustá pára stoupala k temné obloze, jako by se na dně jezera uvolnily dosud spoutané tajemné síly. V celém údolí se zatmělo a odevšad se ozývalo vytí a nářky duchů, které z jejich věčného spánku vyrušil temný cizinec stojící na břehu Hadeshornova jezera. Nelidské mrazivé hlasy, jež připomínaly smrtelné vytí, se zarývaly do uší čtyřem chvějícím se mužům, kteří jako očarovaní hleděli na konec údolí k jezírku. V jejich vyděšených myslích tančily zrůdné obrazy, jež se pokoušeli zahnat posledními zbytky své odvahy, strachy se k sobě tiskli a snažili se znovu nabýt aspoň nepatrného zrnka kuráže. Nebyli schopni se pohnout ani promluvit, dokonce ani své myšlenky nedokázali pořádně ovládnout. Jenom tam v nehybné hrůze stáli, vydáni napospas ječeni a kvílení duchů, kteří jako by se je snažili varovat před věcmi, jež jsou ještě strašnější, až za hranicemi tohoto života a chápání.

Když zvuky vycházející ze samého nitra země dosáhly největší intenzity, uprostřed Hadeshornova jezera se objevil obrovský vír, který nespoutaně kroužil stále rychleji, a z temné vody začala vystupovat průsvitná postava starého shrbeného muže. Postava se vynořila a stála na vodní hladině. Muž měl vychrtlé průhledné tělo stejné barvy jako voda v jezírku, na jehož hladině stál. Flick zbělel jako křída a byl pevně přesvědčen o tom, že nastala jejich poslední minutka na tomto světě. Allanon stál dál bez jediného pohybu na břehu. Vztyčené paže mu volně klesly, úplně se zahalil do svého černého pláště a otočil se tváří v tvář k zelenému stínu na jezeře. Zdálo se, jako by si ti dva o něčem vyprávěli, ale ke čtyřem vylekaným pozorovatelům nedolehlo zhola nic kromě ohlušujícího kvílení, které pokaždé, když postava z jezera udělala výraznější gesto, zesílilo do nesnesitelného vytí. Jejich rozhovor, ať už mluvili o čemkoliv, netrval více než několik minut. Nakonec se přízrak otočil směrem ke skupince, pozvedl svou kostnatou paži a ukázal před sebe. Sheovým nechráněným tělem projela řezavá bolest a na vteřinu se mu zdálo, jako by na něj sáhla smrt. Poté se stín otočil, na rozloučenou pokynul Allanonovi a ponořil se zpět do temně zelených hlubin Hadeshornova jezera. Jakmile muž zmizel, voda znovu začala nezřízeně vřít a klokotat a vytí a kvílení přízraků znělo mnohem zoufaleji, ale slaběji, až nakonec utichlo úplně. Hladina jezírka už byla zase klidná a rovná jako zrcadlo a kolem se rozhostilo úlevné ticho.

Slunce už stálo vysoko na východním horizontu. Vysoká postava na břehu jezera zakolísala, podlomila se jí kolena a skácela se k zemi. Čtveřice mužů na chvíli zaváhala, ale potom všichni najednou vyskočili a co nejrychleji přelézali kamení směrem k svému vůdci. Za okamžik už byli u něj, seskupili se starostlivě kolem a radili se, co by měli udělat. Durin poklekl, zatřásl Allanonovým mohutným tělem a volal jeho jméno. Shea mu masíroval smrtelně bledé, ledové ruce. Naštěstí nebezpečí bylo zažehnáno, když po několika minutách obr otevřel své temné, hluboké oči. Chvíli si je bezvýrazně prohlížel, jako by ani nevěděl, kdo jsou, a pak se posadil.

„Bylo to moc velké vypětí," mumlal si pro sebe, zatímco si mnul své vysoké čelo. „Úplně jsem na okamžik ztratil vědomí, za chvíli budu zase v pořádku."

„Kdo to byl?" zeptal se bojácně Flick, jako by měl strach, že by se průsvitná bytost mohla objevit znovu.

Allanon po Flickově otázce chvíli zíral před sebe, tvář zkřivenou bolestí, a pak tiše odpověděl:

„Byla to jen bludná ztracená duše, na kterou už tento svět i lidé zapomněli. Padla na něj kletba. Není ani živý ani mrtvý a tak to bude až do konce věků."

„To nechápu," řekl Shea soucitně.

„To nevadí, teď to není důležité," odbyl ho Allanon.

„Ten ubožák, se kterým jsem před chvílí hovořil, je Bremenův přízrak. Byl to druid, který

se také pokoušel bojovat proti Černému mágovi. Mluvil jsem s ním o našem putování za Shannarovým mečem, o cestě na Paranor a o osudu celé naší skupiny. Prozradil mi jen málo, ale je jasné, že o našem osudu se nerozhodne v blízké budoucnosti, ale až za velmi dlouhou dobu, která, ač je daleko, jednou přijde."

„Co tím chceš říct?" zeptal se váhavě Shea.

Allanon opatrně vstal a rozhlédl se po údolí, snad aby se ujistil, že setkání s Bremenem je u konce. Teprve potom se znovu podíval na zvědavostí hořící tváře svých společníků.

„Není pro mne snadné říci vám to, ale už jsme skoro na konci celého putování, a tak si zasloužíte vědět celou pravdu. Když jsem vyvolal Bremenův přízrak z tajemných světů, kam byl uvržen, prozradil mi dvě proroctví, které se týkají osudu naší skupiny. Slíbil, že se nám podaří během dvou dnů získat vytoužený Shannarův meč. Ale také mi prozradil, že jeden z nás se s námi nedostane přes Dračí štíty. Ale zrovna tento muž by jako první měl ve svých rukou sevřít posvátný meč."

„Pořád to nechápu," připustil Shea po chvilce přemýšlení. „Už jsme přece jednoho muže ztratili, a to Hendela. Určitě přízrak mluvil o něm."

„Ne, mýlíš se, můj příteli," povzdechl si Allanon. „Při posledních slovech proroctví přízrak ukázal na jednoho z vás, když jste na mne čekali na okraji údolí. Právě ten s námi nikdy nedojde na Paranor!"

Menion Leah se krčil za obrovským kamenem u cesty do Údolí smutku a vyčkával, až se zjeví ono záhadné stvoření, které je pronásleduje celou cestu Dračími štíty. Naproti němu byl ve tmě černých stínů skryt princ z Truborohu, obrovský meč opřený o mohutnou skálu, ruku volně položenou na rukojeti. Menion sevřel svoji zbraň a bodl do šera před sebou. Nepohnulo se vůbec nic. Stál přesně za zatáčkou za velkým kamenem, který jej kryl, a proto neměl dobrý výhled na cestu. Bez hnutí čekali asi půl hodiny a stále se nikdo neobjevoval. Pomalu začali pochybovat o Durinových slovech, že je někdo sleduje. Menion se s obavami podíval vzhůru, protože ho napadlo, jestli ten záhadný pronásledovatel není některý z poskoků Černého mága. Kdyby je sledoval lebkonoš, mohl už dávno proletět nad nimi a dostihnout skupinku vpředu. Už chtěl o svém objevu říci Balinorovi, když tu náhle na cestě uslyšel podezřelý zvuk, který upoutal jeho pozornost. Okamžitě byl ve střehu a přitiskl se ke skále.

Bylo slyšet drolení kamínků na klikaté cestě, jak kdosi stoupal vzhůru. Slyšeli, jak přeskakuje navršené kamení, ale postava sama byla stále ještě zahalena do ranního šera. Ať už to byl kdokoli, určitě neměl ani tušení o Menionovi a Balinorovi, kteří byli schovaní za obřími balvany u cesty. Anebo i kdyby to věděl, nijak se nesnažil maskovat svoji přítomnost a bylo mu jedno, jestli na něj někdo číhá nebo ne. Za několik okamžiků se temná postava objevila těsně před jejich úkryty. Menion se odvážil vykouknout a letmo si příchozího prohlédl. Postavou a oblečením mu silně připomínal zemřelého přítele Hendela. Pevně sevřel svůj poctivý meč z Leahu a vyčkával, co se bude dít dál. Plán útoku byl jednoduchý. Vyskočí před vetřelce, zastoupí mu cestu vpřed a Balinor mu odřízne ústupovou cestu za ním.

Rychlým a obratným skokem se horal odlepil od skály a stanul tváří v tvář záhadnému narušiteli, meč vztyčený na znamení, aby se příchozí zastavil. Postava před ním se nahrbila a mohutná ruka vystřelila zpod pláště, aby zastavila útok ostrého meče. Oba bojovníci na sebe s úžasem pohlédli, jejich paže v šoku poklesly a z hrdla prince z Leahu se vydral překvapený výkřik.

„Hendele!"

Balinor nevěřícně vylezl ze svého úkrytu ve stínu a viděl, jak na cestě rozjásaný Menion objímá malou podsaditou postavu příchozího a radostně výská. Princ z Truborohu si zasunul svůj těžký meč zpět do pochvy a jenom kroutil hlavou. Nechápavě pozoroval rozradostněného horala, jak poskakuje kolem zavalité postavičky trpaslíka, kterého všichni považovali za mrtvého. Poprvé od okamžiku, kdy prchali Nefritovou soutěskou z Vlčích

hřbetů, jej ovládl spokojený pocit, že se konečně na ně usmálo štěstí a bezpečně se dostanou na Paranor k vytouženému Shannarovu meči.

Kapitola 14

Nad Dračími štíty konečně začalo svítat. Bylo šedivé, nevlídné a chladné ráno. Teplo a světlo, které vždy přicházejí s vycházejícím sluncem, pohltily chomáče nízkých mraků a husté mlhy, které se rozvalovaly po skalnatých horách a nechtělo se jim ustoupit. Vítr se zlomyslně prohánìl mezi holými skalami, toulal se kamenitými kaňony a kličkoval mezi hromadami spadlých kamenů. Jako naschvál se opíral do ubohých kosodřevin a nažloutlé zeleně, jako by je chtěl vyrvat a přispět tím k dokonale pustému vzhledu štítů. Zato kolem obtížné mlhy a nízkých mraků vítr vždy rychle prosvištěl, takže zůstaly nehybně na svém místě. Burácení větru silně připomínalo hučení oceánu, který velkými vlnami mocně naráží na pustý břeh. Mezi vrcholky špičatých skal se prohánìla hvízdající meluzína, která hučení větru skvěle doplňovala. Dokonce i ptáci už byli vzhůru, ale jejich zpěv zanikal v dunění větru, takže spíš připomínal prosebný nářek. V tak velké nadmořské výšce kupodivu žila i některá větší zvířata. Několikrát zahlédli i menší stáda vysokohorských koz a kamzíků a sem tam i chlupaté tvorečky připomínající myši, kteří se zabydleli ve skalních skulinách. Čím výš stoupali, tím byl vzduch chladnější a mrazivější. Nejvyšší vrcholky Dračích štítů byly pokryty sněhem po celý rok a ani teplotní rozdíly v teplejších měsících roku se nebyly velké.

Dračí štíty byly nemilosrdné hory, pusté, skalnaté a neuvěřitelně majestátní. Všech osm mužů uchvátil už za rozbřesku nepopsatelný pocit podivného očekávání. Skupina už byla zase pohromadě, obohacená o staronového člena. Nemohli se však zbavit onoho dotěrného pocitu obavy, která zatěžovala jejich mysli, čím hloub se nořili do chladné šedi začínajícího rána. Nebyla to jen obava ze znepokojivého proroctví Bremenova přízraku, ani fakt, že už byli velmi blízko průsmyku vedoucího k obávané Síni králů. Jako by na ně něco číhalo, něco vychytralého a trpělivého, nějaký druh živé síly, která ležela uschována v holých skalnatých horách. Něco, co je neustále pozoruje, jak bojují s nepříznivým terénem a prodírají se kamenitými horami směrem k prastarému království Paranoru. Postupovali ve vzorně seřazené řadě dál směrem na sever, zachumlaní do svých vlněných plášťů, které je aspoň trochu chránily před vlezlým mrazem. Museli jít velmi opatrně a pomalu, protože všude kolem se válelo bezpočet volných balvanů, mohli narazit i na skrytou přírodní propast a to bylo velmi riskantní. Několikrát se už dokonce stalo, že některý z členů výpravy na štěrku uklouzl a zřítil se o kus zpět. Znepokojivé něco se stále skrývalo a možná si i zkoušelo odvahu všech osmi mužů skupiny a hodlalo se objevit až v příhodnější dobu. Potom by se lovci stali lovnou zvěří.

Jejich unavené myšlenky byly dál nahlodávány pochybnostmi a obavami. Vše ještě umocňovalo burácení větru, které je odřízlo jednoho od druhého. Neschopnost promluvit se svým bližním v nich ještě více vzbuzovala černé myšlenky, jimž byli vydáni na pospas. Snad jenom Hendel byl proti tomu všemu imunní. Jeho nemluvná samotářská povaha jej obrnila proti pochybnostem o sobě samém. Od té doby, co se mu podařilo uprchnout před rozzuřenými, šílejícími skřety v Nefritové soutěsce, přestal mít veškeré obavy ze smrti. Ocitl se tak blízko vlastní záhubě, že jen jeho neochvějný pud sebezáchovy mu pomohl vzmužit se a přežít. Skřeti jej tenkrát úplně obklíčili, rojili se kolem něj jako neklidné vosy připravené k útoku a jen pohled na čerstvou krev v nich mohl uhasit plamen násilí. Co nejrychleji se snažil uniknout po svazích Vlčích hřbetů a pak se skryl v jednom z keřů. Tiše vyčkával, a až se jeden ze skřetů přiblížil, omráčil jej a oblékl mu svůj pláštík, jaký nosí trpaslíci. Pak se skryl o něco dál a zavolal na ostatní skřety, kteří se střemhlav vrhli na tmou zahalenou postavu na zemi a s bojovým nadšením rozsekali jednoho ze svých bratrů na kusy. Bylo dost šero a krvelační bojovníci rozeznali jen trpasličí plášť — ničeho jiného si nevšimli. Hendel zůstal ve svém úkrytu až do druhého dne a potom se vydal soutěskou

dál. Tak si zachránil život.

Ani jeden z venkovanů či elfů neoplýval takovou sebedůvěrou jako Hendel. Strašlivé proroctví Bremenova přízraku jim vyrazilo dech. Jako by ta osudná slova stále slyšeli v nekonečném burácení větru. Jeden z nich zemře. Slova proroctví sice nezněla přesně takhle, ale každý si to dokázal domyslet. Bylo to nepříjemné vědomí a ani jeden z nich nebyl schopen se s ním pořádně vyrovnat. Musí přece nějak dokázat, že věštba je mylná!

Daleko vpředu kráčel Allanon. Jeho vysoké pevné tělo vzdorovalo divoké síle horského větru a v myšlenkách se mu stále vracely události z Údolí smutku. Aspoň po tisící znovu přemýšlel o podivné věštbě, kterou vyřkl přízrak Bremena, starého druida, jehož kletba uvěznila do samého předpeklí, kde musel žít v osamění, dokud nebude poražen Černý mág. Neznepokojovala ho vzpomínka na podivný zjev, ale nemilosrdná vědomost, kterou jako balvan nesl hluboko pohřbenou ve svém nitru mezi nejtajnějšími pravdami. V zamyšlení našlápl na uvolněný kámen, na kterém mu sklouzla noha, a jen obtížně se snažil získat ztracenou rovnováhu. Nad jeho hlavou kroužil jestřáb, pak zaskřehotal a střemhlav se vrhl z šedivého nebe směrem dolů mezi skály. Vysoký druid se otočil, aby zkontroloval ostatní, jestli jeho tempu stačí. Od přízraku v Údolí se samozřejmě dozvěděl mnohem více než pouhé proroctví. Ale neřekl svým přátelům, kteří mu důvěřovali, celou pravdu, stejně jako jim zamlčel i některé detaily příběhu o legendárním Shannarově meči. Jeho hluboké temné oči byly vytřeštěné strachem nad proroctvím, které jim také neprozradil celé, i když se chystal říci jim celou pravdu. Už ze sebe vydali tolik — a to byl teprve začátek putování... Za okamžik se mu podařilo těžké myšlenky a obavy setřást. Teď je důležitější povinnost než pravda.

Šedivé nevlídné ráno se přehouplo do stejně šedivého a nevlídného poledne. Pokračovali dál v obtížné cestě neschůdnými Dračími štíty. Skály a balvany, jimiž se prodírali kupředu, jim připadaly stále stejné, jako by se ustavičně vraceli na tatáž místa. Před nimi se tyčily holé skály, které se hrdě vypínaly na severním horizontu. Stály tak těsně vedle sebe, až se zdálo, že tvoří jednu neprorazitelnou, plochou kamennou zeď. Vstoupili do širokého kaňonu, který vedl prudce dolů a zužoval se, až konečně vytvořil úzkou stezku obklopenou strmými skalami. Její konec byl v nedohlednu, zavalený hustými chomáči mlhy. Pod vedením Allanona kráčeli šedivým dnem, když náhle nepříjemný vítr utichl. Nečekané ticho je překvapilo. Nebylo to úplné ticho, ale spíš tiché ševelení mezi masami skal, které našeptávalo do uší unavených poutníků varovná slova. Průsmyk se náhle rozšířil a hustá mlha se rozplynula a odkryla jejich zrakům vchod do obrovské jeskyně ve skále.

Byl to vchod do Síně králů.

Poutníci zůstali udiveně stát a jen tiše pozorovali majestátní, děsivý a zároveň krásný vchod do obávané jeskyně. Uprostřed skály se skvěl obrovský tmavý vchod ozdobený z každé strany monstrózními kamennými sochami vytesanými přímo ze skály. Byly to obrovské sochy dávných rytířů ve starobylém brnění: v gestu připravenosti svírali rukojeti mečů, jež měli opřeny o zem. Vousaté tváře strážců byly ošlehány a zjizveny počasím, zato jejich oči vypadaly téměř jako živé a upřeně hleděly na skupinku vetřelců, kteří se ocitli před jejich starobylým chrámem. Nad obrovskou vstupní bránou byla do skály vyrytá sotva čitelná slova varující příchozí, že se nacházejí u hrobky mrtvých. Čtverhranný otvor sloužící jako vstup do hrobky byl temný a nedalo se rozeznat vůbec nic, co by se mohlo nacházet uvnitř jeskyně.

Všichni se poslušně seskupili kolem Allanona.

„Před dávnými věky, ještě dříve, než začala První válka ras, založili kněží prapodivného, dnes už zapomenutého původu kult smrti a vyznávali její božstva. V těchto jeskyních jsou pohřbeni nejmocnější monarchové všech čtyř zemí i se svými rodinami a sluhy a také s většinou svého majetku a bohatství. Legendy tvrdí, že pouze mrtví mohou přežít v těchto jeskyních, a nikdo jiný než kněží, kteří řídili pohřby, do nich neměl přístup. Ty, kdo se pokusili do Síně vstoupit, už nikdy nikdo nespatřil. Časem kult zanikl, ale zlé

bytosti nadále bytují v Síni králů a slepě slouží mrtvým kněžím, jejichž kosti se už dávno obrátily v prach. Ale několika málo lidem se podařilo do jeskyní vstoupit a přežít..."

Rozhlédl se po ostatních a v udivených očích svých posluchačů četl nevyslovenou otázku.

„Já jsem byl v Síni králů. Jsem jeden z posledních, komu se to podařilo. Teď se k nim přiřadíte i vy. Jsem poslední druid, který kráčí po této zemi. Stejně jako byl Bremen a před ním Brona. Studoval jsem černou magii a jsem kouzelník. Sice nemám takové schopnosti jako Černý mág, ale mohu vás bez problémů provést jeskyněmi na druhou stranu Dračích štítů."

„A co bude pak?" zeptal se Balinor.

„Potom půjdeme úzkou stezkou, která se jmenuje Dračí ulička a vyvede nás pryč z hor. Z ní už dohlédneme do království Paranoru."

Rozhostilo se dlouhé vypjaté ticho. Allanon tušil, na co všichni myslí, ale nevšímal si toho a pokračoval dál.

„Za tímto vchodem začíná bludiště uliček a jeskyní, jež mají zmást vetřelce, kteří neznají cestu. Některé z nich jsou nebezpečné, jiné ne. Hned jak vejdeme, narazíme na Bránu sfing. Je to něco podobného jako tento hlavní vchod, jenže se sfingami to není tak jednoduché. Jsou to obrovské sochy, napůl ženy, napůl bestie. Ten, kdo jim pohlédne přímo do očí, na místě zkamení, a proto budete mít zakryté oči. Také utvoříme dlouhý zástup a jeden ke druhému se přivážeme provazem. Nejdůležitější je, abyste se všichni plně soustředili pouze na mě, aby vás sfingy nemohly ovlivnit svými mentálními příkazy, které jsou tak silné a mohly by vás natolik oslabit, že byste si sami odhalili zrak a podívali se jim do očí."

Sedmero mužů se s pochybnostmi podívalo jeden na druhého. Všichni měli bezpočet otázek, na které se chtěli zeptat.

„Až mineme sfingy, přijde několik neškodných úseků, které nás zavedou až do Větrné chodby. To je tunel, kde žijí neviditelné astrální bytosti Bansheeové. Jak jsem řekl, jsou neviditelní, ale jejich hlasy jsou tak nesnesitelné, že z nich obyčejný smrtelník může i zešílet. Proto budete mít ucpané uši a zase se musíte plně soustředit na mě. Má mysl se přenese do vaší a zastře ji natolik, že nebudete plně vnímat intenzitu jejich hlasů. Musíte se uvolnit a nechat mě působit na vaše myšlenky, nesnažte se mě z vaší hlavy vypudit. Pochopili jste?"

Napočítal sedm souhlasných přikývnutí.

„Až projdeme Větrnou chodbou, ocitneme se v Hrobce králů. A tam už nás čeká jen jediná překážka..."

Přestal mluvit a podíval se s obavami směrem ke vstupu do jeskyně. Na okamžik se zdálo, že dokončí započatou větu, ale místo toho se pohnul směrem k temnému vchodu. Nepokojně se seřadili před vchodem mezi strážné obry. Kolem nich se válely chuchvalce mlhy, která klesala z nejvyšších vrcholků skal, a před nimi se černal rozšklebený temný otvor připomínající tlamu divoké bestie, připravené je pohltit. Mezitím Allanon natrhal pruhy látky a každému z mužů jeden podal. Dostatečně dlouhým provazem přivázali jednoho k druhému, vytvořili řadu v čele s neohroženým princem z Truborohu a s odvážným Durinem na konci. Pevně si upevnili látku na oči a spojili ruce v jednotný řetěz. Za okamžik už celá skupinka prošla nejistým krokem vstupní branou do bájné Síně králů.

V jeskyních, kudy procházeli, bylo tlumené ticho, slyšeli jen vzdálené kvílení větru a ozvěnu svých vlastních kroků. Podlaha v chodbách a v jeskyních byla podivně hladká a plochá a ze skalnatých staletých zdí vycházel nepřirozený chlad. Kdoví, jestli se poutníci třásli zimou nebo strachy. Nikdo nepromluvil, všichni se snažili soustředit své myšlenky na Allanona, který je obratně vedl bludištěm chodeb a jeskyní. Uprostřed celého řetězu cítil Shea pevné Flickovo sevření, které pro něj bylo jedinou jistotou ve tmě, jež ho obklopovala. Od té doby, co se společně vydali na cestu a opustili Stinný důl, se s Flickem velmi sblížili a nespojoval je jen příbuzenský vztah, ale i společně prožitá dobrodružství.

Shea si byl neochvějně jistý, že tato jejich soudržnost a blízkost vydrží navěky. Stejně jako nikdy nezapomene na vše, co pro něj udělal Menion. Chvíli přemýšlel o princi z Leahu a musel se usmívat. Během několika posledních dnů se s horalem udála taková změna, že to snad ani nebyl on. Samozřejmě, většina vlastností, jež byly pro Meniona typické, se neztratila, ale začaly se u něj objevovat úplně nové, těžko popsatelné povahové rysy. A stejně jako Menion se také Flick i on sám změnili a obohatili o nové vlastnosti, které doplňovaly jejich povahy a charaktery. Pomyslel na to, jestli si i Allanon u něj všiml nějakých změn — Allanon, který se k němu vždy choval ne jako k muži, ale jako k malému chlapci.

Allanon poručil, aby zastavili a soustředili se na něj. V duchu uslyšeli pevný a velitelský druidův hlas, který jim našeptával: Pamatujte mého varování, zaměřte všechny své myšlenky na mě a soustřeďte se. Řada mužů se pohnula směrem kupředu a jen ozvěna jejich bot narušovala hluboké ticho. Jakmile vstoupili do nové jeskyně, ucítili přítomnost něčeho, co tiše, trpělivě vyčkávalo, až se přiblíží. Vteřiny uháněly a celá skupinka se pohybovala směrem hlouběji do jeskyně. Najednou všechny zaplavil nepopsatelný strach z tichých soch, jejichž těla byla napůl ženská a napůl zvířecí. Měli z podivných sfing hrůzu: v myšlenkách viděli jejich žhnoucí oči, které se snažily z jejich myslí vyhnat Allanonův obraz. Ale nedařilo se jim to, protože silné soustředění na obřího druida mělo větší moc. Nezlomná vůle sfing útočila dál na mozky poutníků ve snaze si je podvolit a přinutit je, aby se jejich pohledy setkaly. Všichni pocítili neovladatelnou touhu strhat si z očí ochrannou látku a hrdě, s očima dokořán pohlédnout na monstrózní sochy, jež na ně svrchu zíraly.

Když už se zdálo, že nabádavý šepot sfing bude vyslyšen a poutníci se dobrovolně vrhnou do záhuby, že Allanonův obraz bude úplně vymyt z jejich myšlenek, se jim náhle jako ostrý nůž vrylo do mozků tiché druidovo volání: Myslete jenom na mě. Jejich myšlenky jako by se ulekly a oddaně se znovu podřídily vemlouvavému volání jejich vůdce. Řetěz k sobě svázaných mužů pokračoval v cestě. Muži se pomalu šinuli kupředu, ztěžka dýchali, potili se, provaz uvázaný v pase je nepříjemně škrtil. Pevně svírali roztřesené ruce svých druhů, závislí pouze na nabádavém Allanonově hlase. Nikdo z nich však nezakolísal. Druid je rozhodně vedl mezi sfingami, oči pevně přimknuté k podlaze jeskyně. Jeho nezdolná vůle bojovala se sfingami, aby tak zachránil své nevidoucí přátele. Když sfingy konečně minuli, jejich rozžhavené oči pohasly a zanechaly smrtelníky napospas tichu a tmě.

Znovu procházeli novým labyrintem klikatých uliček. Po dlouhé době na chvilku zastavili a Allanonův mocný hlas promluvil do ticha a poručil jim, aby si odkryli oči. Váhavě ho poslechli a zjistili, že jsou právě v úzkém tunelu, jehož kamenné zdi zářily tlumeným nazelenalým světlem. Jejich tváře nabyly díky nepřirozenému světlu groteskních výrazů. Zvědavě se po sobě dívali, hlavně proto, aby se přesvědčili o tom, že jsou všichni. Temný druid šel od jednoho k druhému, aby postupně zkontroloval, jestli lano není porušeno a pevně drží kolem jejich pasů. Znovu je varoval, ať si uvědomí, že za chvíli vejdou do Větrné chodby, a ať se podřídí jeho příkazům. Zacpal jim uši kousky látky a pak jim je ještě převázal dlouhými pásy, jež měli předtím na očích. Tak byli dokonale chráněni proti zvukům neviditelných bytostí, Bansheeů. Znovu se ruce mužů spojily v dlouhý řetěz.

Šli dál zeleně ozářenou chodbou. Uši měli tak pevně utěsněné, že ani neslyšeli ozvěnu svých kroků. Chodba se táhla asi míli kupředu, pak se široce rozestoupila a přešla do vysoké černé jeskyně. Její stěny se stejně jako strop utápěly v nekonečné tmě a celý průvod se ocitl v temném předsálí. Jediný důkaz, že se neocitli v ničím neohraničené tmě, poskytovala hladká jeskynní podlaha. Allanon je bez zaváhání vedl černočernou temnotou.

Znenadání se spustilo hotové peklo. Nepopsatelné vřeštění a nedefinovatelné zvuky je zastihly nepřipravené a na okamžik je zaplavila panika. Původní šokující zvuky přerostly do enormního burácení, jako by duněly tisíce uragánů. K tomu se ještě připojil děsivý nářek duchů, kteří vyli zoufalstvím nad svým mučením, nelidské výkřiky nepopsatelné hrůzy a zoufalé beznadějné volání. Hluk dostoupil hranice snesitelnosti. Smrtelníci zůstali

jako omráčeni a zaplavoval je pocit, že se v neutuchajícím přívalu kvílení a burácení utopí. Jejich zoufalství se začínalo propojovat s beznadějí kvílících duchů a burácení a vytí se jim zarývalo až do morku kostí.

To ale netrvalo dlouho. V posledním okamžiku je před šílenstvím zachránil Allanon, jehož nezdolná vůle se prodrala mezi nesnesitelnými zvuky. V sedmi rozháraných myslích se teď rýsoval přísný Allanonův obličej a zprvu tak dotěrné zvuky se nyní jevily jako vzdálené hučení. Soustředili se jen na obrův vemlouvavý příkaz: Uvolněte svou mysl a myslete jenom na mě. Celý průvod postupoval dál tmavým tunelem, myšlenky obráceny k druidovi, který je vedl. Stále ještě dobře slyšitelné kvílení rezonovalo od zdí kamenné jeskyně a nabývalo děsivých významů. Ještě naposledy se hlasy Bansheeů zmobilizovaly a odhodlaně zaútočily na druidovu nezlomnou vůli. Ale proti ní neměly žádnou šanci. Hlasy a zvuky postupně slábly a vzdalovaly se, až byl slyšet jen nezřetelný skomírající šepot. Skupinka ještě prošla úzkou uličkou a nato opustila nebezpečnou Větrnou chodbu.

Allanon kývl na znamení, aby průvod zastavil. Všichni muži byli viditelně otřeseni, stáli na vratkých nohou, čela zalita ledovým potem. Setřásli vlezlé vzpomínky na právě prožitou hrůzu a pomalu si odstranili ochrannou látku z uší a odvázali v pase přivázaný provaz. Nacházeli se v malé jeskyni, kde stály obrovské kamenné dveře s ocelovými rámy. Okolní skalnaté zdi svítily už známým nazelenalým světlem. Allanon trpělivě počkal, až budou všichni muži plně připraveni, a potom vyrazil kupředu. Zastavil se před kamenným portálem. Pokynul rukou a masivní dveře se tiše otevřely. Druid do ticha zašeptal svým hlubokým hlasem:

„Jsme v Síni králů."

Po tisíc let do tohoto zakázaného hrobu nikdo nevstoupil. Nikdo kromě Allanona. Celý ten čas zůstával klid gigantické kruhové jeskyně nenarušen. Stěny obrovské místnosti byly hladké a vyzařovaly stejnou zelenou zář, jakou viděli poutníci v několika chodbách a jeskyních, kterými procházeli. Podél kruhové zdi obrovské rotundy stály kamenné sochy mrtvých vládců. Stály neochvějně a hrdě, v plné kráse a lesku jako za svého života a všechny upřeně hleděly doprostřed místnosti na malý podivný oltář, který se tyčil vzhůru ve tvaru svinutého hada. Před každou sochou leželo na hromadě bohatství mrtvého: nádoby a zbroj ze vzácných kovů, šperky, kožešiny, zbraně, všechno to, co panovník za svého života vlastnil a používal. Ve zdi za jednotlivými sochami byly vytesány zapečetěné krypty, kde ležely pochovány pozůstatky mrtvých králů, jejich rodin, ba dokonce i jejich sluhů. Nad kryptami stály nápisy, které podrobně informovaly o mrtvých panovnících, ale bohužel byly napsány v jazycích, jimž nikdo ze skupiny nerozuměl. Celá místnost byla ponořena do tlumeného zeleného světla. Vše kamenné a kovové absorbovalo neznámou záři. Na všem ležela tlustá vrstva prachu, jenž se zde po tisíciletí usazoval. Jak kráčeli rozlehlou místností, prach se zvedal a vířil kolem v malých obláčcích. Už tomu bylo tisíc let, co do hrobky vkročil poslední narušitel. Po něm se už nikdo nepokusil rozluštit tajemství dávného hrobu ani otevřít dveře, kde spočívaly ostatky králů a jejich nesmírné bohatství. Nikdo kromě Allanona. A teď i oni...

Shea se neočekávaně zachvěl. Nějaký vzdálený hlas mu našeptával, že tady nemá co pohledávat. Nebylo to tím, že Síň králů byla posvátné a zakázané místo, ale proto, že to byl hrob. Tedy místo, jež slouží jako příbytek mrtvým, a živí tu nemají co pohledávat. Ucítil na rameni něčí dotek, ohlédl se a uviděl vedle sebe Allanona, který mu lehce poklepal na rameno. Druid se na něj dlouze podíval a potom zavolal na ostatní.

„Za těmi dveřmi na samém konci sálu je Shromažďovací síň." Prstem ukázal na konec rotundy, kde byly stejně obrovské dveře jako ony vchodové. „Po dlouhých širokých schodech dojdeme dolů k nekonečně hluboké nádrži, která vede někam do nitra země. Těsně před propastí je pohřební mohyla mrtvých. Nachází se tam popel spálených těl monarchů, který zde musí ležet po určitou dobu, jež odvisí od důležitosti a bohatství vládce, aby se jejich duše mohly dostat do říše mrtvých. My musíme projít kolem, abychom se dostali k Dračí uličce na druhé straně hor."

Allanon umlkl a zhluboka se nadechl.

„Když jsem tudy naposledy cestoval, podařilo se mi jen o vlas zachránit se před bytostmi, které tam hlídají a nemilosrdně zničí každého narušitele. Bohužel, mé síly nestačí na to, abych ochránil i vás. V Shromažďovací síni je něco, jehož síly v mnohém převyšují mé. Ale přesto to nevycítilo mou přítomnost. Uvědomil jsem si, že to pravděpodobně žije skryto pod hladinou v nádrži. Hned pod schody jsou z obou stran dva úzké chodníčky, které směřují až na konec síně k východu. Musíte jít velmi opatrně, protože chodníčky vedou podél hluboké nádrže. Nevím, co hlídá pohřební mohylu mrtvých, ale jsem si jist, že zrovna tam to na nás zaútočí. Až přijdeme do sálu, Balinor, Menion a já vyrazíme na levý chodníček. Tím vylákáme bytost ze svého úkrytu a tam nás i napadne. Hned poté Hendel převede zbylé členy skupiny po pravém chodníčku až k východu. Nezastavujte se, dokud nedojdete k Dračí uličce. Pochopili jste mě?"

Všichni tiše přikývli. Shea pocítil zvláštní stísněnost, ale teď nebyla vhodná chvíle, aby zkoumal své rozpoložení. Allanon se narovnal, vztyčil se do celé své výšky dvou metrů, varovně zavrčel a vycenil své bílé zuby. Drobnému venkovanovi už aspoň po tisící přeběhl mráz po zádech a v duchu byl rád, že zrovna on není nepřítelem Allanona a nemusí proti němu bojovat. Asi by neměl šanci. Balinor přikrčený v útočné pozici vytasil svůj velkolepý meč a vyrazil kupředu. Hendel už vykročil dál do hrobky, ostražitě se rozhlížel a v ruce pevně svíral svou zbraň. Menion se k němu váhavě připojil. Zvědavě klouzal očima po policích s drahocennou výbavou králů, které ležely před hroby. Pomyslel si, co by se asi stalo, kdyby si něco vzal; nikomu by to přece nechybělo. Venkované a elfové se vydali stejným směrem jako Balinor a Hendel. Allanon chvíli stál a upřeně se díval na horala, ruce složené na prsou. Menion pohled ucítil, prudce se otočil a tázavě se na mystika podíval.

„Být tebou, nedělal bych to," varoval Meniona krátce. „Všechny cennosti jsou pokryty jedovatou substancí, která ti otráví celou kůži. Vezmi si něco, a za několik minut zemřeš."

Menion na něj zůstal zírat jako omráčený. Všechny hamižné choutky byly pryč. Ještě letmo se podíval na drahocenné poklady a jen odevzdaně pokrčil rameny. Už byl skoro v polovině cesty celou místností, když tu náhle dostal nápad. Vystřelil dva dlouhé černé šípy, které se zabodly do vzácných kousků zlata. Přešel zpátky a opatrně se přesvědčil, jestli se šípy dostatečně otřely o jedovatou substanci, jež dokázala na místě usmrtit. Dbal na to, aby se ničeho nedotkl, jen konce šípů s peřím. S uspokojením zabručel něco o své dokonalosti a pak se tiše přidal k ostatním. Za obrovskými kamennými dveřmi je čekalo něco, co pro ně bude opravdovou zkouškou odvahy a proti čemu je otrávené zlato jen dětskou hrou. Před kamennými dveřmi se všichni znovu shromáždili kolem Allanona. Bylo úplné ticho, přerušované jen občasným cinkáním zbraní a neklidným oddechováním osmi mužů. Shea se ještě naposledy otočil a prohlédl si celou Síň králů, jež se mu zdála mrtvolně klidná, až na cestičky vyšlapané v prachu na zemi. Staletý prach, který narušitelé zvířili, poletoval po celé zeleně osvětlené místnosti v malých chomáčcích, ale pomalu se už znovu začínal usazovat zpět na starou podlahu jeskyně. Za chvíli budou všechny stopy po jejich návštěvě vymazány a znovu zasypány těžkým prachem.

Allanon se krátce dotkl kamenných portálů a dveře do Shromažďovacího sálu se neslyšně otevřely. Ocitli se na vysoké plošině, která tvořila kruhovou besídku, na jejímž konci se někam dolů propadaly široké dlouhé schody. Jeskyně před nimi byla obrovská prázdná dutina, kterou svýma hrubýma rukama pracně vytvořila matka příroda. Z vysokého stropu viselo několik špičatých krápníků různých velikostí a tvarů, které se tvořily působením vody a minerálů po tisíce let. Pod těmito přírodními bodáky se rozkládala obdélníková nádrž s hlubokou temně zelenou vodou, jejíž hladina byla hladká jako sklo. Když náhodou ze špičatých krápníků spadla do nádrže kapka vody, následovala burácivá ozvěna a na hladině se utvořily kruhy, ale za okamžik vše znovu utichlo jako dřív. Skupinka vyděšených mužů postupovala kupředu až na kraj plošiny, kde začínaly schody dolů. Podívali se až na samé dno jeskyně, tam, kde končily schody k nádrži, jejíž hladina

odrážela posvátné a klidné světlo. Celá jeskyně zářila nazelenalým fosforeskujícím světlem, které vycházelo z prastarých zdí jeskyně.

Muži pomaličku sestupovali po schodech, oči upřené na starobylý kamenný oltář, kde bylo vyryto jediné slovo. Většina z nich věděla, co znamená. Valg — staré skřeti slovo označující smrt. Jak šli dál po schodech, tichem se ozývaly jejich rezonující kroky. Nic kolem se ani nepohnulo. Vše bylo ponořeno do věčného spánku a mrtvolného ticha. Už se ocitli téměř u nádrže. Na okamžik zaváhali, ale potom se vydali odhodlaně dál, oči pevně přimknuté na skelnou hladinu nádrže. Allanon netrpělivě pokynul Hendelovi, aby se se svou skupinkou přesunul k pravému okraji, kde začínal pravý chodníček. Sám se s Menionem a Balinorem rychle vydal nalevo. Každé zaváhání či chyba by se v tomto okamžiku mohly stát osudnými. Shea neklidně pozoroval trojici odvážných bojovníků. Tiše se pohybovali po úzkém chodníčku podél hrbolaté stěny jeskyně. Plochá hladina se ani nepohnula. Už byli uprostřed cesty, když si Shea ulehčeně vydechl.

Náhle se tichá hladina nádrže rozčeřila a z jejích hlubin, se vynořila zrůda. Vypadala jako obrovský hnusný had, tak gigantický, až se zdálo, že svým slizkým šupinatým tělem zaplní celou jeskyni. S děsivým řevem vyrazila z nádrže a pancíři a rohy na ohavné lebce drtila staleté krápníky. Monstrum mělo dlouhé stočené tělo a na předních nohách smrtící dlouhatánské drápy, kterými rozrývalo prázdný vzduch. V obrovské tlamě čnělo několik řad špičatých černých tesáků. Nejstrašnější byly doširoka rozevřené rudé oči, jež strnule a krvelačně zíraly před sebe. Po odporném těle pokrytém hadí kůží, mu z tlamy vytékaly proudy slizu a z nozder ke stropu stoupal dusivý dým. Bylo to nejohavnější monstrum z nejskrytějších hlubin pekla. Zrůda se upřeně zadívala na tři šokované bojovníky na pravém chodníčku a nenávistně zavyla. Rudé oči se zlostně zaleskly, z dokořán rozevřené tlamy se ozval varovný řev plný touhy zabíjet. Obluda zaútočila.

Všichni překvapivě rychle zareagovali. Menion Leah vystřelil dva jedovaté šípy, které si umně vyrobil v Síni králů, a ty se až po opeřenou část zabodly do nechráněné doširoka rozevřené tlamy. Zrůda zavyla bolestí a ucouvla. Balinor se ihned chopil příležitosti a zaútočil. Přešel až na samý okraj chodníčku a vší silou sekl do paže šupinatého monstra. K strážcovu překvapení ostrý meč do tlusté kůže jenom škrábl a sjel po všudypřítomném kluzkém slizu. Obluda rychle sekla druhou paží po drzém útočníkovi a její ostré drápy ho minuly jen o několik centimetrů. Řinčení mečů nabylo na intenzitě. Mezitím na druhém chodníčku Hendel spěšně postrkoval úžasem zkamenělé venkovany a elfí bratry kupředu. Čas hrál proti nim. Znenadání se z vysokého stropu odlomil obrovský krápník a zcela zatarasil levý chodníček, po kterém prchali. Zoufalý Hendel se celou svou vahou o nečekanou překážku opřel, ale ta se nepohnula ani o píď.

Padající krápník připoutal pozornost ohavného hada. Otočil se zády k bojujícímu Menionovi a Balinorovi a zvědavě se plazil na druhou stranu k vyděšeným venkovanům. To mohl být jejich úplný konec, ale bitvami ošlehaný trpaslík znovu projevil svou duchapřítomnost. Zapomněl na překážku v cestě i na svou vlastní bezpečnost a odhodlaně se vrhl na obrovské monstrum. To z překvapení nad nepatrností svých nových nepřátel sklonilo hlavu, ale v tom okamžiku udatný Hendel vytasil svůj meč a až po rukojeť jej zabořil do rudého, krvelačného oka příšery. Ohnivé oko pohaslo a obluda se s nesnesitelným vytím vymrštila vzhůru. K zemi se snesla sprška padajících krápníků. Náhle se Flick skácel k zemi a na hlavě mu zela hluboká rána způsobená odštípnutým kusem skály. Hendela zasypalo padající kamení na samém okraji nádrže. Ležel nehybně pod rozdrcenými krápníky. Ostatní tři stáli na chodníčku a nad nimi se tyčilo masivní monstrum.

Konečně se do nerovného boje zapojil i Allanon. Vztyčil ruce a z konečků jeho prstů se začala linout bleděmodrá záře. Z jeho prstů vyšlehly modré oslepující plameny a zasáhly hnusnou hlavu obludy. Plamen na ni dopadal — nepřipravenou na útok — celou svou silou. Had se omráčen zřítil zpátky do vroucí zelené vody nádrže s nesnesitelným bolestným vytím. Druid bleskově zaútočil podruhé. Znovu vyšlehl oslepující modrý plamen,

který zasáhl hadovu hlavu a znovu ho omráčil. Tento druhý útok vrhl pokroucené hadovo tělo proti chladné jeskynní stěně. Obluda ztrácela rovnováhu a nekontrolovaně bila obřími tlapami kolem sebe. Díky tomu se také přihodilo, že jedním drápem zavadila o krápník, který Hendelově skupince zatarasil cestu, a ten se s rachotem zřítil do vody. Ještě v posledním okamžiku odnesli Shea a elfí bratři zraněného Flicka na stranu, aby jej obluda nerozdrtila svým svíjejícím se tělem. Monstrum bezmocně rozhazovalo rukama, drtilo okolní kamení a poté se s nenávistným křikem obrátilo zpět k bojovníkům napravo. Balinor se znovu ujal iniciativy a nemilosrdně zaútočil, když se k němu obluda přiblížila. Několikrát po ní naprázdno sekl, třebaže věděl, že jeho meč je proti Allanonově útoku pro obludu jen pošimráním. Allanon dál upřeně hypnotizoval rozzuřenou, ale už bezmocnou příšeru. Menion pokynul svým křičícím přátelům na druhé straně nádrže a naznačil, ať rychle utíkají směrem k východu. Dayel a Shea podepřeli bezvládného Flicka a pospíchali k tunelu před nimi. Durin se za nimi rozběhl, ale pak na okamžik zaváhal. Ohlédl se zpátky na Hendelovo tělo, které stále leželo pohřbeno pod hromadou kamení. Rozhodl se rychle. Utíkal na okraj nádrže k hromadě, kde ležel statečný trpaslík. Z hromady trčela jen jeho bezvládná paže, za kterou Durin silně zatáhl ve snaze vyhrabat Hendela z hromady kamení.

„Utíkej pryč," zaburácel Allanon, když uviděl mladého elfa na nebezpečném místě.

Had okamžitě využil toho, že Allanon z něj spustil svůj hypnotický zrak, a znovu zaútočil. Jedním mohutným mávnutím odhodil svou tlapou plnou ostrých drápů proti tvrdé skalnaté zdi Balinora. Menion se přikrčil připraven zaútočit, ale monstrum bylo rychlejší a omráčilo překvapeného prince z Leahu a srazilo jej k zemi. Plaz se stále svíjel neuvěřitelnou bolestí, kterou mu způsobovaly četné rány. Jediné, o co mu šlo, bylo vytlouci život z vysoké postavy v černém plášti. Bestie měla ještě jednu skrytou zbraň a teď bylo na čase ji použít. Otevřela dokořán svou hnusnou oslintanou tlamu a otočila se na svoji vyvolenou oběť, která stála nechráněna na kraji chodníčku. Z šupinatého hrdla jí vyrazil obrovský plamen a přímo zasáhl vysokého druida. Durin, který celé to peklo sledoval, oněměl hrůzou. Shea a Dayel už došli ke vchodu do tunelu, který vedl ven ze Shromažďovací síně, otočili se a s hrůzou pozorovali, jak nemilosrdné plameny olizují tělo vysokého mystika. Ale znenadání oheň zhasl a Allanon se napřímil, nedotčený žárem, před zraky udivených pozorovatelů. Znovu vzpažil ruce a z jeho prstů vyšlehl smrtící modrý plamen, který neuvěřitelnou silou zasáhl hadovu hlavu. Hnusná obluda se s burácením zřítila zpátky do zelené nádrže, z níž stoupala hustá mlha a dusivý dým, který zahaloval celou jeskyni a bránil v rozhledu.

Náhle se vedle Durina objevil Balinor. Měl rozervaný plášť, z drátěné košile mu trčely jen cáry a jeho přívětivá tvář byla celá zakrvácená a zpocená. Společně vyhrabali Hendela a opatrně jej vytáhli z hromady kamení. Princ z Truborohu si přehodil nehybné tělo přes rameno a společně s Durinem se vydali ke vchodu do tunelu, kde čekali Shea, Dayel a bezvědomý Flick. Vysoký hraničář jim poručil, aby ležícího Flicka podepřeli a následovali jej. Sám pak zmizel v temné chodbě, bezvládné trpaslíkovo tělo přehozené přes rameno a v ruce svůj ostrý meč. Oba elfové jej ihned poslechli, podepřeli Flicka a vydali se za ním. Zato Shea na chvíli zaváhal a ohlédl se starostlivě zpátky, jestli někde nezahlédne Meniona. Nebyl to hezký pohled. Dříve nedotčená jeskyně byla nyní pobořená, dlouhatánské řady okrasných stalaktitů, které se vytvářely po tisíciletí, byly zničeny, na všem ležel prach a mlha vycházející z nádrže. Na jedné straně jeskyně se ještě zmítal v agónii dříve tak děsivý plaz, nyní jen změť krve, polámaných kostí a šupin. Allanona ani Meniona nebylo nikde vidět. Ale za chvíli se oba vynořili ze stále houstnoucí mlhy. Menion v ruce pevně svíral svůj meč a oba byli pokryti silnou vrstvou prachu a popela. Druid na mladého venkovana zamával a všichni tři společně vstoupili do tmavé chodby.

Nikdo z nich si poté pořádně nevzpomínal, jak ubíhala další cesta tunelem. Procházeli jím k smrti unavení a se dvěma zraněnými muži. Netušili, jak dlouho se nekonečnou chodbou trmáceli, ale nakonec se zdárně dostali ven. Když vyšli na denní světlo, oslepilo

je jasné odpolední slunce. Ocitli se na okraji nebezpečného a hlubokého útesu. Po jejich pravé straně se vinula vytoužená Dračí ulička, která vedla někam hluboko dolů do hornaté krajiny pod nimi. Náhle se hora prudce otřásla a unavení cestovatelé začali ztrácet pevnou půdu pod nohama. Allanon jim ostře přikázal, aby se co nejrychleji vydali po úzké uličce. První šel Balinor, který nesl nehybné tělo Hendela, několik kroků za ním Menion Leah a potom Durin a Dayel, kteří nesli Flicka. Řadu uzavírali poslední šel Shea s Allanonem. Z hlubin hory se ozvalo divoké zaburácení a skála se znovu otřásla. Skupinka mužů pomalu postupovala po uzounké stezce klikatící se mezi zubatými převisy a útesy, takže museli jít přitisknuti ke skále, aby při pravidelných skalních otřesech neztratili rovnováhu. Všude kolem nich padalo kamení otřesy uvolněné a nenávratně mizelo někde v propasti pod nimi. Název Dračí ulička se pro uzounkou klikatou stezku dokonale hodil. Celý sestup, při kterém poutníci museli uhýbat kamení, byl velmi náročný a stezka se místy tak zužovala, že museli postupovat velice pomalu a obezřetně, jinak riskovali, že jim sklouzne noha a oni se zřítí na skály pod nimi.

Ušli jen několik kroků po nebezpečné stezce, když tu náhle uslyšeli nový ohlušující lomoz, jenž se ozýval odněkud z hlubin hory. Shea, který šel jako poslední společně s Allanonem, přemýšlel, odkud ten rámus může vycházet. Trošku se naklonil a podíval se pod sebe a uviděl obrovský vodopád, který se vyléval z hory o trochu níž naproti nim. Mohutný proud vody a kaskádovitě s ohlušujícím duněním valil hluboko dolů, kde se mezi horami rozléval do bublajících potůčků, uhánějících na východ k Pusté planině. Přesně pod převisem, podél něhož se vinula stezka, protékala mohutná řeka. Její zpěněné prudké vody omývaly úpatí dvou hor, tvořící její koryto. Shea chvíli překvapeně pozoroval nádhernou přírodu kolem, ale Allanon jej napomenul, aby se raději věnoval sestupu uličkou. Jejich přátelé jdoucí před nimi už urazili hezký kus cesty a na okamžik se jim ztratili za skalami.

Shea ušel asi sto stop, když tu jej náhle zaskočil další, mnohem prudší otřes, který zamával celou horou. Zrovna v místě, kde stál, se stezka prolomila a bezbranný Shea se propadl a sklouzl po úbočí o několik stop dolů. Bezmocně zakřičel a snažil se zbrzdit svůj prudký pád. Místo toho se ale valil spolu s kusy kamení dál, až na konec převisu, pod kterým zela hluboká propast, na jejímž dně se valila ona divoká řeka. Allanon se mu snažil pomoci, ale Shea, zahalen oblakem prachu a kamení, se kutálel dál přímo do propasti.

„Chyť se něčeho!" zakřičel zoufale druid. „Zachyť se!"

Shea naprázdno zamával rukama a snažil se prsty zarýt do tvrdého horského povrchu. Až na samém konci převisu se mu to podařilo a zachytil se o vystouplý kámen. Ležel na břiše na téměř svislé skále. Každý pokus o to, aby se znovu vyšplhal nahoru, by byl holým bláznovstvím.

„Pevně se drž, Sheo!" povzbuzoval ho Allanon. „Hodím ti provaz, ale ty se nehni ani o píď!"

Allanon rychle zavolal na ostatní, ale jestli přispěchali na pomoc, to se už Shea nedozvěděl. Zatímco na ně druid volal, horou otřásl další mohutný záchvěv a nebohý venkovan bezmocně sklouzl, přepadl přes převis a zřítil se do propasti. Jeho paže a nohy poletovaly vzduchem nekonečně dlouho, dokud neucítil prudký náraz, jak dopadl do zpěněné vody řeky v údolí. Allanon ještě zahlédl, jak Sheovo tělo plave na hladině a nemilosrdný proud je unáší někam daleko na východ k vzdáleným planinám, jako by to byl nějaký bezcenný kousek dřeva.

Kapitola 15

Flick Ohmsford stál nehybně na úpatí Dračích štítů a zíral bezduše před sebe. Skomírající paprsky podvečerního slunce zkreslovaly jeho tvář a nepřirozeně prodlužovaly jeho stín, tančící po svahu hory, u které stál. Chvíli poslouchal tlumené hlasy, jež si něco šeptaly, a obdivoval cvrlikání ptáků v lese. V myšlenkách rozmlouval se svým bratrem, vzpomínal na jeho velkou odvahu a na všechna dobrodružství, která společně prožili. Teď byl Shea pryč a pravděpodobně mrtev. Neznámá řeka jej unesla kdovíkam na planiny před Dračí štíty, které tak obtížně zdolávali. Rukou si sáhl na hlavu, kde měl ještě nezahojenou jizvu způsobenou padajícím krápníkem. To on jej zbavil vědomí a možnosti zachránit svého bratra, když jej potřeboval nejvíc. Nezalekli se bojovat s nebezpečnými lebkonoši ani s krvelačnými skřety, dokonce ani před Síní králů, kde číhala na každém kroku smrt, necouvli. Ale osud si s nimi krutě zahrál a nikdo se nedokázal smířit s tím, že je po tom všem připravil o jednoho z nich pouhý rozmar přírody. Už byli tak blízko, mimo veškeré nebezpečí — a náhle vše skončilo na úzké skalní cestičce. Někde ve svém nitru Flick cítil sžíravou trpkou úzkost, touhu na celé kolo se hlasitě a nespoutaně rozplakat. Ale nešlo to. Jeho nitro bylo mnohem silněji ovládnuto nepřekonatelným vztekem, který v něm podporoval stále silnější pocit bezmocnosti a zbytečnosti.

Menion Leah na rozdíl od venkovana zběsile přecházel z místa na místo, postavu vztekle nahrbenou. Také jeho myšlenky spalovala zlost. Byl bezmocný stejně jako uvězněné vzácné zvíře, které se přes všechnu svou pýchu musí smířit se svou beznadějí i s tím, že už nic nebude jako dřív. Věděl, že by stejně Sheovi nemohl nijak pomoci. Jediné, co poněkud umenšovalo jeho pocit viny, byl fakt, že v okamžiku, kdy se pod ubohým venkovanem prolomila cesta a on se zřítil do nespoutaného proudu řeky, se nacházel daleko vpředu na stezce. Neměli asi nechávat Sheu samotného s Allanonem tak pozadu. Věděl ovšem, že to, co se stalo, nebyla ani v nejmenším vina druida, který se mladíka snažil co nejvíce chránit. Menion chodil dlouhými kroky tam a zpátky, podpatky jeho kožených bot se zlostně zarývaly hluboko do země. Odmítal si připustit, že výprava skončila jejich porážkou, zrovna když už měli drahocenný Shannarův meč na dosah. Aby se na chvíli zbavil nepříjemných myšlenek na Sheu, zaměřil svou pozornost přímo na cíl jejich putování. Horal v tom stále ještě neměl jasno. I kdyby se jim podařilo získat ten meč, jak jen může takový mladíček, spíš ještě chlapec, porazit bytost vládnoucí nadpřirozenými silami, jakou je Černý mág? Teď už se vysvětlení nikdy nedozví, protože Shea je mrtvý. A i kdyby náhodou nebyl, je ztracený a na míle daleko. Všechno mu teď připadalo zbytečné a Menion Leah si uvědomil, jak moc pro něj přátelství se Sheou znamenalo. Nikdy o tom spolu nemluvili ani si je nějak veřejně nepotvrzovali, ale přátelský vztah mezi nimi nepopiratelně byl a Menion si ho velice vážil. Teď to všechno bylo pryč. Menion se jen s bezmocnou zlostí hryzl do rtu a pokračoval v bezcílném přecházení.

Ostatní se shromáždili u paty Dračí uličky, která končila jen několik stop za nimi. Durin a Dayel si mezi sebou něco šeptali, své typicky elfí tváře změněny starostlivými vráskami. Dříve bezstarostné veselé oči měli upřeně zaryté do země a jen zřídka na sebe navzájem pohlédli. Nedaleko od nich se opíral o velký balvan Hendel, který byl jako vždy zticha a jen občas něco zahuhlal. Měl ovázané rameno a nohu, které si nepříjemně zranil při potyčce s hadem. Zavalen smutnými myšlenkami si v duchu posteskl, jak by se rád ještě někdy vrátil do Posledního přístavu, kde jej netrpělivě čeká jeho rodina. Věděl však, že bez Shannarova meče a bez Shey, jemuž dědičně náleží, jeho drahou zemi brzy rozvrátí armády ze Severní země. Nejen Hendel přemýšlel o tom, co bude, a o svých blízkých, také Balinorovi svírala tíseň srdce. Upřeně pozoroval osamoceného obra, který nehybně stál v ústraní od ostatních vedle malé skupinky keřů. Také on věděl, že všichni přemýšlí o

obtížném rozhodnutí, které je čeká. Buď celou výpravu vzdají a vrátí se domů a snad se jim podaří najít i Sheu, nebo budou pokračovat dál na Paranor a získají Shannarův meč i bez statečného venkovana. Nebylo to snadné rozhodnutí, protože ani jedna z možností neskýtala mnoho bezpečí. Balinorovi znovu vyvstala před očima nepříjemná vzpomínka na hádku se svým bratrem. Teď věděl přesně, co udělá, až se znovu vrátí do svého rodného města Tyrsisu. A nebude to zrovna nejjednodušší. Nemluvil o tom ještě s ostatními, protože jeho osobní problémy byly vzhledem k dané situaci malicherné, ale brzy to všem poví.

Náhle se druid nečekaně otočil a zamířil k odpočívající skupince. Byl už rozhodnut. Pozorovali jej, jak přichází. I po hořké porážce měl ve tváři nesmiřitelný výraz, a jak šel, jeho černý plášť kolem něj jemně poletoval. Menion ztuhl a jeho srdce začalo divoce bít, protože očekával nepříjemnou diskusi. Horal se už také rozhodl, ale obával se, že jeho rozhodnutí se Allanonovi moc líbit nebude. Flick si všiml ve tváři prince z Leahu jistých známek strachu, ale také se v ní odrážel podivný vzdor vůči muži, který se k nim pomalým, rozhodným krokem blížil. Čím blíž byla obrova postava, tím víc začaly jejich zdeptané mysli sílit nepochopitelnou odhodlaností i odvahou a nebyly ochotné smířit se s porážkou. Netušili, co jim teď přikáže Allanon, ale všichni měli stejný pocit, že už obětovali příliš, než aby se teď vzdali.

Stál před nimi, hluboké oči hořící smíšenými pocity, ale jinak jeho temná zjizvená tvář připomínala spíš neoblomnou silnou skálu. Promluvil k nim tichým, ledovým hlasem.

„Teď se vám určitě zdá, že jsme u konce a poraženi a že jediné existující řešení je vrátit se domů. Ale mýlíte se. Takhle bychom se velmi ponížili ve svých vlastních očích, a hlavně v očích těch, kdo nám důvěřují a kvůli nimž jsme se vydali na tuto obtížnou cestu. Jestliže chceme bojovat proti zlu ze Severní země, které se zrodilo ve světě duchů, musíme sebrat všechnu odvahu a hrdě se mu postavit. Už nemůžeme couvnout a je zbytečné doufat v nějaký zázrak, který by nám stejně nepomohl a nezabránil zničení světa. Až nás zastihne spravedlivá smrt, mělo by to být v boji s vytasenými zbraněmi a s Shannarovým mečem v našich rukou!"

Poslední větu Allanon vyřkl s tak ledovou nezlomností, že dokonce i Balinora zamrazilo radostným očekáváním. Všichni stáli kolem druida, oněmělí úžasem. Všichni byli velmi pyšní, že zrovna jim se poštěstilo být součástí malé skupinky vyvolených, kteří musí podstoupit tak náročnou a nebezpečnou výpravu.

„A co Shea?" zeptal se náhle Menion možná až příliš jízlivě a druid se na něj pronikavě podíval. „Co bude dál s Sheou, který byl hlavní příčinou celé výpravy?"

Allanon sklonil hlavu, jako by si znovu uvědomil venkovanův nešťastný osud. Potom promluvil.

„Nevím nic víc než vy. Bohužel byl smeten divokým proudem řeky až na planiny. Možná žije, možná také ne. My pro něj nemůžeme nic udělat." „Takže ty nás teď přesvědčuješ, že máme zapomenout na Sheu a vydat se dál za tím kouskem kovu, který je stejně bez správného držitele bezcenný?" zaburácel zlostně Menion a konečně ze sebe vykřičel dříve ukrývanou frustraci. „Já nepůjdu nikam, dokud se nedozvím, co se stalo s Sheou, i kdyby to znamenalo konec celé výpravy. Nikdy neopustím svého přítele!"

„Kontroluj se, horale!" varoval jej pomalý mystikův hlas. „Nechovej se jako hlupák. Sám víš, že obviňovat mě ze ztráty Shey je bezpředmětné, protože zrovna já jsem mu přál jen to nejlepší. To, co navrhuješ, je holý nesmysl a nikomu tím nepomůžeš."

„Dost bylo moudrých slov, druide!" zahřměl Menion a raději ustoupil o krok dozadu v očekávání, co proti němu obr podnikne. Byl k smrti rozčilený lhostejností, se kterou Allanon přijímal ztrátu mladého venkovana. „Už několik týdnů jsme na cestě, procházíme neznámé země, dáváme svůj život všanc a bez jediné zbytečné otázky tě všude následujeme. Ale tohle je i pro mne příliš. Jsem princ z Leahu, a ne jen nějaká hloupá ovce ve stádu, která plní bez reptání všechny příkazy a které záleží jen na ní samé. Vím, že pro tebe přátelství s Sheou nic neznamenalo, ale mně bylo dražší než tisíc

Shannarových mečů. Teď se mi kliď z cesty, půjdu dál svou vlastní."

„Ty hlupáku! Nemluvíš jako princ z Leahu, ale jako nějaký sprostý kašpar!" odpověděl mu Allanon, tvář staženou zlostí masku a ruce v pěst, připravené k souboji. Ostatní zbledli, když si uvědomili, co by se mohlo stát, kdyby slovní potyčka obou protivníků přerostla v něco víc. Aby zabránili rvačce, která už visela ve vzduchu, začali chlácholivě mluvit a pomalu uklidňovali hádku. Všichni věděli, že rozpor ve skupině by znamenal neúspěch celé výpravy. Jediný Flick se do rozhovoru ostatních nemíchal, myšlenkami stále se svým bratrem. Byl znechucený svou nemohoucností a bezmocností, které mu zabraňovaly cokoliv podniknout a nechávaly v něm jen stísněnosti pocit. Menion vyjádřil také jeho pocity a on se rozhodl, že nebude pokračovat v cestě, dokud se nedozví něco o Sheovi. Na druhou stranu bylo zřejmé, že Allanonova rozhodnutí přinesla vždy v minulosti všem užitek, a proto začal dumat nad tím, jestli má cenu zpochybňovat jeho plán právě teď. Chvíli v duchu bojoval sám se sebou a snažil se přemýšlet o tom, jak by se v takovéto situaci zachoval Shea a co by navrhl ostatním on. Jako z nebe jej ozářila spásná myšlenka.

„Allanone, přišel jsem na další řešení," oznámil rázně. Musel skoro křičet, aby přehlušil ostatní. Všichni se na něj překvapeně podívali, protože tak rozhodný výraz ve venkovanově kulatém obličeji ještě nikdy neviděli. Allanon mu pokynul, aby promluvil.

„Ty máš přece síly, které ti dovolují promlouvat s mrtvými. Všichni jsme se o tom přesvědčili v horách v údolí. Proto nám můžeš říct, jestli Shea žije! Když dokážeš vzbudit dávné mrtvé, bude pro tebe snadné zjistit něco o živém. Můžeš zjistit, kde teď právě je, že ano?"

Všichni se podívali zpátky na druida v očekávání, co odpoví. Allanon si těžce povzdechl a zarytě se díval do země, jako by tam hledal odpověď. Jeho zlost a neshody s Menionem jako by nikdy neexistovaly.

„To bych mohl," odpověděl k úžasu ostatních, „ale neudělám to. Když použiji své schopnosti k tomu, abych zjistil, kde je Shea, ať už živý či mrtvý, přinese nám to jenom pohromu. Mé síly by určitě přilákaly pozornost Černého mága a lebkonošů. Připravili by se a už by na nás čekali na Paranoru."

„Jestli vůbec na Paranor dojdeme," neodpustil si poznámku Menion. Allanon po něm šlehl nepřátelským pohledem, který hned vyburcoval ostatní k pohotovosti, aby zabránili střetu.

„Přestaňte se hádat!" Přikázal jim nazlobeně Flick. „To nikomu nepomůže, a už vůbec ne Sheovi. Allanone, po celou dobu, co jsme na cestě, jsem tě o nic nežádal. Neměl jsem na to právo, protože jsem se k vám přidal ze své vlastní vůle. Ale teď nadešel okamžik, kdy to právo mám, protože Shea byl můj bratr. I když nebyl stejné rasy ani stejné krve, bylo mezi námi velmi silné bratrské pouto. Jestli nepoužiješ své síly na to, abys Sheu našel a zjistil, co se s ním stalo, budu se muset přidat na stranu Meniona a spolu jej půjdeme hledat."

„Má pravdu, Allanone," připustil Balinor a soustrastně položil ruku na venkovanovo rameno. „I kdyby nám to v budoucnu mělo způsobit nepříjemnosti, ti dva mají právo vědět, jestli má Shea ještě nějakou šanci. Vím, co to pro nás bude znamenat, když nás odhalí, ale musíme to riziko podstoupit."

Durin a Dayel souhlasně přikývli. Druid se ještě ohlédl na Hendela, aby zjistil i jeho názor. Nemluvný trpaslík se ani nepohnul, jen soustředěně hleděl do Allanonových černých očí. Allanon se ještě postupně podíval na jednoho po druhém, aby zjistil jejich skutečné pocity a zvážil, jestli opravdu má cenu podstoupit tak velké riziko, nebo raději oželet další dva členy, o které by skupina přišla. Byl už podvečer, hasnoucí slunce zapadalo za špičaté hory a zanechávalo za sebou jen paprskovité pruhy červených a temně rudých červánků. Ve světle umírajícího dne celá skupina tiše přemýšlela o těžkém rozhodnutí. Jejich výprava byla velmi náročná a dlouhá. Nedosáhli ještě ničeho — jediné, co jim cesta zatím přinesla, byla jen bolest v srdcích nad ztrátou jednoho z nich, pro

kterého všichni podstupovali životu nebezpečná dobrodružství. I když rozhodnutí pokračovat ve výpravě dál se jim zdálo vůči ztracenému druhovi nevděčné, začínali být přesvědčeni, že je správné. Při pohledu na Své druhy to bylo druidovi jasné a v jejich dříve zamlžených kalných očích teď viděl jasné světlo důvěry, se kterou se na něj obraceli, aby vyhověl Flickovu požadavku. Věděl, že pokud to udělá, získá si navždy důvěru všech. Vysoký cestovatel tedy jen pokýval hlavou a pravil:

„Vybrali jste si sami. Udělám, oč mě žádáte. Ustupte a nemluvte ani mě jinak nevyrušujte, dokud vám sám neřeknu."

Ostatní členové skupiny couvli, zatímco obr dál zůstal stát na svém místě, hlavu soustředěně skloněnou a ruce sepnuté před sebou. Ve stále houstnoucí tmě byly slyšet jen tiché vzdálené zvuky. Druidovo tělo jako by ztuhlo a obklopilo jej oslepující bílé světlo. Ostatní úlekem ještě více ucouvli a museli si rukou zastínit oči, aby je alespoň nějak ochránili před ostrým, řezajícím světlem. V jednom okamžiku zaplavilo jasné a čisté světlo celé okolí, ale za chvíli se začalo stahovat a slábnout, až uhaslo úplně. Allanon stál nehybně dál na svém místě v úplné tmě. Náhle se mu podlomila kolena a sesul se k zemi, ruku přiloženou dlaní k čelu. Ostatní na chvilku zaváhali, ale potom porušili jeho příkaz a pospíchali směrem k ležícímu druidovi. Měli strach, jestli se při svém duchovním putování nějak nezranil. Allanon otevřel nespokojeně oči a zlostně se na ně podíval, protože porušili jeho příkaz. Ale když uviděl na jejich skloněných tvářích starostlivý výraz, jen nevěřícně zíral před sebe. Celé jeho mohutné tělo zaplavil příval příjemného tepla, když si uvědomil, že po tom všem si všech šest mužů z rozličných zemí a s tak rozdílnými životy o něj dělá starosti. Poprvé od té doby, co se Shea ztratil, se mu ulevilo. Potom pomalu vstal opíraje se o silnou Balinorovu paži, pořád ještě vyčerpaný po náročném duchovním pátrání po Sheovi. Chvíli tiše stál, jako by sbíral ztracené síly, a pak se nesměle usmál.

„Náš mladý přítel žije, i když je to nepochopitelný zázrak, který si nedokáži vysvětlit ani já sám. Našel jsem místo, odkud vyzařovala jeho životní energie. Bylo to na druhé straně hor, někde na východních pláních, kam jej zanesla řeka. Viděl jsem, že není sám, ale bohužel jsem nemohl rozluštit úmysly jeho společníků, protože to by nás okamžitě prozradilo a také by mě to mohlo oslabit natolik, že bych už nikdy nemohl použít své síly."

„Je to jisté, že žije?" dotíral zvědavě Flick.

Allanon s jistotou přikývl. Celá skupina si oddychla úlevou a po dlouhé době se všichni začali znovu usmívat. Menion poplácal Flicka po jeho rozzářené tváři a radostně zatančil několik kroků.

„A je po problému. Tím se vše vyřešilo," prohlásil princ z Leahu. „Teď se vrátíme Dračími štíty na místo, kde se nachází Shea, a pak se všichni společně znovu vydáme na Paranor pro meč."

Ale Allanon zavrtěl hlavou a Menionova rozesmátá tvář znovu ztuhla v neprostupnou masku. Ostatní jen překvapeně zírali, protože očekávali, že přesně to, co pronesl Menion, navrhne i statný druid.

„Shea padl do rukou hlídce skřetů," vysvětlil mystik. „Jdou směrem na sever a je jasné, že míří k Paranoru. Nedostali bychom se k němu jinak než skrze hlídané průsmyky Dračích štítů a museli bychom jej hledat na skřety obsazených pláních. Zdrželi bychom se několik dnů a možná i déle, naši nepřátelé by nás ihned dopadli."

„Není jisté, jestli už o nás dávno nevědí," vykřikl podrážděně Menion. „Sám jsi to řekl. Jaké bude mít samotný Shea šance, když se dostane do rukou Černého mága? A jaké šance máme my, až najdeme meč, ale nebude tam jeho dědic?"

„Nemůžeme jej jen tak opustit," přimlouval se Flick a znovu nepatrně ucouvl.

Ostatní neříkali nic, jen tiše očekávali, co odpoví Allanon. Tma noci už zahalila celou okolní hornatou krajinu, takže bylo těžké rozeznat v černé tmě tváře ostatních. Měsíc byl ještě schovaný za vrcholky obrovských špičatých hor, které se tyčily za jejich zády.

„Zapomněli jste na proroctví?" zeptal se trpělivě Allanon. „Jeho poslední část hlásala, že ten, který s námi nedosáhne konce Dračích štítů, jako první pozvedne v rukou Shannarův

meč. Teď už všichni víme, že to bude právě Shea! A co víc, v proroctví se také hovořilo o tom, že se tak stane už do dvou dnů od té doby, co přejdeme Dračí štíty. Zdá se, že milosrdný osud nám znovu dopřeje šťastného shledání."

„To je možná povzbuzující pro tebe, ale ne pro mne," stál si na svém Menion a Flick jen souhlasně přikyvoval. „Proč máme věřit nějakému bláznivému příslibu, který pronesl duch? Chceš po nás, abychom riskovali Sheův život!"

Allanon na chvíli zápasil s neovladatelnou zuřivostí, kterou v něm podnítil věčně nespokojený horal. Když už měl pocit, že zcela ovládl své emoce, zkoumavě se podíval na dvojici pochybovačů.

„Vy jste snad nevěřili celé legendě od úplného začátku?" zeptal se tiše. „Nevšimli jste si, zatímco jste stáli pevnýma nohama na zemi, že celý duchovní svět je strážcem a pánem nad tím vaším reálným světem z masa a kostí, z hlíny a kamene? Nebojovali jste snad už od samého počátku s bytostmi, které pocházejí z jiného světa, s bytostmi, které mají síly a vlastnosti, jež jsou cizí každému smrtelníkovi? Sami jste se přesvědčili o moci elfích kamenů, ne? Proč se nyní k tomu všemu obracíte zády a řídíte se tím, co vám našeptává váš rozum a lidský cit? Proč dopřáváte sluchu citům, jež se spoléhají jen na reálné věci a na vše, co existuje v tomto viditelném světě? Proč už nejste schopni přenést se do fantaskního světa, kde pro rozum není místa? Proč mi nechcete uvěřit?"

Trošku zahanbeně zírali před sebe. Oba dva věděli, že Allanon má pravdu, ale na druhou stranu se nechtěli vzdát svého původního plánu najít Sheu. Celé jejich putování spočívalo na starých legendách a poloreálných vizích, nad kterými zůstával rozum stát. Když se konečně rozhodli vrátit se svým jednáním do reálného světa, postupně zjišťovali, že to nejde a že navíc všem připadají směšní. Flick si uvědomil, že své rozumové uvažování ztratil v den, kdy opustil spolu se Sheou rodné Stinné údolí.

„Nemějte žádné obavy, mí mladí přátelé," uklidňoval je Allanon a volnou rukou každého povzbudivě poplácal po rameni.

„Shea má přece elfeíny a jejich síla jej spolehlivě ochrání. Také mají tu moc, že mu pomohou ukázat správnou cestu k meči, pokud si to bude přát. S trochou štěstí se s ním setkáme ještě dřív, než dojdeme na Paranor. Odsud vedou všechny cesty do Druidštejna, a možná se zrovna na některé z nich setkáme. Nic jiného než doufat nám nezbývá, Sheovi bohužel nemůžeme nijak pomoci."

Za okamžik už si všichni členové skupiny balili své věci a zbraně a připravovali se na další cestu. Pak se znovu shromáždili kolem Allanona. Jejich postavy ozářené jen tlumeným světlem hvězd připomínaly temné stíny, nepatrné v porovnání s obřími horami za nimi. Za hustou mlhou, která se kolem rozplývala, se tyčily lesy v okolí Paranoru, v jejichž středu se naházel Druidštejn: a mezi jeho zdmi dřímá vytoužený Shannarův meč. Tam skončí jejich výprava. Flick se chvíli tiše díval na nejvyšší osamocený vrcholek skalnatých hor a potom se otočil na Meniona. Ten váhavě přikývl.

„Přidáme se k vám," zašeptal poté Flick do ticha.

Klokotající proud nezastavitelné řeky si nemilosrdně razil cestu mezi stěnami hor. Řeka si vymílala své koryto hluboko do skal, uháněla směrem na východ a unášela s sebou vše, co do ní spadlo nebo co po cestě uchvátila. Proud se valil s neklidným hučením a cákáním a omýval hladké okolní skály, dokud se celá řeka nevlila do klidnějšího ramena nové řeky, která potom klidně plynula dál zvlněnou nížinatou krajinou, jež se nacházela před Pustou planinou. Zrovna v místě, kde se bujná horská říčka vlévala do klidného přítoku, vyplavila na blátivý břeh bezvědomé tělo málem utonulého muže, který byl svým řemenem připoután k odlomené kládě. Jeho šaty byly rozedrané a děravé, kožené boty mu sebrala řeka a tvář měl od krve, jak bojoval o holý život v nelítostném proudu, který jej neustále otloukal o kameny, dokud jej nevyvrhl na tomto tichém břehu. Když se muž probral, zjistil, že je na pevné zemi. Slabýma rukama se opatrně odvázal od tlusté klády a pomalu po čtyřech se začal plížit pryč z blátivého břehu na trávu. Podvědomě si sáhl na malý kožený

váček, pevně přivázaný k pasu kalhot, a oddychl si, že je stále na svém místě, bezpečně připoutaný koženými provázky. K smrti vyčerpaný ulehl do trávy a ihned hluboce usnul.

Vyhříval se na teplém, sluncem ozářeném místě a klidně spal až do pozdního odpoledne, kdy na tváři ucítil jemné šimrání okolní dlouhé trávy, která se pohupovala ve větru. Ale nejen tráva jej vyrušila ze spánku. Měl pocit, jako by jej jeho teď už odpočatá mysl před něčím varovala. Ztěžka nadzdvihl své ztýrané tělo a opřel se na loktech, když tu náhle uviděl v dálce skupinku asi dvanácti mužů, která se vynořila na hřebenu nedaleké hory. Ti, když jej zahlédli, na okamžik překvapeně zastavili a pak se rozběhli po svahu až k němu. Místo toho, aby jej opatrně obrátili a zjistili, jestli není vážně zraněn, odkopli a zkroutili mu jeho bolavé ruce za záda a svázali je pevnými koženými řemínky, které se mu zarývaly do nechráněné kůže. Jeho uchvatitelé mu samozřejmě nezapomněli svázat také nohy, ale alespoň jej otočili zpátky tváří k nebi a zmatený Shea si cizince konečně mohl prohlédnout. Jeho nejhorší obavy se naplnily. Drsné žluté postavy oblečené do přírodních oděvů a ozbrojené krátkými mečíky se na vlas podobaly těm, o kterých Menion vyprávěl po incidentu v Nefritové soutěsce před několika dny. Bázlivě se rozhlédl po ozbrojených skřetech, jež si s úžasem prohlíželi jeho pololidskou, poloelfí tvář a zbytky oblečení, jaké nosí lidé na Jihu. Nakonec se k němu sklonil jejich vůdce a začal jej důkladně prohledávat. Shea sebou mrskal a snažil se jim zabránit, aby našli jeho cenný váček. Vše ale bylo zbytečné, protože jej znovu uzemnili několika ranami a kopanci, dokud nezůstal nehybně ležet. Potom mu skřeti sebrali malý kožený váček, ve kterém ukrýval vzácné elfeíny.

Skřetové se kolem něj zvědavě seskupili a s údivem si prohlíželi tři modré, na slunci zářící kamínky, jež volně ležely na mohutné dlani jejich velitele. Krátce diskutovali o tom, co to je za kameny, k čemu jsou dobré a kde je jejich zajatec mohl najít. Nakonec se ale rozhodli, že jim asi nepřísluší takovou věc rozsuzovat, a proto kameny i zajatce přivedou do jejich hlavního stanu na Paranoru, kde o jeho osudu rozhodnou vyšší autority. Skřeti Sheu postavili, uvolnili řemínky na jeho nohou, postrčili ho kupředu a vydali se směrem na sever. Kdykoliv Shea po cestě zpomalil nebo se mu podlomila kolena vyčerpáním, jeden ze skřetů jej vždy strčil nebo ho nespokojeně dloubl pod žebro. Při západu slunce byli stále ještě na cestě k severu, zatímco na druhé straně špičatých Dračích štítů vůdce jiné malé skupiny, neohrožený druid Allanon se silou své vůle a myšlenek probojovával imaginárním světem, aby našel stopu ztraceného Shey Ohmsforda.

Bylo časné ráno. Vše ještě spočívalo zahaleno do pláště ticha a ponořeno do stínů hustého lesa, který bránil ve vstupu i mdlému měsíčnímu svitu a mrkajícím světélkům hvězd. Skupinka se zastavila naposledy předtím, než dojdou k úpatí skal Paranoru. Byl to překrásný okamžik, který se všem vryl hluboko do rozjitřených myslí. Jejich oči hořely očekáváním a zkoumavě si prohlížely strmou vysokou skálu, jež nebyla nikde narušena viditelnou stezkou. Na úpatí skály rostly vysoké borovice a duby, které v porovnání s výškou celého útesu vypadaly jako malí trpaslíci. Na samém vrcholu byla skála opracovaná a vyrůstal z ní gigantický hrad Druidštejn. Staleté věže hradu se tyčily do výšky a špičaté střílny a spirálovité věže hrdě a vyzývavě roztínaly modré nebe. Nacházeli se před místem, které bylo nedosažitelné každé armádě a které se stalo dávným domovem a ochranou pro už neexistující rasu druidů. Tam někde, v samém srdci hradu z kamene a oceli, po celá staletí odpočíval památník lidského vítězství nad neviditelným světem duchů, symbol odvahy a naděje všech ras. Památník, na který už většina z mladých generací pozapomněla a považovala jej za vymyšlenou legendu: tam se nacházel zázračný Shannarův meč.

Sedm mužů stálo jako přikovaných a obdivovalo krásu Druidštejna, jen Flick se v myšlenkách neustále vracel k událostem, které se přihodily předtím, než skupina vpodvečer opustila úpatí Dračích štítů. Rychlým krokem vyrazili po travnatých pláních dělících je od hlubokých lesů v okolí Paranoru. Do temných hvozdů dorazili bez obtíží za několik hodin a potom jim Allanon krátce vysvětlil, co bude dál. Les, kterým se chystali

projít, byl podle druida neproniknutelný. Pokud příchozí neznají nástrahy, které na ně Černý mág přichystal, aby jim zabránil v další cestě k Druidštejnu, najdou v něm jen smrt. V okrajových částech lesa prý slídí nebezpeční šedí vlci, kteří hlady roztrhají každého, kdo se před nimi objeví. Za územím vlků je pak přichystána další nástraha. V těsném okolí skály Paranoru je totiž další nepropustná překážka, bariéra nebezpečných trnů napuštěných neznámým jedem, proti němuž není pomoci. Ale moudrého druida nemohlo nic takového zaskočit. Rychle procházeli hustým lesem; aby šli co nejrychleji, nevybírali si pohodlná místa, ale kráčeli přímo směrem k pevnosti. Allanon všechny varoval, že pokud chtějí lesem projít v pořádku, musí se neustále držet v jeho blízkosti. Tento rozkaz ani nebyl nutný, protože ostatní by stejně ani nenapadlo rozprchnout se po lese. Jenom Menion stále ještě trucoval a šel několik kroků vpředu. Jakmile se však ozvalo první táhlé vlčí zavytí, horalova tvrdohlavost byla ta tam. Obrovské šedé bestie zaútočily několik minut poté, co vstoupili do lesa. Jejich krvavé oči zuřivě svítily tmou a hladové čelisti chmataly naprázdno. Ještě dřív, než se k nim hladoví vlci dostali, přiložil Allanon k ústům podivnou píšťalku a měkce zapískal. Píšťalka vydala vysoký táhlý tón, který byl pro ostatní sotva slyšitelný — ale vrčící vlci, kteří se rozptýleně stahovali ze všech koutů lesa, se náhle otočili zpět a pelášili pryč. Ještě dlouho poté, kdy už nebyl vidět ani jeden vlk, slyšeli táhlé zoufalé vytí a vyděšené štěkání.

Během cesty ještě několikrát zahlédli skupinku vlků, ale nedokázali říci, jestli to byli stále titíž nebo nějací jiní. Flick si myslel, že to byli nejspíš jiní vlci — alespoň podle toho, co udělala podivná píšťalka s první hordou šelem. Pokaždé, když se vlci bojovně přiblížili, je Allanon zahnal pronikavým hvízdáním, před kterým vlci prchali v posvátné hrůze a poutníků si ani nevšimli. Celá skupina se bez problémů dostala až k trnové bariéře. Ostré a jedovaté trní se zdálo neproniknutelné, i když Allanon všechny ujistil, že si nemusí dělat zbytečné obavy. Znovu jim připomněl, že tato oblast není rodným domovem Černého mága, ale druidů. Vedl je podél bariéry směrem doprava, až konečně došli k místu, které hledal. Dorazili k dubu, jenž vypadal na první pohled obyčejně a nijak se nelišil od ostatních. Od něj druid odkrokoval vzdálenost až skoro k trnové bariéře, kde na zemi klackem označil jeden bod a všem oznámil, že toto je místo, kudy se skrz trnovou bariérou dostanou. Všichni se strachy otřásli, když tu náhle k jejich úžasu mystik vešel bez obav mezi špičaté trní a zmizel v hustých křovinách. Za okamžik se znovu vynořil — bez jediného Škrábnutí či jiné újmy na zdraví. Šeptem jim vysvětlil, že na tomto místě je tajný průchod bariérou, kde trny nejsou tak ostré a nejsou napuštěny jedem. Byl to jeden z několika tajných vstupů do pevnosti, které byly schovány před zraky cizích vetřelců stejně dobře jako tento. Všichni se vydali trnovou bariérou a po krátké chůzi mezi hrozivě vypadajícím trním došli k stěnám Paranoru.

Flickovi připadalo téměř neuvěřitelné, že jsou konečně na dávno vytouženém místě. Za pochodu se mu putování zdálo nekonečné, prokládané stále horšími nebezpečími, jež se stále více stupňovala, až se stala nedílnou součástí cesty. Jediné, co jim ještě zbývalo udělat, bylo vyšplhat se na útes a získat meč. Nevypadalo to snadno, ale zase ne tak obtížně jako některé z úkolů, s nimiž se po cestě potýkali. Podíval se vzhůru na tlusté kamenné hradby hradu. Zaujaly jej obrovské pochodně, jež osvětlovaly celé opevnění a umožňovaly tak nepřátelským strážcům neprodleně zpozorovat jakékoliv narušitele. Celý hrad byl důkladně hlídán, a nejen hrad, ale i bájný Shannarův meč. Zamyslel se had tím, koho to vlastně označil za nepřátele — nebyli to skřetové ani druidi, ale skuteční nepřátelé, bytosti z astrálního světa, které se rozhodly obsadit tento kus země a zotročit si její obyvatele. Přemýšlel nad tím, jestli se někdy dozví celou pravdu o tom, proč zrovna oni — proč se vydali na tuto strastiplnou cestu a proč jsou teď tady. Proč se stali hledači legendárního Shannarova meče a kolik toho vlastně o nich mystický druid věděl. Tušil, že i pro něj by z cesty mělo vyplynout nějaké dobro nebo poučení, ale to se mu prozatím na míle vyhýbalo. V tomto okamžiku si jen tiše přál přečkat celou výpravu ve zdraví a dostat se domů živ a zdráv.

Hloubavé myšlenky zahnal v okamžiku, kdy jim Allanon pokynul, aby jej následovali podél strmých stěn skály. Znovu se zdálo, že druid něco hledá. Za několik minut se zastavil před plochou stěnou skály, na jednom místě se jí dotkl a objevila se malá vrátka. Pomalu a skřípavě se otevřela a oni vešli do skryté tmavé chodby. Allanon je vyzval, aby na něj na okamžik počkali, a za chvíli přinesl několik rozsvícených loučí a každému jednu podal. Ještě zkontroloval, jestli jsou všichni, a pak se pomalu vydali na cestu tmavou chodbou. Malá dvířka se za nimi neslyšně zavřela. Před nimi se matně rýsoval tunel s kamenným schodištěm vytesaným do skály, které vedlo spirálovitě vzhůru. Kolem nich panovala neproniknutelná černá tma a jen díky loučím matně osvětlujícím krátký úsek před nimi byli schopni odvážit se vystoupit po schodech nahoru. Pomalu postupovali vzhůru směrem k hradu. Na znamení toho, že všichni musí zachovat absolutní ticho, učinil druid výmluvné gesto — přiložil si ukazovák ke rtům, otočil se ke schodům a započal celý výstup. Pomaličku kráčel po kluzkých schodech, jeho černý plášť se za ním vlnil a zaplňoval chodbu za sebou obrovským stínem. Ostatní jej beze slova následovali. Útok na Druidštejn začal.

Schodů stále přibývalo, byly nepříjemně kluzké a běžely pořád dál do nekonečné výšky. Jak stoupali výš, stával se okolní vzduch mnohem teplejší a lépe dýchatelný, ani schody už tolik neklouzaly a nakonec z nich veškerá vlhkost zmizela. Jejich těžké kožené boty vydávaly při setkání s tvrdým kamenem hlučný zvuk, který rozezvučel ozvěnou všechny okolní jeskyně. Po několika dlouhých minutách a po několika stovkách schodů došli až ke konci tunelu k masivním dubovým dveřím. Byly okované ocelí a vsazené přímo do skály. Ale Allanon znovu prokázal, že to tady velmi dobře zná a nic jej nedokáže překvapit či zastavit. Znovu stačil jediný správný dotek ocelového kování a dveře se neslyšně otevřely. Muži vešli do prostorné komnaty, z níž vedlo bezpočet úzkých chodbiček a která byla osvícena několika loučemi. Nikoho tam neviděli, ale Allanon je znovu svolal do kroužku a promluvil k nim.

„Jsme přesně pod hradními sklepy," zašeptal skoro neslyšně a ostatní se k němu přisunuli blíž. „Jestli se nám podaří získat meč bez toho, aby nás nepřátelé zahlédli, můžeme tudy bez boje uprchnout."

„Něco tady není v pořádku," varoval ostatní Balinor, „nikde nevidím stráže."

Allanon jen pokrčil rameny na znamení toho, že si to také nedokáže nijak vysvětlit. Všichni si povšimli v jeho očích známky obav. Něco tady nehrálo.

„Jedna z chodbiček nás zavede k hlavnímu rozvodu tepla a k zadnímu schodišti vedoucímu do hlavního sálu. Snažte se zbytečně nemluvit a jít v naprosté tichosti, ale zůstaňte ostražití!"

Ani nečekal na nějakou otázku či vysvětlení a prudce se otočil a vydal se k jedné z chodeb. Ostatní jej následovali. Chodba se klikatila a na jednom krátkém úseku museli dokonce lézt po čtyřech. Balinor nešikovně upustil svou pochodeň, takže zhasla, a měl také starosti se svým těžkým mečem, který musel v nízkém úseku chodby táhnout za sebou, a proto se trochu za ostatními opozdil. Ale vše zdárně překonal a za pár okamžiků už byl znovu v těsném závěsu za ostatními. Mihotavé světlo loučí zkreslovalo podobu jeskyně a po stěnách zmateně tančily jejich stíny, jako by to byly nějaké tajné bytosti skrývající se před světlem. Opatrně se plížili starobylými chodbami. Druid, dva princové, venkovan, oba elfí bratři a jeden trpaslík s napětím očekávali další nečekané zvraty a události, které jim nemilosrdný osud uchystá na konci jejich hledání. Bezpečně vzdáleni jeden od druhého se rozmístili podél studené kamenné zdi a postupovali chodbou dál, všechny smysly ve střehu a zbraně přichystané k obraně či útoku. Pomalu se blížili k samému středu Druidštejna. Úplné ticho se změnilo ve zvuky připomínající těžké oddychování a funění a také okolní teplota několikanásobně vzrostla. Na konci chodby před nimi se objevily kamenné čtverhranné dveře s kovovou klikou, které byly orámovány proužkem světla prosvítajícího z místnosti za nimi. Záhadný zvuk začal být pronikavějším a určitější: bylo to pravidelné hučení stroje, který se nacházel přímo před nimi a který

pracoval ve stálém pravidelném rytmu. Na Allanonův rozkaz se členové skupiny přiblížili k zavřeným dveřím.

Když obrovský druid otevřel těžké kamenné dveře, s prvním vdechem zasáhl nic netušící muže prudký příval horkého vzduchu, který jim ostře projel plícemi a usadil se jim v sevřených žaludcích. Chvíli bezmocně lapali po dechu, ale pak opatrně vstoupili do neznámé místnosti. Dveře se za nimi znovu zavřely. Podle druidova vysvětlení zhruba věděli, kde jsou. Ocitli se na malém kruhovitém ochozu, který se táhl nad obrovskou kulatou jeskyní hlubokou asi sto stop. Na samém dně plápolal divoký plamen napájený z nějakého neznámého zdroje. Oranžovočervené plameny šlehaly do nebezpečné výšky. Vysoko nad plameny se podél kruhové zdi táhl ochoz, po kterém udivení cestovatelé kráčeli a pevně se opírali o kovové zábradlí, jež jim v daném okamžiku poskytovalo pocit bezpečí. Strop a kamenné zdi byly protkány spoustou šachet a otvorů rozvádějících teplo po celé pevnosti. Skrytá pumpa kontrolovala teplotu, a protože byla noc a pumpa nepřiváděla tolik tepla a nejela na plný výkon, bylo ovzduší v šachtě snesitelné. Kdyby přístroj pracoval na plné obrátky a přívod tepla by stoupl na maximum, žádná živá bytost by nebyla schopna takový žár vydržet a za několik vteřin by z ní zbyl jen popel.

Menion, Flick a oba elfové se na chvíli zastavili, aby si pořádně prohlédli celý systém. Hendel se raději držel zpátky, bezpečně přitisknutý k chladivé zdi v neútulné, přehřáté jeskyni a v duchu si přál být znovu v rozlehlých lesích, kde měl domov a kde se cítil na chladném svěžím vzduchu spokojeně. Allanon se přesunul blíž k Balinorovi a krátce spolu o něčem rozmlouvali; starostlivě se přitom díval směrem k několika zavřeným dveřím a pak ukázal na malý vchod a spirálovité schody, které vedly nahoru do přízemních místností hradu. Konečně se zdálo, že se ti dva na něčem důležitém dohodli, a proto zamávali i na ostatní, aby je dohonili. Hendel byl vděčný, že se konečně dostanou z toho horkého pekla. Menion a oba elfové se odlepili od zábradlí a spěšně se vydali směrem k ostatním. Jen Flick se ještě na okamžik zastavil a fascinovaně pozoroval nový podivný výbuch někde hluboko pod nimi. Jeho krátké zastavení mělo nečekaný důsledek. Když odtrhl oči od ohně pod ním, letmo se podíval na zábradlí naproti. Ztuhl úlekem, protože přesně naproti němu se zčistajasna objevila temná postava lebkonoše, který se neviditelně přimknul k tmavé zdi, jen rudé oči a drápy jej prozrazovaly.

Flick se strachy nemohl ani pohnout. I bytost naproti němu zůstávala nehybná. Lebkonošovo masivní černé tělo bylo nepatrně osvětlené září ohně z jámy pod nimi, blanitá křídla měl složená pod tělem. Jeho pokroucené nohy končily ostrými drápy, které by snad byly s to rozrýt i okolní tvrdou skálu. Mezi neforemnými shrbenými rameny visela bezvýrazná tvář černá jako uhel. Prohnané rudé oči se upnuly na oněmělého venkovana. Z jejich hloubi mu vycházela vstříc výzva, která Flicka nutila přibližovat se stále blíž k prskajícím plamenům pod ním, jež znamenaly smrt. Pomalými kulhavými kroky se monstrum plížilo podél zdi jeskyně stále blíž a blíž k očarovanému Flickovi. Chtělo se mu křičet strachy, utéct, prostě něco udělat, aby unikl z dosahu lebkonoše, který jej udržoval ve stavu naprosté strnulosti. Věděl, že se blíží jeho konec.

Ale také ostatní si všimli nehybné postavy svého druha, který upřeně zíral před sebe na druhý konec jeskyně. Dokonce objevili i postavu černého lebkonoše neslyšně se plížícího po ochozu kolem kruhovité jámy. Během okamžiku skočil Allanon před Flicka a zatřásl s ním, aby jej probral z hypnotického kouzla a vymanil z pohledu strašlivých očí. Jako omráčený upadl dozadu do otevřené náruče Meniona, který mu také přiběhl na pomoc. Ostatní stáli hned za druidem, zbraně připravené k útoku. Bytost se přiblížila a zastavila se několik metrů před druidem. Měla skloněnou hlavu, jako by se stále schovávala před světlem jasných plamenů, a náhle vymrštila blanitá křídla a ruce s ostrými drápy. Bylo slyšet jen tiché lebkonošovo oddechování a skřípání drápů; jeho nesmlouvavé oči tkvěly zaryté hluboko do temné postavy obra, který se postavil mezi něj a malého venkovana.

„Jsi bláhový, druide, jestliže si troufáš se mi postavit," ozval se syčivý hlas odněkud z temného, beztvarého nitra monstra. „Odsoudili jste se k záhubě. Sami jste se odsoudili k

záhubě už v den, kdy jste se vydali hledat meč. Můj pán věděl, že přijdeš, druide! Věděl to!"

„Táhni z cesty, dokud můžeš, ty zrůdo!" poručil mu Allanon hrozivým tónem, jaký od něj muži ze skupiny nikdy předtím neslyšeli. „Nikdo z nás se tě nebojí. Zmocníme se meče a bude s tebou konec. Uhni z cesty, poskoku, a raději vyřiď svému pánovi, ať se nám ukáže."

Jeho slova zahřměla vzduchem a jako nůž se zaryla lebkonošovi hluboko do mozku. Bytost jen zlostně zasyčela, její sípavý dech se zrychlil a strašlivé rudé oči zahořely novou nenávistí.

„Zničím tě, Allanone! A pak už nezbude nikdo, kdo by se mohl postavit mému pánovi! I když jsi to netušil, byl jsi od samého začátku jen návnada. Teď tě máme úplně ve své moci, dokonce i s tvými největšími spojenci. Podívejme se, druide, to je od tebe milé, že jsi nám přivedl i posledního Shannarova dědice!"

Všichni byli zděšení, když pařát s drápy ukázal na užaslého Flicka. Jak se zdálo, bytost ani v nejmenším netušila, že Flick není pravým dědicem, ani že se jim Shea ztratil za Dračími štíty. Chvíli všichni stáli v němém očekávání. Oheň v jámě pod nimi hlasitě zaburácel a náhle se vyvalil proud horkého vzduchu, který zasáhl nechráněné tváře smrtelníků jako prudká rána. Drápy okřídleného lebkonoše se k nim nebezpečně blížily.

„A teď, vy hlupáci," zaskřípal nad nimi hlas plný nenávisti, „zemřete takovou smrtí, jakou si vaše rasa zaslouží!"

Kapitola 16

Černá bytost ze sebe vydala svůj poslední skřek a vše ostatní se odehrálo během několika vteřin. Za záře mihotajících plamenů učinil vysoký druid dramatické gesto a pokynul ostatním, aby se vydali směrem, který jim dříve popsal, a šli k točitému schodišti vedoucímu přímo do hlavního sálu Druidštejnu. Šest mužů se šíleným úprkem vydalo ke schodům, zatímco lebkonoš učinil prudký výpad proti Allanonovi. Ozvalo se ohlušující plesknutí, jak jejich těla narazila na sebe. Když muži pod schody uslyšeli ránu, na okamžik zastavili, ale jejich touha po záchraně byla silnější. Také Flick na chvíli zakolísal, sžírán touhou po útěku, ale otočil se a pozoroval souboj dvou titánů zmítajících se v krutém souboji jen několik centimetrů od stále silněji hořících plamenů. Chvíli ještě zklamaně naslouchal rychle se vzdalujícím krokům svých přátel, kteří uháněli nahoru po schodech, aby se zachránili; za okamžik už je však neslyšel a dál pozoroval neuvěřitelný zápas mezi druidem a lebkonošem. Dvě černé postavy stály naproti sobě na samém okraji ochozu nehybně jako zamrzlé sochy. Jejich tváře byly jen několik centimetrů od sebe a jejich těla byla křečovitě napjatá. Mohutný druid pevně svíral kostnaté paťáty s dlouhými drápy a bránil tak lebkonošovi přiblížit se k jeho nechráněnému krku. Lebkonoš jen naprázdno zběsile mával křídly a vyčkával na vhodný okamžik k útoku. Náhle se bytost ze Severní země vzchopila a pokřivenou nohou podtrhla druidovi nohy. Ostrý dráp se mu zaryl do masa a obr upadl nazad na kamennou podlahu, zrovna na samý okraj ochozu, pod kterým se nacházela pekelná ohnivá jáma. Útočník byl ihned nad ležícím druidem a připravoval se k poslednímu smrtelnému výpadu. Ale jeho oběť se nevzdávala. Obr se rychle překulil a ocitl se v bezpečí mimo dosah ostrých smrtelných drápů a jedovatého lebkonošova dechu. Ale ani stvůra nezaváhala a stejně rychlým pohybem po něm chňapla a užaslý Flick mohl pozorovat, jak z obrova ramena vytryskl pramínek krve. Flick bezmocně zatnul pěsti, ale ani druid na nic nečekal. V okamžiku byl na nohou a nedával na sobě znát žádné známky bolesti způsobené zraněním. Nečekaně z konečků jeho prstů vyšlehly dva proudy modrého plamene a prudkou ranou zasáhly lebkonoše. Bytost upadla na zem. Zatímco v Síni králů modrý plamen téměř zabil a těžce zranil nebezpečného plaza, lebkonoše jenom zastavil a zpomalil, aniž by mu způsobil nějakou vážnější újmu na zdraví. Černá bytost zaječela zlostí a znovu zaútočila. Z ohnivých lebkonošových očí vylétly dva rudé blesky, ale Allanon byl rychlejší a obratně se zahalil do svého pláště a uhnul, takže blesky sjely jen po kamenné zdi jeskyně. Stvůra na okamžik zaváhala; oba protivníci kolem sebe kroužili jako dvě šelmy očekávající souboj na život a na smrt, z kterého vyjde jen jeden vítěz.

Nebylo to poprvé, co si Flick uvědomil, že teplota okolního vzduchu nebezpečně stoupá. Protože už se blížilo ráno, starostliví sluhové zvýšili výkon stroje na vyšší teplotu, aby se hrad do svítání útulně vyhřál. Nic netušíce o tom, co se odehrává ve vyhřívací šachtě na ochozu, aktivovali skrytou energii vyživující plameny v jámě, které pak ohřívaly vzduch na nesnesitelnou teplotu. Horký vzduch měl pak naplnit okolní šachty, aby rozvedly teplo dál po Druidštejnu. Plameny už šlehaly velmi vysoko a teplota neustále stoupala. Flick cítil, jak mu po tváři a po celém těle stéká pot, i své lovecké oblečení měl úplně promočené. Ale přesto stál dál na svém místě a neutíkal pryč. Tušil, že kdyby Allanon souboj prohrál, byl by to stejně jejich konec, nikdy by se z hradu nedostali živí — a proto nadále sledoval, jak vyrovnaný souboj dopadne. Kdyby Allanon padl, Shannarův meč by jim stejně nebyl k ničemu, protože nikdo nevěděl, jak s ním naložit. S ustaranou tváří pozoroval Flick Ohmsford podivný souboj a pomyslel si, jak asi bude vypadat střetnutí obyčejného člověka s nezničitelným Pánem Duchů.

Allanon znovu zaútočil svými modrými plameny, kterými se snažil obludu přinutit, aby

ucouvla a potom sklouzla dolů, čímž by se její osud naplnil. Ale lebkonoš nebyl žádný hlupák, aby udělal tak jednoduchou chybu. Prošel už stovkami bojů, které stejně jako jejich účastníci byly dávno zapomenuty. Vždy jen na okamžik vyčkal, setřásl dotěrné modré plameny a čekal na vhodný okamžik, kdy znovu zaútočí. Potom se stalo něco neočekávaného. Černá bytost vzlétla na svých blanitých temných křídlech, chvíli se vznášela nad vysoko šlehajícími plameny a potom náhle zaútočila ze vzduchu na Allanona stojícího na ochozu. Obluda po něm zuřivě sekla dlouhými drápy a Flickovi se zdálo, že pro statného druida nastává poslední minutka. Ale ten jako zázrakem unikl ze smrtících lebkonošových pařátů a svými svalnatými pažemi popadl jeho ve vzduchu visící tělo a mrštil jím daleko od sebe. Bezvládný lebkonoš proletěl divoce vzduchem a prudce narazil o protější zeď. Přistál na protějším ochozu, ale dříve než se stačil znovu postavit, zaútočily na něj modré plameny, které tentokrát přikovaly oslabeného ducha k podlaze. Během okamžiku už byl u něj Allanon. Dvě temné postavy se do sebe znovu zaklesly a pokračovaly ve vyrovnaném souboji. Flick si všiml, že Allanon použil vychytralý trik: pevně sevřel lebkonošovu hlavu mezi své paže a snažil se ji rozdrtit. Lebkonoš jen naprázdno mlátil křídly a snažil se uniknout smrtelnému sevření, které ne a ne povolit. Ohnivě rudé oči bytosti nenávistně žhnuly a vypalovaly do protější zdi velké černé díry. Oba soupeři se přesunuli až na samý okraj ochozu, až se Flickovi z té dálky zdálo, že už nemohou udělat ani krok, aniž by se zřítili do hluboké pekelné jámy pod nimi. Allanon stiskl své sevření ještě pevněji a přehodil vysílenou oběť přes zábradlí, takže visela ve vzduchu nad ohnivými plameny. V tom okamžiku si zlostí rozohněné oči bytosti všimly nedaleko postávajícího Flicka. Lebkonoš rezignoval na další pokusy přemoci silného druida a zaútočil na Flicka. Z hnusných očí znovu vyšlehly dva rudé plameny a zasáhly skálu, kde stál Flick. Okamžitě se od ní odlomily stovky ostrých úlomků, jež odskakovaly do všech stran a řezaly jako ostré nožíky. Flick instinktivně od schodiště uskočil a znovu se ocitl na stejném ochozu, kde stále ještě probíhal souboj dvou titánů. Měl sice ošklivě pořezaný obličej a ruce, ale jeho pohotová reakce mu zachránila život. Další dobře mířený rudý blesk zasáhl znovu stejné místo, ale teď už se zřítily mnohem větší kameny, které úplně zavalily schodiště a tím tak zatarasily únikovou cestu.

Zrovna v okamžiku, kdy Flick vyděšeně ležel na holé zemi a třásl se strachy, ale byl ještě při vědomí, Allanon povolil své smrtelné sevření. Kolem šlehaly čím dál vyšší plameny, vzduch byl vedrem téměř nedýchatelný a naplněný prachem a kousky kamínků. Lebkonoš využil obrova zaváhání, okamžitě se otočil a se zlostným výkřikem srazil neohroženého druida na kolena. Stvůra lehce přelezla zábradlí a chystala se k poslednímu, tentokrát smrtelnému útoku. Ale Allanon jako zázrakem znovu vyskočil, z rukou mu vyšlehl modrý plamen a zaútočil na nepřítelovu nechráněnou hlavu. Mohutné pěsti zkroutily lebkonošovy kostnaté paže za záda a sám nalehl svým mohutným hrudníkem na černé tělo. Pevně drtil lebkonošovy kosti, zuby zaťaté námahou a zlostí. Jen několik metrů od nich ležel na zemi Flick a pozoroval oba bojovníky. Náhle uslyšel hlasité praskání, jako by se uvnitř lebkonošova těla něco lámalo. Za okamžik už obě postavy znovu zápasily u zábradlí. Vysoké plameny jasně ozařovaly jejich obličeje, které hořely nenávistí a zlostí. Mohutné Allanonovo tělo znovu zaútočilo a znovu se ozvalo praskání kostí a zuřivý výkřik agónie. Zesláblý lebkonoš ještě naposledy zmobilizoval své síly k zoufalému pokusu a sám přeskočil kovové zábradlí a strhl svého obřího přemožitele s sebou. Obě postavy byly za okamžik pohřbeny hluboko v hořící pekelné jámě.

Flick vrávoravě vstal a v jeho zpocené tváři se zrcadlilo zoufalství. Opatrně se nahnul přes zábradlí a podíval se dolů do plamenů. Ale žár byl tak intenzivní, že musel ucuknout zpět. Pokusil se ještě jednou nahlédnout do jámy, ale neúspěšně. Po tváři mu v proudech stékal pot do úst a do očí a míchal se se slzami zoufalství. Plameny šlehaly stále výš, jako by jim dvě tmavá těla, která do jámy před okamžikem spadla, dodala novou energii. Přes hustou páru zahalující jeho unavené pálící oči zíral vyčerpaný venkovan, opřený o stěnu jeskyně, směrem k bezedné jámě před ním. Beznadějně volal stále dokola druidovo jméno

— každý plačtivý výkřik se s ozvěnou rozezvučel po jeskyni a potom zanikl v žhnoucích plamenech. Venkovan zůstal osamocený v žhavé jeskyni a jediné, co si ještě uvědomoval, bylo, že druid je mrtev.

Náhle v panice vyskočil a jako šílený uháněl k okraji zábradlí a potom k východu, jako by nevěděl, že je zablokovaný popadanými kameny. Tam, mezi kameny se mu podlomila kolena. Zoufale třásl hlavou, aby si trochu pročistil mozek, ale úmorné vedro a plameny dosahovaly stále větší intenzity. Věděl, že jestli se mu nepodaří dostat se z jeskyně během několika minut, upeče se zaživa. Sebral poslední síly a utíkal k nejbližším zavřeným dveřím a v zoufalství jimi lomcoval. Ale ty se ani nepohnuly a on dosáhl jen toho, že si až do krve odřel ruce. Zamlženým zrakem se znovu podíval na stěnu jeskyně a zahlédl nedaleko ještě jedny dveře. Přiskočil k nim, ale zjistil, že se otvírají pouze z druhé strany. Jeho poslední naděje se rozplynuly a teď si byl jist, že se ocitl v pasti, ze které není úniku. Jako ve snách se ještě připlazil ke třetím dveřím. Z posledních sil se o ně opřel. Ucítil, jak se mohutné dveře, na nichž se náhodou dotkl místa, kterým se spouští otvírací mechanismus, otevírají dokořán. S úlevným pláčem vpadl do chodby za nimi a rychle za sebou zabouchl. V polotmě si lehl na chladivou zem, daleko od zuřícího ohnivého pekla a smrti, které právě unikl jen o vlásek.

Po několik dlouhých minut ležel vyčerpaně v šeru chodby a jeho horké tělo se příjemně chladilo o podlahu a studené zdi. Všude byl čistý chladný vzduch. Nechtělo se mu přemýšlet ani vzpomínat na právě prožitou hrůzu, přál si jen ponořit se do ticha a klidu chladné skalní chodby. Za chvilku, když už se cítil mnohem lépe, pomalounku poklekl a opatrně vstal. Všiml si, že jeho oblečení je k nepoznání roztrhané a spálené, jeho ruce a obličej očouzené a popálené od nesnesitelného žáru. Pomalu se kolem sebe rozhlédl a opřel se o zeď. Mihotavé světlo pochodně zavěšené na nedaleké zdi mu ukazovalo, kam chodba vede. Plížil se podél zdi až k pochodni, pevněji uchopil a osvětlil si cestu před sebou. Odněkud zepředu uslyšel křik, a proto se hned instinktivně přesvědčil, jestli je jeho lovecký mečík na místě. V okamžiku, kdy hlas ještě více zesílil, vytasil venkovan mečík pro jistotu z pochvy a pevně jej uchopil do druhé ruky. Po několika minutách však vzdálené hlasy utichly a kolem venkovana se znovu rozhostilo úlevné ticho. Po celou dobu, kdy procházel chodbou, neviděl nic neobvyklého. Chodba byla klikatá, místy z ní vybíhaly několikery dveře, ale všechny byly pevně zavřené. Tunel, kterým procházel, nestoupal vzhůru ani neklesal, dokonce se ani k chodbě nikde nepřipojovala žádná další. Na zdech visely v pravidelných úsecích zapálené louče, jež protínaly černou tmu jako nějaké zářivé přízraky a osvětlovaly celou cestu. Náhle se chodba začala výrazně rozšiřovat a začalo přibývat světla. Flick na okamžik zaváhal a pevně sevřel svou zbraň. Jeho tvář začerněná dýmem a zbrocená potem vypadala v unylém světle pochodní hrozivě. Neslyšně se vydal směrem kupředu. Tušil, že dřív nebo později musí narazit na schodiště, které jej zavede vzhůru do hlavního sálu Druidštejna. Už šel velmi dlouho a po souboji s ohněm a dlouhé chůzi byl dost vyčerpaný. V duchu si vyčítal, proč se na schodišti zastavil a proč raději nešel s ostatními. Nemusel by teď bloudit nekonečnou chodbou někde uprostřed Paranoru. Ale kdo ví, co se stalo s ostatními, pomyslel si, možná je nikdy nenajde a sám v bludišti chodeb zahyne. Sel dál, až dorazil na konec chodby, opřel se o zeď a pozoroval místnost před sebou. Ke svému úžasu se octnul u vchodu do kulaté komnaty, do níž se sbíhalo množství dalších chodeb. Celá kruhová místnost byla osvícena několika loučemi na zdi. Ulehčeně si oddychl, když zjistil, že rotunda je opuštěná. Nahlédl do všech okolních chodeb, ale viděl, že ať se vydá kteroukoliv z nich, nebude na tom o mnoho lépe, protože ze žádné z nich nevystupovalo schodiště nebo dveře. Chodby byly vytesány hluboko do skály stále ve stejné úrovni, nikde žádná viditelná známka či označení, kudy se má vydat. Zmateně se kolem sebe rozhlédl, snažil se všechny chodby porovnat a najít nějaké rozdílné prvky, které by mu pomohly se zorientovat. S každou další promarněnou vteřinou pomalu uhasínala jeho naděje na vysvobození z bludiště. Zmateně zavrtěl hlavou. Unaveně se posadil, opřel se o jednu

zeď, zavřel pálící oči a postupně si uvědomil trpkou skutečnost, že je beznadějně ztracen v bludišti chodeb.

Na Allanonův rozkaz se ostatní členové skupiny vydali vzhůru po širokém schodišti. Durin a Dayel byli vchodu na schodiště nejblíž, a protože byli i nejrychlejší, nacházeli se už skoro v polovině cesty, když ostatní do chodby teprve vcházeli. Oba mladí elfové uháněli po schodech rychlými kroky, skoro se jich ani nedotýkali, jak pospíchali. Menion, Hendel a Balinor chvátali za nimi, měli však veliké zpoždění, protože v úzké chodbě, kudy schodiště vedlo, museli díky své váze a mohutnosti udržovat mnohem větší rozestupy. Přesto divoce uháněli vzhůru po schodech, dychtiví konečně dosáhnout kýženého cíle svého dlouhého putování. Všichni se snažili uniknout před strašlivou bytostí dole v jeskyni. Nikdo z nich si v tom spěchu nevšiml, že jim schází Flick.

Durin vyběhl schody jako první a spolu se svým bratrem, který běžel v těsném závěsu za ním, se ocitl v rozlehlé komnatě či spíše veliké hale s vysokým stropem. Mohutné zdi byly obloženy leštěným dřevem. Nejpůsobivější bylo světlo pochodní, jež místnost ozařovalo zlatorudým světlem, ale mohutnými vysokými okny se už dralo i mdlé světlo začínajícího dne. Místnost byla vyzdobena freskami a dřevěným nábytkem obloženým kamennými a dřevěnými soškami, které jako by tvořily části podivné mozaiky. Až k zemi visely ručně tkané gobelíny a u zdi u několika dveří stály vysoké kovové a kamenné sochy strážců zapadané mnohasetletým prachem. Zdálo se, jako by hlídaly těžké kulaté dubové dveře s klikami ozdobenými vzácným kováním, Některé dveře byly otevřeny a za nimi se naskýtal průhled do stejně krásně vyzdobených místností ozářených sluncem, jehož duhové barvy přinášel nově se rodící den.

Elfí bratři měli jen několik málo okamžiků k tomu, aby se rozhlédli kolem a obdivovali staletou krásu Paranoru. Krátce poté, co vešli, na ně zaútočily hlídky skřetů, které se vynořily ze zavřených dveří. Za chvíli se to jejich žlutými těly v komnatě jen hemžilo. V posledním okamžiku Durin rychle vytasil svůj tesák a úspěšně odvrátil útok. Dayel rychle přispěchal bratru na pomoc a svým lukem se oháněl kolem a odháněl útočníky pryč, až dokud pevné jasanové dřevo nezapraskalo a luk se nezlámal. Chvíli se zdálo, že je hlídky roztrhají na kusy ještě dřív, než jim jejich srdnatí přátelé doběhnou na pomoc. Durinovi se podařilo v nestřeženém okamžiku jednomu z útočníků vytrhnout ostré kopí a snažil se mohutnými výpady odehnat skřety od svého bratra. Ale hlídky byly posíleny a během několika vteřin se ze dveří vyrojila další skupina. Oba elfové ucouvli ke zdi, která teď byla kromě nádherných fresek zacákaná i krví útočníků. Skřeti utvořili malou semknutou skupinku, z níž čouhaly jen ostré krátké meče, a obezřetně se přibližovali k elfům ve snaze prolomit Durinovu obranu a rozervat je na kusy. Žluté postavy se na ně s vítězným pokřikem vrhly.

Naštěstí si hloupí a bojechtiví skřetové zapomněli krýt záda a nehlídali volné schodiště, odkud se dal očekávat další útok. Mohli předpokládat, že elfové nejsou sami. V pravou chvíli se ze schodiště vyřítili tři další členové skupiny a překvapili nepřipravené skřety ze zálohy. Udivení skřetové se ještě nikdy nesetkali s takovými bojovníky. Uprostřed si svým obrovským mečem prosekával cestu urostlý strážce hranic z Truborohu, proti němuž neměli skřetové s krátkými mečíky šanci. Ti pod jeho údery i ve snaze zbaběle uprchnout padali jeden přes druhého. Z jedné strany na ně nemilosrdně útočil svým ostřím silný trpaslík a na druhé straně je likvidoval rychlý a obratný horal. Chvíli ještě bojovali proti nepřemožitelné pětici, ale zbytky skřetů, kteří nechtěli přijít o život, vzaly zbaběle nohy na ramena a spasily se v bezhlavém útěku. Pětice vítězů prošla beze slova mezi poraženými a zraněnými monumentální komnatou. Někteří skřetové dokonce i přesto, že nebyli zraněni, raději pokorně zalehli k zemi a předstírali bezvědomí. Byli rádi, že přežili, a viděli, že pětice je i proti sebevětší přesile neporazitelná.

Na dříve tak krásnou místnost byl nyní žalostný pohled. Rozřezané gobelíny visely v nesourodých cárech ze zdí, sošky byly rozbity, zdi potřísněné krví a po podlaze se válela

těla mrtvých a zraněných. Před starobylými kulatými dveřmi se ještě tísnilo posledních pár skřetů, kteří utvořili semknutou skupinu, z níž vyčuhovaly jen ostré krátké mečíky. Rozhodli se k poslednímu útoku. Útočníci se snažili probojovat mezi nelítostnými ranami Balinorova a Menionova meče. Celý souboj skončil za několik minut. Pět vyčerpaných mužů kleslo, aby si odpočalo, těla zaplavená potem a zjizvená ranami. Durin poklekl a meč mu vypadl z ochablé ruky; paži a nohu měl ošklivě zraněné od skřetích mečů. Menion utržil nepříjemné zranění na hlavě a z rozšklebené rány mu vytékal pramínek krve. Vzápětí však vtrhla do místnosti další várka skřetích hlídek. Pětice s velkou námahou pobila polovinu z nich, ale čas plynul, a tak se snažili probojovat se dál, až k Shannarovu meči. Nikdo z pětice nikde neviděl Allanona, a proto nevěděli, jestli silné hlídky, se kterými se právě střetli, jsou oddíly střežící meč nebo jen běžné hradní stráže.

Balinor vyskočil, jako by se mu do žil vlila nová dávka energie, a uháněl na druhý konec místnosti k ocelovému sloupu, na jehož vrcholku stála kovová urna. Opřel se vší silou do sloupu a ten se s burácením zřítil. Ozvěna rány se ještě dlouho rozléhala po krví zbrocené místnosti. Kdyby byl sloup kamenný, rozlámal by se na kusy, ale ocelový sloup vydržel. S pomocí silného Hendela začal Balinor kutálet sloup místností až ke skupince bojujících skřetů. Obrovský kulatý válec nabíral rychlost a řítil se k ohromeným nepřátelům. Skřeti na okamžik zaváhali a jako posedlí vytasili své mečíky proti tlustému tunovému sloupu, který se na ně valil. Pochopili, že jejich souboj je prohraný a že jim nezbývá nic jiného než spasit se útěkem. Ale přesto nebylo několik z nich dost rychlých, aby uniklo před valícím se sloupem a skrylo se před odletujícími kameny a nábytkem. Sloup prudce narazil do dveří, před kterými se zoufalí skřetové tlačili, rozdrtil tepané kování a z těžkých dubových vrat jen lítaly třísky. Nakonec mohutná kamenná zeď zastavila řádění kovového sloupu. Za okamžik k nim všichni přiběhli, vyvrátili uvolněné dveře z pantů a přelezli do další místnosti, kde zmizely stráže. Museli pokračovat dál za vzácným Shannarovým mečem.

Kupodivu zela místnost za dveřmi prázdnotou. Byla to komnata s vysokými okny, na kterých poletovaly jemné záclony, zdi byly překrásně vymalovány mistrnými freskami a podél nich stálo několik skvostných kousků nábytku. Ale po vytouženém meči nebylo ani vidu, ani slechu. Celá skupinka si šokovaně prohlížela celou místnost, když tu náhle Durin klesl k zemi, vysílený ztrátou krve. Dayel mu rychle přispěchal na pomoc, odtrhoval kusy látky a ovazoval svému bratru otevřené rány. Když byl s ošetřením hotov, pomohl mu posadit se do křesla, aby si odpočinul. Menion se podezíravě rozhlédl po místnosti a hledal nějaký další východ. Balinor se procházel sem a tam a pečlivě si prohlížel lesklou podlahu. Přesně uprostřed komnaty byla podlaha poškrábaná a zabarvená, jako by tam po mnoho let stál nějaký obrovský hranatý předmět.

„Tady stál obrovský trojkamenný kvádr!" zvolal Menion.

„Jestli jej někam přenesli, museli to udělat před chvílí," spekuloval Balinor a prohlížel si zblízka podlahu. Jeho hlas zněl obezřetně, jak se snažil usilovně přemýšlet. „Možná proto se nás oddíly skřetů snažily ze všech sil zdržet, ne?" uvažoval.

„Možná ani nevěděli, že zatímco s námi bojují, někdo kvádr přemisťuje," napadlo Meniona.

„Možná byli jen návnada...?" nadhodil Hendel. „Ale na druhou stranu, proč by plýtvali časem na návnadu...?"

„Aha, chtěli nás tady zdržet, protože ještě nestihli odvézt meč z hradu!" vzrušeně vykřikl Balinor. „Nestihli jej odvézt, a proto nám připravili léčku. Ale kde je meč teď a kdo ho má?"

Na okamžik byli všichni na pochybách. Věděl vůbec Černý mág, že jsou na hradě, jak jim předtím tvrdil lebkonoš? Jestliže stráže svým příchodem překvapili a oni o nich nevěděli, co se tedy stalo s mečem, který v době, kdy jej Allanon viděl naposledy, stál v této komnatě?

„Počkejte!" zavolal Durin zesláblým hlasem z druhého konce místnosti, kde odpočíval v křesle, a pomalu se postavil. „Když jsme vyšli po schodišti, slyšel jsem šramot, jako by pod místností šel někdo po dalších schodech."

„Věž!" vykřikl Hendel a utíkal k rozbitým dveřím. „Schovali meč v nějaké věži!"

Balinor a Menion odhodili veškerou opatrnost a pospíchali za trpaslíkem. Durin a Dayel je následovali už mnohem pomalejším krokem, protože Durin byl ještě velmi slabý a opíral se o svého mladšího bratra. Jejich oči opět zářily novou nadějí. Za okamžik byla rozlehlá místnost prázdná.

Po krátkém odpočinku se Flick znovu zvedl a rozhodl se, že jediné, co mu v beznadějné situaci zbývá, je vydat se jednou z chodeb a doufat, že na jejím konci budou schody nebo nějaké dveře. Letmo si vzpomněl na své přátele, kteří určitě bloudí chodbami někde vysoko nad ním a kteří už možná v tomto okamžiku třímají v rukou bájný Shannarův meč. Nemohli nic tušit o Allanonově pádu do ohnivých plamenů ani o jeho vlastním osudu, který jej zavedl do nekonečného bludiště chodeb. Doufal, že jakmile jeho přátelé získají meč, vydají se ho hledat, ale pak si uvědomil, že jestli už meč našli, nebudou zbytečně plýtvat drahocenným časem na hledání ztraceného druha. Budou muset co nejrychleji uprchnout před Černým mágem, který jistě vyšle nebezpečné lebkonoše, aby pro něj získali zpět ukradenou vzácnou zbraň. Přemýšlel, co se asi stalo Sheovi, jestli jej někdo našel a pomohl mu zachránit se. Věděl, že kdyby Shea tušil, že Flick žije, nikdy by bez něj neopustil Paranor. Ale jak se jeho bratr dozví, že nenašel smrt v ohnivé jeskyni, ale že bloudí pavučinou chodeb ve skále? Připustil, že jeho situace je více než beznadějná.

Náhle Flick zaslechl zvuk kroků, jako by skupinka mužů pospíchala kamenným tunelem směrem k němu do kruhové rotundy. Uslyšel ozvěnu bot, která se rozléhala kamennou chodbou, jak něčí kroky pleskaly o kamennou podlahu. Venkovan v mžiku přeběhl naproti do jedné z tmavých chodeb, kde se ukryl. Přitiskl se k chladné zdi tunelu a očekával, co se bude dít dál. Na okamžik zadržel vyděšený, zrychlený dech a pevně sevřel v ruce svůj lovecký nůž, připravený k obraně či k útoku. Za několik okamžiků kolem prošla skupinka skřetích stráží, která bez zastavení proběhla spojovací místností a vešla do jednoho z tunelů. Ozvěna jejich kroků i tlumeného hovoru stále víc umlkala, až nakonec zmizela úplně a kolem se rozhostilo posvátné ticho. Flick nevěděl, odkud, před čím a kam prchají, ale správně odhadl, že přišli odněkud z vrchních pater Druidštejna, a zrovna tam měl mladý venkovan namířeno. Opatrně vylezl ze svého úkrytu v tmavé chodbě a vydal se k tunelu, odkud předtím vylezla skupina skřetů. Sel nazpět po jejich stopách nyní už prázdnou chodbou a za okamžik zmizel v temnotě před sebou. Nůž měl neustále připravený v bojové pozici a pokračoval dál střídmě osvětlenou chodbou až k místu, kde na zdi visela pochodeň. Uvolnil hořící louč z držáku a teď už podstatně rychleji pokračoval v chůzi, oči neustále přilepené na zdi, jak důkladně pátral po nějakých dveřích nebo chodbě se schodištěm. Ušel asi sto kroků, když se náhle těsně u jeho lokte otevřela kamenná zeď a z ní vystoupila postava malého skřeta.

V prvním okamžiku nebylo zřejmé, kdo byl více překvapen, jestli přicházející venkovan nebo skřeti strážce. Žluťák se odpojil od skupinky, která bojovala v sálech nahoře s nepříjemnými a mnohem silnějšími protivníky, takže mu nezbylo nic jiného než zbaběle uprchnout — ale teď v místech, kde by se už měl cítit v bezpečí, na něj vybafne další z nepřátel, jako by jich byl plný hrad! I když byl skřet mnohem menší než Flick, byl urostlejší a navíc ozbrojený krátkým mečíkem. Zaútočil okamžitě. Flick v poslední chvíli jen tak tak uhnul před jeho prudkým výpadem a mečík, který se minul se svým cílem, sjel naprázdno po kluzké kamenné stěně. Dřív než se vzpamatoval a rozmyslel si další ránu, Flick na něj skočil a povalil ho na podlahu. Flick sám ztratil svůj lovecký nůž, a proto se snažil síly vyrovnat a vyrazit skřetovi jeho meč z ruky. Venkovan nebyl zvyklý na otevřený zápas beze zbraní, ale šlachovitý strážce ano, čímž získal nad prosťáčkem přesilu. Holýma rukama už zabil několik lidí a byl ochoten to udělat znovu, bez jediné výčitky. Flick svého protivníka nechtěl zabít, měl v plánu jej jen omráčit a potom utéct. Po několik dlouhých minut se v zápase kutáleli po zemi, když tu náhle se skřet z Flickova sevření vysvobodil, nahmatal svůj ostrý mečík a prudkou ranou ťal jen několik centimetrů od Flickovy

nechráněné hlavy. Flick se překulil zpátky a rozhlédl se, jestli neuvidí svůj nůž. Zrovna když se sehnul pro pochodeň, jejímž ohněm by alespoň na chvíli mohl útočníka ochromit, skřet se vzchopil k dalšímu útoku. Flick náhle ucítil na rameni pronikavou bolest — ledové ostří se mu zaseklo do nechráněné kůže na rameni. Venkovan se rychlým pohybem vymrštil a vší silou uhodil skřeta pochodní do hlavy. Byla to až nečekaně přesná rána, po níž se strážce sesunul k zemi a zůstal bezvládně ležet. Flick se otočil a rozhlédl se po svém noži, který po krátkém hledání našel. V rameni mu nepříjemně tepalo, z otevřené rány se mu řinula krev, volně stékala po paži dolů a vsakovala se do zbytků Flickova oblečení. Flicka náhle zachvátil strach, že by kvůli zranění mohl vykrvácet, a proto pohotově odtrhl z krátké skřetovy košile několik pruhů látky a ránu si pečlivě zavázal a zastavil krvácení. Pro jistotu sebral i jeho mečík a zamířil k otvoru ve zdi, odkud se nepřítel vynořil, aby prozkoumal, co se tam skrývá.

Zhluboka si oddychl, když zjistil, že za úzkým průchodem se nachází chodba se spirálovitým schodištěm vedoucím směrem nahoru. Ještě se vrátil k otvoru, kterým přišel, a opatrně jej za sebou volnou rukou zavřel. Schody před ním byly ozářeny již známým mdlým světlem pochodní, a proto postupoval vzhůru jen velmi opatrně a pomalu. Kolem něj vládlo hrobové ticho, a čím výš postupoval, tím víc přibývalo pochodní a také světla, takže mohl nepatrně zvýšit tempo. Na konci schodiště byly těžké zavřené dveře. Zastavil se a opatrně přiložil ucho ke škvíře mezi dřevěnými dveřmi a ocelovým rámem a pozorně naslouchal. Ale neslyšel nic. Opatrně do dveří strčil, až se malounko otevřely, a nakoukl do jedné z místnosti na Paranoru. Konečně je tam, kde potřeboval. Pootevřel dveře o něco víc a opatrně vstoupil do tiché předsíňky.

Náhle ucítil ocelové sevření a něčí snědá paže mu z ruky vyrazila ukradený mečík a vtáhla ho dovnitř.

Hendel se váhavě zastavil pod schody, které vedly do nejvyšší věže Druidštejna, a zkoumavě zíral nahoru. Ostatní stáli tiše za ním a stejně jako trpaslík si upřeně prohlíželi schodiště. To se skládalo ze stovek nepravidelných kamenných schodů, jež byly velmi úzké a vedly strmě v hadovité spirále podél kruhové stěny vysoké věže. Celá věž byla zahalená do úplné tmy, dokonce i všudypřítomné louče tady chyběly. Z místa, odkud hleděli nahoru, mohli pozorovat jen několik pater schodiště, jeho konec byl v nedohlednu. Schodiště nemělo žádné zábradlí a jediné místo, kde by se dalo zachytit, byly kluzké zdi věže. Bylo jim jasné, že by stačilo jediné zakolísání a někdo z nich mohl skončit v propasti začínající hned pod schodištěm. Menion došel až na samý její okraj, zíral do hluboké černé jámy a přemýšlel o tom, proč schody nemají zábradlí. Zvedl ze země malý oblázek, hodil jej dolů a poslouchal, kdy dopadne na dno. Chvíli čekal, ale neozval se žádný zvuk. Znovu se podíval na nebezpečné tmavé schodiště a potom se otočil k ostatním.

„Připadá mi to jako otevřená pozvánka do pasti," oznámil jim svůj názor.

„Přesně tak," souhlasil s ním Balinor a poodešel k němu blíž, aby se také podíval do černé jámy. „Bohužel, my tam nahoru musíme."

Menion jen odevzdaně přikývl, hluboce si povzdechl a zamířil ke schodům. Ostatní jej následovali bez jediného slova. Hendel šel hned po horalovi, za ním Balinor a nakonec oba elfí bratři. Opatrně našlapovali na vlhké, nerovné a úzké schody, co nejdál od nebezpečného okraje, za kterým zela propast. Zády byli bezpečně přitisknuti ke studené zdi a opatrně vážili každý krok kupředu, protože všude kolem na ně mohla být nastražená nějaká past. Pomalu se prodírali černou tmou. Menion si rozmýšlel každý krok, jeho našero zvyklé oči zvědavě pátraly po každém centimetru zdi, za kterou by se mohl skrývat smrtící vynález nebo léčka. Po každém kroku vždy vyzkoušel následující schod, jestli není uvolněný. Už urazili pěkný kus cesty a zatím se nic nestalo. Propast pod nimi byla černočerná jáma, z níž se neozýval žádný zvuk a která jen lačně čekala na nějakou oběť. Náhle někde nad sebou zahlédli mihotavé a slabé světlo loučí, jež konečně rozetnulo nepříjemnou tmu, a ucítili slabý závan větru prohánějícího se někde ve věžích. Zahlédli i

malou plošinku, ze které vedly těžké dubové dveře; za nimi zcela jistě ležela nejvyšší místnost Druidštejna.

Pak se stalo, že Menion narazil na první past. Když zkoušel příští schod, pod vahou jeho nohy vystřelila ze zdi skupina skrytých kopí, které by Meniona — pokud by stál na schodu celou vahou — ošklivě zranily a vytlačily až na samý okraj, odkud by spadl rovnou do chřtánu černé propasti. Ale naštěstí Hendel uslyšel cvaknutí mechanismu ještě dřív, než Menion na schod došlápl. Rychlým gestem zachytil udiveného horala a strhl jej zpátky, čímž způsobil, že se celá skupina málem zřítila dolů do hnusné jámy. Protože se Menion schodu neopatrně dotkl, ostré šípy zůstaly trčet ze zdi ven. Vypadalo to, že na pár několik okamžiků se vyděšení poutníci budou muset odlepit od zdi a jít kousek bez jediné opory. Ale i s tím si duchapřítomný trpaslík poradil. Jediným máchnutím svého ostrého meče odsekl ostré šípy ze zdi a znovu mohli pokračovat dál známým způsobem. Hendel přešel do čela skupiny, zatímco roztřesený Menion se zařadil až za Balinora. Pohotový a obezřetný Hendel po krátké chvíli odhalil ještě jednu podobnou past, kterou nyní obezřetně obešli.

Už si mysleli, že k plošince u dveří dojdou bez dalších nástrah, když tu náhle zezadu zavolal Dayel a oznámil jim, že zaslechl nepatrné cvaknutí, které patrně ušlo jejich sluchu a které samozřejmě signalizovalo další past.

Všichni na okamžik ztuhli a jejich oči začaly zmateně slídit po každém schůdku a po hladké kamenné zdi. Nic nenašli, a proto odvážný Hendel učinil krok dopředu a vstoupil na další schod. Ale nic se nestalo a neohrožený trpaslík se dostal bez problémů až na samý konec schodiště, na plošinku přede dveřmi. Když ostatní viděli, že už je bezpečně nahoře, okamžitě za ním pospíchali, dokud celá pětice nezůstala stát u dveří. Společně se dívali dolů a nemohli pochopit, jak se jim mohlo podařit překonat všechny nástrahy a vyšplhat se nahoru. Pod nimi se šklebila temná propast. Nechápali, co znamenalo ono třetí cvaknutí a jak se jim mohlo povést zdolat bez námahy třetí past. Balinor si myslel, že prastaré zařízení selhalo, ale tomu zase nechtěl věřit Hendel, který věděl, že staré mechanismy jsou nesmírně dokonalé — bylo téměř vyloučeno, aby zklamaly. Nemohli setřást vtíravý pocit, že to nejdůležitější přehlédli.

Věž se nad schodištěm tyčila jako obrovský stín. Byla postavená z tmavých a vlhkých kamenných kvádrů, které sem před staletími navršily umné ruce stavbařů a které tady neochvějně stály navzdory dlouhým věkům. Obrovské kamenné dveře se na první pohled zdály tak pevné, že by s nimi ani celá pětice silných mužů nepohnula. Dveře i lesklé kování vypadaly jako nedotčené staletími. Zámky na nich byly pevně přitavené a panty seděly hluboko ve skále. Pětici před nimi se zdálo, že dveřmi by snad dokázalo pohnout jen mohutné zemětřesení. Balinor opatrně ohmatával jednotlivé zámky i celé dveře, jestli náhodou nenarazí na mechanismus, který je otvírá. Jen ze zvědavosti vzal za masivní tepanou kliku. Všichni zůstali stát přimrazeni úžasem, protože těžké dveře se se skřípotem otevřely dokořán a odhalily místnost za nimi. Za okamžik už se jim vyjevilo celé tajemství vysoké věže.

Přesně uprostřed kruhovité místnosti se nacházel jejich cíl. V černém, hladce vyleštěném obřím trojkamenném podstavci byl ostřím dolů zabodnut meč připomínající zlatem a stříbrem protkávaný zdobený kříž. Byl to on, legendární Shannarův meč, a v paprscích slunce, jež se dralo malými věžními okny, zářil jako malé slunce a jeho paprsky se odrážely od nablýskaného trojkamene. Nikdo z nich nikdy předtím překrásný meč nespatřil, ale všichni si byli jisti, že to je on. Na okamžik zůstali stát u dveří a s úžasem v očích zírali na odměnu za svou námahu. Konečně, po dlouhém putování, nesčetných soubojích a utrpení stanuli před dávným talismanem, pro který byli ochotni riskovat vše. Shannarův meč byl konečně jejich. Podařilo se jim přelstít Černého mága a získat meč. Pomalu vešli do kruhové komnaty a na jejich tvářích zářily radostné úsměvy. Jako by zapomněli na všechnu bolest, utrpení i nebezpečí, jimiž prošli. Tiše zůstali stát před amuletem — jen vděčně a s obdivem, v naprostém tichu meč pozorovali. Nikdo z nich se

nedokázal přinutit, aby šel a vyzdvihl bájný poklad z kamene. Zdálo se jim, že to nepřísluší jejich hrubým, k boji zvyklým rukám obyčejných smrtelníků. Allanon tam nebyl, Shea se jim také ztratil a kde je...

„Kde je vlastně Flick?" zeptal se náhle Dayel.

Tu si teprve všimli, že s nimi není. Zmateně se rozhlíželi po místnosti, tázavě se dívali jeden na druhého a čekali, že někdo z nich podá vysvětlení. Menion se náhle otočil zpátky k zářícímu meči a stal se svědkem něčeho neuvěřitelného. Obrovský trojkamenný podstavec se začal od základu třást a před udivenými zraky všech přihlížejících se i se vzácným mečem rozplynul. Za několik vteřin už v komnatě na místě, kde stál podstavec s mečem, zůstal jen obláček dýmu a pomalu splýval s okolním vzduchem v místnosti. Nakonec v celé komnatě nezůstalo nic kromě pětice vyděšených mužů zírajících na prázdné místo před sebou.

„Byla to past! To byla ta třetí past!" zakřičel Menion, který se jako první probral z šoku.

Někde za nimi uslyšel povědomé cvaknutí a dveře se s lomozem uzavřely. Všichni se ocitli v pevně uzamčeném vězení a jen zázrakem by se odsud mohli dostat pryč. Horal přešel na druhou stranu komnaty a celou svou vahou se opřel do dveří, ale ty se nehnuly ani o píď. Bylo jen slyšet, jak s cvaknutím zapadly zámky, a tím se jejich šance zmenšily na nulu. Sesunul se na chladnou kamennou podlahu a srdce mu divoce bilo až v krku, sevřené porážkou a zklamáním. Ostatní se ani nepohnuli, jen bezmocně sledovali obrovskou postavu u dveří, jak ponořila tvář do svých dlaní. Náhle přerušila hluboké zklamané ticho ozvěna slabého a zastřeného zlostného smíchu, který se odrážel od holých zdí a drásavě podtrhával jejich důvěřivost a trpkou, nenávratnou porážku.

Kapitola 17

Šedé cáry mlhy visely z chladného nebe nad Severní zemí a zahalovaly vrcholky špičatých černých hor, které tvořily nejzazší výběžky skalního hradu Černého mága. Celé Království umrlčí hlavy obklopovaly špičaté štíty připomínající zubaté ostří pily: byly to Žiletky a Ostronoží. Ty tvořily neproniknutelnou bariéru, přes kterou se ještě žádný smrtelník nedostal. Mezi nimi stála umírající hora Vládce duchů, na kterou jako by i sama příroda zapomněla a nechala ji volně se rozpadat, sžíranou nemilosrdným počasím. Celá krajina byla zahalena do neproniknutelné zlé aury, která nedovolovala žádnému živočichu či rostlince vydržet v tak nelítostných podmínkách. Jako by celá země byla prokletá, jako by z ní sál život sám Černý mág. Země vypadala jako v poslední hodině smrti, vše bylo uvadlé a poslední zbytky přírody se postupně měnily v prach.

Celá kostra hory byla protkaná tisíci nekonečných jeskyní, kam nikdy nezasvitlo slunce a které byly stále šedé a tmavé jako nebe nad nimi. Chodby a jeskyně probíhaly horou jako bludiště připomínající zkrouceného hada. Všude panovalo mrtvé ticho, vše leželo ponořeno do šedé mlhy a smrdutý vzduch vyvracel veškeré naděje na život. Ale vše se zdálo mrtvé a nečinné jen na první pohled. Dole v hoře skutečně něco žilo, ale byl to druh existence pro člověka nepochopitelný. Samotný vrcholek hor byl rozhryzaný sítí jeskyní stejně temných a šedých jako pochmurná obloha nad nimi, a právě tato místa obývali přisluhovači zla a největší oblíbenci Černého mága. Nejvíce jich žilo v horách tvořících severní bránu do království. V těchto malých vlhkých jeskyních, kde bylo neustále chladno, bydlili malí bezpáteřní tvorové, jež byli pevnou a nezlomnou silou připoutáni k svému vládci, před kterým se jen plazili a ponižovali. Byly to snadno ovladatelné přízraky, navěky zotročené svým pánem. Nemluvili, jen neustále naříkali a kvíleli, jako by se zmítali v posledním zápase. Uprostřed jeskyně leželo malé jezírko s plochou hladinou a temnou vodou. Čas od času se k němu připlazila některá z temných bytostí, ponořila se do chladivé vody a v zoufalém očekávání se dychtivě rozhlížela. Potom osvěžený stín zase zmizel v davu svých pochmurných druhů v jeskyni. Ze všech stran se ozývalo zoufalé kvílení. „Kde je náš pán, kdepak je?" hučelo z šedého chuchvalce stínů. „Brzy přijde, brzy přijde," odpovídala dutá ozvěna.

Náhle jako by se vzduch promíchal s temnou mlhou a začal se spojovat v rostoucí stín. Na břehu nádrže se objevil černý obrys a z husté mlhy vykročila ke svým poddaným postava Vládce Duchů. Byl oblečený do černého dlouhého pláště s širokými rukávy, tak splasklými, jako by v nich ani neměl ruce. Plášť s kápí mu volně splýval až k zemi, ale pod ním nebyly vidět žádné boty — zdálo se, jako by přízrak jen volně visel ve vzduchu.

„Pane, pane náš," překotně volaly vyděšené hlasy bytostí a pomalu a oddaně se plížily před stín. Černý stín bez tváře se na ně pohrdlivě podíval a v místech, kde bývají oči, se zaleskl plamínek spokojené zlosti. Všude kolem se v chuchvalcích válela těžká zelená mlha, která se usazovala i v nejzazších skulinách jeskyně. Potom se k nim Černý mág lhostejně otočil a upřeně pozoroval plochou hladinu nádrže a čekal, až se objeví kýžený obraz. Za okamžik se temná hladina rozestoupila a na jejím hladkém povrchu se objevila rozvodna tepla na Paranoru, kde právě vysílený Allanon bojoval na život a na smrt s hrůzným lebkonošem. Hořícíma očima chvíli pozoroval malého venkovana a potom celý závěr souboje, kdy se obě temné postavy zřítily přes zábradlí dolů do jámy plné plamenů. Za Pánem Duchů se ozval nečekaný šramot, a proto se ohlédl a odtrhl oči od boje, který se odehrával daleko na Paranoru; viděl, jak do místnosti vstoupili dva lebkonoši. Tiše se vynořili z jednoho z tunelů vedoucích do jeskyně a čekali, až jim věnuje svou pozornost. Neměl chuť s nimi diskutovat právě teď, a proto obrátil zrak zpět k nádrži. Hladina se znovu zatemnila a za okamžik vyvstal na jejím povrchu nový obraz: nejvyšší místnost

hradní věže, kde před bájným Shannarovým mečem stála skupinka užaslých poutníků. Počkal několik vteřin, jako by si s nimi jen hrál, jako by využíval své převahy. Nechal je vejít do místnosti, kde se ubožáci chytili do pasti jako myši na sýr, a potom nechal přízrak Shannarova meče rozplynout. Se zlostnou radostí pozoroval pětici zoufalých obličejů, když se těžké dveře komnaty přibouchly. Uvěznil je, a tím se jich navěky zbavil. Dva okřídlení služebníci poslušně čekající za ním uslyšeli zlověstný smích, který se za okamžik rozezněl po celé jeskyni.

Bez toho, aby se na ně Černý mág otočil, pokynul rukou směrem k severní zdi a lebkonoši bez váhání odešli tím směrem. Bez jediného jeho slova věděli, co po nich jejich pán žádá. Poletí na Paranor a zničí uvězněného Shannarova potomka, jediného dědice nenáviděného meče. Se smrtí posledního následníka Shannarova domu bude meč bezcenný a Černý mág už nebude mít žádného protivníka, který by disponoval silami většími než on sám. V okamžiku už byl bájný meč na cestě z Paranoru do Severního království, kde jej konečně pohřbí v nekonečném bludišti jeskyní v Lebkohoře: tam bude nenávratně ztracen a zapomenut. Černý mág se trochu pootočil, aby zjistil, jestli jeho sluhové uposlechli rozkaz. Ti chvatně přeběhli temnou místnost, až dorazili k otvoru z jeskyně a vznesli se na svých blanitých křídlech k šedivé obloze a vydali se směrem na jih. Chtěl, aby se ujistili, jestli se elfí král Eventýn pokusí se svými lidmi meč zadržet a znovu získat pro svůj národ. Věděl, že tento pokus by byl marný a Eventýn by padl do jeho zajetí. Konečně by se tak zbavil nenáviděného vůdce, který znamenal poslední naději pro všechny země a rasy. Kdyby zajal Eventýna a současně se zmocnil i Shannarova meče, měl by vyhráno. Nenáviděný nepřítel druid Allanon, jak se sám přesvědčil, našel záhubu v plamenech kotelny na Paranoru. Ještě musel zabít posledního dědice a jeho bitva byla vyhraná dřív než začala. V Třetí válce ras už nebude nikoho, kdo by jej přemohl. Vítězství bylo jeho.

Prudkým máchnutím ruky nad hladinou zahnal obrazy, které se tvořily na jejím povrchu. Vody se znovu zkalily a obrazy smrtelníků z Druidštejna zmizely. Zelená mlha kolem houstla a černý duch začal postupně mizet a rozplývat se v dým, až nakonec v místnosti nezůstalo nic než prázdná nádržka zahalená parou. V naprostém tichu posluhovači Černého mága ještě několik minut vyčkávali, dokud si nebyli úplně jistí, že jejich pán odešel. Vylezli ze svých temných úkrytů a znovu se plazili po místnosti a koupali se v temné nádrži. Jenom plochá hladina jezírka naslouchala jejich nekonečnému kvílení a naříkání nad jejich těžkým údělem.

V nejvyšší věži Paranoru, v nejvyšší a nepropustně uzavřené místnosti Druidštejna přecházely sem a tam čtyři neklidné postavy. Byla to skupinka přátel, jež doputovala z Posledního přístavu až sem, do nemilosrdného vězení. Jenom Durin seděl vyčerpaně u zdi, zesláblý z bolestivých ran, které už nemohl dál snášet. Balinor si stoupl na špičky, aby byl blíž k úzkému okénku ve věži. Pozoroval jasné dlouhé paprsky kolmo dopadající přímo do místnosti; v jejich záři poletovaly chomáčky prachu. Byli už více než hodinu bezmocně uvězněni za mamutími okovanými dveřmi. Bájný meč se jim před očima rozplynul stejně jako jejich poslední naděje. Nejdřív oddaně věřili, že jim znovu přispěchá na pomoc Allanon, kterému se jeho bezmeznou silou a důvtipem podaří otevřít kamennou bariéru a vysvobodit je. Dokonce jej i několikrát volali jménem, protože věřili, že jejich křik ozvěna donese až k jeho uším. Menion poznamenal, že se jim ztratil ještě Flick, který teď patrně bloudí spletí chodeb Paranoru a snaží se je najít. Ale s každou ubíhající minutou nabývali stále silnějšího přesvědčení, že statečný druid i malý venkovan se stali oběťmi nelítostného lebkonoše. V beznaději nikdo z nich ani nepromluvil, protože jejich naděje na záchranu byly více než mizivé. Černý mág je přelstil a vyhrál nad nimi.

Menion si znovu vzpomněl na Sheu a přemýšlel, co se mu asi mohlo stát. Jejich skupina prošla tolika nebezpečími, vypořádala se s takovým množstvím nepřekročitelných překážek, a přesto nebyla schopna zachránit život jednoho jediného mladého člověka.

Nikdo z nich netušil, co se s ním stalo, když zůstal opuštěný a bezmocný na nekonečných pláních na východních hranicích. Nejspíš už byl mrtev. Allanon věřil, že se všichni s Sheou shledají, jakmile objeví meč, ale ten nenávratně zmizel, a jediný dědic také nebyl k nalezení. Allanon byl určitě také mrtev — jestli nezemřel v pekle kotelny Druidštejna ve spárech lebkonoše, určitě padl do nějaké léčky nebo pasti a teď je někde v nekonečně velkém hradu uvězněn stejně jako oni. Shnijí tady mezi tlustými stěnami — vše, co museli podstoupit během svého putování, bylo zbytečné. Menion se trpce usmál nad svým osudem a v duchu si přál, aby se mu ještě někdy naskytla příležitost porvat se se skutečným nepřítelem a až po rukojeť zabodnout svůj meč do srdce všemocného Černého mága.

Náhle všechny vyrušilo z klidu překotné varování Dayela, který byl neustále ve střehu. Všichni zkameněli na svých místech a užasle zírali směrem ke dveřím, za nimiž se zřetelně ozývaly kroky stoupající nahoru po schodech. Menion se pohotově natáhl pro svůj těžký meč, který volně odpočíval v koženém pouzdře na podlaze. Také mohutný strážce hranic pevně sevřel svou zbraň a připravil se k boji. Všichni potichoučku pospíchali k obrovským dveřím a kruhovitě je obstoupili. Dokonce i Durin se přes všechna svá zranění vzmužil a připojil se ke svým druhům. Slyšeli, jak něčí kroky došly až na plošinu přede dveřmi. Vše se na okamžik ponořilo do hlubokého ticha.

Náhle se mohutné kamenné dveře se skřípáním a rámusem otevřely dovnitř. Za nimi se ze tmy vynořila vyděšená postava Flicka Ohmsforda. Jeho oči byly doširoka rozšířené strachy, když tu si všiml pětice k boji připravených mužů. Jako na povel jim ruce se zbraněmi poklesly, jako by si s nimi zahrával nějaký obr jako s loutkami. Malý venkovan učinil několik váhavých kroků dopředu a za ním se objevila vysoká černá postava. Byl to Allanon.

Všichni na sebe udiveně zírali. Na Allanonově tváři stály krůpěje potu a jeho kůže byla očouzená a špinavá od prachu a popele. Pomalu vešli do místnosti. Druid položil svou mohutnou ruku na Flickovo malé rameno a usmál se jejich vytřeštěným tvářím.

„Jsem v pořádku," ujistil je.

Flick stále ještě nevěřil svému osudu, který jej v jedné místnosti hradu svedl s Allanonem. „Viděl jsem, jak spadl do ohně přes zábradlí..." koktal Flick ve snaze vysvětlit celou situaci.

„Flicku, jsem to opravdu já a jsem v pořádku," ujistil ho obr a jemně s ním zatřásl. Balinor se odvážil k němu přistoupit o krůček blíž, aby se přesvědčil, že před ním skutečně stojí hrdinný druid, a ne nějaký přízrak.

„Mysleli jsme, že jsi... ztracený," konstatoval udiveně.

Na tmavé tváři se objevil známý úšklebek.

„Za tuhle zprávu pravděpodobně může tady náš mladý přítel. Viděl, jak jsem se zřítil spolu s lebkonošem dolů do plamenů v jámě, a odvodil si, že jsem zemřel. Ale nevšiml si, že pod ochozem je ještě několik žebříků, aby mohli dělníci slézt níž do jámy a opravit případné poruchy v kotelně. Protože po dlouhá staletí byl Paranor dědičným sídlem druidů, samozřejmě jsem o nich věděl. Takže když jsem viděl, že se mě lebkonoš chystá stáhnout s sebou dolů, obezřetně jsem se zachytil na jednom ze žebříků těsně pod ochozem. Flick ovšem nic takového nezaznamenal a bohužel neslyšel ani můj křik a volání, protože burácení plamenů bylo hlasitější."

Umlkl a začal si setřásat nánosy popela ze svého pláště. Pak ale pokračoval ve vyprávění.

„Flick měl štěstí, že se mu podařilo z toho hořícího pekla uprchnout do jedné z chodeb. Souboj s lebkonošem mě bohužel velmi oslabil, a i přesto, že si dokáži ochránit tělo tak, aby bylo nehořlavé, jsem se dostal z kotelny za poměrně dlouhou dobu. Potom jsem se vydal po stopách Flicka, který se mezitím ztratil v bludišti chodeb. Když jsme se shledali, nechtě jsem ho vyděsil až k smrti, když jsem jej vtáhl do jedné z hradních místností, ke které došel. Potom jsme se společně vypravili po vašich stopách, dokud jsme vás tady

nenašli. Ale teď musíme všichni rychle odejít!"

„A co meč...?" zeptal se Hendel.

„Je pryč. Odnesli jej dřív, než jsme se k němu mohli dostat. Ale o tom vám budu vyprávět později. Jestli tady zůstaneme, hrozí nám velké nebezpečí. Skřetové určitě pošlou pro posily, aby ohlídaly Paranor, a Černý mág zase vyšle své špehy, aby se ujistil, že má od nás pokoj. Získal Shannarův meč a myslí si, že jste uvězněni v jeho pasti tady na Druidštejně. Proto si bude jistý, že má volné ruce, a obrátí svou pozornost k válečným plánům a začne invazi do ostatních zemí. Jestli obsadí Truboroh a pohraniční města dostatečně rychle, další země na jihu se mu vzdají bez boje."

„Potom ale stejně jdeme pozdě — prohráli jsme!" trpce namítal Menion.

Allanon zavrtěl hlavou.

„Tak to není. Neprohráli jsme, princi z Leahu, máme jen malé zpoždění. Černý mág žije v domnění, že se zbavil všech nepřátel a snadno zvítězil a že už mu nehrozí žádné nebezpečí. Možná že právě toto je jeho slabina. My toho využijeme. A teď pojďte a nezoufejte!"

Rychle proběhli otevřenými dveřmi, které se za nimi s rachotem zavřely. Za okamžik už věžní místnost, kde byli uvězněni, zela prázdnotou.

Kapitola 18

Malá skupinka skřetů, která zajala Sheu, pochodovala směrem na sever až do západu slunce. Venkovan byl už velmi vyčerpaný, když jej skřeti hlídka našla, a proto se vpodvečer, když se zastavili, okamžitě sesul k zemi a usnul jako špalek, ještě než se ostatní přichystali ke spánku. Dlouhá cesta, kterou právě ušli, vedla po břehu neznámé řeky na sever a na východ od nejsevernějších výběžků Anarského pralesa, jenž tvořil přirozenou hranici se Severní zemí. Cesta vedla zpočátku travnatými pláněmi Pusté planiny, ale jak postupovali dál na sever, krajina začínala být hornatější a kamenitější. Zanedlouho už místo chůze pouze šplhali po kopcích a neustále měnili směr pochodu, aby se vyhnuli nejvyšším kopcům. Okolní krajina byla kouzelná. Travnaté pláně protkávaly skupinky lesů se starobylými stromy, jejichž klidné koruny se něžně pohupovaly v teplém vánku. Ale k smrti vyčerpaný venkovan nebyl schopen vnímat všudypřítomnou krásu. Musel se soustředit na to, aby vůbec stačil ostrému tempu svých uchvatitelů, kteří jej lhostejně vlekli na provaze za sebou. V noci se utábořili hluboko v kopcovité krajině, a kdyby měl Shea možnost nahlédnout do mapy, zjistil by, že se právě nacházejí přesně na východ od Paranoru. Milosrdný spánek ho přepadl ihned, jakmile se zastavili, a jediné, co si ještě pamatoval, bylo, že se opatrně svalil do trávy.

Podnikaví skřetové mu na noc pevněji utáhli řemeny kolem rukou a znovu mu svázali nohy. Potom založili oheň a připravili si večeři. Rozdělili si práci tak, že jeden z nich seděl u ohně a držel stráž, další seděl těsně vedle zajatce a ti ostatní se spokojeně rozvalili kolem ohně. Velitel skřetů se stále ještě nedozvěděl, kdo vlastně Shea je ani k čemu slouží podivné elfeíny, ale byl natolik chytrý, aby věděl, že jak kamínky, tak i zajatec mají nějakou cenu. Asi proto se rozhodl jít do Paranoru, kde už mu moudřejší poradí, jak s cizincem i s modrými kamínky naložit. Možná ale skřetové tušili, kdo Shea je, a právě proto jej vedli na Paranor. Jediné, co skřetího velitele zajímalo, bylo splnit správně svou povinnost a hlídat přidělenou oblast. Nic dalšího pro něj nebylo důležité.

Oheň už příjemně plápolal a skřetové se hladově pustili do večeře, ke které si připravili maso a chléb. Když dojedli, zůstali dál sedět u ohně a zvědavě diskutovali o svých problémech a také o malých elfeínech, které velitel vyndal z váčku, a prohlíželi si je. Všichni se přisunuli blíž k ohni, aby dobře viděli na kamínky, jež se modraly ve velitelově žluté tlapě. Jeden z vojáků se jich chtěl dotknout, ale velitel jej rychlým pohybem odstrčil. Velký skřet se kamínků dotýkal a převaloval je v dlani a ostatní jen fascinovaně přihlíželi. Nakonec je zbytečné mudrování nad elfeíny přestalo bavit, a tak je velitel ukryl zpátky do koženého váčku, který schoval do kapsy. Aby se skřeti trochu rozveselili a zapomněli na každodenní starosti, otevřeli si několik lahví světlého piva, které mezi nimi kolovaly, dokud nebyly prázdné. Vojáci seděli spokojeně u ohně, žertovali mezi sebou a vyprávěli si veselé historky. Dokonce i voják sedící stranou na stráži se k nim připojil, protože jeho stráž byla zbytečná, když i ostatní zůstávali vzhůru. Ale nakonec i bujaré vojáky přepadl spánek a tak se zavrtali do svých cestovních dek a rozložili se kolem ohně. Vojáka držícího stráž napadlo, že by nebylo vhodné, kdyby dorazili na Paranor se zajatcem trpícím horečkou, a proto přes Sheu přehodil svoji vlastní deku. Za okamžik už byl celý tábor tichý, všichni spokojeně spali a jenom stráž přecházela sem a tam po malém táboře a v ohništi uhasínal mdlý oheň.

Sheovi se spánkem nesmírně ulevilo, i když jej celou noc obtěžovaly tíživé sny o Flickovi a Menionovi a o jejich putování z Posledního přístavu, sny o cestě na Paranor. Znovu ve snu prožil bitvu s Mlžným přízrakem, znovu pocítil jeho slizký dotek i nevyslovitelný strach. Ve snu prožíval nevyzpytatelné zoufalství, jako když se ztratil v Černodubí a jediné, co mu zbývalo, bylo putovat dál, dokud nepadne únavou. Slyšel vytí

vlčích duchů, kteří jej obklopili, a on pak zoufalý strachem musel prchat stěnou staletých dubů. Potom se scéna z jeho snu změnila a on a celá skupina se ocitli uprostřed ruin města ve Vlčích hřbetech. Zvědavě si prohlíželi kovové trámy, jako by se vůbec neobávali nebezpečí, které jim může hrozit z temného lesa za nimi. Jen Shea věděl, že se za okamžik stane něco hrozného, ale v okamžiku, kdy chtěl varovat i ostatní, ze sebe nevidal ani hlásek. Potom Uviděl odpornou obludu, která vylezla ze skrytého úkrytu a zaútočila na nic netušící muže, ale on je nemohl varovat. Hnusná černá obluda se vrhla do útoku a bojovala svými obrovskými ostrými tesáky. Potom se znovu obraz ve snu změnil a Shea byl znovu v řece a topil se, marně se snažil udržet hlavu nad vodou v divokém proudu. Bojoval s nespoutaným živlem o každý lok vzduchu. Ale nějaká síla jej znovu stáhla pod hladinu, a i když se stále snažil doplavat nahoru a nalokat se vzduchu, místo toho se potápěl stále hlouběji a hlouběji.

Pak se náhle probudil. Překvapeně zíral na přicházející ráno, na první slabé sluneční paprsky a snažil se zahřát si trošku zkřehlé ruce a nohy, pevně svázané ostrým řemínkem. S obavami se rozhlédl po mohutných tělech spících skřetů a směrem k vyhasínajícímu ohništi. Okolní kopce se ještě utápěly ve tmě. Všude bylo takové ticho, že dokonce slyšel svůj vlastní dech, který rachotil do ticha. Několik metrů od tábořiště stála tmavá, stínem zahalená postava strážce postávajícího u nedalekého keříku na vzdálenějším konci paseky, kde rozbili tábor. Shea se ještě jednou rozhlédl po tichém táboře a potom se opřel o lokty a snažil se povolit pevně utažené řemínky na rukou. Slepě doufal, že by se mu mohlo podařit rozvázat je a uprchnout ještě dřív, než se skřetové probudí a vydají se za ním. Ale kožené řemínky byly pevně utaženy a on neměl dostatek sil je přetrhnout, takže se spásného nápadu na útěk musel vzdát. Chvíli prázdně zíral na trávu před sebou a uvědomil si, že v okamžiku, kdy se dostanou na Paranor, jej skřeti jistě neprodleně vydají lebkonošům, a to bude jeho konec.

Potom něco uslyšel. Někde z dálky na konci mýtiny uslyšel tiché zapraskání. Zvedl hlavu, aby lépe slyšel, a poslouchal, co se bude dít dál. Svýma elfíma očima pozoroval celý tábor a spící skřety, ale nepřipadalo mu, že by bylo něco v nepořádku. Podíval se směrem k místu, kde stál skřeti strážce u nízkého keříku, ale ten byl nehybně na svém místě. Náhle se z křoví za ním odlepil velký černý stín a srazil strážného k zemi. Shea několikrát nevěřícně mrknul a zatřásl hlavou, jestli se mu to náhodou jen nezdá, ale všechno byla pravda pravdoucí: tam, kde před okamžikem stála stráž, bylo nyní prázdné místo. Uplynulo několik minut a Shea čekal, co se bude dít dál. Začalo svítat. Poslední zbytky noci byly ty tam a za východním obzorem se objevil zlatý sluneční kotouč.

Náhle uslyšel zleva praskot a prudce se otočil. Za nízkým křovím se mu naskytl pohled, kterému nemohl uvěřit. Z keřů vykukoval muž oděný v zářivě červeném obleku, jaký snad nikdo ze Stinného údolí nikdy předtím neviděl. Shea si nejdřív myslel, že to je Menion, protože kabátec a kalhoty byly stejného střihu, jako nosíval horal.

Ale pak si uvědomil, že cizinec ani v nejmenším není Menionovi podobný. Jeho pohled, držení těla i postoj byli jiné. Přestože už svítilo slunce, cizincovu tvář zastiňovaly keře, a proto si ji Shea nemohl dost dobře prohlédnout. V pravé ruce třímal krátký lovecký nůž a v druhé neznámý špičatý předmět. Červený muž se k němu pomalu připlížil a ještě dřív, než se mu Shea stihl podívat do tváře, mu ostrým nožem přeřízl pouta. Zajatý venkovan byl zase volný. Cizinec Sheovi volnou rukou zacpal ústa a Shea si šokovaně všiml, že muž má jen jednu ruku a místo druhé pouze vyčnívající kovové kopí.

„Ani muk," zašeptal mu neznámý hlas do ucha. „Neotáčej se, nemysli, jen rychle utíkej do křoví nalevo a počkej tam. Utíkej!"

Shea se nezdržoval zbytečnými otázkami a rychle provedl to, co mu neznámý muž v červeném poručil. I když zachránci neviděl do tváře, podle zkušeného, drsného hlasu poznal, že tento člověk přesně ví, co se má v daném okamžiku udělat. Pelášil pryč z tábora, dokud nedorazil ke křoví, které mu muž popsal. Zastavil se a celý udýchaný se otočil. Myslel, že červený elegán za ním poběží, ale ke svému úžasu zjistil, že ten mezitím

neslyšně prochází táborem mezi spícími skřety a něco hledá. Slunce už se vyšplhalo výš, když se světlem ozářená cizincova postava zrovna nahýbala ke spícímu vůdci skřetů. Zlodějova ruka zašmátrala ve vůdcově kabátci a za okamžik se znovu objevila s koženým váčkem, kde byly uloženy vzácné elfeíny. V tom okamžiku se skřet probudil, pevně sevřel cizincovo zápěstí a druhou rukou šmátral po meči, aby zloděje jediným prudkým máchnutím zbavil života. Ale Sheův zachránce nebyl žádný začátečník a na to, aby jej někdo chytil, byl příliš rychlý a mazaný. Skřetův vymrštěný meč narazil na zlodějův bodák, ozvalo se zařinčení kovu a lesklé ostří sjelo zpátky dolů na jeho nechráněný krk. Cizinec se rychle zvedl a chtěl opustit mrtvé velitelovo tělo, ale zbytek tábora se díky řinčení kovu probudil také. Všichni skřetové byli v okamžiku na nohou, ostré meče drželi pevně v rukou a snažili se narušiteli odříznout cestu a úplně jej obklíčit. Muž v červeném se musel otočit a odolávat útokům bojechtivých skřetů a pořádně se ohánět svým krátkým ostrým nožem.

Shea si pomyslel, že za chvíli už znavený zloděj neodolá neutuchajícím útokům a padne. Proto vylezl z křoví a chtěl se mu vydat na pomoc. Ale cizinec bojoval s neuvěřitelnou obratností a lehkostí a s rozzuřenými skřety si pohrával jako kočka s myší. Pohotově odrážel neorganizované výpady a hned po prvním zaútočení padli k zemi dva žlutí lovci se smrtelnými ranami po těle. Když se skřetové chystali k dalšímu útoku, z hrdla se mu vydral ostrý výkřik a z keřů na druhé straně louky vylezla obrovská černá postava muže, který nesl gigantický kyj. Odhodlaně vtrhl mezi překvapené skřety a drtil je obrovskými údery svého kyje, jako by byli jen uschlé listí. Během několika krátkých okamžiků se všichni váleli po zemi. Shea s údivem pozoroval, jak obrovský bojovník poslušně kráčí za Sheovým zachráncem: jako by věrný pes doprovázel svého páníčka a za vyvedený kousek očekával aspoň pohlazení. Cizinec krátce promluvil s obrem a pak se otočil k Sheovi udiveně stojícímu u křoví a vydal se směrem k němu, zatímco obr zůstal hlídat padlé skřety.

„Myslím, že tady jsme hotovi," zahalekal jasným hlasem ještě dřív, než došel k Sheovi, a v ruce si pohazoval koženým váčkem s elfími kameny. Shea si mezitím důkladně prohlížel mužovu tvář a stále ještě si nebyl jistý, s kým má vlastně tu čest. Způsob, jakým si muž pyšně vykračoval, Sheovi naznačil, že se jedná o velmi domýšlivého a arogantního člověka, který má sám k sobě neochvějnou důvěru plynoucí patrně ze suverénnosti, s jakou zvládal každou potyčku a bitvu. Měl snědou, hladce oholenou tvář kromě malého knírku pod nosem, který měl pečlivě zastřižený nad horním rtem. Byl to ten druh tváře, u které si člověk nikdy není jistý, patří-li mladíkovi či staršímu muži. Nevypadal ani mladě ani stařе, prostě něco mezi tím. Podle chování a vystupování by mu každý odhadoval mladický věk, ale místy vrásčitá kůže a hluboké zkušené oči prozrazovaly, že čtyřicítka už mu dávno odzvonila. Sheovi se zdálo, jako by se v jeho černé bujaré kštici zaleskl tu a tam i šedivý vlas, ale protože slunce mu oslnivě svítilo přímo na hlavu, nebyl si jistý. Muž měl širokou tvář s výraznými rysy a široká usměvavá ústa. Jeho obličej byl sympatický, dokonce téměř krásný, ale Shea se nemohl zbavit dojmu, jako by to byla jen uhlazená póza a maska, za kterou chtěl cizinec skrýt svou opravdovou povahu. Muž se zastavil těsně před Sheou, usmíval se a očekával, že vyděšený venkovan zaujme jasný postoj vůči svým zachráncům a prozradí, kdo vlastně je.

„Chtěl bych vám poděkovat," drmolil Shea. „Kdybyste se neobjevili včas, tak by mě určitě..."

„To stačí, přestaň. Zachraňování zajatců není zrovna naše živnost, ale ti smradi by tě vykuchali jen tak pro zábavu. Jsem taky z Jižní země, víš, ale už jsem tam dlouho nebyl. Přesto to je a vždycky bude můj domov. Ty jsi taky odtud, viď? Nějaká horská osada? Vidím, že máš v sobě i trochu elfí krve..."

Cizinec se odmlčel a Shey se na okamžik zmocnil pocit, že tento neznámý přesně ví, kdo venkovan je a kam má namířeno. Připadal si, jako by šlápl z bláta do louže. Rychle se ještě podíval, jestli temná vysoká postava, která stála u pobitých skřetů, není lebkonoš.

„Kdopak jsi, příteli, a odkud jsi?" zeptal se ho cizinec.

Shea mu prozradil své jméno a dodal, že pochází ze Stinného údolí. Vyprávěl mu, že se vydal na jih prozkoumat řeku, ale jeho loďka se převrhla a nemilosrdný proud jej zanesl až sem, kde jej nedaleko na břehu objevili skřetové. Vymyšlená příhoda zněla docela věrohodně a Shea si byl jistý, že jí oba neznámí uvěří. Neodvažoval se jim ještě svěřit úplnou pravdu, dokud nezjistí, co jsou zač a jestli jim může důvěřovat. Celý příběh dokončil tak, že skřetové jej našli a rozhodli se jej vzít do zajetí do svého tábora. Muž naproti němu se na Sheu dlouze a zkoumavě podíval, mírně se usmál a dál si pohrával s váčkem s elfeíny.

„Pochybuji, že jsi mi prozradil celou pravdu," zasmál se krátce. „Ale nic ti nevyčítám. Kdybych byl na tvém místě, taky bych každému na potkání nevyprávěl vše po pravdě. Na to, abys nám ji prozradil celou, budeme mít dost času po cestě. Mimochodem, jmenuji se Panamon Creel."

Natáhl k Sheovi mohutnou ruku a srdečně mu s ní potřásl. Cizincův stisk byl pevný jako kleště a ubohý venkovan nedobrovolně zavrávoral pod jeho náporem. Muž se vesele usmál, uvolnil ocelový stisk a ukázal směrem k tmavé postavě za nimi.

„To je můj společník Keltset. Už jsme spolu více než dva roky. Nikdy jsem neměl lepšího přítele, i když bych si možná přál nějakého mluvku, protože Keltset je němý."

„Jaké je rasy?" zeptal se Shea zvědavě a prohlížel si vysokou tmavou postavu, která lelkovala na louce před nimi.

„Koukám, že tenhle kus světa je pro tebe velkou neznámou," zasmál se cizinec bujaře. „Keltset je skalní troll. Jeho domov byl v Umrlčích horách, ale jeho vlastní lidé jej vyštvali ze svých řad. Oba jsme takoví vyhnanci v tomto nevděčném světě, i když to oba pociťujeme jinak. Osud si s každým nemilosrdně zahrává, nemáme na vybranou."

„Takže je skalní troll," opakoval Shea nevěřícně. „Nikdy předtím jsem neviděl živého skalního trolla. Myslel jsem si, že to jsou nelidští barbaři, skoro zvířata. Jak se ti povedlo...?"

„Dávej si pozor na jazyk, přítel íčku," varoval ho ostře cizinec. „Keltset je na takové řeči háklivý. Je na ně natolik citlivý, že je ochotný ti kvůli nim zakroutit i krkem. Tvůj problém je, že ty se na něj díváš jako na nějaké monstrum, hříčku přírody, něco, co se ani v nejmenším nepodobá člověku a co je smrtelně nebezpečné. Když ti řeknu, že to je skalní troll, ještě víc se ujistíš v předsudku, že je víc zvíře než člověk — a to jen proto, že tvoje vědomosti nejsou úplné a chybí ti praktická zkušenost. Jó, kdybys tak po několik minulých let cestoval se mnou, hned by ses naučil mnoho užitečných věcí a poznal bys, že i za sebelíbeznějším úsměvem se mohou skrývat ostré zuby!"

Shea se ještě jednou pozorně podíval na obrovitého skalního trolla, kterému říkali Keltset a který teď procházel mezi padlými skřety. Uvědomil si, kolika nepříjemnostem by se v životě asi vyhnul, kdyby lidi neposuzoval na první pohled, podle oděvu a typických rysů určité rasy. Keltset v podstatě připomínal člověka, byl oblečený do krátkých kalhot po kolena, dlouhé, v pase přepásané košile a zeleného kabátku. Okolo krku a na zápěstích měl ochranné kovové brnění. Jediné, čím se lišil od lidí, byla tlustá hrubá bradavičnatá kůže, která pokrývala celé jeho tělo a měla nahnědlou barvu, jako opečené maso. Měl malou, hrubou a těžko popsatelnou tvář, silné chomáčovité obočí a hluboko posazené černé oči. Končetiny měl troll stejné jako člověk, až na ruce, na kterých chyběl malíček, a jeho palce a ostatní tři prsty byly tak tlusté jako venkovanovo drobné zápěstí.

„Nepřipadá mi moc ochočený," tiše jej zhodnotil Shea.

„A jsme zase u toho! Názorný příklad dalšího unáhleného názoru — bez toho, aby sis své tvrzení ověřil. Jen proto, že Keltset nevypadá civilizovaně a nepřipadá ti jako inteligentní bytost, zaškatulkoval sis ho jako zvíře! Sheo, můj chlapče, věř mi, že Keltset je citlivá bytost, která má stejné pocity jako ty nebo já. V Severní zemi je být trollem stejně samozřejmé jako v Západní zemi být elfem, a tak dále. V této části světa jsme my dva cizinci!"

Shea se znovu opatrně podíval do tváře muže, který se široce usmíval, a okamžitě k

němu ztratil důvěru, protože i on něco tajil. Ti dva byli někým víc než pouhými poutníky, kteří právě procházeli kolem, a když uviděli ubohého človíčka zajatého skřety, z čistého přátelství jej vysvobodili. Souboj se skřety, kteří byli v přesile, zvládli až nepřirozeně snadno, a když byli odhaleni, zlikvidovali celou skupinu s nepopsatelnou lehkostí, aniž by sami utržili nějaký šrám. Shea si pomyslel, že skalní troll vypadá velmi nebezpečně, ale vedle Panamona Creela byl učiněným beránkem.

„Jsi určitě mnohem lépe informovaný než já," začal opatrně Shea a pečlivě volil slova. „Jsi z Jižní země a jsi zcestovalý, já toho moc o tomto kraji nevím. Díky vám oběma, tobě a Keltsetovi, zachránili jste mi život."

Nevyzpytatelný cizinec se šťastně usmál a neskrývaně dával najevo, že jej Sheova nečekaná lichotka velmi potěšila.

„Ne, neděkuj mi, už jsem ti to přece říkal," odpověděl. „Pojď, posadíme se na chvíli a počkáme tady na Keltseta, než to tam vyřídí, a promluvíme si. Musíš mi mnohem podrobněji říct, co tě přivedlo až sem, do tohoto zapomenutého kouta světa. Je to tu velmi nebezpečné — zvláště pro tak mladého muže, který cestuje úplně sám."

Poodešli trochu dál k mohutnému stromu, kde se usadili a Panamon se opřel o tlustý kmen. Zdravou rukou si stále ještě pohrával s koženým váčkem s elfeíny, ale Shea měl pocit, že ještě nenadešel vhodný okamžik, kdy by měl vyrukovat s celou pravdou ven. Doufal, že se ho cizinec zeptá, jestli jsou elfeíny jeho, vrátí mu je a pak se konečně možná společně vydají k Paranoru. Věděl, že se teď o něj postarají a doprovodí jej aspoň k východní straně Dračích štítů — nebo i dál až k Paranoru.

„Proč Keltset prohledává ty skřety?" zeptal se po chvilce ticha mladík.

„Možná mají u sebe nějaké předměty, které nám mohou prozradit, odkud jsou a kam šli. Mohou u sebe mít i nějaké jídlo, které bychom mohli hned sníst. Kdo ví, třeba u sebe mají i něco cenného...!"

Ostře přerušil větu, tázavě se na Sheu podíval a lákavě mu zamával těsně před očima koženým váčkem s elfími kameny jako hladovému zvířeti kusem masa. Shea jen naprázdno polkl a zaváhal, protože si všiml, že muž instinktivně vycítil, že tento váček je jeho majetek. Musel teď rychle něco udělat, nebo se prozradit.

„Patří mně. Ten váček s kameny je můj," odpověděl.

„A co my teď s tím?" zasmál se vychytrale Panamon Creel. „Nevšiml jsem si na váčku tvého jména. Jak jsi k nim přišel?"

„Dal mi je kdysi můj otec," rychle zalhal Shea. „Už je mám velmi dlouho. Nosím je vždy u sebe, je to něco jako talisman štěstí. Když mě skřetové našli, prohledali mě a váček s kameny mi ukradli. Jsou moje."

Zachránce v červeném se jen pousmál, rozvázal váček a vysypal si kameny na dlaň. Potěžkával je, prohlížel si je proti světlu a obdivoval jejich jasnou modrou zář. Pak se znovu podíval na Sheu a škádlivě pozvedl obočí.

„To, co říkáš, je možná pravda, ale možná jsi je prostě ukradl. Připadá mi, že mají mnohem větší cenu, než abys je všude nosil jako cetku pro štěstí. Myslím, že si je nechám, až dokud se opravdu nepřesvědčím, že jsou tvoje."

„Ale já pospíchám, musím se setkat se svými přáteli," zvolal zoufale Shea. „Nemohu s vámi zůstat tak dlouho, aby ses přesvědčil, jestli jsou moje!"

Panamon Creel pomalu vstal, znovu se falešně usmál a zasunul si kožený váček do kapsy u košile.

„To není problém. Jen mi řekni, kam ti mám kameny přinést, až si prověřím tu tvoji historku. Teď se chystám na krátký výlet domů do Jižní země, budu pryč jen pár měsíců."

Shea byl vzteky bez sebe a dopáleně vyskočil.

„Jsi jenom hnusný zloděj. Jsi sprostý lapka, který okrádá pocestné!" zaburácel rozhořčeně.

Panamon Creel náhle vybuchl v záchvat neutišitelného smíchu, až se prohýbal v bocích. Po chvíli se konečně znovu začal kontrolovat a nevěřícně vrtěl hlavou. Po jeho

široké tváři se kutálely obrovské slzy smíchu. Shea na něj udiveně hleděl a v duchu přemýšlel, co bylo tak zábavné na jeho výroku. Dokonce i obrovský skalní troll se na okamžik zastavil a podíval se směrem k nim.

„Sheo, obdivuji tvoji ryzí upřímnost," vysvětlil chechtající se cizinec a potěšeně se zakuckával. „Vidím, že jsi velmi chápavý."

Uražený venkovan si začal v hlavě skládat roztříštěnou mozaiku všeho, co se v posledních okamžicích stalo, co o obou mužích věděl a za jakých okolností se setkali. Co vlastně tito dva divní společníci dělali zrovna v této části Severní země? Proč se obtěžovali s tím, aby jej zachránili? Jak vlastně mohli tušit, že je zajatcem skupinky skřetů? Všechno mu bylo jasné během chvilky. Pravda bila natolik do očí, až ji zaslepeně přehlédl.

„Panamon Creel, laskavý zachránce!" trpce se ušklíbl. „Už se nedivím, že ti přišla má poznámka tak zábavná. Ty i tvůj přítel jste přesně to, co jsem řekl. Sprostí zloději, lupiči a lapkové. To kvůli kamenům jste mi pomohli. Jak hluboko jste klesli..."

„Dej si pozor, mladíčku!" pohrozil mu Panamon ostrým bodákem. Vyskočil a jeho široká tvář dříve sršící úsměvy teď byla zkřivená náhlou nenávistí, z úsměvu se stal zlostný úšklebek a dříve radostné oči teď plály nezkrotným vztekem.

„To, co si o nás myslíš, si nech pro sebe, nikdo na to není zvědavý. Už jsem tenhle svět prošel křížem krážem a ještě se mi nestalo, aby mi někdo něco daroval. A tak se snažím, aby mi také nikdo neměl co ukrást!"

Shea obezřetně couvl a uvědomil si, že právě překročil jistou hranici a zasáhl zlodějovu slabinu. Nepochybně bylo pro lupiče nejdůležitější ukradnout skřetům vzácné kameny — jeho záchrana už spočívala jen na jejich dobré vůli. Panamon Creel nebyl z těch, kteří by se s někým dlouho párali, a Shea si uvědomil, že slovní roztržka by venkovana klidně mohla stát život. Vysoký zloděj výhrůžně zíral na poděšeného venkovana, ale za okamžik odstoupil, zlostí stažené rysy se uvolnily a na jeho tváři se znovu objevil jeho typický přirozený úsměv.

„Proč bychom se tak s Keltsetem nemohli živit?" Zloděj se zhoupl na podpatcích a začal zmateného Sheu obcházet dlouhými kroky. „Přiznávám, že jsme lupiči, kteří se spoléhají na své štěstí. Jsme muži, kteří se řídí svým dobrým rozumem a živí se svou dovedností, nejsme jiní než ostatní. Snad jen v tom, že pohrdáme sobectvím a pokrytectvím. Všichni lidé jsou zloději, jenže my jsme ti ryzí staromódní lupiči, kteří se nestydí za to, čím a jak se živí."

„Jak jste našli zrovna tenhle tábor?" zeptal se opatrně Shea a snažil se už horkokrevného muže nijak nepodráždit.

„Včera v noci jsme zahlédli jejich oheň a připlížili jsme se blíž," odpověděl zloděj uvolněně a v jeho hlasu už nebylo ani stopy po rozčilení nebo hněvu. „Přišel jsem na kraj mýtinky a schoval jsem se v křoví, abych se podíval, co to mají. Uviděl jsem tyhle žluté přítelíčky, jak si pohrávají s nějakými modrými kamínky. Tebe jsem taky viděl, celého svázaného do kozelce. Tak jsem zavolal Keltseta a rozhodli jsme se zabít dvě mouchy jednou ranou. Ani jsem si moc nevymýšlel, když jsem ti řekl, že se mi prostě nelíbilo, když jsem viděl svého krajana v rukou těch ďáblů."

Shea přikývl a byl šťastný, že je konečně na svobodě. Ale kdo ví, jestli by mu nebylo líp jako zajatci skřetů než s tímhle vychytralým zlodějem.

Panamon Creel si všiml jeho nevysloveného strachu a uklidnil jej: „Buď bez obav, příteli. Nechceme ti ublížit. Jenom si necháme ty kameny, za které určitě utržíme dost peněz — a pak si je v klidu užijeme. Můžeš jít, kam se ti zachce, jsi volný."

Otočil se a pomalým, sebejistým krokem kráčel k čekajícímu Keltsetovi, který seděl vedle malinkých hraniček, jež si postavil z ukradených zbraní, šatů a roztříděných maličkostí. Kolem něj byly hromádky zboží, které mělo aspoň nějakou cenu a dalo by se prodat. Vedle obrovského trolla vypadal vysoký zloděj jako trpaslík. Obr se svou vrásčitou a drsnou kůží připomínal spíš sehnutý strom, který poskytuje stín malé postavě červeně

oděného člověka. Ti dva spolu krátce o něčem hovořili. Panamon mluvil tichým hlubokým hlasem a němý obr jen ukazoval posunky a pokývnutími, co chce vyjádřit. Otočili se k hromadám věcí, ze kterých Panamon vybíral věci relativně největší ceny, a ostatní přesouval na velkou hromadu jako bezcenný odpad. Shea je chvíli pozoroval a nevěděl, co má udělat dál. Přišel o ochranné kameny, bez kterých by putování po tomto divokém a neznámém kraji bylo holou sebevraždou. Jediné přátele, kteří mu byli vždy na blízku a ochotni pomoci, ztratil někde daleko v Dračích štítech. Ti jediní by mu snad pomohli znovu získat ukradené elfeíny. Už došel příliš daleko, než aby se teď, skoro u konce putování otočil a šel zpátky, i když by mu to možná zachránilo život. Ale pak si uvědomil, že jeho přátelé ze skupiny se na něj spoléhají — a on by přece nikdy nedokázal zradit Flicka nebo Meniona, i kdyby mu hrozilo sebevětší nebezpečí.

Panamon Creel se krátce otočil přes rameno směrem k venkovanovi, aby zjistil, jestli už odešel nebo ne. Na hezké zlodějově tváři se objevil překvapený výraz, protože uviděl, že mladý venkovan stále ještě stojí u starého stromu namístě, kde jej zanechal.

„Na co ještě čekáš?" zavolal na něj.

Shea jen pokrčil rameny na znamení toho, že sám neví. Vysoký zloděj se na něj chvíli díval a pak mu pokynul, aby přišel k nim. Na jeho lstivé, líbivé tváři už zase zářil široký úsměv.

„Pojď sem, Sheo, a taky se trochu najez," pozval ho. „Jediné, co pro tebe ještě můžeme udělat, než se vydáš do Jižní země, je dát ti pořádně najíst."

Asi za patnáct minut už všichni seděli kolem malého ohně a pozorovali kusy voňavého sušeného masa, jak se pomalu opékají nad ohněm. Němý obr Keltset seděl vedle venkovana, své hluboké oči upřené na opékající se maso. Obrovské tlapy si ohříval jako prokřehlé dítě. Shea měl strašnou chuť sebrat odvahu a dotknout se podivné bytosti vedle něj. Chtěl si sáhnout na tu drsnou svraštělou kůži a pořádně si obra prohlédnout, protože i z takové blízkosti působily jeho rysy ploše. Troll se po celou dobu, co se maso opékalo, ani nepohnul, jen tiše a nehnutě seděl jako skála, která navzdory věkům stále spočívá na svém místě. Panamon se na Sheu podíval a hned si všiml zvědavého výrazu v jeho očích, s jakým se na obra díval. Široce se usmál a potom obřího trolla poplácal po rameni.

„Neboj se, nekouše, aspoň tehdy, když nemá hlad! Už ti to říkám nejmíň podesáté, ale ty mě nikdy neposloucháš. Možná je to tvým mládím, které je divoké a nespoutané a nemá čas na vyprávění starých kozlů, jako jsem já. Keltset je úplně stejný jako ty nebo já, jenom je trochu větší a tišší. Toho si naopak vážím zase já, protože je pro mě ideálním společníkem při mém řemeslu. Je to lepší zloděj než kdejaký člověk a věř mi, už jsem pracoval s pěknou řádkou z nich."

„A poslouchá tě na slovo?" zeptal se krátce Shea.

„No to si piš, že ano, poslouchá," rychle odpověděl zloděj. Potom se jeho červená postava znovu přiblížila k pobledlému venkovanovi a ostrý bodák se ocitl nebezpečně blízko jeho tváře. „Dej si pozor, chlapče, nesnáším, když si o mém příteli někdo myslí, že je zvíře. Sám se dokáže správně rozhodnout, když je to potřeba. To já jsem byl jeho nejlepším přítelem i v dobách, kdy se k němu ostatní stavěli zády, v dobách, kdy byl jako vyvrhel úplně sám a bez přátel. Je to nejsilnější bytost, se kterou jsem se kdy setkal, a bez jediného zaváhání by mě mohl rozšlápnout jako červa. Ale víš, proč to neudělá? Protože jsem ho přemohl a on je mi teď nadosmrti vděčný."

Odmlčel se, aby vychutnal venkovanovu reakci, rozšířenýma očima si ho prohlížel a pak se vesele zasmál, jako by předtím vyprávěl jen otřepaný vtip, poplácal se po kolenou a chechtal se venkovanovi do očí.

„Přemohl jsem ho přátelstvím, ne silou," smál se zloděj. „Vážil jsem si ho, choval jsem se k němu rovnocenně, jako by to byl člověk. Za takovou lacinou cenu jsem si získal jeho důvěru! To jsem tě překvapil, co?"

Zloděj se ještě zajíkal smíchem, pobavený svým vlastním chabým humorem, potom si z roštu stáhl několik proužků opečeného masa a podal jej trollovi. Ten se na jídlo vrhl a

odebral si také několik pásů masa. I Shea si něco vzal a uvědomil si, že má hrozný hlad. Ani si nevzpomínal, kdy se naposledy pořádně najedl, ale odhadoval, že to bylo ještě s jeho ztracenými přáteli, a proto se hladově a nenasytně na maso vrhnul. Panamon Creel jen nevěřícně zavrtěl hlavou a nabídl hladovému venkovanovi přídavek ještě dřív, než si o něj řekl. Skupinka tří mužů jedla v naprostém tichu, dokud je neporušil Shea, který se chtěl dozvědět něco víc o svých nových společnících.

„Proč jste se vlastně stali zloději?" zeptal se zvědavě.

Panamon Creel se na něj podíval a překvapeně pozdvihl obočí.

„Jaké si myslíš, že jsme měli pohnutky? Myslíš, že je dobrý nápad o tom na sklonku života napsat román?" Odmlčel se a pak vybuchl znovu v nekontrolovatelný smích nad svojí vlastní netýkavostí.

„Není to tajemství, Sheo. Nikdy jsem si své živobytí neobstarával poctivě, nikdy mě nebavila běžná zaměstnání. Vždycky jsem byl divoký mladík, který miloval dobrodružství a přírodu a nenáviděl práci. Potom jsem při nehodě ztratil ruku a tím se mé vyhlídky na poctivé živobytí ještě více zúžily. Tehdy jsem byl v Jižní zemi, v Talhanu, ale tam jsem se jen dostal do nepříjemností a přidaly se k tomu ještě další těžkosti. Jediné, co, mi zbylo, bylo křižovat všechny čtyři země a okrádat pocestné, abych přežil. Nejzábavnější na tom je, že se mi to řemeslo natolik zalíbilo, že už jsem nedokázal přestat. A byl jsem vždycky dobrý zloděj! Tak, to je celé mé vyprávění — nejsem žádný boháč, ale jsem šťastný už od svého mládí až dosud, kdy už jsem zralý muž." „Nikdy v životě jsi nezatoužil po tom vrátit se?" vyzvídal Shea dál a nechtělo se mu věřit, že se muži nikdy nezastesklo a nikdy nezatoužil po domově. „Nikdy jsi nepřemýšlel o svém domově a...?"

„Prosím tě, nebuď sentimentální, mladíčku!" hlasitě se zachechtal zloděj. „Ještě chvíli do mě takhle huč, a já tady pokleknu na svá stará unavená kolena a poprosím tě o odpuštění!"

Začal se nekontrolovaně řehtat, takže i tichý nevšímavý troll na okamžik přestal jíst a tázavě se na něj podíval. Zřejmě však přesně nechápal, proč se jeho přítel tak neovladatelně řehtá, a proto se zase vrátil ke svému jídlu. Shea ucítil, jak mu tváře zalévá horká červeň, a celý rudý se raději připojil ke Keltsetovi a věnoval se večeři. Zlostně přežvykoval a zahanbeně se díval do země. Za chvílí už zlodějův nezřízený řehot přešel jen do mírného poškytávání a rozdováděný muž pomalu polykal drobná sousta masa a pobaveně vrtěl hlavou. Když se úplně uklidnil, začal znovu už mnohem klidnějším hlasem vyprávět.

„Keltsetův příběh je úplně jiný než ten můj, to ti chci vysvětlit. Neměl nějaké zvláštní pohnutky či důvody, aby se dal na zlodějské řemeslo. Už od narození je němý, a protože trollové mezi sebou nesnesou nedokonalé jedince, vyštvali ho. Zní to trochu jako špatný vtip, že? Takže si z něj udělali takového fackovacího panáka, a kdykoliv měl někdo z nich vztek nebo špatnou náladu, zmlátili ho. Vždycky byl terčem jejich špatných vtipů a urážek, ale on se proti tomu nijak nebránil, protože skupina lidí, se kterou žil, pro něj znamenala všechno — to jediné, co měl. A pak vyrostl. Byl mnohem větší a silnější než ostatní a oni dostali strach. Jednou v noci se jeden z jeho divokých druhů rozhodl, že mu něco ošklivého provedou a opravdu mu ublíží. Chtěli mu něco udělat, možná ho i zabít. Ale nevyšlo jim to a Keltset v obraně tři z nich zabil. Aby jej potrestali, vyhnali ho z vesnice a udělali z něj vyvrhela a tuláka, který nikoho nemá, žádnou rodinu, přátele ani domov. A tak se toulal po světě, dokud nepotkal mě a nedali jsme se dohromady."

Spokojeně se usmál a podíval se na bezvýraznou trollovu tvář, která byla momentálně hluboce zaměstnána dojídáním posledních zbytků masa.

„Myslím, že ví, že to, co děláme, není zrovna moc poctivá práce. Ale je jako dítě, se kterým špatně zacházeli a které proto nemá k lidem žádnou úctu, jelikož k němu nikdy nebyli hodní. Kromě toho se většinou touláme po zemích, kde žijí jen skřetové a trpaslíci, tedy přirození nepřátelé trollů. Většinou cestujeme po Severní zemi a jen málokdy se vydáme dál na jih. Tak je to lepší."

Vrátil se znovu ke svému jídlu. Nepřítomně zíral do ohně a občas jej prohrábl špičkou své kožené boty, až do vzduchu vylétl roj jisker, které během svého krátkého letu zase uhasly a spadly zpátky do vychladlého popela. Shea bez dalších diskusí dojedl svou večeři a přemýšlel, jak by mohl nad vychytralým zlodějem vyhrát, přelstít ho a sebrat mu své vzácné elfeíny. Také si vzpomněl na své přátele a odhadoval, kde asi mohou být a jak se jim vede. Za několik okamžiků už byli všichni po jídle a červeně oděný zloděj vstal a začal udupávat zbytky ohně, dokud ho neuhasil. Obrovský skalní troll také vstal a poslušně čekal na rozhodnutí svého přítele, kudy se budou ubírat dál. Troll se vedle Shey tyčil jako ohromná věž, a protože se Shea vedle něj necítil moc dobře, také vstal a pozoroval Panamona Creela. Ten sebral z roztříděných hromad několik cetek a zbraní, pečlivě je uložil clo velkého vaku a podal jej Keltsetovi, aby ho nesl. Potom se otočil k venkovanovi a pokynul mu rukou.

„Bylo to zajímavé seznámit se s někým jako ty, Sheo, a přeji ti mnoho štěstí. Vždycky když se podívám na tenhle kožený váček s modrými kamínky, vzpomenu si na tebe. Škoda že ti to nevyšlo a nezískal jsi je zpátky. Ale aspoň sis zachránil život, nebo lépe řečeno: já jsem ti ho zachránil. Ber to tak, žes mi těmi kamínky zaplatil za velkorysou službu, možná ti to pomůže. A teď bys měl jít, jestli se chceš dostat do bezpečí do Jižní země. Myslím, že během několika dnů tam dorazíš. Asi nejblíž je město Varfleet jihozápadně odsud, tam určitě najdeš dobré lidi, kteří ti pomůžou. Hlavně se drž na pláních a nikam zbytečně nezahýbej."

Obrátil se k odchodu, pokynul Keltsetovi a poodešel několik kroků. Ale nedalo mu to a za chvíli se letmo přes rameno otočil. Mladý venkovan se ani nepohnul, jen pozoroval odcházející muže jako v transu. Panamon Creel znechuceně zavrtěl hlavou a ušel ještě několik kroků.

Pak se ale zastavil, otočil se a viděl, že mladík stojí na stejném místě, kde ho nechali.

„No co je s tebou?" zeptal se otráveně. „Hlavně mi neříkej, že máš plnou hlavu idiotských nápadů a že ses rozhodl nás sledovat a ukrást nám ty kamínky! Víš, že to by zničilo naše krásné přátelství a já bych ti musel něco udělat, třeba ufiknout uši, nebo i něco horšího! Tak běž už, vypadni!“

„Ty vůbec nemáš ponětí, jakou ty kameny mají cenu!" zoufale si povzdechl Shea.

„Myslím, že mám," pohotově mu odpověděl zloděj. „Mají takovou cenu, že já a Keltset už nebudeme chudobní pobertové. Díky nim už nebudeme muset krást a obtěžovat pocestné. Mají cenu hromady peněz, Sheo!"

Shea se zoufale rozběhl k oběma zlodějům, hlavu úplně prázdnou až na jedinou myšlenku, která ho poháněla kupředu: získat zpět vzácné elfeíny. Panamon Creel jej udiveně pozoroval a pomyslel si, že venkovan asi zešílel, jestli si myslel, že přemůže dva siláky a vezme si zpátky své modré kamínky. Ještě nikdy za celý svůj pestrý, život nepotkal nikoho tak odhodlaného, jako byl tento mladík. Vždyť mu přece zachránil život a velkoryse mu daroval svobodu a volnost, ale jak se zdálo, pro chlapce měly modré kamínky daleko větší cenu. Shea doběhl téměř až k nim a jeho zoufalstvím zastřenou myslí probleskla myšlenka, že už zase překročil jistou hranici, že se zase dostal na tenký led. Stál jen několik kroků od nich a všiml si, že kalich jejich trpělivosti přetekl a že teď už se s ním mazlit nebudou a zbaví se ho.

„Neřekl jsem ti celou pravdu," udýchaně zašeptal Shea. „Nemohl jsem... Sám jsem ji pořádně neznal. Ale ty kameny jsou velmi důležité, nejen pro mne, ale i pro všechny lidi a národy všech zemí. Také pro tebe, Panamone."

Lupič v červeném se na něj podíval se smíšenými pocity překvapení a nedůvěry. Jeho vždy přítomný úsměv zmizel, jen mlčky stál a čekal na další venkovanova slova.

„Musíš mi věřit!" vykřikl přesvědčivě Shea. „Jsou tak vzácné, že si to ani nedovedeš představit."

„To ti teda věřím," připustil bezvýrazně lupič. Podíval se na Keltseta, který stál věrně po jeho boku a jen krčil rameny nad Sheovým nevyzpytatelným chováním. Náhle se však

skalní troll pohnul kupředu směrem k Sheovi, který ve strachu ucouvl. Naštěstí Panamon Creel svého obřího společníka rychlým gestem ruky zastavil.

„Podívejte, potřebuji, abyste mi prokázali ještě jednu službu," drmolil Shea zoufale a snažil se získat nějaký čas na přemýšlení. „Zaveďte mě na sever na Paranor!"

„Ty jsi zešílel," vykřikl zloděj, šokovaný Sheovým návrhem. „Jaký máš důvod jít do té černé pevnosti? Celá okolní krajina je nesmírně nebezpečná, nepřežili bychom ani pět minut! Vrať se domů, chlapče. Běž zpátky domů do Jižní země a mě nech na pokoji."

„Já se musím dostat na Paranor," stál si na svém Shea. „Přesně tam jsem měl namířeno, když mě přepadli skřetové. Mám tam přátele, kteří o mě mají strach a čekají tam. Musím se s nimi na Paranoru setkat."

„Paranor je prokleté místo, živná půda pro ďábelské bytosti ze Severní země, se kterými bych se v žádném případě nechtěl setkat," odvětil Panamon. „Kromě toho nejsem tak hloupý, aby mi nedošlo, že jestli se tam máš setkat se svými přáteli, chystáš určitě na mě a na Keltseta nějakou léčku, abys mi mohl ukrást kameny. To je tvůj plán, viď? Zapomeň na to, hochu, a řiď se mou radou. Vrať se na jih, dokud ještě můžeš."

„Máš strach, co?" poškádlil Shea zloděje. „Bojíš se Paranoru a také mých přátel. Jsi jen ubohý slaboch..."

Nenávistně pozoroval červenou postavu zloděje a z očí mu šlehaly vzteklé blesky. Zloděj mu však nenávistné pohledy vracel, široká tvář mu hořela a cítil se k smrti uražen. Na okamžik zůstal nehybně stát na místě a s odporem hleděl na malého venkovana. Shea stál s neobvyklou rozhodností na svém místě a vsadil všechno na svůj poslední argument.

„Jestli mě nechcete doprovodit aspoň k Paranoru, půjdu sám a budu se snažit přežít," pravil zklamaně.

Chvíli pozoroval, jakou budou mít jeho slova odezvu, a pak pokračoval: „Jediné, co po vás chci, je, abyste mě doprovodili k hranicím Paranoru. Nemusíte jít se mnou dál, jestli mi nedůvěřujete. Nechystám na vás žádnou past."

Panamon Creel znovu nevěřícně kroutil hlavou. Z jeho očí a vypjaté tváře zmizel veškerý vztek a na jeho rtech se objevil známý falešný úsměv. Krátce se podíval na venkovana, pak se otočil na obrovského skalního trolla. Ten jenom pokrčil rameny a přikývl.

„Čeho my bychom se mohli obávat?" ušklíbl se. „To tvůj krk leží na špalku. Doprovodíme tě tam, kam chceš, Sheo."

Kapitola 19

Tři podivní společníci putovali hornatou krajinou směrem na sever celé dopoledne a teprve k poledni si konečně udělali přestávku, aby se najedli a na několik minut si odpočinuli. Krajina, kterou procházeli, se jim zdála stále stejná a neměnná, plná hrbolatých stoupání a klesání, jež jim cestu jenom znesnadňovaly. Dokonce i mohutný Keltset musel šplhat a lézt po čtyřech stejně jako ostatní, protože na cestě ani v jejím okolí nebylo pevné místo nebo rovinka, kde by mohl jít vzpřímeně. Země, kterou se ubírali, byla nejen hornatá a zdeformovaná, ale i nepřátelská a neúrodná. Kopce kolem nich byly pokryty trávou, na níž místy vyrůstaly zakrslé stromy a keře; ty ještě více podtrhovaly děsivou prázdnotu, která nemilosrdně doléhala na všechny cestovatele a vzbuzovala v nich nepříjemnou a mrzutou náladu. Tráva se podobala malým bičům, a když jí procházeli, švihala je nelítostně do nohou a působila jim palčivou bolest. Pokud ji svými těžkými botami přišlápli, zůstala chvíli ležet, ale pak se znovu vztyčila a stála vzpřímeně jako předtím. Když se Shea rozhlížel po krajině, kterou míjeli, připadalo mu, že soudě podle toho, jak je zem pustá a bez jediné známky života, tudy už dlouho nikdo nešel. Nepravidelně rozptýlené stromy byly sukovité a shrbené, na větvích se krčilo jen několik zažloutlých lístečků a jejich celkový vzhled vzbuzoval dojem, že to jsou jen nevlastní děti matky přírody, které v mládí zakrněly a ona je pak nechala na tomto odlehlém místě, aby se samy s životem porvaly a přežily, jak nejlíp umí. Nikde kolem nich nebylo ani známky po tom, že by tady kdy něco žilo, nebylo zde ani stopy po zvířatech či ptácích a za celou dobu svého pochodu ani jeden ze tří mužů neslyšel ani neviděl žádnou živou bytost.

Přesto si spolu celou cestu povídali, až si Shea chvílemi dokonce přál, aby se už Panamon Creel unavil a na pár minut dal svému hlasu pohov. Vysoký zloděj celé ráno jen mluvil a mluvil. Buď se bavil se svými společníky nebo si bručel něco pro sebe, ale stávalo se, že začal mluvit i k neexistujícím osobám, aby prostě řeč nestála a on sám se na cestě zabavil. Semlel dohromady všechno, na co jen člověk může pomyslet, dokonce se bezhlavě pouštěl i do témat, o kterých v podstatě vůbec nic netušil. Naštěstí jediné téma, které zásadově nikdy neprobíral, bylo vše, co se týkalo Shey. Choval se k němu spíš tak, jako by to byl jeden z jeho ozbrojených kumpánů, jeden z jeho kamarádů, kterým bezprostředně a otevřeně vyprávěl všechny své divoké zážitky, aniž by se bál, že z nich bude Shea pohoršen. Úzkostlivě dbal na to, aby nikdy nepřetřásal nic, co se týkalo Sheovy minulosti, elfích kamenů nebo důvodu jejich společného putování. Asi usoudil, že nejlepší, co pro Sheu může udělat, bude vzít ho co nejrychleji na Paranor, kde se bude moci setkat se svými přáteli a dál pokračovat ve své cestě. Shea netušil, kam ti dva měli namířeno předtím, než je potkal. Možná to ani oni pořádně nevěděli. Pozorně poslouchal lupičovo nesouvislé žvatlání, občas ho dokonce ve vhodném okamžiku přerušil svou otázkou nebo poznámkou, aby také projevil svůj názor. Ale hlavním cílem jeho pozornosti byla cesta, která je čekala, a on přemýšlel, jak by mohl získat zpátky své kameny. Situace se mu vymkla z rukou a oba dva, on i zloděj věděli, že se chystá sebrat jim kameny zpátky. To nejdůležitější, co mu táhlo hlavou, bylo, jakým způsobem se jich má zmocnit. Shea byl přesvědčen o tom, že vychytralý Panamon Creel si s ním pouze zahrává a nebude pro něj problém mu nasadit oprátku, vymámit z něj, k čemu kameny slouží, a pak mu ji s úsměvem na tváři zatáhnout kolem krku.

Shea vrhal kradmé pohledy na tichého skalního trolla a uvažoval o tom, jaká povaha se skrývá pod jeho bezvýrazným zevnějškem. Panamon mu vyprávěl, že troll nemá žádný domov a nikam nepatří, že jej dokonce vlastní národ vystrnadil ze svého společenství. A jen protože si dobře rozuměli a vzájemně se doplňovali, dělal prý společníka a průvodce bujarému lupiči. Možná to celé byla pravda, ale možná, že celá ta historka nebyla až tak

všední a obyčejná, jak ji líčil Panamon. Shea si nemohl pomoct, ale něco mu na vysokém trollovi, který byl údajně vyhnán svými lidmi, nesedělo. Celé jeho důstojné chování, vztyčená hlava a obrovské hrdě vzpřímené tělo mu byly podezřelé. Možná mu připadal zvláštní i proto, že byl němý. V jeho hlubokých očích se odrážela zřejmá inteligence, která nutila Sheu domnívat se, že Keltset má mnohem složitější povahu, než si jeho ukecaný přítelíček myslí. Stejně jako dříve Allanona podezříval teď i Panamona Creela, že mu neřekl celou pravdu. Ale na rozdíl od druida byl vychytralý zloděj zkušený lhář a mladíka se zmocnil pocit, že by mu neměl věřit dokonce ani všechny jeho historky. Dokonce si byl jistý, že ani Keltsetův příběh není úplný, protože buď mu Panamon lhal a všechno je ve skutečnosti úplně jinak, nebo ani on pořádně nezná celou pravdu. Stejně tak mu bylo jasné, že dobrodruh v červeném oblečku, který mu bez váhání zachránil život a za chvíli jej zase bezostyšně okradl o vzácné elfeíny, je něco víc než jen obyčejný lupič, který se potlouká po cestách.

V rychlosti snědli skromný oběd. Když Keltset balil náčiní na vaření, Panamon Sheovi líčil, že už jsou velmi blízko Jannissonova průsmyku na severní hranici hor. Až projdou průsmykem, přejdou přes Streleheimské pláně a pak se vydají na západ k Paranoru. Nezapomněl samozřejmě zdůraznit, že tam se jejich cesty rozejdou, protože se Shea konečně připojí ke svým přátelům. Venkovan kývl na srozuměnou, přičemž vycítil z lupičova hlasu jistou dávku zvědavosti, která mu dávala najevo, že už oba očekávají jeho pokus o znovunabytí svých kamenů. Snažil se tvářit jakoby nic, aby jim neprozradil, že prohlédl, že jej jen chtějí nalákat. Proto sebral všechny síly a vstal, aby pokračoval v cestě. Za chvíli už všichni muži pochodovali dál přes nízké kopce k pohoří, které se před nimi objevilo. Shea věděl, že vzdálené hory, které se tyčily po jeho levé straně, jsou pokračováním hrozivých Dračích štítů. Pohoří před nimi mělo úplně jiný charakter, bylo mnohem vlídnější — a právě mezi těmito horstvy musí ležet Jannissonův průsmyk. Teď už byli velmi blízko Severní země a venkovan si uvědomil, že už se nemůže obrátit a couvnout.

Panamon Creel znovu neúnavně vyprávěl přehršel svých nekonečných příběhů, které líčily jeho dobrodružství. Kupodivu se postava jeho druha Keltseta ve vyprávěních vyskytovala jen velmi zřídka, což Sheu ještě utvrdilo v domněnce, že upovídaný lupič ví o skalním trollovi mnohem méně, než tvrdí. Sheovi dokonce začalo připadat, že obří troll je pro svého společníka stejně velkou záhadou jako pro mladého venkovana. Kdyby spolu byli v jedné lupičské bandě už dva roky, jak tvrdil Panamon, pak by ve většině příběhů musel figurovat i Keltset. A co víc, ze začátku Sheovi připadalo, že troll je jen lupičův oddaný následovník, ale teď, když si to celé v hlavě srovnával, nabýval silného přesvědčení, že troll muže doprovází z úplně jiného důvodu. Toto si Shea vyvodil z poslechu Panamonových zmatených příhod a také z vlastního nenápadného pozorování němého trolla. Keltset byl nesmiřitelný a důsledný v zabíjení skřetů, ale když si na nedávnou událost zpětně vzpomínal, způsob, jakým obr žluté muže vyhlazoval, na něj spíš činil dojem, že to dělal, jen protože musel — ne proto, že to chtěl jeho společník, ani proto, aby získal kameny. Pro Sheu bylo obtížné dát si dohromady, kdo Keltset může být, ale mohl přísahat, že to určitě není ušlápnutý a nikam nepatřící vyvrženec, kterého vyhnali jeho vlastní lidé jako obtížný odpad.

Byl docela teplý den, až se Shea při chůzi pěkně zapotil. Terén celkově poklesl a pomalu přecházel z hrubého a větrného pohoří do mírné pahorkatiny. Panamon Creel celou dobu barvitě líčil další ze svých příhod a přitom se vesele smál a nezávazně s Sheou žertoval, jako by byli staří známí, které spojuje dobrodružství na společné cestě. Vyprávěl mu o všech čtyřech zemích, které prý sám všechny procestoval, seznámil ses mentalitou jejich národů a studoval jejich způsob života. Sheovi se zdálo, že v jeho vyprávění o Západní zemi je až moc nejasných souvislostí, a vážně pochyboval, že by se zloděj něco naučil od elfů, ale rozhodl se, že by nebylo moudré lupičovo vyprávění přerušovat a přesvědčovat jej o opaku. Poslouchal tedy příběhy o všech ženách, které

Panamon potkal na svých cestách, a poněkolikáté si vyslechl i srdcervoucí příběh o dceři jednoho krále, které zachránil život a zamiloval se do ní. Bohužel se mezi ně postavil její otec a poslal ji napravit si hlavu do vzdálených zemí. Mladý venkovan vzdychl s předstíraným soucitem, ale v duchu se smál, ještě když láskou zmučený lupič dodal, že ji stále hledá na všech místech, kam přijde, a dodnes po ní pátrá. Shea poznamenal, že doufá, že ji jednou konečně najde a že ona jej snad přivede k poctivé práci, takže skoncuje se svým nekalým způsobem života. Muž se na něj ostře podíval, prohlížeje si Sheovu vážnou tvář. Na několik okamžiků zmlkl a snažil se přebrat si v hlavě, jak to vlastně mladík myslí.

Asi za dvě hodiny konečně dorazili do Janissonova průsmyku. Průsmyk sám o sobě tvořila dosti široká průrva v místech, kde se setkávala dvě pohoří; byla snadno průchodná a vedla na rozlehlou pláň za ní. Vysoká hora ohraničující průsmyk z jihu byla prodloužením majestátních Dračích štítů, ale severní horu Shea bohužel neznal. Věděl, že Umrlčí hory, kde žijí obří skalní trollové, se nacházejí kdesi na severu, a tato hora mohla představovat jejich jižní součást. Tyto zanedbané a relativně neprozkoumané vrcholky zůstávaly po staletí neměnnou divočinou, kterou obývali výhradně divocí a bojovní trollové, žijící ve svých osadách. V této oblasti Severní země žilo kromě skalních trollů, jejichž komunita byla asi největší, i několik dalších druhů trollů. Jestli je Keltset pouhým odpadem skalních trollů, ti ostatní pak musí být mnohem inteligentnější, než si lidé z Jižní země dovedou představit. Sheovi bylo divné, že lidé mohou mít tak zkreslené představy o druhých národech, jež s nimi obývají jeden svět. Vždyť dokonce i učebnice, podle kterých v mládí studoval, popisovaly národ trollů jako necivilizované ignoranty.

Když přicházeli k průsmyku, Panamon je vyzval, aby zastavili, a sám postoupil o pár metrů kupředu a opatrně se rozhlédl po obou svazích tvořících soutěsku, jako by na druhé straně očekával nějaké nebezpečí. Chvíli se rozhlížel a pak poručil lhostejnému Keltsetovi, aby šel první a prohlédl průsmyk, jestli je pro průchod bezpečný. Obří troll se těžkými kroky odvalil daným směrem a za okamžik už se ztratil mezi kamenitými kopci. Panamon Sheu vyzval, aby se posadil a vyčkával. Na usměvavé zlodějově tváři se objevil domýšlivý výraz, kterým dával na odiv svou vychytralost, že nejdřív poslal na výzvědy trolla, aby se vyhnul léčkám, jež by mu mohli připravit Sheovi přátelé. Shea sám o sobě pro něj neznamenal hrozbu, a proto se s ním cítil bezpečně. Ale na druhou stranu správně tušil, že venkovanovi přátelé jsou natolik mocní, že jakmile se jim naskytne příležitost, zatočí s každým, kdo by chtěl mladíkovi zkřivit vlas. Čekali, než se jejich společník vrátí, a užvaněný dobrodruh se rozhodl, že Sheu obšťastní dalším divokým vyprávěním o dobrodružství, jaké zažil coby lupič na cestách. Sheovi však celé vyprávění připadalo nudné a únavné, nikterak se nelišící od ostatních lupičových zkazek. Panamon vychutnával každou svou historku, jako by byla první v pořadí, a ne pětistá. Zjevně se velice rád poslouchal a nepřipouštěl si, že jeho neustálé žvanění může někoho i obtěžovat. Shea tedy vyslechl další nesmyslné vyprávění se stoickým klidem a snažil se předstírat zájem, zatímco usilovně přemýšlel, co může být na druhém konci průchodu. Už museli být velmi blízko u hranic Paranoru, a proto se připravoval na to, že až tam dojdou, jeho společníci se vydají vlastní cestou a on se bude muset o sebe postarat sám. Jestli bude chtít přežít v tak nebezpečném kraji, vydaný na pospas všem nástrahám, bude muset co nejdříve najít své přátele. Byl si jistý, že Černý mág a jeho přisluhovači po něm budou neúnavně pátrat, a kdyby jej náhodou zastihli samotného, bez Allanonovy ochrany, znamenalo by to pro něj jistou smrt. Možná, že jeho přátelé už dávno dorazili na Druidštejn a už dávno mají ve svých rukou vzácný Shannarův meč. Možná, že už zvítězili i bez něj.

Náhle se z průsmyku vynořil Keltset a dal jim pokyn, aby jej následovali, protože cesta je bezpečná. Pospíchali tedy za ním a společně se vydali průsmykem. Prošli bez obtíží, a dokonce si všimli, že kdyby jim hrozilo nebezpečí, mohli by se schovat v malé jeskyňce, kterou Jannissonův průsmyk ukrýval. Naštěstí ji nevyužili. V okolí bylo ještě několik balvanů a náspů, za nimiž by se mohli nepřátelé schovat, ale žádný z nich by neukryl víc

než jednoho nebo dva lidi. Pochod průsmykem byl dosti dlouhý a našim třem cestovatelům trvalo téměř hodinu, než se dostali na jeho druhý konec. Ale cesta jim rychle utíkala díky nekonečným Panamonovým zkazkám. Když došli až k severnímu konci soutěsky, uviděli širokánské pláně, jež se táhly na sever; za nimi se rýsovaly vrcholky nějakého dalšího pohoří ubíhajícího k západu. Přímo z průsmyku došli poutníci na rozlehlou pláň na dně sedla, obklopenou horami a lesy a také vedoucí na západ. Po celé pláni vyrůstaly trsy světle zelené trávy, která se krčila na vysušené půdě. Sem tam někde vyrašily nízké keře.

I když bylo jaro, pláně se nezelenaly a všude byly vidět jen známky nepatrného, utajeného života. Čím víc se blížili Paranoru, tím víc se zdála Sheovi krajina smutnější a mrtvější.

Shea tušil, že už tam brzy budou. Panamon vedl malou skupinku směrem na západ a udržoval přiměřenou vzdálenost od okolních hor a lesů ve snaze předcházet nečekaným útokům nepřátel. Když se zvědavý venkovan zeptal, jak je ještě daleko na Paranor, červený vůdce se jen lišácky usmál a ujistil jej, že s každým krokem jsou mu blíž a blíž. Správně odhadl, že další vyptávání je úplně zbytečné, a proto rezignovaně přijal fakt, že bude kráčet dál v nevědomosti, až dokud se zloděj nerozhodne, že je pravý čas nezvaného hosta opustit. Shea se přestal zabývat myšlenkami na to, kde jsou, a místo toho si prohlížel okolní krajinu. Strohost a pustota plání jej fascinovala. Vše kolem bylo pro něj nové a neobvyklé a Shea se rozhodl, že si musí všechno ze svého putování zapamatovat. Vždyť se mu splnil dávný sen, o kterém spolu s Flickem tajně snili: uskutečnit báječnou cestu a prožít neuvěřitelná dobrodružství. Možná že celá jejich cesta skončí špatně a na jejím konci oba najdou smrt. Nebo se jim ani nepodaří získat meč — ale jediné, co mu nikdo nevezme, budou krásné vzpomínky a zážitky.

V poledne nastalo nesnesitelné vedro, všichni se potili a cesta ubíhala pomaleji. Měli smůlu, protože jediná schůdná cesta vedla přímo po odkryté pláni, a to bylo nepříjemné, neboť tam nejvíc pražilo slunce. Keltset šel poslušně několik kroků před nimi svým stále stejným, neúnavným krokem. V jeho bezvýrazné tváři jen svítily černé oči, které rozpalovalo horké slunce. Panamon konečně přestal vyprávět otřepané historky a soustředil se už jen na to, aby co nejdříve došli ke svému cíli a zbavili se Shey, kterého začal považovat za nechtěnou přítěž. Sám Shea už byl velmi unavený a vyčerpaný. Jeho síla a energie pomalu uhasínaly po nekonečném dvoudenním putování. Tři muži odhodlaně kráčeli přímo v nejprudším slunečním žáru po odkryté pláni, oči nehnutě upřené před sebe. Cesta se zdála nekonečná, ale Shea se oddaně spoléhal na Panamonovo správné vedení a doufal, že už brzy dorazí na Paranor. Slunce už se blížilo k západnímu obzoru, když přicházeli k výběžku severních hor, jež ležely po jejich pravé ruce. Zdálo se, že tam, kde hory končí, začíná nekonečná plochá pláň. Byla tak rozlehlá a prázdná, že Shea zřetelně viděl onu pomyslnou čáru, kde se země stýká s nebem. Opatrně se zeptal, jestli tohle jsou Streleheimské pláně. Panamon neodpověděl hned, chvíli se zamyslel a pak jen krátce přikývl.

Panamon Creel zřejmě nerad mluvil o místech, kudy právě procházeli, stejně jako o svých nejbližších plánech. Prošli sedlovitým údolím a dostali se až na východní okraj Streleheimských plání, které se táhly donekonečna někam hluboko na sever a na západ. Krajina přímo před nimi byla kamenitá a lesy po jejich levé straně kopcovité a husté. Celé údolí na ně působilo velmi nezvyklým dojmem a okolní krajina měla zvláštní atmosféru. V okolí tu bylo hodně nízkých keřů, několik jehličnatých zákrsků a ještě něco. Něco, co do této krajiny nepatřilo. Všichni si toho všimli současně a Panamon dal signál, aby se zastavili, a podezíravě zíral do krajiny před sebou. Shea mhouřil oči v ostrém odpoledním slunci, a aby lépe viděl, zastínil si tvář rukou. Viděl mnoho podivných hromad, které se válely po zemi všude kolem, několik set metrů daleko. Připadalo mu, jako by viděl podivné klády, kusy pestrobarevných látek a lesknoucí se sklo anebo kov. Nemohl přijít na to, co to před nimi vlastně je. Panamon hlasitě zavolal a čekal, že se jim dostane, nějaké odpovědi. Jako u vytržení pozorovali hejno, jež se spěšně a s děsivým vřískáním odlepilo od země

na obrovských černých křídlech. Skupinka letících bestií se od nich vzdalovala a oni jen nevěřícně zírali do pálícího slunce, dokud jim nezmizela z dohledu. Shea a Panamon zůstali stát jako vrostlí do země a stále se nemohli vzpamatovat z údivu. Zato Keltset popošel o několik metrů dopředu a opatrně se kolem rozhlížel. Potom se otočil a udělal několik posunků na svého červeně oděného kamaráda. Zloděj jen přikývl.

„Tady se odehrála nějaká bitva," oznámil krátce. „To před námi jsou mrtvá těla bojovníků."

Trojice poodešla blíž k ohavnému bitevnímu poli, kde se ještě nedávno odehrávala divoká potyčka. Shea se náhle zastavil, protože se ulekl, jestli tichá mrtvá těla nepatří jeho přátelům. Ony podivné předměty, které pozorovali z dálky, konečně začaly nabývaly obrysů. Jak se blížili ke středu bitevního pole, rozeznávali roztrhané vlajky a praporce. Lesklé předměty, jež považovali za sklo, nabyly tvaru mečů a zbraní, které se volně válely kolem nebo trčely z mrtvých těl. Ony chuchvalce látek byli mrtví muži, jejichž oblečení bylo prosáklé krví a jejichž bezvládná těla se teď opékala na prudkém slunci. Shea se zajíkl hnusem, když poprvé nasál mrtvolný zápach, kterým byl nasycený okolní vzduch. V uších mu intenzívně znělo bzučení much kroužících v hejnech kolem mrtvol. Panamon se na něj podíval a ušklíbl se. Bylo mu jasné, že pro malého venkovana to bylo první blízké setkání se smrtí a že na něj nikdy nezapomene.

Shea přemáhal nevolnost, která neustále hýbala jeho žaludkem, a s velkým sebezapřením vstoupil spolu s ostatními na krví zbrocenou půdu bitevního pole. Kolem leželo několik stovek mrtvých těl. Panamon se rozhlédl a zjistil, že se asi jednalo o náhodnou bitvu na život a na smrt, protože mrtvá těla se válela všude kolem v nesourodém chaosu. Kdyby se jednalo o regulérní bitvu, těla by ležela ve skupinkách a podle oddílů a seřazených šiků. Ihned si všiml skřetích vlajek a také mrtvých žlutých těl. Když si prohlédl i ostatní mrtvá těla bojovníků, ke svému údivu zjistil, že protivníky skřetů byli elfí rytíři.

Panamon se zastavil uprostřed bojiště a nevěděl, co má udělat a jak se zachovat. Shea byl v šoku a jenom s děsem ve tváři jezdil očima z jedné postavy na druhou, z mrtvého těla skřeta na mrtvého elfa a z otevřených nechutných ran na krví nasáklou půdu. V jediném okamžiku poznal, jak vypadá smrt, a byl z toho zděšen. Nebylo v ní ani trochu dobrodružství, žádný smysl či volba, nic než nechutný odpor a hrůza. Tito muži zemřeli zbytečně a nesmyslně, možná ani pořádně nevěděli, zač bojují a co je jejich posláním. Nic nestálo za takový masakr, zhola nic.

Keltset se náhle otočil ke svým společníkům, sehnul se a sebral ze země roztrhaný praporec. Byl na mnoha místech potrhaný a zakrvácený a měl vedví přelomenou rukojeť. Na vlajce byl vyobrazený mohutný strom s královskou korunou v rozlehlých větvích. Zdálo se, že Keltset je velmi rozrušený, a něco nesouvisle gestikuloval na Panamona. Ten se náhle zamračil, bleskově si prohlédl tváře mrtvých ve svém okolí a vydal se oklikou zpátky ke svému kumpánovi. Keltset se rozhlížel kolem a jeho hluboké černé oči kupodivu spočinuly na Sheovi. Zíral na něj, jako by jej na jeho tváři něco fascinovalo. Za okamžik k nim došel i Panamon a v jeho široké tváři byl neobvyklý ustaraný výraz.

„Jsme v pěkné kaši, můj příteli Sheo," oznámil suše, rozkročil se a podepřel se v bocích. „Na těch vlajkách jsou symboly královského elfího rodu Elessedilů, ke kterému patří i král Eventýn. Mezi mrtvými jsem jeho tělo nenašel, ale přesto mám špatný pocit. Jestli se něco stalo elfímu králi, mohlo by to způsobit další válku, takovou, jakou by nikdo nepřežil. Všechny země lehnou popelem!"

„Eventýn!" vystrašeně vykřikl Shea. „Ten přece hlídal severní hranice Paranoru proti..."

Prudce se zarazil ze strachu, že se nechal až příliš unést, ale Panamon Creel očividně neposlouchal a mluvil si dál sám pro sebe.

„Nechápu to. Proč by proti sobě bojovali elfové a skřeti na území, které nepatří nikomu z nich? Proč by Eventýn táhl s vojskem až tak daleko od své země? Museli přece pro něco bojovat. Nechápu proč..." a aniž dokončil větu, odmlčel se a udiveně se podíval na Sheu.

„Cože jsi to říkal? Co to bylo o Eventýnovi?"

„Nic," bránil se venkovan, „neříkal jsem nic..."

Vysoký zloděj Sheu prudce uchopil za košili pod krkem, přitáhl si ho k sobě co nejblíž, až se skoro dotýkali nosy, a prudce ho zdvihl ze země.

„Nesnaž se mě přechytračit, chlapečku!" Jeho tvář zrudla vzteky a oči se mu zúžily podezřením. „Ty o tom všem něco víš, tak mluv! Celou cestu jsem tě podezříval, že víš o těch kamenech mnohem víc, než tvrdíš, a že to nebyla náhoda, že tě skřetové zajali. Čas, kdy jsi mě vodil za nos, je pryč! Vysyp všechno, co víš!"

Ale Shea už nestihl odpovědět na jeho otázku. Zatímco visel ve vzduchu a marně zápasil se zlodějovým pevným sevřením, z nebe se náhle snesl černý stín, který se k nim nebezpečně přibližoval. Obrovská blanitá křídla zastínila slunečnou odpolední oblohu. Obrovské monstrum přistálo ve středu bitevního pole jen několik metrů od nich, hlavu úlisně skloněnou. Sheou při pohledu na okřídlenou nestvůru projel známý pocit, jako kdyby jej řezali ostrým nožem. Panamon Creel ještě zuřil, ale také se zvědavě ohlédl na náhlý stín, který zaclonil oblohu. Pomalu pustil Sheu a otočil se k podivnému příchozímu. Sheovi se začala třást kolena, krev mu ztuhla v žilách a všechny smysly otupěly zoufalým strachem. Poslední zbytky jeho odvahy byly rozprášeny příchodem tohoto tvora. Bytost před nimi byl jeden z nelítostných a a nepřemožitelných lebkonošů, věrných poskoků Černého mága! Už bylo pozdě na útěk, už ho našli — a to je Sheův konec.

Tvor přelétl krutýma krvavýma očima obřího trolla, který stál nehybně jako vytesaný z kamene. Potom se podíval na rudě oděného zloděje a až nakonec na malého venkovana. Zadíval se na něj tak pronikavě, jako by mu četl jeho vyděšené myšlenky. Panamon Creel, třebaže ještě omráčený úžasem při pohledu na okřídlené monstrum, neztratil hlavu a nezpanikařil. Postavil se odvážně ďábelskému stvoření a na jeho široké tváři se objevil známý lstivý úšklebek, který mu pomalu měnil rysy, když natáhl výstražně ruku před sebe.

„Ať si jseš co chceš za zrůdu, raději se drž od nás dál," ostře monstru pohrozil. „Jen si potřebuji něco vyřídit s tímto mužem a nerad bych..." Žhnoucí oči se do něj prudce zabodly, takže náhle nebyl schopen dál pokračovat. Překvapeně a v šoku zíral na černou bytost.

„Kde je meč, smrtelníku?" zaskřípal tvor pomstychtivě. „Cítím jeho přítomnost, rychle mi ho vydej!"

Panamon Creel se nechápavě zadíval na černého okřídlence a potom se ostře podíval na vyděšeného Sheu. Poprvé si uvědomil, že tahle černá obluda je z nějakého neznámého důvodu venkovanův úhlavní nepřítel. Byl to nebezpečný okamžik.

„Marně zapíráš, vím, že ho máš u sebe!" Ohlušující skuhrání se zlodějovi zarývalo až do morku kostí. „Vím, že ho má někdo z vás u sebe, a já meč musím získat! Je zbytečné se mnou bojovat, váš zápas už dávno skončil. Poslední dědic meče už byl dávno umlčen a zlikvidován. Musíte mi ho vydat!"

Panamon Creel oněměl údivem. Nechápal, o čem to ta hnusná černá obluda mluví, ale bylo mu jasné, že není vhodná doba mu o tom říkat. Okřídlené monstrum se stejně už dávno rozhodlo, že je všechny vyřídí, a na žádné vysvětlování nezbýval čas. Vysoký zloděj odvážně pozdvihl svůj bodák na ruce a špičkou se poškrábal na svém tenkém knírku. Potom se sebevědomě zasmál a krátce se podíval vedle sebe na nehybnou postavu svého obřího kamaráda. Oba instinktivně věděli, že bitva, která se za okamžik semele, bude na život a na smrt.

„Nebuďte pošetilí, smrtelníci!" zasyčela ostře obluda. „Na vás mi vůbec nezáleží, jde mi jen o meč. Mohu vás snadno vyřídit, dokonce i ve dne."

V Sheovi náhle zableskla jiskřička naděje. Vzpomněl si na to, jak jednou Allanon vyprávěl, že síly lebkonošů ve dne velmi slábnou, dokonce se se slunečním světlem mohou vytratit úplně. Možná že ti dva bitvami ostřílení bojovníci budou mít proti monstru nějakou šanci. Ale jak si představují, že zničí něco, co je nesmrtelné, co je jen duch mrtvé duše, nesmrtelný přízrak, který existuje v hmotné formě? Na několik okamžiků se nikdo z

nich ani nepohnul, až náhle bytost postoupila o krok dopředu. V jediné vteřině vytasil vycvičený Panamon Creel svůj ostrý široký meč a připravil se k útoku. Obrovský Keltset se také pohnul o několik kroků vpřed a změnil se z nehybné sochy na dokonalý svalnatý bojující stroj, těžkou palici v ruce, nohy pevně zapřené do země. Lebkonoš na minutu zaváhal, jeho hořící oči se zlostně podívaly na neohroženého skalního trolla a pozorně si ho prohlížely. Potom se jeho krvavá tvář nečekaně rozšířila úžasem.

„Keltset!"

Všichni se podivili, odkud lebkonoš obra zná. Byla to jen nepatrná vteřinka, kdy se v zlostném oku zableskla jiskra nevíry, navlas podobná té, která svítila z očí Panamona Creela. Veliký troll zaútočil náhle a s nečekanou rychlostí. Nebezpečný kyj v obrově pravé ruce zasvištěl vzduchem a zasáhl lebkonoše přímo do kostnaté hrudi. Panamon na nic nečekal, odlepil se ze svého místa a vyrazil proti přízraku, meč namířený ostřím na lebkonošův krk a hruď. Ale nebylo tak jednoduché vyřídit tu ohavnou bytost, která přiletěla ze Severní země. Obluda se rychle vzpamatovala z nečekaného obrova útoku, sekla tlapou s drápy po Panamonovi a srazila ho k zemi. V dalším okamžiku se začalo z rudě planoucích očí čadit a vyšlehlo z nich několik jasných paprsků přímo na zloděje. Ten ale na nic nečekal, překulil se na stranu a plamen ho nepatrně ošlehl, propálil mu jeho červenou kamizolu a znovu ho srazil k zemi. Ještě dřív, než si útočník mohl vybrat další terč svého útoku, přihnal se Keltset a mohutnou ranou obludu uzemnil. Ve vražedném sevření se kutáleli a bojovali na krví zkropené zemi. I když lebkonoš v porovnání s trollem vypadal jako malý netopýr, souboj byl poměrně vyrovnaný. Panamon Creel mezitím poklekl a potřásal hlavou, aby se mu v ní rozjasnilo a pročistily se mu všechny smysly. Shea poznal, že jestli teď nezasáhne, všechno skončí velmi špatně, a proto se zoufale vrhl k oslabenému zloději a zatřásl s ním.

„Kameny!" Divoce vykřikl. „Musíš mi dát ty kameny a já už vím, jak pomoci!"

Poražená tvář se k němu otočila, bylo vidět, že zloděj přemýšlí, ale potom se mu do očí znovu vplížil známý zlostný pohled a Panamon Sheu rozčileně odstrčil.

„Buď zticha a raději se drž stranou," zaburácel, s námahou se vyšplhal na nohy a postavil se. „Teď není čas na nějaké triky, přítelíčku. Raději se schovej."

Znovu sebral svůj spadlý meč a pospíchal na pomoc příteli. Naprázdno se snažil zaseknout meč do kápě zahaleného lebkonoše. Dlouho trval souboj mezi těmi třemi, jako hromada šatů se zmítali sem a tam po celém bitevním poli a naráželi na těla padlých skřetů a elfů. Panamon neměl zdaleka tolik sil jako ostatní dva, ale byl rychlý a extrémně odolný. Vypadalo to, jako by předváděl nějaký tanec, když se vyhýbal paprskům, jež k němu neúnavně vysílal lebkonoš. Vždy v pravém okamžiku uhnul, a tak se vyhnul smrtelnému zásahu pronikavého žáru. Keltset byl pro přízrak rovnocenným soupeřem a zpracovával ho s takovou silou, že i magickými silami vládnoucí lebkonoš začínal být zoufalý. Trollova drsná kůže byla na několika místech propálená a rozseknutá, ale obr si z toho moc nedělal a s vervou se rval dál. Shea chtěl svým druhům nějak pomoci, ale v porovnání s nimi byly jeho síly jen nepatrné a jeho zbraně také. Kéž by se tak dostal ke kamenům...

Nakonec se oba smrtelníci pomalu, ale jistě začali unavovat pod palbou stále se opakujících divokých útoků nelidské bytosti. Jejich útoky byly stále slabší a oni si pomalu uvědomovali, že lidská síla sama o sobě nedokáže zničit tohoto nesmrtelného útočníka. Bylo zřejmé, že tuto bitvu prohrají. Náhle zavalitý Keltset zavrávoral a sklouzl na jedno koleno. Lebkonoš k němu okamžitě přiskočil a ostrými pařáty nechráněného trolla podrápal od krku až do pasu a srazil ho k zemi. Panamon zuřivě zařval a divoce se vrhl na přízrak. Ale ten, jako by útok očekával, vyslal paprsky z obou očí. Zloděj bohužel dostal přímý zásah, upustil svou zbraň a na okamžik se ocitl vydán na pospas nestvůře. Vyslanec Černého Mága nečekal a ihned zaútočil. Přišlápl zlodějovu ruku s bodákem a z očních štěrbin mu vyšlehl další příval rudých paprsků, které muže zasáhly přímo doprostřed hrudi. Bezmocným Panamonovým tělem probíjely od hlavy až k hrudi malé

výboje, až muž zůstal nehybně ležet v bezvědomí. V okamžiku, kdy se lebkonoš chystal zloděje zasáhnout posledním smrtelným útokem, Shea přes všechen svůj strach popadl oštěp ležící na zemi a vší silou ho vrhl na útočníkovu hlavu. Oštěp zasáhl ďábelskou tvář plnou silou. Ruce s dlouhými červenými drápy se zvedly k obraně příliš pozdě, a přízrak sebou nyní zlostně zmítal ve snaze obnovit své síly a znovu nabýt rovnováhu. Panamon stále ležel nehybně na zemi, ale odolný Keltset se vzchopil, sevřel kostnatou hlavu do pevného stisku a snažil se z černého zla vytřást za každou cenu život.

Zbývalo jen několik vteřin, než přízrak zase nabyde sil a osvobodí se. Shea rychle pospíchal k Panamonovi a křičel na něj, ať rychle vstane. Ležící postava mu odpověděla s nadlidským odhodláním, ale když se zloděj snažil zvednout, byl natolik vyčerpaný, že znovu padl zpátky na zem. Shea k němu rychle přiskočil, třásl s ním ve snaze probrat ho z bezvědomí a křičel, ať mu rychle dá elfeíny. Venkovan zoufale ječel, protože v této chvíli je mohly zachránit jen ony! Byly jejich jediná šance na přežití. Rychle se podíval na oba temné bojovníky a ke své hrůze zjistil, že Keltsetovi pomalu ubývají síly a povoluje pevné sevření kostnaté hlavy. Za několik vteřin už bude to ohavné stvoření zase na svobodě a to bude jejich konec. Náhle si Shea všiml, že ve zkrvavené Panamonově dlani se objevil malý kožený váček, a Sheovi se konečně podařilo získat své vzácné kameny.

Malý venkovan odstoupil od zlodějova padlého těla, rozvázal řemínky na váčku a vysypal si na dlaň tři bleděmodré kamínky. V tom okamžiku se lebkonoš vyprostil z Keltsetova pevného sevření a otočil se, aby dovršil smrtelný souboj. Shea divoce vykřikl, napřáhl otevřenou dlaň s kameny směrem k útočníkovi a vroucně si přál, aby mu jejich zázračná síla pomohla. Jakmile se zvědavý přízrak otočil, aby zjistil, co se děje, vyšlehl z kamenů oslňující modrý paprsek. Pro Lebkonoše už bylo pozdě uvědomit si, že se právě setkal s posledním Shannarovým dědicem, který v tu chvíli probudil k životu nekonečnou sílu elfeínů. Bylo pozdě soustředit se na venkovana a vyslat k němu smrtelné rudé plameny z očí. Mohutné modré světlo útok ihned zastavilo a odrazilo. Vzduch proťal obrovský proud energie, jež mířila k černé postavě. Světlo zasáhlo nehybné monstrum ostrým nárazem, sevřelo lebkonošovo smrtelné tělo a snažilo se oddělit jeho černou duši od hmotné schránky. Bytost ječela v agónii a kvílela nad zničujícím účinkem síly, která ho pomalu stravovala. Keltset se vratce postavil, vzal ze země oštěp, rozpřáhl se, sebral zbytek svých sil a s mohutným křikem zbraň zabodl do černých lebkonošových zad. Přízrak ze Severu se otřásl, zkroutil se do spirály a s posledním zoufalým výkřikem se pomalu sesul k zemi. Černé tělo se v okamžiku, kdy dopadlo na zem, začalo pomalu rozpouštět a vsakovat do půdy. V několika dalších vteřinách už na místě, kde dobojoval lebkonoš, nebylo nic jiného než hromádka černého popele. Shea nehybně stál s kameny na dlani a paprsek, který z nich stále ještě šlehal, mířil na tu ubohou hromádku prachu. Pak jako rozfoukávaný větrným vírem se od země odlepil a vznesl černý dým a promíchal se s průzračným vzduchem. V jediném okamžiku modré světlo pohaslo a bitva byla u konce. Tři smrtelníci na sebe zírali jako nehybné sochy v naprostém tichu a prázdnotě na zkrvavělé půdě plání.

Dlouho se nikdo z nich nepohnul; stáli ještě omráčeni náhlým zvratem v předem prohrané bitvě. Shea i Keltset zírali na místo, kde ležely zbytky černého popela, jako by očekávali, že se znovu probere k životu. Panamon Creel ležel na boku, podepřený o loket a nepřítomně hleděl před sebe ve snaze sesumírovat si v hlavě to, co se právě stalo. Konečně Keltset váhavě vykročil směrem k malé hromádce popela, která zbyla z nebezpečného lebkonoše a prohrabal ji špičkou boty, jako by prohlížel, jestli z něj ještě něco nezůstalo. Shea se na něj tiše díval a mechanicky zasunul tři modré elfeíny do koženého váčku, utáhl řemínky a bezpečně jej uložil zpátky do přední kapsy své tuniky. Potom si vzpomněl na Panamona a rychle se k němu otočil, aby zjistil, jak dalece je zloděj zraněný. Ale odolný Jihozemec se už dávno posadil a svýma hlubokýma hnědýma očima zkoumavě pozoroval venkovana. Keltset také rychle pospíchal ke svému zraněnému příteli a jemně mu pomohl na nohy. Muž byl na mnoha místech popálený a pořezaný a v jeho

tváři a na hrudi se místy černaly olysalé ostrůvky, ale jak se zdálo, neměl nic zlomeného. Podíval se krátce na Keltseta, potom setřásl jeho silnou ruku, která ho podpírala, a namířil si to přímo k čekajícímu Sheovi.

„Nakonec jsem se v tobě přece jen nezmýlil," zavrčel a přitom kroutil hlavou a ztěžka dýchal. „Věděl jsi mnohem víc, než jsi nám prozradil, zvláště co se týkalo těch modrých kamínků. Proč jsi mi už od začátku neřekl pravdu?"

„Neposlouchal bys mě," namítl Shea krátce. „Kromě toho, tys mi také neřekl celou pravdu o sobě ani o Keltsetovi." Na chvíli se odmlčel a pohlédl na obrovského trolla. „Myslím, že o něm také skoro nic nevíš."

Zničený zloděj se na venkovana nedůvěřivě podíval a na jeho širokou tvář se pomalu prodral srdečný úsměv, ještě zdůrazňující jeho sličný obličej. Vypadalo to, jako by zloděj náhle pochopil celý humor dané situace. Shea si však všiml, že se v jeho tmavých hnědých očích zableskl i zlomek váhavého respektu, kterým svého malého společníka upřímně zhodnotil.

„Asi máš pravdu. Také si začínám myslet, že o něm moc nevím. Původní milý úsměv se zvrhl do lišáckého úšklebku a zloděj propukl v nevázaný srdečný smích. Podíval se krátce na drsnou bezvýraznou tvář skalního trolla a potom zpátky na Sheu.

„Zachránil jsi nám životy, Sheo, a to je pro nás dluh, který ti jen těžko budeme mít možnost splatit. Začnu tím, že uznávám, že kameny jsou tvé — můžeš si je nechat. Už se o to s tebou nikdy nebudu přít. A co víc, na svou čest ti slibuji, že kdykoliv budeš potřebovat můj meč nebo mé vědomosti, stačí říct a jsem ti k službám."

Potom unaveně umlkl, zalapal po dechu a otřásl se bolestí ze zranění, které mu způsobily rudé paprsky. Shea k němu rychle přiskočil na pomoc, ale vysoký zloděj jej zarazil a jen zavrtěl hlavou.

„Myslím si, Sheo, že my dva bychom mohli být nejlepšími přáteli," zamumlal vážným hlasem. „Ale nemůžeme se přátelit, pokud před sebou budeme mít tajemství a vzájemně si něco zamlčovat. Myslím, že mi dlužíš vysvětlení stran těch kamenů, té příšery, která málem ukončila můj život a mou úspěšnou kariéru, a toho meče, který jsem nikdy neviděl. Na oplátku ti zase já objasním některá, abych tak řekl, nedorozumění, která se týkají mě a Keltseta. Souhlasíš?"

Shea se na něj podezřívavě zadíval a snažil se něco vyčíst v mužově znavené tváři. Nakonec ale souhlasně přikývl, dokonce se i chabě usmál.

„Bůh tě vedl, Sheo," poznamenal Panamon srdečně a poplácal venkovana po hubených zádech, načež se zhroutil, oslabený rozsáhlou ztrátou krve a nevolností z toho, jak rychle vstal. Ostatní dva muži k němu rychle pospíchali a navzdory zlodějovým protestům, že je v pořádku, jej přinutili ležet. Obrovský Keltset mu potom navlhčeným plátnem otřel začouzenou tvář, jako citlivá matka svému nemocnému dítěti. Shea se ani nestačil divit, jak rychle se Keltset změnil z nezničitelného bojujícího stroje na něžnou a starostlivou ošetřovatelku. Bylo v něm něco neobvyklého a výjimečného a Shea měl náhle pocit, že to není náhoda, že jej potkal, a že je určitě nějakým zvláštním způsobem spojený s Černým mágem a s celou výpravou za Shannarovým mečem. Určitě to nebylo jen náhodou, že jej lebkonoš poznal. Ti dva už spolu museli bojovat někdy v minulosti a zcela jistě se nerozešli jako přátelé.

Panamon nebyl v bezvědomí, ale bylo jasné, že je příliš slabý, než aby vydržel ujít po svých nějakou delší cestu. I když se několikrát marně pokoušel vstát, vždy se přiřítil starostlivý Keltset, který nemocného znovu položil na zem. Neoblomný zloděj se neodbytně dožadoval, aby mohl vstát a pokračovat v cestě, ale bylo to zbytečné. Nakonec poznal, že to je k ničemu, a aspoň rezignovaně poprosil Keltseta, aby jej odnesl do stínu, že by si rád na chvíli zdřímnul a odpočinul. Shea se rozhlédl kolem po holé pláni a rychle si uvědomil, že zrovna tady žádný stín nenajdou. Jediné stinné místo, kam by se mohli uchýlit, leželo dál směrem na jih — a to už byly lesy okolo Druidštejna, jež tvořily hranice Paranoru. Panamon sice už dřív naznačil, že ho nikdo nedostane do blízkosti Paranoru,

ale teď byl tak zesláblý, že nebylo vhodné se ho ptát. Shea ukázal na lesy na jihu, vzdálené od nich asi míli, a Keltset jen souhlasně přikývl. Zraněný muž si všiml, kam Shea ukazuje, a zoufale vykřikl, že raději zemře tady horkem, než aby jej odnesli do těch hroznych hvozdů. Shea se ho snažil rozumně přesvědčit, že od jeho přátel mu nehrozí sebemenší nebezpečí a že se nemusí bát. Ale to bylo zřejmě zlodějovi úplně jedno, jen mlel pořád dokola něco o příšerných historkách, které se vyprávějí o Paranoru. Shea se tomu musel hlasitě zasmát, když si vzpomněl na Panamonovy zkazky o všech těch strastiplných dobrodružstvích, která překonal. Zatímco si ti dva povídali, Keltset pomalu vstal a zkoumavě se rozhlížel po okolní krajině. Podezíravě se k nim nahnul, přerušil gestem jejich žvatlání a dal ostrý signál Panamonovi. Zloděj zbystřil, z tváře mu vymizela všechna barva a krátce přikývl. Shea chtěl vstát, ale zloděj ho strhl k zemi.

„Keltset si před chvílí všiml, že se k nám něco z jihu blíží. Bohužel odsud není poznat, co to je — je to přesně uprostřed bitevního pole, v polovině cesty mezi námi a lesem."

Shea okamžitě zbělel strachy jako křída.

„Raději si připrav své kameny pro případ, že bychom je potřebovali," tiše poručil zloděj a v jeho hlase zazněla obava, že se blíží další lebkonoš, který se schovává v bitevním poli a čeká, až se setmí, aby mohl v plné síle zaútočit.

„Co budeme dělat?" zeptal se Shea stísněně a křečovitě sevřel vzácný váček.

„Vyřídíme ho ještě dřív, než vyřídí on nás. Nic jiného nám nezbývá," oznámil podrážděně Panamon a pokynul Keltsetovi, aby mu pomohl vstát.

Zavalitý troll se k němu sehnul a opatrně nadzdvihl Panamona v kolébce svých obrovských paží jako peříčko. Shea sebral po cestě zlodějův odhozený široký meč a pomalu se vydal za Keltsetem, který kráčel k jihu obezřetně a volným krokem. Během chůze, jak bylo Panamonovým dobrým zvykem, je neustále oblažoval svými historkami a přitom volal na Sheu, aby se nezdržoval příliš pozadu, a plísnil Keltseta, že je ve své funkci nosiče raněných příliš hrubý. Shea se pomalu loudal za svými druhy a vyděšeně se rozhlížel, jestli neuvidí nějaký pohyb na jih od nich, který by mu naznačil, odkud přesně nebezpečí hrozí. V pravé ruce pevně tiskl malý kožený váček s elfeíny, jejich jedinou účinnou zbraň proti Černému mágovi. Ušli asi sto metrů od místa, kde se odehrála jejich bitva s lebkonošem, když tu náhle Panamon přikázal, aby zastavili, a trpce si začal stěžovat na zraněné rameno. Keltset opatrně postavil svého druha na zem a narovnal se.

„Mé rameno vám nikdy neodpustí tu bezohlednou nevšímavost, s jakou se chováte k jeho tkáním a kostem," zahuhlal Panamon Creel nazlobeně a významně se podíval na Sheu.

V jediném okamžiku venkovan pochopil, že se právě dostali k nebezpečnému místu, a proto opatrně povolil řemínky a vysypal si do dlaně elfeíny. V tu chvíli už stál Keltset po boku svého strachy oněmělého druha a v ruce si pohrával s těžkým kyjem. Shea se bleskově rozhlédl kolem a upřel zrak přímo na keř před nimi, za kterým tušil zradu. Srdce mu poskočilo až do krku ve chvíli, kdy se v keři neobratně pohnulo několik větviček.

Keltset na nic nečekal a vyrazil. Udělal ostrý výpad a skočil přímo doprostřed křoví a ztratil se z dohledu.

Kapitola 20

To, co následovalo, se dá přirovnat jen k divokému reji. Z křoví se ozvalo zakvílení a celý keř se začal od základu třást. Panamonovi se s velkou námahou podařilo pokleknout a rychle zavolal na Sheu, aby mu hodil jeho plochý široký meč, který užaslý venkovan stále ještě křečovitě svíral v levé ruce. Shea stál jako vrostlý do země a v druhé ruce pevně držel vzácné elfeíny. Strnule a s hrůzou čekal na útok, který, jak si byl jistý, za okamžik přijde z keře od neznámé bytosti. Panamon se meče nedočkal a nakonec v beznadějném vyčerpání upadl zase na zem, neschopný přilákat Sheovu pozornost ani k němu dojít. Z křoví se ozvalo ještě několik výkřiků, potom ozvěny dutých ran a nakonec nastalo ticho. Za chvilku vylezl nezničitelný Keltset a volně si pohrával s těžkým kyjem. V druhé ruce držel svíjející se zkroucené tělo žlutého skřeta, jehož krk tkvěl v pevném sevření obrovy tlapy. Sukovité žluté tělo vypadalo v porovnání s trollovým jako dětské. Zajatec sebou házel do všech stran jako nějaký poblázněný had, který se snaží ulovit svůj vlastní ocas, ale proti svému velkému uchvatiteli neměl nejmenší šanci. Skřet zřejmě patřil mezi lovce, kteří nosili jednotný kožený oděv, lovecké boty a tlustý opasek s pouzdrem na meč. To teď bylo prázdné, takže — jak si Shea správně sesumíroval — byl souboj v křoví tak divoký proto, že se Keltset snažil tohoto malého človíčka odzbrojit. Keltset přistoupil k Panamonovi, který se vzmužil a konečně se posadil, a přistrčil zmítajícího se zajatce blíž ke zloději, aby si jej mohl lépe oťukat.

„Pusťte mě, nechte mě jít, varuji vás!" křičel rozzuřený skřet. „Nemáte právo! Nic jsem vám neudělal! Dokonce ani nejsem ozbrojený, jak vidíte. Pusťte mě!"

Panamon Creel si pobaveně drobného zajatce změřil a s ulehčením zavrtěl hlavou. Když se skřet dál hájil a škemral o propuštění, zloděj už se neudržel a konečně vyprskl v hřmotný smích.

„Co to je za hrozného nepřítele, Keltsete! Proč jsi tak strašlivého nepřítele bral do zajetí? To ale musel být boj! Ha, ha, nemohu tomu uvěřit! A my jsme si mysleli, že to je další z těch okřídlených potvor!"

Shea nebyl ani překvapený ani pobavený setkáním se žlutým válečníkem, protože při svém putování po Anaru se s jemu podobnými tvory už setkal. Byli velmi nebezpeční a velice silní, zkrátka nepřátelé, jaké by ani v nejmenším nenazval neškodnými. Panamon se pobaveně rozhlédl kolem, a když uviděl na Sheově tváři naprosto vážný výraz, nechal dalšího škádlení nového zajatce a věnoval se chlapci.

„Tak už se nezlob, Sheo. Pro mě je to spíš zvyk než hloupost, když se takovým věcem směju. Musím se jim smát, abych si udržel svou příčetnost a nezešílel z toho všeho. Ale už toho bylo dost. Copak uděláme s tímhle naším novým kamarádíčkem, co?"

Skřet se s obavami podíval na muže, který se přestal smát, a doširoka vyvalil strachy oči, když Panamon ztišil hlas a něco šeptal.

„Prosím vás, nechte mě jít," úpěnlivě prosil. „V klidu odejdu a nikomu o vás neřeknu. Udělám pro vás, cokoliv mi přikážete. Když mě pustíte, můžeme se stát přáteli."

Keltset ještě pořád svíral zajatého skřeta pod krkem a držel ho asi půl metru nad zemí těsně před Sheou a Panamonem. Protože malý žlutý přítelíček začal pomalu modrat a lapat po dechu, Panamon lehce pokynul obrovi a skalní troll povolil stisk a pustil svou oběť na zem. Stále ale skřeta držel, aby mu zabránil v útěku. Na okamžik ho nechali, aby jim v klidu vylil srdce a předložil své prosby a námitky. Potom se vychytralý zloděj otočil k Sheovi, mrkl na něj a vrátil se zpět k zajatci, zamračil se a přimáčkl mu hrot bodáku na levé své ruce přímo ke žlutému krku.

„Nevidím žádný rozumný důvod pro to, abychom tě nechali žít a propustili tě, skřete," oznámil výstražně. „Myslím, že nejlepší pro nás pro všechny bude, když ti hned tady

podříznu krk, a potom si už nikdo z nás o tebe nemusí dělat žádné další starosti."

Shea nechtěl věřit svým uším, ale nedokázal poznat, jestli zloděj mluví vážně. Rozhodnost v jeho hlase však byla nepopiratelná. Vyděšený skřet jen polkl, sepnul před sebou ruce a začal prosit a křičet o milost. Vzlykal a naříkal, až se za něj Shea skoro začal stydět. Panamon se ani nepohnul, jen klidně seděl a díval se na zoufalou a strachy staženou tvář vyděšeného cizince.

„Ne, prosím, zapřísahám vás, nezabíjejte mě," vzlykal skřet jako smyslů zbavený a jeho široce otevřené zelené oči přejížděly z jednoho na druhého. „Prosím vás, nechte mě žít, mohl bych se k vám připojit, mohu vám být nápomocný! Mohu vám říct o Shannarově meči! Dokonce bych vám jej mohl i opatřit!"

Shea sebou při neočekávané zmínce o meči trhl a položil ruku na široké Panamonovo rameno.

„Takže ty nám můžeš říct něco o meči, je to tak?" Zlodějův ledový hlas dával jasně najevo, že se skřetovi naskýtá poslední šance. Naproti tomu Sheu absolutně ignoroval. „Takže co nám můžeš říct?"

Rozložitá postava žlutého skřeta sebou přestala zmítat a jeho oči zase nabyly normální velikosti. Správně vycítil, že teď, nebo nikdy — že se mu právě naskytla šance, jak si zachránit život. Shea si ve výrazu jeho tváře všiml i něčeho dalšího, co nedokázal přesně definovat. Bylo to něco jako lišácká prohnanost, která prosvitla, když se skřet na okamžik uvolnil a přestal kontrolovat své pečlivě střežené pocity. Neznámý pocit stejně rychle zmizel, jako se objevil, a nahradil ho výraz absolutní oddanosti a bezmocnosti.

„Jestli chcete, mohl bych vás zavést přímo k tomu vzácnému meči," zašeptal rychle, jako by je někdo mohl slyšet. „Mohu vás zavést přímo na místo, kde teď je, pokud mě ovšem necháte na živu!"

Panamon pomalu odsunul ostrý ocelový bodák své ruky z mohutného krku žlutého skřeta. Na místě, odkud se odlepilo jeho ostří, zůstala malá ranka a z ní vytékal tenký pramínek krve. Keltset se ani nepohnul a nedával na sobě znát žádný zájem stran toho, co se kolem dělo. Shea se snažil Panamona upozornit, jak by jim mohl být skřet prospěšný — znamenal pro ně vlastně novou naději, jak se dozvědět něco nového o Shannarově meči a snadněji jej najít. Uvědomil si však, že zloděj se rozhodl udržoval skřeta neustále v nejistotě. Venkovan si nebyl jistý, jestli Panamon Creel něco tuší o celé legendě. Zatím dal zloděj najevo jen nepatrný zájem o ostatní rasy a z jeho chování se nedalo vyčíst, jestli vůbec kdy o Shannarově meči slyšel. Zlodějovy stažené rysy se nepatrně uvolnily, po tváři se mu rozlil známý falešný úsměv a očima si přeměřoval stále ještě pochybujícího zajatce.

„Jakou má ten meč cenu, skřete?" zeptal se zlehka a vychytrale. „Dostal bych za něj dost zlata?"

„Pro nevhodné lidi je úplně bezcenný," prohlásil skřet a potom horlivě přikývl, „ale znám i takové, co by za něj zaplatili a dali všechno na světě, jen aby se jim dostal do rukou. V Severní zemi je..."

Náhle umlkl, jako by se lekl a uvědomil si, že už toho řekl až moc. Panamon se lišácky zazubil a pokynul Sheovi.

„Tenhle skřet tvrdí, že bychom z toho mohli vytřískat nějaké peníze," ušklíbl se tiše, „a skřet by přece nelhal, že ne, skřete?" Žluťák vehementně zavrtěl hlavou s křečovitým úsměvem na tváři. „No, možná, že bychom tě mohli nechat naživu tak dlouho, dokud nedostaneme něco, začbychom tě mohli se ziskem vyměnit. Nikdy bych jen tak lehkomyslně neodhodil šanci vydělat si nějaký peníz anebo prostě uspokojit své vrozené touhy, které mě nutí podříznout krk každému skřetovi, co se mi dostane pod ruku. Co ty na to, skřete?"

„Myslím, že si dokonale rozumíme, přesně znáte moji hodnotu," zakňučel malý přítel íček, poklekl a sehnul se dolů k usmívajícímu se zlodějovi. „Mohu vám pomoci a můžu z vás udělat boháče. Můžete se na mě spolehnout."

Panamon se teď spokojeně široce usmíval, uvolněně seděl na zemi a zdravou rukou

poplácával skřeta po malém rameni, jako by byli nejlepší přátelé. Několik minut hladil skřetovi shrbené rameno, jako by chtěl zajatce uklidnit, že mu už nic nehrozí, a potom na ujištěnou přikývl. Rozhlédl se kolem, podíval se na skřeta, potom na Keltseta a nakonec na Sheu a zase zpátky v opačném pořadí. Několik minut na ně rozjařeně zíral.

„Tak, a teď nám řekni, co tady děláš sám bez ostatních, skřete?" vypálil Panamon za okamžik. „Jak že se vlastně jmenuješ?"

„Jmenuji se Orl Fane. Jsem bojovník pelleského klanu z horního Anaru," odpověděl horlivě. „Já... byl jsem vyslán z Paranoru jako kurýr a došel jsem až na tohle bitevní pole. Všichni už byli mrtví, takže jsem už nemohl zprávu doručit. Potom jsem uslyšel vás a schoval jsem se. Myslel jsem, že jste... elfi."

Odmlčel se a se strachem se podíval na Sheu, v jehož chlapecké tváři neomylně rozeznal výrazné elfí rysy. Shea se ani nepohnul a jen vyčkával, co podnikne Panamon Creel. Ten se s pochopením podíval na vyděšeného skřeta a přátelsky se na něj usmál.

„Orl Fane, říkáš, z pelleského klanu?" opakoval po něm vysoký zloděj pomalu. „Hm, to je známý klan lovců a statečných bojovníků." Jenom potřásl hlavou, jako by v duchu nad něčím usilovně přemítal, a znovu se otočil na zmateného skřeta. „Orl Fane, jestli chceš, abychom si vzájemně prokázali nějaké služby, musíme si navzájem důvěřovat. Lži by nám mohly jenom překážet při utužování našeho nového přátelství. Jestli jsem si správně všiml, na bojišti byly i praporce pelleského klanu, tedy praporce tvého mateřského klanu. Kdybys byl od nich, musel bys být s nimi, když bojovali."

Skřet zůstal beze slova stát a do zelených očí se mu znovu začala plížit směs strachu a pochybností. Panamon se na něj usmál ještě mileji než předtím a pokračoval.

„Jen se na sebe podívej, Orl Fane. Máš na sobě krvavé skvrny a ošklivou ránu na čele hned u linie vlasů. Proč před námi schováváš pravdu? Tys tady měl také bojovat, viď?" Přesvědčivý zlodějův hlas způsobil, že všichni přísedící začali souhlasně přikyvovat a Panamon se rozverně zachechtal. „Samozřejmě, že jsi tady byl, Orl Fane. Když přitáhli i elfové, bojovali jste a ty jsi byl zraněn. Možná, že jsi byl i v bezvědomí, a tak jsi tady ležel, dokud jsme nepřišli my. Bylo to tak, viď?"

„Ano, takhle to bylo," přikývl skřet horlivě.

„Ne! Takhle to nebylo!"

Nastal okamžik strnulého ticha. Panamon se stále ještě usmíval a Orl Fane se zmítal v bouři emocí. V očích měl ještě stopy pochybností a rty našpulené do křečovitého šklebu. Shea se na oba muže zvědavě podíval, protože nechápal, co se to tady mezi nimi odehrává.

„Poslouchej mě, ty malá prolhaná kryso!" zaburácel Panamon a z jeho tváře se náhle vytratil přívětivý úsměv. Jak promluvil, rysy mu ztvrdly, hlas mu znatelně ochladí a dostal výhružný tón. „Od samého začátku jsi nás vodil za nos! Přece člen pelleského klanu by měl na oděvech jeho symboly, a ty nemáš žádné! Nebyl jsi zraněný v bitvě, to malé škrábnutí na čele je na bitvu příliš nepatrné. Jsi jen ten, co se živí zdechlinami, hnusný dezertér, viď? Že mám pravdu?"

Zloděj popadl skřeta za košili pod krkem a zatřásl s ním tak mohutně, až Shea slyšel, jak mu v puse cvakají zuby. Zmatený zajatec se snažil znovu popadnout dech a jen nevěřícně vzdychl nad náhlým zvratem událostí.

„Ano! Ano!" vyhrkl ze sebe nakonec a Panamon jej rychlým odkopnutím odhodil zpátky směrem ke Keltsetovi, který byl neustále ve střehu.

„Jsi dezertér, utekl jsi od svých vlastních lidí," vyštěkl Panamon znechuceně. „Jsi nejpodlejší a nejnižší žijící druh, který chodí, tedy spíš plíží se po zemi — dezertér! Prolézal jsi tohle bitevní pole a živil ses na padlých. Okradl jsi je. Tak kde to máš, Orl Fane? Sheo, běž se podívat do křoví, kde jsme ho našli."

Jakmile se Shea pohnul směrem ke křoví, zmítající se skřet vydal snad nejděsivější bezmocné zavytí, jaké Shea kdy slyšel. Pomyslel si nejprve, že mu Keltset nemilosrdně zakroutil krkem. Panamon se jen usmál a pokynul venkovanovi, aby dál pokračoval

směrem ke křoví. Teď si byl jistý, že skřet něco v keřích schovává. Shea se prodral hustými větvemi až doprostřed křoví a pozorně se rozhlédl, jestli nezahlédne nějaké známky po vaku nebo úkrytu. Země v křoví byla udusaná a některé větve byly úplně utrhané a polámané po souboji mezi skřetem a Keltsetem. Na první pohled nebylo nic podstatného vidět, a proto křoví několikrát pořádně prošmejdil. Už se chtěl vzdát, když si jen tak letmo všiml něčeho částečně zahrabaného do listí a do hlíny pod větvemi. Vytasil svůj lovecký nůž a s jeho pomocí vyhrabal dlouhý pytel, ve kterém byly nějaké kovové předměty, jež o sebe cinkaly, jak je doloval ze země. Rychle zavolal na Panamona, že něco objevil, což u zajatce vyvolalo novou vlnu nářku a vzdychání. Shea pomalu vyprostil celý podlouhlý pytel, potom jej vynesl z křoví a položil před své druhy. Orl Fane sebou zmítal jako posedlý, až ho Keltset musel držet pevně oběma rukama.

„Ať je v tomhle pytli cokoliv, je to určitě pro našeho nového přítelíčka dost důležité," ušklíbl se Panamon na Sheu a natáhl se k vaku.

Shea se postavil po jeho boku a zíral mu přes rameno, jak obratně rozvazuje kožené pásky a šmátrá vevnitř v tmavém pytli. Náhle, jako by se červeně oděný zloděj rozmyslel, popadl pytel za opačný konec, otočil vak vzhůru nohama a vysypal jeho obsah na holou zem. Ostatní zvědavě přihlíželi a pozorně si prohlíželi jednu věc po druhé.

„Jenom haraburdí," zabručel Panamon Creel po krátké prohlídce. „Je to jenom haraburdí. Tenhle skřet je příliš hloupý na to, aby se namáhal a konečně ukradl něco cenného."

Shea musel dát Panamonovi za pravdu. Nebylo tam nic cenného — jen roztříděná kolekce dýk, nožů a mečů, některé dokonce i ve svých kožených pouzdrech. Pár kousků laciné bižuterie se třpytilo na zářivém slunci. Bylo tam i několik skřetích mincí, prakticky bezcenných pro všechny kromě skřetů. Bylo zřejmé, že ve vaku je jen bezcenné harampádí, které má cenu tak leda pro naříkajícího Orl Fana. Shea zakroutil hlavou a soustrastně se na skřeta podíval. Když se stal dezertérem, ztratil všechno, co měl, a jediné jeho bohatství teď tvořilo pár bezcenných kousků kovu a laciné bižutérie. Teď se navíc zdálo, že ztratí i to poslední, svůj život, protože si dovolil lhát vrtkavému Panamonovi Creelovi.

„Kvůli tomuhle nestojí za to zemřít, skřete," zabručel Panamon a lehce kývl na. Keltseta, který se už rozmáchl, aby vyděšeného mužíka dorazil.

„Ne! Ne, počkejte ještě, prosím," volal naříkající skřet, hlas vypjatý vysokými tóny zoufalství. Věděl, že to je jeho konec, tohle byl jeho poslední výkřik. „O tom meči jsem nelhal, přísahám, že ne! Opravdu jej pro vás mohu opatřit. Nechápete, co by vám za Shannarův meč zaplatil Černý mág?"

Shea bezmyšlenkovitě položil ruku na Keltsetovu rozmáchnutou paži. Obrovský troll ihned pochopil. Pomalu položil kyj na zem a zvědavě se podíval na Sheu. Panamon Creel jen rozzlobeně otevřel pusu, ale potom zaváhal. Chtěl totiž poznat celou pravdu o Sheově přítomnosti v Severní zemi a bylo evidentní, že tajemný meč s tím měl co do činění. Krátce se podíval na venkovana, potom se otočil zpátky ke Keltsetovi a jakoby bez nejmenšího zájmu pokrčil rameny.

„Vždycky tě můžeme zabít později, Orl Fane, jestli je to jen další z tvých podvodů. Dej mu kolem jeho bezcenného krku provaz, Keltsete. Sheo, jestli mi pomůžeš a já se budu moct o tebe opřít, myslím, že zvládnu dojít po svých do lesa. Keltset zatím bude hlídat z bezprostřední blízkosti našeho malého vychytralého dezertéra.""

Shea pomohl zraněnému Panamonovi na nohy a podpíral ho, zatímco udělal několik zkušebních kroků. Keltset zatím utáhl Orl Faneovi provaz pevně kolem krku, aby jej za sebou mohl vléct, a sám šel v čele. Skřet se nechal svázat bez jediné známky odporu, i když na něm bylo vidět, že je něčím znepokojený. Sheu napadlo, že je snad jejich nový přítelíček zase obelhal, když tvrdil, že ví o Shannarově meči. Zoufale přemýšlel, jak by nebohému prolhanci pomohl ještě dřív, než ho jeho druhové prokouknou a zabijí. Shea by se nikdy nesnížil k tomu, aby ho sám zabil nebo dal svolení k jeho smrti. Nevěděl proč, ale

měl s podivným človíčkem soucit. Orl Fane byl uprchlík, dezertér, okradač mrtvých, muž, který neměl své lidi ani svou zemi. Shea si teď byl jistý, že všechno to naříkání a ponížené chování bylo jen trvale nacvičenou maskou, pod kterou se skrýval úplně jiný, silný, ale zoufalý člověk. Orl Fane by jim určitě do jednoho podřezal krky, kdyby měl nad nimi navrch, ale teď věděl, že to je jeho život, který visí na vlásku. Shea si dokonce v duchu vyčítal, že se do celé situace vkládal — měl raději nechat Keltseta, aby toho žluťáka zbavil utrpení a zabil ho. Určitě by mu teď bylo lehčeji.

Panamon dal znamení, že už je připravený vyrazit směrem k lesu, ale ještě než stačili vykročil, začal Orl Fane tak nesnesitelně kvílet, že museli zastavit. Nešťastný skřet odmítl pokračovat v cestě, pokud mu nedovolí sebrat si své nakradené poklady a nechat si je. Ztropil takový cirkus, že svým tvrdohlavým vytím přinutil Panamona, aby ho třískl do jeho hloupé žluté hlavy.

„Co je na tom, Panamone?" zastal se zajatce Shea. „Jen ať si sebere ty své cetky, jestli mu to udělá radost. Můžeme je pak vyhodit, jakmile se uklidní." Panamon jen zkřivil svou pohlednou tvář do pohrdavého úšklebku, ale nakonec přikývl, ať je tedy po jeho. Už měl Orl Fana plné zuby.

„Tak dobře, povolím to, ale je to naposledy!" souhlasil zloděj. Orl Fane se okamžitě uklidnil. „Jestliže se ještě jednou takhle předvede a bude si otvírat hubu, vyříznu mu bez jediného vysvětlení jazyk. Keltsete, drž ho, aby se k tomu vaku nedostal. Byl bych nerad, aby se zmocnil některé z těch zbraní, zbavil se nás a utekl. Bezcenné a rezavé nože by na nás určitě nevykonaly hezkou práci — určitě bychom neumřeli na rány, ale otravu krve."

Shea se musel zasmát jeho proslovu. Byly to opravdu jen ubohoučké kousky zbraní, které proti jeho širokému meči s vykládanou rukojetí vypadaly jako spony do vlasů. Snad nejcennější z nich byl meč ozdobený lacinou bižutérií a falešným zlatem, které se na několika místech odíralo. Všechny tyto poklady spočívaly v kožených pouzdrech, takže někdy bylo dokonce těžké říct, jakou mají vlastně cenu a v jakém stavu je jejich ostří. V každém případě byl v rukou Orl Fana nebezpečný každý předmět, dokonce i tupá zbraň. Keltset si kožený vak přehodil přes rameno a celá skupina se konečně vydala směrem klesu.

Byl to jen krátký úsek, takže cesta jim trvala pouze několik minut. Ale i když ušli tak málo, jakmile dorazili k prvním stromům, Shea si úlevně oddychl, protože už byl zcela vyčerpaný z toho, jak musel celou cestu podpírat těžké zlodějovo tělo. Na Panamonův příkaz se malá skupinka zastavila. Po krátkém přemýšlení poslal Keltseta, aby se vrátil a zamaskoval jejich stopy a svedl je na několik klamných cest, které by zmátly kohokoliv, kdo by se je rozhodl sledovat. Shea nic nenamítal, i když bylo možné, že po něm Allanon a jeho přátelé pátrají, ale na druhou stranu si uvědomil, že to je nutné, aby je nepronásledovaly skřeti hlídky nebo další lebkonošové.

Hned jak obr přivázal zajatého Orl Fana ke stromu, vrátil se pomalu na bitevní pole a odstranil veškeré jejich stopy či znamení, které by mohly napovědět, kudy se vydali. Panamon se pohodlně usadil, opřený o široký kmen javoru, a unavený venkovan se natáhl na zem naproti němu, nepřítomně zíral do korun stromů a zhluboka vdechoval čistý lesní vzduch. Slunce se pomalu chýlilo k obzoru a na západní část nebe se plížili první poslové večera v tmavě modrých cákancích. Zbývala jim asi hodina denního světla, a potom nastane vlídná noc, která jim pomůže ukrýt se před zraky nebezpečných nepřátel. Shea si přál, aby se tu teď objevil moudrý a statečný Allanon i s ostatními přáteli — s Balinorem, Hendelem, Durinem, Dayelem a vznětlivým Menionem Leahem. Ale ze všeho nejvíc si přál, aby s ním byl jeho bratr Flick, vždy tak bezmezně oddaný a důvěřující. Panamon Creel byl sice dobrý společník, ale doopravdy mezi nimi nevzniklo žádné skutečné pouto. Zloděj žil až příliš dlouho ve svých vlastních vtípcích a lstech, až ztratil ponětí o tom, co to je čestnost a pravda. A Keltset, obr, který byl velikou záhadou dokonce i pro Panamona Creela?

„Panamone, řekl jsi, že mi prozradíš něco o Keltsetovi," poznamenal Shea tiše. „O tom,

proč ho lebkonoš poznal."

Chvíli neslyšel žádnou odpověď, takže raději vstal a šel se přesvědčit, jestli ho zloděj vůbec slyšel. Panamon se na něj užasle podíval.

„Lebkonoš? Připadá mi, že o tom všem víš mnohem víc než já. To spíš ty bys mi měl vyprávět o mém obřím společníkovi, Sheo."

„To, cos mi vyprávěl, když jsi mě zachránil před skřety, nebyla pravda, že ne?" zeptal se ho Shea rovnou. „Nebyla to zrůda, kterou zavrhl vlastní národ a vyhnal ho z domova. Nikoho nezabil při žádném napadení, že ne?"

Panamon se vesele usmál a bodákem se poškrabal na knírku.

„Možná, že to je pravda. Možná, že se to tak doopravdy stalo. Nevím. Vždycky mi připadalo, že se mu muselo něco takového stát, jestliže se připojil k někomu takovému jako jsem já. Není to žádný zloděj a já ani nevím, kdo vlastně je. Ale je to můj přítel, a velký. V tom, že jsme nerozluční přátelé, jsem ti nelhal."

„Odkud je?" zeptal se Shea po krátké odmlce.

„Asi před dvěma měsíci jsem ho našel kousek na sever odsud. Putoval z Umrlčích hor dolů do nížin, zraněný, vyčerpaný, skoro polomrtvý. Ani nevím, co se mu stalo, nikdy mi to sám od sebe neřekl ani nenaznačil a já jsem se nikdy neptal. Rozhodl se, že si uchová svou minulost hluboko pohřbenou ve svém nitru, stejně jako já. Několik týdnů jsem se o něj staral. Trochu jsem uměl znakovou řeč a on jí kupodivu rozuměl, takže jsme si vytvořili i jakýsi způsob komunikace. Jeho jméno jsem uhádl ze slovních znaků. Trochu jsme se za ten čas i poznali, ale opravdu jen trochu. Když už byl v pořádku, nabídl jsem mu, aby se ke mně připojil, a on kupodivu souhlasil. Měli jsme se spolu dobře, víš. Škoda, že opravdu není zloděj."

Shea jen nevěřícně zakroutil hlavou a zasmál se zlodějově poslední poznámce. Panamon Creel se asi nikdy nezmění. Nechápal a neuznával žádný jiný způsob života než takový, jaký sám vedl, a ani nestál o to ostatní pochopit. Rozuměl — a chtěl rozumět — jen těm, kdo se zuby nehty rvali o přežití, a pokud něco potřebovali, bezostyšně si to vzali, i když museli použít násilí. Ale přátelství, to byl druh zboží, které nemohl ani zloděj jen tak odmrštit. Dokonce i Shea začal pociťovat k výbušnému Panamonovi Creelovi jistý druh přátelství. Bylo to přátelství úplně nepochopitelné, protože jejich povahy se ani v nejmenším nepodobaly a jejich životní hodnoty tvořily pravý opak. Ale každý měl v sobě jistou dávku porozumění pro vlastnosti a názory toho druhého, a navíc je spojoval velmi silný zážitek společné bitvy proti neznámému nepříteli. Možná, že právě toto bylo tím pravým základem pro skutečné přátelství. „Odkud mohla ta umrlčí bytost znát Keltseta?" naléhal Shea.

Panamon jen pokrčil rameny, čímž naznačoval, že ne a že mu to je z duše jedno. Vnímavý venkovan si ovšem všiml, že to není tak úplně pravda a že před dvěma měsíci byl Panamon zvědavý stejně jako on a dychtil dozvědět se pravdu, kterou před ním tajemný obr skrýval. Obrova minulost měla dozajista něco společného s nesmrtelnou bytostí, jež jej na bitevním poli poznala. V lebkonošových krutých očích byl nevysvětlitelný strach a Shea si nedokázal představit, jak by obyčejný smrtelník dokázal vyděsit tvora tak silného a nezničitelného. Panamon si toho určitě také všiml a bylo na něm vidět, že jej hryže stejná otázka.

Zrovna v okamžiku, kdy už zapadalo slunce a jeho umírající paprsky jen chabě osvětlovaly hustý les, se k nim Keltset vrátil. Troll podle rozkazu pečlivě zamaskoval všechny stopy, které by neznámé útočníky mohly přivést až k nim, a zanechal za sebou množství falešných a matoucích znamení. Panamon už se cítil docela dobře, takže byl schopen sám bez pomoci pokračovat v cestě, ale poprosil Keltseta, aby jej podepřel. Ten mu nakonec pomohl až na místo, které si vybrali jako tábořiště, když už nastala úplná tma a bylo nebezpečné pokračovat dál. Shea dostal za úkol dohlédnout cestou na vzpurného Orl Fana, který dál neúnavně naříkal a stěžoval si, ale mladík byl odolný a vcelku jej ani nevnímal. Panamon se znovu pokusil někde zahodit těžký a zbytečný vak obsahující

skřetovy bezcenné zbraně, ale Orl Fane se nevzdával a pečlivě jej střežil — s každým pokusem zbavit se pytle spustil vřískot nanovo. Zloděje jeho neustálé naříkání rozčililo natolik, že přikázal, aby mu ucpali pusu, dokud nedojdou k nějakému vhodnému místu na táboření. Bezmocnému skřetovi tak nezbylo nic jiného než jen ublíženě kňučet. Když už si Panamon myslel, že na něho vyzrál a že se může obtížného haraburdí z vaku zbavit, zpupný skřet se položil na zem a za žádnou cenu se nechtěl hnout. Nereagoval ani na vzteklé pošťuchování a zlodějovy kopance. Silný Keltset sice mohl zajatce zvednout násilím ze země jako peříčko, ale protože byl zaneprázdněný podpíráním Panamona, bylo zbytečné, aby plýtval silami na věc, která ani nestála za řeč. Panamon si zlostně bručel pod fousy neslušné nadávky, ale nakonec se musel vzdát a poslat Keltseta, aby skřetův vak zvedl, a čtveřice poutníků se konečně mohla vydat na cestu potemnělým lesem.

Když už panovala kolem taková tma, že si neviděli ani na špičku nosu a nikdo z nich přesně nedokázal určit, kde jsou, Panamon přikázal, aby zastavili. Ocitli se na malé mýtině mezi obrovskými duby, jejichž mohutné větve a koruny se splétaly do přirozené stříšky, která jim poskytovala ochranu. Orl Fana přivázali k jednomu z obrovských dubů a začali rozdělávat oheň a připravovat večeři. Když už bylo jídlo hotové, povolili Orl Fanovi provazy aspoň natolik, aby se mohl v klidu najíst. Panamon sice přesně nevěděl, kde se právě nacházejí, ale byl si jistý, že až sem by se je nikdo neodvážil stopovat, a proto bez obav rozdělal oheň. Kdyby byl věděl, jaká nebezpečí je v Paranorských lesích mohou potkat, nikdy by se necítil tak bezpečně. Tak se stalo, že se čtveřice mužů ocitla ve východním cípu hustých a nebezpečných lesů obklopujících Paranor. Měli štěstí, že se zrovna nacházeli v té části lesa, kam jen zřídkakdy zavítali temní vyslanci Černého mága, a možnost, že by je na tak dobře ukrytém místě někdo objevil, byla téměř mizivá. Malá skupinka hladových mužů jedla potichu, a protože byli všichni unavení po celodenním putování, nebylo jim do řeči. Dokonce i naříkání otravného skřeta na chvíli ustalo, zatímco Orl Fane hltavě jedl. Svou šlachovitou žlutou tvář nastavoval co nejblíž k teplu ohně a jeho zelená očka zvědavě klouzala z jednoho na druhého. Shea mu ani v nejmenším nevěnoval pozornost a spíš se zamyslel nad tím, co všechno má Panamonovi Creelovi prozradit o sobě, o celé skupině, a hlavně o Shannarově meči. Večeře byla příliš krátká, než aby si to stačil dát dohromady. Po jídle zajatce znovu pevně přivázali k nejbližšímu stromu, a když jim slíbil, že přestane kvílet, nechali mu volná ústa. Ostatní se potom pohodlně rozložili kolem teplého ohně. Panamon se zvědavě otočil na venkovana a oslovil jej.

„Tak, Sheo, přišel čas, abys mi také ty něco prozradil o té záležitosti s mečem," začal zostra. „Žádné lži ani polopravdy — a na nic nezapomeň. Slíbil jsem, že ti pomůžu, ale proto musí mezi námi být vzájemná důvěra. Nebudeme se přece bavit stylem, jakým jsem páčil informace z toho ubohého dezertéra. S tebou si chci povídat čestně a otevřeně. Totéž očekávám i od tebe."

A tak mu Shea všechno podrobně popsal, jakkoliv to vůbec nechtěl udělat, když s celým vyprávěním začínal. Nevěděl přesně, kolik toho má zlodějovi vlastně prozradit, ale jak vyprávěl, každá událost souvisela s tou následující, a než si to Shea stačil uvědomit, řekl otevřeně celou pravdu. Nejdřív se rozpovídal o příchodu tajemného Allanona a o tom, jak se ve Stinném údolí objevil lebkonoš, a proto odtamtud museli uprchnout. Hned za tím následovaly události, které se staly během jejich cesty do Leahu, kde potkali udatného Meniona. Potom popisoval jejich hrozný útěk Černodubím do Posledního přístavu, kde se vlastně dala dohromady celá jejich skupina. Raději se vyhnul podrobnému popisu cesty Dračími štíty, protože vzpomínky na ty události jej stále ještě strašily v hlavě. Celé své vyprávění završil tím, jak se zřítil z Dračí uličky a řeka jej vyplavila až na Pusté planině, kde jej objevila hlídka skřetů. Panamon po celou dobu napjatě poslouchal, oči rozšířené údivem nad neobvyklým příběhem. Keltset jen zcela tiše seděl vedle Shey a drsnýma, ale inteligentníma očima jej při vyprávění pozoroval. Orl Fane sebou po celou dobu mrskal a něco si pro sebe vyděšeně mumlal, zatímco poslouchal, jak si ti dva povídají. Začal se

kolem sebe zuřivě rozhlížet, jako by očekával, že se tam každou chvíli zjeví sám Černý mág osobně.

„Je to ten nejfantastičtější příběh, jaký jsem kdy slyšel," oznámil nakonec Panamon nadšeně. „Je tak výjimečný, že se mu dá jen těžko uvěřit. Ale já mu věřím, Sheo. Věřím ti, protože jsem na vlastní oči viděl, jak jsi vyřídil to černé okřídlené monstrum na pláni, a také jsem viděl, jakou podivnou moc máš díky těm tvým elfeínům. Ale celá ta legenda o meči a o tom, že jsi poslední ztracený Shannarův dědic, to mě moc nepřesvědčuje. Ty tomu snad věříš?"

„Zpočátku jsem byl také na pochybách," připustil Shea, „ale teď vůbec nevím, co si o tom všem mám myslet. Už jsem toho za tak krátkou dobu prožil tolik, že ani pořádně nevím, komu nebo čemu mám vlastně věřit. V každém případě musím znovu najít Allanona a ostatní. Možná, že v tuto chvíli už dávno vítězně třímají legendární meč. Možná mi konečně pomohou rozluštit celou tu záhadu, která se týká mého původu a tajemných sil Shannarova meče."

Orl Fane náhle propukl v zuřivý a ječivý smích. „Ne, tví přátelé nemají ten meč!" ušklíbl se a choval se jako blázen zajatý ve svém vlastním šílenství. „Ne, ne, ne! To já jediný vám mohu ukázat, kde meč je! Mohu vás k němu přímo zavést! Jen já jediný! Můžete hledat a hledat a hledat, cha, cha, cha — až donekonečna! Jen já vím, kde meč je a kdo ho má! Jen já jediný!"

„Myslím, že pomalu zešílel," zabručel Panamon Creel a přikázal Keltsetovi, aby neodbytnému skřetovi znovu zacpal ústa roubíkem. „Hned ráno si ověříme, co vlastně ten blázen ví. Jestli opravdu o Shannarově meči něco tuší, o čemž vážně pochybuji, tak nám to všechno vyklopí — a jestli ne, bude si vroucně přát, aby nás nikdy nepotkal."

„Myslíš, že opravdu může vědět, kdo meč má?" zeptal se Shea střízlivě. „Ten meč znamená mnoho nejen pro nás, ale i pro všechny národy čtyř zemí. Musíme se za každou cenu pokusit zjistit, co ten skřet ví."

„Z tvého soucitu k ostatním lidem se mi až derou slzy do očí," zašklebil se Panamon pohrdlivě. „Nezáleží mi na ostatních, ani co by se za nehet vešlo! Nikdo pro mě nikdy nic dobrého neudělal — tedy kromě toho, že stále ještě dost lidí cestuje osamoceně a beze zbraně, zato s naditými vaky peněz. Ale to taky nestojí za řeč." Opatrně se podíval na Sheovu zklamanou tvář a nonšalantně pokrčil rameny. „To ale neznamená, že nejsem zvědavý, jak se to bude s mečem vyvíjet dál, a že ti odmítám pomoci. Dlužím ti přece velikou službu — a já nejsem z těch, co zapomínají."

Keltsetovi se konečně podařilo nacpat zuřivému skřetovi do pusy roubík a přisedl si za ostatními k ohni. Ale ani roubík nezastavil Orl Fanovo řádění. Vydával ze sebe trhaný smích a střídal jej s nesouvislým mumláním, které i přes velký chuchvalec látky očividně rušilo ostatní. Shea se nespokojeně podíval na malého zajatce. Pozoroval jeho žluté sukovité tělo, které se svíjelo a kroutilo jako posedlé ďáblem, kalné oči rozšířené šílenstvím. Panamon chvíli ignoroval skřeky a ječeni ozývající se od stromu se zajatcem, ale protože byl prchlivý, rychle ztratil trpělivost. Vyskočil ze svého místa, vytasil svou dýku a pohrozil šílenému skřetovi, že jestli nepřestane, bez milosti mu vyřízne jazyk. Orl Fane okamžitě zmlkl a konečně byl od něj na chvíli klid.

„Nechápu," promluvil za okamžik Panamon, „proč si ta bestie ze Severní země myslela, že schováváme Shannarův meč? Bylo divné, že o tom byla tak skálopevně přesvědčená. Vzpomínám si, že lebkonoš dokonce řekl, že cítí jeho přítomnost. Nevím, jak si to mám vysvětlit."

Shea se na okamžik zamyslel, ale potom jen zmateně a nejistě pokrčil rameny.

„Asi to způsobily elfeíny."

„To je možná pravda," opatrně připustil Panamon a zamyšleně si zdravou rukou mnul bradu. „Jednoduše mi to stále není jasné. Co si o tom myslíš ty, Keltsete?"

Obrovský skalní troll je na okamžik upřeně pozoroval a potom rukama učinil několik krátkých a výmluvných gest a znaků. Panamon soustředěně odčítal, co chce svými znaky

říct. Potom se znechuceně otočil na Sheu.

„Myslí si, že meč je velice důležitý a že Černý mág pro nás pro všechny znamená nesmírné nebezpečí." Zloděj se pobaveně zachechtal. „Musím říct, že jsi nám ohromně pomohl se svým názorem!"

„Ale Shannarův meč opravdu je velice důležitý!" opakoval Shea a jeho hlas zněl mnohem důrazněji v naprostém tichu nočního lesa. Všichni tiše seděli zahloubáni do vlastních myšlenek a poslouchali tlumené praskání ohně.

Už bylo pozdě a tma kolem nich v místech, kam už nedosahovala načervenalá zář ohně, byla neproniknutelně černá. Okolní stromy kolem jim poskytovaly bezpečný úkryt na malé mýtince, kde je mohly zastihnout jen nepříjemná hejna komárů nebo příležitostné, vzdálené zvuky lesních zvířat. Hustou spletí dubových větví bylo místy vidět tmavomodré noční nebe nad nimi, jehož záhadnou modř jen zřídka narušovaly jedna či dvě mrkající hvězdy. Panamon ještě chvíli o něčem vyprávěl, dokud oheň nevyhasl až na popel. Potom vstal, popel rozkopal a zahrabal jej do země. Dobrou noc popřál všem tak rázně, že už si nikdo z nich nedovolil ani pomyslet na další povídání. Keltset se okamžitě zachumlal do deky a ještě dřív, než si Shea stačil vybrat nějaké vhodné místo na spaní, začal pochrupovat. Mladý venkovan byl také utahaný z celodenního putování a z nečekané potyčky se zákeřným lebkonošem. Na místě, kde stál, upustil deku, lehl si na záda, odkopl lovecké boty a bezcílně se zahleděl nahoru do černé tmy. Noc byla tak černá, že jen stěží rozeznal větve a koruny stromů, a na nebe skoro ani nedohlédl.

Shea znovu přemýšlel o všech událostech, které jej v poslední době potkaly. V duchu se mu zase vybavila dlouhá cesta, kterou musel absolvovat poté, co opustil rodné Stinné údolí. Ještě tolik věcí mu připadalo nevysvětlených. Vždyť už došel tak daleko, tolik toho zkusil — a pořád ještě mu není jasné, jaký to má všecko význam. Tajemství Shannarova meče, Černý mág, jeho vlastní minulost — to všechno mu nebylo o nic jasnější než na začátku. Skupina jeho přátel jej teď určitě hledá, v čele s tajemným mystikem Allanonem, který byl zřejmě jediný, kdo znal odpovědi na všechny jeho otázky.

Proč Sheovi vlastně všechno neobjasnil hned na samém začátku? Proč neustále celé skupině prozrazoval jen část příběhu, vždy v pravý čas, jak tvrdil? Proč jim nechtěl vydat klíč k celému tajemství, aby konečně pochopili neznámou sílu skrytou v Shannarově meči?

Překulil se na bok a zadíval se do tmy na spícího Panamona Creela, který od něj ležel asi stopu daleko. Z opačného konce mýtinky bylo zřetelně slyšet hlasité Keltsetovo pochrupávání, které se míchalo se strašidelnými zvuky lesa. Orl Fane seděl přivázaný ke stromu, jeho zelené oči mu ve tmě svítily jako kočce a upřeně se díval na Sheu. Venkovan se na něj také na okamžik podíval a skřetův pohled jej trochu znervóznil. Konečně se přinutil otočit se na druhou stranu, zavřel oči a během několika vteřin usnul. Poslední věc, kterou si před spaním zapamatoval, byla, že pevně svíral váček s elfeíny přes kapsu své košile. Přemýšlel o tom, jestli jej jejich síla ochrání i v příštích dnech.

Sheu probudily do šedivého světla časného rána jedovaté nadávky z úst rozzlobeného Panamona Creela. Zloděj pobíhal po malém tábořišti s neovladatelným vztekem, nadával, křičel a hrozil. Shea si nedokázal představit, co se asi stalo, protože mu připadalo, že usnul teprve před chvílí, a trvalo mu několik minut, než z očí úplně vytřel spánek. Opřel se o lokty a opatrně se rozhlížel. Celé tělo ho bolelo a v hlavě měl úplný zmatek. Panamon dál řádil jako tornádo a poskakoval po mýtince, zatímco Keltset klečel u jednoho z mohutných dubů. Shea si konečně uvědomil, že chybí Orl Fane. Už úplně probuzený vyskočila pospíchal směrem k obrovi, zachvácen nevysvětlitelnou hrůzou. Za okamžik se jeho nejhorší představy naplnily. Všiml si, že provazy, kterými byl k tlustému kmenu skřet přivázaný, leží kolem roztrhané na kusy. Skřet už byl dávno v prachu a Sheova poslední naděje, že najde ztracený meč, se pomalu rozplývala.

„Jak se odsud dostal?" zeptal se Shea rozčileně. „Myslel jsem, že je pevně přivázaný a

že kolem něj není nic, čím by mohl provazy přeřezat."

Panamon Creel se na něj podíval jako na naprostého idiota a na jeho vzteky rudé tváři se objevilo viditelné znechucení.

„Opravdu vypadám jako vůl? Samozřejmě že jsem ho uvázal tak pevně, jak to šlo, daleko od nějakých zbraní. Dokonce jsem ho přivázal k nejbližšímu stromu a preventivně jsem mu zacpal zobák. Kde jsi byl v té chvíli, tys to snad neviděl? Tenhle malý ďábel nepřeřezal provazy ani roubík. On se jimi prokousal!"

Shea zůstal užasle stát, pusu dokořán.

„Ujišťuji tě, že to je čistá pravda," pokračoval nazlobeně Panamon. „Podívej, ty provazy jsou přehryzané. Náš malý slizký přítelíček byl mnohem vynalézavější, než jsem si myslel."

„Nebo možná spíš zoufalý," dodal venkovan zamyšleně. „Divím se, že se nás nepokusil zabít. Měl pro to přece dost důvodů."

„Jsem opravdu šťastný, že to toho parazita nenapadlo! Proč jsi mu to neporadil, když máš tolik rozumu?" vybuchl ten druhý s nevěřícným úšklebkem ve tváři. „Řeknu ti proč, když už ses na to zeptal. Bál se, že bychom ho mohli chytit při činu. Ten skřet byl dezertér, příživník nejhrubšího zrna a nejnižší úrovně. Neměl dost odvahy, aby se na cokoliv vzmohl, proto jen vzal nohy na ramena a zdrhl! Je to tak, Keltsete?"

Obrovský skalní troll se otočil ke svému kumpánovi, udělal několik rychlých gest a ukázal na sever. Panamon jen znechuceně zavrtěl hlavou.

„Ta hnusná krysa uprchla před několika hodinami dnes velice časně ráno. A co víc, ten blázen se vydal na sever, a zrovna tam by nebylo vhodné jej sledovat. Jsem si jistý, že dřív nebo později narazí na své vlastní lidi, kteří se jej už nějak zbaví a udělají tu špinavou práci za nás. Nebudou se přece zastávat dezertéra! Ať si táhne, kam chce. Bez něj nám bude mnohem líp, Sheo. Pravděpodobně si ty bajky o Shannarově meči jen vymyslel."

Shea přikývl, pln pochybností. Byl přesvědčený, že proradný skřet si celou věc s mečem přece jen nevymyslel. Ten malý človíček byl sice velmi nevyrovnaný a pomatený, ale s neoblomnou jistotou tvrdil, že ví, kde meč je a kdo ho má. Sama představa, že by skřet znal takové významné tajemství, byla Sheovi podezřelá. Že by také hledal meč? Opravdu o něm tolik věděl?

„Zapomeň na to, Sheo," přerušil jeho přemítání Panamon. „Ten skřet se nás k smrti bál a zajímalo jej jen to, jak nám uniknout. Celou tu lež o meči si jen vymyslel, abychom ho nezabili a on mohl počkat na vhodnou příležitost k útěku. Vždyť se podívej! V tom spěchu si tady dokonce zapomněl i ten svůj veledrahý vak!"

Shea si všiml, že pytel leží částečně otevřený na druhé straně mýtiny. Bylo podivné, že Orl Fane jen tak opustil své poklady poté, co nadělal tolik zbytečného rámusu, aby přiměl své uchvatitele vzít je s sebou. Ten bezcenný vak byl pro něj dřív tak důležitý — a teď tady leží zapomenutý a jeho obsah se rýsuje přes silnou pytlovinu. Shea pomalu poodešel směrem k podezřelému pytli a nedůvěřivě se na něj díval. Jediným pohybem jej vyprázdnil a vysypal na lesní půdu. Bezcenné meče, dýky a bižutérie dopadly s rachotem na zem. Shea si všechno pozorně prohlížel a zjistil, že se k němu připojil i Keltset, který se postavil vedle něj a s bezvýraznou tváří také studoval obsah vaku. Sehnuti zírali společně na skřetovy bezcenné tretky, jako by chtěli odhalit nějaké záhadné tajemství. Jejich třetí kumpán je chvíli s nevolí pozoroval, potom si pod vousy zabručel několik nadávek a pomalu se k nim vydal. Přistoupil až k vaku a znechuceně se zahleděl na zbraně a falešné šperky.

„Pojďte, vydáme se svou cestou," doporučil jim mírně. „Musíme přece najít tvé přátele, Sheo. S jejich pomocí možná budeme schopni konečně objevit ten neustále unikající meč. Na co to pořád čumíte? Už jste přece viděli tohle bezcenné harampádí. Přes noc se přece nezměnilo!"

Sheovi náhle všechno došlo.

„Ne, něco chybí," oznámil pomalu mladík. „Něco chybí, a právě to si skřet odnesl s

sebou."

„A co chybí?" zeptal se Panamon podrážděně a zlostně kopl do hromady před nimi. „O čem to mluvíš?"

„Ten starobylý meč v koženém pouzdře. Byl na něm znak ruky a pochodně."

Panamon se rychle podíval na meče na hromadě a zvědavě hvízdnul. Keltset se narovnal a svýma inteligentníma očima se upřeně podíval na malého venkovana. I on si uvědomil krutou pravdu.

„Sebral jen jeden meč," zabručel Panamon. „To ale neznamená, že..." Ucítil, že mu údivem klesla čelist, a nevěřícně vyvalil oči. „To snad ne! To přece nemohl být — ne, to přece nejde! Myslíte, že právě on měl..."

Panamon ani nebyl s to dokončit svou myšlenku, jen naprázdno polkl konec celé věty. Shea zoufale přikývl.

„Měl Shannarův meč!"

Kapitola 21

Onoho rána, kdy Shea a jeho noví společníci zjistili otřesnou pravdu o Orl Faneovi a Shannarově meči, byli i Allanon a ostatní členové skupiny zmateni vývojem celé situace. Pod pevnou ochranou tajemného mystika se jim podařilo uprchnout z Druidštejna. Museli se znovu proplétat sítí chodeb v jádru hory, dokud se jim nepodařilo dojít do lesů v okolí Paranoru. Při svém útěku se nesetkali s žádným zvláštním odporem. Narazili jen na několik vyděšených skřetů zmateně pobíhajících skrytými chodbami paláce, kteří pravděpodobně tvořili zbytek rozprášené hradní stráže, s níž předtím bojovali. Už byl podvečer a malá skupina se prodírala strašlivým pohořím i hustými lesy a mířila směrem k severu. Allanon si byl jistý, že skřetové odnesli meč z Druidštejna ještě dřív, než došlo k nečekanému setkání s lebkonošem v teplárně pevnosti. Ale v podstatě bylo nemožné přesně odhadnout, kdy meč zmizel. Severní hranice Paranoru hlídaly Eventýnovy pluky, takže jakýkoliv pokus o propašování meče tímto směrem by se dozajista setkal s odporem elfího vojska. Možná, že elfí král právě teď v rukou třímá slavný Shannarův meč! Možná už se setkal i se ztraceným Sheou. Allanon si o malého venkovana dělal veliké starosti, protože očekával, že se setkají na Druidštejně. Nemohl se zmýlit ve svém duchovním pátrání, když objevil Sheu ve společnosti nějaké skupiny na okraji Dračích štítů. Věděl, že míří na sever k Paranoru, ale že je něco odklonilo. Naštěstí byl Shea velmi schopný muž, a navíc měl mocné elfeíny, které by mu v každém případě pomohly, dokonce i před Černým mágem. Druidovi nezbývalo než doufat, že se znovu setkají bez větších komplikací a že Shea bude nezraněný a v pořádku.

Ale kromě obav o Sheu měl Allanon i mnoho dalších, aktuálnějších starostí. Všiml si, že pomalu začaly přicházet další silné posily skřetů — a těm určitě netrvalo dlouho srovnat si v hlavě, že Allanon a jeho skupina už dávno nejsou na hradě, ale že se jim podařilo uprchnout do okolních neproniknutelných lesů. Po pravdě řečeno neměli skřeti ani tušení, po kom vlastně pátrají. Věděli jen to, že někdo napadl hrad a že narušitelé musí být za každou cenu zničeni nebo chyceni. Ještě ani nedorazili vyslanci Černého mága a Umrlčí král dosud osobně nezjistil, že jeho kořist mu znovu unikla. Odpočíval v temné jeskyni na svém panství a byl si naprosto jistý, že Allanon dávno zahynul ve vyhřívacím kotli v teplárně na Paranoru. Bláhově si myslel, že i poslední Shannarův dědic a ostatní členové skupiny jsou už dávno jeho zajatci a Shannarův meč že je na cestě do Severní země. Vyslal přece předevčírem spolehlivé lebkonoše a ti mu jistě meč získali ještě dřív, než dorazila skupina smrtelníků. Takže nové posily skřetů pečlivě pročesávaly lesy v okolí Paranoru ve snaze najít uprchlíky. Věřili, že se vydali na jih, a proto tím směrem poslali i většinu svých posádek.

Zatím se Allanon a jeho malá skupina pomalu pohybovali směrem na sever, ale jejich cestu zpomalovalo to, že se museli skrývat před hlídkami skřetů, které obsadily lesy. Kdyby se vydali na jih, určitě by neměli ani nejmenší šanci uniknout; ale na severu byly rozmístěny jen roztroušené hlídky, před nimiž se vždy schovali a počkali, až přejdou. Když už konečně dorazili na okraj lesa, bylo ještě světlo. Odtud se museli dostat na sever přes Streleheimské pláně, aby konečně unikli neodbytným pronásledovatelům.

Allanon se otočil ke svým přátelům, jeho temná tvář byla unavená a špinavá, ale oči zářily nezlomnou odhodlaností. Potichu stál a prohlížel si pomalu každého ze svých společníků, jako by je viděl poprvé v životě. Všichni napjatě čekali, až jejich vůdce promluví. Když tak konečně učinil, zněla jeho slova jemně, ale neochotně.

„Došli jsem na konec cesty, mí přátelé. Cesta na Paranor skončila a nastal čas, aby se naše skupina rozešla a každý z nás si zvolil svou vlastní cestu. Promarnili jsme naši šanci získat meč — tedy aspoň v tomto okamžiku. Sheu jsme bohužel ještě nenašli a kdoví, jak

dlouho ještě potrvá, než se s ním shledáme. Ale to nejhorší, čemu teď budeme muset čelit, je invaze ze Severní země. Musíme ochránit nejen sebe samé, ale i národy z jihu, východu i západu. Bohužel jsem nezahlédl ani stopy po elfí armádě krále Eventýna, i když toto je území, na kterém obvykle hlídkují. Zdá se, že museli odtáhnout, a to mohl způsobit jen Černý mág, který už určitě začal přesouvat svou armádu na jih."

„Takže invaze už začala?" zeptal se naléhavě Balinor.

Allanon neochotně přikývl a ostatní si vyměnili zoufalé pohledy.

„Bez meče nikdy nedokážeme porazit Černého mága, takže se aspoň musíme pokusit zadržet jeho vojsko. Abychom včas sebrali dostatečnou hotovost, musíme rychle sjednotit všechny svobodné národy. Možná, že už teď je pozdě. Brona a jeho vojsko určitě obsadí střed Jižní země, a k tornu potřebují vyřídit Pohraniční legion Truborohu. Balinore, legionu je teď třeba ve všech městech Truborohu, aby je bránil po dobu, než se podaří sjednotit obranné vojsko a zaútočit na nepřítele z týlu.

Durin a Dayel tě mohou doprovodit až do Tyrsisu a potom musí pokračovat dál do své země. Eventýn musí poslat své armády přes Streleheimské pláně, aby posílil jednotky v Tyrsisu. Jestli teď zaváháme, Černému mágovi se podaří vrazit mezi armády klín a zabrání tak jejich sjednocení, čímž rozdrobená vojska ztratí jakoukoliv šanci na přežití. A co víc, celá Jižní země tak zůstane bez ochrany a bez vojenské pomoci. Lidé nedokážou nikdy zformovat včas své armády, jejich jediná šance je Pohraniční legion z Truborohu."

Balinor souhlasně přikývl a otočil se k Hendelovi. „Mohou nám trpaslíci také poskytnout nějakou podporu?"

„Město Varfleet je klíčové pro východní části Truborohu," zvažoval Hendel pečlivě situaci. „Mí lidé musí čelit všem útokům, které by mohly přijít z Anaru, ale samozřejmě shromáždíme dostatek vojáků i na ochranu Varfleetu. Ale o obranu měst Kernu a Tyrsisu se musíš postarat sám."

„Elfí vojsko samozřejmě pomůže na západě," bez váhání přislíbil Durin.

„Počkejte přece!" vykřikl náhle Menion překvapivě. „A co Shea? Trochu jste na něj v těch válečných plánech pozapomněli, ne?"

„Myslím, že by sis měl nejdřív rozmyslet, co chceš říct, a pak teprve to vyslovit," uzemnil ho Allanon. Menion zrudl zlostí, ale trpělivě vyčkával další druidova slova.

„Nikdy se nevzdám pátrání po mém bratrovi," oznámil tiše Flick.

„To ti ani nenavrhuji, Flicku," pousmál se Allanon jeho starostlivosti. „Ty, Menion a já budeme pokračovat dál v pátrání po našem mladém příteli i po zmizelém meči. Jsem si jistý, že jakmile najdeme jedno, získáme tím i druhé. Vzpomeňte si na slova, která vyřkl Bremenův přízrak. Shea má být prvním z nás, kdo se dotkne Shannarova meče. Možná že se tak už stalo."

„Takže pojďme tedy pokračovat v hledání," navrhl podrážděně Menion a snažil se vyhnout pohledu na druida.

„Ihned vyrazíme," oznámil Allanon, a potom jízlivě dodal: „A ty by sis měl dávat lepší pozor na jazyk. Princ z Leahu by měl mluvit rozumně a prozíravě, s trpělivostí a pochopením, a neukazovat hloupý vztek a zbrklost."

Menion jen nabručeně přikývl. Sedm přátel si řeklo sbohem a se smíšenými pocity se rozloučili. Balinor, Hendel a elfí bratři se vydali směrem na západ v těsné blízkosti lesa, kde Shea a jeho noví přátelé strávili noc. Chtěli obejít neproniknutelný les, projít hornatou krajinou na sever k Dračím štítům a potom zamířit do Kernu a Tyrsisu. Počítali, že odtud jim cesta potrvá nejméně dva dny. Allanon a jeho dva mladí přátelé zamířili na východ a pátrali po Sheových stopách. Allanon byl přesvědčen o tom, že venkovan se musel vydat na sever k Paranoru, kde možná padl do zajetí, a že je v některém táboře skřetů v té oblasti. Jeho záchrana samozřejmě nebude nic jednoduchého, ale druid měl mnohem větší strach z toho, že by se o jeho zajetí mohl dozvědět Černý mág; jakmile by zjistil, kdo vlastně je, okamžitě by se ho zbavil. Kdyby se to stalo, Shannarův meč by se pro ně stal jen bezcennou tretkou a nezbývalo by nic jiného než se plně spolehnout na sílu

rozdrobených armád tří ohrožených zemí. Nebyla to moc příjemná vyhlídka, a proto se Allanon raději věnoval myšlenkám na cestu. Menion šel pomalu několik kroků před nimi, oči upřené na cestu. Pečlivě prozkoumával každou sebemenší stopu i otisky bot, v naději, že narazí na nějakou známku po Sheovi. Jedinou jeho starostí bylo počasí. Kdyby začalo pršet, už by nikdy stopy nenašli. Dokonce i kdyby počasí vydrželo a nezačalo pršet, každé sebemenší zrychlení větru na Streleheimu by mělo stejný efekt jako déšť. Všechny stopy po komkoliv, kdo tudy prošel, by byly navždy ztraceny. Flick se držel až úplně vzadu. Šel za naprostého ticha a doufal, že i přes všechny nepříznivé okolnosti nakonec narazí na Sheovy stopy, i když nemohl setřást obavu, že svého bratra už nikdy neuvidí.

Bylo poledne a žhavé slunce se naplno opíralo do ploché planiny, až se rozpálený vzduch chvěl. Tři cestovatelé se drželi u samého okraje lesa, aby mohli aspoň trochu využít stínu, který poskytovaly větve obrovských stromů. Jak se zdálo, Allanonovi strašlivé horko ani v nejmenším nevadilo, jeho tvář byla i v největším vedru uvolněná a klidná, bez jediné kapky potu. Flick měl pocit, že se v každém okamžiku zhroutí vedrem, a dokonce i odolnému Menionovi nebylo dvakrát dobře po těle. Jeho ostré oči byly vysušené a začervenalé a jeho smysly si s ním začaly neovladatelně zahrávat. Začínal vidět věci, které tam vůbec nebyly, slyšel podivné zvuky a do nosu se mu draly neznámé vůně, jež byly jen produktem jeho poblázněného mozku. Pustá pláň před ním začala před jeho očima odkrývat neexistující představení.

Nakonec to došlo tak daleko, že dva jižané padli únavou k zemi a nemohli dál. Jejich vysoký vůdce jim dopřál odpočinek a zavedl je do příjemného chladivého stínu lesa. V tichosti snědli malou svačinu: plátek oschlého chleba a proužky sušeného masa. Flick se chtěl druida zeptat, jakou má vlastně Shea šanci v této zničené zemi přežít, ale byl tak unavený, že nemohl svou otázku ani vyslovit nahlas. Stejně by se mu v odpověď dostalo jen uklidňujících dohadů. Nikdy si s Allanonem moc nerozuměl. Vždycky jej sžíraly otravné pochybnosti týkající se druidových podivných sil. Mystik pro něj dál zůstával jen obrovskou postavou zahalenou stínem, záhadný a nebezpečný stejně jako nezničitelní lebkonoši, kteří byli nesmrtelní. Pro něj představoval zosobněný nesmrtelný přízrak, podobný Bremenovi, který před nimi povstal z podsvětí v Údolí smutku. Podle něj disponoval mocí i vědomostmi takového rozsahu, že snad ani nepatřil do tohoto smrtelného světa. Spíš se lépe hodil do hájemství Černého mága, do nejtmavšího koutu smrtelné mysli, kde je pánem strach a rozum tam nemá žádnou váhu.

Flick stále ještě nedokázal zapomenout na hroznou bitvu mezi mohutným mystikem a lstivou umrlčí bytostí, jež našla zkázu v žhavých plamenech teplárny pod Druidštejnem. A Allanon se přesto zachránil! Přežil to, co by žádný smrtelník nikdy nepřežil. Bylo to víc než docela mazané. Bylo to strašné! Jediný Balinor mu připadal jako vhodný kandidát, který by se dokázal postavit obřímu vůdci, ale i ten byl teď pryč a Flick se cítil velice osamocený a zranitelný.

Ani Menion Leah se už necítil tak sebevědomě. Ne snad že by měl strach z mocného druida, ale spíš se obával toho, že si o něm nic moc valného nemyslí a vzal ho na cestu jen proto, že to chtěl Shea. Shea věřil v prince z Leahu dokonce i ve chvílích, kdy Flick pochybovalo dobrodruhových motivech. Ale Shea byl teď pryč. Meniona zachvátil pocit, že jestli ještě jednou na druida zlostně vyjede, nevypočitatelný mystik se ho nenápadně zbaví, jen aby měl klid. Takže raději tiše seděl a beze slova jedl, rozhodnut, že příště se bude projevovat rozvážněji.

Jakmile se najedli, druid je vyzval, aby pokračovali v cestě, protože si nemohou dovolit delší prodlevy. Znovu pochodovali podél lesa směrem na východ, tváře zalité nepříjemným slunečním žárem, a pozorně se rozhlíželi po rovné a holé krajině, jestli nenajdou ztraceného Sheu. Tentokrát asi po patnácti minutách chůze narazili na něco neobvyklého. Menion si okamžitě všiml čerstvých stop. Před několika dny se tudy muselo přehnat větší množství skřetů, kteří byli všichni nejen dobře obutí, ale nepochybně i ozbrojení. Sledovali jejich stopy asi půl míle na sever. Potom vystoupili na malou vyvýšeninku, odkud zřetelně

uviděli mrtvoly pobitých skřetů a elfů, kteří zemřeli v bitvě. Rozkládající se těla ležela asi padesát metrů od nich, nedotčená a nepohřbená.

Trojice pomalu kráčela ke hřbitovu vybělených kostí a rozkládajícího se masa. Do nosu je prudce udeřil nesnesitelný zápach a neúprosně útočil na jejich žaludky. Flick se omluvil, že už nepůjde dál, a zastavil se. Jen z dálky pozoroval své dva druhy, jak přicházejí přímo doprostřed pole mrtvých těl.

Allanon se v tichém zahloubání procházel mezi mrtvými muži, prohlížel si jejich zbraně a praporce a jen zřídka pohlédl na nějakého mrtvého. Menion objevil skoro okamžitě zcela čerstvé stopy a hned se po nich pustil. Mechanicky kráčel po bitevním poli, oči přilepené k prašné zemi. Flick nedokázal přesně určit, co tam dělají, protože byli příliš daleko, ale zdálo se mu, jako by horal stále chodil dokola po svých vlastních stopách. Pobíhal po pláni sehnutý k zemi a rukou si zastiňoval zarudlé oči, aby lépe viděl na stopy. Nakonec se otočil k jihu, k lesu, a pomalu se začal blížit k Flickovi, hlavu nakloněnou na stranu, jak byl zahloubaný do stop před sebou. U jednoho většího keře se náhle zastavil, poklekl a viditelně pozoroval něco, co si získalo jeho pozornost. Zvědavý venkovan na chvíli zapomněl na své znechucení nad páchnoucím bitevním polem a tlejícími těly a bezhlavě vyrazil kupředu k němu. Zrovna v okamžiku, kdy doběhl ke klečícímu muži, Allanon, který stál uprostřed bitevního pole, udiveně vykřikl. Dva muži se na sebe překvapeně podívali a tiše pozorovali, jak se k nim druid blíží mohutnými kroky. Když k nim doběhl, všimli si, že mystikova tvář hoří vzrušením. Oddychli si poté, co se na jeho tváři objevil známý výsměšný úsměv, který se změnil ve škodolibý úšklebek.

„Úžasné! Je to prostě úžasné! Náš mladý přítel je mnohem vynalézavější, než jsem očekával. Tam na bojišti jsem našel malou hromádku popela, takovou, jaká vždy zbyde z lebkonošů. Nic smrtelného nemůže ty bytosti zničit. Dostal je mocí elfeínů!"

„Takže Shea tady byl před námi!" vykřikl radostně Flick, zachvácen novou nadějí.

„Nikdo jiný nedokáže probudit sílu elfeínů," ujistil ho Allanon. „Jsou tam známky po nějaké strašné bitvě a stopy ukazují, že Shea není sám. Bohužel nedokážu rozlišit, jestli ti, co s ním šli a zanechali tyto stopy, jsou jeho přátelé, nebo naopak. Také nejsem schopen říct, jestli ta bestie zahynula během bitvy mezi skřety a elfy, nebo až po ní. Cos našel ty, horale?"

„Našel jsem spoustu falešných stop, které tady zanechal nějaký velmi inteligentní troll," oznámil suše Menion. „Je skoro nemožné něco z těch stop vyčíst, ale připadá mi, jako by ten obří skalní troll patřil mezi hlavní bojovníky na tomto poli. Zanechal stopy všude kolem, jenže ty nevedou k žádnému určitému místu. Ale v těchto keřích se také musela odehrát nějaká potyčka. Je tady spousta čerstvě polámaných větví a popadané listí. A co víc, našel jsem také stopy nějakého malého muže. Mohly by být Sheovy."

„Myslíš, že jej zajal troll?" zeptal se vyděšeně Flick.

Menion se jen usmál jeho starostlivosti a bezradně pokrčil rameny.

„Jestli si poradil s jednou z těch umrlčích bytostí, myslím, že ani se sebevětším trollem by neměl žádné těžkosti."

„Elfeíny neposkytují ochranu před smrtelníky," zdůraznil ostře Allanon. „Našel jsi nějakou jasnější stopu, kudy se asi ten troll mohl ubírat?"

Menion jen zavrtěl hlavou.

„Abychom měli jistotu, museli bychom sem dorazit mnohem dřív. Tyto stopy jsou asi den staré. Ten troll přesně věděl, co dělá, když toto místo opouštěl. Mohli bychom se tady motat stále dokola, ale nikdy by se nám nepodařilo zjistit, kudy odešli."

Flick ucítil, jako by mu při této zprávě padl na prsa obrovský balvan. Jestli Sheu unesla nějaká další záhadná bytost, je jasné, že znovu narazili na slepou uličku, protože nevěděli nic o jejích silách ani úmyslech.

„Našel jsem i něco jiného," oznámil za chvíli Allanon. „Našel jsem zlomenou standartu elessedilského rodu, byla to Eventýnova osobní vlajka. Možná, že se přímo zúčastnil této bitvy. Buď upadl do zajetí, nebo byl zabit. Připadá mi, že pobití skřetové se pokoušeli

uniknout z Paranoru se Shannarovým mečem, ale elfí král a jeho vojsko je nepříjemně překvapili. Jestli to tak bylo, tak Eventýn, Shea i meč mohou být v rukou nepřítele."

„Jsem si jistý jednou věcí," rychle oznámil Menion.

„Stopy obrovského trolla a známky po bitce v keřích jsou staré jeden den, ale bitva mezi elfy a skřety se odehrála už před několika dny."

„Ano. Samozřejmě, máš pravdu," připustil zamyšleně druid. „Tady se odehrály události, které si nějak nedokážeme spojit dohromady, protože o nich skoro nic nevíme. Myslím, že tady na nás nečekají odpovědi na všechny naše otázky."

„Co budeme dělat teď?" zeptal se Flick horlivě.

„Je tady spousta stop, které vedou na západ přes Streleheimské pláně," přemýšlel nahlas Allanon a podíval se směrem, o kterém mluvil. „Stopy jsou sice nejasné, ale mohli je zanechat ti, co bitvu přežili..."

Tázavě se podíval na tichého Meniona Leaha a čekal, až vysloví svůj názor.

„Ne, ten náš záhadný troll tudy nešel," prohlásil s obavami Menion. „Neobtěžoval by se s tolika falešnými stopami, kdyby pak zanechal tu správnou, když odcházel. Nějak se mi to nelíbí."

„Máme nějaké možnosti?" Naléhal Allanon. „Jediné zřetelné stopy vedou z bitevního pole směrem na západ. Nezbývá nám nic jiného než je sledovat a doufat, že jsou to ty správné."

Flick si pomyslel, že druidův optimismus není vzhledem k situaci na místě. Začínal mít k druidově povaze značné výhrady. Ale tak jako tak se zdálo, že v tuto chvíli nemají na vybranou. Možná že ten, kdo tady zanechal tolik matoucích stop, by jim mohl něco o Sheovi říct. Malý venkovan se otočil k Menionovi a přikývl na znamení, že souhlasí s druidovým návrhem. Všiml si, že na horalově tváři se objevil zamračený a znepokojený výraz. Bylo jasné, že Menion s tímto rozhodnutím nesouhlasí a že je přesvědčený, že je tu ještě nějaká další stopa, která jim prozradí víc o trollovi i o zpopelněném lebkonošovi. Allanon jim však pokynul a pomalu vyrazili na dlouhý pochod přes Streleheimské pláně do krajů na západ od Paranoru. Flick se ještě naposledy ohlédl na bojiště, kde leželi pobití muži. Jejich těla se pomalu rozkládala na žhavém slunci a příroda celému okolí ukazovala, co dokáže bezcitná smrt. Jen nechápavě zavrtěl hlavou. Představil si, že možná právě tady v bitvě o meč mohly skončit i jejich životy.

Tři poutníci pochodovali bez jediné odchylky přímo na západ po celý zbytek dne. Téměř mezi sebou nemluvili a byli ponořeni každý do svých vlastních myšlenek. Jen občas se podívali na zem, aby zjistili, jestli jdou správně po nezřetelné stopě, a za chůze raději upírali své zraky k nádheře rudého zapadajícího slunce na horizontu před nimi. Pomalu se blížil večer. Když už kolem nastala taková tma, že nebylo vidět na cestu, Allanon je nasměroval do hraničních lesů, kde přes noc rozbili tábor. Naše trojice se znovu dostala do severozápadní oblasti strašlivého Neproniknutelného lesa a znovu byla vystavena nebezpečí, že je všechny objeví hlídky skřetů anebo na ně zaútočí hladová smečka vlků. Druid jim vysvětlil, že kdyby je náhodou nepřátelé objevili, museli by přerušit pátrání a věnovat se jiným, stejně ušlechtilým, ale mnohem nutnějším záležitostem. Aby zabránili odhalení, raději ani nerozdělávali oheň a druid jim doporučil držet celou noc hlídku pro případ, že by si museli poradit s vlky. Flick se v duchu modlil, aby si vlčí smečky netroufly tak blízko k planině a raději se držely ve střední části lesa nebo u Druidštejna. Bleskově přežvýkali nepříliš chutnou večeři a uložili se k spánku. Menion se přihlásil na hlídku jako první. Flickovi připadalo, že právě zavřel oči, když ho horal vzbudil na střídání. Asi o půlnoci se bez jediného zbytečného zvuku probudil Allanon a přikázal Flickovi, ať si jde lehnout. Venkovan byl sice na stráži jen necelou hodinu, ale bez odmlouvání udělal to, co mu druid řekl.

Když se Flick a Menion znovu probudili, bylo už ráno. V rodícím se červenozlatém světle prvních slunečních paprsků, které se pomalu vkrádaly do lesa, si všimli, jak obrovský druid klidně odpočívá opřený o veliký javor a dívá se na ně. Připadalo jim, že

jeho mohutná postava je nějakou starobylou součástí lesa. Seděl tam bez jediného hnutí a pozoroval je pohledem, který vycházel z černých jeskyněk pod jeho hustým obočím. Bylo jasné, že Allanon celou noc nespal a odhodlaně držel stráž až do rána. Přesto obr bez jediného zívnutí či jiných známek únavy vstal a jeho tvář byla odpočatá a čilá. Nechápali, jak to, že není unavený. Rychle se nasnídali a znovu vyšli z lesa na Streleheimské pláně. Za okamžik se však nevěřícně zastavili. Všude nad nimi se klenula jasná a světle modrá obloha. Začínal nový den a slunce vycházelo někde na východním horizontu za vrcholky pohoří, ale na severu stála obrovská zeď černých bouřkových mraků, které se výhružně jako zeď tyčily proti obloze. Hustá stěna z mračen se zdvíhala do nekonečné výšky, od jednoho okraje horizontu přes celou oblohu až k druhému. Mračna se táhla nad celou Severní zemí — obrovská, temná a hrozivá, jež vycházela přímo ze samého srdce království Černého mága. Všem připadalo, že každým okamžikem zahltí hustá oblaka celou zemi a nastane neproniknutelná, nevyhnutelná, nekonečná noc.

„Odkud se ta hrůza bere?" Stěží ze sebe vysoukal Menion.

V první chvíli Allanon neodpověděl, jen dál tiše pozoroval mračna před sebou a v jeho černých očích se odrážela temnota severní mlžné zdi. Svaly na jeho kostnaté čelisti byly křečovitě napjaté pod krátkým černým vousem a oči se mu zúžily do výhružných štěrbin, jak se hluboce soustředil. Menion tiše vyčkával, dokud se k němu druid neotočil a neodpověděl.

„Toto je počátek konce. Brona dal znamení, že začíná podrobování ostatních národů. Tato hrozná temnota bude doprovázet jeho vojska, až potáhnou na jih, na východ i na západ, dokud nezakryjí celou zemi tímto černým pláštěm. Až ve všech zemích zmizí slunce, zemře i svoboda."

„Takže jsme poraženi?" Zeptal se po chvíli Flick. „Jsme už úplně a dočista poraženi? Je to pro nás opravdu tak beznadějné, Allanone?"

Jeho znepokojený hlas se druidovi bolestně zarýval do uší. Otočil se k Flickovi a podíval se do jeho rozšířených, vyděšených očí.

„Ne, ještě ne, můj mladý příteli. Ještě ne," řekl pomalu.

Allanon je vedl stále dál na západ. Šli už několik hodin při okraji lesa a jejich vůdce je varoval, že musí být dvojnásob obezřetní, protože počet nepřátel se teď značně zvýšil. Lebkonoši budou létat stejně často ve dne jako v noci, protože jejich pán Černý mág zahájil útok. Už nemají žádný důvod, proč se slunce bát ani proč se před ním skrývat. Jejich pán se už přestane schovávat v Severní zemi a začne pronikat i do ostatních zemí, kam samozřejmě nejdřív pošle své věrné, kteří tam přiletí jako obrovští ptáci zkázy. Rozdělí mezi ně sílu, kterou potřebují, aby byli odolní proti slunci, sílu, již nashromáždil v té velké černé zdi stínů visící nad jeho královstvím — a která se brzy rozprostře i nad ostatními zeměmi. Dny světla se pomalu začaly chýlit ke konci.

Asi v poledne se tři poutníci obrátili směrem na jih na Streleheimské pláně. Pořád se drželi západního okraje lesa obklopujícího Paranor, který jim poskytoval bezpečný stín před pálícím sluncem. Stopy, jež sledovali, se zde spojovaly s několika dalšími, které přicházely ze severu a pokračovaly dál směrem k Truborohu. Stopa byla široká a dobře viditelná a bylo zřejmé, že ti, kdo tady prošli, se ani v nejmenším nesnažili svůj směr zamaskovat ani případné pronásledovatele zmást. Podle šířky stopy a podle charakteru otisků bot si Menion snadno doplnil, že před několika dny tudy muselo projet nejméně několik tisíc mužů. Byly to stopy skřetů a trollů, kteří zřejmě tvořili součást severozemských hord Černého mága. Allanon si byl jistý, že tato mohutná armáda hodlá projet plání až k Truborohu, kudy se vypraví dál až do Jižní země. Tam se určitě bude snažit rozdělit svobodné země a jejich armády. Stopy byly tak nejasné — navzájem se mísily a z hlavního proudu se oddělovalo několik dalších proudů — takže bylo téměř nemožné přesně určit, jestli Shea a meč jsou v hlavním proudu, nebo se od něj oddělili ve skupině mířící přímo na sever.

Pochodovali dál směrem na jih, jen s občasnými zastávkami na odpočinek. Chtěli ještě

před západem slunce dojít k vojenskému tábořišti. Stopa projíždějící armády byla tak zřetelně, že se Menion nemusel vůbec dívat na zem. Holé Streleheimské pláně vystřídaly zelené, trávou porostlé louky. Flickovi skoro připadalo, že už došli domů a že za zelenými horami před nimi musí ležet jeho rodné Stinné údolí. Vzduch byl teplý a vlhký a podnebí se stalo mnohem příznivějším pro dlouhý pochod. Byli ještě dost daleko od Truborohu, ale těšili se z toho, že se vzdalují od smutku Severní země a přibližují se teplému a zelenému domovu. Den se pomalu chýlil ke konci a poutníci si mezi sebou zase začali povídat. Na Flickovu výzvu se Allanon rozhovořil o radě druidů. Obšírně a do detailů popisoval historii lidstva od Velkých válek a vysvětloval, jak se jejich rasa rozvinula až do současné podoby. Menion moc nemluvil, protože se mu druidovo vyprávění velice líbilo, a tak jen napjatě poslouchal a rozhlížel se po okolní krajině, aby si včas všiml případného nebezpečí.

Když se toho dne vydali na cestu, slunce jasně svítilo a oblažovalo je svými teplými paprsky, nebe bylo jako vymetené a průzračně modré. Uprostřed dne se však počasí pokazilo a jasný slunečný den se změnil v šedivé a deštěm hrozící poledne. Temné a těžké mraky visely nízko nad zemí a nepříjemné vlhko pronikalo až na kůži. Vzduch byl lepkavý a mokrý a ve vzduchu byla cítit nadcházející bouřka. Naši poutníci už došli na nejjižnější výběžek Neproniknutelného lesa a na jižním horizontu před nimi se jasně rýsovaly špičaté vrcholky Dračích štítů. Přesto nikde před sebou neviděli ani známky po nějaké obrovské armádě a Menion si v duchu pomyslel, jak daleko už se asi nepřátelská vojska dostala. Nebyli už příliš vzdáleni od Truborohu, který se rozkládal přesně za Dračími štíty. Jestli se Severní armády už zmocnily Truborohu, znamená to konec. Šedivé poledne se náhle zahalilo do nečekané temnoty a nebe se zatáhlo černou oponou.

Vpodvečer se někde daleko před nimi ozvalo pronikavé dunění, ještě umocněné ozvěnou z hor. Menion ten zvuk okamžitě poznal, protože už jej předtím slyšel v Anarském pralese. Byl to zvuk, který vydávaly tisíce skřetích bubnů, neměnné rytmické bubnování, jež protínalo vlhký vzduch a naplňovalo noc zlomyslným napětím. Země se otřásla hrozivým rytmem a celá příroda umlkla v posvátné hrůze a strachu. Podle intenzity zvuku Menion odhadl, že ležení skřetů je od nich mnohem vzdálenější než při jejich posledním setkání v Nefritové soutěsce. Jestli síla bubnování odpovídá počtu vojáků v severské armádě, musí jich být několik tisíc. Skupinka se pohybovala rychle kupředu, ohlušená neutuchajícím a stále sílícím bubnováním, jehož ozvěnou jim zaléhaly uši. Na obloze bylo ještě několik šedých mraků, které se snažily maskovat přicházející noc na odpoledne. Inkoustová neproniknutelná tma je zastihla přímo za pochodu. Menion a Flick si neviděli ani na špičku boty, ale zkušený druid je s neochvějnou jistotou dovedl až do nížiny pod Paranorem. Nikdo z nich nepromluvil a do hlav se jim vkrádala nepříjemná předtucha, kterou výhružné dunění bubnů ještě podporovalo. Tušili správně, že nepřátelský tábor je těsně před nimi.

Náhle se terén prudce změnil a nízké kopečky a rozptýlené keře přešly v suchou kamenitou step, na které jim často bránily v cestě hromady kamení. Allanon kráčel jistým krokem vpředu, ale i přes hustou tmu byla jeho postava stále zřetelná a dvojice Jihozemců jej slepě následovala. Menion odhadoval, že se musí nacházet v nějakých nižších horách, zřejmě na úpatí Dračích štítu. Allanon rozhodl, že půjdou raději tudy, aby se vyhnuli nečekanému setkání se členy severozemské armády. Bylo stále ještě prakticky nemožné přesně určit, kde se teď nepřátelské vojsko utábořilo, ale podle zvuků bubnů bylo zřejmé, že se musí nalézat někde nad nimi. Šli už asi hodinu temnou nocí, prodírali se křovím a přelézali hromady kamenů. Připadali si jako tři slepci, kteří se musí řídit hlavně hmatem. Jejich oblečení se po dlouhém putování ušpinilo a potrhalo, na odhalených končetinách měli bezpočet škrábanců a modřin, ale tichý druid ani na okamžik nezvolnil krok ani jim nedopřál krátký odpočinek. Když už se hodina, kterou se drali cestou kupředu, chýlila ke konci, Allanon se náhle zastavil, tiše se k nim otočil a přiložil si výstražně prst na rty. Potom se všichni opatrně přiblížili k obrovské mase kamenů a několik dlouhých minut neslyšně šplhali nahoru. Náhle zahlédli v dálce nějaká světla. Byla to tlumená žlutá záře,

která vycházela ze vzdálených hořících ohňů. Pomalu, po rukou a po kolenou se plížili na samý okraj skály. Dolezli až na malý převis, kde se položili na břicho, naklonili hlavy a podívali se dolů pod sebe, kde se rozléhala široká travnatá pláň.

Pohled, který se jim naskytl, byl skličující. Až tam, kam bylo lidské oko schopno dohlédnout, několik mil do všech světových stran hořely ohně severozemského vojska a osvětlovaly hustou tmu. Připomínaly tisíce malých ohnivých teček, které zářily v temnotě pláně, občas se pohybovaly sem a tam a osvětlovaly temné obrysy těl jejich pánů, sukovitých a kulatých skřetů i trollů s tlustými končetinami. Bylo jich tam několik tisíc, všichni po zuby ozbrojení a všichni netrpělivě očekávající signál, který odstartuje zničení truborožského království. Menionovi i Flickovi došlo, že ani legendární nezdolný Pohraniční legion nedokáže obstát proti takové síle. Jako by se celý skřetí a trollí národ shromáždily pod nimi na rozlehlé pláni. Allanon se je snažil vést tak, aby v žádném případě nenarazili na stráže nebo hlídkové oddíly, a proto se vydali po západním okraji Dračích štítů. Teď leželi na skalní plošině a natahovali krky jako tři ptáčata, několik stop nad nepřátelským ležením. Z této výšky mohli názorně přehlédnout vojenskou sílu, s jakou nepřítel hodlá zaútočit na jejich domovy. Bubny dál duněly v neutuchajícím crescendu, zatímco trojice mužů nevěřícně klouzala očima z jednoho konce tábořiště na druhý. Poprvé si plně uvědomili, čemu budou muset v budoucnu čelit. Dřív to byla jen Allanonova výhružná slova, varující před invazí, ale teď konečně spatřili nepřátele na vlastní oči a mohli sami posoudit, do čeho jdou. Tím víc na ně dolehla zoufalá potřeba vlastnit tajemný Shannarův meč. Potřebovali zbraň, která by dokázala zničit zlo, jež shromáždilo tuto armádu a poslalo ji proti nim. Ale teď už bylo pozdě.

Několik dlouhých minut nikdo z nich nic neřekl. Jen zoufale zírali dolů a prohlíželi si nepřátelské ležení. Potom se Menion lehce dotkl Allanonova ramene a chtěl mu něco říci, ale pohotový druid rychle zacpal překvapenému horalovi ústa a ukázal dolů, pod skalní plošinou. Menion i Flick se obezřetně podívali pod sebe a ke svému překvapení matně rozeznali zastřené obrysy skřetů, kteří tu stálí na hlídce v jejích bezprostřední blízkosti. Nikomu z nich se nechtělo věřit, že by nepřítel postavil stráže tak daleko od hlavního tábora — ale asi mu nic jiného nezbylo, pokud chtěl být v naprostém bezpečí. Allanon jim pokynul, aby se stáhli z okraje skály a následovali jej na místo, odkud přišli, až ke studené skalní stěně. Jakmile tam všichni potichu dorazili a byli v bezpečné vzdálenosti od hlídkujících skřetů, druid jim poručil, aby se kolem něj seskupili, a svolal je na krátkou poradu.

„Musíme se chovat velmi tiše," zašeptal varovným hlasem. „Naše hlasy by mohly ve skalách utvořit ozvěnu a dolehnout až dolů na pláň, kde táboří nepřátelé. Stráže pod námi by nás mohly zaslechnout, kdybychom na římse třeba jen promluvili!"

Menion a Flick chápavě přikývli.

„Situace je mnohém vážnější, než jsem předpokládal," pokračoval Allanon a jeho hlas zněl v dunění bubnů skřípavě. „Zdá se, že Severní armáda přenocuje na tomto místě a zítra v plné síle zaútočí na Truboroh. Brona, aby se mu podařilo snadno zlomit Jižní zemi, ji musí okamžitě oddělit od lépe připravených armád z východu a ze západu a ty pak vyřídit jednu po druhé. Ten ďábel už v tomto okamžiku dozajista drží veškerá území na sever odtud. Musíme varovat Balinora a ostatní!"

Na chvilku se odmlčel, a potom se otočil přímo k Menionu Leahovi.

„Ne, teď neodejdu," předběhl ho Menion svou náhlou odpovědí. „Musím vám pomoci najít Sheu!"

„Nemáme čas na zbytečné hádky o to, co je v dané situaci důležitější," odsekl Allanon důrazně, a aby svým slovům dodal dostatečnou vážnost, výhružně vztyčil ukazovák a šermoval jím horalovi před očima. „Jestli Balinora včas nevarujeme, Truboroh padne a s ním i zbytek Jižní země. Padne i tvůj Leah! Nastal čas, aby ses konečně začal starat o své lidi. Shea je pouhý jednotlivec a právě teď mu nijak pomoci nemůžeš. Ale můžeš prokázat velké dobrodiní tisícům Jihozemců a zachránit je před ponižujícím otroctvím, kterým jim

hrozí Černý mág. Jestli Truboroh padne, z tvého národa budou na věky zotročení slouhové!"

Allanonův hlas zněl tak chladně a přesvědčivě, až z toho Flickovi běhal mráz po zádech. Cítil, že Menion je neobvykle napjatý a má strach z ukvapeného rozhodnutí. Nicméně stále mlčel, zrudlý od přísného pokárání. Druid i princ náhle stanuli tváří v tvář a krátký okamžik pozorovali jeden druhého skrz inkoustově černou tmu. Oběma hořely oči zlostí. Menion se prudce podíval stranou a potom krátce přikývl. Flick si nahlas oddechl, když princ z Leahu konečně promluvil.

„Dobrá, půjdu do Truborohu a varuji Balinora," zabručel hlubokým hlasem, ve kterém bylo ještě dost zlosti, „ale potom se vrátím a najdu si vás!"

„Dělej, jak myslíš, až najdeš ostatní," odpověděl Allanon chladně. „Ale zdá se mi, že vracet se zpátky na nepřátelské území je čirá pošetilost. Flick a já stačíme na to, abychom zjistili, co se stalo s Sheou a s mečem. Neboj se, horale, neopustíme ho, to ti slibuji."

Menion se na něj ostře podíval a neskrýval svou nedůvěru. K jeho údivu byly druidovy oči nezvykle upřímné a jeho výraz nelíčený. Mluvil pravdu.

„Drž se podél těchto menších kopců, dokud úplně nemineš nepřátelské ležení," poradil mu cestovatel tiše.

„Až dorazíš k řece Mermidon, přebroď ji nad Kernem. To bys mohl stihnout do svítání. Předpokládám, že Severní armáda potáhne nejdřív na Kern. Tak malé město nemá proti takovéto obrovské přesile ani nejmenší šanci, veškerá obrana by byla zbytečná. Poraď lidem ve městě, ať se včas evakuují a přesídlí do Tyrsisu, než jim nepřátelé odříznou únikovou cestu. Tyrsis stojí na planině a z jedné strany jej kryje svah hory; jsem si jistý, že s dobrou obranou by město mohlo vydržet i několikadenní obléhání. To bude vhodný čas pro Durina a Dayela, kteří mezitím dorazí domů a přitáhnou s elfím vojskem. Snad i Hendel by mohl dát dohromady nějakou pomoc z Východní země. Musíme věřit, že budeme mít dost času na to, aby se sjednotily všechny armády tří zemí a společně zaútočily na vojska Černého mága. Je to naše jediná šance, kterou máme bez Shannarova meče!"

Menion přikývl na znamení, že vše pochopil, otočil se k Flickovi a podával mu pravici na rozloučenou. Flick se přátelsky usmál a srdečně mu potřásl rukou.

„Hodně štěstí, Menione Leahu."

Allanon k němu přistoupil a poplácal horala po svěšených ramenou.

„Pamatuj si, princi z Leahu, vše teď závisí jen na tobě. Lidé z Truborohu se musí dozvědět o nebezpečí, které jim hrozí. Jestli zaváhají nebo se budou dlouho rozhodovat, jsou ztraceni a s nimi i celá Jižní země. Nezklam je!"

Menion, aby neprotahoval loučení, se prudce otočil a jako stín zmizel mezi skalami. Obrovský druid a drobný venkovan jen tiše stáli a pozorovali jeho tmavou postavu, jak se proplétá mezi kameny, dokud jim úplně nezmizel z dohledu. Poté se Allanon otočil k Flickovi a promluvil.

„A na nás zbylo objasnit záhadu, co se stalo s Sheou a s mečem." Ztlumil hlas a pomalu se posadil na zem na malý kámen. Flick, aby lépe slyšel, se k němu natáhl blíž. „Také si dělám velké starosti o Eventýna. Ten zlomený praporec, který jsme našli na krvavém bitevním poli, byla jeho osobní standarta. Jestli byl zajat, mohlo by to zkomplikovat chování elfí armády — mohla by zbytečně otálet s bojem, dokud nebude osvobozen jejich král. Jeho lid jej nesmírně miluje a myslím, že by šli raději zachránit jeho život než bojovat za Jižní zemi."

„Tím chceš říct, že elfům je jedno, co se děje v Jižní zemi?" nevěřícně se zeptal Flick. „Oni snad nechápou, co by se jim stalo, kdyby Jižní země padla do rukou Černého mága?"

„Není to tak jednoduché, jak se to na první pohled může zdát," prohlásil Allanon a hluboce si povzdechl. „Ti, kdo stojí za Eventýnem, si plně uvědomují nebezpečí, ale najdou se i takoví, kteří věří, že elfí národ by se měl držet stranou, dokud nebude napadeno přímo jejich území nebo ohrožováni jejich lidé. Bez Eventýna, který je vůdcem

národa, nastanou spory a nebude jasné, co je v danou chvíli nejvhodnější. Plané diskuse by mohly pozdržet přesun elfí armády na jih a ta by pak mohla dorazit pozdě, až už bude po všem."

Flick chápavě přikývl a vzpomněl si na setkání v Posledním přístavu, kdy mu Hendel trpce sděloval skoro totéž o lidech z jižních měst. Připadalo mu neuvěřitelné, jak nerozhodní a zmatení dokážou být lidé, pokud nastane vyhrocená situace a oni musí čelit zřejmému nebezpečí. Ani Shea a on nebyli jiní, když se poprvé dozvěděli o jeho rodovém právu a o hrozbě lebkonošů. Byli stejní, až dokud si na vlastní kůži nezakusili strach, když jednoho z nich spatřili plížit se kolem a hledat je...

„Musím se dozvědět, co se děje tam dole v nepřátelském táboře," přerušil Allanon jeho myšlenky ostrým skřípavým hlasem. Na chvilku se odmlčel, zamyslel se a beze slova pozoroval malého venkovana.

„Můj mladý příteli, Flicku..." Měkce se usmál. „Nelíbilo by se ti náhodou zahrát si na krátkou chvíli na skřeta?"

Kapitola 22

Shea byl stále ještě ztracený někde na severu Dračích štítů a Allanon, Flick a Menion někde zbytečně pátrali po jeho stopách. Zbylá čtveřice rozdrobené skupiny měla namířeno k vysokým věžím pevnosti ve městě Tyrsisu. Pochodovali téměř celé dva dny bez delší přestávky. Po dobu své nebezpečné cesty se museli neustále vyhýbat severním vojskům, ale největší zdržení pro ně představovala hornatá bariéra, která oddělovala království Truborohu od Paranorského kraje. První den se až nesnesitelně táhl, ale naštěstí je po cestě nepotkala žádná pohroma a čtveřice mohla pokračovat dál k jihu. Museli projít Neproniknutelným lesem, který byl téměř přecpán skřetími hlídkami, a potom zamířili dál do nížin za ním, těsně pod nezdolné Dračí štíty. Průsmyky v horách samozřejmě také obsadili skřetové a bylo nemožné se jimi protáhnout bez boje. Ale na zabedněné skřety stačila jen jednoduchá lest, jež je odlákala od soutěsky Poznání, a tak se čtveřici naskytla výborná možnost projít horami. Dalším oříškem však zůstávalo, jak se z hor na jižním cípu dostanou dál. Naštěstí jim náhoda přála a na jižní straně hlídalo jen pár skřetů, se kterými si snadno poradili. Ostatní se schovali někde v horách, protože čtveřici poutníků považovali za první hlídky Pohraničního legionu z Truborohu a byli vyděšení až k smrti. Domnívali se, že legion už obsadil všechny soutěsky a že teď mají být zlikvidováni i oni. Hendel se jim smál celou cestu a uklidnil se, až když dojeli do bezpečí lesů táhnoucích se na jih od soutěsky Poznání. Tam si konečně poutníci odpočinuli, protože museli počkat, až se rozjařený trpaslík zklidní. Durin a Dayel se po sobě nechápavě dívali a přemýšleli, jestli mají kumpána považovat za zdravého — věděli totiž, jak byl mlčenlivý trpaslík po celou cestu na Paranor nepřístupný. Nikdy předtím se ani nepousmál ani neprojevil jiný cit, a teď se náhle rozřehtal na celé kolo. Jako by to ani nebyl on. Jenom kroutili hlavami a dívali se na Balinora, co tomu říká on. Ale vysoký strážce hranic jen pokrčil rameny. Byli s Hendelem přátelé už dlouho, takže znal jeho úlety mnohem lépe a nepřipadaly mu nijak zvláštní. Byl rád, že znovu slyší jeho smích.

Teď byl podvečer a zapadající slunce na západním horizontu hýřilo fialovými a rudými barvami. Čtveřice poutníků už byla skoro u cíle. Jejich unavená těla si neúprosně žádala odpočinek a jejich obvykle nadšené mysli byly otupělé nedostatkem spánku po dlouhé cestě bez oddechu, zato duch každého z nich plesal neskrývanou radostí nad tím, že se konečně ocitnou před majestátním městem Tyrsisem. Na okamžik si odpočinuli na kraji lesa, který se táhl na jih od Dračích štítů celým Truborohem. Na východ od nich bylo město Varfleet, jež hlídalo jediný průchod Runovými horami, malým pohořím, tyčícím se nad bájným Duhovým jezerem. Za jejich zády uháněla lesem nad Tyrsisem řeka Mermidon. Západně od nich leželo menší ostrovní městečko Kern, pro něž znamenala řeka jediný vodní zdroj — ostatně zásobovala vodou i vyschlé Streleheimské pláně. Byla to dost široká řeka, která představovala přirozenou bariéru, tvořila vlastně přírodní vodní příkop a chránila všechny obyvatele ostrůvku před nepřáteli a poskytovala jim bezpečnou ochranu. Řeka měla naštěstí po celý rok dostatek vody a na všech místech byla dost hluboká a široká, takže nehrozilo, že by nepřítel mohl příkop přeplavat a dostat se do města.

Obě města, Kern i Varfleet, měla přirozenou přírodní ochranu — Kern řeku Mermidon a Varfleet zase bezpečnou hradbu Runových hor, takže o jejich obranu bylo už z větší části postaráno přírodou. Právě proto sídlil Pohraniční legion až ve starobylém Tyrsisu. Nebyl to jen oddíl vycvičených mužů, jak by se mohlo na první pohled zdát, ale šlo o důmyslnou bojovou mašinérii nejlepších vojáků, kteří po nekonečná staletí a po mnoho generací pomáhali chránit jižní hranice před napadením. Byl to právě tento legion, který vždy stál v první linii a pomáhal lidstvu odrážet všechny útoky nepřátel. To v Tyrsisu se zrodil

Pohraniční legion Truborohu a městské pevnosti se nemohla rovnat žádná jiná ve všech zemích světa. Původní tyrsiské staré město bylo zničeno za První války ras, ale bylo přestavěno a zrenovováno a po staletí se neustále rozšiřovalo, takže se Tyrsis nakonec stal největším městem v celé Jižní zemi. Bylo to i jediné město, které by se bez otálení mohlo postavit útokům ze severních oblastí. Celé město bylo totiž vybudováno jako gigantická pevnost, která dokázala přečkat i nejhorší útoky a obléhání nepřátel. Hradní zdi, bašty a špičaté věže byly vytesány přímo z nedobytné skály na náhorní plošině, takže skála za městem tvořila hlavní přirozenou ochranu. Snad každá generace, která kdy ve městě žila, přispěla nějakou stavbou, a tak každým rokem město získávalo na impozantnosti. Asi před sedmi sty lety byla vytesána ze skály hlavní vnější zeď, první ochranná linie města. Na úrodných pláních pod pevností se rozkládalo mnoho farem a hospodářství, které zásobovaly město potravinami a vodou z Mermidonu protékajícího na východ a jih od města. Město samo mělo tolik obyvatel, že většina musela bydlet v těsné blízkostí pod hradbami, ale v případě ohrožení by se samozřejmě veškeré okolní obyvatelstvo shromáždilo v pevnosti. Po staletí od První války ras všechna města Truborohu úspěšně odolávala občasným útokům nepřátel. Žádné z těchto tří měst ještě nikdy nepadlo do cizích rukou, protože vždy tu stál připraven k obraně Pohraniční legion, který nikdy neprohrál v žádné bitvě. Ale Truboroh snad ještě nikdy neměl tu čest utkat se s tak obrovskou armádou, jakou na něj poslal Černý mág. Přede všemi ležela opravdová zkouška síly a odvahy.

Balinor se na vzdálené věže města díval se smíšenými pocity. Jeho otec byl vynikající král a dobrý muž, ale i on stárnul. Po celé roky měl pod kontrolou Pohraniční legion, který pokaždé úspěšně odrazil nájezdy neodbytných skřetů z Východní země. Několikrát dokonce musel vést dlouhé a nákladné války proti obrovským tlupám trollích kmenů ze severu, když si jejich náčelníci usmysleli, že se přestěhují na jih do teplejších krajů, obsadí tam všechna, města a vyvraždí původní obyvatele. Balinor byl nejstarší syn, a proto zákonitý dědic trůnu. Pod dozorem svého otce vždy pečlivě studoval a snažil se naučit vše dobré, co uměl on. Jeho lid ho také miloval — lid, jehož náklonnost si panovník získá jen respektem a pochopením pro všechny. Pracoval mezi nimi, bojoval v jejich řadách, mnohé se od nich naučil, takže dokázal rozpoznat, jak se obyčejný lid cítí; dokázal se na svět dívat i jejich očima. Miloval svou zemi z celého srdce a byl ochoten se za ni bít i zemřít, tak jako tomu bylo po mnoho let u ostatních panovníků. Teď velel Pohraničnímu legionu on a muži, kteří byli jeho členy, nosili jeho osobní znak s přikrčeným leopardem. Byla to klíčová jednotka a představovala nejdůležitější bojovou sílu. Jejich důvěra a respekt byly pro Balinora mnohem důležitější než cokoliv jiného na světě; Opustil své lidi na několik měsíců, odešel z vlastní vůle na cestu, aby sám sebe potrestal. Připojil se k záhadnému Allanonovi a ke skupině, kterou potkal v Posledním přístavu. Jeho otec ho prosil, aby neodcházel, žádal ho, aby si vše ještě pořádně rozmyslel, ale on nedbal. Už byl rozhodnutý a nic ho od jeho plánu nemohlo odvrátit, ani naléhání otce. Když se znovu podíval na svou rodnou zem, svraštil čelo a do mysli se mu vkradl podivný smutek. Podvědomě zvedl ruku k obličeji, sundal si rukavici a dotkl se dlouhé jizvy, která se mu táhla po celé pravé tváři až k bradě.

„Znovu myslíš na svého bratra?" zeptal se ho Hendel opatrně, ale neznělo to jako otázka, spíš jako holé konstatování.

Balinor se na trpaslíka podíval, chvilku na něj nepřítomně zíral a potom jen krátce přikývl.

„Musíš na to celé zapomenout, víš," přesvědčoval ho trpaslík. „Mohl by pro tebe znamenat opravdové nebezpečí, pokud na něj budeš neustále myslet a stále ho považovat za bratra. Považuj ho jen za Člověka."

„Není snadné zapomenout, že jeho krev je i má krev a že jsme oba synové zplození jedním otcem," odpověděl strážce hranic posmutněle. „Nemohu přehlížet tak silná pouta!"

Durin a Dayel se na sebe zvědavě podívali, protože nechápali, o čem ti dva vlastně

mluví. Věděli, že Balinor má ještě bratra, ale nikdy jej neviděli a on sám se o něm ani slůvkem nezmínil od té doby, co opustili Poslední přístav a začali své dlouhé putování.

Balinor si všiml zmatených výrazů na tvářích obou elfích bratrů, otočil se k nim a omluvně se usmál.

„Není to tak hrozné, jak se na první pohled zdá," ujistil je tiše.

Hendel jen beznadějně zavrtěl hlavou a beze slova se ponořil na několik minut do svých myšlenek.

„Můj mladší bratr Palance a já jsme jediní synové Ruhla Buckhannaha, krále Truborohu," rozpovídal se Balinor a očima plnýma lítosti se nepřítomně díval na vzdálené věže města, jako by je viděl poprvé a naposled. „Když jsme vyrůstali, byli jsme si velice blízcí. Byli jsme nejlepšími přáteli, asi jako vy dva. Avšak čím jsme byli starší, tím víc se začal rozcházet náš pohled na svět. Měli jsme každý úplně jinou, ale svým způsobem dominantní povahu, bratr nebratr. Jako starší jsem byl dědicem trůnu. Palance si to samozřejmě vždy uvědomoval, a čím víc jsme stárli, tím víc jsme se od sebe vzdalovali, hlavně díky jeho touze po moci a kvůli našim názorům na vedení země, které se v mnohém rozcházely... Je těžké to vysvětlit, ale doufám, že mi rozumíte."

„Co je na tom těžkého?" Rýpl si Hendel významně.

„Tak tedy dobrá, není na tom nic těžkého k pochopení," opatrně dodal Balinor, na což Hendel reagoval rázným přikývnutím. „Palance chtěl, aby Truboroh přestal tvořit první linii obrany při jakémkoliv útoku na Jižní zemi. Chtěl ukrýt Pohraniční legion a izolovat Truboroh od ostatních krajů Jižní země. S tím jsem zase já nesouhlasil..."

Na okamžik se trpce odmlčel.

„No jen jim to hezky dopověz, Balinore," povzbudil ho ledově Hendel.

„Můj nedůvěřivý přítel věří, že můj bratr už dávno není svým pánem. Říká takovéto věci bez toho, aby je věděl najisto, a proto je ani nemyslí vážně. Prý se spolčil s mystikem, který si říká Stenmin. S mužem, jehož Allanon označil jako nečestného a jenž prý Palance zavede jen do záhuby. Stenmin namluvil mému otci a všem lidem, že by měl místo mě vládnout můj bratr a já bych se měl vzdát trůnu. Když jsem odcházel, dokonce ani můj vlastní bratr mi nevěřil, že bych dokázal vládnout celému Truborohu."

„A odkud máš tu jizvu?" zeptal se tiše Durin.

„To je důsledek hádky, kterou jsem měl s bratrem těsně před tím, než jsem odešel s Allanonem," odpověděl Balinor, a když si vzpomněl, co se tenkrát odehrálo, jen nevěřícně zakroutil hlavou. „Ani si přesně nepamatuji, jak to všechno vzniklo, ale vím, že Palance byl tenkrát v ráži. Měl v očích opravdovou, ryzí nenávist. Když jsem chtěl odejít, strhl ze stěny starobylý bič a vší silou mě švihl přes tvář. To byl hlavní důvod, proč jsem se rozhodl opustit Tyrsis alespoň na dobu, než se Palance dá dohromady a začne zase rozumně uvažovat. Kdybych po tom incidentu zůstal ve městě, věřím, že by mě i..."

Znovu nedokončil větu a Hendel se významně podíval na oba elfí bratry, takže ihned pochopili, že kdyby mezi Balinorem a jeho bratrem vznikla nějaká další konfrontace, skončilo by to určitě smrtí jednoho z nich. Durin se nevěřícně zamračil — nechápal, co to může být za člověka, který si dovolí postavit se proti muži jako je Balinor. Vysoký hraničář už několikrát při jejich nebezpečném putování na Paranor prokázal svou odvahu, sílu i čistotu své povahy. Dokonce i nedůvěřivý Allanon se na něj ve všem neochvějně spoléhal. A zrovna proti takovému skvělému muži se nečestně a trestuhodně obrátí jeho vlastní bratr! Mladý elf hluboce soucítil s tímto statečným rytířem, který se po dlouhé době vrací do domova, kde je mu odepřen klid a mír, a to i v jeho vlastní rodině.

„Musíte mi věřit, že můj bratr nikdy předtím takový nebyl. Ani teď nedokážu uvěřit tomu, že se z něj stal zloduch," pokračoval Balinor, jako by o tom nechtěl přesvědčit ostatní, ale spíš sám sebe. „Ten proradný mystik Stenmin má nějak Palance ve své moci a nutí ho, aby se tak špatně choval. Obrací ho proti mně dokonce i tehdy, když mám pravdu já."

„Moc se ho nezastávej, Balinore. Je zlobou prorostlý skrz naskrz," přerušil ho Hendel ostře. „Palance je idealistický fanatik. Už se vidí na trůně a proti tobě se obrací ve jménu

lidu, na jehož zástupce se sám pasoval. Zajíká se svou vlastní spravedlivostí."

„Možná že máš pravdu, Hendele," tiše připustil Balinor. „Ale i přesto je to stále můj bratr a já ho miluji."

„A to je pro tebe to nejnebezpečnější," vybuchl trpaslík, zastoupil vysokému Balinorovi cestu a upřímně se mu zadíval do očí. „On tě už dávno nemiluje."

Balinor mu neodpověděl, jen tupě zíral před sebe na pláň směrem na západ a potom znovu sklouzl pohledem k Tyrsisu. Ostatní chvíli také mlčeli a raději zanechali zmateného prince jeho vlastním myšlenkám. Konečně se k nim znovu otočil. Jeho tvář už vypadala mnohem klidněji a uvolněněji, jako by se nic nestalo.

„Je čas, abychom se vydali znovu na cestu. Chceme přece dojít do města ještě před setměním, ne?"

„Už s tebou dál nepůjdu, Balinore," oznámil mu nečekaně Hendel. „Musím se vrátit do vlastní země a pomoci svým lidem dát dohromady armádu trpaslíků a připravit se na útok z Anarského pralesa."

„Proč by sis tedy dnes v noci nemohl odpočinout v Tyrsisu a zítra ráno jít dál?" zeptal se Dayel rychle. Všichni věděli, jak musí být unavený po nekonečném putování, a také si dělali starosti o trpaslíkovu bezpečnost.

Hendel se jen trpělivě usmál a zavrtěl hlavou.

„Ne, v těchto končinách musím cestovat hlavně v noci. Jestli zůstanu přes noc v Tyrsisu, ztratím tím celý den a sami víte, jak je pro nás pro všechny čas důležitý. Osud celé Jižní země závisí jen na tom, jak rychle se nám podaří sjednotit armádu a vytvořit tak silné vojsko, které by dokázalo čelit i Černému mágovi. Jestli se Shea a s ním i Shannarův meč ztratili, potom je dostatečně silné vojsko naší jedinou nadějí. Budu pokračovat dál do Varfleetu a odpočinu si až tam. Dávejte na sebe pozor, přátelé. A hodně štěstí v příštích dnech."

„Tobě také, statečný Hendele." Balinor podal trpaslíkovi svou mohutnou pravici. Ten si potřásl srdečně rukou i s oběma elfími bratry a pomalu se vydal směrem k lesu. Několikrát se za svými přáteli ještě ohlédl a zamával jim na rozloučenou.

Balinor i elfové ještě chvíli počkali, dokud jim udatný trpaslík nezmizel úplně z dohledu a neponořil se do husté zeleně lesa. Potom také pomalu vstali a vydali se směrem k Tyrsisu. Slunce už zapadalo za horizont a obloha začala být červánkově rudá a našedlá. Místy se na nebe prodírala i tmavá večerní modř, která signalizovala, že už brzy padne tma. Byli asi v polovině cesty, když nastala černá noc, jen jasné hvězdy se blýskaly na vymeteném nebi bez mráčků. Zatímco se blížili k městu, jehož obrys byl tmavý a pohádkově krásný proti nočnímu horizontu, princ z Truborohu do detailu převyprávěl elfím bratrům historii výstavby města Tyrsisu.

Lidmi postavená pevnost měla i další přirozenou ochranu. Město stálo na malé plošině proti řadě malých, ale ostrých skal, které město plně chránily z jihu a částečně i ze západu a z východu. Tyto skály sice nebyly tak vysoké a špičaté jako Dračí štíty nebo Umrlčí hory v Severní zemi, zato však pořádně příkré. Ty, jež vystupovaly severně k plošině města, byly tak strmé, že se ještě nikdy nenašel člověk, který by je dokázal zdolat. Zezadu tedy bylo město výborně chráněno skálou a nikdy nebylo potřeba stavět ještě nějaké zvláštní obranné zdi na jižní straně města. Plošina, na které město stálo, byla v nejširším bodě asi tři míle široká a prudce klesala dolů do planin rozprostírajících se na severní a západní straně až k Mermidonu a na východě až k truborožským lesům. Řeka Mermidon v podstatě také tvořila první obrannou linii proti nečekané invazi, i když ne příliš pevnou, protože většina armád řeku snadno přebrodila a tak se dostala až na skalní planinu před městskými hradbami. Každý nepřítel, který překonal Mermidon, se ihned musel potýkat se svažující se plošinou, jejíž hlavní obrana byla umístěna nahoře. Hlavní přístupová cesta na tento útes byla obehnána další řadou tlustého opevnění, takže by do pevnosti neproklouzla ani myška.

I kdyby se nepříteli nějak podařilo dostat se až tak daleko a chtěl by dosáhnout samého

vrcholu plošiny, čekala tam na něj třetí obranná linie: taková, jakou ještě nikdy žádná armáda neprolomila. Asi dvě stě metrů od okraje plošiny stála mohutná vnější zeď, která v polokruhu obkličovala vnitřní město a vycházela ze skal. Byla to nejsilnější obrana z této strany. Zeď byla postavená z obrovských kamenných kvádrů spojených maltou. Celý povrch byl dohladka vyleštěný, takže nehrozilo žádné nebezpečí, že by po ní snad někdo mohl vylézt. Stěna se tyčila asi sto stop do výšky, masivní, majestátná a nedobytná. Na samém vrchu zdi byly vybudovány ochozy pro muže bojující ve městě a několik oddělených sekcí pro lučištníky, kteří plně chráněni mohli pálit na nepřítele. Zeď byla velmi stará, postavená v pradávném a drsném stylu, ale i přes své stáří už po tisíc let úspěšně odolávala nepřátelům a chránila město. Od jejího postavení po První válce ras se ještě nestalo, aby vnitřní město obsadila nepřátelská vojska.

Hned za velkou vnější zdí byli ubytováni vojáci z Pohraničního legionu, kteří bydleli v nízkých podlouhlých staveních rozptýlených mezi potravinovými sklady, zbrojnicemi a skladišti s pomocným materiálem. Průměrně jedna třetina této velkolepé jednotky musela vždy zůstat ostražitá a v pohotovosti, zatímco zbylé dvě třetiny se vracely domů ke svým rodinám. Ale ani oni neseděli v klidu a nevyčkávali, až nastane nebezpečná situace a oni budou muset zasáhnout. Museli vykonávat druhé zaměstnání jako dělníci, řemeslníci nebo městští obchodníci. Všechna stavení byla plně vyzbrojena a připravena na to, že kdyby hrozilo nějaké nebezpečí, mohli by se tam ubytovat vojáci. To se dokonce několikrát stalo a v současnosti byla stavení u velké zdi obydlena jen z poloviny. Hned za vojenskými obydlími stála druhá silná zeď, která je oddělovala od městských stavení. Za touto druhou zdí už začínaly hezké a klikaté uličky města, kde byly domovy a obchody obyčejných obyvatel Tyrsisu. Celé vnitřní město se rozkládalo na plošině mezi druhou a třetí obrannou zdí. Ta stála přesně uprostřed města a za ní vládní budovy a královský palác, veřejné fórum i jiné stavby sloužící všem obyvatelům města. Jedinou rozlehlejší zelenou plochou na neúrodné planině byla královská zahrada s množstvím stinných stromů. Třetí zeď nebyla postavená pro obranné účely, ale spíše jako hradba — označovala území patřící králi a vládě, tedy až na výjimku, kterou tvořily královské zahrady; ty byly po staletí veřejné a přístupné všem. Balinor odbočil od svého podrobného popisu města, aby oba elfy upozornil na to, že království Truborohu je jednou z posledních osvícených monarchií na světě. Technicky vzato byla celá monarchie řízena králem, ale po jeho boku stála vláda, která měla svůj parlament složený ze zástupců, jež si vyvolil lid Truborohu. Ti pak pomáhali panovníkovi spravovat zemi a vytvářet zákony pro všechny. Místní lidé byli nejvíce pyšní právě na svou vládu a na Pohraniční legion, protože jim vždy dobře sloužily a proslavily je v okolních zemích. Tyto dvě věci jim umožňovaly žít ve svobodné zemi, kde měli svá práva, a to jim stačilo, aby za to položili i své životy.

Truboroh byla země, ve které se proplétala minulost s budoucností. Na jednu stranu byla všechna města v zemi postavena jako nedobytné pevnosti, jež dokázaly odolat častým nájezdům bojechtivých sousedů. Pohraniční legion představoval jen přežitek z dob, kdy nově zformované národy mezi sebou neustále válčily a s fanatickou pýchou bojovaly o světovou nadvládu, z dob, kdy nedůvěra jedné rasy ke druhé byla tak silná, že na všech hranicích musela stát neustále připravená vojska. Znamenal vzpomínku na doby, kdy bratrství mezi ostatními národy bylo jen vzdáleným, neuskutečnitelným přáním. Nikde v ostatních rychle se rozvíjejících městech Jižní země ona neexistovala ta starobylá, hrubá a staromódní architektura i výzdoba jako právě tady. Ve městech, kde začínala převládat osvícená kultura a vojenská politika ustupovala, už nic takového nebylo k vidění. Ano, toto byl Tyrsis se svými barbarskými kamennými hradbami a s rytíři z oceli, kteří hlídali spodní část Jižní země a umožňovali své zemi rozpínat se a všestranně sílit. Bylo tu však ještě něco, co neodmyslitelně patřilo k malebné krajině a co vyprávělo o příštích dobách, které snad nebyly tak vzdálené. V této zemi totiž žili lidé, jež podporovali a chtěli prosadit svůj jednotný názor — toleranci a pochopení mezi všemi rasami a národy. Právě v Truborohu, jako jediném kraji v celé Jižní zemi, si člověka vážili, akceptovali jej a podle toho se také k

němu chovali.

Tyrsis byl křižovatkou všech čtyř zemí a jeho zdmi po staletí procházeli zástupci snad všech národů a ras. Tím se jeho obyvatelům naskytla možnost poznat a pochopit, že rozdíly ve stavbě těla nebo v barvě pleti mezi jednotlivými rasami jsou zjevně nepodstatné. Lidé se naučili posuzovat ostatní podle jejich povahy a vnitřních kvalit. Kdyby do města přišel třeba skalní troll, nikdo z místních obyvatel by na něj nezíral jako na zjevení, ani by se neušklíbal jeho trochu grotesknímu vzhledu: i trollové byli běžnými obyvateli této země. Skřetové, elfové, trpaslíci všech druhů a typů zemí pravidelně procházeli, a pokud přišli s přátelskými úmysly, vždy byli vítáni. Balinor se radostně usmíval, když vyprávěl o tomto novém, stále se rozrůstajícím fenoménu, který pomalu pronikal do všech zemí. Byl pyšný, že právě jeho lidé jsou první, kdo hodil za hlavu staré předsudky, jež se prosazovaly a udržovaly po staletí, a obrátili se k základním hodnotám přátelství a porozumění. Durin a Dayel zaníceně poslouchali a v duchu se vším souhlasili. Elfí národ věděl až moc dobře, co to znamená ocitnout se úplně osamocen ve světě lidí, kteří se nedokážou přenést přes svá hloupá omezení.

Balinor ukončil své poučné vyprávění a tři přátelé přešli z vysoké trávy na příjemnou širokou cestu. Cesta vedla tmou přímo na udusanou náhorní plošinu matně se černající za obzorem. Byli tak blízko, že už zřetelně viděli světla města, a dokonce rozeznali i několik postav, které se pohybovaly po kamenných ochozech. Brána v majestátní vnější zdi byla ještě otevřená a jasně osvícená světly pochodní. Zavěšena byla na mohutných, dobře promazaných pantech a všude kolem se hemžily stráže. Na nádvoří bylo dost světla vycházejícího z osvětlených vojenských baráků, ale Balinora zarazilo, že nikde kolem neslyší veselé šprýmování a smích vojáků, které k tomuto místu neodmyslitelně patřily. Hlasy strážných byly tlumené a drmolivé, jako by si jejich majitelé ani nepřáli, aby je někdo slyšel. Vysoký hraničář se obezřetně rozhlížel s podivným tušením, že něco není v pořádku — ale nedokázal přijít na nic neobvyklého, kromě podezřelého ticha. Snažil se setřást varovné tušení z mysli a zapomenout na ně.

Elfí bratři rozhodného Balinora následovali bez jediného slova po dlážděné přístupové cestě vedoucí nahoru k tmavé skále. Jak vystupovali nahoru, prošlo kolem nich několik lidí, kteří poté, co si všimli prince z Truborohu, jen překvapeně zírali. Balinor předstíral, že si pohledů udivených kolemjdoucích nevšímá a že jim nepřipisuje žádný význam, ale elfové dobře viděli, s jakým výrazem lidé na Balinora hledí, a vrhli na sebe varovné pohledy. Něco tady vážně nehrálo. Za okamžik došli až nahoru na planinu a tam se Balinor náhle zastavil, jako by jej také sžíraly nějaké starosti nebo nejasná předtucha. Pozorně se zadíval k městské bráně a začal si podrobně prohlížet tváře kolemjdoucích, kteří se snažili beze slova rychle vzdálit, jakmile zjistili, kdo je. Trojice zůstala na okamžik stát jako vrostlá do země. V naprostém tichu pozorovali tváře lidí, kteří je míjeli a kteří při pohledu na Balinora co nejrychleji mizeli ve tmě a nechávali je samotné.

„Co se děje, Balinore?" zeptal se konečně Durin.

„Nevím," odpověděl princ starostlivě, „všimněte si stráží u brány. Nikdo z nich nemá ve znaku na svém oděvu přikrčeného leoparda, standartu Pohraničního legionu. Místo toho mají všichni znak sokola, a tento odznak nepoznávám. Ani nevím, komu patří. A také ti lidé procházející kolem. Všimli jste si, jak se na mě dívají?"

Oba elfové přikývli současně a v jejich očích bylo vidět pochopení.

„To je jedno," oznámil princ krátce. „Můj otec je tady stále ještě králem a tito lidé jsou i mí lidé. Pojďte, půjdeme do paláce, tam nám snad vysvětlí, co se děje."

Pomalu se vydali k mamutí bráně vnější zdi, Balinor vpředu a elfové dva kroky za ním. Princ se ani v nejmenším neobtěžoval skrýt svou tvář, takže když došli ke čtveřici ozbrojených stráží, jejich reakce byla stejná jako u udivených kolemjdoucích. Ani se nesnažili prince nějak zastavit, ani s ním neprohodili jediné slovíčko — jen pohotově vystřelili ze svého místa a zmizeli za branou vnitřní zdi někam do města. Balinor i elfové pokojně prošli mohutnou branou, která byla tak velká, až jim připadalo, že visí někde ve

tmě jako obrovská kamenná ruka. Prošli otevřenými vstupními branami na nádvoří, kde se všude dokola rozprostíraly nízké baráčky, v nichž obvykle sídlili vojáci Pohraničního legionu. Za několika okny se svítilo, ale jinak to vypadalo, že baráky jsou už dlouho opuštěné. Náhle po nádvoří prošlo několik mužů, kteří měli na tunikách na hrudi hrdý znak přikrčeného leoparda, ale tito muži u sebe neměli žádné zbraně, jako by to ani nebyli vojáci. Jeden z nich se na okamžik zastavil a prohlížel si trojici příchozích, jež se zastavila přesně uprostřed nádvoří. Nevěřícně vykřikl a rychle zavolal na ostatní, kdo šli s ním. Náhle se otevřely dveře jednoho z osvětlených baráčků a v nich se objevil starý veterán, který se stejně jako ostatní vojáci upřeně podíval na Balinora a na oba elfí bratry. Vydal krátký rozkaz a vojáci se pohotově vrátili k činnosti, kterou měli dělat a od které je odtrhlo překvapivé setkání s princem. Sám rychle pospíchal k trojici na nádvoří.

„Můj pane Balinore, konečně jste se vrátil," pozdravil ho voják a krátce zasalutoval, aby vzdal hold svému veliteli.

„Kapitáne Sheelone, jsem rád, že vás zase vidím." Balinor se usmál a potřásl veteránovi jeho sukovitou rukou. „Co se to ve městě děje? Jak to, že stráže nosí znak sokola, a ne našeho bojovného leoparda? Čí je to vlastně znak?"

„Můj pane, Pohraniční legion byl na rozkaz rozpuštěn! Zůstala nás tu jenom hrstka těch, kdo dál setrváváme ve službě. Ostatní se vrátili do svých domovů."

Všichni hleděli na starého muže s nedůvěrou a pomalu si začínali myslet, že zešílel. Jak se jen někdo mohl odvážit rozpustit Pohraniční legion zrovna v okamžiku, kdy celé Jižní zemi hrozí tak mohutná invaze? Skoro všichni si náhle vzpomněli na Allanonova varovná slova, že Pohraniční legion je jedinou záchranou pro všechny ohrožené země. Jen legion by dokázal aspoň na nějaký čas vzdorovat nesmírné síle Černého mága.

A teď je ze záhadného důvodu truborožská armáda rozpuštěna...

„Kdo to přikázal?" zeptal se rozčileně Balinor a tvář mu začínala planout nezkrotnou zlostí.

„Tvůj bratr," skoro neslyšně odpověděl Sheelon. „Poručil svým mužům, aby zaujali naše místa, a oznámil, že legion je rozpuštěn až do odvolání. Prostě nás bez bližšího vysvětlení zrušil. Pánové Acton a Messaline poté rychle pospíchali do paláce za králem a snažili se jej přesvědčit, aby si to rozmyslel. Bohužel, od té doby je nikdo nespatřil. Nikdo z nás už pak nemohl nic udělat, poslouchat se musí."

„Zbláznil se snad někdo?" podrážděně vybuchl hraničář a pevně chytil vojáka za límec pod krkem. „A co můj otec, náš král? Vládne snad ještě této zemi a velí Pohraničnímu legionu, ne? Co on říkal na tuto hloupou hru?"

Sheelon vyděšeně ucukl pohledem a jen naprázdno polkl, protože se bál promluvit. Balinor s ním prudce zatřásl, jako by z něj chtěl odpověď vyklepat.

„Já, já nevím, můj pane," zamumlal muž a stále se ještě díval stranou. „Proslýchá se, že král je těžce nemocný, nic jiného nevím. Za jeho nepřítomnosti se váš bratr prohlásil za dočasného vládce a následníka trůnu. To se stalo před třemi týdny."

Balinor muže pustil, ponořen do zraňujícího ticha, a nepřítomně se díval před sebe na světla vzdáleného paláce. Díval se na svůj domov, kam se právě vrátil s tolika nadějemi. Opustil Truboroh kvůli neomluvitelné roztržce mezi sebou a bratrem, a teď se vrací a zjišťuje, že jeho odchod věci ani v nejmenším neprospěl. Teď je na čase, aby se svému nevypočitatelnému bratru Palancovi nedobrovolně postavil a nějak ho přesvědčil, že rozpustit Pohraniční legion byl hloupý a neuvážený čin.

„Okamžitě se musíme dostat do paláce a promluvit si s tvým bratrem," netrpělivě vykřikl Dayel a vytrhl Balinora z přemýšlení. Ten se ohlédl na mladičkého elfa a náhle si uvědomil, že i jeho bratr je velmi mladý. Bude s ním těžké pořízení, s jeho vykutáleným bratříčkem Palancem.

„Ano, samozřejmě máš pravdu," souhlasil nepřítomně, myšlenkami někde v paláci. „Musíme jít přímo za ním."

„Ne, pane! Tam nesmíte!" Vykřikl Sheelon tak zoufale a varovně, že zůstali stát jako

přikovaní. „Ti, kteří v poslední době vkročili do paláce, se už víc neobjevili a bůh ví, co se s nimi stalo. Tvůj bratr tě prohlásil za zrádce. Zjistil, že ses připojil k ďábelskému Allanonovi, černému poutníku, který prý slouží temným silám. Vyhlásil, že jakmile se objevíš, budeš vržen do žaláře a potom popraven!"

„To je směšné!" Odvětil vysoký hraničář pohotově. „Nejsem žádný zrádce, a dokonce i můj bratr to moc dobře ví — a Allanon je nejlepší přítel a spojenec, jakého v celé Jižní zemi najdeš. Musím jít za Palancem a promluvit si s ním! Možná se mnou nebude souhlasit a pohádáme se, ale nikdy by přece nedopustil, aby uvrhli do vězení jeho vlastního bratra! Nemá právo to udělat!"

„Možná, že tvůj otec už zemřel, můj příteli," opatrně se jej snažil varovat Durin. „Tady ještě máme čas si vše rozmyslet a být opatrní, ale jakmile vkročíme do paláce, už bude pozdě. Hendel věří, že tvůj bratr podlehl vlivu mystika Stenmina, a jestli je to pravda, mohl bys být v mnohem větším nebezpečí, než si dokážeš představit!"

Balinor se na okamžik zamyslel a potom přikývl. Rychle Sheelonovi vysvětlil nepříjemnou situaci, která se vznáší nad Truborohem. Popsal mu, jaké nebezpečí jim hrozí ze strany Severní armády, a zdůraznil, že doufá, že Pohraniční legion se dá co nejdříve dohromady, protože jen on dokáže ubránit jeho rodnou zemi. Potom pevně, ale přátelsky uchopil starého vojáka za rameno a naklonil se k němu.

„Počkáš čtyři hodiny, jestli se vrátím já nebo můj osobní posel. Jestli do té doby nepřijdu nebo nepošlu nějakou zprávu, najdeš pana Ginnissona a pana Fandwicka a okamžitě znovu shromáždíte Pohraniční legion v plné síle. Potom běžte mezi lidi a rozhlašte, aby na mém bratru požadovali veřejný soud nade mnou. Nemůže to odmítnout. Také pošlete vzkazy na západ elfům a na východ trpaslíkům a informujte je, že jsme tady drženi, já a dva bratranci krále Eventýna. Zapamatuješ si všechno, co jsem ti rozkázal?"

„Ano, můj pane," přikývl voják horlivě. „Udělám přesně to, co jste mi poručil. Ať vás provází štěstí, princi z Truborohu."

Otočil se a pospíchal zpět do svého baráčku, zatímco netrpělivý a rozlícený Balinor vyrazil dál směrem do vnitřního města. Durin se ještě jednou pokusil přesvědčit svého mladšího bratra, aby raději zůstal ve vnějším městě, dokud se nedozví, co se s ním a s Balinorem stalo. Ale Dayel tvrdohlavě odmítl, protože v žádném dobrodružství nechtěl zůstat pozadu. Durin věděl, že už nemá cenu dál naléhat, a nakonec připustil bratrovo právo na to, aby se k nim připojil. Mladičkému elfovi ještě nebylo ani dvacet let a život pro něj právě začínal. Také všichni členové skupiny, která společně vyrazila z Posledního přístavu, k němu pociťovali zvláštní náklonnost. Každý z nich Dayela miloval ochrannou láskou, jakou nejlepší přátelé vždy cítí k nejmladšímu z jejich společnosti. Měl velmi křehkou povahu a jeho otevřenost a smysl pro přátelství byly ve zkaženém světě, kde převládala jen podezíravost a nedůvěra, opravdovou zvláštností. Durin se o něj vždy velice bál, protože jeho bratr byl pro něj tím nejdražším na světě. Věděl, že kdyby se chlapci něco stalo, přišel by i on sám o nenahraditelnou část svého já.

Za krátkou chvíli už trojice přešla po velkém nádvoří a prošla branami vnitřní zdi do ulic a do města za ní. Ještě jednou nechali stráže, ať si je udiveně prohlédnou, ale ty kupodivu nepodnikly vůbec nic, aby poutníkům zabránily vstoupit do města. Balinor vypadal velmi hrdě, když společně procházeli Tyrsiskou cestou, největším průchodem ve městě, po paty zahalený do loveckého pláště, z kterého mu na hrudi a na zápěstích vyčnívala drátěná košile z plíšků. Bratrům připadalo, jako by jejich přítel i trochu povyrostl, tak šel vzpřímeně a rovně. Už dávno to nebyl opatrný poutník na konci své cesty, ale princ z Truborohu, který se vrací domů. Lidé, kolem nichž procházel, se zastavovali a zmateně na něj zírali: nevěřili svým očím stejně jako ti za branou. Když se pak vzpamatovali z prvního šoku, poskočilo jim srdce a uháněli za svým princem, aby jej důstojně přivítali doma. Dav kolem Balinora se nečekaně rozrostl a místo několika počátečních zvědavců se jich kolem něj tísnilo několik stovek. Všichni chtěli přivítat oblíbeného truborožského syna, který radostně procházel městem, smál se na všechny, kdo jej následovali, a pospíchal do paláce.

Výkřiky a radostný pláč počáteční skupinky začaly nabývat na intenzitě, až se nakonec změnily v jednohlasý mohutný dav skandující jméno vysokého hraničáře. Několik odvážlivců se dokonce přiblížilo až k Balinorovi a snažilo se mu pošeptat strašlivá varování. Ale princ dělal, jako by varovné hlasy neslyšel. Vždy nad každým varováním jen zakroutil hlavou a pokračoval dál směrem k paláci.

Jásající dav prošel samým srdcem Tyrsisu, proklouzl pod obrovskými klenbami a proplétal se úzkými uličkami města. Dál prošli kolem zděné bílé budovy a nízké královské rezidence až na padací most, který spojoval spodní úrovně města s veřejnými zahradami. Na jeho druhém konci se nacházela brána do královského paláce, která teď byla neosvětlená a zavřená. Když princ z Truborohu došel k prvnímu oblouku mostu, ohlédl se a zjistil, že dav jde stále věrně za ním. Významně zvedl ruku a přikázal jim, aby na něj počkali zde. Okamžitě se všichni najednou zastavili, a když se k nim jejich idol otočil, zmlkli, že by bylo slyšet i špendlík upadnout.

„Mí přátelé, můj národe!" zazněl do ticha princův hrdý hlas a ozvěna vracela jeho slova zpět. „Moc se mi na cestách stýskalo po mé rodné zemi a jejích statečných obyvatelích. Vrátil jsem se zpět a už vás nikdy neopustím! Jestliže naší monarchii hrozí nějaké potíže, od toho jsem tu já, abych se jim postavil a zavedl pořádek. Teď se vraťte do svých domovů a vyčkejte do rána, které přinese mnohem jasnější zprávy. Žádám vás, abyste se vrátili domů — a já se také vrátím tam, kam patřím!"

Balinor nepočkal, jak dav zareaguje. Otočil se a pomalu došel až k bráně paláce, elfí bratry stále v patách. Hlas lidu znovu mohutně povstal v ohlasu na jeho slova a odevšad se ozývalo oslavné provolávání jeho jména. Ohlédl se a zjistil, že nikdo z jeho lidu jej nenásleduje, i když by to většina z nich jistě s upřímnou radostí učinila. Všichni uposlechli jeho rozkazu a pomalu se rozcházeli ke svým domovům za neustálého provolávání jeho jména. Nikdo z nich si nechtěl připustit, co Balinora a jeho přátele čeká za pochmurnými stěnami hradu, který byl princovi domovem. Trojice se pomalu ztrácela davu z očí, kráčejíc kupředu rozhodnými dlouhými kroky. Za několik minut došli až k těžké okované bráně rodu Buckhannahů vedoucí do paláce. Balinor ani na okamžik nezaváhal, uchopil velké kulaté klepadlo vykládané drahým dřevem a divoce vší silou zabušil, až se kolem rozezněla ozvěna výhružného zaklepání. Chvíli se nic nedělo a tři odhodlaní muži stáli ve tmě a naslouchali se smíšenými pocity hněvu a očekávání, co bude dál. Potom se ozval hluboký líný hlas, který je požádal, aby se představili a řekli, co mají na srdci. Balinor vztekle zařval své jméno a ostře přikázal, ať okamžitě otevřou bránu. V jediném okamžiku se těžké dveře s překvapivou rychlostí rozlétly a otevřely se dovnitř. Balinor vtrhl na nádvoří paláce jako vichřice. Přihlížejícím oněmělým strážím nevěnoval ani nejmenší pozornost a upnul zrak na sloupovitou budovu před sebou. V celém paláci bylo zhasnuto s výjimkou několika oken v přízemí levého křídla. Durin před sebe opatrně nastrčil Dayela, takže se mu naskytla dobrá příležitost prohlédnout si stinná zákoutí nádvoří. Okamžitě si všiml, že všude kolem nich jsou rozestavěny hlídky po zuby ozbrojených vojáků. Všichni měli na prsou znamení sokola.

Vnímavému elfovi bylo jasné, že se dobrovolně ženou do pasti, jen co překročili vnější hranici města. Napadlo ho, že by asi měl Balinora zastavit a varovat ho — ale instinktivně věděl, že hraničář je až příliš zkušený bojovník, než aby si nevšiml, co se kolem něj děje. Durin si v duchu přál, aby se jeho bratr mohl vrátit a zůstat za hradbami paláce, ale teď už bylo pozdě na marnou lítost. Trojice pomalu prošla zahradou až ke dveřím paláce. Nestály u nich žádné stráže a dveře se bez odporu otevřely, sotva vzal Balinor za kliku. Haly staleté budovy byly jasně ozářeny pochodněmi. Plameny půvabně osvětlovaly barevné gobelíny a obrazy, které zdobily rodinné sídlo Buckhannahů. Dřevěný nábytek byl starobylý a hojně vyzdobený; byl pečlivě vyleštěn a své místo na něm našly drahocenné sošky a přilbice s rodovými odznaky proslavených panovníků tohoto kraje, kteří zde vládli v minulých generacích. Elfí bratři pomalu procházeli těmito tichými halami v těsném závěsu za vysokým princem a všichni si vzpomněli na podobnou situaci, jež nastala

nedávno — tehdy, když bloudili starobylou paranorskou pevností. Tam na ně také, mezi nádherou z dob dávno minulých, čekala dobře ukrytá past.

Zahnuli doleva a vešli do další komnaty. Balinor se stále držel v čele několik kroků před elfy. Jeho mohutná postava téměř zaplňovala nízkou chodbu a dlouhý lovecký plášť za ním při chůzi vlál jako křídla anděla pomsty. Na okamžik Durinovi svou rozhodností připomněl Allanona, který se také dokázal tvářit tak nezlomně, nasupeně a nebezpečně, když se opatrně jako kočka plížil kupředu. Durin se s obavami podíval na Dayela, ale mladší elf si jeho pohledu ani nevšiml. Jeho mladá tvář přímo hořela vzrušením a očekáváním. Durin se dotkl rukojeti své dýky, a když se ledový kov setkal s jeho horkou dlaní, trochu se uklidnil. Jestliže měli znovu padnout do léčky, bez boje se tak nestane.

Náhle se vysoký hraničář zastavil před otevřenými dveřmi do chodby. Elfí bratři přidali do kroku a hrdě se mu postavili každý po jednom boku. Snažili se přes jeho mohutnou postavu zjistit, co se nachází v osvětlené místnosti před nimi. Na konci elegantně zařízené komnaty postával nějaký muž. Byl vysoký, měl světlé vlasy i strniště vousů a jeho postava byla zahalená do dlouhé purpurové róby se znakem sokola. Vypadal o několik let mladší než Balinor, ale stál stejně hrdě vzpřímen jako on, ruce volně sepjaté za zády. Oba elfové okamžitě s jistotou věděli, že muž před nimi je Palance Buckhannah. Balinor popošel několik kroků do místnosti. Neřekl jediného slova, jen se rozhodně díval do tváře svého bratra. Elfové pomalu hraničáře následovali a pozorně se rozhlíželi kolem. V místnosti bylo až příliš mnoho dveří a příliš mnoho tajemných závěsů a jen těžko se dalo určit, za kterými jsou ukryty ozbrojené stráže. Za okamžik se za jejich zády v místnosti, odkud právě přišli, ozval podezřelý šramot. Dayel se opatrně otočil zpátky k otevřené chodbě. Durin trochu poodešel od ostatních, vytasil svůj dlouhý lovecký tesák a přikrčil se do mírného podřepu, připraven na všechno.

Balinor se dlouhou chvíli ani nepohnul, jen tiše stál před svým bratrem a pozoroval důvěrně známou tvář. Nejvíce jej překvapilo, že bratrovy oči byly naplněny podivnou nenávistí. Věděl, že padnou do pasti, věděl, že se na ně jeho bratříček dobře připraví. Na okamžik se mu však vrátila naděje, že si snad konečně pohovoří jako bratři, že si rozumně promluví i přes všechny rozdíly, jaké mezi nimi jsou. Ale když se pozorně zadíval do bratrových očí, hořících nesmiřitelnou záští, uvědomil si, že jeho bratr pozbyl rozumu a možná i příčetnosti. „Kde je můj otec...?"

Konec Balinorovy přímé otázky zanikl v náhlém zaskřípění, jak se uvolnila skrytá lana upevňující obrovskou síť z provazů a kůží, která nad příchozími nepozorovaně visela a v okamžiku, kdy vešli, právě spadla. Váha obrovské sítě všechny tři poutníky nemilosrdně srazila k zemi a jejich zbraně se zdály proti tlustým vyztuženým provazům bezmocné. Ze všech stran se otevřely dveře a odhrnuly závěsy a vyvalily se po zuby ozbrojené jednotky stráží, aby si podmanily zápasící zajatce. Nebylo ani nejmenší šance z pečlivě připravené pasti uniknout nebo se jakkoli bránit. Všichni zajatci byli odzbrojeni, stráže jim svázaly bez cirátů ruce za záda a zavázaly jim oči. Několik desítek neviditelných rukou je zvedlo na nohy a postavilo je na místo. Náhle k nim někdo přistoupil a zastavil se před nimi. Tiché šeptání a pokřikování utichlo jako na povel.

„Jsi hlupák, Balinore, že ses vrátil," zazněl z temnoty před nimi ledový hlas. „Věděl jsi přece, co se s tebou stane, když tě znovu najdu. Jsi trojnásobný zrádce a zbabělec! To máš za to, co jsi udělal národu, našemu otci a teď i mně. Co jsi provedl se Shirl? Co jsi s ní udělal? Přísahám, že za to zemřeš, Balinore! Odveďte je dolů!"

Neviditelné ruce je postrkovaly, šťouchaly a otáčely, jak procházeli komnatami, až dorazili ke dveřím, za kterými začínalo dlouhatánské schodiště. Šli po schodech dolů až do další chodby, nesmírně klikaté a s množstvím zatáček. Jejich kroky vydávaly na kamenné podlaze téměř ohlušující ozvěnu prorážející pronikavé ticho. Potom sešli ještě jednou po schodech do další chodby. Všude byla cítit hniloba a ledový vzduch a z chladných kamenných zdí i podlahy jim zalézala pod kůži neodbytná vlhkost. Ozvalo se těžké zaskřípění a dveře, před kterými se ocitli, se se skřípotem otevřely. Neviditelné ruce

jimi začaly otáčet a bez jediného varování je vhodily do místnosti za dveřmi na kamennou podlahu, kam dopadli stále ještě spoutaní a se zavázanýma očima. Dveře se s vrzáním znovu zavřely a kovové zámky zapadly na svá místa. Trojice společníků beze slova naslouchala. Jediné, co ještě zaslechli, byly rychle se vzdalující kroky, které pak v dálce zanikly úplně. Slyšeli skřípání kovových zámků dveří, jak se postupně zavíraly, a každé nové bouchnutí znělo vždy vzdáleněji a slaběji. Nakonec se trojice ocitla v naprostém tichu: jediným rušivým zvukem v pronikavém tichu vězení byl jejich dech. Balinor se vrátil domů.

Kapitola 23

Už byla skoro půlnoc, když Allanon dokončil maskování vzpouzejícího se Flicka a byl s ním plně spokojen. Z váčku, který obr neustále nosil přivázaný u pasu, vyňal podivnou mast, kterou venkovanovi namazal obličej a ruce, až se zabarvily do tmavě žluta. Kouskem uhlíku zdůraznil obrysy celé tváře a podtrhl děsivý vzhled očí. Celé dílo se mu vcelku zdařilo, takže v okolní tmě by se Flickovi mohlo podařit proniknout do tábora bez toho, aby si jej někdo všiml a pojal nějaké podezření. I pro ostříleného lovce by proniknout mezi bojovné skřety bylo dost nebezpečné, ale pro necvičeného mladíka přestrojeného za skřeta představoval pohyb po jejich ležení hotovou sebevraždu. Nebylo však jiného východiska. Někdo z nich musel jít do tábora a zjistit, co se stalo se Sheou, Eventýnem a bájným mečem. Bylo by holým šílenstvím poslat dolů do ležení Allanona, protože obra mezi skřety by poznal každý hlupák — i kdyby byl sebelépe namaskovaný, nedostal by se dál než několik metrů od okraje tábora.

Jediný, kdo zbýval na tuto prácičku, byl vyděšený Flick. Pod rouškou milosrdné tmy se musel proplést mezi skalami až dolů do tábora, překonat neoblomné hlídky a zamíchat se mezi skřety a trolly a zjistit, kde je uvězněn ztracený elfí král a jeho bratr Shea a také kam se asi zatoulal vzácný Shannarův meč. Všechny tyto složité informace musel venkovan vytáhnout z nepřátel do rozbřesku. Jestli se mu to do té doby nepovede, za denního světla si určitě někdo všimne jeho podivného obličeje, zjistí, že je to jen přestrojení, a Flicka chytí.

Allanon ještě Flicka poprosil, aby si vysvlékl svůj lovecký plášť, který potom několik minut upravoval tak, aby jej lépe chránil a zakryl podezřelé části až příliš lidského těla. Když vypadal střih pláště přesně podle obrových představ, Flick si jej oblékl. Obr upravil plášť tak dokonale, že mu z něj vyčuhovaly jen nažlucené ruce a kus rádoby skřetího obličeje. Když se bude držet v dostatečné vzdálenosti od opravdových skřetů a projde celý tábor ještě za tmy, snad se mu podaří zjistit vše potřebné před rozbřeskem a vrátit se zase zpátky k Allanonovi. Ještě se přesvědčil, jestli je jeho lovecká dýka na svém místě za opaskem. Byla to jen ubohá zbraň vzhledem k nebezpečí, jaké mu hrozilo, ale dávala mu aspoň malou jistotu, že není úplně bezbranný. Pomalu vstal zachumlaný do svého nově upraveného pláště. Allanon si nového skřeta, kterého z Flicka vytvořil, pečlivě prohlédl, chvíli přemýšlel, jestli nezanedbal nějaký detail, a potom jen souhlasně přikývl.

Počasí se za poslední hodinu zhoršilo a vypadalo výhružně. Celé nebe bylo zakryto masou černých valících se mraků, které úplně schovaly měsíc a hvězdy. Země se ocitla v úplné temnotě. Jediné světlo v okolí představovala světélka probleskující ze všech stran od ohňů z nepřátelského tábora. Jakmile vítr, který foukal ze severu, zesílil, plameny ohňů začaly šlehat výše, jako by je posílila nová energie, přivátá sem z plání za Dračími štíty. Podle zamračené oblohy se v nejbližší době dala očekávat bouře — pravděpodobně ještě před svítáním. Zamlklý druid doufal, že vítr a okolní tma pomohou přestrojenému venkovanovi ukrýt se před zraky spícího vojska.

V několika krátkých větách udělil mystik Flickovi pár důležitých rad a potom se rozloučili. Vysvětlil mu, jakým způsobem je celý tábor rozložen, zmínil se mu i o průnikových cestách, kde budou postaveny stráže po celém obvodu ležení. Poručil mu, aby se ihned začal rozhlížet po praporcích skřetích vůdců a po Maturenech. To byli zase náčelníci trollů: jejich stany se určitě budou nacházet někde blízko největších ohňů uprostřed tábora. Nejdůležitější ale je, aby se za každou cenu vyhnul rozhovoru s někým z tábora, protože jeho jihozemský přízvuk by jej ihned prozradil a nepřátelé by jej okamžitě odhalili a zajali. Flick pozorně naslouchal všem důležitým radám a rozkazům. Zatímco se chystal k odchodu, srdce mu divoce tlouklo a v hlavě mu uvízla jediná bezvýchodná

myšlenka, že kdyby byl chycen, nic ani nikdo mu už nepomůže. Ale jeho oddanost bratrovi byla tak bezmezná, že jej nemohlo zastavit nic na světě, pokud byla ohrožena bezpečnost Shey. Allanon na závěr ještě Flickovi přislíbil, že jej vyprovodí, aby se bezpečně dostal přes první stráže, a dohlédne, jestli dorazil až dolů na dno planiny k táboru. Poručil venkovanovi, ať zachová hrobové ticho, a pokynul mu, že je čas vyrazit.

Společně pomalu slezli po skále z kamenitého příkrovu a tmou se vydali dál až na otevřenou pláň. Byla černočerná tma, takže si Flick neviděl ani na špičku nosu, a aby byl schopen vůbec jít a udržet krok s rozhodným druidem, musel se jej pevně držet za ruku. Až neskutečně dlouho jim trvala cesta dolů, ale nakonec podivná dvojice prošla mezi všemi nebezpečnými kamennými návršími a ocitla se v blízkosti ohňů z tábora, které matně osvětlovaly okolní krajinu. Flick byl z prudkého sestupu značně unavený a potlučený, nohy ho bolely a jeho umně vylepšený pláštík byl dokonce na několika místech roztržený. Zastavili se v místě, kde neproniknutelná černá tma končila: krajina před nimi byla o poznání jasnější díky světlu z ohňů. Flick neviděl ani neslyšel nic podezřelého, i když věděl, že někde v bezprostřední blízkosti musí stát hlídka střežící tuto přístupovou cestu. Allanon neřekl ani slovo, jen o krok ucouvl, přitiskl se ke skále a naslouchal. Po několik minut zůstali nehybně stát, až se nakonec Allanon naklonil k Flickovi a pošeptal mu, ať zůstane na svém místě a sám zmizel v temnotě noci.

Když zmizel, malý venkovan se kolem sebe jen vyděšeně rozhlédl. Připadal si strašně opuštěný a měl také hrozný strach, protože nevěděl, co se děje. Přitiskl svou horkou tvář k chladivé skále a začal si v duchu plánovat, co udělá, až dorazí do nepřátelského tábora. Rozhodně se bude snažit, aby se s ním nikdo nezačal bavit a on nemusel odpovídat. Nemůže se tedy k nikomu příliš přibližovat a také se nesmí dostat blízko k ohňům, jejichž jasné světlo by mohlo odhalit jeho namaskování a prozradit ho. Vězňové, jestli v táboře vůbec nějací jsou, budou určitě drženi v jednom z hlavních hlídaných stanů přímo uprostřed tábora, kde hoří největší ohně. Hned jak stan pro zajatce najde, musí se přesvědčit, koho tam vlastně nepřátelé věznì. Potom, pokud se vůbec dostane až tam, což bylo dost nepravděpodobné, se musí vrátit zpátky mezi skály, kde na něj bude čekat Allanon. Ten podle situace rozhodne, co podniknou dál.

Flick jen bezradně zakroutil hlavou. Věděl, že se mu nikdy nepodaří splnit svůj úkol s touto směšnou maskou. Nebyl ani dost mazaný, ani dost talentovaný na to, aby se mu povedlo někoho přechytračit. Ale od té doby, kdy před několika dny na Dračí stezce ztratil Sheu, se jeho přístup k věcem změnil. Starý a jemu vlastní pesimismus i tvrdošíjnou praktičnost nahradil podivný pocit zoufalství. Jeho svět i pohled na něj se během několika posledních týdnů změnily tak drasticky, že dříve uznávané hodnoty ztrácely na významu, i jeho opatrnické jednání se znenáhla vytrácelo kdovíkam. Čas, který v minulosti lehkovážně utrácel a na němž mu nikdy nezáleželo, se teď pro něj stal téměř trestem. Roky, které strávil v klidu a míru v opuštěném Stinném údolí, mu připadaly tak vzdálené a zapomenuté jako nejranější dětství. Vždyť jediné, co pro něj po několik posledních týdnů bylo nejdůležitější v životě, byli jeho společníci, a hlavně jeho milovaný bratr. A teď se všichni rozešli nebo ztratili do všech koutů a jen Flick sám tu zůstal stát na pokraji duševního a tělesného vyčerpání. Jeho nynější svět tvořila šílená a neuvěřitelná skládačka z nočních můr a duchů, kteří jej neúnavně naháněli a lovili, až jej samotného přivedli na pokraj šílenství.

Jen Allanonova neohrabaná přítomnost mu dodávala trochu potřebné jistoty a pohodlí, a to i přesto, že už od prvního setkání pro něj obrovský druid stále představoval neproniknutelnou zeď tajemství a mystických sil, nad kterými zůstával jeho rozum stát. I když se v celé skupině cestou na Paranor rozvinulo krásné a cenné přátelství, Allanon pro všechny nadále zůstával záhadou. Dokonce i když jim druid pověděl o svém původu a o účelu cesty, tajemnost, do níž se zahalil, tím osvětlil jen nepatrně.

Pokud byla celá skupina pohromadě, mystikova vyvýšenost jím nepřipadala tak do očí bijící, i když i přesto znamenal největší hybnou sílu celé skupiny, jež se vydala na

nebezpečnou pouť za Shannarovým mečem. Ale teď byli všichni pryč a vyděšený venkovan zůstal s nevyzpytatelným obrem sám. Flick si uvědomil, že vysoký podivín jej nejen velice děsí, ale také nepřekonatelně přitahuje jeho zvědavost. Znovu si vzpomněl na záhadný příběh o drahocenném meči a zauvažoval nad tím, proč Allanon odmítl sdělit ostatním celý příběh o jeho moci. Riskovali přece pro tento stále unikající talisman vše, co měli, ale jediný Allanon věděl, jak zbraň použít k porážce Černého mága. Jak to, že právě Allanon věděl o meči tolik?

Ze zamyšlení vyrušil vyděšeného venkovana až neobvyklý šramot někde za ním. Rychle jako blesk vytasil svůj lovecký nůž k případné sebeobraně. Ze tmy se ozvalo pronikavé zašeptání a obrovský Allanon se neslyšně vynořil po Flickově boku. Mocnou rukou jej uchopil za rameno a odvedl jej zpátky do skrýše mezi skalami, kde se oba přikrčili ve tmě. Allanon si chvíli prohlížel venkovanovu tvář, jako by podle jejího výrazu posuzoval jeho odvahu a četl mu myšlenky, aby zjistil, s jakým hnutím mysli se vrhá do tak nebezpečného úkolu. Flick se jen stěží dokázal přinutit, aby se jeho oči setkaly s obrovým pronikavým pohledem. Srdce mu bilo jako zvon, strachy i vzrušením.

„Stráže jsou rozptýlené po okolí. Cesta je volná," promluvil k němu druid hlubokým hlasem, který jako by se ozýval z nejtajnějších hlubin zemských. „A teď už běž, můj mladý příteli, a měj odvahu a dobrý úmysl po ruce."

Flick jen tiše přikývl a narovnal se. Zahalený do svého potrhaného pláštíku se pomalu odlepil od bezpečné tmavé skály a vydal se přímo do šera opuštěné planiny před ním. V hlavě mu stále vířily zběsilé myšlenky a on se nedokázal plně soustředit. Také se nepřestával divit, že jej jeho tělo ještě poslouchá a jeho instinkty se stále soustředí na průzkum okolní tmy, kde by mohlo číhat skryté nebezpečí. Opatrně vyrazil ke vzdálenému ohni. Běžel napůl přikrčený a jen chvílemi se zastavoval, aby se pořádně rozhlédl a zaposlouchal do zvuků, které by mohly pocházet od lidí. Všude kolem jej obklopovala temná noc, která jako by byla ještě zahalena neproniknutelným černým pláštěm. Nebe nad ním bylo stále ještě zatažené a zaplněné obrovským pásem nízko visících mraků, které dokonce zakrývaly i tlumené bílé světlo měsíce a hvězd. Jediné světlo v okolí vycházelo z divokých ohňů tábora. Celá planina byla nekrytá a rovná jako zrcadlo. Na jejím povrchu rostla měkká tráva a příjemně tlumila venkovanovy kroky, když pospíchal k ležení. V cestě mu stálo pár nízkých keřů, které spolu s několika ubohými zkroucenými stromky tvořily veškerou vegetaci na pláni a aspoň trochu zaplňovaly její zoufalou pustotu. Nikde kolem se nenalézaly ani nejmenší známky života a jediným zvukem ozývajícím se ze tmy bylo neustálé hvízdání sílícího větru a jeho vlastní oddechování. Jak se venkovan blížil, táborové ohně, zpočátku slité do oranžového světelného oparu na úpatí hory, se náhle rozptýlily do jednotlivých táboráků. Některé z nich hořely jasně, protože jejich plameny byly dobře živeny stále novým dřevem, zatímco ostatní jen doutnaly, až z nich zbyly jen rozpadající se uhlíky, protože muži ležící kolem nich dávno nerušeně pochrupávali. Flick už byl tak blízko, že dokonce slyšel zastřené hlasy ze spícího tábora a zřetelně rozeznával i jednotlivá slova. Ale jejich obsahu nerozuměl, protože jazyk skřetů a trollů se od lidského dosti lišil.

Uplynulo asi půl hodiny, když Flick konečně došel na okraj tábora, kde hořely nepřátelské ohně. Na chvilku se zastavil a přikrčil se, aby se mohl pořádně rozhlédnout a podívat se na rozestavení tábora před sebou. Studený noční vítr vanoucí ze severu otočil směr plamenů, které šlehaly z dřevěných vater, a proto čadivý dým, jenž stoupal spirálovitě vzhůru po celé planině, foukal venkovanovi přímo do očí. Právě tady stála druhá ochranná linie stráží obcházejících tábor. Ale právě protože to byla až druhá řada stráží, hlídky se objevovaly po dlouhých intervalech. Severozemci si asi mysleli, že v takovéto blízkosti tábora už není zapotřebí přílišné ostrahy. Stráže se skládaly převážně ze skřetích loveckých hlídek, i když v dálce si Flick všiml i několika větších postav trollů.

Na chvíli se zastavil, aby si prohlédl podivné, ničemu se nepodobající trollí rysy. Jejich jednotlivé druhy dosahovaly různých velikostí, ale všichni do jednoho měli silné končetiny.

Tělo jim pokrývala drsná kůže připomínající kůru stromů; sloužila jim jako velice prospěšná ochrana. Stráže a několik členů vojska, kteří byli ještě vzhůru, stálí nebo dřepěli u nízko hořících ohýnků. Natahovali se za teplem, zcela zabaleni do svých těžkých plášťů, jež jim dobře zakrývaly obličeje i těla. Flick spokojeně přikývl. Bude pro něj mnohem snadnější nepozorovaně proniknout do nepřátelského tábora, když věděl, že většina vojáků je stejně jako on zahalena do svých plášťů — a jestli se neplete, teplota bude klesat až do rána, takže zahalených ještě přibude. Bylo obtížné dohlédnout až k vnitřním ohňům uprostřed tábora, protože na nebi stály černé mraky, a navíc z rychle se spalujícího dřeva se nad každým ohýnkem vytvářel chuchvalec šedého kouře, který bránil v rozhledu.

Z přímého pohledu Flickovi tábor připadal o něco menší než z výšky Dračích štítů, ze kterých se na něj dívali předtím. Trochu ho to potěšilo, ale z místa, kde teď stál, byla velmi špatná viditelnost, a tak si nedělal zbytečné naděje o menším počtu nepřátel. Kromě toho věděl, že právě odtud se tábor rozbíhá asi míli do všech stran. Až přejde kolem vnitřní strážní linie, bude muset projít mezi tisíci spících skřetů a trollů, bude muset minout stovky ohňů, jež mohly odhalit jeho totožnost — a při tom všem se bude muset vyhýbat nepřátelským vojákům, kteří byli ještě vzhůru. Stačí jediná chybička, a vše je ztraceno. I když se mu náhodou podaří nepozorovaně proklouznout a uniknout prozrazení, stále ještě na něj čeká hlavní úkol. Nejdůležitější přece je, aby našel zajatce a drahocenný meč. Znovu se mu vrátily zoufalé myšlenky a Flick jen pochybovačně zatřásl hlavou, jako by se loučil se životem, a pomalu se vydal dál.

Venkovan byl přirozeně zvědavý, a proto neodolal, a když se u jednoho ohně ocitl v blízkosti spících skřetů a trollů, pozorně si je prohlížel. Úplně náhodou si všiml několika blížících se vojáků, což mu připomnělo, že má velmi málo času, a tak se vydal dál. I když celý svůj život prožil na stejné zemi jako tito tvorové dvou cizích ras, malému venkovanovi připadali jako nějací vetřelci z neznámých světů. Během své cesty na Paranor už několikrát bojoval s krvežíznivými barbarskými skřety; a jednomu z nich dokonce musel čelit beze zbraně v chodbách Druidštejna. Ale přesto o nich věděl jen velmi málo. Byli to pro něj prostě jen nepřátelé, kteří se jej při každém setkání snažili zabít. O obrovitých trollech nevěděl už vůbec nic — jen tolik, že jsou to lidé navyklí samotě a že žijí výhradně v severních horách a jejich skrytých údolích. V každém případě Flick věděl, že tato smíšená armáda je pod velením Černého mága, a nebylo žádných pochyb o tom, jaké jsou jeho cíle.

Počkal, až vítr zavane kouř z hořících ohňů, který se valil v pravidelných intervalech, přímo mezi něj a nejbližší hlídku. Potom se narovnal a opatrně zamířil do středu tábora. Pečlivě si vybral místo, kde všichni vojáci spali, a právě tudy vešel do ležení. Kouř a noční tma dokonale zamaskovaly jeho celkový vzhled a ve stínech uhasínajících ohňů se pohyboval k nejbližším ohýnkům, kolem kterých spali vojáci. Za okamžik už stál mezi jejich chrápajícími těly. Hlídka pokračovala dál v pravidelné obchůzce, aniž by si jej všimla, a dál hledala případné vetřelce někde ve tmě daleko za ním.

Flick se ještě více zachumlal do svého pláště a ujistil se, že mu opravdu vyčuhují jen ruce, jež do dálky svítí svou žlutí a každý kolemjdoucí si jich musí všimnout. Jeho tvář připomínala jen temný stín pod do čela naraženou kápí. Rychle se kolem sebe znovu rozhlédl, ale v jeho bezprostřední blízkosti se nic ani nepohnulo. Došel až sem a nikdo si jej ani nevšiml! Zhluboka se nadechl chladivého nočního vzduchu, aby se uklidnil, a potom se snažil správně zorientovat a vyrazit přímo do středu tábora. Zvolil si směr, o kterém byl přesvědčený, že jej zavede k hlavní skupině nejjasněji hořících ohňů. Ještě jednou se rozhlédl, přesvědčil se, jestli za ním někdo nejde, a vykročil pevným odměřeným krokem kupředu. Teď už bylo pozdě couvnout.

To, co toho večera viděl, slyšel a prožil, se mu hluboce a nesmazatelně vrylo do paměti a nechalo za sebou hlubokou stopu, která mu ve vzpomínkách zůstala navěky. Vše mu připomínalo spíš nějaký podivný, stále unikající těžký sen skládající se z pohledů a zvuků, z bytostí a tvarů z nějakého jiného světa a času. Toto přece nemohlo patřit a snad ani

nikdy nepatřilo do jeho vlastního světa! Tyto bytosti se na zemi musely ocitnout náhodou nebo musely připlout po moři jako nějaké dřevo, které občas na pevninu vyplaví nekonečný oceán. Možná jeho smysly obloudila temná noc, protkaná dusivým šedým kouřem ze stovek ohníčků, a způsobila, že si připadal jako v nějakém zlém a nepodařeném snu. Nebo snad jeho pocity byly zastřené jen proto, že jeho unavená a vyděšená mysl už nebyla schopna přijmout nový fakt, že takové bytosti existují a společně s ním žijí na jedné zemi — ani to, že jejich tolik.

Noc ubíhala minutu po minutě a hodiny se táhly nekonečně pomalu. Malý venkovan procházel obrovským táborem a zastiňoval si tvář před vlezlým světlem ohňů, když se ubíral dál. Oči měl stále navrch hlavy. Neúnavně se rozhlížel, pátral po okolí a díval se dopředu. Opatrně se prodíral mezi těly tisíců spících nepřátel, kteří byli namačkaní kolem ohňů a velmi často mu překáželi v cestě, což jen zvyšovalo nebezpečí, že zakopne, bude odhalen a následně zabit. Několikrát už měl pocit, že je odhalen. V takovýchto okamžicích zalovil hbitě rukou za opasek a potichu sevřel svůj lovecký nůž, odhodlaný bít se za svobodu i za cenu svého života. Znovu a neustále k němu přistupovali nepřátelé, jako by věděli, že je narušitel, a jako by jej chtěli zastavit a všem ukázat, že není skřet. Ale pokaždé v okamžiku největšího napětí kolemjdoucí jen nevzrušeně prošli bez jediného zastavení a Flick zůstal jen jedním z tisíců v tábořišti obrovské armády.

Několikrát se dokonce přiblížil i ke skupinkám mužů, kteří mezi sebou rozmlouvali a žertovali tichými hlasy, zatímco poskakovali kolem ohně a mnuli si zkřehlé ruce. Přituhovalo a teplota rychle klesala. Malé ohýnky už nezajišťovaly tolik tepla, takže když se chtěl někdo z vojáků zahřát, musel zkřehlé ruce položit téměř nad plameny. Dvakrát nebo třikrát na něj nějaký z kolemjdoucích vojáků kývl nebo mu dokonce zamával. Flick měl skloněnou hlavu zahalenou v kápi, plášť dokonale zabalený kolem těla, takže prošel nepoznán a vždy jen slušně kývnutí nebo zamávání oplatil. Znovu a znovu jej přiváděly skoro k šílenství myšlenky, že něco udělal špatně, že udělal chybný pohyb, že nepromluvil, kdy měl, jen rychle prošel kolem, jako by všem ukazoval, že je vetřelec.

Ale jak pospíchal stále dopředu, hrozné okamžiky pochybností se pomalu vytrácely a on se zase ocitl sám.

Procházel táborem křížem krážem celé hodiny, ale po ztraceném Sheovi, Eventýnovi či Shannarově meči nebylo ani nejmenší stopy. Čím víc se blížilo svítání, tím větší bylo Flickovo zoufalství, že nic nenašel. Prošel už kolem stovek ohňů, teď už malinkých a dohasínajících, a prohlédl si celé moře spících těl; někteří z nepřátel byli vzhůru, jiní leželi po uši zavrtaní do dek, ale všichni neznámí. Všude kolem se tyčily stany označené vlajkami nepřátelských vůdců, skřetích i trollích, ale před žádným z nich nebyly postavené stálé stráže, které by mu prozradily, že jde o stan mimořádně důležitý. Dokonce se odvážil i projít několika stany a přesvědčit se zblízka, zda v nich není něco, čeho by se při svém hledání mohl zachytit, ale nenašel vůbec nic.

Naslouchal útržkům rozhovorů mezi skřety a trolly, kteří ještě nespali, a snažil se tvářit nenápadně a v nestřeženém okamžiku se přiblížit tak blízko, aby mohl pochytit, o čem hovoří. Ale jazyk trollů mu byl úplně nesrozumitelný a to, co vysoudil z drmolivé řeči skřetů, bylo úplně bezcenné. Připadalo mu, jako by nikdo z nich nevěděl o obou zmizelých mužích a drahocenném meči zhola nic. Jako by snad ani nikdy nevkročili do tohoto tábora. Flicka napadlo, jestli se neomylný Allanon konečně také nezmýlil a jestli stopy, po nichž je několik minulých dní vedl, nebyly falešné či přímo zavádějící.

S obavami se podíval na zamračené noční nebe. Neměl sice přesný pojem o čase, ale bylo mu jasné, že do svítání už zbývá jen několik hodin tmy. Na okamžik zpanikařil, protože si uvědomil, že možná ani nebude mít dostat času vrátit se zpět k Allanonovu úkrytu. Ale setřásl se sebe tuto obavu a uvědomil si, že ráno při uklízení tábořiště nastane velký zmatek a nebude zase tak těžké proplést se mezi ospalými vojáky zpátky mezi skály Dračích štítů dřív, než úplně vysvitne slunce.

Náhle se po jeho pravé straně ozval ze tmy podezřelý šramot. Flick se pootočil a všiml

si, že se k němu blíží po zuby ozbrojení obrovští trollí bojovníci, kteří mezi sebou rozmlouvali hlubokými tlumenými hlasy. Bez povšimnutí prošli kolem strnulého venkovana. Spíš díky nějakému nutkání než řízením rozumu se k nim Flick připojil a držel se v těsném závěsu hned za nimi, zvědav, kam mají namířeno. I když byla ještě hluboká noc, tato skupinka mužů byla oblečena a vyzbrojena jako do bitvy. Venkovan si všiml, že míří přesně do středu tábora, kam měl namířeno i on, a tak se rozhodl sledovat je dál. Schovával se ve stínech a nechával si za nimi stále větší odstup, zatímco vojáci si to rázovali dál mezi spící armádou. Několikrát prošlí kolem tmavých stanů, o kterých si Flick myslel, že jsou konečným cílem jejich cesty, ale trollové je jen nevšímavě minuli.

Malý venkovan si všiml, že část tábora, do které teď přišli, se ani v nejmenším nepodobá té, kterou až dosud procházel. Bylo zde mnohem více stanů, za jejichž plátnem bylo vidět pohybující se muže. Jen velmi málo vojáků zde spalo na holé zemi, ale zato o to více stráží procházelo mezi dobře živenými vysokými ohni, které osvětlovaly odkryté prostory mezi stany. Flick si uvědomil, že bude dost složité udržet se nepoznán v tomto pronikavém světlem. Aby se vyhnul nějakým otázkám a aby se ochránil před zvyšujícím se rizikem odhalení, rázně vykročil těsně za skupinu pochodujících trollů, jako by byl jedním z nich. Prošli mezi několika strážemi, které jim krátce zasalutovaly, když procházeli kolem, a zvědavě je pozorovali. Nikdo ze strážců se však neodvážil zeptat, co to je za zabaleného skřeta, který jim jde těsně v patách na samém konci malého procesí.

Náhle trollové zahnuli doleva a Flick automaticky také. V tom okamžiku se ocitli před obrovským stanem, který byl střežen velkým množstvím ozbrojených trollů. Na to, aby se otočil zpátky nebo se někam schoval, už bylo pozdě. Vyděšenému venkovanovi nezbylo nic jiného než pokračovat v chůzi a následovat trolly, jako by byl celé věci účasten. Stráže si viditelně všimly, že něco není v pořádku, ale nikdo z nich se na něj nepodíval, takže klidně prošel kolem nich. Za okamžik už stráže zůstaly daleko vzadu a Flick se krčil schovaný ve stínu.

Prudce zastavil, tělo zbrocené potem pod těžkým oblečením, a hlasitě oddechoval, vyčerpaný nečekaným vypětím. Trvalo jen vteřinu, aby se podíval otevřeným vchodem do osvětleného stanu, kde mezi trollími strážemi, které držely ostrá kopí, rozpoznal černou okřídlenou postavu lebkonoše obklopeného skřetími a trollími vůdci. Ne, nemohl se mýlit, protože jedna z těchto shrbených smrtících bytostí je pronásledovala po jejich cestě všemi čtyřmi zeměmi. Poznal ho mezi skupinou vojáků také podle ledového zamrazení strachu, které projelo venkovanovým tělem hned při prvním pohledu na něj. Stál bez dechu ve stínu a snažil se utišit své srdce bijící jako o závod.

V tomto ostře hlídaném stanu se dělo něco životně důležitého. Možná že v něm byli oba zmizelí muži i meč, držení v zajetí služebníky Černého mága. I když mu při myšlence podívat se blíž projel mráz po zádech, věděl, že to stejně musí udělat. Nadešel čas vyzkoušet své štěstí. Už jenom stráže samy o sobě představovaly oříšek, kdyby se chtěl dostat dovnitř stanu — a když se k tomu všemu přidala ještě přítomnost lebkonoše, celá myšlenka zněla jako přesný návod na sebevraždu. Flick se ve tmě posadil na paty a jen beznadějně zakroutil hlavou. "Nesplnitelnost úkolu podrývala jeho odvahu i všechny jeho naděje na případný úspěch. Ale co jiného by měl v této situaci udělat? Není jiného východiska! Kdyby se teď vrátil zpět k Allanonovi, nevěděli by o nic více než předtím a jeho riskantní cesta nepřátelským ležením by byla naprosto zbytečná.

S očekáváním se podíval na noční nebe, jako by se domníval, že na něm by snad mohl vyčíst nějakou radu, která mu pomůže vyřešit tento složitý problém. Ale zamračená obloha zůstávala dál v nezměněné pozici nad ním a šedivá mračna hrozivě visela mezi jasným měsíčním nebem s hvězdami a do tmy zahalenou zemí. Noc se pomalu chýlila ke konci. Flick znovu opatrně vstal a omotal si ještě jednou a důkladněji plášť kolem zkřehlého těla. Osud možná rozhodl, že po všech těch dobrodružstvích a mílích cesty plné útrap bude zabit při tomto bláhovém hazardu. Ale Shea se na něj plně spoléhá. A možná i Allanon a ostatní ze skupiny. Musí se za každou cenu dozvědět, co se odehrává v tom stanu!

Pomaličku, krok za krokem se plížil směrem k vražednému stanu.

Rozbřesk nastal náhle, jako máchnutím kouzelného proutku a světlé šedé světlo se objevilo za naprostého ticha nad východním obzorem. Nad Streleheimem se počasí nijak nezlepšilo a na jih se dál táhl koberec bublajících temných mraků, které všem ukazovaly, jak daleko už došla armáda Černého mága. Na nebi se povalovaly těžké bouřkové mraky, které jako by se chystaly zavalit celý zemský povrch. Blízko úpatí majestátních Dračích štítů už se balily noční hlídky a chystaly se připojit k ostatním vojákům Severozemské armády. Allanon tiše seděl na okraji kamene v jeskyňce pod skalním převisem. Jeho dlouhý černý plášť představoval jen nepatrnou ochranu proti útočícímu chladu a také proti nejprve nevinnému deštíku, který přerostl v divokou bouři. Seděl na tomto místě celou noc a s očima dokořán pátral po sebenepatrnější známce po Flickovi, který se vydal k nepřátelům. Čím byl den světlejší a vojáci čilejší; tím víc se rozplývaly jeho naděje na Flickův úspěch. Ale i přesto stále čekal a doufal, že se malému venkovanovi nějak povedlo zakrýt svou pravou totožnost a nepoznán se zamíchal mezi vojáky v táboře. Doufal, že se mu podařilo najít i jeho bratra, i elfího krále a meč a že se mu také podařilo ještě před rozbřeskem uprchnout a teď už je na svobodě nedaleko od něj.

Tábor byl zbořen, stany sbalené a obrovská armáda se pomalu začala seřazovat do oddílů, až pokryla celou pláň černými čtverci. Konečně se bojová mašinérie Černého mága pohnula a začala pochodovat směrem na jih ke Kernu. Obrovský druid vylezl ze svého úkrytu, takže kdyby se zde ztracený venkovan objevil, musel by si jej všimnout. V okolí se ale nic nepohnulo, nezazněl ani sebemenší zvuk — jen vítr se prohánět po opuštěné pláni, kde stál tiše temný obr. Pouze jeho oči prozrazovaly neovladatelnou hořkost, která jej zachvátila.

Nakonec se i on obrátil k jihu a vydal se po stopách armády pochodující několik mil před ním. Uháněl vpřed mohutnými dlouhými kroky, které rázně ukrajovaly vzdálenost mezi ním a vojáky. Náhle začalo hustě pršet. Déšť visel z nebe v tlustých mokrých provazcích a kapky narážely na prázdnou a opuštěnou pláň, jež zůstala za těmi, co odešli.

Menion Leah došel k točité řece Mermidon, která protékala těsně nad městem Kernem, jen několik minut před svítáním. Allanon měl zase pravdu, když prince varoval, že nebude nejlehčí nepozorovaně proklouznout mezi nepřátelskými hlídkami. Vnější hlídky stály dokonce až za hranicí vysušené pláně, kde bylo hlavní tábořiště, a obcházely od jihu Dračích štítů až na západ k Mermidonu. Vše, co leželo na sever od této linie, už patřilo Černému mágovi. Nepřátelské hlídky nevzrušeně pochodovaly podél jižního výběžku Dračích štítů a hlídaly průchody, jimiž by případní vetřelci mohli přejít tyto skalnaté hory. Balinor, Hendel a elfí bratři prolomili strážnou linii hlídek v průsmyku Poznání. Bohužel, Menionovi se nepoštěstilo tak jako jim najít ve skalách ochranu před Severozemci. Když opustil Flicka a Allanona, musel se vydat přímo po travnaté pláni, která se táhla až na jih k Mermidonu. Horal měl však dvě věci k dobru. Noc byla zamračená a neproniknutelně černá, takže se dalo dohlédnout jen několik metrů kolem. Ale co víc, Menion byl stopař a lovec, jakému v Jižní zemi nebylo rovno, takže pohybovat se hustou tmou rychle a obratně, aniž by jej odhalily i ty nejcvičenější uši, pro něj bylo hračkou.

A tak se stalo, že se oddělil od obou svých přátel a vydal se na cestu. V duchu se stále ještě na Allanona zlobil, že jej donutil, aby se vzdal pátrání po Sheovi a raději odešel varovat Balinora a lid z Truborohu, že se blíží invaze. Měl nedobrý pocit z toho, že Flicka opustil a nechal jej samotného se záhadným a nevyzpytatelným druidem. Nikdy obrovskému mystikovi příliš nedůvěřoval, protože věděl, že jim zamlčuje pravdu o Shannarově meči a že jim o sobě prozradil jen zlomek svého životního příběhu. Na druidův rozkaz vykonali všechny jeho pokyny se slepou vírou i neoblomnou důvěrou pokaždé, když se dostali do nějaké krizové situace. Druid se nikdy nemýlil, ale přesto se jim nepodařilo meč získat, a navíc se jim ztratil Shea. A teď, jako by toho nebylo dost, se

zdálo, že Severozemská armáda úspěšně obsadí Jižní zemi. Jen pohraniční království Truborohu bylo připraveno čelit takovému útoku. Když Menion zahlédl ohromnou nepřátelskou armádu, pomyslel si, jak asi chce legendární Pohraniční legion obstát proti takové několikanásobné přesile. Zdravý rozum mu napovídal, že jejich jediná naděje je pokusit se nějak nepřátelské vojsko zastavit, než se sjednotí elfí a trpasličí armády s Pohraničním legionem, a potom vrátit úder. Už si byl jistý, že meč je pro ně navěky ztracený, a i kdyby se jim dokonce podařilo znovu najít Sheu, stejně by jim nezbyl čas na pátrání po této podivné zbraní.

Musel potlačit výkřik, protože se při chůzi pořádně praštil do kolena o vyčnívající kámen, a proto raději všechny myšlenky stran budoucnosti odsunul a věnoval se cestě, která byla před ním. Jako obratná černá ještěrka se neslyšně protáhl mezi skalami Dračích štítů a zamířil si to přímo mezi špičaté ostré kameny pokrývající svah, který potřeboval slézt. Jeho leahský meč mu bezpečně visel u pasu, takže se nemusel ničeho bát. Až na planinu došel v pořádku, bez jediného setkání s nepřítelem, a zadíval se do tmy. Všude panovalo mrtvé ticho, jako by tu nebylo ani živáčka. Opatrně, krok za krokem vyšel na travnatou planinu a vždy se po chvíli zastavoval a naslouchal, jestli se něco děje. Věděl, že první linie stráží by měla obcházet právě tady, ale nebylo možné ve tmě někoho zahlédnout.

Nakonec se narovnal a stál stejně tiše jako němé stíny kolem něj. Když nic neslyšel, pomalu vykročil tmou k jihu. Svůj lovecký nůž měl pro každý případ připravený v ruce. Ušel asi několik minut bez jediného incidentu. Už si chtěl oddychnout, jak dobře všechno zvládl a podařilo se mu nepozorovaně proklouznout mezi strážemi, když tu náhle něco uslyšel. Uprostřed chůze ztuhl jako vytesán z mramoru a snažil se zjistit, odkud zvuk přichází. Ozvalo se to znovu a on si uvědomil, že je to jen zakašlání, které se ozývá ze tmy přímo před ním. Stráže se nechtěně prozradily a tak horala varovaly, jinak by na ně přímo narazil a bylo by zle. Jediný výkřik by stačil, aby se vzbudili i ostatní.

Menion se přikrčil k zemi na všechny čtyři a pevně sevřel svou dýku připravenou k boji. Pomalu se začal plížit k místu, odkud zaslechl zakašlání, a sám se pohyboval úplně neslyšně. Konečně jeho oči dokázaly rozeznat postavu stojící přímo před ním. Podle drobné siluety usuzoval, že strážce je zřejmě skřet. Menion ještě počkal několik minut, až si byl naprosto jistý, že je k němu skřet otočen zády, a potom se připlížil ještě blíž na vzdálenost pouhých několika desítek centimetrů. V jediném zlomku okamžiku se Menion vztyčil a nečekaně popadl nic netušícího strážce pod krkem, aby mu zabránil křičet ještě dřív, než se mu podaří uprchnout. Rukojetí nože ostře uhodil strážce nad uchem, takže skřet padl v bezvědomí k zemi. Horal se ani nezastavil, jen znovu vklouzl do tmy, protože tušil, že v okolí budou hlídky, jež mají určitě našpicované uši a za okamžik sem dorazí. Pro jistotu nechal dýku vytasenou a připravenou k dalšímu boji, protože očekával ještě jednu strážnou linii. Noci pomalu, ale jistě ubývalo a dlouhé minuty jako by ukrajoval studený vítr, který foukal v pravidelných intervalech.

Konečně stál na břehu Mermidonu přímo nad svobodným městem Kernem, jehož světla k němu slabě doléhala odněkud z jihu.

Na okamžik zastavil na malé vyvýšenince, která se postupně svažovala dolů ze severního břehu až k řece.

Zůstal přikrčený a pořádně se zabalil do svého těžkého pláště, aby se trochu ochránil před vlezlým chladem a ranním větrem. Byl překvapený a šťastný, že se mu podařilo dojít až k řece, aniž by narazil na další nepřátelské hlídky. Měl dojem, že se asi nezmýlil ve svém odhadu, že prošel nejméně dvěma strážnými liniemi, ale nikdo si ho při tom nevšiml.

Princ z Leahu se opatrně rozhlédl a ujistil se, že v okolí už nikdo jiný není. Pomalu se narovnal a protáhl se. Správně tušil, že jestli si nechce zaplavat v ledové vodě Mermidonu, musí jít ještě kus po proudu — až narazí přímo na místo naproti ostrovu, objeví tam snad nějakou loď nebo městský přívoz. Upravil si své zbraně za opaskem, spokojeně se usmál a vyrazil jitřním šerem podél řeky na jihu.

Ušel sotva několik set metrů, když si náhle všiml, že ranní vítr na chvíli umlkl, a v okamžiku ticha před sebou najednou uslyšel neznámé mumlání. Ihned padl k zemi a svým velkým černým tělem se přitiskl ke studené zemi. V naprostém tichu se znovu zaposlouchal do tmy, ale do uší se mu vracelo jen hvízdání větru. Když neodbytný vánek opět na chvíli ustal, zase uslyšel ono mumlání, teď však už o poznání zřetelnější, takže rozpoznal i jeho původ. Byl to zastřený hovor lidí, kteří šli někde před ním ve tmě po břehu řeky. Horal se pomalu odplížil o několik kroků zpět a schoval se pod převisem půdy dole pod břehem, kam nedoléhala světla z nedalekého města. Potom si to náhle rozmyslel, přikrčil se a opatrně se kradl podél řeky, neslyšně a mrštně. Hlasy už byly hlasitější a zřetelnější, až se mu zdálo, že se ozývají přímo nad ním. Několik okamžiků naslouchal, ale bylo téměř nemožné rozeznat, o čem cizinci hovoří. Opatrně se po břiše vyšplhal nahoru na břeh a pozoroval skupinku temných postav, která procházela podél Mermidonu.

První, čeho si všiml, byla nepříliš vzdálená loďka, přivázaná u nízkého keře na břehu. To by byla vhodná doprava, kterou by se mohl dostat na ostrov, ale při bližším pohledu tento nápad zavrhl. Vedle loďky stála skupinka čtyř ozbrojených trollů, jejichž černé postavy neomylně poznal i v mdlém ranním světle. Mluvili s nějakým mužem malé a štíhlé postavy, podle oblečení určitě Jihozemcem.

Menion si celou skupinu pozorně prohlížel a snažil se i ve slabém světle pohlédnout jim do tváří. Nejvíce se soustředil na hubeného člověka mezi nimi, ale jak se aspoň podle matných obrysů obličeje přesvědčil, nebyl to nikdo, s kým by se v minulosti setkal. Byl to malý muž s černými vousy, který měl nepatrný zlozvyk, že se při řeči neustále nervózně tahal za špičatou bradku.

Ale pak si princ z Leahu všiml ještě něčeho. Na jedné straně skupinky stálo ještě cosi, co bylo zabalené do černého pláště a pevně svázané provazy. Menion si tu věc pozorně prohlížel, ale stále ještě nedokázal přesně říct, co to tam ve tmě je. Náhle se k horalovu úžasu velký uzel pohnul, snad na důkaz toho, že se pod těžkým černým pláštěm skrývá něco živého. Zoufale přemýšlel, jak by se mohl přiblížit ještě blíž k debatující skupince, ale stejně už bylo pozdě. Čtveřice trollů a cizinec mezi nimi se začali loučit. Jeden z trollů přistoupil k záhadnému ranci a jediným mocným nadhozem si jej přehodil přes sukovité rameno. Cizinec se vrátil k loďce, uvolnil provazy a pomalu začal pádlovat na druhou stranu řeky. Menionovi se ještě podařilo zachytit několik slov, která mezi sebou pronesli na rozloučenou; vyrozuměl z nich, že někdo má situaci pevně v rukou. Na závěr ještě muž zakřičel z loďky, když se odlepovala od břehu, že nezapomene pozdravovat prince.

Menion zalehl k zemi a pozoroval malou loďku, jak postupně mizí v mlze a tmě Mermidonu. Konečně přišlo ráno, zamračené a ponořené do šedé mlhy, jež zamezovala v rozhledu stejně dokonale jako předtím tmavá noc. Na nebi stále visely temné bouřkové mraky, které jako by vyhrožovaly, že se budou stále zvětšovat a nakonec zalehnou celou zemi. Naštěstí se silně rozpršelo, ale mlha se nerozptylovala, visela ve vzduchu dál a spolu s deštěm promáčela horalovi šaty a dotírala na jeho holou kůži. Obrovská Severozemská armáda by se asi za hodinu měla vydat na pochod k ostrovu Kernu, kam dorazí kolem poledne. Zbývalo už jen velmi málo času, aby varoval obyvatele města před neodvratným útokem — před blížící se obrovskou silou vojáků a zbraní, kterým by se město nedokázalo ubránit ani po několik minut. Jeho obyvatelé se musí co nejdřív dozvědět, co se děje, a přemístit se do Tyrsisu nebo někam dál na jih, kde budou v bezpečí. Musí také varovat Balinora, že čas už vypršel a že se musí dát dohromady Pohraniční legion, který alespoň na čas zastaví nepřátelské pluky, než stačí dorazit posily trpaslíků a elfů.

Princ z Leahu věděl, že už nemá čas přijít na kloub záhadné události, které byl právě svědkem. Ale zvědavost mu přesto nedala, a tak ještě okamžik počkal, než se trollové vyšplhají na břeh a se zmítajícím se rancem se vydají dál po pravé straně řeky. Menion vytušil, že v ranci je svázaný nějaký vězeň, kterého cizinec dopravil na loď a potom vydal napospas Severozemcům. Toto noční setkání zosnovaly obě strany a nebožák byl vydán

nepřátelům z důvodů známých jen aktérům celé výměny. Jestli byli ochotni podstoupit všechna nebezpečí, musel to být někdo opravdu důležitý, kdo má význam i pro Černého mága.

Menion pozoroval vzdalující se trolly, kteří postupně mizeli v husté ranní mlze, a váhal, jestli má vůbec zasáhnout. Allanon mu jasně přikázal, co musí udělat. Měl životně důležitý úkol, na něm závisely životy tisíce lidí. Nebyl čas na divoké bitky s nepřáteli, jen aby ukojil svou čistě osobní zvědavost, i kdyby to znamenalo, že by zachránil... Sheu! Co když v tom ranci je právě Shea, který padl do zajetí? Jakmile jeho unavenou mysl zasáhla myšlenka na nejlepšího přítele, bylo rozhodnuto. Právě Shea znamenal klíč ke všemu, a jestli je opravdu svázaný v tom černém ranci, je Menionovou povinností pokusit se ho zachránit.

Rychle vyskočil na nohy a začal utíkat na sever, přesně tím směrem, kudy před několika okamžiky přišel. Snažil se co nejrychleji dohonit nepřátelské trolly i se zajatcem. Všude panovala velmi hustá mlha, takže nebylo dvakrát snadné udržet si správný směr, ale Menion na zbytečné úvahy neměl čas. Bude nesmírně těžké vybojovat zajatce z rukou čtyř obrovitých, po zuby ozbrojených trollů. Dokonce i kdyby tam byl jen jediný, bohatě by to štíhlému horalovi stačilo. Navíc by trollové mohli znovu překročit ochranné linie Severní armády, čímž by prince dovedli až příliš daleko. Jestliže se mu nepodaří zastavit je dřív, je po všem. Tím by se zbavil možnosti vrátit se bezpečně zpátky k Mermidonu. Menion ucítil první dešťové kapky, které ostře dopadly na jeho tvář, zatímco běžel. Nad jeho hlavou se křižovaly blesky a burácel hrom a vítr začínal nabývat na síle. Usilovně se rozhlížel mlhou valících se nízkých mraků po nějaké stopě po čtveřici trollů, ale nikde nic nezahlédl. Bylo mu jasné, že je příliš pomalý a že už mu utekli, ale přesto se rozběhl jako o závod travnatou plání. Připomínal nějaký černý stín, který poletuje hustou mlhou, zakopává o nízké keře a pokroucené stromky a usilovně pátrá očima po okolí. Déšť jej nelítostně bušil do tváře a vítr mu zaslepoval oči, což ho donutilo na okamžik trochu zpomalit, aby mu mohl chladný déšť omýt zpocené tělo. Zlostně si odplivl. Musí být přece někde blízko! Nemohl je úplně ztratit!

Náhle se čtveřice trollů objevila v dohledu a vyšla z husté mlhy několik metrů nalevo od něj. Menion si popletl cestu a docela je předběhl a minul. Přikrčil se za nejbližší keř a pozoroval blížící se skupinku. Jestli se neodkloní od svého směru, projdou těsně kolem nepříliš vzdáleného křoví a jeho si nevšimnou, protože z jejich pohledu bude ještě zahalený v mlze. Menion vylezl z keře a rychle běžel tak dlouho, dokud se z mlhy zase nevynořili. Jestli si všimli jeho bleskového prosmýknutí, je ztracený, protože už budou vědět, že se schovává za keřem, kolem něhož projdou. Jestli ho však neviděli, vyskočí ze svého úkrytu, přepadne je a pokusí se doběhnout ke strategičtějšímu místu v ohybu řeky. Nenápadně vyrazil z křoví a přeběhl pláň, až dorazil ke skupince keřů, dopadl na všechny čtyři a zvědavě se díval skrz větve.

Nejdřív se nedělo nic, jen se všude válela mlha a neúnavný déšť se lil z černého nebe. Pak se však náhle objevily vysoké postavy, jež vystoupily z černé mlhy a pomalu se blížily k jeho dokonalému úkrytu. Pro jistotu ze sebe shodil těžký plášť, nasáklý jak houba vodou, kterou přinesly ranní lijáky. Bude třeba, aby se pohyboval rychle, pokud má uniknout trollům a osvobodit jejich zajatce. Těžký plášť by mu jen překážel. Dokonce si sundal i těžké lovecké boty. Vedle nich položil leahský meč a vytáhl jej z koženého ochranného pouzdra. Spěšně natáhl provázek na svůj přetržený luk a z toulce vytáhl dva černé šípy. Trollové už se přiblížili k jeho úkrytu, takže mezi větvemi a listím zřetelně rozeznal jejich postavy. Pochodovali ve dvojicích a jeden z těch, co šli vpředu, nesl zajatce. Bezstarostně dorazili až ke schovanému muži, protože si mysleli, že už jsou na svém území, kde jim nic nehrozí a které je plně ovládáno jejich silami. Menion tiše poklekl, napjal luk s jedním černým šípem a vyčkával.

Nic netušící trollové už byli skoro u keře, kde se schovával, když tu náhle z jeho zeleně vystřelil šíp a zabodl se do masitého stehna mohutného trolla, který nesl zajatce. Ten zařval překvapením a bolestí, upustil své břímě a chytil se oběma rukama za zraněnou

nohu. Menion okamžitě vystřelil další šíp, který se zabořil do odhaleného ramene zbylého člena přední dvojice. Ten se ve vývrtce skácel k zemi, spíš překvapen než zraněn. Ještě mu zbývalo odrovnat další dva, kteří tvořili druhou řadu.

Horal bez jediného zaváhání vyskočil ze svého listnatého úkrytu a vrhl se na udivené trolly za zuřivého mávání těžkým leahským mečem. Trollové zpočátku o několik kroků ucouvli a na chvíli zapomněli na svého zajatce, k němuž se okamžitě přitočil mrštný útočník. Přehodil si pytel přes volné rameno ještě dřív, než se vyvalení trollově na něco zmohli. V dalším okamžiku se prosmýkl mezi Severozemci a jeden z trollů, který jej chtěl zastavit a zatarasit mu ústupovou cestu, utržil pořádné seknutí do ruky. Cesta k Mermidonu byla konečně volná!

Dva trollové, jeden nezraněný a druhý jen lehce škrábnutý, se okamžitě pustili do nemilosrdné honičky a v naprostém tichu rána těžce dupali po rozbahněné travnaté pláni. Jejich těžké brnění a obrovská těla je výrazně zpomalovaly, ale i přesto se pohybovali mnohem rychleji, než Menion očekával. Když už se horalovi podlamovala kolena únavou, oni vytrvale běželi dál. Dokonce ani bez bot a těžkého pláště se mu neutíkalo dobře, protože jej brzdila tíha zajatce. Déšť ještě více zesílil a nelítostně jej bodal do odhalené kůže, zatímco se snažil přidat a běžet ještě rychleji. Neúnavně se hnal po travnaté pláni a pokoušel se vyhýbat nízkým keřům a kalužím. I když byl bos, neběželo se mu o nic lépe než v botách, protože tráva byla dost kluzká. Několikrát dokonce zavrávoral a upadl na kolena, ale vždy rychle vstal a dal se znovu do běhu.

Avšak nejen kluzká tráva a bláto mu znepříjemňovaly cestu. Všude leželo plno schovaných kamenů a trnitých odnoží, které byly zavrtány pod měkkou trávou a způsobily, že za okamžik byly horalovy nohy pořezané a na mnoha místech krvácely. Ale odvážný Menion prchal stále vpřed, jako by ani necítil bolest. Zelená pláň byla jediným svědkem podivného závodu mezi zavalitými obrovskými trolly a jako stín rychlým mužem, který uháněl jako zajíc k jihu, za ustavičného šlehání deště a nepříjemného větru. Běželi, jako by neviděli a neslyšeli, bez jediného pohledu na panoramatickou pustinu. Nebylo zde nic, co by narušilo hrozné ticho, jen neodbytné hvízdání větru v uších běžců. Byl to osamělý, strastiplný závod o přežití. Bylo to konečné měření ducha a odhodlání, a princ z Leahu už čerpal síly ze svých posledních zásob.

Čas jako by pro uhánějícího horala úplně přestal existovat; snažil se stále nutit své nohy k pohybu, když už mu unavené svaly, které překročily hranici své výkonnosti, vypovídaly službu. Pořád ještě nikde nebylo vidět řeku. Už se ani neohlížel, protože věděl, že trollové mu jsou v patách a stále se přibližují. Cítil jejich přítomnost a v duchu slyšel jejich unavený dech. Určitě už jsou těsně za ním. Ale musí přece běžet ještě rychleji! Musí se dostat až k řece a rozvázat Sheu...

I přes nesmírné vyčerpání ho kupředu pohánělo vědomí, že osoba, kterou nese svázanou v pytli na rameni, je jeho přítel. Ihned ho poznal, protože záhadný zajatec byl stejně jako Shea drobné a štíhlé postavy. Nepřipouštěl si žádné pochybnosti o tom, že by to snad nebyl ztracený venkovan. Svázaný zajatec byl při vědomí a při horalově šíleném úprku si něco pro sebe mumlal. Menion myslel, že mumlání je adresováno jemu, a proto zajatce udýchaně ujišťoval, že už nejsou daleko od města a že za chvíli budou v bezpečí.

Déšť náhle natolik zesílil, že bylo zhola nemožné dohlédnout dál než na několik kroků, a vysušená pláň se pomalu začínala měnit v mokrý a rozblácený močál. Náhle však Menion zakopl o vodou přikrytý kořen a natáhl se jak široký tak dlouhý na blátivou zem a jeho vzácný náklad vedle něj. Princ byl potlučený a k smrti unavený, ale přesto poklekl, opřel se o svůj meč a pomalu vstal. Pozorně se rozhlížel, připraven na další souboj s nepřátelskými trolly. Oddechl si, když je nikde kolem sebe neviděl. Hustě pršelo a všude se válela hustá mlha. Ale i tato omezená viditelnost je mohla zastavit jen na několik minut, a potom se zase vynoří a... Menion prudce zatřásl hlavou, aby se mu z očí dostala voda a mohl se lépe rozhlédnout. Když se ani v příštích okamžicích nic nedělo, pomalu se připlížil k promoklému pytli, ve kterém se zmítal svázaný zajatec. Ať už to byl kdokoli, měl by být v

dobré fyzické kondici, aby dokázal běžet hned vedle něj a podpírat ho, protože Menionovy síly už byly u konce. Věděl, že by už nezvládl dál nést zajatce v pytli.

Prudce, bez jediného zaváhání a rozmýšlení Menion obratně přesekl provazy svým ostrým mečem. Je to přece Shea, utvrzovala jej jeho mysl, musí to být Shea! Ti trollové a neznámý muž vynaložili až příliš mnoho úsilí, aby si jich nikdo nevšiml a aby celou záležitost udrželi v tajnosti... Provazy se rozletěly do všech stran, když se jich dotklo ostří leahského meče. Musí to být Shea! Jakmile zajatec poznal, že pevné provazy povolily, překotně se dral z pláště ven na čerstvý vzduch.

Udivený Menion si protřel deštěm zalité oči a nechápavě zamrkal. Náhle zůstal omráčeně zírat. Nebyl to Shea, zachránil nějakou mladou ženu!

Kapitola 24

Žena! Proč asi Severozemci unesli ženu? Menion zíral vytřeštěně přes provazy deště do nádherných jasně modrých očí, které na něj nejistě mrkaly. V každém případě to nebyla žádná obyčejná žena. Byla až překvapivě krásná. Měla sametovou, dohněda opálenou pleť, mírný kulatý obličej s výjimečně nádhernými rysy a štíhlou vznešenou postavu oděnou do hedvábí. Ale přesto nejkrásnější na ní byly její vlasy! Menion nikdy neviděl něco tak úžasného. I když je měla mokré a místy přilepené k tváři vzhledem k neutuchajícímu dešti, sahaly jí zepředu po ramena, postupně sestříhané. Když se však pohnula, viděl, že vlasy jí splývají až do pasu v hustých zvlněných pramenech. Jejich podivná tmavě rudá barva zářila do šedivého rána jako překrásná pochodeň. Na okamžik na ni zůstal zírat jako v tranzu, ale prudká bolest, která mu vystřelovala z krvácejících nohou, jej zase přenesla do reality a připomněla mu, že ještě není všem nebezpečím konec. Rychle se zase vyšplhal na nohy, zuby zaťaté pronikavou bolestí, která ještě zesílila, když vstal. Připadalo mu, že každou chvíli musí omdlít únavou. Hlavu měl úplně prázdnou a bolavou — přesto se dokázal pomalu a vrávoravě narovnat, opíraje se o svůj těžký meč. Vyděšená dívka se na něj upřeně a obdivně dívala, obklopená šedí počínajícího dne. Teď už si byl jistý, že to je dívka, protože byla velmi mladinká. Duchapřítomně se vyhrabala z pláště, postavila se vedle něj a nabídla mu oporu. Promluvila k němu tichým konejšivým tónem. Menion se nad nabízenou oporou jen pohrdavě ušklíbl, ale vzápětí, zasažen novou vlnou bolesti, přihlouple přikývl.

„To je v pořádku, už je mi dobře," vyrazil ze sebe jediným výdechem. „Utíkej k řece — musíme se dostat do Kernu."

Vyrazili mlhou a deštěm vpřed. Šli docela svižným tempem, i když občas jim to nepříjemně podklouzlo a oni ztratili rovnováhu, protože celá dříve travnatá louka se pomalu začínala měnit v rozblácenou bažinu. Při svižné chůzi se Menionovi pomalu začala rozjasňovat mysl a navracet síla. Dívka šla oddaně vedle něj, ruce přimknuté k jeho paži, aby se o něj opřela, ale aby také dostatečně podpírala jeho. Menion i přes rychlé tempo chůze stále otáčel hlavu a očima pátral po okolí, jestli nezachytí nějakou známku po jejich trollích pronásledovatelích. Byl si jistý, že určitě nejsou daleko. Náhle jeho uši zachytily nový neznámý zvuk. Bylo to klokotání a rytmické šplouchání divoké řeky Mermidon, která se díky dešti částečně vylila z břehů, jejichž uvolněné části s sebou unášela směrem ke Kernu. Dívka ten zvuk zaslechla také, protože povzbudivě stiskla Menionovi ruku a přidala do kroku.

Za okamžik už oba stáli na malém výběžku, který byl souběžný se severním břehem. Rozdivočelá řeka už dávno přetekla přes ochranné břehy a pomalu se rozlévala dál a zaplavovala okolní pláně. Menion se v dané chvíli nedokázal zorientovat a určit, kde se vzhledem ke Kernu nacházejí. Kdyby se zmýlili a přebrodili řeku na špatném místě, mohli by město úplně minout. Ale dívka si toho byla také vědoma, a proto pevně sevřela jeho ruku a vedla jej směrem dolů po proudu. Neustále zírala mlhou na opačný břeh, aby se zorientovala. Menion se nechal vést bez jediné známky odporu, jen se neustále starostlivě rozhlížel, jestli nespatří rozzuřené trolly. Déšť pomalu slábl a i mlha se konečně začala protrhávat. Zanedlouho bouře skončí a opadne mlha, která prchající dvojici chránila před neúnavnými pronásledovateli. Jejich jediná šance byla co nejrychleji přebrodit řeku.

Menion netušil, jak dlouho jej mladá žena vedla po břehu řeky. Když se konečně zastavili, několika rychlými gesty mu naznačila, že by tady měla být pod břehem schovaná malá přepravní loďka. Horal rychle odsunul svůj těžký leahský meč dozadu a pomohl dívce vytlačit loďku až k rozbouřené hladině Mermidonu. Zpěněná voda, která na ně neúnavně stříkala, byla ledová a Menionovi připadalo, že se mu její chlad zarývá až do

morku kostí. Vší silou se snažil pádlovat a dostat se co nejrychleji k druhému břehu, ale mohutný proud rozdivočelé řeky si s nimi jen pohrával a otáčel jimi stále dokola. Byl to divoký a osudový zápas mezi řekou a člověkem, který neměl nikdy skončit. V tom okamžiku se Menionovi zatmělo před očima a částečně ztratil vědomí.

Jak to vše na řece dopadlo, zůstalo pro horala navždy zahaleno tajemstvím. Ještě si matně uvědomil, že jej něčí ruce vytáhly na travnatý břeh, ale neměl sílu se pohnout ani otevřít oči. Slyšel, jak k němu dívka mluví svým měkkým a něžným hlasem, ale kolem něj už vládla jen temnota a otupělost, až znovu upadl do bezvědomí. Od tohoto okamžiku se jako by potácel mezi bdělostí a bezvědomým spánkem. Pocit hrozícího nebezpečí jej vždy vytrhl z milosrdné temnoty, ale když na okamžik procitl, uvědomil si, že není schopen jediného pohybu na svou obranu. Jeho tělo ho už nechtělo poslouchat. Nakonec však proti své vůli upadl do hlubokého očistného spánku.

Když se probral, bylo světlo a venku z temně šedých mraků padal déšť a bubnoval na okno. Ležel v teplé a pohodlné posteli v klidu a suchu. Rozbolavělá chodidla, která si zranil při divokém útěku před Severozemci, měl pečlivě ošetřená a zavázaná a všechna prožitá utrpení jako by nikdy neexistovala. Déšť v pravidelném rytmu bubnoval na okna, jež byla jediným zdrojem světla v této komnatě s dřevěnými a kamennými stěnami. Pozorně se po místnosti rozhlédl a při jediném pohledu na vzácný nábytek mu ihned došlo, že není v obydlí obyčejných obyvatel města, ale v královských komnatách. Na dřevěných stěnách visely praporce a zástavy, o kterých Menion věděl, že patří truborožským králům. Krátký okamžik se horal pohodlně rozvaloval v posteli a v naprosté tichosti si prohlížel místnost. Snažil se tak setřást ze sebe i poslední zbytky spánku a nechat svou odpočatou mysl probudit se úplně. Náhle si všiml, že na židli vedle něj leží nachystané suché a čisté oblečení. Zrovna když chtěl vstát a obléknout se, otevřely se dveře a v nich se objevila starší služka s podnosem, na kterém bylo jídlo. Zdvořile mu kývla na pozdrav a s úsměvem pospíchala k horalově posteli. Když došla až k polosedícímu Menionovi, položila mu tác s jídlem do klína a pobídla jej, ať jídlo sní, dokud je ještě teplé. Svým mateřským chováním Menionovi připomněla jeho laskavou a úzkostlivou matku, která zemřela, když mu bylo dvanáct. Služebná ještě vyčkala, až v něm zmizí první sousto, a potom se otočila a potichu za sebou zavřela dveře.

Menion jedl pomaličku a vychutnával každé sousto vynikajícího jídla. Cítil, jak se mu pomalu vracejí síly do jeho neposlušného těla. Když snědl asi půlku přichystaného pokrmu, uvědomil si, že vlastně neměl v ústech více než dvacet čtyři hodin. Zamyšleně se podíval na deštěm smáčené okno a nedokázal říct, jestli je stále tentýž den, kdy dorazil ke Kernu, nebo už další...

Jako blesk jej zasáhla myšlenka na jeho původní poslání, se kterým přišel do Kernu. Musí město varovat před nevyhnutelnou invazí Severozemské armády! Možná, že už je pozdě! Ta myšlenka ho zasáhla natolik, že zastavil vidličku se soustem těsně před ústy. Náhle se otevřely dveře podruhé. V nich stála dívka, kterou zachránil, ale odpočatá a v suchém a čistém různobarevném rouchu. Její dlouhé rudé kadeře zářily i v šedivém světle deštivého dne. Byla to bezesporu nejhezčí žena, jakou kdy princ z Leahu ve svém životě potkal. Náhle si uvědomil, že stále drží vidličku přímo před ústy. Rozpačitěji položil na podnos a usmál se na pozdrav. Pomalu za sebou zavřela dveře a vznešeně přikráčela k jeho posteli. Znovu si uvědomil, jak je krásná. Pročpak ji asi unesli? Co o ní asi ví Balinor a co by mu o krásce mohl prozradit? Jako nádherná socha stála vedle jeho postele a svýma jasnýma hlubokýma očima si jej chvíli prohlížela.

„Vypadáš už velmi dobře, princi z Leahu," usmála se. „Odpočinek a dobré jídlo tě zase daly dohromady."

„Jak víš, kdo...?"

„Na tvém meči jsou odznaky krále z Leahu, to je celé. Kdo jiný než jeho syn by mohl mít tak vzácnou zbraň? Ale bohužel ještě neznám tvé jméno."

„Jmenuji se Menion," odpověděl horal překvapený dívčinou znalostí jeho malého

království, o kterém většina cizinců neměla ani tušení.

Dívka se k němu nahnula a podala mu svou útlou, do bronzova opálenou pravici. Šťastně přikývla a na pozdrav si potřásli rukama.

„Já jsem Shirl Ravenlocková a můj domov, Menione, je ostrovní město Kern. Kdyby nebylo tvé odvahy, už nikdy bych jej nespatřila. Jsem ti proto nadosmrti vděčná a navždy zůstanu tvou oddanou přítelkyní. Teď, zatímco si budeme povídat, můžeš dojíst své jídlo."

Posadila se k němu na postel a pokynula, ať pokračuje v jídle. Znovu zvedl z tácu vidličku s připravenou porcí. Náhle mu však prolétla hlavou myšlenka na invazi. Vidlička s hlasitým řinčením dopadla zpět na tác.

„Musíš poslat zprávu Balinorovi do Tyrsisu. Invaze ze Severní země už začala! Přímo nad Kernem je mohutné tábořiště nepřátelského vojska, které čeká na..."

„Všechno vím, už je to v pořádku," přerušila jej Shirl a zvedla dlaň, aby mu zabránila pokračovat. „I když jsi spal, pověděl jsi nám o hrozícím nebezpečí. Varoval jsi nás ještě dřív, než jsi upadl do hlubokého bezvědomí. I do Tyrsisu jsme už poslali vzkaz. Tam teď vládne za bratrovy nepřítomnosti Palance Buckhannah, protože starý král je velmi nemocný. V celém městě Kernu se mobilizuje obrana, i když momentálně teď nehrozí žádné větší nebezpečí. Díky dešťům se rozvodnila řeka Mermidon a je zhola nemožné ji někde v blízkosti města přebrodit. Budeme v bezpečí, dokud nepřijedou další posily."

„Ale Balinor už měl do Tyrsisu dorazit před několika dny," oznámil znepokojeně Menion. „A co Pohraniční legion? Už je plně zmobilizován?"

Dívka se na něj zmateně podívala. Bylo jasné, že o Balinorovi nebo o Pohraničním legionu nevěděla. Menion neklidně odsunul podnos s jídlem na stranu a začal se šplhat z postele, čímž z ní vyhodil i Shirl, která se snažila vzrušeného horala uklidnit.

„Shirl, možná, že se na tomto ostrově cítíš v bezpečí, ale ujišťuji tě, že nám všem utíká drahocenný čas!" vykřikl Menion a natáhl se ke stoličce pro oblečení. „Na vlastní oči jsem viděl, jak je nepřátelské vojsko veliké, a ani sebevětší povodeň jej na dlouho nezastaví a nepomůže nám nic, leda zázrak!"

Zarazil se, když si rozepnul druhý knoflík své noční košile, protože si uvědomil, že mladá dívka se na něj dívá. Významně ukázal na dveře, ale Shirl jen vzdorovitě zavrtěla hlavou a otočila se, aby nemusela být svědkem jeho převlékání.

„A co tvůj únos?" zeptal se Menion a rychle se převlékal, zatímco zafixoval svůj pohled na druhou stranu komnaty na dívčinu útlou šíji. „Nevíš, proč zrovna ty bys měla být pro Severozemce tak důležitá — tedy kromě toho, že jsi nevídaně krásná žena?"

Rošťácky se zasmál s příznačnou dávkou drzosti, která byla zdrojem Flickovy nedůvěry k němu. I když jí horal neviděl do tváře, byl si jistý, že se rdí až ke konečkům vlasů. Chvilku byla zticha, a potom měkkým hlasem promluvila.

„Nepamatuji si přesně, co se stalo," odpověděla nakonec. „Spala jsem totiž. Vzbudil mě nějaký šramot v mém pokoji. Pak mě někdo vytáhl z postele a omráčil mě. Asi mě uhodili nebo co... Ne, počkej! Vzpomínám si, že mi přitiskli na nos látku napuštěnou jakousi uspávací tekutinou. Tím mě omámili. Další, nač si ještě vzpomínám, je, jak ležím na písčitém břehu řeky, asi Mermidonu. Sám jsi viděl, jak pevně mě svázali a zabalili do deky. Nic jsem nemohla vidět a slyšela jsem jen velmi málo a tomu jsem navíc vůbec nerozuměla. Ty jsi něco viděl?"

Menion fen zavrtěl hlavou a pokrčil rameny. Ale potom si uvědomil, že dívka stojí zády k němu a nevidí jej, a proto dodal: „Ne, nic moc jsem neviděl. Nějaký muž tě převezl přes řeku v loďce a předal tě čtyřem trollům. Toho muže jsem moc dobře neviděl, ale jsem si jistý, že kdybych se s ním znovu setkal, bezpečně bych jej poznal. Proč mi neodpovíš na mou první otázku, totiž proč by tě chtěl někdo unést? Už se můžeš otočit, jsem oblečený."

Mladá žena se poslušně otočila. Pomalu se blížila až k němu a zvědavě pozorovala, jak si nazouvá vysoké lovecké boty.

„Jsem královské krve, Menione," odpověděla tiše. Menion při této větě rychle ustal s obouváním a podíval se jí do očí. Už když bezpečně rozeznala odznaky Leahu, podezříval

ji, že není jen obyčejnou obyvatelkou města Kernu. Možná právě proto ji unesli pryč z města.

„Mí předkové byli králové v Kernu a také v celém Truborohu ještě dřív, než se před stovkami let dostali k moci Buckhannahové. Takže jsem... troufám si říct, že jsem vlastně neúřadující princezna." Hlasitě se zasmála pošetilosti této myšlenky a Menion se usmál také. „Můj otec je v čele rady starších, která rozhoduje o vnitřních záležitostech města Kernu. Král je sice vládcem celého Truborohu, ale jak víš, tato země je osvícená monarchie a král jen málokdy zasahuje do řízení a vlády celého města. Jeho syn Palance o mě kdysi usiloval a není žádným tajemstvím, že si naplánoval oženit se se mnou.

Myslím, že nepřátelé se mu chtěli dostat na kobylku hlavně skrze mě."

Menion jen střízlivě přikývl a do mysli se mu dralа varovná předtucha. Palance přece nebyl dědičným následníkem truborožského trůnu, dokud by se něco nestalo s Balinorem. Proč by někdo chtěl tlačit na mladšího syna, pokud by se někde v okolí vyskytoval Balinor? Znovu si vzpomněl, jak byla Shirl zprávou o příchodu prince z Truborohu překvapená — a co víc, neměla o něm ani tušení. Balinor se přece musel vrátit už před několika dny, a takovou významnou novinu se museli dozvědět všichni obyvatelé země.

„Shirl, jak dlouho jsem spal?" zeptal se s obavami v hlase.

„Skoro celý jeden den," odpověděla. „Byl jsi k smrti vyčerpaný, když nás včera ráno vytáhli z Mermidonu, a tak jsem usoudila, že spánek bude pro tebe to nejlepší. Varoval jsi nás včas, a tím splnil svůj úkol..."

„Ztratil jsem dvacet čtyři hodin!" vykřikl zlostně Menion. „Kdyby nepršelo, město by už dávno padlo! Musíme něco hned udělat, ale co... Shirl, tvůj otec a rada starších! Musím s nimi co nejrychleji mluvit!" Když viděl, že dívka trochu zaváhala, pevněji popadl za paže a zatřásl s ní. „Teď se mě na nic neptej, jen udělej, co ti řeknu. Kde jsou komnaty, ve kterých zasedá rada? Rychle mě tam musíš dovést!"

Nečekal, až dívka vstane a povede jej, ale vyskočil, popadl ji za ruku a vytáhl ji ven z místnosti do chodby za dveřmi. Společně pospíchali prázdným domem. Za okamžik už byli venku a po stromy zastíněném trávníku se snažili uniknout nepříjemnému ranním dešti. Chodníčky mezi dalšími budovami, kolem nichž procházeli, byly částečně zastřešené, takže se jim podařilo vyhnout se dalšímu promoknutí. Zatímco oba postupovali k radnici, Shirl se Meniona vyptávala, co vlastně dělá v této části země. Ten však odpovídal jen krátce a vyhýbavě, protože se mu nechtělo prozradit cokoliv o Allanonovi nebo o Shannarově meči. Byl si sice jistý, že této dívce může naprosto důvěřovat, ale už při cestě na Paranor je Allanon všechny varoval, že by si raději celý příběh o ztraceném meči měli nechat pro sebe, a tak se nechtěl unáhlit. Místo toho Shirl řekl, že přišel na jeho vlastní žádost pomoci Balinorovi, jakmile se dozvěděl o nebezpečí severozemské invaze. Přijala jeho smyšlený příběh bez jediné otázky, až se Menion začal cítit provinile, že jí lhal. Ale utěšoval se tím, že ani Allanon mu nikdy nesvěřil celou pravdu — takže možná sám věděl méně, než si myslel.

Konečně došli k radnici. Byla to skvostná starobylá stavba s vysokými kamennými sloupy a obloukovitými okny, které byly ozdobeny mistrným mřížovím. Stráže stojící líně u hlavního vchodu se jich na nic neptaly, a tak pospíchali dovnitř. Prošli několika chodbami a vystoupili po širokých schodištích, doprovázeni ozvěnou svých vlastních kroků rozléhajících se mezi kamennými stěnami. Rada se scházela až ve čtvrtém patře této obrovské budovy. Když stanuli před mohutnými dubovými dveřmi, jež vedly do hlavní zasedací síně, Shirl navrhla, že půjde napřed a informuje radu o jeho přání promluvit k nim. Horal váhavě přikývl a souhlasil, že počká. Jakmile dívka zmizela za těžkými vyřezávanými dveřmi, Menion zůstal tiše stát v chodbě a naslouchal okolním zvukům. Za dveřmi se ozývalo jen nesrozumitelné, vzrušené mumlání hlasů a vteřiny pomalu ubíhaly. Neutuchající déšť pravidelně bubnoval v neměnném měkkém rytmu na skla lomených oken lemujících staletou chodbu.

Na okamžik se ponořil do klidu a samoty starobylé budovy a rychlými záblesky

vzpomínek si vybavoval tváře svých přátel ze skupiny. Možná, že se už nikdy nesejdou v takové sestavě, v jaké spolu cestovali na Druidštejn. Nikdy však nezapomene na odvahu a oběti všech členů skupiny; zaplavil jej hřejivý pocit, když si vzpomněl na všechna nebezpečí, kterým museli čelit a která úspěšně překonali. Dokonce i neochotný Flick prokázal takovou odvahu a vytrvalost, jakou by od něj Menion nikdy neočekával.

Copak se asi stalo se Sheou, jeho nejlepším přítelem? Při vzpomínce na něj jen bezmocně potřásl hlavou. Stýskalo se mu po venkovanově zvláštní povaze, jež byla směsí praktičnosti a staromódních názorů. Zdálo se mu, jako by Shea nevnímal, že čas plyne stále kupředu a vše se vyvíjí, i když denně vídal zapadat a vycházet slunce. Ušlo mu, že lidé a celá země se rozvíjejí a že na války, které zuřily v minulosti, se už pomalu zapomíná. Shea věřil, že stačí za minulostí udělat velkou tlustou čáru a vybudovat zbrusu nový budoucí svět. Nedokázal pochopit, že budoucnost je vždy neoddělitelně spjatá s minulostí, a že je to vzájemný propletenec událostí a idejí, který se prostě nedá roztrhnout. V malém měřítku byl tento venkovan součástí minulého věku a jeho přesvědčení bylo spíš připomínkou včerejška než novou nadějí zítřka. Jak je to vše podivné, pomyslel si Menion, nehybně stojící uprostřed chodby, a očima bloudil někde v neznámých hlubinách staleté zdi. Shea a Shannarův meč — představitelé pomalu odcházející doby, ale přesto jediná naděje nadcházejících hodin. Protože právě oni byli klíčem k životu.

Za horalovými zády se náhle těžce otevřely dveře do zasedací místnosti a jeho myšlenky narušil zvonivý hlas Shirl. Připadala mu tak malinká a zranitelná, když ji zahlédl, jak na něj čeká pod vysokými trámy obrovských dveří s tváří zahalenou stíny starostí. Nedivil se, že si Palance Buckhannah tuto dívku vybral a chtěl ji za manželku. Menion k ní přistoupil, uchopil její teplou dlaň do své a společně vykročili do zasedací komnaty. Hned jak vstoupil do masivní místnosti, zarazila jej důstojná strohost zařízení, jemuž dodávalo na větší vážnosti šedivé světlo, které v líných pruzích dopadalo dovnitř ozdobným mřížovím oken. Starobylá radnice byla hrdým základním kamenem celého ostrovního města. Kolem dlouhého oválného stolu sedělo dvacet mužů, a jak čekali na horalův projev, jejich tváře se sobě zvláštním způsobem podobaly. Všichni byli staří, možná i vzdělaní, ale hlavně neoblomně rozhodní. Jen jejich oči prozrazovaly, že za jejich zdánlivě klidným zevnějškem se skrývá nevýslovný strach o město a jeho lid. Moc dobře věděli, co chce udělat Severozemská armáda, jakmile opadnou záplavy a řeka Mermidon se opět vrátí do svých břehů. Zastavil se před nimi v čele stolu s dívkou po svém boku. Ozvěna jeho kroků pomalu utichla a nastalo naprosté ticho.

Opatrně volil vhodná slova, jimiž popisoval obrovskou nepřátelskou sílu, která se seskupila pod vedením Černého mága. Vyprávěl jim o svém putování do Truborohu a také o Balinorovi a o skupině, která se dala dohromady v Posledním přístavu a jejíž členové se teď rozptýlili po všech čtyřech zemích. Ani slovem se však nezmínil o Sheově záhadném původu ani o meči, ba dokonce nic nenaznačil ani o Allanonovi. Nemělo cenu vyprávět radě starších města Kernu další podivuhodné příběhy, protože je zajímalo jen jediné: že jejich město je v nebezpečí a může být úplně zničeno. Když ukončil svou řeč, vyzval je, aby zachránili svůj lid, dokud je ještě čas, a celé město evakuovali dřív, než uhasnou všechny naděje na únik. Když domluvil, zaplavil jej podivný pocit uspokojení. To pro tyto lidi riskoval svůj život, aby je varoval. Kdyby při svém poslání zklamal, celé město by bylo vybito bez toho, aby se jeho lidu dostala šance včas uniknout do bezpečí. Bylo důležité, velmi důležité i pro prince z Leahu, že zodpovědně splnil svůj úkol a neselhal. Když horal domluvil, členové rady jej zaplavili otázkami. Někteří na něj poplašeně křičeli, jiní byli rozzlobeni, ale většina z nich byla prostě vyděšena. Menion všem odpovídal rychle a stručně, hlavně se snažil zůstat klidný a bez emocí, když je znovu ujišťoval, že síla Severozemského vojska je ještě větší, než jim předtím popisoval, a hrozba útoku neodvratná. Konečně se počáteční zděšení změnilo v mnohem rozumnější diskusi, ve které se zvažovaly všechny možnosti obrany. Několik mužů z rady starších se domnívalo, že nejvhodnější by bylo město bránit, dokud Palance Buckhannah nepřitáhne z Tyrsisu s

Pohraničním legionem. Ale většina argumentovala tím, že jakmile ustanou deště, což se stane během několika dnů, nepřátelská armáda snadno překročí řeku, a protože město bude bez obrany, snadno je dobude. Menion jen tiše poslouchal rozpravu starších a sám v duchu vážil, co by bylo nejvhodnější podniknout. Nakonec se k Menionovi otočil šedovlasý muž s rudými tvářemi, kterého předtím Shirl představila jako svého otce, a poodešel s ním stranou od debatujícího hloučku starců.

„Viděl jsi Balinora, mladíku? Víš, kde teď je?"

„Musel dorazit do Tyrsisu už před několika dny," odpověděl starostlivě Menion. „Odešel, aby zmobilizoval Pohraniční legion a připravil jej na invazi. Byli s ním ještě dva bratranci Eventýna Elessedila."

Starý muž se zamračil a nechápavě zavrtěl hlavou. Na jeho vrásčité tváři se objevilo nečekané znepokojení.

„Princi z Leahu, musím ti říct, že situace je mnohem zoufalejší, než se zdá. Už před několika týdny Ruhl Buckhannah, král Truborohu, vážně onemocněl, a jak se zdá, jeho stav se vůbec nelepší. V té době byl zrovna Balinor mimo město, a proto po králi převzal jeho povinnosti jeho mladší syn. Všichni věděli, že je to dost nestálý člověk, ale v poslední době se stal naprosto nevypočitatelným. Jedním z jeho prvních činů bylo, že nechal rozpustit Pohraniční legion a z původní velikosti této jednotky ponechal v paláci jen nepatrný zlomek."

„Rozpustil legion?" nevěřícně vykřikl Menion. „Proč to udělal ten...?"

„Prohlásil, že jej nepotřebuje," pokračoval starý muž rychle, „a tak celý oddíl nahradil skupinkou svých mužů. Faktem zůstává, že Palance vždycky stál ve stínu svého staršího bratra a moc dobře věděl, že na králův příkaz je Pohraniční legion pod Balinorovým přímým rozkazem. Je dost pravděpodobné, že Palance tušil, že vojáci zůstanou dál oddaní prvorozenému královu synu, a ne jemu — a také se mu v případě královy smrti nechtělo trůn Balinorovi vracet. Dal to všem zřetelně najevo. Nechal dokonce velitele Pohraničního legionu a několik Balinorových nejbližších druhů uvěznit. Samozřejmě, že to vše probíhalo v naprosté tichosti, protože se bál, aby si proti sobě nepoštval obyvatele země, kdyby se dozvěděli o tomto bezcitném činu. Náš nový král si přizval jen jediného rádce, a to jakéhosi muže jménem Stenmin. Je to jedovatý mystik a podvodník, který se stará jen o své zájmy a ani v nejmenším mu nezáleží na lidech, ani na Palanci Buckhannahovi. Nevidím jediný způsob, jak čelit tak mohutné invazi s naším špatným vedením, které je rozdělené a podryté. Ani si nejsem jistý, jestli přesvědčíme prince o hrozícím nebezpečí dřív, než nám nepřátelé zaklepou na brány!"

„Pak je v obrovském nebezpečí i Balinor," řekl Menion temně. „Odešel do Tyrsisu, aniž tušil, že jeho otec je nemocný a moci se zmocnil jeho bratr. Nejdřív musíme poslat zprávu jemu!"

Diskuse mezi všemi členy rady přerostla do divoké hádky. Vážení a úctyhodní mužové vyskakovali z křesel, nenávistně pokřikovali a hádali se, co udělat s nešťastným městem Kern. Shirlin otec rychle pospíchal doprostřed vřavy, ale trvalo několik minut, než se jemu a několika rozumnějším podařilo rozlícené radní uklidnit a vrátit rozpravu do běžných kolejí. Menion ještě chvíli poslouchal promluvy teď už znovu důstojných pánů, ale potom přenesl svou pozornost k vysokým lomeným obloukům oken a k šedivému nebi za nimi. To bylo stejně temné a ocelové jako předtím, jen déšť pomalu ochaboval. Bylo jasné, že už zítra přestane pršet a nepřátelé tábořící hned za rozvodněnou řekou se ji pokusí přebrodit. Dalo se očekávat, že po opadnutí vody bude každý pokus nepřátel dostat se na ostrov korunován úspěchem, a i kdyby všichni obyvatelé města povstali k obraně Kernu, nestačilo by to. Bez veliké, dobře zorganizované armády, která by město bránila, budou jeho obyvatelé vyvražděni a město padne. Znovu si vzpomněl na okamžik, kdy se loučil s Allanonem, a pomyslel si, co by asi neohrožený druid na jeho místě udělal. Situace byla všechno, jen ne dobrá. V Tyrsisu byl u moci nerozumný, ctižádostivý uzurpátor a Kern neměl žádné vedení, protože radní byli nejednotní a nejistí: pořád dokola omílali, co budou

muset udělat, zatímco jim ubíhal drahocenný čas. Menion cítil, jak v něm nezvladatelně roste vztek a zlost. Připadalo mu, že než se radní dohodnou a začnou konečně nepříjemnou situaci řešit, zešílí.

„Páni radní! Slyšte mě!" Zaburácel mocným hlasem, který se rozléhal po starobylé kamenné komnatě, zatímco důstojné hlasy starších pomalu umlkaly, až se ztišily do Šeptajícího ticha. „Nejen Truboroh, ale celá Jižní země, která je stejně tak mým jako vaším domovem, podlehne jisté zkáze, pokud něco nepodnikneme ihned! Jinak už zítra v noci lehne Kern popelem a jeho obyvatelé padnou do otroctví. Máme jedinou šanci na přežití: utéci do Tyrsisu, a jedinou naději na Vítězství: Pohraniční legion pod vedením Balinora. Po našem boku bude bojovat i elfí armáda v čele s Eventýnem, a dokonce i trpasličí národ, který po staletí válčí se skřety, nám přislíbil pomoc. Ale ještě dřív, než se naše vojska sjednotí, musíme pevně stát každý zvlášť a odolávat strašlivému nebezpečí, jež nám hrozí."

„Vyřkl jsi správnou námitku, princi z Leahu," odpověděl mu rychle Shirlin otec, když se na okamžik rozohněný horal odmlčel. „Ale poraď nám tedy nějaký způsob, jak by se naši lidé mohli vydat k Tyrsisu. Nepřátelé táboří přímo za řekou Mermidon a my jsme proti nim vlastně bezbranní. Musíme evakuovat téměř čtyřicet tisíc lidí z tohoto ostrova a bezpečně je dovést až do Tyrsisu, který je odsud vzdálený několik mil na jih. Nepřátelé už nepochybně postavili hlídky po celém břehu řeky, aby si byli jistí, že město nikdo neopustí dřív, než začne útok na Kern. Jak podle tebe máme překonat takovou překážku?"

Po Menionových rtech přelétl nepatrný úsměv.

„My zaútočíme první," oznámil rozhodně.

Celou místnost na okamžik opanovalo užaslé ticho a všichni se s neskrývaným údivem podívali do horalovy klamně netečné tváře. V jejich tvářích se daly zřetelně číst otázky, jež chtěli princi položit, když tu náhle Menion pozvedl pravici.

„Útok bude přesně to, co by nikdy neočekávali, zvláště když přijde v noci. Rychlý a dobře vykonaný útok na křídlové pozice jejich hlavního ležení je natolik zmate, že si budou myslet, že na ně zaútočila dobře ozbrojená obrovská armáda. Tma a zmatení nepřátel nám pomůže zakrýt skutečnou velikost naší armády. Jen takový útok stoprocentně oslabí jejich vedlejší hlídky v okolí ostrova. Musíme vystačit s málem a dokázat nepřátelům, že síla svalů není všechno, že někdy stačí jen dobře vymyšlená lest. Založíme ohně a budeme vystřelovat hořící šípy do nepřátelského ležení aspoň hodinu, možná i déle. Zatímco bude v nepřátelském táboře zmatek, evakuujeme město."

Jeden ze starších v radě nesouhlasně zavrtěl hlavou.

„Ani celá hodina nebude stačit k vystěhování města, i když tvůj riskantní plán by dozajista dokázal nepřátele překvapit, mladíku. I kdyby se nám náhodou podařilo vystěhovat všech čtyřicet tisíc obyvatel Kernu, bude stále ještě nutné zavést je skoro padesát mil jižně až k branám Tyrsisu. K takové cestě by ženy a děti potřebovali za normálních podmínek celé dny, a jakmile nepřátelé zjistí, že je město vylidněno, budou je nemilosrdně pronásledovat. Nemůžeme přece doufat, že uprchlíky nedohoní! To je příliš nebezpečný pokus!"

„Nebudeme si hrát na honičku s nepřátelskou armádou," odpověděl rychle Menion. „Nepovedeme lidi na jih po souši, pojedeme tam na lodích po proudu Mermidonu. Nasednou do malých lodí, na vory, prostě na všechno, co mají nebo si do večera postaví a co se udrží na hladině. Mermidon přece teče hluboko do nitra Truborohu a Tyrsis je od řeky vzdálen jen necelých deset mil. Na místě, které se nachází nejblíž k městu, se lidé vylodí a pak už do rána pohodlně dojdou do bezpečí města, ještě dřív, než se Severozemská armáda zmobilizuje k pronásledování!"

Všichni členové rady vyskočili ze židlí a provolávali slova vděčnosti, získáni horalovou plamennou řečí a rozhodným duchem. Jakýkoli způsob, jenž by mohl zachránit obyvatele města Kernu i za cenu, že město samo padne do rukou nepřátel, se musí vyzkoušet. Radní se rozešli, aby rozhodnutí prohovořili s ostatními obyvateli a připravili je k odchodu.

Od této chvíle až do západu slunce musel každý, kdo byl toho schopen pomáhat při stavbě velkých dřevěných vorů, jež dokázaly pojmout i několik set lidí. U břehu ostrova se jako na povel shromáždilo pár stovek drobných lodí, které dřív používali obyvatelé města k soukromým cestám na pevninu. K tomu se ještě přiřadilo několik dopravních lodí, určených pro přepravu zboží, které teď také mohly dobře posloužit. Menion radě ještě navrhl, aby skupiny ozbrojených vojáků hlídaly pobřeží ostrova a v žádném případě nikomu nedovolily před setměním město opustit. Všechny detaily plánovaného útěku musí rada až do poslední chvíle udržovat v tajnosti. Horalovou největší obavou bylo, že se i přese všechno může najít zrádce, který je udá nepřátelům; ti jim pak odříznou únikovou cestu ještě dřív, než budou schopni jednat. Někdo neznámý přece vytáhl Shirl přímo z její vlastní postele, bezpečněji pronesl hustě zalidněným městem a převezl ji na druhý břeh k čekajícím trollům. Takový čin by nebyl schopen udělat člověk, který se ve městě nevyzná a není místní. Ale ať to byl kdokoli, stále zůstával na svobodě a ukryt v bezpečí města. Kdyby se právě tento zrádce dozvěděl podrobnosti evakuačního plánu, zcela jistě by vše ještě za tepla utíkal udat vůdcům Severozemské armády. Takže utajování celého plánu bylo nevyhnutelně nutné, měl-li se jim tak riskantní podnik úspěšně zdařit.

Celý den ubíhal tak rychle, že Menion na okamžik pozapomněl i na Sheu a své před nedávnem ztracené přátele. Poprvé od doby, co se na vysočině setkal s Sheou, musel princ z Leahu řešit problém, který plně chápal a na jehož zdolání mu stačily jeho lidské síly. Nepřítel už nebyl Umrlčí král nebo některý z jeho neživých přisluhovačů; musel čelit nepřátelům z masa a kostí, takovým, kteří žili a umírali podle stejných zákonů jako ostatní lidé a jejichž hrozbu a síly dokázal odhadnout. Čas hrál v jeho plánu nejvýznamnější roli, a protože ho nebylo nazbyt, vrhl se do nejdůležitějšího podniku ve svém životě. Zachraňoval ohrožené město.

Společně s členy městské rady vypracoval plán, jak seřadit obrovské vory tvořící jádro konvoje, ve kterém se poplaví obyvatelé Kernu po rozvodněném Mermidonu až do bezpečí Tyrsisu. Jako místo nalodění vyčlenili jihozápadní břeh ostrova pod městskými hradbami. Právě odtamtud budou moci vory a menší lodě bezpečně odplout pod rouškou noci. Přesně na protějším břehu rostl totiž větší shluk hustých keřů, které poté, už v řidších skupinkách, vybíhaly podél pevniny. Menion uvažoval, že by hrstka mužů mohla přebrodit řeku, až později v noci začne útok, a zbavit se okrajových stráží, které hlídaly na břehu. Až budou zneškodněny hlídky podél řeky, vyplují lodě a vory po proudu Mermidonu směrem na jih k Tyrsisu. Neměli sice žádnou jistotu, že si nepřátelští vojáci lodí nevšimnou a nezaútočí, ale byla to jediná možnost, jak je zavést do bezpečí. Menion předpokládal, že pokud obloha bude nadále zamračená a hlídky po falešném útoku odtáhnou dál od břehu směrem k hlavnímu táboru — a pokud se budou lidé na lodích a vorech chovat naprosto tiše — mohla by se celá evakuace úspěšně podařit.

Ale s nadcházejícím odpolednem déšť pomalu slábnul a zamračená obloha se začala protrhávat, takže místy mezi temnou šedí prosvítala i jasná modř. Bouře pomalu ustávala a dalo se předpokládat, že noční nebe bude bez jediného mráčku a celé okolí bude jasně osvětlovat měsíc a blikající hvězdy. Menion si poprvé všiml, že se počasí vyjasňuje, když seděl v jedné z menších místností městské radnice a právě zvedl zrak od obrovské mapy rozložené na stole. Spolu s ním byli v komnatě i dva členové rozpuštěného Pohraničního legionu, poručík Janus Senpre, velitel legionu, nejvyšší hlavní důstojník na ostrově, a prošedivělý veterán Fandrez. Právě ten znal krajinu v okolí Kernu lépe než kdokoliv jiný a byl povolán jako poradce skupiny, která měla zaútočit na obrovskou Severozemskou armádu. Senpre, jeho nadřízený, byl až překvapivě mladý na svou vysokou funkci, ale bylo vidět, že to je rozhodný a desítkami let v boji ošlehaný voják. Patřil k oddaným následovníkům Balinora a stejně jako Menion si o něj dělal velké starosti; také jemu se zdálo podezřelé, že z Tyrsisu nepřišla zpráva o princově příjezdu. Už před několika hodinami si vybral dvě stě ve městě žijících vojáků rozpuštěného Pohraničního legionu a zformoval z nich údernou jednotku, která měla později zaútočit na nepřátelský tábor.

Menion hned ochotně nabídl svou pomoc, kterou vojáci rádi přijali. I když měl horal ještě dost modřin a nezahojených ran ze svízelné záchrany Shirl Ravenlockové, odmítal zůstat pozadu. Neúnavně se účastnil všech příprav na předstíraný velkolepý útok, protože to byl především jeho nápad. Flick by určitě jeho horlivost označil za přihlouplou směs tvrdohlavosti a pýchy, ale Menion by nikdy nepřipustil, aby zůstal jako zbabělec se ženami v bezpečí ostrova, zatímco ostatní muži budou muset bojovat na druhém břehu řeky. Trvalo mu několik let, než konečně našel něco, za co mohl padnout v boji, něco, co mělo větší cenu než jen osobní uspokojení a nestálý přelud nového dobrodružství. Nechtěl se pouze nečinně dívat, jak lidské rase hrozí jedna z největších pohrom za posledních několik století.

„Tady tento prostor vedle Točité mělčiny — to je místo, kde přistaneme," pomalu promluvil chraplavým hlasem Fandrez, čímž narušil Menionovy myšlenky a přinutil ho vrátit se zpátky k podrobné mapě okolí. Janus Senpre souhlasil a podíval se na Meniona, aby se přesvědčil, že je sleduje. Horal jen rychle přikývl.

„Určitě budou mít hlídky postavené po celé délce planiny hned nad břehem," poznamenal, aby je ujistil, že je plně vnímá. „Jestli se nám nepodaří okamžitě je zneškodnit, mohli by nám odříznout únikovou cestu."

„Tvůj úkol bude spočívat v tom, že je budeš udržovat co nejdál odsud. Musíš nám nechat volný ústup," oznámil velitel legionu.

Menion jen otevřel ústa a chtěl něco namítnout, ale muž jej rychle odbyl.

„Cením si toho, že chceš jít s námi, Menione, ale my se musíme pohybovat mnohem rychleji než nepřítel. Tvé nohy jsou bohužel ve velmi zubožením stavu a nevydržely by dlouho běžet. A ty to víš stejně dobře jako já. Takže si vezmeš na starost hlídání břehu. Udržuj nám cestu k lodím volnou, a tím nám prokážeš mnohem větší službu, než kdybys s námi táhnul do boje."

Menion tiše přikývl, že souhlasí, ale v duchu se cítil velmi zklamaný. Plánoval přece, že při útoku bude stát v první linii! Někde v hloubi mysli stále ještě doufal, že by v nepřátelském táboře mohl objevit uvězněného Sheu a zachránit jej. Jeho myšlenky náhle přeskočily k Flickovi a k Allanonovi. Možná už ztraceného venkovana dávno našli, jak mu druid slíbil. Sheo, Sheo, proč se to stalo právě tobě, který jsi chtěl žít nerušeně a v klidu? V životě se člověku přihodí tolik šílených věcí, které musí přijmout buď s odevzdanou hrůzou nebo tupou lhostejností. Žádné řešení nikdy nebylo konečné — kromě smrti.

Jejich krátká porada skončila a skleslý a zatrpklý Menion Leah se bezcílně procházel bludištěm překrásných radničních komnat. Ani si to neuvědomil a sešel po všech schodištích ven do ulic a zamířil po krytých chodníčcích podél kamenných zdí k domu Shirl Ravenlockové. Ale k čemu je všechno snažení? Hrozba Černého mága se proti nim náhle vztyčila jako nezdolatelná zeď. Jak jen mohli doufat, že se jim podaří přemoci bytost, která nemá duši? Přízrak, jenž žil v souladu se zákony světa, který jim byl naprosto cizí, v ničem nepodobný tomu jejich, ve kterém se narodili? Proč zrovna obyčejný mladíček z jedné zapadlé údolní vesničky je jedinou smrtelnou bytostí, která dokáže zničit toto nepopsatelně mocné stvoření? Menion náhle pocítil zoufalou potřebu pochopit, co se to s ním vlastně děje — a také s jeho ztracenými přáteli. Musel se dozvědět ještě aspoň nepatrnou část ze skládačky, kterou tvořilo tajemství Černého mága a Shannarova meče!

Náhle zjistil, že stojí přesně před domem Ravenlocků, před těžkými zavřenými dveřmi. Bylo pozdní odpoledne a všude kolem se válely zbytky potrhané mlhy, která dodávala železnému kování na dveřích ledový a namrzlý nádech. Prudce se od vstupní brány odvrátil, jako by ani nechtěl vejít a setkat se s obyvateli domu, a místo toho zamířil k opuštěné verandě, která mu nabízela chvilku samoty. Pomalu prošel po dlážděné cestě až do malé zahrádky po straně domu. Ta po několikadenním dešti vypadala zubožení a špinavě; mokré zelené listy i květiny ležely zplihle na rozblácené zemi. Pomalu se zastavil, skryt pod nízkou stříškou verandy, a zamyšleně zíral do zahrady. Hlavou mu vířily stejně skličující a nostalgické myšlenky jako byl pohled, který se mu naskýtal. Během krátkého

okamžiku se začal propadat do zoufalství, které jej přepadalo vždy, když si uvědomil, o co všechno kdy přišel. Ještě nikdy v životě se necítil tak osamocený, dokonce ani když lovil v rodném Leahu a ocitl se v temné prázdnotě hor daleko od domova a od přátel. Někde hluboko ve svém nitru cítil, jak mu neznámý hlas ledově oznamuje, že už nikdy nebude takový jako dřív, že už se nikdy nevrátí ke svým přátelům, ke své rodině ani ke svému starému životu. Někdy během minulých dní to všechno ztratil. Zatřásl hlavou a do očí se mu vedraly nechtěné slzy. Úplně propadl své sklíčenosti, ještě umocněné lhostejným deštěm, jehož chlad jej prudce tloukl do prsou.

Náhle se za ním ozvaly drobné kroky, které se rozléhaly po kamenné podlaze a zastavily se těsně vedle jeho lokte. Dívka se na něj podívala široce otevřenýma, průzračně modrýma očima pod ostře rudými kadeřemi, potom se odvrátila a dívala se stejně jako on na zuboženou zahrádku. Tak tam stáli bez jediného slova a okolní svět jako by pro ně neexistoval. Na šedém nebi nad nimi se znovu začaly honit mraky, až dokonale přikryly prosvítající pruhy modré oblohy a bouřková šeď znovu začala houstnout. Z nebe se začal v pravidelných provazech řinout déšť a smáčel obléhanou zemi Truborohu. Menion si nepřítomně oddechl, protože dnes bude stát nad Kernem černá, bezměsíčná noc.

* * *

Noční nebe bylo neproniknutelně černé a hrozivé a neustávající déšť dopadal na rozmočenou zemi v pravidelném rytmu. Bylo krátce po půlnoci, když se vyčerpaný Menion Leah zhroutil na malý, pevně postavený vor přivázaný v tiché zátoce jihozápadního břehu ostrova. Dvě útlé paže jej při pádu zachytily a on jen překvapeně zíral do hlubokých očí Shirl Ravenlockové. Cekala na něj, jak mu slíbila, i když naléhal, aby odešla s ostatními při masové evakuaci. Byl zraněný a potlučený, šaty měl roztrhané a až na kůži promočené deštěm a svou vlastní krví. Nechal se od ní zabalit do jakžtakž suchého pláště, který dokonce i hřál, a opřel se o její rameno. Oba se krčili ve tmě a vyčkávali.

S Menionem se vrátilo ještě několik mužů, kteří se teď naloďovali na další vory. Všichni byli poznamenaní bitvou, ale nezlomně hrdí na svou odvahu a obětavost, kterou prokázali té noci na planině severně od Kernu. Princ z Leahu ještě nikdy neviděl tak neuvěřitelnou statečnost v boji proti takové přesile. Tato skupinka mužů z vyhlášeného Pohraničního legionu natolik rozrušila klid obrovského nepřátelského tábora, že i teď, více než čtyři hodiny po prvním útoku, tam vládl zmatek. Počet nepřátel byl neuvěřitelný. Byly jich desítky tisíc, rozptýlených několik mílí kolem, a zmateně útočily na každého, kdo se jim připletl do cesty, takže mnohdy zranily či zabily i své vlastní vojáky. Nutila je k tomu až nelidská nenávist, kterou jim vštípil svými nepřirozenými silami Černý mág: vedl je do boje téměř zbavené rozumu, s jediným úmyslem zabíjet. Muži z legionu udržovali vojsko v zálivu a opakovaně odráželi jejich útoky, dokud se nepřátelé znovu nesjednotili a nezaútočili opět. Mnoho z legionářů při lítém boji zemřelo. Menion nechápal, čím si zasloužil svou nezničitelnost, ale své přežití považoval prostě za zázrak.

Nastal čas, aby konečně odvázali kotvící lana a odpluli daleko od břehu, přímo doprostřed rozvodněného Mermidonu. Za okamžik se už nacházeli v hlavním korytu řeky, která je unášela přímo na jih k opevněnému městu Tyrsis, kam před několika hodinami odpluli i obyvatelé města Kernu při masové evakuaci. Čtyřicet tisíc lidí na velkých vorech, na menších lodích, dokonce i na bárkách pro dva proniklo nepozorovaně kolem obléhaného města, protože hlídky střežící západní břeh Mermidonu se vydaly do středu tábořiště v domnění, že nastal neočekávaný velký útok truborožské armády. Bušení deště, burácení řeky a výkřiky ze vzdáleného tábora dokonale zamaskovaly mumlání lidí i skřípání vorů, na kterých se namačkaní jeden vedle druhého snažili uniknout nebezpečí a dosáhnout svobody. Tma zamračeného nebe je výborně skryla a jejich společná odvaha je povzbuzovala v cestě za kýženým cílem. Alespoň v tomto okamžiku se jim lidskými silami podařilo přelstít Černého mága.

Menion na chvíli vyčerpáním usnul. Nehrozilo mu už žádné nebezpečí, cítil pouze nepříjemné pohupování voru, jak je proud řeky unášel k jihu. Zatímco čas ubíhal v mírumilovném tichu, jemu se v nepokojné mysli honily prapodivné sny. Náhle jej ze spánku vytrhly hlasy, které jej okamžitě probraly k bdělosti. Otevřel své unavené zarudlé oči a zamžoural do vlhké mlhy kolem. Ostře vykřikl a vysmekl se z Shirlina objetí. Na jeho podlouhlé tváři bylo vidět nejistotu, když pozoroval severní obzor zaplněný rudou září, která se dala přirovnat pouze ke zlatému světlu začínajícího jitra. Shirl se k němu naklonila a bázlivě mu zašeptala do ucha bolestná, dojímavá slova. „Zapálili město, Menione. Zapálili můj domov!" Menion jen lítostivě sklopil zrak a pevně dívku sevřel kolem ramen. I když se lidem ze starobylého Kernu nakonec podařilo uniknout, město samo mělo své dny sečteno a s nevídanou okázalostí se proměňovalo v poletující popel.

Kapitola 25

V malé černé kobce podobné hrobu plynuly tiché hodiny jen velmi pomalu. I když oči zajatců si už dávno přivykly na neproniknutelnou tmu kolem, nemohli se smířit s osamoceností, která otupovala jejich smysly a ničila jejich schopnost orientovat se v čase. V prázdné temnotě nebylo nic, co by mohli slyšet, kromě vlastního zrychleného dechu a občasného šmejdění drobných hlodavců. Nejvíce však útočil na jejich smysly zvuk pravidelně odkapávající vody, která narážela na kamennou podlahu. Nakonec je i jejich vlastní uši zradily a stávalo se, že slyšeli zvuky, i když všude kolem vládlo absolutní ticho. Nekonečně dlouhý čas se vlekl až k zešílení, ale stále nikdo nepřicházel.

Někde nahoře na světle a na vzduchu, v živém ruchu města a jeho lidu právě Palance Buckhannah rozhodoval o jejich osudu a také o osudu celé Jižní země. Truborožské zemi ubíhal drahocenný čas a Černý mág byl s každou nadcházející hodinou blíž a blíž. Ale tady dole v tiché tmě malého vězení, na místě tak pečlivě odříznutém od pulsujícího lidského světa neznamenal čas nic. Každý věděl, že zítřek bude stejný jako dnešek. Někdo je přece někdy musí objevit! Až se to stane, vyvede je jejich zachránce na příjemné denní světlo? Nebo je uvrhne do ještě horší temnoty — takové, kterou kolem sebe šíří Umrlčí král, jehož moc dosáhne nejen do Truborohu, ale dál, až do nejmenších provincií Jižní země?

Balinor i oba elfí bratři se osvobodili chvíli poté, co jejich uchvatitelé odešli. Provazy, kterými je svázali, byly jen lajdácky utažené, a proto je trojice mužů rozvázala hned. Nebylo jim to ovšem moc platné, protože z tmavé kobky, kde je uvěznili, nebylo úniku. Hned jak se zbavili provazů a rozvázali si oči, seskupili se do malého hloučku a radili se, co podniknout dál. Celou kobku naplňoval hnilobný vlhký zápach a znepříjemňoval jim dýchání. Po čtyřech se slézali k sobě, a i když měli všichni těžké vlněné pláště, ledový vzduch se jim prodíral až na kůži. Podlaha, na které teď seděli, byla hliněná, zdi byly z kamene a železa a celá místnost působila prázdně a hole.

Balinor měl samozřejmě všechny sklepní kobky hradu projité a věděl, kudy vedou, ale vězení, do něhož byli uvrženi, neznal. Všechna sklepení byla používána hlavně jako skladiště zboží a potravin a tak očekával, že v kobce narazí na sudy vína, které tu někdo zapomněl. Ale kobka byla prázdná a Balinor si s ledovou jistotou uvědomil, že je zavřeli do starobylého sklepení, které leželo ještě hlouběji pod vlastními sklepeními hradu a které se nepoužívalo, a proto bylo vždy zapečetěné a zapomenuté. Palance určitě porušil staré pečetě a začal po staletí opuštěné sklepy používat ke svým účelům. Možná už jsou v podobném vězení někde blízko i jeho přátelé, kteří přišli do paláce protestovat proti rozpuštění Pohraničního legionu. Bylo to opravdu dokonalé bludiště a Balinor se obával, že i kdyby je někdo hledal, nikdy by se mu nepodařilo dostat se až k nim.

Jejich rozhovor byl stručný. Neměli si toho mnoho co říct. Balinor předal své instrukce kapitánu Sheelonovi: když se nevrátí, kapitán vyhledá Ginnissona a Fandwicka, dva nejschopnější Balinorovy velitele, a ti dají dohromady Pohraniční legion a zaútočí na Černého mága a jeho postupující armádu. Sheelon také dostal za úkol, aby varoval elfí a trpasličí národ, popsal jim situaci a požádal je o pomoc. Eventýn nikdy nedovolí, aby jeho bratranci, seděli v Truborohu ve vězení, a Allanon také určitě přijde ihned, jakmile se doslechne o jejich neúspěchu. Je tedy jen otázkou času, kdy se odsud dostanou. Ale sám věděl, že čas je to nejvzácnější, co mají, a dokud Palance usiluje o trůn, jsou opravdu ve velkém nebezpečí. Hraničář si v duchu vyčítal, že neposlechl Durinovy rady a setkání s bratrem raději neodložil; měl si nejdřív zjistit, jaká je ve městě situace.

Nikdy ho ani ve snu nenapadlo, že by se všechno mohlo tak pokazit. Palance se choval jako nezkrotný divoch, tak sžíraný svou nenávistí, že ani nepočkal, až Balinor promluví,

aby ho vyslechl. Bratrovo chování mu připadalo naprosto nepochopitelné — bylo v tom něco víc než jen propastné rozdíly v povahách obou bratrů, co mladíka nutilo k tak barbarským činům. Nezpůsobila to jen nemoc jejich otce, o které si Palance myslel, že ji zavinil Balinor; zřejmě nejdůležitější byla Shirl Ravenlocková, pověstná krasavice, do níž se Palance před několika měsíci zamiloval a chtěl se s ní oženit i přes její odpor. Něco se té mladé dívence z Kernu stalo, a podle něj za to mohl Balinor. Bylo jasné, že Palance by obětoval na její záchranu všechno na světě. Tak aspoň hraničář pochopil bratrova poslední slova, která vyřkl ještě dřív, než je odvedli do tohoto sklepení.

Balinor rychle vysvětlil situaci oběma elfům. Byl si jistý, že Palance za nimi brzy přijde a bude na nich vymáhat nějaké informace o mladé dívce. A samozřejmě jim nebude věřit, až mu řeknou, že o ní nic nevědí...

Uplynulo více než dvacet čtyři hodin, ale stále nikdo nepřicházel a oni dostali hrozný hlad. I když si jejich oči dávno zvykly na černou tmu kolem, stejně neviděli nic jiného než obrysy svých postav a tlusté okolní zdi.

Snažili se střídavě spát, aby nashromáždili sílu pro události, jež je čekají, ale v ohlušujícím tichu byl jakýkoliv normální spánek nemožný. Podařilo se jim pouze upadnout do povrchního, lehkého a neklidného podřimování, které ani v nejmenším neosvěžilo jejich znavená těla i duše. Jejich odhodlání dostat se pryč odsud bylo tak silné, že se zpočátku snažili najít v kovových pantech dveří nějaké uvolněné místo, kde by se daly vyvrátit, ale marně. Vzdali se také možnosti podhrabat se pryč, protože neměli žádné nářadí a půda byla udusaná a pevná jako kámen. I staleté zdi byly dokonale hladké a bez skulin, takže ani tudy pro ně nevedla žádná úniková cesta. Nakonec se po všech marných pokusech o útěk vzdali a znovu se odevzdaně usadili do tmy.

Po nekonečných hodinách ticha však náhle uslyšeli vzdálené řinčení kovu a řetězů, jako by se někde v dálce otvíraly těžké starobylé dveře. K chladnému zvuku kovu se po chvíli přidaly i vzdálené hlasy a zastřená ozvěna kroků blížících se po kamenném schodišti dolů až k nim, do nejnižších sklepení, kde byli uvězněni. Všichni v jediném okamžiku vyskočili, nalepili se na dveře a plni očekávání naslouchali přibližujícím se krokům a hlasům. Balinor mezi neznámými muži rozeznal i hlas svého bratra, který zněl podivně váhavě a zlomeně. Náhle těžké ocelové panty zaskřípěly a dveře se s rachotem otevřely dovnitř. Skřípavý zvuk byl dost nepříjemný a zajatce, zvyklé na hrobové ticho, nepříjemně píchal v uších. Trojice odskočila od otevírajících se dveří. Do tmavé kobky náhle pronikly oslňující paprsky loučí a přinutily je zakrýt si na okamžik unavené oči. Zatímco si zvykali na jasné světlo, do kobky vešlo několik mužů a zastavilo se těsně za dveřmi.

Mladší syn churavějícího krále z Truborohu stál v čele celé skupiny. Jeho tvář byla klidná a rty měl zpupně našpulené. Oči mu hořely nenávistí, šílenstvím a snad i zoufalstvím. Princ se zhoupl na špičkách, složil si ruce za záda a zkoumavě si prohlížel jednoho zajatce po druhém.

Hned na první pohled bylo zřejmé, že je to Balinorův bratr. Měl stejné rysy ve tváři, táž široká ústa i stejný mohutný nos. Vedle něj stál muž, kterého oba elfí bratři okamžitě poznali, i když se s ním nikdy předtím osobně nesetkali: proradný mystik Stenmin. Byl to shrbený kostnatý muž s hubenou, ostře rýsovanou tváří, oděný do bohatě ozdobených rudých šatů a pláště. V očích mu tkvěl podivný stín odrážející zlobu tohoto lstivého muže, který úplně ovládal samozvaného krále. Nervózně pohyboval rukama a chvílemi se mechanicky popotahoval za malou špičatou bradku, jež ještě více zastiňovala jeho hranatou tvář. Těsně za ním stáli dva dobře ozbrojení strážci, celí v černém a se znakem sokola na prsou. Za nimi postávali další dva vojáci, ozbrojení snad ještě lépe. Všichni měli ostrá, hrozivě vypadající kopí. V prvním okamžiku nikdo nepromluvil. Dokonce se nikdo z nich ani nepohnul, jen stáli uprostřed malé kobky a navzájem se poměřovali očima za kmitavého světla loučí. Potom Palance udělal rychlé gesto směrem ke dveřím.

„Chci mluvit se svým bratrem o samotě. Odveďte ty dva."

Stráže potichu vyplnily jeho rozkaz a vyvedly protestující elfí bratry z místnosti. Vysoký

princ počkal, až odejdou, a tázavě se podíval na rudě oděného mužíka po svém boku.

„Myslel jsem, že bys mě mohl potřebovat, pane..." úlisně promluvil mystik a obrátil svůj vypočítavý pohled na netečného Balinora.

„Odejdi, Stenmine. Chci si se svým bratrem promluvit úplně o samotě."

V jeho hlase byly patrné netrpělivost a zlost, takže mystik se jen úslužně uklonil a vycouval z kobky. Těžké dveře se zavřely s ohlušujícím skřípotem a oba bratři zůstali o samotě v naprostém tichu, které rušilo jen syčení loučí osvětlujících kobku mihotavým světlem. Balinor se ani nepohnul, jen pln nadějí vyčkával. Snažil se v bratrově mladé tváři najít staré city přátelství a lásky, které je spojovaly, když byli ještě děti. Ale nenašel je.

Byly ukryty někde v nejposlednějším koutku jeho srdce a místo nich tkvěl v jeho tváři podivný nepokojný vztek, který pramenil spíš z neuspokojivé situace než z nenávisti k zajatému bratrovi. Za okamžik však z jeho tváře zlost a opovržení zmizely a místo nich se objevila maska tiché lhostejnosti. Balinorovi připadalo bratrovo chování nelogické a křečovité, jako by to byl jen špatný herec, který se správně nevžil do své role a vůbec ji nepochopil.

„Proč ses vrátil, Balinore?" zeptal se pomalu a smutně. „Proč jsi to udělal?"

Vysoký hraničář hned neodpověděl, protože nebyl schopen tak rychle zareagovat na náhlou změnu bratrovy nálady. Předtím mu připadalo, že jej chce Palance roztrhat na kousky, jen aby se dozvěděl, co se stalo s krásnou Shirl Ravenlockovou, a teď se zdálo, jako by na celou záležitost úplně zapomněl.

„Na tom nezáleží. Ne, určitě na tom nezáleží," odpověděl si sám ještě dřív, než se Balinor probral z úžasu nad tou náhlou změnou a stačil něco říct. „Mohl jsi přece zůstat stranou po... po tom všem... po tvé zradě. Doufal jsem, že to uděláš, protože sám víš, že jsme si byli jako děti dost blízcí, a i přes všechno zlo, které páchá, jsi přece jen můj jediný bratr. Já budu králem v Truborohu... Stejně jsem měl být prvorozený já!"

Jeho hlas utichl do nesrozumitelného šepotu, jako by se jeho mysl náhle ztratila v nějaké nevyslovené myšlence. Zešílel, pomyslel si Balinor zoufale. Už nikdy si nebudeme blízcí!

„Palanci, poslouchej mě, jen mě poslouchej! Nic jsem neprovedl ani tobě, ani Shirl. Byl jsem po několik týdnů na Paranoru a vrátil jsem se jen proto, abych tě varoval, že Umrlčí král sebral obrovské vojsko a chce bez boje či násilím obsadit celou Jižní zemi. Povede se mu to, pokud jej teď nezastavíme! Pro blaho našeho národa, poslouchej mě!"

Hlas jeho bratra prorazil ticho jedovatým rozkazem. „Už nechci slyšet ani slovo o nějaké hloupé invazi! Mí vojáci projeli celou pohraniční oblast a zjistili, že nikde v okolí žádná nepřátelská armáda není. Kromě toho, žádná armáda na světě by se neodvážila zaútočit na Truboroh — zaútočit na mou zem... Naši lidé jsou tu v bezpečí a do ostatních království Jižní země mi nic není. Dlužím jim snad něco? Vždycky jsme se museli o hranice postarat sami, nikdy nám nikdo nepomohl! Nikomu nic nedlužím!"

Udělal krok směrem k Balinorovi a výhružně na něj ukázal prstem. V mladé tváři se znovu objevily šílenství a krutost a jeho oči zazářily novým, nenávistným plamenem.

„To ty jsi se proti mně otočil, bratře, když ti došlo, že králem budu já! Snažil ses mě otrávit stejně, jako jsi otrávil našeho otce. Přál sis, abych byl churavý a bezmocný, jako je teď on, abych umíral v osamění, sžírán pomalou zapomnětlivostí. Myslel sis, že jsi našel vhodného spojence, který ti dopomůže k trůnu, když ses dal do spolku s tím zrádcem Allanonem. Jak já toho muže nenávidím! Ne, není to člověk, je to sám ďábel! Musím ho zničit! A ty, Balinore, shniješ v této kobce, sám a zapomenutý. Ano, zemřeš stejným způsobem, jaký jsi chtěl přichystat pro mě!"

Prudce se otočil a vyrazil rázným krokem ke dveřím. Náhle se kobkou rozlehl hysterický smích. Balinor si už myslel, že bratr otevře dveře, ale mladík se náhle zarazil a ohlédl se na něj. Pomalu se k němu zase přiblížil, oči zalité nepopsatelným smutkem.

„Měl jsi zůstat někde daleko odsud, kde bys byl v bezpečí," zamumlal zmateně, jako by tomu sám nevěřil. „Stenmin to věděl, že se vrátíš, i když jsem jej ujišťoval, že ne. Zase měl

pravdu. Vždycky má pravdu. Proč ses vracel?"

Balinor rychle přemýšlel. Musí se pokusit udržet si bratrovu pozornost tak dlouho, dokud z něj nevytáhne, co se stalo s jeho otcem a přáteli.

„Připouštím, že jsem se zmýlil. Udělal jsem chybu," odpověděl pomalu. „Přijel jsem jen na návštěvu za naším otcem a také za tebou, Palanci."

„Otec!" vyštěkl Palance, jako by to bylo nějaké neznámé slovo, a přiblížil se k Balinorovi o krok blíž. „Už mu nemůžeme pomoci. Leží polomrtvý ve své komnatě v jižním křídle paláce. Stenmin se o něj stará stejně dobře jako já, ale už pro něj bohužel nemůžeme nic udělat. Zdá se, že už se mu nechce žít..."

„Ale co se s ním vlastně stalo?" zeptal se Balinor netrpělivě a přiblížil se k mladšímu princovi.

„Drž si svou vzdálenost, Balinore!" ucouvl Palance bázlivě a nesmyslně vytasil zbraň a držel ji před sebou. Balinor na okamžik zaváhal. Nebylo by těžké odzbrojit bláznivého prince a držet ho jako rukojmí, dokud by je nepropustili. Ale něco se v něm vzpříčilo proti takovému činu. Odněkud z hloubi jeho duše se ozvalo naléhavé varování, ať to nedělá. Zarazil se, zvedl ruce jakoby na znamení, že se vzdává, a couvl zpět k zadní zdi kobky.

„Uvědom si, že jsi můj zajatec," pronesl spokojeně Palance přeskakujícím hlasem. „To ty jsi otrávil krále a snažil ses zbavit se i mě. Mohu ti uložit trest smrti. Stenmin mi radil, že ti mám dát hned, jak se objevíš, setnout hlavu, ale já nejsem tak bezcitný jako on. Dokonce jsem velel i vojákům Pohraničního legionu, než... Ale ti jsou teď pryč, rozpustil jsem je a oni se vrátili do svých domovů a ke svým rodinám. Za mé vlády bude v zemi mír, nepotřebuji je. Ty to však nechápeš, že ne, Balinore?"

Hraničář jen zavrtěl hlavou a zoufale se snažil udržet si bratrovu pozornost ještě o několik minut déle. Bylo zřejmé, že Palance zešílel v důsledku nějaké vrozené vady mysli nebo pod vlivem něčeho, co se stalo poté, kdy Balinor spolu s Allanonem opustili Tyrsis. Nebylo snadné odhadnout, co jeho dříve normálnímu bratrovi způsobilo pomatení mysli. V každém případě Balinor už neměl toho bratra, s nímž společně dospíval v muže a jehož miloval jako nikoho jiného na světě. Před ním stál někdo cizí, kdo se usadil v tělesné schránce jeho bratra a kdo byl posedlý touhou stát se králem v Truborohu. Balinor správně tušil, že za tím vším je proradný Stenmin.

Vypočítavý mystik jakýmsi způsobem pokroutil princovu mysl, využil jeho naivity a planými sliby, že se stane králem, si jej zavázal. Balinor věděl, že Palance vždycky toužil po vládě v Truborohu, i když ta právem náležela jemu. Když před pár týdny opouštěl město, tušil, že udělá vše pro to, aby se dostal na trůn. Po celou tu dobu tady s ním byl Stenmin, který mu radil a vydával se za nejlepšího přítele, zatímco otravoval princovy myšlenky a štval jej proti bratru. Ale Palance býval nezávislý mladý muž s velmi silnou vůlí, uvědomělý a zdravý, kterého nebylo snadné zlomit. Přes to všechno se tolik změnil. Hendel se ve svém názoru na něj mýlil a stejně tak se v něm zmýlil i Balinor. Nemohl předpokládat, že to dojde tak daleko — a teď už bylo pozdě.

„Shirl? Co se stalo s Shirl?" zeptal se rychle vysoký hraničář.

Ze záští zúžených očí mladého prince znovu zmizely stopy po předcházejícím vzteku a jeho tvář se na okamžik uvolnila. Ba dokonce se i na okamžik krátce usmál.

„Je tak krásná... je nádherná!" povzdechl si pošetile. Dýka, kterou předtím tak pevně svíral, mu volně vyklouzla z prstů, když gesty zdůrazňoval svá slova. „Tys mi ji ukradl, Balinore. Snažil ses ji přede mnou schovat. Ale už je v bezpečí. Zachránil ji nějaký muž z Jižní země, který je princ stejně jako já. Je z nějakého malého království, nikdy jsem o něm neslyšel. Budeme určitě dobří přátelé, Balinore, stejně tak jako jsme kdysi bývali my dva. Ale Stenmin... Říká, že bych neměl důvěřovat nikomu. Musel jsem dát pod zámek dokonce i Messalina a Actona. Přišli za mnou, když jsem dal rozpustit Pohraniční legion, a snažili se mě přesvědčit, abych... Abych se vzdal svých mírových plánů! Nechápali, proč jsem to udělal."

Náhle se odmlčel a jeho sklopený zrak sklouzl na opodál ležící dýku, na kterou

pozapomněl. Rychle ji sebral a zasunul ji zpět za vykládaný kožený opasek. S lišáckým úsměvem se podíval na svého bratra a zatvářil se jako vychytralé dítě, které právě uniklo vyhubování. Balinor už neměl jediné pochybnosti o tom, že jeho bratr není schopen rozumného uvažování. Udělal dobře, když poslechl svou předcházející předtuchu a nezmocnil se dýky a nezajal svého mladšího bratra. Bylo mu jasné, kde se v něm toto varování vzalo. Pochopil totiž, že Stenmin moc dobře věděl, v jakém stavu se teď Palance nachází, a proto je nechal v kobce osamocené. Předpokládal, že se Balinor pokusí prince odzbrojit a uniknout, a zatímco bude hraničář držet svého bratra v zajetí, zabije dvě mouchy jednou ranou a zbaví se obou bratrů současně. Nikdo by jej přece z ničeho nepodezříval, pokud by všem řekl, že Palance zemřel rukou svého bratra, který jej zabil při útěku z vězení! Kdyby byli oba bratři po smrti a otec by ležel na smrtelné posteli neschopný vlády, mohl by prohnaný mystik převzít kontrolu nad celým Truborohem. Pak by jedině on rozhodoval o osudu celé Jižní země.

„Palance, prosím tě, poslouchej mě," požádal jej tiše Balinor. „Kdysi jsme si byli velmi blízcí. Byli jsme mnohem víc než jen rodní bratři, byli jsme přátelé, společníci. Kdysi jsme si důvěřovali, vzájemně se milovali a všechny problémy jsme zdárně vyřešili, protože jsme si rozuměli. Nemohls přece na to všechno zapomenout! Tak mě poslouchej! Dokonce i král se musí snažit porozumět svému lidu, i když ten zrovna nesouhlasí s tím, jak se potýká s problémy. To přece uznáváš, ne?"

Palance jen mírně přikývl. Jeho oči byly prázdné a vzdálené, jak se uvnitř své mysli snažil bojovat s hustou mlhou, která blokovala jeho myšlenky. Zdálo se, že se na jeho tváři objevila i známka pochopení, a Balinor se rozhodl, že v něm probudí vzpomínky, jež ležely pohřbeny někde hluboko v jeho mysli.

„Stenmin tě jen využívá, je to zosobněný ďábel." Mladík podvědomě učinil krok zpět, jako by už nechtěl dál poslouchat. „Musíš to pochopit, Palanci. Nejsem nepřítel ani tvůj, ani této země. Neotrávil jsem našeho otce, ani jsem nijak neublížil Shirl. Jediné, co chci, je pomoci..."

Jeho prosba byla náhle přerušena hlasitým rachotem dveří, které se razantně se skřípotem otevřely a v nich se objevila hranatá postava lstivého Stenmina. Přehnaně se uklonil, vstoupil do kobky a své kruté oči upřel přímo na Balinora.

„Myslel jsem, že mě voláš, můj králi," usmál se falešně. „Byl jsi tady příliš dlouho o samotě s tím vrahem, myslel jsem, že se ti něco stalo..."

Palance na něj dlouhou chvíli nechápavě zíral, potom jen zavrtěl hlavou a poslušně se otočil k odchodu. V tom okamžiku Balinora zachvátila neovladatelná touha na ďábelského mystika skočit a vytřást z něj život dřív, než zasáhnou stráže. Ale zaváhal, protože si nebyl jistý, že právě toto by jemu i jeho bratru pomohlo, a tak nechal vhodnou šanci uniknout. Do kobky pomalu vešly stráže a přivedly oba elfy, kteří se kolem zmateně rozhlíželi, a odstrčily je k zadní stěně k Balinorovi. Náhle si Balinor vzpomněl na něco, o čem Palance mluvil před chvílí, když se bavili o Shirl. Zmínil se přece o nějakém princovi z maličkého království na jihu, o princi, který zachránil mladou dívku. Menion Leah! Ale co by Menion dělal v Truborohu...?

Stráže se už obrátily k odchodu a s nimi i zamlklý Palance se svým ďábelským rádcem, který zmateného prince vyváděl z místnosti. Náhle se vychrtlá mystikova postava znovu ohlédla na trojici zajatců. Přes našpulené rty mu přelétl úsměv a on jen prohnaně naklonil ohnutou hlavu na stranu.

„V rychlém toku událostí se ti můj král zapomněl zmínit, Balinore," promluvil pomalu a nenávistně Stenmin, „že tě stráže u vnějších hradeb viděly, jak mluvíš s jistým kapitánem Sheelonem, který patříval k Pohraničnímu legionu. Snažil se promluvit s ostatními o tvých... potížích. Ale byl rychle zneškodněn a už sedí pod zámkem. Myslím, že ten už nám nemůže způsobit žádné problémy. Celá záležitost je u konce a za čas i na tebe všichni zapomenou."

Balinorovy naděje se díky této zlomyslné zprávě náhle rozplynuly jako dým. Jestliže se

Sheelonovi nepodařilo varovat Ginnissona a Fandwicka, potom už není nikdo, kdo by sjednotil Pohraniční legion — nikdo, kdo by pomohl jeho lidu. Jeho ztracení společníci se nikdy nedozví o jeho uvěznění, pokud nedorazí přímo do Tyrsisu; a i kdyby se dovtípili, co se s ním stalo, je tu jen mizivá šance, že jej najdou. Tato nejspodnější část paláce byla pro většinu obyvatel úplně neznámá, a navíc přístupový vchod sem byl velice dobře zamaskovaný. Trojice skleslých vězňů jen trpce mlčela a dívala se, jak stráže postavily za dveře kovový podnos s malým bochníkem chleba a džbánkem vody. Nakonec všichni vojáci zmizeli v chodbě a odnesli s sebou i všechny louče až na jedinou. Tu držel v ruce šklebící se Stenmin a čekal na shrbeného ubohého Palance, aby se společně vydali za strážemi. Ale Palance se u dveří nejistě zastavil a nemohl odtrhnout zrak od bratrovy hrdé, byť rezignované tváře. Slabá záře vycházející z louče osvětlovala hraničářovu širokou tvář rudým světlem a dlouhá jizva na jeho tváři vypadala v polostínu temně a výstražně. Bratři stáli v naprostém tichu několik dlouhých okamžiků. Náhle Palance setřásl Stenminovu ruku z ramenou a pomalu vyrazil dlouhými odměřenými kroky k Balinorovi. Mystik se jej snažil zadržet, ale neúspěšně. Zastavil se jen několik centimetrů od něj, pohled stále upřený na bratrovu tmavě rudou zjizvenou tvář, jako by se snažil vysát z ní aspoň kapku rozhodnosti, kterou zrcadlila. Rychle pozvedl roztřesenou ruku, nechal ji na okamžik viset ve vzduchu a potom pevně sevřel Balinorovo rameno a zaryl se mu do něj prsty vší silou.

„Chci vědět!" zašeptal do tmy. „Chci pochopit... Musíš mi pomoci...!"

Balinor jen tiše přikývl, vzal bratra za ruku a krátce a láskyplně mu ji stiskl. Na krátký okamžik si byli zase velmi blízcí, jako by láska a přátelství, které k sobě chovali v dětství, nikdy nevymizely. Palance se pak obrátil a rychlými kroky vyšel z kobky, pronásledován rozrušeným Stenminem. Dveře se se skřípotem znovu zavřely, těžké zámky a závory zase zapadly na svá místa a tři zajatí přátelé se znovu ocitli sami v neproniknutelné tmě. Vzdalující kroky pomalu utichaly, až ztichly úplně. Začalo další dlouhé a nekonečné čekání, tentokrát o to horší, že neexistovala žádná reálná naděje na záchranu, která by jim odsud pomohla.

Postava zahalená do stínu se pomalu odpojila od tmavého shluku keřů v opuštěném parku pod nejvyšším obloukem Padacího mostu a tichými kroky se kradla směrem k paláci Buckhannahů. Několika jistými rychlými skoky se statný cizinec dostal z úkrytu mezi křovisky a schoval se za tlustý kmen staletého jilmu. Pár pozorných očí se bedlivě rozhlížel a pátral, jestli u zdi, za kterou leží královské komnaty, nestojí stráže. Všiml si, že nad parkem u tepané železné brány, hojně osvícené loučemi, hlídá několik stráží, které měly na prsou znak sokola. Temný cizinec se pomalu vyšplhal po mírném svahu až k mechem a břečťanem porostlé zdi. Když dosáhl dalšího patra, jako nějakým kouzlem se rozplynul mezi kamennými stíny ve tmě.

Po několik dlouhých minut cizince vůbec nebylo vidět, protože se obezřetně pohyboval jen v tmavých zákoutích, kam nedosáhlo jasné světlo loučí. Tichý narušitel se znovu objevil, až když jeho šlachovitou postavu ozářil měsíc: šplhal neohroženě po úponcích révy po západní stěně a přitahoval se svalnatýma rukama, dokud nedolezl k samému okraji zdi na kamennou římsu. Opatrně se na ni položil a podíval se dolů do prázdné zahrady paláce, jestli tam náhodou neobcházejí další hlídky. Jedním mohutným přitáhnutím se cizinec přehoupl přes zeď a skočil z výšky dolů do zahrady, kde přistál v záhonu okrasných květin.

Přikrčený proběhl zahradou až k rozložité vrbě a ukryl se do jejího tmavého stínu. Když dorazil až k obrovskému stromu, jen stěží popadaje dech, uslyšel vzdálené hlasy. Pozorně se zaposlouchal a usoudil, že to nebude nikdo jiný než užvanění vojáci na stráži, kteří si povídají při pravidelné obchůzce. Tiše vyčkával přitisknutý k tlustému kmeni starobylého stromu a v husté tmě téměř neviditelný. Za několik okamžiků se objevily stráže, prošly zmlklými zahradami a přitom si tiše povídaly. Stejně rychle jak přišly, tak i odešly. Cizinec si na několik okamžiků v úkrytu stromu vydechl a přitom pozoroval tmavou budovu

starobylého paláce truborožských králů, která stála přímo uprostřed kultivované, stromy osázené zahrady. V masivní černé stavbě z kamene svítilo jen několik oken, jež vysílala do tmavé opuštěné zahrady mdlé paprsky světla. Z dálky také uslyšel nějaké zastřené hlasy, ale slova byla nezřetelná a jejich původci zůstávali v anonymitě.

Jediným prudkým skokem se cizinec dostal až k nejnižším oknům paláce, kde se přikrčil pod tmavé okno do malého přístěnku. Jeho silné ruce si začaly pohrávat se starobylým zámkem, který se pod jejich tlakem začal pomalu uvolňovat. Nakonec zámek s nečekaně hlasitým cvaknutím povolil a okno se tiše otevřelo dovnitř. Cizinci připadalo, že ten hluk musel vzbudit snad celý palác, proto ani nečekal, jestli si stráže všimly jeho násilného vniknutí, a pomalu se oknem protáhl dovnitř. Jak za sebou zavíral okno, nepatrný měsíční paprsek dopadl na jeho tvář a odhalil, že onen neznámý cizinec a narušitel má podezřelé trpasličí rysy a není to nikdo jiný než statečný a duchapřítomný Hendel.

Stenmin se dost přepočítal, když uvrhl do vězení Balinora i oba Eventýnovy bratrance. Jeho původní plán byl jednoduchý. Od chvíle, kdy se starý Sheelon rozloučil s Balinorem, byl pod přísným dohledem, aby nemohl s nikým promluvit a odevzdat jeho přátelům vzkaz, že je princ ve vězení. Balinor i oba elfové, kteří spolu s ním přišli do Tyrsisu, byli bezpečně zamknuti v kobce po palácem a princovi nejbližší přátelé Acton a Messaline také. Bylo více než jasné, že se nenajde nikdo další, kdo by mohl způsobit nějaké těžkosti. Městem se už dávno šířila zpráva, že Balinor přijel jen na krátkou návštěvu a že zase odešel, aby se opět setkal s mystikem Allanonem — právě s tím, kterého Stenmin označil před Palancem Buckhannahem a lidmi z Tyrsisu za nepřítele a hrozbu pro celý Truboroh. Jakmile by se v paláci objevil nějaký další Balinorův přítel, musel by samozřejmě předstoupit před nového krále, a pak už by bylo jednoduché zbavit se ho. To se ovšem netýkalo neohroženého a na vše připraveného Hendela. Důvtipný trpaslík znal až moc dobře Stenminovy proradné způsoby a správně ho podezříval, že si naprosto podrobil i mladého nemocného prince. Věděl proto moc dobře, že musí utajit svou přítomnost, dokud nezjistí, co se opravdu stalo s jeho ztracenými přáteli.

Jen podivný zvrat událostí jej vlastně přivedl zpět do Tyrsisu. Když se na kraji lesa severně od pevnosti rozloučil s Balinorem a oběma elfy, rozhodl se, že půjde přímo na západ do Varfleetu a odtamtud zpět až do Posledního přístavu. Až pak dorazí do své země, pomůže zmobilizovat trpasličí armádu, která bude mít na starost obranu jižních oblastí Anaru proti očekávanému útoku Černého mága. Cestoval celou noc hlubokými lesy severně od Varfleetu a teprve za úsvitu došel do města. Tam vyhledal své nejbližší přátele a konečně se vyspal. Už bylo odpoledne, když se probudil, pak se umyl a najedl a rozhodl se vydat ke svému vzdálenému domovu. Ještě ani nedošel k městské bráně, když náhle v ulicích města potkal hlouček vyděšených trpaslíků, kteří se neodbytně dožadovali slyšení na radnici. Hendel k nim rychle pospíchal, a protože jednoho z nich znal, cestou k radnici se jej zeptal, co se děje. Ke svému úžasu se dozvěděl, že obrovská síla trollů a skřetů pochoduje přímo k městu Varfleetu směrem z Dračích štítů. Útok se prý dá očekávat během dvou dnů. Trpaslíci byli součástí jedné z vojenských hlídek, která spatřila obrovské nepřátelské vojsko; poté se vojáci vydali všemi směry na jih, aby včas varovali všechny Jihozemce. Bohužel, některých hlídek si nepřátelé všimli a nemilosrdně je vybili do posledního v nerovném boji. Jenom malé skupince se podařilo uprchnout a dostat se až k nic netušícímu městu, aby předali zprávu.

Hendel hned pochopil, že pokud se jen na Varfleet chystá tak velké vojsko, druhá a mnohem silnější armáda už táhne na Tyrsis. Tušil, že Černý mág si chce podmanit všechna města Truborohu současně, aby si nechal otevřenou bránu do nechráněné Jižní země. Jeho hlavní povinností bylo rychle varovat své vlastní lidi, ale do Posledního přístavu to bylo více než dva dny pochodu a ještě k tornu dva zpátky.

Rychle si uvědomil, že Balinor se zmýlil ve své víře, že jeho otec je stále na trůnu. Kdyby Balinora zabil nebo uvěznil jeho žárlivý pološílený bratr nebo zrádný mystik Stenmin dřív, než nastoupí na trůn a vydá rozkazy Pohraničnímu legionu, je celý Truboroh

ztracený. Někdo přece musel hraničáře varovat, než bude úplně pozdě! Nikdo však nebyl po ruce — Allanon stále pročesával spolu s Flickem a Menionem Leahem Severní zemi a pátral po ztraceném Sheovi. Hendelovi nezbývalo nic jiného než jednat. Rozhodl se rychle. Jednomu ze svých přátel trpaslíků poručil, aby ještě v noci odjel do Posledního přístavu a všechny varoval. Zpráva, že okupace Jižní země už začala v Truborohu, se musí okamžitě dostat až k trpasličí radě starších, která zmobilizuje vojska na pomoc Varfleetu. Města Truborohu nesmí padnout, nebo se země rozdrobí a nastane přesně to, čeho se Allanon nejvíce obával. Bude-li dobyta Jižní země a trpasličí a elfí armády se rozdělí, porazil Černý mág všechny země a vítězství bude na jeho straně. Hendelův odhodlaný přítel slíbil, že jej nezradí a hned se vydá na cestu Anarem, aby co nejdříve dorazil se vzkazem.

Hendelovi trvalo několik hodin, než se dostal zpět do Tyrsisu, protože cesta byla mnohem nebezpečnější a pomalejší díky nepředvídaným nepřátelským hlídkám. Lesy byly přímo přecpané nepřátelskými vojáky, kteří se snažili přerušit veškerou komunikaci mezi nejsilnějšími městy Truborohu. A co víc, Hendel se musel schovávat i před většími hlídkami, které křižovaly okolí, a proto musel často uhýbat ze své plánované trasy a blížit se k městu oklikami, aby se nesrazil s ozbrojenými strážemi okrajových linií. Síť míst, kde byly rozestavěny hlídky, byla mnohem hustší než v Dračích štítech a každému zkušenějšímu bojovníkovi bylo jasné, že se nepřátelé chystají k útoku. Jestliže Severozemci chtějí zaútočit na Varfleet během příštích dvou dnů, potom i Tyrsis bude dobýván přesně ve stejnou dobu. Menší město Kern už možná dávno padlo. Byl jasný den, když se trpaslíkovi podařilo proniknout poslední linií hlídek a on se vydal na pláň nad Tyrsisem. Za sebou zanechal rozzuřené nepřátelské skřety a sám se vypravil čelit mnohem nepříjemnějšímu nebezpečí — možnosti, že padne do rukou ďábelského Stenmina a pobláznéného Palance. S Palancem už se sice několikrát setkal, ale byl si jistý, že princ si jej už dávno nepamatuje, a s nevypočitatelným Stenminem měl tu čest naštěstí jen jedinkrát. Bylo nejrozumnější, aby se snažil nepřitáhnout k sobě přílišnou pozornost.

Do města Tyrsisu dorazil za úsvitu, zamíchaný mezi trhovce a poutníky. Když se dostal až za vnější zeď, několik hodin se toulal opuštěnými baráčky, kde bydlíval Pohraniční legion. Vojáků, které tam náhodně objevil, se vyptával na své ztracené přátele. Konečně se dozvěděl, že do města přijeli už před dvěma dny a zamířili přímo do paláce. Od té doby už je nikdo nespatřil a všichni se domnívali, že Balinor jen krátce navštívil otce a zase odjel. Hendel věděl moc dobře, co to znamená. Po celý zbytek dne se potuloval v okolí paláce a po parku pod ním a pátral, jestli nezachytí nějakou stopu po svých druzích.

Zjistil, že celý palác je velmi ostře hlídán ozbrojenými strážemi se znakem sokola na prsou, který byl pro Hendela neznámý. U hlavních bran i po celém městě hlídkovali pouze vojáci s erbem sokola, kteří tvořili pravděpodobně jediné aktivní armádní síly v celém Tyrsisu. Dokonce i kdyby se mu podařilo najít Balinora živého a osvobodit jej, největším oříškem bude znovu získat kontrolu nad městem a sjednotit Pohraniční legion. Trpaslík si všiml, že lidé netuší téměř nic o obrovské invazi ze severu a k nebezpečí, které jim hrozí, se chovají naprosto netečně. Připadalo mu nepochopitelné, že by někdo — byť i tak vyšinutý a šílený jako Palance Buckhannah — mohl odmítnout připravit město proti tak obrovské hrozbě, jakou je armáda Černého mága. Bylo přece logické, že když Tyrsis padne, nezbyde na mladšího syna Ruhla Buckhannaha žádný trůn ani země, které by vládl. Hendel si prohlédl především terén v okolí hradu a veřejný park, který se rozpínal přímo pod nejširším obloukem padacího mostu. Jakmile se setmělo, začal svůj odvážný průnik do dobře hlídaného paláce.

Teď se zastavil v tmavé místnosti a pevně za sebou zavřel okno. Nacházel se v nějaké menší studovně, protože všechny zdi byly od vrchu až dolů zaplněny policemi s označenými a seřazenými knihami. Byla to osobní knihovna rodiny Buckhannahů, která představovala v těchto dobách luxus, jaký si mohli dovolit jen ti nejbohatší, protože se psalo a rozšiřovalo jen velmi málo knih. Všechny Velké války doslova smetly literaturu z

povrchu zemského a jen velmi omezený počet knih vyšel v nejistých a krátkých dobách míru. Mít soukromou knihovnu a možnost sednout si a ve volném čase si přečíst některou z pár stovek knih, které vyšly, byla opravdu výsadou velmi úzké skupiny lidí, a to ještě jen v osvícenějších částech světa.

Ale Hendel nevěnoval vzácné místnosti o nic víc pozornosti než jakékoliv jiné a obratně jako kočka se vydal na druhou stranu ke dveřím. Trpaslík si okamžitě všiml, že škvírou mezi podlahou a prahem sem prosvítá z chodby světlo. Opatrně otevřel dveře a podíval se tam. Naštěstí nikoho neviděl. Hendel si náhle uvědomil, že vlastně vůbec neví, co podnikne dál — Balinor i oba elfí bratři totiž mohli být kdekoliv v paláci. Po krátkém zvážení všech možností došel k závěru, že pokud zůstali dosud naživu, určitě jsou někde hluboko ve vězení pod palácem, Nejdřív je půjde hledat tam. Odvážný trpaslík se na chvíli zaposlouchal, jestli nezachytí nějaký neobvyklý zvuk — ale odpovědí mu bylo jen noční ticho, a proto se zhluboka nadechl a vyrazil do osvětlené chodby.

V paláci se docela dobře vyznal, protože při mnoha různých příležitostech Balinora navštívil, takže tu nebyl poprvé. Samozřejmě si přesně nepamatoval, k čemu slouží jednotlivé místnosti, ale bezpečně věděl, kam vedou všechna schodiště, a dokonce se několikrát dostal i dolů do sklepů, kam se ukládaly potraviny a víno. Když došel na konec chodby, zahnul doleva k otevřenému průchodu a byl si jistý, že schodiště do sklepa je hned za ním. Došel až k masivním dveřím, oddělujícím střed hradu od spodních pater, když tu náhle uslyšel hlasy v chodbě, kterou právě přišel. Rychle popadl za kliku a silně zatlačil, ale dveře se k jeho údivu ani nepohnuly. Znovu se do nich opřel svými mohutnými rameny, ale dveře se znovu nehnuly ani o píď. Hlasy už byly téměř u něj a trpaslík se v zoufalství začal rozhlížet po nějakém dalším úkrytu. Když jeho oči sklouzly k zemi, konečně si všiml malé zástrčky, kterou předtím přehlédl. Hlasy už slyšel skoro za zády a ozvěna kroků pleskajících o kamennou podlahu se ozývala těsně vedle něj. Jediným rychlým pohybem odblokoval druhou závoru, otevřel těžké dveře a přímo skočil do tmy za nimi. Ve chvíli, kdy se za ním dveře zaklaply, se za rohem vynořila trojice stráží, která tudy šla vystřídat své druhy před jižní branou paláce.

Hendel ani nečekal, jestli si jej stráže všimly nebo ne, a místo toho pospíchal tmou po kamenných schodech dolů do opuštěných sklepení. Když sešel o první patro níž, zastavil se a podél studené zdi se snažil nahmatat držák s nerozsvícenou pochodní. Za několik minut našel to, co potřeboval, a za pomoci svého křesadla louč po několika pokusech zapálil.

Potom pomalu a systematicky prohlížel jednu sklepní místnost po druhé, prošmejdil každý roh a každičký stinný kout. Čas rychle ubíhal a on stále nic nenašel. Bez úspěchu prohledal všechny sklepy a pomalu si začínal myslet, že jeho přátelé nejsou uvězněni v této části paláce, ale někde v nižších místnostech hradního sklepení. Bylo by podivné, kdyby Palance a jeho ďábelský rádce nechali zajatce na očích ostatním. Přese všechno tu byla ještě poslední možnost, že Balinor z města odešel a vydal se hledat Allanona. Rychle ji však zavrhl, protože Balinora znal a věděl, že by město jen tak lehkovážně neopustil. Balinor nepatřil k těm, kdo by místo okamžitého řešení závažného problému odešli vyhledat něčí pomoc — ne, Balinor by se svému bratru postavil a neutekl by jako zajíc. Hendel se zamyslel a snažil se logicky přijít na to, kam mohli hraničáře a elfí bratry v paláci uklidit, aby byli bezpečně odříznuti od ostatních. Jediné místo, které se mu k takovému účelu zdálo nejvhodnější, byly tmavé hlubiny pod palácem, kam nezasvitne jediný paprsek světla...

Náhle si Hendel matně vzpomněl, že mu kdysi při návštěvě sklepů Balinor vyprávěl, že pod nimi leží ještě starobylé kobky, a vyprávěl mu jejich historii. Kobky se nalézaly hluboko pod sklepy, byly opuštěné a už po staletí nepoužívané, a proto vchod do nich byl pečlivě zamaskován a zapečetěn. Trpaslík se horlivě rozhlížel po potemnělé sklepní místnosti a snažil se vzpomenout si, kde podle princova vyprávění může být umístěn tajný vchod do podzemního bludiště. Nabyl konečně jistoty, že právě tam, někde hluboko pod ním teď

Balinor dřepí ve vězení. Bylo to totiž jediné místo, kam se dal někdo bezpečně ukrýt tak, že už jej nikdy nikdo nenajde. Skoro nikdo totiž nevěděl o existenci podzemních katakomb, s výjimkou členů královské rodiny, nejbližších přátel a zasvěcenců. Chodby byly před mnoha lety zapečetěny, a dokonce ani nejstarší obyvatelé Tyrsisu si už nevzpomínali, že nějaké katakomby vůbec kdy existovaly.

Rozhodný Hendel pospíchal, a proto se nezdržoval s prohledáváním nejmenších místností a chodeb a raději se soustředil na velké sklepy, kde prozkoumával podlahu i zdi opravdu píď po pídi. Nejvíce slídil v centrálním sklepení, protože si nejasně vzpomínal, že mu při prohlídce Balinor ukazoval zapečetěný vstupní vchod do podzemí v nějaké z větších místností. Jestli byl věky zašlý vchod znovu otevřen, musí to přece být patrné, a proto by neměl mít problémy jej najít. Přesto jej však nikde neviděl. Neustával ale v hledání, i když zdi byly všude celistvé a plíseň na nich neporušená. Nenašel nic a znovu začal pochybovat, jestli se přece jen nezmýlil. Vyčerpaný se usadil na chladnou podlahu, opřel se o vinný sud a odpočíval, ale jeho nepokojné oči neustále šmejdily po zdech a zoufalý trpaslík se snažil za každou cenu vzpomenout, kde vlastně tehdy vchod viděl. Dobře věděl, že jestli se mu nepodaří uprchnout z paláce ještě před úsvitem, bude s největší pravděpodobností následovat své přátele do jedné z kobek, kam jej jako zajatce uvrhnou. Byl si jistý, že opominul něco do očí bijícího, že mu něco podstatného při hledání uniklo. Pomalu vstal a zamyšleně se začal procházet po velkém sklepení a usilovně se snažil vzpomenout na všechno, co věděl o podzemních kobkách. Týkalo se to určitě zdí... Musí na nich něco být...

A pak ho to z čista jasna napadlo. Tajná chodba nevedla zdí, ale byla přesně uprostřed podlahy jedné ze sklepních místností! Trpaslík bujaře zavýskal a rychle pospíchal do hlavní místnosti sklepení, kde za dnešní noc dokonce dvakrát za sebou seděl a odpočíval. Svými téměř nadlidsky silnými svaly odvalil několik vinných sudů, až konečně objevil držadlo poklopu, který tvořil vstupní bránu do podzemí. Vší silou odsunul zrezivělou, ale pevnou závoru, uchopil kulaté držadlo a se zvířecím výkřikem a vypětím všech svalů poklop nadzvedl. Kov a drtící se kameny zapraskaly a před užaslým Hendelem se objevila tmavá díra. Popadl louč, ponořil ji do tmy a podíval se, kam chodba vede. Těsně pod vchodem bylo starobylé schodiště vytesané ze skály, velmi kluzké a pokryté zeleným mechem. Schodiště se ztrácelo někde hluboko ve tmě, kam už nedohlédl. Rychle vstal, uchopil pochodeň a vydal se do hlubiny zapomenutých katakomb. V duchu se modlil, aby neudělal nějakou další chybu.

Skoro okamžitě na něj zaútočil hnilobný zápach a chlad, který se mu zavrtával až na kůži. Vzduch kolem byl skoro nedýchatelný, a proto si raději zacpal nos a přidal do kroku. Smrtící jámy, podobající se hrobkám pro živé jej děsily víc, než cokoliv jiného a v duchu se začal ptát, jestli učinil správně, když se rozhodl pro dobrodružné prohledávání staletých hrobek. Ale někde tady, na tomto ohavném místě určitě najde své zajaté přátele spolu s Balinorem. Když už došel až sem, přece je neopustí. Došel až na konec schodů a před ním se otevřela jediná chodba vedoucí rovně kupředu. Pozvolna, krok za krokem se pohyboval chodbou a snažil se přes hustý prach, který udusával pomalu hořící louči, zírat na stěny, kde se v pravidelných intervalech střídaly těžké dveře vytesané přímo do skály. Tyto staré a zrezivělé železné dveře byly ve skále pevně zavěšeny na nedobytných a nezničitelných pantech. Byla to vězení, která musela děsit každého člověka. Kobky bez oken, bez jediného světélka, kde byl člověk oddělený od světa a kde hynul bez pomoci a v zapomnění...

Před několika stovkami let právě takto musel žít i trpasličí národ, aby vůbec přežil v zničujících Velkých válkách. Sice se tím odsoudili k poloviční slepotě a k životu bez světla, ale přežili. Tato strašlivá vzpomínka se přenášela z generace na generaci a ve všech trpaslících zanechávala instinktivní strach z tmavých neosvětlených míst. Stejný nepřekonatelný strach pocítil teď i Hendel. Vkrádal se mu do mysli neodbytně a bezostyšně, a stejně na něj útočil chlad z hlubin země, ve kterých ležely tyto starobylé

hrobky.

Lovec však překonal počáteční zděšení a se staženým hrdlem se rozhodl prozkoumat několikery první dveře. Zámky byly zrezivělé a zapadlé, pokryté silnou vrstvou prachu a propletenci pavučin. Pomalu procházel kolem řady nehybných portálů a zjistil, že většinu z nich nikdo neotevřel po celá staletí. Zapomněl už, kolik dveří vlastně prohlédl — chodba se zdála být nekonečně dlouhá a ztrácela se až někde v dálce ve tmě. Lákalo ho aspoň zavolat, ale potom si uvědomil, že ozvěna jeho hlasu by se mohla donést otevřenou chodbou do sklepení a pak i nahoru do paláce. S obavami se ohlédl a zjistil, že už dávno není vidět schodiště, kterým sem přišel a které vedlo ven. Tma za ním vypadala úplně stejně jako tma před ním. Stísněně zaťal zuby a začal si pro sebe něco mumlat, jen aby znovu nabyl odvahy, která ho v tmavém vězení pomalu opouštěla. Šel stále vpřed a pečlivě si prohlížel každé dveře, kolem nichž prošel, jestli na nich neuvidí nějaké známky po nedávném použití. Náhle ke svému údivu uslyšel tlumený šepot lidských hlasů, který rozrýval hrobové okolní ticho.

Ztuhl jako nehybná socha a pomalu si začal myslet, že jej klamou jeho doposud tak spolehlivé smysly. Náhle se Šepot ozval znovu a už zřetelněji; trpaslík se rychle rozběhl k místu, odkud se mu zdálo, že zvuk vychází. Ale místo aby zesílily, hlasy utichly stejně rychle, jako se objevily. Hendel se zoufale zastavil a rozhlédl se po dveřích na obou stranách. Dveře na jedné straně byly zrezivělé a pokryté pavučinami, ale na druhé byly jedny čerstvě otřené, rez na kovových zámcích někdo seškrábal a ani po pavučinách nebylo ani vidu. Zástrčka voněla čerstvým olejem a někdo ji v poslední době otvíral! Jediným rychlým pohybem trpaslík odsunul ocelovou závoru a opřel se o masivní dveře. Louč držel pevně před sebou a ta, když se dveře otevřely, osvítila tři překvapené tváře poloslepých postav, které pomalu vstaly, aby si prohlédli nového příchozího.

Ozvaly se přátelské výkřiky a pozdravy. Čtveřice přátel se znovu sešla a na uvítanou si potřásala pravicemi a objímala se. Drsná Balinorova tvář, která se tyčila nad zdrcenými obličeji elfích bratrů, byla uvolněná, jen hraničářovy modré oči prozrazovaly hlubokou úlevu, když se ve dveřích objevil právě Hendel. Znovu jim vynalézavý a chytrý trpaslík zachránil životy. Neměli čas na dlouhé vítání a děkování a Hendel jim rychle pokynul, aby jej následovali temnou chodbou ven, pryč z děsuplné katakomby. Jestliže se jim ještě před úsvitem nepodaří opustit podzemí a sklepy pod palácem, vojáci je zcela jistě objeví a zajmou. Museli co nejdříve prchnout a ztratit se ve městě dřív, než začne svítat. Rychlými kroky pospíchali chodbou, protože chtěli vyjít ze sklepení dřív, než jim dohoří louče. Připomínali karavanu slepců, která si razí cestu tmou.

Náhle se ozval nepříjemný zvuk, jako by se třel kámen o kámen, zvuk, jaký nejspíš vydává zavírající se hrob. Vyděšený Hendel rychle vyrazil vpřed, ale uklouzl na vlhkých schodech a upadl. Nad nimi se zaklapl mohutný poklop, jistící zámky zapadly a jejich cesta na svobodu byla zabarikádovaná. Trpaslík stál bezmocně vedle svých tří přátel a nevěřícně kroutil hlavou. Pokus o jejich záchranu se nepovedl — dosáhl jen toho, že se sám stal zajatcem. Louč, kterou držel ve svých svalnatých rukou, pomalu dohořívala. Zanedlouho už se zase ocitnou v naprosté tmě a nekonečné čekání začne znovu.

Kapitola 26

Je to jenom harampádí!" zařval Panamon Creel zničeně a znovu začal vztekle kopat do hromádky bodných zbraní a šperků, která ležela na zemi před ním. „Jak jsem jen mohl být tak hloupý? Mělo mi to dojít hned!"

Shea kolem něj jen tiše prošel až na samý konec paseky, kde si pozorně prohlížel úzkou cestičku, kterou vyšlapal vykutálený Orl Fane, když jim skoro před očima frnkl někam na sever. Už držel vzácný meč v ruce, ale zase o něj přišel — kvůli své nevšímavosti i tomu, že se Včas nedovtípil a nepoznal pravdu. Mohutný Keltset se vedle něj jen tiše skláněl, obrovské tělo sehnuté až k vyschlé, listím posázené zemi. Svou nevypočitatelnou tvář měl téměř vedle Sheovy a svýma podivnýma očima se rozhlížel kolem a pátral po okolí. Shea se otočil zpět k rozzlobenému Panamonovi.

„Není to tvoje vina, nemohl jsi tušit, kde leží pravda," zamumlal chlácholivě. „Měl jsem naslouchat jeho naříkání více s rozumem a méně s... to je jedno. Zapomněl jsem, že si mám všímat všech znamení a být neustále ve střehu, abych něco neopomněl."

Panamon jen přikývl a pokrčil rameny. Potom, jak bylo jeho zvykem, se hrotem bodáku, který měl místo ruky, zamyšleně poškrábal ve svém úhledném knírku. Naposledy ještě kopl do bezcenných věcí před sebou a zavolal na Keltseta. Bez dalších diskusí začala dvojice společně balit tábor, nářadí i zbraně, jež zloděj rozkopal po celé pasece, Shea je chvíli pozoroval; pořád se ještě nemohl smířit s tím, že mu vzácný meč jen tak proklouzl mezi prsty. Panamon, aby jej přivedl na jiné myšlenky, na něj hlasitě zavolal a jízlivě mu řekl, ať také přiloží ruku k dílu. Shea ho bez odmlouvání poslechl. Nebyl schopen zpříma čelit nevyhnutelným následkům, které jeho selhání přinese. Panamonu Creelovi už zřejmě docházela trpělivost. Musí se tady, v nebezpečných lesích Paranoru, starat o mladičkého přihlouplého venkovana hledajícího své přátele, kteří se podle všech známek nakonec obrátí v nepřátele. A co víc, štve se za nějakým tajemným mečem, o kterém toho ví pramálo, a když už ho najde, ani jej nepozná! Zloděj v červeném a jeho obrovský společník už podruhé málem přišli kvůli Shannarově meči o život, a to pro ně bylo nepochybně příliš. Venkovanovi teď nezbývalo nic jiného, než se vydat dál a najít své přátele. Ale až se setkají, kde jen najde sílu, aby řekl Allanonovi, že svůj úkol nesplnil, že je všechny zklamal! Otřásl se, když si představil, jak bude stát před temným druidem. Nesnášel ten pocit, když do něj Allanon nesmlouvavě zabodl své pichlavé oči, které dokázaly vydolovat i jeho nejskrytější myšlenky, aby se dozvěděl celou pravdu. Nebude to nic příjemného.

Náhle si znovu vzpomněl na podivné proroctví, jež se dozvěděli před více než týdnem v tmavém a zamlženém Údolí smutku. To Bremenův přízrak je předem varoval, že jim hrozí nebezpečí v Dračích štítech, že jeden z nich nikdy neuvidí Paranor ani nepřekročí hory, ale jako první sevře v rukou Shannarův meč. Shea to přece věděl, ale ve všem tom zmatku a vzrušení posledních dnů na to úplně zapomněl.

Zdrcený venkovan na okamžik zavřel oči, aby se nemusel dívat na krutý okolní svět. V duchu se podivil, proč právě on je nedílnou součástí skládanky, týkající se souboje s neživou bytostí z jiného světa a legendárního meče. Připadal si tak nepatrný a bezmocný, až se mu zdálo, že právě v tomto okamžiku by pro něj bylo nejvhodnější jít cestou pokání anebo se zahrabat někam hluboko pod zem a modlit se, ať rychle zemře. Měl na sobě tak velkou tíhu zodpovědnosti, i Allanon v něj vždy věřil, třebaže on sám už od začátku věděl, že tak výjimečný úkol je nad jeho síly. Nikdy nic nedokázal sám za sebe, dokonce až sem se dostal jen s pomocí síly a obratnosti někoho jiného. Všichni přinesli tak velké oběti, jen aby se on mohl dotknout kouzelného meče. A on, když už ho měl na dosah...

„Už jsem se rozhodl. Půjdeme po něm."

Hluboký hlas Panamona Creela rozřízl ticho paloučku, jako když se ostrá sekera zatne do suchého kmene stromu. Shea se užasle podíval na zlodějovu smrtelně vážnou širokou tvář.

„Ty myslíš... až do Severní země?"

Zloděj v červeném kabátci na něj vrhl jeden ze svých rozzlobených pohledů, kterým skleslého venkovana degradoval na zaostalého idiota, co nedokáže pochopit žádného rozumně myslícího člověka.

„Udělal ze mě blbce! Raději si sám podříznu krk, než abych nechal tu malou hnusnou krysu uprchnout. Až se mi znovu dostane do rukou, nadělám z něho pikantní večeři pro červy!"

V zlodějově sličné tváři nebyly žádné city, ale v jeho výhružném hlase zazněla ledová nenávist, která se zarývala až do morku kostí. Toto byla Panamonova druhá strana. Ledový profesionál, který bez jediné výčitky svědomí zničil a pobil celý tábor skřetů a nezaváhal se postavit ani obávanému nesmrtelnému lebkonošovi. Ne, nedělal to všechno kvůli Sheovi nebo snad proto, aby pomohl získat Shannarův meč — to vše bylo jen záležitostí uražené pýchy a touhy po pomstě, kterou konal na nešťastnících, co si dovolili připlést se mu do cesty. Shea se rychle podíval, co tomu říká nehybný Keltset, ale obrovský skalní troll na sobě nedal znát, jestli souhlasí či ne. Jeho drsná tvář byla bez jediné emoce, jeho hluboké zapadlé oči bezvýrazné. Panamon se ostře zachechtal a několika dlouhými kroky popošel k váhajícímu venkovanovi.

„Přemýšlej o tom, Sheo. Náš přítelíček skřet ti v mnohém pomohl, protože ti přesně ukázal místo, kam se máš při hledání meče, který jsi tak dlouho nemohl najít, vydat. Teď už ho nemusíš hledat, protože přesně víme, kde je."

Shea jen tiše přikývl, ale stále ještě pochyboval o dobrodruhových pravých motivech k takovému nebezpečnému činu. „Máme vůbec šanci dohonit ho?"

„Skoro absolutní, a to právě potřebujeme," zašklebil se na něj Panamon a na jeho tváři se objevila sebevědomá a namyšlená maska. „Samozřejmě ho dostaneme, je to jen otázka času. Jediným problémem by mohlo být, jestli na něj někdo kápne dřív než my. Tady Keltset zná Severní zemi mnohem lépe než kdokoli jiný na světě, takže kamarád skřet nemá jedinou šanci se před námi schovat. Bude muset běžet a běžet a nezastavovat se, protože nemá nikoho, na koho by se obrátil o pomoc: i jeho vlastní lidé jím pohrdají. Je těžké odhadnout, proč vzal jen ten jediný meč, jestli snad znal jeho cenu — ale vím jistě, že jsem se nemýlil v tom, že je to zbabělý dezertér a příživník."

„Možná byl mezi skřety, kteří dopravovali Shannarův meč přímo k Černému mágovi — nebo třeba jejich zajatec?" přemýšlel Shea nahlas.

„Spíš to druhé," připustil zloděj váhavě, jako by se snažil na něco si vzpomenout. Díval se při tom na sever do šedivé mlhy, která se vypařovala z ranního probouzejícího se lesa. Slunce se už dávno vyhouplo na východní horizont a jeho zářivé teplé paprsky se pomalu začínaly vkrádat i do těch nejtemnějších koutů lesa. Ale mlha počátečního jitra se jen tak nehodlala vzdát a naši tři společníci byli ponořeni do atmosféry podivné směsi sluneční záře a odcházející noci. Obloha na severní straně byla až příliš temná a hrozivá, dokonce i tak časně ráno. To způsobilo, že dříve tak neúnavně užvaněný Panamon několik minut jen beze slova zíral na nečekanou tmu na severu. Konečně se k nim obrátil čelem a jeho tvář naplňovaly pochybnosti.

„Tam na severu se děje něco dost divného. Keltsete, vyrazíme na cestu. Musíme najít toho proradného skřeta ještě dřív, než na něj narazí hlídka lovců. Nechci se s nikým dělit o jeho poslední okamžiky na tomhle světě!"

Obrovský skalní troll se rychlými dlouhými kroky přesunul do čela skupinky. Hlavu měl skloněnou a neúnaveně zíral na zem a prohlížel stopy, které tam při svém nočním útěku zanechal Orl Fane. Panamon i Shea jej tiše a soustředěně následovali. Cesta, po níž se měli vydat, byla tak zřetelná, až se i ostřílený Keltset podivil. Otočil se k nim a jednou rukou učinil několik krátkých gest, které Panamon zvědavému Sheovi hned přeložil.

Keltset zjistil, že skřet utíkal přímo za nosem poměrně rychle a bez zastavení a ani se neobtěžoval zakrýt za sebou stopy, takže podle nich lehce dojdou až tam, kam měl namířeno.

Shea sám začal v duchu spekulovat, kam jen ten malý lstivý skřet tolik pospíchal. Když donese meč přímo Černému mágovi pod nos a s velkým humbukem mu jej předá, mohla by tím stoupnout jeho ztracená vážnost v očích svých lidí. Po dobu, kdy byl Orl Fane v jejich zajetí, se choval dost nerozumně a Shea si byl jistý, že to nepředstíral. Dělal kolem sebe rámus, jako kdyby byl stižen šílenstvím, které mohl jen částečně ovládat, a mluvil trhaně v neúplných větách, v nichž částečně prozrazoval, co ví o Shannarově meči. Kdyby se Shea jen krátce zamyslel nad jeho blábolením, hned by mu muselo dojít, že potřeštěný Orl Fane má vzácný talisman s sebou. Ne, bylo zřejmé, že tento skřet překročil pomyslnou hranici mezi zdravým rozumem a šílenstvím a že jeho další kroky a činy budou naprosto nevypočitatelné. Když utekl od nich, kam vlastně tak rychle běžel, a ke komu?

„Už jsem si vzpomněl," prolomil zamyšlené ticho Panamon, zatímco pokračovali v cestě po skřetových stopách Streleheimskými pláněmi. „Ta okřídlená potvora, se kterou jsme včera museli bojovat, trvala na tom, že máme u sebe meč. Neustále opakovala, že cítí jeho přítomnost — jak by taky ne, když nedaleko v keřích byl schovaný Orl Fane se vzácným mečem ve vaku."

Shea jen tiše přikývl a před očima se mu s trpkostí vybavil celý incident. Lebkonoš jim dal nepochybně dobrý tip, že vzácný meč je někde v okolí, ale oni tuto důležitou informaci nebrali vážně, protože v té chvíli měli více starostí s bojem o holý život, než aby se zajímali o meč. Panamon s neskrývanou zlostí pokračoval v bouřlivém monologu, ve kterém vytruboval do světa, jak hrozně naloží s Orl Fanem, až ho chytí, a podrobně a labužnicky popisoval bezpočet ohavných způsobů, jakými jej sprovodí ze světa. Náhle, jako když utne, došli až na okraj lesa, kde se před nimi rozlily nekonečné a rovné Streleheimské pláně.

S ústy otevřenými úžasem se trojice zastavila na kraji lesa a nevěřícně zírala na ohromující podívanou, která se jim naskytla na severním obzoru. Stála tam obrovská, nikde nenarušená černá stěna, která se tyčila do nepřekonatelné výšky, dokud se neztratila v nedohlednu; obklopovala dokola celou Severní zemi. Připadalo jim, že se Umrlčí král rozhodl zahalit celou starobylou Severní zemi temnou oponou, která povstala z neživého duchovního světa. Nebyla to jen tma, kterou všichni znali z temných zamračených nocí. Byla to hustá mlha, jež se valila a klokotala v tmavých odstínech šedi a putovala odněkud z dalekého severu, přímo ze srdce Umrlčího království. Pro Sheu to byl jeden z nejděsivějších pohledů, jakých byl kdy svědkem. Jeho počáteční strach se ještě zdvojnásobil, když si uvědomil náhlý a hořký fakt, že tato obrovská hrozivá stěna se pomalu, ale jistě valí dál na jih a že jednou možná pohltí celý svět. Bylo to neklamné znamení, že čas Černého mága přichází...

„Co to k sakru má být...?" překvapeně zařval do ticha Panamon.

Shea jen zavrtěl hlavou, že nemá tušení. Na takovou otázku snad ani neexistovala odpověď — leda někde mimo chápání smrtelných lidí. Trojice stála na kraji lesa ještě několik dlouhých minut, jako by čekala, že se stane něco neočekávaného. Konečně se aspoň Keltset vzpamatoval a začal si pečlivě prohlížet okolí a hledat stopy. Každou chvíli vždy o několik kroků popošel po travnaté pláni, až byl od nich už docela daleko. Náhle se vzpřímil, otočil se ke svým přátelům a vyděšeně ukázal přímo doprostřed husté černé mlhy. Panamon, kterému nad obrovým gestem doslova ztuhly rysy, pomalu vykročil vpřed.

„Ten zatracený skřet se žene přímo do té mlhy," oznámil zlostně. „Musíme ho dostat ještě dřív, než k ní dorazí, jinak ho v té tmě už podle stop nenajdeme. Tam by se nám ztratil úplně."

Několik mil před nimi, na samém okraji šedočerné stěny z mlhy a dýmu, se malý a shrbený Orl Fane vyčerpaně zastavil. Na okamžik zaváhal a s obavami si svýma

zelenýma, bláznivě vytřeštěnýma očima prohlížel nevyzpytatelnou a klokotající temnotu před sebou. Hned jak se mu časně zrána podařilo uniknout těm třem cizincům, vydal se na cestu směrem na sever. Celou cestu běžel, ale jen tak rychle, aby se příliš nevyčerpal. Vlastně se pohyboval takovými divnými přískoky, aby se mohl vždy neomezeně dívat i za sebe, protože tušil, že ti, kterým unikl, se s jeho útěkem nesmíří a hned se vydají po jeho stopách. Jeho zaostalá mysl už dávno nefungovala normálně. Není divu, protože posledních několik týdnů přežil jen díky svým instinktům a štěstí. Celou tu dobu se přiživoval na mrtvých a živým se vyhýbal. Nedokázal se přinutit, aby myslel taky na něco jiného než jak zachránit svůj vlastní krk, řídil se jen svým instinktem, díky němuž přežíval mezi těmi, kteří jej nikdy nechtěli přijmout mezi sebe a nejednali s ním jako rovný s rovným. Dokonce i jeho vlastní lidé jej zavrhli a považovali ho za bytost, která se může rovnat leda tak se hmyzu plazícímu pod jejich nohama. Nacházel se v barbarském kraji, tam, kde nikdo sám dlouho nepřežije. A on teď byl sám a jeho kdysi normální mysl se pomalu začala uzavírat do sebe, zbavena všech strachů, jež ji tížily dřív, než ji zachvátilo šílenství a vymýtilo z ní všechen rozum.

Ale i přesto nevyhnutelná smrt stále nepřicházela a hořký osud si s ním jen s pokrouceným humorem zahrával. Tím v tomto ubohém vyvrhelu společnosti vzbuzoval další plané naděje, že by snad přese všechno mohl znovu získat na první pohled nedosažitelné teplo společnosti druhých. I když byl zoufalý skřet jen pouhým příživníkem, který stále bojuje a prohrává v bitvě o holý život, náhoda mu přála a on se z úst jednoho umírajícího v boji na Streleheimských pláních dozvěděl o přítomnosti legendárního Shannarova meče. Toto tajemství vyšlo spolu s posledním dechem z úst padlého vojáka, kterého pak Orl Fane okradl. A teď byl vzácný meč v jeho rukou! Klíč k moci nad smrtelnými lidmi se nalézal v rukou šíleného Orl Fana!

Když byl skřet nucen trochu se soustředit a sebrat zbytky svého uvadajícího rozumu, jeho šílenství pomalu ustupovalo a obavy a pochybnosti znovu vyplouvaly na povrch. V takovémto osudovém okamžiku zaváhání se mu také stalo, že jej zajali a on ztratil z dosahu i svůj převzácný meč, který pro něj znamenal jedinou cestu zpět k jeho lidem. Tehdy úplně propadl zoufalství a zuřivosti a jeho už předtím nevyrovnaná mysl zkolabovala. V hlavě mu zůstalo místo jen na jedinou spalující myšlenku — musí získat meč zpátky, jinak je jeho život u konce. Nerozumně vyklopil svým uchvatitelům, že má meč a je jediný, kdo je k němu může, zavést. Sice tím neprozřetelně prozradil, že se chystá uchopit svou poslední šanci za pačesy a pokusit se jej znovu získat, ale cizinci naštěstí neprohlédli jeho lest a nedomýšleli si jeho úmysly - spíše naopak se k němu chovali jako k nějakému bláznovi. A pak přišla jeho chvíle, kdy se meče zmocnil a vyrazil na sever.

Teď se na okamžik zastavil a nepřítomně zíral do černé zdi mračen, která mu stála přímo v cestě na sever. Ano, musí jít dál, dumal a přitom se přitrouble usmíval, oči doširoka otevřené šílenstvím. Právě tam se nachází vykoupení a bezpečí pro vyvrhela jako on. Někde v posledním koutku duše však cítil neodbytný pocit, že by se měl raději hned obrátit a utíkat pryč, co mu síly stačí. Ale myšlenka, že svou spásu najde jedině v Severní zemi, přebila všechny ostatní a zcela ovládla jeho pomatené uvažování. Půjde přímo tam, kde konečně najde... svého pána, Černého mága. Pomalu sklouzl pohledem na starobylou zbraň, kterou měl pevně přivázanou u pasu a která byla tak dlouhá, že za ním při chůzi nechávala rýhu v zemi. Sukovitýma žlutýma rukama pomaličku pohladil vykládanou rukojeť. Téměř láskyplně se dotkl vyrytého obrazu vztyčené ruky se zapálenou pochodní, na kterém se už věky oddrolovalo zašlé pozlacení a odhalovalo spodní vypalovanou vrstvu jílce. Pevně rukojeť sevřel, jako by chtěl předvést, že má stále pevný stisk, a zamával mečem nad hlavou. Hlupáci! Všichni, kteří se k němu nechovali s respektem, jaký si zasloužil, a neposlouchali jej, jsou hlupáci! To on má u sebe meč, on je majitelem největší legendy všech věků, jakou svět kdy poznal, a on bude také ten, který... Nedokončil svou myšlenku a raději se ji snažil zapudit, jako by se bál, že prázdno kolem

něj by mohlo vyčíst to, co si myslí, prohlédnout jeho nejtajnější touhy a ukrást mu je.

Přímo před ním na něj čekala děsivá temnota, do níž musel vstoupit. Orl Fane se samozřejmě tmy bál, stejně jako všeho ostatního, ale v tomto okamžiku neměl kam uprchnout. Matně si vybavil své pronásledovatele — obrovského trolla, jednorukého muže, z kterého instinktivně cítil touhu zabijáka, a mladíka, který byl napůl člověk a napůl elf. Z toho posledního skřet cítil něco naléhavého a neodbytného, co vytrvale útočilo na jeho sužovanou mysl.

Mužík naprázdno zatřásl svou kulatou hlavou, jako by chtěl setřást neodbytné myšlenky, a učinil první krok do ponuré černé mlhy. Všechno kolem něj bylo mrtvé a tiché. Neotočil se až do chvíle, kdy jej temnota pohltila úplně a nesnesitelné ticho se změnilo v náhlé vytí větru a ledovou vlhkost. Když se skřet krátce ohlédl, zjistil, že za ním není nic. Nic, jen černočerná temnota, která se kolem válela v neproniknutelných těžkých chomáčích. Jak šel dál, vítr postupně sílil a vyděšený Orl Fane se začal obávat, že se ze tmy vynoří nějaké nebezpečné bytosti. Nejdřív se mu do mysli vkradla jen nejasná myšlenka, že by měl být ve střehu. Potom uslyšel vzdálené kvílení, které se pomalu plížilo mlhou a neodbytně se mu lepilo na paty. A nakonec se před ním objevily viditelné schránky duchů a svými dlouhými kloubovitými prsty se jej dotýkaly. Bláznivý Orl Fane propukl v šílený smích, protože si konečně uvědomil, že už se dávno nenachází ve světě živých, ale ve světě mrtvých, kde bezduché bytosti putují v beznadějném hledání, aby unikly ze svého věčného vězení. Zastavil se mezi nimi, nahlas se smál, povídal si s nimi, ba dokonce si radostně notoval, jako by se už jeho mysl odpojila od jeho smrtelného bytí. Také bytosti z temných světů se kolem něj přátelsky shlukly a následovaly jej po cestě, protože dávno tušily, že pobláznění smrtelník už je skoro jedním z nich. Byla to jen otázka času. Až jeho smrtelný život skončí, bude přesně to, co oni — navěky ztracený. Konečně se bláznivý Orl Fane setká se sobě rovnými.

Uplynuly dvě dlouhé vlekoucí se hodiny, během kterých trojice přátel putovala za svitu ranního slunce po stopách uprchlého zajatce. Teď stáli na okraji temné stěny z mlhy a dýmu, ve které jim Orl Fane zmizel. Zůstali stát, stejně jako před několika hodinami i on, a potichu si prohlíželi strašlivou klokotající temnotu, která označovala místo, kde začínalo království Černého mága. Temná mlha se válela po mrtvé, vyschlé zemi v na sobě nahromaděných vrstvách: každá byla vždy trochu tmavší, čím hlouběji se dívali do neviditelného středu, a každá i trochu nepříjemnější, čím víc jejich mysl zahalovaly neovladatelné obavy. Panamon Creel stále nervózně přecházel tam a zpátky a odměřoval, kde by asi bylo nejvhodnější ponořit se do temnoty. Oči měl neustále upřené na zeď tmy a někde ve svém nitru sbíral všechny síly a sebevědomí. Obrovský Keltset po krátkém prozkoumání stop v půdě krátce pokynul, že skřet se vydal mlhou na sever, a potom zaujal pozici nehybné sochy s rukama založenýma na prsou. Tiše vyčkával, co mu jeho společník navrhne, a opatrně se rozhlížel zvědavýma očima pod hustým černým obočím.

Nemají jinou možnost, uvažoval Shea, a v duchu už byl rozhodnutý. Naštěstí jej při ztrátě stop uprchlého skřeta nepřepadly skleslé myšlénky a stále ještě neztrácel naději. Znovu v sobě našel svou starou víru v prozřetelnost, která jej posílila a utvrzovala v tom, že Orl Fana úspěšně najdou a s ním i ztracený Shannarův meč. Něco jako by jej táhlo a ujišťovalo, že nezklame — něco z hloubi srdce mu dodalo novou odvahu. Netrpělivě vyčkával, až se konečně Panamon rozhodne a poví jim, co podniknou dál.

„To, co děláme, je naprosto šílené," zabručel zloděj v rudém kabátci, když procházel kolem Shey. „Cítím, že vzduch této mrakovité zdi je prosycený smrtí..."

Odmlčel se, prudce se zastavil a čekal, co mu na to odpoví Shea.

„Musíme jít dál," odpověděl venkovan bleskově a bez emocí.

Panamon se pomalu podíval na svého gigantického přítele, ale skalní troll, nehnul ani brvou a stál dál jako kamenná socha. Panamon chvíli vyčkával, protože jej vyvedlo z míry, že Keltset na věc nemá žádný názor. Uvědomil si, že od té doby, co se vydali do Severní

země, do rozhodování nezasahoval. Dřív, když se spolu toulali světem jen on a obr, vždycky vyjádřil své mínění, pokud se na něj Panamon podíval a očekával podporu. Ale v poslední době troll kupodivu žádné úsudky neprojevoval.

Nakonec však dobrodruh mírně přikývl na souhlas a trojice odhodlaně vykročila do neznámé, plazivé šedé mlhy. Pláň byla úplně vysušená a prázdná, takže postupovali dál bez větších těžkostí. Jak však postupovali hlouběji, mlha kolem nich začala nepříjemně houstnout a oni pomalu přestávali vidět, až si vzájemně připadali jen jako trojice šedivých stínů. Panamon rychle zavolal, ať se zastaví, a vytáhl ze svého vaku provaz. Zkontroloval, jestli je dostatečně dlouhý, a potom navrhl, že by bylo nejvhodnější, aby se k sobě navzájem přivázali, protože tím se vyhnou tomu, aby se někdo z nich ztratil. Když to udělali, pokračovali v cestě. Kolem nich vládlo naprosté ticho, rušené jen jejich vlastním šoupáním bot, když šli po vyschlé půdě. Okolní mlha nebyla vlhká, ale i přesto jim nepříjemně dotírala na odhalenou kůži. Tento pocit Sheovi připomněl nezdravý a dusivý vzduch v Mlžném močálu. Čím postupovali hlouběji, tím víc se jim zdálo, že se mračna pohybují stále rychleji, i když neslyšeli, že by mezi oblaky foukal nějaký vítr. Nakonec se mračna semkla ze všech stran kolem nich a poutníci se ocitli v naprosté tmě.

Šli velmi dlouho, možná i několik hodin, ale v bezhlučné černé mlze, která obepínala jejich křehké smrtelné schránky, úplně ztratili pojem o čase. Jedině provaz, jímž byli k sobě připoutáni, jim bránil propadnout smrtící osamělosti v neproniknutelné mlze. Bylo to jejich jediné pojítko nejen mezi sebou navzájem, ale hlavně se světem plným sluneční záře a krásy, který nechali někde daleko za sebou. Toto místo, kam se odvážili proniknout, byla jen černá pustina podobající se předpeklí, kde všechen život byl jen polovičatý. Tady všechny smysly otupěly a všechny utajované obavy a strachy vypluly v nemilosrdných vizích na povrch. Byla zde ze všech tmavých koutů cítit smrt, která celou mlhu prostupovala. Jednou odtud, podruhé odtamtud na ně sahala a škrábala na jejich smrtelná těla, jako by jí patřila. Tady se neskutečné stávalo skutečným. V okamžiku, kdy se lidské smysly v omamující temnotě naprosto otupily, si člověk připadal jako v nějakém strašlivém snu. Také obrazy skryté uvnitř mysli, někde hluboko v podvědomí, se rychle probouzely a uskutečňovaly se, jen aby si jich někdo povšiml.

Chvílemi bylo samozřejmě příjemné oddávat se nejtajnějším snům své fantazie, které teď byly tak opravdové, ale i ty se nakonec proměnily, takže působily spíš děsivým, ba dokonce umrtvujícím dojmem. Nepříjemné pocity ukolébávaly a otupovaly jejich mysl až do apatie a prázdné nudy. Jejich duše i těla pak zůstávaly lenivě netečné a připomínaly spíš dávno vymřelé býložravce. Zdálo se, jako by čas zmizel a všude se rozprostřel nekonečný a věčný svět mlhy.

Odněkud z temných zákoutí tohoto světa se náhle vynořil pocit pronikavé spalující bolesti, která pomalu a zákeřně zasáhla Sheovo šokované, umrtvené tělo. Prudkým trhnutím se jeho mysl vytrhla z neživé netečnosti, jež překrucovala jeho myšlenky a umocňovala dojmy, které jej pálily někde uprostřed na hrudi. Cítil se omámený a jeho tělo bylo podivně lehké. Náhle si rozhalil košili a jeho ruka konečně nahmatala věc, která způsobila ono pálení a nepříjemné pocity. Byl to malý kožený váček na jeho krku. Náhle se jeho mysl jako úderem gongu probrala k ostražitosti a zmatený Shea se probral a zjistil, že pevně tiskne vzácné elfeíny.

V náhlém zděšení si uvědomil, že leží na vyschlé zemi, místo aby pochodoval tmou a dával pozor, kam jde. Panicky chytil za provaz u pasu, kterým byl přivázaný k ostatním, a prudce za něj zatahal. Na druhém konci provazu se ozvalo jen lenivé chrápání. To bylo důkazem toho, že jeho přátelé jsou stále s ním. Shea se prudce otřásl, vyskočil a konečně si uvědomil, co se vlastně stalo. Tento děsivý svět zapomnění a věčného spánku je málem pohltil, uchlácholil je a uspal a obloudil jejich smysly, takže se stále více propadali do tiché smrti. Jedině působení elfích kamenů je zachránilo a znovu přivedlo k životu.

Shea se cítil nepopsatelně zesláblý, ale sebral všechny síly a znovu vší silou zatahal za provaz, aby přivedl Keltseta a Panamona Creela zpět od okraje propasti smrti do světa

živých. Divoce lomcoval provazem a křičel, až ho bolelo v krku. Potom se pomalu vydal směrem ke svým spícím přátelům, kopal do nich a štípal je, dokud je bolest znovu nepřivedla k vědomí. Ještě několik dlouhých minut vyplašeně seděli a pomalu jim docházelo, co se s nimi stalo. Ale jakmile se probudili, jejich duše znovu našla sílu a za chvíli se už oba škrábali na nohy. Po takovémto šoku se pevně zavěsili jeden do druhého a všichni v duchu stále bojovali, aby neusnuli a znovu nepozbyli vědomí. Opatrně se vydali dál. Kráčeli velmi pomalu neproniknutelnou temnotou, jako skupinka slepců. Každý krok byl velmi namáhavý a vyžadoval soustředěné vypětí jak těla, tak i ducha. Shea šel úplně vpředu, a i když přesně nevěděl kam, spoléhal se na instinkty, jež v něm povzbuzovaly mocné elfeíny, které ho vedly. Nekonečně dlouho se potáceli dál temnotou a neustále se snažili zůstat vzhůru a ve střehu, zatímco se kolem nich líně obtáčela smrtící mlha. Dotíral na ně podivně uspávající pocit smrti, jenž se snažil ovládnout jejich myšlenky a jejich unaveným tělům přikázat, aby přijala nabízený zdánlivý odpočinek, který na ně čeká. Ale všichni tři smrtelníci mu odolávali s ocelovou rozhodností. Díky své síle a posledním zbytkům odvahy se nevzdávali ani tam, kde by ostatní selhali.

Nakonec se toto hluboké vábení pomalu začalo stahovat zpět do tmavé mlhy. V tomto případě smrt prohrála a podlehla nezlomné vůli žít. Těm třem mohly nadejít nepopsatelné časy, ale oni byli rádi, že si svůj pobyt mezi živými ve světě lidí o něco prodloužili. Únava a dřímota tedy konečně ustoupily, ne tak, jak ráno po probuzení odchází spánek, ale s varováním, že se ještě vrátí. Trojice přátel už byla zase jako dřív. Jejich svaly nebyly bolavé a unavené, jako kdyby několik nocí nespali, a jejich mysli byly náhle úplně pročištěné. Ani se jim nechtělo po dlouhém spánku se protahovat nebo zívat. V hlavě jim jen zůstávala letmá vzpomínka na spánek smrti, kterým právě prošli, na onu dřímotu bez pocitů, jež neměla trvání ani pokračování.

Po několik dlouhých minut nikdo z nich nepromluvil i přesto, že se všichni cítili svěží. Jejich mysl byla zatížena nevyslovitelným strachem a tichým zoufalstvím ze zážitku umírání, protože všichni věděli, že jej v životě zakusí ještě jednou, ale tentokrát už se nevrátí. Po několik krátkých vteřin se ocitli na hranici života a smrti a pohlédli do její zakázané krajiny. Podívali se tam, kam žádný smrtelník nemá přístup, dokud nedokončí svou pouť a svůj přirozený život. Fakt, že jí stáli tak blízko, byl ohromující, děsivý, ba dokonce šílený. Neměli se už odtamtud vracet zpět.

Ale za okamžik nové udivující vzpomínky vyhasly a v jejich myslích zůstalo jen zastřené povědomí o tom, že se jim podařilo uniknout smrti. Pomalu přišli k sobě a pokračovali dál v pochodu, až konečně dorazili na konec temnoty. Panamon se na Sheu obrátil a hlubokým hlasem se jej zeptal, jestli si je jistý, že jdou správným směrem. Shea odpověděl váhavým přikývnutím. Jaký by v tom byl rozdíl, kdyby to nevěděl, pomyslel si rozzlobeně venkovan. Kudy by se asi vydali? Pokud ho jeho instinkt klame, nezbývalo už nic, co by jim mohlo pomoci. Elfeíny už jim v temnotě pomohly jednou, nebyl tedy důvod, proč jim nedůvěřovat.

V duchu si pomyslel, jak asi uspěl Orl Fane při svém pokusil projít touto podivnou stěnou z mlhy. Možná si šílený skřet našel svůj vlastní způsob, jak se utkat se smrtícím pokušením, ale to mu připadalo nepravděpodobné. Jestli ten mužík někde po cestě zahynul, potom je i meč navěky ztracen v neproniknutelné temnotě a už se jim nikdy nepodaří získat jej včas. Při této nepříjemné úvaze se venkovan na okamžik zastavil a v duchu soustředěně zvažoval všechny možnosti. Napadlo jej, že meč možná leží někde velmi blízko, utopený v černé mlze a čeká, až jej někdo objeví a sebere.

Náhle se temnota trochu rozjasnila a proměnila se v tmavě šedou stěnu mlhy: černota zůstala vzadu za nimi.

Stalo se to tak rychle, že to všechny tři překvapilo. Ještě před minutou byli utopení ve tmě a jen stěží rozeznávali obrysy svých těl, a za okamžik už udiveně stáli pod nekonečným šedivým nebem Severní země.

Trvalo jim jen chvíli, než si prohlédli zemi, v níž se tak nečekaně objevili. Byla to nejponuřejší země, jakou kdy Shea navštívil. Byla dokonce mnohem strašlivější než

bezútěšná Kletská nížina a hrůzné Černodubí ve vzdálené Jižní zemi. Krajina kolem byla pustá a zdevastovaná, s šedohnědou půdou nedotčenou slunečními paprsky či jakýmikoli rostlinami. Nerostly tu ani ty nejodolnější druhy keřů, které přežívaly i v nejnemožnějších podmínkách, nežilo tu prostě nic. Bylo to jako tichá výstraha, že se opravdu ocitli v království Temného vládce. Cesta na sever vedla po nízkých udusaných vyvýšeninách z hlíny, na nichž nevypučelo ani jediné stéblo trávy. Nepravidelné kopečky byly různě vysoké, a jak pokračovali dál, vypínaly se stále výš k šedému nebi. Pod nimi se klikatilo písčité koryto dávno vyschlé řeky. Nikde kolem nebylo slyšet ani živáčka, dokonce ani slabé bzučení hmyzu, které by narušilo strašidelné ticho. V této dříve živé zemi nezůstalo nic jiného než smrt. Daleko na severu ostře roztínala prázdné nebe skupinka špičatých vrcholků. Aniž by mu to někdo předem prozradil, Shea okamžitě pochopil, že toto je domov Brony, Černého mága.

„Jak budeme pokračovat dál?" zeptal se Panamon Creel. „Úplně jsme ztratili stopu. Ani nevíme, jestli se náš přítelíček skřet vůbec dostal živý z této husté mlhy. Popravdě řečeno nechápu, jak by to vůbec zvládnul."

„Musíme po něm pátrat dál," odpověděl rychle Shea.

„Pod dozorem těch okřídlených potvor?" ušklíbl se zloděj a prstem ukázal směrem k obloze. „Celá věc začíná být mnohem nevýhodnější, než jsem předtím předpokládal, Sheo. Doufám, že ti nevadí, když se otevřeně přiznám, že pomalu ztrácím zájem o tuhle honičku, zvláště když nevím, s kým mám tu čest bojovat. Málem jsme tam v mlze zahynuli — a ani nevíme, co nás to tam vlastně zabíjelo."

Shea jen chápavě přikývl a uvědomil si, že celá situace je pouze v jeho rukou. Poprvé byl svědkem toho, že si Panamon Creel dělá starosti o svůj vlastní život, i když to znamenalo, že se musí vzdát a urazit tak svou málokdy pokořenou pýchu. Záleželo jen na Sheovi, aby určil, kudy se jejich cesta bude ubírat dál. Keltset stál kousek dál od obou mužů, své měkké hnědé oči, ukryté pod hustým obočím, soustředěně upřené na malého venkovana. Bylo vidět, že mu rozumí. Sheu znovu zasáhla pronikavá inteligence, kterou spatřil v hluboce posazených, citlivých očích nehezkého obra. Stále toho o něm mnoho nevěděl a ještě víc mu toho v souvislosti s ním vrtalo hlavou. Keltset byl klíčem k nějakému důležitému a podivnému tajemství, jež neznal ani Panamon Creel, který se s ním už dlouhou dobu toulal po světě a který byl vlastně jeho jediný přítel.

„Nemáme na vybranou," řekl malý venkovan nakonec. „Buď budeme Orl Fana hledat na této straně mlhy a vypořádáme se i s umrlčími bytostmi, anebo musíme riskovat cestu zpátky..."

Významně se odmlčel a ponechal myšlenku nedokončenou, jen upřeně pozoroval Panamona, jak postupně bledne.

„Tam tudy už zpátky nepůjdu — aspoň ne teď hned," vehementně oznámil zloděj. Zakroutil hlavou a rukou s bodákem, mohutným gestem probodl vzduch na znamení, že Sheův návrh je na hranici šílenství. Potom se do jeho tváře vkradl známý lišácký úsměv, což značilo, že Panamon Creel zase pomalu nabyl svého sebevědomí a jistoty — byl přece životem ostřílený člověk, profesionál, který se dobře vyznal ve hře života a kterého jen tak něco nevyvedlo z míry. Netrvalo mu dlouho, aby z mysli zapudil ošklivé vzpomínky na to, jak se cítil, když utopený v temnotě nahlížel do neživého světa mrtvých. Místo toho se je snažil přebít vzpomínkami na své zážitky, jež prožil jako dobrodruh a zloděj, a tím získal zpět své sebevědomí. Jestli mu bylo osudem dáno zahynout při tomto nebezpečném dobrodružství, rozhodl se přivítat smrt s odvahou a rozhodností, která jej nikdy, ani v nestrašlivějších okamžicích jeho života neopustila a na niž byl po léta tak pyšný.

„Musíme se ještě nad celou situací zamyslet," oznámil a pomalu začal přecházet sem a tam, jak bylo jeho dobrým zvykem. Bylo vidět, že se mu pomalu vrací jeho pýcha a hrdost. „Jestli se skřetovi nepodařilo projít mlžnou bariérou, potom tam meč zůstal spolu s jeho tělem — můžeme se pro něj kdykoliv vrátit. Ale jestli se mu podařilo uniknout stejně jako

nám, potom kde může...?"

Významně se odmlčel přímo uprostřed věty a jeho oči pozorně sledovaly okolní krajinu, jak se snažil promyslet všechny možnosti. Keltset si stoupl po jeho boku a rychle ukázal přímo na sever, kde se jako ostré špičaté zuby tyčilo neznámé pohoří, které označovalo hranice Umrlčího království.

„Ano, samozřejmě, máš zase pravdu," připustil Panamon a po tváři mu přelétl lehký úsměv. „Musel jít právě tam — je to jediné místo, kam odsud mohl uprchnout."

„A co Černý mág?" zeptal se Shea tiše. „Myslíš, že mu chce přinést meč přímo pod nos? Že půjde až k Černému mágovi?"

Dobrodruh jen mírně přikývl. Shea zbledl, když si pomyslel, že bude muset uprchlého skřeta pronásledovat až ke dveřím umrlčího krále, aniž by byl někde nablízku Allanon se svými mystickými silami, který by mu jistě pomohl. Jestli je někdo objeví, budou naprosto bezbranní. Snad jen elfeíny by je mohly zachránit. Ale i když kameny účinně zahnaly lebkonoše, připadalo mu zhola nemožné, že by měly šanci proti tak silné bytosti, jako je Brona.

Jedinou otázkou nyní bylo, jestli se Orl Fanovi podařilo, či nepodařilo projít záhadnou mlhou. Rozhodli se, že se vydají po okraji valící se mlžné stěny směrem na západ a podívají se, jestli tam unikající skřet nezanechal nějaké stopy. Možná je najdou právě tam, kudy vyšel z mlhy, a budou jej moci dál pronásledovat. Pokud však na této straně nenajdou žádné stopy, budou se muset vrátit a jít opačným směrem na východ a pokusit se o to znovu. Kdyby jim ani tam štěstí nepřálo a nenašli by žádné stopy uprchlého Orl Fana, potom je zřejmé, že někde v smrtící mlze zahynul. Museli by se vrátit a pokusit se najít vzácný meč. Nikomu z nich se poslední možnost moc nezamlouvala, ale Shea je ujistil svým slibem, že vždy použije elfeíny na jejich ochranu, a také k nalezení vzácného talismanu. Když použijí drahocenné kameny, nepochybně k sobě přilákají neživé bytosti, které se podle záře elfeínů přesně dozví, kde jsou, ale to bylo riziko, jež na sebe museli vzít, jestli ve svém pátrání v Černé neproniknutelné tmě chtěli být úspěšní.

Trojice se rychle vydala směrem na sever. Keltset si horlivě prohlížel holou zem, po které šli, jestli nezahlédne otisky skřetových bot. Masy těžkých mraků úplně zaplnily celou oblohu, čímž oddělily celou Severní zemi šedou, nepřátelskou mlhou. Shea se snažil odhadnout, kolik asi uplynulo času od doby, co vešli do mlžné zdi, ale nebylo to snadné. Mohlo to být stejně tak několik hodin jako několik dní. V každém případě šeď, jež pohlcovala celou zemi, se postupně začínala prohlubovat, což bylo neklamné znamení toho, že přichází noc a jejich pátrání po Orl Fanovi se musí do rána odložit.

Také nad jejich hlavami byly mraky stále tmavší a pomalu se valily přes celé nebe, až jej nakonec dočista zakryly. Zvedal se i vítr, který se bujaře prohánět mezi špičatými pahorky a skalami a zlostně narážel na kamenné náspy bránící mu v cestě vpřed. Teplota začala rapidně klesat a byla mnohem větší zima, takže se trojice poutníků musela zachumlat do svých loveckých plášťů, aby vůbec mohla pokračovat v cestě. Bylo zřejmé, že se blíží veliká bouře a že liják určitě smyje všechny stopy, které za sebou zanechal unikající skřet. Bude velmi těžké určit, jestli prošel mlhou, nebo neprošel...

Ale díky nečekanému zásahu prozřetelnosti Keltset na holé zemi objevil jasné stopy vycházející přímo z mlžné zdi a pokračující dál na sever. Skalní troll ukázal Panamonu Creelovi, že stopy zde zanechal nějaký malý člověk, pravděpodobně skřet, jenž byl ve velice špatném stavu a unavený, možná díky zranění nebo vyčerpání. Všichni byli nadšeni novým objevem a byli si jisti, že tyto stopy patří Orl Fanovi. Když jej po nich budou sledovat, bezpečně ho najdou — a s ním i meč. Všichni se vydali směrem na sever po stopě, kterou za sebou skřet zanechal. Teď už šli mnohem rychleji než předtím, popoháněni novým nadšením. Úplně zapomněli na všechno soužení, jež je potkalo dnes ráno. Zapomněli dokonce i na hrozbu, kterou pro ně znamenal všudypřítomný Černý mág, jehož království se nacházelo přímo před nimi. Také vyčerpání a zoufalství, jaké všichni pociťovali, když o vzácný Shannarův meč přišli, bylo to tam. Orl Fane už neměl žádnou

šanci znovu uniknout.

Nebe nad nimi bylo stále temnější. Někde daleko na západě uslyšeli ohlušující lomození hromu. Tento ohromný rachot k nim přinesl stále sílící vítr, který se prohánět po celé šířce a délce Severní země a který zvědavě vymetal všechna tmavá zákoutí. Blížila se obrovská a zničující bouře. Připadalo jim, jako by se sama příroda rozhodla, že vdechne do této umírající země nový život a celou ji očistí, aby v ní něco znovu mohlo začít žít a rozkvétat. Okolní vzduch byl řezavě ledový, a i když nízká teplota už dál neklesala, utočil na ně burácející vítr. Oni však šli dál, jako by ani necítili ledový chlad, a jen upřeně pozorovali severní horizont, jestli nezahlédnou nějakou viditelnou stopu po uprchlíkovi. Čím víc se blížili k severu, tím byla stopa čerstvější. Orl Fane musel být někde těsně před nimi. Náhle se tvář okolní krajiny úplně změnila, i když si pusté a neživé okolí udržovalo svůj původní tvar; půda zůstávala dál tvrdá jako ocel a všude kolem ležely rozptýleny kusy utržených skal a kamenné náspy. Jediný rozdíl byl ten, že cesta začínala být mnohem strmější a klikatější, takže další postup se velice ztížil. Nebylo lehké jít po vyschlé rozpraskané půdě, protože naprosto postrádala veškeré stopy po vegetaci, která obvykle pomáhala při chůzi po strmějších svazích.

Čím byly kopce a okolní skály vyšší a prudší, tím víc trojici cestovatelů podkluzovaly nohy a museli zápasit doslova o každý krok.

Západní vítr nápadně zesílil, až přerostl v ohlušující vytí. Když si prorážel cestu mezi špičatými vrcholky hor až do vyschlé krajiny, často se stalo, že nechráněným mužům podrazil nohy a srazil je k zemi. Uvolněná zvětralá půda poletovala všude kolem a nemilosrdně útočila na jejich odhalenou kůži, vlétávala jim do očí a zacpávala jim dusivě ústa. Za chvíli se celá okolní krajina utopila ve větrem vířícím prachu, takže si připadali spíš jako na poušti při písečné bouři. Nebylo lehké se nadechnout ani se kolem pořádně rozhlédnout, a dokonce i horlivý Keltset si musel zastínit oči a nemohl už dál sledovat mizící, větrem poničené stopy. Nelítostný vítr jim nenechal nic, podle čeho by se mohli řídit, protože nemilosrdně rozfoukal půdu, kde zbyly poslední viditelné otisky uprchlého skřeta. Trojice se však nevzdávala a postupovala i přes sílící vichr odhodlaně dál.

Burácení vzdáleného hromu přerostlo do nesnesitelného rachotu doprovázeného záblesky klikatících se jasných blesků, které se křižovaly nejen na západním obzoru, ale i přímo nad jejich hlavami. Nebe nad nimi se zatáhlo dočerna, ale poutníci, napůl oslepení prachem a větrem, si toho omezení v rozhledu ani nevšimli. Mraky se pomalu začaly shlukovat v neproniknutelné mračno, které přicházelo z východní strany. Byly nasáklé deštěm jako houby a do těchto končin je přinesl kvílející vítr. Bouře byla tak strašlivá, že se Panamon otočil, zamával rukama nad hlavou a proti větru na své druhy zavolal, aby se zastavili.

„Takhle to nejde dál. Musíme si najít nějakou skrýš dřív, než nás bouře zasáhne v plné síle!"

„Nemůžeme se přece teď vzdát!“ zavolal na něj Shea zlostně a jeho slova málem zanikla v náhlém úderu hromu.

„Nebuď pošetilý," přesvědčoval jej vysoký dobrodruh po jeho boku. Poklekl na jedno koleno a snažil se prohlédnout poletujícím prachem kousek dál, zastiňuje si přitom oči, aby mu do nich nevlétly částečky prachu. Měl štěstí a za okamžik si všiml vysokého kopce, který byl přímo posázený skalními převisy, z nichž aspoň jeden jim mohl poskytnout kýžený úkryt proti mohutnému větru. Naznačil ostatním dvěma, jakým směrem půjdou. Nezbývalo než vzdát se pro tu chvíli všech pokusů vydat se na sever; pomalu se začali prodírat směrem k hoře a nakupeným skalám. Na jejich zpocená těla dopadly první kapky chladného deště a rezavě se jim zaťaly do kůže. Také burácení hromu přerostlo do ohlušujících rozměrů. Shea se nepřestával dál dívat do tmy směrem na sever, jako by byl neochotný přijmout Panamonovo rozhodnutí, že se odchýlí od správného směru, když už jsou tak blízko.

Už téměř dosáhli převisu, kde se chtěli schovat, když tu si náhle všimli drobného

pohybujícího se bodu. Najednou se zablesklo a oslepující světlo odhalilo nepatrnou postavu, která se prodírala vpřed na úpatí svahu vysokého kopce kdesi daleko před nimi. Muž zoufale bojoval proti nárazům větru a snažil se co nejrychleji dosáhnout vrcholu. Malý venkovan vykřikl jako šílený, popadl Panamona za ruku a ukázal směrem ke kopci, který už pomalu znovu zahalila tma a bouře. Trojice zůstala na několik vteřin strnule stát, jako by vrostla do země. Snažili se očima proniknout hustou tmu bouře a mezitím se na ně začal valit liják, jenž je během krátkého okamžiku promáčel až na kost. Blesk uhodil podruhé a svou oslňující září znovu osvítil kopec i s jeho neúnavným přemožitelem, odhodlaně vystupujícím stále výš po hřebeni. Náhle obraz zmizel a jedině hustý liják neustával.

„To je on! To je on!" vykřikl Shea fanaticky. „Jdu za ním!"

Bez toho, aby počkal, co na jeho rozhodnutí řeknou jeho společníci, sklouzl rozrušený venkovan po mokrém svahu hory, pevně rozhodnut skřeta dohonit. Meč mu už nikdy nesmí uniknout!

„Sheo! Nedělej to, Sheo!" zavolal za ním naprázdno Panamon. „Keltsete, dojdi pro něj!"

Obrovský troll vystartoval za mladíkem po svahu dolů a několika rychlými kroky jej dohonil. Zdvihl bezmocného Sheu ze země a poslušně jej donesl až k čekajícímu Panamonovi. Shea křičel a zoufale kolem sebe kopal, ale proti trollovu ocelovému sevření neměl nejmenší šanci. Bouře dosáhla svého vrcholu. Prudký liják porcoval nechráněnou krajinu na obrovské kusy, unášel oddělenou půdu a skály a splavoval je do malých kanálů, z nichž se tvořily divoké říčky. Panamon je vedl hlouběji do skal a úplně ignoroval Sheovy neustávající výhružky a prosby, zatímco pátral po nějakém vhodném úkrytu na východní straně kopce. Chtěl, aby už byli daleko od ledového větru a pronikavého deště. Po krátkém prozkoumání okolí si vybral nejvhodnější místo na celém hřebenu, které bylo ze tří stran chráněno navalenými balvany. Ty nabízely dobrou ochranu před silnou bouří, ale nedokázaly je ochránit před vlhkem a chladem. Opatrně vystupovali po svahu vzhůru a z posledních sil čelili neuvěřitelně ostrému větru. Když se konečně dostali do bezpečného úkrytu, všichni tři na místě padli vyčerpáním. Panamon unaveně naznačil Keltsetovi, aby pustil zmítajícího se Sheu. Rozzlobený venkovan začal dobrodruhovi nekontrolovaně nadávat, zatímco mu vytrvalý déšť stékal v pravidelných pramíncích do očí a do úst.

„Zešílel jsi snad?" vybuchl venkovan a snažil se překřičet ječeni větru a neustávající lomození zuřící bouře. „Už jsem ho mohl chytit! Už jsem ho mohl mít..."

„Sheo, poslouchej mě," přerušil ho Panamon a zíral do husté tmy, aby zachytil pohled toho druhého. Shea zaváhal a na okamžik nastal moment, kdy jejich hlasy úplně utichly a kolem se ozývalo jen bezútěšné burácení bouře, která stravovala celou Severní zemi. „Byl moc daleko a v téhle bouři bys ho nikdy nechytil. Určitě by nás po cestě odvál vítr nebo by nás poranily padající kameny. V tak obrovské bouři je nebezpečné ujít v horách jen několik stop — a co teprve několik mil! Uklidni se, Sheo. Až bouře ustane, vylezeme na tu horu a posbíráme si zbytky toho mrtvého skřeta."

Už podruhé ucítil Shea neovladatelné nutkání pořádně se se zlodějem pohádat, ale nakonec ztišil svůj hněv a umlkl. Jeho šestý smysl jej varoval, ať se raději uklidní, protože Panamon měl pravdu.

Obrovská bouře trhala nechráněnou okolní krajinu a rozrývala její rovný a pustý povrch. Jako potřeštěný umělec přetvářela její bývalé tvary, ze kterých vznikaly nové, mnohem podivnější. Kopce se pomalu začínaly splavovat do vodou zaplněných kanálů a starobylé Streleheimské pláně se pozvolna rozšiřovaly až hluboko do vnitrozemí pusté Severní země. Shea se přikrčil ke stěně mohutné studené skály a pozoroval provazce deště, jež padaly v pravidelných a nekonečných intervalech a přetvářely zdevastovanou umírající zemi, kde neexistoval žádný život. Připadalo mu, jako by kolem nich nebylo živáčka a jako by jediné živé bytosti, které se tu vyskytují, byli právě oni tři. Možná, že kdyby bouře pokračovala dostatečně dlouho, všechno staré by odnesla a omyla a nový život by mohl začít úplně nanovo, pomyslel si zkroušeně Shea.

I když do jejich malého úkrytu nepršelo a déšť nepadal přímo na jejich hlavy, nemohli bohužel uniknout všudypřítomné vlhkosti a jejich vodou nasáklé oblečení jim způsobovalo značné nepohodlí. Všichni seděli v nastalém tichu a čekali, až bouře ustoupí a oni budou moci pokračovat v pátrání po Orl Fanovi. Začali se obávat, že samým napětím ani neusnou, ale postupem času jim došlo, že liják a vítr pravděpodobně přetrvají i následující den, a tak se snažili odpočívat. Jen něco málo pojedli, ale ne proto, že by měli hlad, spíš jen ze zvyku. Pokoušeli se aspoň trochu pohodlně se v těsném a úzkém úkrytu uložit a usnout. Panamonovi se zcela záhadně podařilo vylovit ze svého vaku dvě úplně suché deky, které byly zabalené ve vodotěsném obalu a které ochotně nabídl Sheovi. Vděčný venkovan je však s díky odmítl a vrátil je zpět k dispozici svým přátelům. Náhle si oba všimli, že veliký Keltset, kterého jen zřídkakdy něco vyvedlo z míry a prudký liják pro něj nic neznamenal, usnul jako nemluvně. Tak se Panamon i Shea zabalili do teploučkých dek, přitiskli se jeden ke druhému a společně mlčky pozorovali padající kapky deště.

Čas ubíhal a oni ne a ne usnout. Začali si tedy povídat o dávných časech a vzdálených místech, kde jim kdysi bylo dobře, aby zahnali zoufalé osamění a prázdnotu končin, ve kterých se ocitli. Panamon měl jako vždy hlavní slovo, ale příběhy a dávná vyprávění z cest se ani v nejmenším nepodobaly těm, jež mu kdysi vyprávěl. Vynechal z nich totiž všechnu neskutečnost a divokost, s kterou je tak rád prezentoval, a Shea si všiml, že dobrodruh barvitě vypráví o tom, jaký je skutečný Panamon Creel. Oba si bezprostředně povídali a jejich rozhovor připomínal setkání dvou nejlepších přátel, kteří se po několika letech konečně sešli.

Panamon vyprávěl o svém mládí a o těžkostech, jež způsoboval všem lidem ve svém okolí v době, kdy dospíval z mladíka v muže. Za nic se ve svém povídání neomlouval ani nic nepřikrášloval, jen obyčejně a pravdivě vzpomínal na časy dávno minulé, které mu vytanuly na mysli. Malý venkovan hovořil o svém dětství a o svém bratru Flickovi. Vzpomínal si na společné divoké a vzrušující výpravy do Dulnských lesů, s úsměvem vyprávěl o nevypočitatelném Menionu Leahovi, který mu tolik připomínal Panamona v mladším vydání. Zatímco si vyprávěli, čas jim rychle ubíhal a příjemné vzpomínky přehlušily i neustávající bouři a poprvé od jejich setkání oba dva cítili, že jsou si díky nim navzájem bližší. Hodiny volně ubíhaly a pomalu přicházela tma a Shea začínal lépe chápat tohoto podivného muže, což by se mu za jiných podmínek nikdy nepodařilo. Možná i zloděj pochopil Sheu trochu lépe než dřív. Malý venkovan tomu alespoň chtěl věřit.

Nakonec, když už noc zahalila celou zem, a dokonce i všudypřítomný bušící déšť zmizel v nedohlednu, když už kolem nebylo nic, jenom neúnavné vytí větru a klokotání potůčků a nově vzniklých říček, se téma jejich rozhovoru pomalu stočilo na spícího Keltseta. Tichými hlasy oba spekulovali o pravém původu obřího skalního trolla a snažili se pochopit, co jej přimělo, aby se k nim připojil, a proč s nimi byl vůbec ochotný podniknout tuto sebevražednou cestu do Severní země. Věděli, že tady je jeho domov — a kdo ví, možná plánoval, že se konečně vrátí do svých rodných Umrlčích hor. Vždyť odsud byl kdysi vyhnán. A pokud jej nevyštval jeho vlastní národ, muselo to být něco, co bylo stejně mocné jako on a co mu stálo v cestě. Lebkonoš jej přece poznal na první pohled. Jak to? Dokonce i Panamon přiznal, že je něco víc než obyčejný lupič a dobrodruh. Vždy se pohyboval s velikou pýchou a odvahou a v jeho očích se zrcadlila tichá inteligence a rozhodnost. Někde v hloubi svého srdce nosil strašlivé tajemství, o které se s nikým nechtěl podělit. Muselo se mu stát něco neuvěřitelně hrozného a oba muži cítili, že to má co do činění s věcmi okolo Černého mága, ne-li přímo s ním. Všimli si, že když lebkonoš skalního trolla poznal, v jeho očích se objevil neskrývaný strach a respekt. Oba muži si vyprávěli ještě dlouho, dokud je v časných ranních hodinách nepřemohl spánek a únava. Potom se pečlivě zahalili do svých teplých dek, které je chránily před ledovým chladem noci a deště, a usnuli spánkem spravedlivých.

Kapitola 27

„Hej ty tam, počkej na chvíli!" ozvalo se ze tmy přímo za Flickem a nečekaně rázný rozkaz zasáhl jeho pomalu mizející odvahu jako ostrý nůž. Šokovaný a vyděšený venkovan se pomalu otočil. Myšlenky v hlavě jako by se mu úplně zastavily — nebyl schopen se ani pohnout, ani se přinutit k útěku. Takže ho nakonec odhalili. Už bylo pozdě, aby vytasil svou spolehlivou dýku, kterou ukrýval v záhybech svého loveckého pláště. Jeho prsty zůstávaly dál pevně semknuté na rukojeti, jen očima zkoumal postavu blížícího se nepřítele. Jeho znalosti skřetího jazyka byly dost chabé, ale podle tónu nepřítelova hlasu si snadno domyslel, co krátký rozkaz znamená. Strnule si prohlížel zavalitou postavu nepřítele, jež se vynořila ze tmy mezi stany.

„Nestůj tam jen tak," zaburácel zlostně mužík a jeho zakulacená postava se vratkými kroky blížila k Flickovi. „Raději přilož ruku k dílu tam, kde je třeba!"

Udivený venkovan se pozorněji zadíval na vrávorajícího skřeta, který se k němu blížil. Jeho tlusté ruce byly zaplněné na sebe naskládanými tácy s talíři a mísami a hrozilo mu, že je s každým dalším nejistým krokem upustí a ony se rozbijí o tvrdou zem. Flick skoro bezmyšlenkovitě vyskočil a pospíchal mužíkovi na pomoc. Odebral mu několik vrchních táců a sám je nesl dál. Do nosu mu vnikla příjemná vůně pečeného masa a zeleniny, která se linula zpod poklic na horkých talířích.

„No vidíš, to už je mnohem lepší," oddychl si tlustý skřet, „málem jsem to všechno vysypal na zem, kdybys mi nepomohl. Táboří jich tady celá armáda, ale nikoho z nich nenapadne mi pomoct, když nesu jídlo náčelníkům. Nikdy se mi žádný skřet dobrovolně nenabídne, všechno to musím odřít sám. Ale ty jsi dobrý kamarád, protože umíš přiložit ruku k dílu. Za to se ti odměním a uvařím ti nějakou dobrou večeři, chceš?"

Flick ani pořádně nevěděl, co mu jeho upovídaný společník říká, protože většině slov nerozuměl a ani mu na tom moc nezáleželo. Jediné, co pro něj bylo důležité, byl fakt, že jej ještě nikdo neodhalil. Flick si vděčně oddechl, pořádně uchopil podnosy, kterých měl plné ruce, zatímco jeho nový společník žvatlal dál. Na skřetových tlustých rukou se pohupovaly tácy naložené jídlem. Venkovan na vyprávění skřetího kuchaře jen automaticky přikyvoval s předstíraným pochopením. Bezpečně skrytý v kápi svého loveckého pláště obezřetně sledoval stíny pohybující se uvnitř obrovského stanu přímo před nimi.

Věděl ovšem přesně, co má udělat dál. Musí se za každou cenu dostat dovnitř a dozvědět se, co se tam děje. Náhle, jako by tlustý skřet četl Flickovy myšlenky, zamířil dlouhými odměřenými kroky přímo k hlavnímu stanu. Flick opatrně držel plně naložené tácy před sebou a svou malou žlutou tvář obrátil ke svému novému společníkovi, aby lépe slyšel jeho nepřerušovaný monolog. Nebylo pochyb o tom, kam mají namířeno. Nesli večeři velitelům ve stanu. Tam byli náčelníci dvou velkých národů, kteří dali dohromady tuto obrovskou armádu, a jeden neživý duch: lebkonoš.

Je to šílené, pomyslel si Flick, hned jak se na mě podívají, poznají mě! Ale za každou cenu se potřeboval dostat dovnitř...

Náhle už stáli u vchodu před dvojicí strážných trollů, kteří se nad nimi tyčili jako dva vysoké stromy nad stébly trávy. Flick se bál podívat kolem sebe, jen zarytě zíral do země, ale na druhou stranu byl velice pyšný na to, že se přinutil vydat se do nepřátelských řad a čelit po zuby ozbrojeným protivníkům.

Skřet, i když byl proti strážím maličký, úsečně vyštěkl ostrý rozkaz, aby je pustili dál, protože byl přesvědčený o tom, že velitelé už na něj horlivě čekají — a když ne na něj, tak aspoň na jídlo. Jeden ze strážců rychle zmizel v jasně ozářeném stanu. Bylo slyšet, jak s někým krátce promluvil, potom se znovu objevil a pokynul oběma mužům, aby vešli. Skřet

jen rychle kývl přes rameno třesoucímu se Flickovi a společně vešli do stanu. Mladý venkovan se bál i nadechnout a usilovně se v duchu modlil, aby se stal zázrak.

Vnitřek celého plátěného stanu byl až nečekaně dobře osvětlený hořícími loučemi, které stály na pevných podstavcích kolem velikého dřevěného stolu přímo uprostřed místnosti. Všude kolem byli trollové různých velikostí, spěšně pobíhali sem a tam a nosili srolované mapy a pergameny na jeden z menších stolků, zatímco ostatní se chystali zasednout k dlouho očekávané večeři. Všichni měli vojenské odznaky a erby Maturenů, trollích velitelů.

V zadní části stanu, kam nedolehlo ani jasné světlo pochodní, visel na zdi těžký závěs ozářený loučemi, který ale nebylo z dálky moc dobře vidět. Vzduch ve vojenském ústředí byl zakouřený a dusivý, až Flick téměř nemohl popadnout dech. Zbraně a výzbroj velitelů ležely srovnané na hromádkách po celé místnosti a jejich odložené štíty a praporce visely všude kolem jako chabý pokus o výzdobu. Flick až do morku kostí pocítil nepříjemnou přítomnost lebkonoše a rychle si domyslel, že černé monstrum je za dlouhým závěsem ve tmě na konci stanu.

Bytost jako on přece nepotřebuje jíst, protože jeho smrtelná schránka se už dávno rozpadla v prach a jediné, co tento přízrak potřeboval, aby ukojil svůj hlad, byly paprsky, které mu poskytoval černý mág.

Náhle si venkovan všiml i něčeho jiného. Zadní část byla sice téměř celá schovaná za neproniknutelným kouřem z loučí a za neustále se pohybujícími trolly, ale Flickovi neušlo, že za malou ohrádkou blízko černého závěsu sedí na vysoké dřevěné židli menší shrbená postava muže. Flickovi okamžitě došlo, že to nemůže být nikdo jiný než ztracený Shea. Vyhladovělí trollové k němu jeden po druhém přicházeli a brali si z jeho náruče podnosy s jídlem a pomalu se usazovali za těžkým stolem, takže za okamžik svými těly venkovanovi úplně zakryli výhled dozadu k tajemné postavě. Trollové si brali jídlo a potichu se mezi sebou bavili jazykem, jemuž Flick vůbec nerozuměl. Venkovan si v duchu přál, aby se scvrkl ještě hlouběji do temných záhybů svého loveckého pláště s kapuci před oslňujícím a zrazujícím světlem pochodní. Za normálních okolností by si jej už dávno všimli, ale lhostejní a nepodezíraví trollí velitelé byli příliš unavení a hladoví, navíc zaměstnaní starostmi s nadcházející invazí. Jinak by si hned na první pohled museli všimnout neobvyklých rysů na skřeta příliš vysokého muže, který na ně čekal s jídlem.

Konečně z jeho a z kuchařovy náruče zmizely i poslední tácy a Matureni se pečlivě usadili kolem obrovského dubového stolu a pomalu začali jíst. Malý skřet, který spolu s Flickem přinesl jídlo, se pomalu otočil a chtěl hlavní stan opustit, ale zvědavý venkovan se ještě na okamžik zastavil a za každou cenu se snažil dohlédnout až dozadu k sedící postavě zajatého muže.

Ne, nebyl to Shea. Byl to ovšem elf, měl asi třicet pět let a výrazně inteligentní rysy ve tváři. Na takovou dálku bylo dost těžké zjistit nějaké detaily, ale Flick si byl jistý, že to je Eventýn, mladý elfí král, o kterém Allanon prohlásil, že může znamenat zvrat ve vítězství — nebo v porážce — pro celou Jižní zemi. Právě v Západní zemi, ve velikém sjednoceném království elfího národa, se nalézala nejmohutnější armáda svobodného světa. Jestliže Shannarův meč byl navždy ztracen, pak jedině tento muž byl schopen velet tak velké armádě a síle, aby mohla zastavit Černého mága. Jen tento muž, zajatec, jehož život visel na vlásku a mohl během několika hodin zhasnout, by byl s to zvrátit celou válku.

Flick ucítil na svém rameni něčí těžkou ruku a pod nenadálým dotekem rychle ucukl.

„No tak pojď, musíme jít," zahuhlal tichým hlasem skřet a pomalu jej táhl ven. „Můžeš na něj zírat někdy jindy, je tady pořád."

Flick na okamžik zaváhal a v hlavě se mu náhle zrodil nebezpečný plán. Kdyby měl dost času, určitě by jej tak pošetilý nápad vyděsil a ani by jej neuskutečnil, ale neměl času nazbyt a také už dávno přestal rozumně uvažovat. Už bylo stejně příliš pozdě, aby včas opustil tábor a bezpečně se dostal k Allanonovi. Přišel přece na toto příšerné místo s velice důležitým úkolem, který stále ještě nesplnil. Teď přece nemůže odejít!

„Tak pojď, řekl jsem přece, že musíme... Cože? Co to děláš?" Zakřičel malý skřet

nedobrovolně, zatímco Flick jej prudce uchopil za ruku a přistrčil blíž k trollím velitelům, kteří na okamžik ustali v jídle a nevrle se na oba skřety podívali. Flick rychle zvedl jednu ruku a tázavě ukázal na svázaného zajatce. Trollové se mechanicky podívali směrem, kam ukazoval. Flick bez dechu čekal, až jeden z nich vydá krátký rozkaz, na který by ostatní zareagovali jen pokrčením ramen.

„Ty jsi zešílel! Musel ses zbláznit!" zachrčel malý skřet překvapeně a marně se snažil udržet hlas v šepotu. „Co ti záleží, jestli nějaký hloupý elf dostane něco k jídlu? Je přece jedno, jestli vyhladoví a chcípne..."

Naštěstí jeden z trollů jeho jedovaté poznámky přerušil. Něco nesrozumitelného vyštěkl a sukovitou rukou jim pokynul, aby si vzali jeden talíř s jídlem. Flick zaváhal, rychle se podíval na svého netečného společníka, který jen odmítavě zavrtěl hlavou a pouze šeptem celou situaci okomentoval.

„Moc se na mě nedívej," oznámil krátce, „byl to tvůj nápad, nakrm si ho sám!"

Flick sice nerozuměl skřetovi ani slovo, ale z jeho výrazu tváře vše okamžitě pochopil a pohnul se vpřed, aby se zmocnil talíře určeného pro zajatce. Snažil se, aby se ani na chvilku nepodíval nikomu z přítomných do tváře, a raději se skrýval ve stínu své veliké kápě bezpečně maskující jeho totožnost. Soustředil se na to, aby měl plášť i kapuci pevně přitažené k tělu, když se pomalu blížil k zajatci na druhou stranu stanu a v duchu se tiše, radoval, že jeho zoufalý plán vychází. Dostane-li se k zajatému Eventýnovi dostatečně blízko, mohl by mu oznámit, že Allanon je nedaleko a že v každém případě společně něco podniknou, aby mu pomohli ze zajetí. Měl strach, a proto se obezřetně ohlédl a zjistil, že všichni trollí velitelé se zase vrátili ke svým večeřím, jenom malý skřeti kuchař se za ním udiveně dívá. Kdyby byl Flick prováděl tento kousek někde jinde, a ne přímo v samém srdci nepřátelských jednotek, bál by se, že jej okamžitě někdo objeví. Ale tady, mezi veliteli v ústředí a po boku nebezpečného lebkonoše, který se krčil jen několik metrů od něj, na území obklopeném tisíci Severozemci bylo velmi nepravděpodobné, že by chtěl někdo pátrat po špehovi. Jeho odhalení bylo právě tady prakticky nemožné.

Flick tiše došel k čekajícímu zajatci, tvář bezpečně schovanou za temnou kápí a talíř s jídlem vystrčený před sebou. Eventýn byl stejně vysoký jako každý normální muž, ale na elfa až příliš urostlý. Byl oblečen do loveckého oděvu, na kterém visely zbytky drátěné košile a cáry symbolů elessedilského domu, jen stěží rozeznatelné ve slabém světle loučí. Jeho silná tvář byla pořezaná a zraněná, zřejmě z bitvy, která skončila jeho zajetím. Na první pohled se zdálo, že na něm není naprosto nic výjimečného, ničím se nelišil od ostatních. Nebyl to však ten typ člověka, který by se dobrovolně nechal oddělit od svých lidí. Výraz v jeho tváři prozrazoval lhostejnost a netečnost, když k němu Flick došel. Bylo zřejmé, že je myšlenkami někde jinde. Náhle zvedl hlavu, jako by mu vadilo, že si jej někdo tak důkladně prohlíží, a svýma hlubokýma zelenýma očima se vpil do muže stojícího před ním.

Když Flick uviděl jeho oči, ztuhl v nenadálém šoku. Odrážely totiž neskutečnou rozhodnost a nezlomnou sílu jeho povahy, vnitřní přesvědčení, které mu něčím připomnělo Allanona. Když se na něj podíval, připadalo mu, že mu král čte myšlenky, jež chce právě vyřknout. Tyto oči si vyžadovaly pozornost a poslušnost. Takový pohled neviděl u žádného jiného člověka, dokonce ani u Balinora, který se narodil jako přirozený vůdce a měl se stát příštím králem. Stejně jako oči temného druida i zrak elfího krále jej vyděsil. Flick se rychle podíval dolů do talíře s jídlem a snažil se bleskově uvažovat, co by měl udělat v příštích několika minutách. Mechanicky napíchl kousek teplého masa na vidličku. Část stanu, kde se právě nacházeli, měla jen tlumené osvětlení, bylo zde dost mlhy a kouře, které pomáhaly zamaskovat před nepřítelem venkovanovy pohyby i jeho pravý původ. Pouze malý skřet se na něj pozorně díval a Flick si byl jistý, že stačí jen malicherná chybička a všechno se prozradí.

Pomalu se narovnal, dokud mu světlo z pochodní neozářilo tvář před zajatým králem. Jejích oči se setkaly a na netečné tváři urostlého elfa se objevil záblesk zvědavosti, kterou

dal najevo tak, že viditelně zvedl jedno obočí. Flick rychle ohrnul rty na znamení, že má být úplně zticha, a pomalu se vrátil k jídlu. Eventýn byl tak pevně svázaný, že se nemohl ani sám najíst, a tak jej venkovan začal pomalu a opatrně krmit. Flick usilovně rozvažoval, co dál. Teď už zajatý elfí král věděl, že není skřet, ale on se obával, že pokud se pokusí na elfa promluvit, dokonce i šeptem, bude to znamenat jeho prozrazení. Uvědomil si totiž, že nebezpečný lebkonoš je vzdálen jen několik kroků od nich za těžkým závěsem a není vyloučeno, že je nadán jakýmsi neobvyklým darem sluchu... Ale Flick nemohl jinak. Nějak se s vězněm musel domluvit, ještě než odejde, a tak neměl jinou možnost. Sebral zbytky své odvahy, která mu po všech nebezpečenstvích ještě zůstala, a nahnul se blíž k talíři s jídlem, takže se dostal přesně mezi Eventýna a zorné pole trollů.

„Allanon."

Zašeptal jediné slovo tak, že téměř vůbec nebylo slyšet. Eventýn přijal nabízené sousto, které mu Flick přisunul k ústům, a skoro neznatelně přikývl. Jeho tvář zůstávala dál kamenná a netečná. Flick udělal vše, co bylo v jeho silách. Pochopil, že mu král porozuměl. Nastal čas, aby se odsud dostal ještě dřív, než jej vrtkavá štěstěna opustí, Pomalu sebral talíř s nedojedeným jídlem, otočil se a pomalu odkráčel zpátky k čekajícímu skřetovi, který se na něj podíval s neskrývanou nechutí a opovržením. Nerušeně prošli kolem hodujících trollích velitelů, jež si zaujatě povídali o něčem velmi důležitém a ani si jich nevšimli, dokonce se na ne ani nepodívali. Když Flick přišel ke skřetovi, podal mu poloprázdný talíř a něco nesrozumitelně zamumlal. Potom rychle pospíchal ze stanu ven. Proběhl mezi obrovskými trollími strážci tak rychle, aby se ztratil z dohledu ještě dřív, než se malý skřet vzmůže k nějakému protestu. Poté, co vyběhl ze stanu, se Flick ještě letmo ohlédl ke stanu, u jehož vchodu stál překvapený skřeti kuchař a něco nesrozumitelně v trhaných větách křičel. Venkovan mu však nerozuměl ani slovo, a tak se jen rychle otočil a na malou postavu zamával. Zatímco se hlouběji ponořoval do tmy, na jeho spokojené tváři se po dlouhé době zase objevil úsměv.

Ráno začala severozemská armáda svůj dlouhý pochod na jih směrem k Truborohu. Flick nebyl schopný odejít z tábora ještě před svítáním. Mezitím zatrpklý, výčitkami zmítaný Allanon pozoroval pomalu se probouzející tábor nepřátel seshora z vrcholků Dračích štítů. Objekt jeho největších nadějí, který se nacházel dole v nepřátelském ležení, bude muset mezi vojáky strávit další den. Začalo velmi silně pršet, což venkovana málem přimělo vydat se na zběsilý útěk, protože dostal strach, že liják smyje žlutou barvu, kterou jej namaskoval Allanon. Ale útěk za denního světla byl naprosto vyloučený, a tak venkovanovi nezbylo nic jiného než se zase pořádně zabalit do svého loveckého pláště a snažit se nebýt podezřelý. Díky vydatnému dešti byl za krátkou chvíli promočený až na kost, ale zároveň šťastný, když s údivem zjistil, že se žlutá barva na jeho kůži nesmývá. Sice částečně vybledla, ale ve zmatku rušícího se tábora nikdo neměl čas, aby si takového detailu všiml. Po pravdě řečeno bylo příšerné počasí a právě to zachránilo Flicka před odhalením. Kdyby byl krásný a jasný slunečný den, navozující dobrou náladu, vojáci by určitě byli mnohem sdílnější a chtěli by zapřádat nezávazné rozhovory. Kdyby svítilo slunce, nikdo z ostatních vojáků by určitě nebyl až po uši zabalený do loveckých plášťů a Flick by svým přestrojením k sobě přitáhl nechtěnou pozornost. Každý by k němu určitě chodil a ptal by se, proč je v tak hezkém počasí zahalen až k bradě, a jakmile by si sundal svůj dlouhý plášť, Severozemci by okamžitě zjistili, že je jen prachsprostý podvodník. V jasném slunečním světle by jim hned došlo, že se venkovan ani v nejmenším nepodobá ostatním skřetům, že má úplně odlišnou stavbu tváře a naprosto lidské individuální rysy. Mohutný déšť a vítr Flicka zachránily, takže si mohl klidně dovolit jít naprosto o samotě a k nikomu se nepřibližovat. Mezitím obrovská síla neochvějně a rychle postupovala dál po travnaté pláni směrem na jih, do království Truborohu.

Špatné počasí trvalo po celý zbytek dne, a jak se ukázalo, ani po několik příštích dní se nemělo o moc zlepšit. Bouřkové mraky úplně zastínily oblohu a celá země byla pokrytá

šedými a černými masami mlhy, která klokotala a válela se všude kolem v bláznivém chaosu. Déšť a jeho intenzita byly naprosto nevypočitatelné. Někdy z nebe přímo visel v obrovských provazcích a hrozná síla západního větru jim podrážela nohy, podruhé zase melancholicky a jemně bubnoval, čímž všem dával planou naději, že vleklá bouře se blíží ke konci. Vzduch byl studený a nahořklý a celá armáda na kost promočená a promrzlá.

Ubohý Flick putoval celý den až do naprostého vyčerpání a během nekonečného pochodu promokl až na kost, ale byl rád, že k sobě nepřitáhl přílišnou pozornost. Dosáhl toho tak, že se držel stranou od větších skupin a vždy šel kus za nimi nebo před nimi. Snažil se hlavně vyhnout situacím, které by jej mohly vnést do nepředvídané konverzace s nějakým cizím vojákem. Síla severozemských útočníků byla tak mohutná, že bylo naprosto nemožné ocitnout se ve společnosti stejných lidí, a Flickovi ještě pomohl fakt, že díky ošklivému počasí žádného z velitelů ani nenapadlo procvičit si pochodovou disciplínu a mobilitu celého vojska. Právě disciplína byla v celé obrovské armádě až příliš uvolněná a závisela jen na jednotlivých vojácích, kteří se chovali podivně lehkovážně a dělali si, co chtěli, přičemž si jich nadřízení důstojníci vůbec nevšímali. Flick nikde kolem neviděl žádné hlavní důstojníky ani vyšší šarže a se strachem si domyslel, že na jednotlivé skřety a trolly dohlíží všudypřítomní lebkonoši a jejich záhadný pán. V každém případě zůstával malý venkovan díky svému štěstí jen jedním bezvýznamným členem mohutné vojenské síly, která se vydala na cestu, aby ještě před setměním dorazila tam, kam měla namířeno. Právě po cestě si Flick promýšlel svůj nový plán, jak se vrátit zpátky k Allanonovi.

V poledne armáda došla k rozvodněným břehům horního Mermidonu, přesně naproti ostrovnímu městu Kern. Útočné jednotky si právě tam rozbily tábor. Jejich velitelé si okamžitě uvědomili, že kvůli vytrvalému dešti teď nemohou Mermidon přebrodit, aniž by na sebe vzali zbytečné riziko. Kdyby se chtěli přeplavit, museli by mít obrovské vory pro velký počet mužů, které by je dopravily na druhý břeh. Ty bohužel neměli, takže by je museli postavit. To by však trvalo několik dní, a do té doby bouře utichne a vody rozbouřeného Mermidonu se zase poklidně vrátí do svých břehů. Pak už bude snadné řeku bez nebezpečí přebrodit. Mezitím na druhé straně řeky, ve starobylém městě Kernu, spal Menion Leah hlubokým spánkem v domě krásné Shirl Ravenlockové. Lidi pomalu zachvacovala panika, když si uvědomili, jak obrovská síla stojí na druhém břehu a jak velké jim hrozí nebezpečí. Nepřátelští útočníci si nemohli dovolit minout Kern a pokračovat dál do Tyrsisu. Bylo jasné, že město čekal útok. Kern zřejmě padne: vzhledem k velikosti města a počtu zredukované armády, která tam zbyla k ochraně, to nebude nic těžkého. Jedině rozvodněná řeka a prudký liják odložily pád města.

O tom ovšem Flick neměl ani tušení; jeho mysl dál zaměstnávaly myšlenky na útěk. Bylo možné, že za několik hodin bouře ustane a on zůstane bezbranný přímo uprostřed nepřátelských šiků. A co hůř, předpokládaná invaze proti Jižní zemi už dávno začala a bitva s Pohraničním legionem Truborohu mohla nastat každým okamžikem. Bylo nepředstavitelné, že by byl donucen bojovat proti svým přátelům v přestrojení za skřeta. Flick se viditelně změnil od doby, kdy před několika týdny poprvé potkal Allanona ve Stinném dolu. Rozvinul svou vnitřní sílu a viditelně vyspěl, a také jeho nově nabyté sebevědomí a víra v sebe samého, kterou nikdy předtím neměl, mu dost pomáhaly. Vždyť v uplynulých čtyřiadvaceti hodinách uspěl v tak složité a těžké zkoušce odvahy, jaká by vyděsila i tak zdatného a ostříleného bojovníka, jako byl Hendel. Nyní se však malý venkovan cítil velmi nezkušeně a zranitelně; viděl, že jeho odvaha a odhodlanost se pod obrovským tlakem situace pomalu hroutí a on propadá strachu, který na něj s každým krokem doléhal více a více.

To kvůli Sheovi se bez rozmyslu vydal na nebezpečnou a strastiplnou cestu na Paranor. Jeho bratr měl totiž na pesimistického a nedůvěřivého Flicka obrovský vliv. Nyní byl ale Shea ztracený, a Flick o něm už mnoho dní neměl žádné zprávy. Netušil, zda je jeho milovaný bratr živý či mrtvý, ale věřil dál a odmítal se vzdát své pevné naděje, že se zase shledají. Flick se nikdy předtím necítil tak osamocený. Nebylo to jen kvůli tomu, že se

nachází v neznámé zemi a bez přátel — ale navíc byl izolovaný uprostřed nelítostných severozemských vojáků, kteří by jej zabili bez jediné výčitky svědomí, kdyby zjistili, kdo doopravdy je. Jeho situace byla bezvýchodná a mladík začal pomalu pochybovat, zda to všechno, co vykonal, mělo vůbec nějaký smysl.

Obrovská armáda se utábořila na břehu Mermidonu pozdě odpoledne. Nebe nad jejich hlavami bylo Šedé a výhružně temné. Zkroušený a vyděšený venkovan se jen neohrabaně pohyboval po táboře a zoufale se snažil v sobě najít novou odvahu a sebedůvěru. Déšť byl stále silnější a prudší, takže dokonale maskoval tváře i těla všech vojáků, dokud se nestali jen pohybujícími se stíny zahalenými do studené a nepříjemné mlhy. Založit v takovémto počasí oheň bylo nemyslitelné, a proto celý tábor zůstával dál zabalen do husté tmy a všichni muži v okolí byli nadále anonymní a bez tváří. Flick se tiše procházel po ležení a pozorně se rozhlížel, jak je celý tábor uspořádaný. Hledal, kde stojí honosné velitelské stany trollů a skřetů i jak jsou rozloženy hlídkové linie; tato znalost tábora by pro něj i pro Allanona mohla mít nějakou cenu při pozdější záchraně elfího krále.

Bez problémů našel i hlavní stan, kde sídlili vůdci trollů Maturenové a kde také drželi vzácného zajatce. Byla však hustá tma a celý nepřátelský tábor ležel utopen v chladu, mlze a dešti. Flick neměl vůbec jistotu, že Eventýn ve stanu ještě je — bylo totiž možné, že jej přemístili do nějakého jiného stanu, nebo dokonce do jiného proudu armády, který se od nich oddělil a pochodoval směrem na jih. Všiml si, že u vchodu zase stojí na hlídce dva vysocí trollové, ale ve tmě nedokázal rozeznat, jestli se uvnitř stanu vůbec něco hýbe. Flick ještě několik minut pozoroval tichý stan a potom pomalu odkráčel.

Jak noc postupovala, trollové a skřeti se pomalu ukládali k spánku do svých vodou promočených dek. Na celý zplihlý tábor byl smutný pohled. Venkovan se rozhodl, že právě nastal nejvhodnější čas k útěku. Ani v nejmenším ovšem netušil, kde má Allanona hledat. Mohl se jen domnívat, že obrovský druid pronásleduje nepřátelskou armádu směrem k Truborohu a že je někde nedaleko za nimi. V dešti a ve tmě bylo skoro nemyslitelné, že se shledají: mohl doufat jen v to, že se schová někde za táborem, tam přečká do rána a pak se druida pokusí najít. Pohyboval se tiše až k východnímu okraji tábora a vyhýbal se spícím mužům v okolí. Prodíral se mezi jejich zavazadly a zbrojí, pevně zabalený do svého vodou nasáklého pláště.

Bylo pravděpodobné, že se mu podaří projít celým táborem bez zastávky a nepozorovaně, protože všude kolem panovala neproniknutelná tma. Ke tmě a vytrvalému mrholení se navíc přidala i šedá mlha, která se v hustých chomáčích válela všude kolem na pláni a která vše zahalovala, takže viditelnost byla značně omezená a Flick viděl jen několik stop před sebe. Znenadání se přistihl, jak myslí na Sheu. Zjistil, že jedině jeho bratr byl tím pravým důvodem, proč se rozhodl k tak nebezpečnému kroku a pronikl až do nepřátelského tábora skřetů: očekával, že se tu konečně shledají, ale jeho očekávání se nesplnilo. Tehdy byl přichystán na to, že jakmile vstoupí do tábora, během několika minut jej odhalí a zajmou. Bylo až podivné, že byl stále ještě na svobodě. Kdyby se mu teď podařilo uprchnout, mohli by společně s druidem najít způsob, jak pomoci zajatému elfímu králi, a možná i...

Myšlenka mu uvízla v hlavě nedokončená, zatímco se obratně schovával za hromádkou nakupených štítů a těžkých zavazadel. I kdyby se mu náhodou povedlo najít si cestu zpátky k druidovi, v co doufal? Co by vlastně vůbec pro Eventýna mohli udělat? Trvalo by dost dlouho, než by se dostali k Balinorovi a opevněnému městu Tyrsisu, ale oni měli už jen velmi málo času. Co by se asi stalo se Sheou, kdyby ztratili drahocenný čas záchranou Eventýna, který byl bez diskusí mnohem důležitější pro celou Jižní zemi, stejně jako ztracený Shannarův meč? Jak si jen může být jistý, že Eventýn vůbec něco o Sheovi ví? Možná nemá ani nejmenší tušení, kde Shea je, ani kde by mohli najít legendární meč.

Flickova unavená mysl začala rychle probírat všechna možná východiska. Musí najít Sheu. Nic pro něj v této chvíli nebylo důležitější. Ale nebyl tady s ním nikdo, kdo by mu pomohl, protože i Menion musel jít varovat ostatní města v Truborohu. A zřejmě i Allanon

vyčerpal své nezměrné síly bezúspěšně a naprázdno. Bylo možné, že Eventýn o Sheovi opravdu něco ví, a proto se venkovan ocitl v situaci, kdy musel využít všechny možnosti.

Studený noční vzduch na něj zaútočil, až se roztřásl zimou. Potom si vytřel z očí déšť a s nedůvěrou se podíval do okolní mlhy. Jak si vlastně představoval svůj útěk a návrat zpět? Byl na pokraji paniky a vyčerpání, neschopný na sebe vzít nějaké další riziko. Naštěstí noc byla temná, mlžná a neproniknutelná. Taková šance přece nepřichází dvakrát za sebou! V okolí se určitě nenacházel nikdo další, komu by se to hodilo tak jako jemu. Je to šílené — naprosto šílené!, pomyslel si zoufale. Jestli se vrátí a pokusí se osvobodit Eventýna sám, určitě jej zabijí.

Náhle si uvědomil, co by měl v tomto okamžiku udělat. Shea byl jediný člověk, na kterém mu záleželo — a možná právě uvězněný elfí král je jediný, kdo ví, co se s jeho ztraceným bratrem stalo. Došel už příliš daleko, strávil mučivých dvacet čtyři hodin ve strachu před odhalením, pokoušel se zůstat naživu v táboře plném nepřátel, kteří jej až podivně přehlíželi. Bylo neuvěřitelné, že se dostal přímo do stanu trollích velitelů, a dokonce až k zajatému králi, jemuž předal kratičký vzkaz. Možná, že to všechno byla jen slepá náhoda a štěstí a jen zázrakem se mu podařilo toto vše podniknout. Ale vždyť svůj úkol vůbec nedokončil! Teď nebyl vhodný okamžik, aby se vrátil a uprchl do bezpečí, musí toho ještě mnoho vykonat. V duchu se musel zasmát svému vlastnímu smyslu pro hrdinství a všem neodolatelným výzvám, kterým dřív tak úspěšně vzdoroval a které jej teď zlákaly, aby prokázal svou udatnost. Byla mu zima, byl zcela vyčerpaný a blízek duševnímu a fyzickému zhroucení. Musí se s tímto konečným a posledním rizikem vyrovnat, protože díky vhodným okolnostem se ocitl právě tady a na tomto místě — jen on, sám a jediný. Kdyby ho teď viděl Menion Leah, určitě by se mu strašně smál, pomyslel si s úšklebkem a přál si, aby tu divoký horal právě teď byl a propůjčil mu aspoň kousek své nezlomné odvahy. Ale Menion tu nebyl a čas nepříjemně rychle ubíhal...

Aniž by si pořádně uvědomil, co dělá, pomalu se otočil a prodíral se valící se mlhou mezi spícími muži zpátky. Jako bez dechu utíkal přímo k vzdálenému stanu Maturenů. Déšť a jeho vlastní pot mu stékaly po upachtěné tváři na promočené oblečení. Jako smyslů zbavený utíkal přímou cestou rovnou ke svému cíli. Určitě je tam ta strašná bytost, která slouží Černému mágovi, ta temná obluda bez duše, pouhý nástroj smrti, který by Flicka zničil bez jediného zaváhání. Lebkonoš jistě ještě bděl a čekal na nějaký podobný pošetilý pokus o osvobození elfího krále. A co hůř, možná Eventýn už ve stanu dávno není a právě teď se nachází někde úplně jinde...

Flick se snažil na všechny pochybnosti zapomenout a hluboce dýchal. Pomalu sbíral svou mizející odvahu a prohlížel si veliký stan, který se mu v husté černé tmě jevil jako šedivý stín a který teď stál přímo před ním. Dokonce neviděl ani obrovské postavy trollích strážců. Jednou rukou sáhl do své promočené košile a vytáhl dlouhý lovecký nůž, svou jedinou zbraň. V duchu si vybavil místo, kde asi Eventýn je, přesně tak, jako když jej viděl svázaného včera v noci. Pomalu se začal plížit dál.

Flick se přikrčil u okraje obrovského stanu, jenž byl zvenku také úplně promáčený. Do tváře mu nemilosrdně pronikal chlad, zatímco naslouchal, jestli neuslyší nějaké lidské zvuky zevnitř stanu. Musel se na dlouhých patnáct minut zastavit, nehybně se skrčit v mlze a poslouchat oddychování mužů linoucí se zevnitř. Okamžitě zavrhl nápad, že tam pronikne přímo vstupním vchodem, neboť si uvědomil, že by se musel prodírat tmou mezi spícími trolly, aby se dostal až na druhou stranu k Eventýnovi. Místo toho se vydal k části stanu, kde podle jeho odhadu visel těžký závěs oddělující část, kde byl k vysoké židli připoután elfí král. Pomalu a ztuha zabodl špičku svého nože do mokrého plátna a rozřízl jej směrem dolů. Snažil se nenadělat příliš hluku, takže nerozřízl plátno jedním prudkým trhnutím, ale několika opatrnými tahy.

Nikdy si přesně nedokázal vybavit, jak dlouho mu vlastně trvalo udělat metrovou průrvu. Jediné, na co si později vzpomínal, bylo nekonečné praskání rozrývající strnulé noční ticho a jeho vlastní strach, že i sebemenší zvuk všechny probudí. Minuty ubíhaly a Flick se

začal cítit, jako by byl v celém ohromném táboře opuštěný a úplně sám, zahalený jen v mlze a dešti. Nikdo k němu nepřišel ani neviděl nikoho, kdo by procházel kolem, a odnikud se neozývaly ani nejmenší zvuky lidských hlasů, které by zachytily jeho našpicované uši. Připadal si po těch několik krátkých minut zoufale sám, úplně opuštěný na celém světě...

Konečně se před ním objevila dlouhá svislá průrva, jež rozpůlila plátno stanu a s váhavým očekáváním jej zvala dál. Opatrně hned za vchodem hmatal kolem sebe, protože tam byla ještě větší tma než venku. Nenahmatal nic než suchou a ledovou podlahu stanu, která byla stejně ledová jako holá země a studila ho do kolen a do nohou. Vsunul hlavu opatrně dovnitř a s obavami se rozhlížel hlubokou černou tmou zaplňující vnitřek stanu, odkud se ozývalo chrápání. Chvilku počkal, až se jeho oči přizpůsobí této nové tmě, a zoufale se snažil zadržovat dech, aby ho nebylo vůbec slyšet. Připadalo mu, že je naprosto bezbranný proti každému, kdo by venku právě procházel.

Chtěl dopřát svým očím dost času, aby si přivykly na tmu, protože nemohl riskovat odhalení v důsledku toho, že by něco přehlédl. Ale minuty nemilosrdně ubíhaly, a tak musel jít dál a pomaličku začít jednat. Protáhl své zavalité tělo dírou v plátně, až se celý ocitl v tmavém stanu. Když zjistil, že chrápání a oddechování pokračuje nerušeně dál, ulehčeně si oddechl. Jen občas strnul, když bylo slyšet, jak sebou někdo z vojáků vrtí, obrací se a mění ve, spánku svou polohu. Naštěstí se však nikdo z nich neprobudil. Flick zůstal přikrčený několik nekonečně dlouhých minut. Jeho oči se snažily rozpoznat spící těla vojáků, hledal místa, kde stojí stoly a kde jsou odložené věci a zbraně. Všechno bylo zahaleno do černočerné tmy.

Připadalo mu, jako by tam strávil celou věčnost. Všichni vojáci spali přímo uprostřed stanu, zavrtáni do teplých dek, a on ke svému úžasu zjistil, že jedno nehybné tělo dřímá jen několik centimetrů od něj. Kdyby se pokusil jít dál dřív, než si jeho oči zvykly na novou tmu, určitě by do spáče ihned narazil a nepochybně by jej probudil. Jako na povel se mu vrátil starý pocit neovladatelného strachu a po několik dlouhých vteřin musel bojovat s neustále se zvětšující panikou, která jej přerůstala a přikazovala mu, aby se co nejrychleji otočil a utíkal pryč. Cítil, jak mu po celém těle stéká pot po horké kůži v pravidelných pramíncích, protože jak se snažil omezit dýchání, pořádně se přehřál. Zoufale se bál, co nastane za chvíli, a jeho mysl byla na pokraji zhroucení. Proto si možná později nikdy nedokázal vybavit žádný z oněch nepříjemných pocitů. Milosrdně zmizely z jeho paměti a to, co tam zbylo, byl jen obraz spících Maturenů a předmětu jeho pátrání — krále Eventýna. Flick ho spatřil okamžitě, jakmile se rozhlédl. Už dávno neseděl na vysoké dřevěné židli na okraji těžkého závěsu, ale ležel na podlaze stanu, jen několik kroků od vyděšeného venkovana. Král byl vzhůru, oči měl dokořán otevřené a zkoumavě si vetřelce prohlížel. Flick odhadl místo, kterým se dostal do stanu, velmi dobře a pohyboval se tmou obratně jako kočka. Svým loveckým nožem bleskově přeřízl provazy, jež měl zajatec utažené kolem rukou a nohou.

V jediném okamžiku byl elf na svobodě a dvě stínem zahalené postavy se rychle pohybovaly k otvoru v plátěné stěně stanu. Eventýn se ještě na chvíli zastavil, aby si něco vzal od jednoho spícího trolla. Flick se neohlédl, aby zjistil, co si bere, ale pospíchal co nejrychleji, aby se ztratil v tmavě mlze před sebou. Opatrně prostrčil hlavu otvorem a starostlivě se rozhlédl, jestli někde v okolí nezaznamená nějaký pohyb. Ale jediné, co slyšel a viděl, byl bubnující déšť, který rušil naprosté ticho noci. O několik vteřin později se otvor stanu znovu rozevřel a v něm se objevila postava elfího krále, který jím prolezl a ocitl se po boku svého zachránce. To, kvůli čemu se zdržel, bylo nepromokavé pončo, jež se dalo nosit v každém počasí, a plochý ostrý meč. Král se zahalil do pláště a krátce se zasmál na vyděšeného, ale spokojeného Flicka, Potom mu vřele, s nevyslovitelnou vděčností potřásl rukou. Venkovan se na něj na oplátku také zazubil a spokojeně přikývl.

Konečně byl Eventýn Elessedil zachráněný ze spárů spících nepřátel. Byl to snad nejpříjemnější okamžik v životě Flicka Ohmsforda. Náhle si uvědomil, že to nejhorší už je za nimi, a jakmile se on a osvobozený král dostanou z maturenského stanu, proklouznout

spícím táborem bude maličkost. Ani nepomyslel na to, aby se ohlédl zpět, jestli se trollové ve stanu neprobudili. Právě teď byl nejvhodnější okamžik, aby bez ohlížení a utíkali rychle pryč z nepřátelského ležení. Avšak zatímco se oba muži zastavili ve stínu, nejpříhodnější okamžik minul a oni byli ztraceni.

Ani nevěděli, odkud se před nimi vynořila ze tmy trojice plně ozbrojených stráží, které okamžitě zaregistrovaly dvě podezřelé postavy plížící se po straně velitelského stanu. V jediném okamžiku všichni ztuhli. Náhle Eventýn opatrně vstal a napřímil se, aby svým tělem zakryl díru za sebou. Pohotový elfí král zamával na trojici, která stála jen několik kroků od nich, a promluvil na ně plynule jejich mateřštinou. Stráže se poté, co zaslechly svůj jazyk, uklidnily a okamžitě sklonily svá kopí. Eventýn ustoupil stranou, aby jim ukázal šklebící se díru v plátně stanu, a kývl na Flicka, zatímco se k nim nic netušící trollové přibližovali. Venkovan také ustoupil na stranu a pod košilí pevně sevřel svůj lovecký nůž. Když k nim trollové došli a zamyšleně zírali na protržené plátno, elfí král okamžitě zaútočil svým velkým plochým mečem.

Dva z nich umlkli ještě dřív, než se vzmohli k jakékoliv obraně, a padli s podřezanými hrdly k zemi. Poslední ze strážců ale neváhal a divoce se vrhl na Eventýna, kterého prudce zranil na rameni, a hlasitě zařval o pomoc. Ale stejně jako jeho kumpáni i on se za krátký okamžik válel v krvi na zablácené zemi. Na okamžik nastalo hrobové ticho. Flick stál úplně bílý hrůzou a vyděšeně pozoroval mrtvá těla trollů, zatímco elfí král se snažil zastavit krvácení z ramene. Náhle uslyšeli zvuk hlasů, které se ozvaly odněkud zblízka.

„Kudy?" Zašeptal překotně Eventýn a sevřel zkrvavený meč pevněji v ruce.

V naprostém tichu přispěchal venkovan k elfovi a jako omámený ukázal za něj do hluboké tmy. Hlasy začínaly sílit a přicházely z různých stran. Mezitím bez jediného slova utíkali oba uprchlíci spícím táborem nepřátel, zahaleni do mlhy, která se válela všude mezi stany a spícími těly. Dvojice klouzala po mokré travnaté pláni, oči zaslepené tmou a valící se mlhou a probojovávala se co nejdál od spících trollů a skřetů. Najednou okolní hlasy úplně umlkly a ztratily se někde daleko za nimi, ale místo nich se za chvíli ozvaly vyděšené výkřiky: to zřejmě ostatní našli zabité stráže. Dvojice klouzala po rozblácené pláni za divokých zvuků polnic a hlaholení trollích rohů, které protínaly noční ticho. Muži ležící ze všech stran kolem nich se díky hlaholu poplašné výzvy k boji okamžitě probouzeli.

Flick utíkal v čele a jako šílený se snažil soustředit a vzpomenout si, kudy se jde na okraj tábora. Vyděšený, jako kdyby přišel o rozum, běžel bez ohlížení vpřed veden jedinou myšlenkou: aby se včas dostali do bezpečí a do ticha tmy za nenáviděným táborem. Eventýn utíkal hned za ním a snažil se s ním udržet tempo. Jeho rameno, zraněné hlubokou sečnou ranou, silně krvácelo. Náhle si uvědomil, že jeho mladý zachránce propadl panice a zmatku a neví, kudy se vydat dál. Tiše na něj zavolal a varoval jej, aby byl obezřetnější.

Ale už bylo pozdě. Jeho slova probudila skupinku spících Seveřanů, kolem nichž právě probíhali, a ti ihned, jak zaslechli poplašné troubení, vyskočili na nohy a vrhli se na ně, takže za okamžik všichni vytvořili zmatené klubko rukou a nohou. Tentokrát se nedalo vyhnout střetnutí a souboji. Flick ucítil, jak mu někdo roztrhl plášť, který jej tak účinně zahaloval, zatímco kolem sebe kopal a odstrkoval neviditelné ruce a nohy. Potom v šíleném strachu vytasil svůj lovecký nůž a nelítostně kolem sebe bodal a útočil na každého, kdo se mu připletl do cesty. Bylo slyšet bolestné vytí a nadávky z úst útočníků. Náhle jako zázrakem všechny ruce a nohy, které se na něj před tím vrhaly, zmizely a on byl zase volný. V jediném okamžiku vyskočil na nohy, aby se vzpamatoval a znovu zaútočil. Vtom uslyšel zasvištění meče vznášejícího se těsně u jeho hlavy a jako posedlý se snažil útok odrazit. Za několik minut vládl kolem takový chaos, že se venkovan jen válel po zemi a prorážel si cestu mezi útočícíma rukama a těžkými těly, bezpečně zahalený v mlze a mrholení a za divokého křiku zápasících mužů. Zatímco si razil cestu vpřed, utržil rány a modřiny po celém těle, protože po cestě jej vždycky někdo srazil k zemí, ale on se

zase vzchopil a za pár vteřin už byl na nohou, jako by byl nezničitelný. Neviděl ani neslyšel, jen kolem sebe neúnavně mlátil a ze všech sil volal Eventýna.

V tom zmatku si totiž nevšiml, že narazil zrovna na skupinku vojáků, kteří nebyli ozbrojeni a které překvapil, když se kolem sebe začal ohánět loveckou dýkou. Ti se jej několik minut snažili uzemnit a odzbrojit, ale strachy zaslepený venkovan byl tak houževnatý, že na něj nestačili. Jakmile Eventýn zjistil, co se děje, pospíchal mu na pomoc. Probojovával si cestu obrovskými těly útočníků, aby se dostal až k mladíkovi, ale nakonec všichni vyděšení a bezbranní skřetové prchli do bezpečí tmy. Přiblížil se k poslednímu odolávajícímu nepříteli, kterým byl docela velký a silný skřet, jenž se na zápasícího Flicka celou svou vahou valil. Ani ten však neměl proti mrštnému králi šanci. Elf popadl svého zachránce za kapuci pláště a pomohl mu na nohy. Venkovan kolem sebe tloukl a bil se dál. Ale když si konečně uvědomil, kým vlastně bojuje, rychle se uklidnil, třebaže mu stále ještě divoce bilo srdce. Ze všech stran se ozývalo troubení severozemských polnic vyzývajících k boji ohlušujícími vysokými tóny, ve kterých zanikaly i nářky probouzející se armády a které oznamovaly začátek boje. Flick se snažil poslouchat, co mu král říká, ale hlava mu stále ještě příšerně třeštila od zranění, která utržil, takže se na nic nedokázal soustředit.

„... musíme najít nejrychlejší cestu ven. Neutíkej — jen uvolněně jdi, ale ne moc rychle. Kdybys běžel, jen by to přitáhlo zbytečnou pozornost. Teď jdi!"

Eventýnova slova zanikla v temnotě a jeho silná ruka popadla Flicka za rameno a obrátila ho k sobě. Jejich oči se setkaly, ale venkovan zachytil pronikavý pohled elfího krále jen na krátký okamžik; i to však stačilo, aby se mu vpálil hluboko do vyděšeného srdce. Pomalu postupovali dál k okraji probouzejícího se tábora, bok po boku a krok za krokem, zbraně v neustálé pohotovosti. Flick se snažil rychle přemýšlet, protože měl už mnohem jasnější hlavu, a pokoušel se vybavit si okolní krajinu a zorientovat se, ve které části tábora právě jsou, a pak se vydat správným směrem. Jeho strach byl na okamžik pohřben pod ledovou duchapřítomností a pevným stiskem elfího krále, který jej teď vedl. Králova přítomnost ho povzbuzovala; ten teď kráčel po jeho boku rozhodně a s neotřesitelným sebevědomím, jaké Flick naposledy viděl snad jen u mocného Allanona.

Kolem nich proběhlo několik desítek nepřátel. Někteří prošli dokonce jen několik stop daleko, ale nikdo je nezastavil ani na ně nepromluvil. Oba muži nepozorovaně procházeli chaosem tábora, který vznikl díky neočekávanému troubení polnic do bitvy. Pokračovali neohroženě dál až k okrajovým hlídkovým liniím, které obklopovaly celé ležení. Nářky vycházející z tábora stále ještě docela neumlkly, ale čím dále šli, tím byly slabší a nevýraznější a zanikaly v burácení bouře. Déšť trochu ustal, ale všude kolem se válela hustá mlha a zahalovala celou pláň od Streleheimu až k řece Mermidonu. Flick se podíval na svého tichého společníka a s obavami zjistil, že mu rychle ubývají síly a jeho postava je křečovitě shrbená bolestí. Zraněná levá ruka mu volně visela podél těla a řinul se z ní proud krve. Bylo vidět, že se odolný elf rychle vyčerpává a že je s každým krokem slabší a slabší. Jeho tvář byla bílá jako křída, jak se usilovně snažil udržet se na nohou. Flick podvědomě zmírnil krok a počkal na svého společníka, aby jej podepřel, kdyby padal k blátivé zemi.

Za krátký okamžik se už ocitli na samém dohledu tábora. Došli tam tak rychle, že se k okrajovým strážím dokonce ani nedonesla zpráva o tom, co se dnes v noci stalo ve velitelském stanu. Stráže je nechaly volně projít, i když poplašné troubení je mělo vést k mnohem větší ostražitosti. Hlídky se naopak stahovaly blíž ke středu tábora, zbraně připravené k obraně či k útoku. Bylo ironií, že si mysleli, že jim nebezpečí hrozí odněkud zvenčí: vyděšeně zírali do tmy za hranicemi tábora a nechali Eventýna i Flicka bez problémů projít. Elfí král ani na okamžik nezaváhal a i přes své zranění se pohyboval pevným a nenápadným krokem, když kráčel kolem stráží a důvěřoval tmě a mlze, že jej ochrání před zvědavými pohledy a zmatou hlídky a zabrání svému odhalení.

Měli jen velmi málo času. Bylo otázkou minut, kdy se ke strážím dostane zpráva o tom,

co se stalo, a celá armáda bude na nohou připravena k bitvě. Jakmile nepřátelé zjistí, že jim zajatec uprchl, okamžitě je začnou pronásledovat. Budou v bezpečí, teprve až dorazí na jih k hranicím Kernu, nebo se vrátí zpět k Dračím štítům a k lesům, které je obklopovaly na východě. Ve všech případech jim taková cesta bude trvat několik hodin, a mladému králi už pomalu docházely síly. Bohužel se nemohli zastavit, protože by tím riskovali, že je nepřátelé dohoní a odhalí a už se jim nepodaří dojít nepozorovaně na pustou pláň.

Neohroženě prošli mezi dvojicí strážných vojáků. Nedívali se nalevo ani napravo, jen odhodlaně kráčeli dál do temnoty, zahalující travnatou holou pláň před nimi.

Podařilo se jim bezpečně projít po okraji celého tábora mezi všemi liniemi hlídek, aniž by k sobě přilákali něčí nechtěnou pozornost. Náhle si jich však několik strážných trollů všimlo a zavolalo na ně. Eventýn se pomalu otočil, zvedl svou zdravou ruku nad hlavu, zamával na ně a něco jim jejich nesrozumitelným jazykem řekl, zatímco rychlými kroky postupoval vpřed do tmy. Flick sice také obezřetně pokračoval dál, ale ohlížel se, protože stráže se na ně stále ještě nerozhodně dívaly. Náhle jeden z nich ostře vykřikl, blížil se přímo k nim a divoce na ně mával rukama. Eventýn na Flicka zakřičel, ať utíká, a honička začala. Zatímco dvojice mužů prchala do bezpečí, asi dvacet strážných se vydalo po jejich stopách za zdivočelého řevu s výhružně tasenými oštěpy.

Už od samého začátku to byl nerovný zápas. Eventýn i Flick byli mnohem menší, ale za normálních okolností by se jim mohlo podařit svým pronásledovatelům utéct. Jenomže elf byl ošklivě zraněn na rameni a oslabený velkou ztrátou krve a malý venkovan se nalézal na pokraji duševního zhroucení v důsledku událostí, které se udály za poslední dva dny. Jejich pronásledovatelé byli silnější a odpočatí, sytí a svěží. Flick věděl, že jejich jedinou nadějí zůstává najít útočiště v mlze a ve tmě a doufat, že si jich nepřátelé nevšimnou. Oba uprchlíci běželi jako o život, ztěžka oddychovali a snažili se dělat co největší kroky, čímž svá vyčerpaná těla přiváděli až na hranici svých možností. Připadalo jim, že celé okolí se změnilo v černou rozpitou kaňku tvořenou valící se mlhou a blátem, po kterém jim klouzaly nohy, když uháněli po rozmočené travnaté pláni. Utíkali tak dlouho, dokud jim síly stačily a dokud už nemohli dál. Bohužel nikde v dohledu nebyly hory ani lesy nebo nějaké další místo, kam by se mohli ukrýt.

Náhle se ve tmě před nimi zablesklo letící kopí a přibodlo Eventýna za plášť k blátivé zemi. Museli jsme narazit na další linii hlídek obklopujících tábor, pomyslel si Flick zděšeně, úplně jsem na ně zapomněl! Ze tmy vystřelila tmavá postava a okamžitě se vrhla na ležícího elfa. Ten se z posledních sil překulil na stranu, aby se vyhnul prudké ráně meče, který se zabodl do země jen několik centimetrů od jeho hlavy. V jediném okamžiku vytasil svou zbraň a tělo překvapeného útočníka se nabodlo na králův meč.

Flick zůstal stát jako přikovaný na místě a rozhlížel se, jestli neuvidí nějaké další útočníky. Ale jediný muž, kterého viděl, byl mrtvý voják válející se v krvi na zemi. Rychle pospíchal ke svému společníkovi, vytáhl ze země zabodnuté kopí, které elfovi bránilo v chůzi, a pomohl mu skoro s nadlidským úsilím na nohy. Eventýn ušel jen několik kroků a znovu se vyčerpaně sesunul k zemi. Venkovan k němu s obavami poklekl a pokusil se jej probrat k vědomí.

„Ne — ne, jsem vyřízený," odpověděl nakonec roztřeseným hlasem plným bolesti král. „Už nemohu dál..."

Odněkud z dálky za sebou zaslechli divoké ryčení Severozemců, kteří se k nim rychle blížili. Jejich pronásledovatelé už jsou tady! Flick znovu zkusil pomoci elfovi na nohy, ale po několika marných pokusech zůstal bezmocně hledět na ležícího krále a svou dýku měl připravenou k obraně. To byl konec. V naprostém zoufalství jen bezmocně zavolal naprázdno do tmy.

„Allanone! Allanone!"

Jeho volání rychle zaniklo ve tmě noci a znovu začalo pršet. Déšť padal v pomalém bubnování na nasáklou půdu, na níž se vytvořily hluboké kaluže a rybníčky. Flick nevěděl, kolik je přesně hodin, ale bylo jasné, že během jedné či dvou hodin bude svítat. Venkovan

se sklonil nad bezvědomým elfím králem a bezmocně naslouchal zvukům kroků blížících se mužů. Podle síly jejich hlasu odhadoval, že se k nim stále přibližují, ale nevěděl, jestli jdou přímo k nim, nebo je jen těsně minou. Situaci ještě zhoršoval fakt, že sice pro Eventýna riskoval vše, ale ani přesto se mu nepodařilo zjistit, co se stalo s jeho ztraceným bratrem. Několik výkřiků zleva jej přimělo, aby se ohlédl a konečně rozeznal pár temných postav, jež se z čista jasna vynořily z mlhy. Tak už je našli. Unaveně vstal, aby jim vyšel vstříc.

Náhle v jediném okamžiku protnul mlhu mezi nimi a pronásledovateli oslňující plamen, který vyšlehl odněkud z hloubi rozblácené země. Obrovská nárazová vlna srazila Flicka k zemi, kde zůstal omámený a oslepený ležet. Všude kolem něj padaly spršky jisker a tráva, přestože byla mokrá, začala pomalu hořet. Mohutné opakované burácení otřásalo půdou jako při zemětřesení. V okamžiku se ze severozemských vojáků staly jen stíny, které zmizely v oslňujícím světle, až po nich nezbylo vůbec nic. Obrovské sloupy praskajícího ohně šlehaly vzhůru k nebi tmavou nocí jako obrovské kužely, jež se rozhodly překonat tmu a dosáhnout až k obloze. Překvapený náhlým výbuchem a plameny si Flick pomyslel, že právě nastal konec světa. Po několik dlouhých minut se všude kolem tyčily stěny oslňujícího obrovského ohně: svými mocnými jazyky šlehal téměř k obloze. Oheň roztínal zemi na velké spálené kusy a zahříval ledovou noc, dokud všude kolem nebylo takové horko, že Flicka začala pálit kůže. Nakonec vyšlehl obrovskou silou poslední zářící jazyk plamene, v zoufalém pokusu osvítil celou krajinu a stejně rychle jako se objevil, tak i zmizel. Po celém děsivém divadle zůstala jen trocha dýmu a páry, která se rychle promíchala s okolní mlhou a deštěm. Všechno, co tu zbylo, byl jen horký vzduch, který se postupem času ochlazoval.

Flick opatrně poklekl na jedno koleno a rozhlédl se do prázdné noci kolem. Potom se prudce otočil, protože uslyšel praskání, jako by se k němu někdo zezadu blížil. Z okolní husté mlhy se vynořila temná postava zahalená v dlouhém vlajícím plášti. Muž k němu rázně postupoval stále blíž, jako nějaký anděl smrti, který se přišel pomstít. Flick zíral na ohromnou blížící se postavu s neskrývanou hrůzou, ale jakmile se k němu muž přiblížil, ulehčeně si oddychl, protože v něm poznal starého známého. Konečně se poutník objevil. Ten děsivý muž byl Allanon.

Kapitola 28

Na bezmračném, hlubokém a bleděmodrém nebi se rozprostřelo ráno právě v okamžiku, kdy poslední skupina uprchlíků z ostrovního města Kernu prošla branami vnější zdi a vstoupila do opevněného Tyrsisu. Pryč byla mlha, neproniknutelná pára a tmavý příkrov bouřkových mraků, které zastiňovaly celou truborožskou zemi po několik posledních dnů. Okolní travnaté pláně zůstávaly dál rozblácené a mokré, pokryté množstvím lesklých kaluží, které půda ještě nedokázala vsáknout. Ale konečně neutuchající deště odtáhly a místo nich bylo nebe blankytně modré a zalité jasnou sluneční září přinášející novou radost do začínajícího rána. Během několika posledních hodin se trousili do města lidé z Kernu a procházeli městskými branami v malých skupinkách. Všichni byli vyděšení a unavení a báli se, co se bude dít dál a co za utrpení a zkoušky je ještě čeká. Jejich domovy byly úplně zničeny, i když většina z nich neměla tušení, že hned po nečekaném útoku na nepřátelský tábor rozzuření Severozemci zapálili město, jež nakonec do základu lehlo popelem.

Celá evakuace města se povedla snad jen díky zázraku, a i když jejich domovy byly nezvratně ztraceny a proměněny v prach, oni byli živí a v tomto okamžiku aspoň na chvíli v bezpečí. Severští vojáci úplně přehlédli, že za jejich zády se odehrává riskantní masová evakuace, protože jejich pozornost plně zaměstnávali odvážní vojáci z Pohraničního legionu, kteří zaútočili na centrální, a dokonce i na okrajové části tábora. Nepřátelé byli natolik zmateni, že přepadení považovali za útok mohutné jihozemské armády. Ve chvíli, kdy jim konečně došlo, že jde jen o krycí manévr, celý ostrov už byl dávno vylidněný a jeho obyvatelé bezpečně pluli na vorech dolů po Mermidonu z dosahu rozlícených nepřátel.

Menion Leah byl jedním z posledních, kdo vstoupili do opevněného města Tyrsisu. Byl unavený a po urputném boji i zraněný. Rány na jeho nohou se během desetimílového pochodu od Mermidonu až k Tyrsisu znovu zanítily, ale on odmítal, aby jej nesli. Z posledních sil přešel přes široký padací most až k branám města, z jedné strany podpíraný věrnou Shirl, která jej nechtěla opustit a strávila po jeho boku celou strašlivou noc; z druhé strany jej podpíral bojem vyčerpaný Janus Senpre.

Mladý velitel legionu tedy nakonec také přežil urputnou bitvu, která se odehrála v noci v nepřátelském táboře, a stejně jako Menionovi a Shirl se mu podařilo uniknout z obsazeného ostrova na malém voru. Události a útrapy, jež společně prožili, je v mnohém sblížily a celou cestu po řece na jih si přátelsky rozprávěli o důvodech, které asi krále přiměly rozpustit Pohraniční legion. Byli si jisti, že město Tyrsis odolá útokům obrovského severního vojska jen tehdy, bude-li legion znovu obnoven. Ale co víc, jedině ztracený Balinor měl patřičné znalosti a vědomosti, aby dokázal úspěšně vést celou jednotku do boje a zvítězit. Musí prince co nejdříve najít a svěřit mu velení i přes případné protesty jeho bratra. Ale především bylo nutné znovu shromáždit tuto legendární bojovou jednotku, která byla tak nerozvážně a hloupě rozpuštěna.

Ani horal ani velitel legionu si neuvědomovali, jak obtížné bude Balinora najít, i když měli oprávněné podezření, že je v paláci, kde jej jeho bratr uvěznil. Byli rozhodnuti, že Tyrsis se nevzdá tak lehce jako Kern. Tentokrát budou urputně bojovat o každou část města.

Skupina černě oděných palácových stráží je vyhledala hned za branou města a vyřizovala jim vřelé pozdravy od krále, který je netrpělivě očekává. Když Janus Senpre poznamenal, že slyšel, že král je smrtelně nemocný a připoutaný na lůžko, kapitán skupiny stráží mu rychle odpověděl, že nikoli starý král, ale jeho syn a následník Palance je všechny zve do paláce svého otce. Nič nemohlo Meniona potěšit víc, protože se chtěl stůj

co stůj do zámku dostat a pořádně se tam porozhlédnout. Ihned zapomněl na vyčerpání a bolest a rozhodl se, že do paláce půjde jen se svými přáteli, kteří jej celou cestu podpírali. Kapitán zavelel strážím u vnitřní zdi a ty okamžitě přiběhly, aby privilegovanou skupinu doprovodili do paláce. Menion a Shirl nasedli do kočáru, jenž je měl dovézt až ke králi, ale Janus Senpre odmítl a omluvil se, že by se rád co nejdříve spojil se svými vojáky, kteří ještě obývali prázdné legionářské domky. S vřelou upřímností jim však slíbil, že se k nim později připojí a v paláci je vyhledá.

Zatímco se od vnitřní zdi odlepil kočár se vzácnými hosty, velitel Senpre zasalutoval a s vážnou tváří zamával Menionovi a Shirl na rozloučenou. Potom se připojil k unavenému Fandrezovi a několika dalším důstojníkům a zamířil přímo k domkům patřícím legionu. Mezitím se uvnitř kočáru Menion v duchu pro sebe usmál a vzal Shirl za ruku.

Kočár pomalu projel všemi branami vnitřní zdi a zamířil si to na zaplněnou Tyrsiskou třídu. Lidé z opevněného města vstali už velmi brzy ráno a starostlivě vítali nešťastné uprchlíky z jejich sesterského města a horlivě nabízeli jídlo a ubytování jak svým přátelům, tak i úplně cizím lidem. Každý chtěl vědět co nejvíc o očekávané invazi a obrovském vojsku, které se blížilo k jejich domovům. Davy vyděšených a ustaraných lidí se shromažďovaly na rušných ulicích a s obavami spolu hovořili. Když kolem projížděl eskortovaný kočár, prohlíželi si palácové stráže a snažili se zahlédnout, kdo vlastně v kočáře sedí. Několik lidí udiveně gestikulovalo a mávalo za kočárem, když uvnitř rozeznali štíhlou Shirl s temně rudými vlasy, zastiňujícími její unavenou a pobledlou tvář. Přestože byl kočár dost velký. Menion seděl těsně vedle ní a náhle si uvědomil, že mu vystřeluje obrovská bolest z rozbolavělých nohou. Byl z hloubi duše rád, že nemusel jít pěšky až do paláce.

Při jízdě se horal díval z okna a připadalo mu, jako by město za oknem celé někam pospíchalo. V krátkých záblescích se za okénkem objevovaly budovy, kolem kterých projížděli, davy lidí, muži, ženy i děti různého stáří a v různém oblečení, všichni pospíchající pryč. Zhluboka se nadechl a uvelebil se na polštářích v kočáře, zatímco pevně držel Shirlinu ruku. Pomalu se mu začaly klížit oči, jak se propadal do šedi svých myšlenek. Mihotavé obrazy a tlumené zvuky jej uchlácholily, byly stále vzdálenější a zastřenější, až začal nakonec pozvolna dřímat.

Připadalo mu, že jen na okamžik zavřel oči, když náhle ucítil, jak jej něčí něžná ruka drží za rameno a třese s ním. Urychleně se probudil. Jeho oči se otevřely a zahleděly se na vzdálený palác, zatímco projížděli po vysokém a širokém padacím mostu. Mladý muž se zvědavě vyklonil z okýnka a podíval se dolů na sluncem zalité parky a zahrady. Uklidňující zelené parky s nízkou mechovou trávou a s ušlechtilými stromy byly vyzdobeny desítkami záhonů s pestrobarevnými květinami a bylo vidět, že se o ně pečlivě starají. Všude vládl klid a mír, zalitý teplými slunečními paprsky, jako by tato tichá a krásná část tepajícího města ani nepatřila k lidem, kteří ji stvořili.

Na konci mostu stály palácové brány, které se otevřely okamžitě, jakmile k nim dojeli. Menion jen udiveně zíral kolem sebe, protože celá vstupní cesta byla po obou stranách lemovaná vyšňořenými vojáky elitní palácové jednotky. Všichni stáli v pozoru, oděni do svých černých uniforem se znakem sokola, a salutovali. Z cimbuří se ozvaly fanfáry, které všem oznamovaly, že přijel kočár se vzácnou návštěvou. Horal na všechno jen nechápavě zíral. Dostalo se jim totiž přivítání, jaké bylo podle tradic rezervováno jen největším vůdcům všech čtyř zemí a nejvýznamnějším hostům. Tento honosný ceremoniál se udržoval pouze v několika nejmocnějších monarchiích celé Jižní země. Bohatost a okázalost celé té vojenské přehlídky jasně poukazovala na to, že Palance Buckhannah se rozhodl zcela ignorovat hrozné podmínky, za kterých do města přijeli, ale také tradice udržované po staletí.

„Musel zešílet — úplně mu prasklo v hlavě!" zaburácel rozčilený Menion. „Kdo si myslí, že vlastně je? Nám se právě podařilo uniknout nepřátelské armádě z obsazeného města, a on nám tady předvádí své jednotky jako na přehlídce!"

„Menione, buď opatrný ve všem, co mu řekneš. Musíme být obezřetní, aby se nám podařilo zjistit něco o Balinorovi," vzala jej lehce za rameno Shirl a ha okamžik se mu podívala zpříma do očí. Potom se usmála a krátce jej varovala: „Vzpomeň si na to, že i když je pomatený, stále mě miluje. Kdysi to přece býval dobrý a zdravý muž a přes všechno, co se s ním stalo, je to stále ještě Balinorův bratr."

Netrpělivý a impulzivní Menion si uvědomil, že dívka má pravdu. Nemělo cenu dávat princi najevo, jak ho toto hloupé přivítání rozčililo, a raději si vzal k srdci radu, aby se řídil Palancovými vrtochy, dokud se jim nepodaří najít Balinora. Proto se uklidnil a znovu se pohodlně uvelebil v měkkých polštářích. Mezitím minuli palácové brány a pomalu projeli uličkou seřazených salutujících vojáků, kteří tvořili výkvět královských osobních stráží. Ze všech stran se ozývaly fanfáry a před kočár, který se zastavil na nádvoří, napochodovala v přesném útvaru jednotka kavalérie. Jakmile se kočár zastavil, jeho dveře se prudce rozletěly a v nich se objevil nový vládce truborožského království. Na jeho široké tváři byl upřímný, tiky zmítaný úsměv.

„Shirl — Shirl, myslel jsem, že už tě nikdy nespatřím!" Naklonil se do kočáru Palance Buckhannah. Pomohl útlé dívce vstát a přitom se na ni až nevhodně tlačil a s neskrývanou, pošetilou, radostí jásal: „Já... už jsem si opravdu začínal myslet, že jsem tě navždy ztratil!"

Menion jen tiše zuřil a vydrápal se z kočáru hned za nimi. Mírně se na Palance usmál a hlasitě jej pozdravil.

„Vítám tě v mém království, princi z Leahu," pozdravil vysoký mladík bolestí shrbeného Meniona a vřele mu potřásl pravicí. „Prokázal jsi mi velice... velice neocenitelnou službu. Cokoliv ti mohu dát, je tvé — cokoliv si řekneš! Budeme výteční přátelé, ty a já! Nejlepší přátelé! Už je to hrozně dlouho, co jsem..."

Znenadání se odmlčel a upřeně se na horala podíval, ztracený ve svých myšlenkách. Mluvil afektovaně a nervózně, skoro jako by si ani nebyl jistý tím, co vlastně říká. Jestli není absolutně šílený, pomyslel si rychle Menion, musí být velice těžce nemocný.

„Je to pro mě čest, že mohu zůstat v Tyrsisu," odpověděl horal, „i když bych raději přijel za jiných, mnohem příjemnějších okolností."

„Tím narážíš na mého bratra, viď?" vystřelil princ otázku, jako by se náhle probral ze sna, a přitom se prudce začervenal. Menion jej chvíli překvapeně a s údivem pozoroval.

„Palanci, ale on myslí invazi severozemské armády, která podpálila Kern," přerušila jej rychle Shirl.

„Ano... přece Kern..." Princ, ponořený hluboko do sebe a do svých myšlenek, se nepřítomně rozhlédl, jako by něco hledal. Menion se na něj soucitně podíval a náhle mu došlo, že nikde kolem nevidí tajemného mystika Stenmina. Podle toho, co mu vyprávěla Shirl a Janus Senpre, prý princ nikdy nikam nechodí bez svého rádce. Rychle se podíval na Shirl, která si toho také všimla.

„Děje se něco, můj pane?" zeptal se Menion formálně a snažil se aspoň na okamžik zachytit pozornost toho druhého. Rychle se na něj usmál, jako by jej chtěl ujistit, že patří mezi jeho přátele a že mu chce ochotně pomoci. Výsledek tohoto napůl nepravdivého pokusu byl neuvěřitelný.

„Ty mi můžeš pomoci... a také tomuto království, Menione Leahu," odpověděl náhle a nečekaně princ. „Můj bratr chce být králem a připravit mě o mé místo na trůnu. Chtěl mě zabít. Můj rádce Stenmin mě před ním zachránil, ale jsou tu i jiní nepřátelé... všude kolem nás! Ty a já musíme být přátelé a musíme společně čelit těm, kteří mi chtějí ukrást můj trůn a kteří chtěli ublížit léto překrásné mladé ženě, již jsi mi přivedl zpět. Já... nemohu už dál mluvit se Stenminem... už s ním nemohu jednat jako s přítelem. Ale s tebou, s tebou mohu!"

Podíval se na Meniona horlivým pohledem škemrajícího malého dítěte a zoufale očekával jeho odpověď. Horala přepadl pocit lítosti nad tímto ubohým synem Ruhla Buckhannaha a z hloubi duše si přál, aby pro něj opravdu mohl něco udělat nebo mu

pomoci. Smutně se usmál a souhlasně přikývl.

„Věděl jsem, že se postavíš na mou stranu!" vykřikl ten druhý rozrušeně a téměř hystericky se zasmál. „Vždyť jsme oba královské krve, a to nás úzce spojuje. Ty a já budeme nejlepší přátelé, Menione. Ale teď si jdi lehnout."

Zdálo se, jako by si náhle uvědomil, že palácové jednotky stále ještě stojí vzorně a seřazené při slavnostní přehlídce a čekají, až jim dá rozkaz k odchodu. Prudkým máchnutím ruky uvedl nový vládce Truborohu své dva hosty do buckhannahského domu a potom kývl na velitele stráží, aby vydal vojákům rozkaz k rozchodu a nařídil jim, aby se vrátili zpět ke svým povinnostem. Trojice prošla starobylou vstupní bránou dovnitř paláce, kde stálo nastoupeno několik desítek služebníků, aby uvedli hosty do jejich komnat. Vyšinutý hostitel se znovu otočil ke svým hostům, krátce se odmlčel a významně jim zašeptal: „Můj bratr je zamčený dole v tajných kobkách pod palácem, nemusíte se bát." znovu však vrhl významné gesto směrem k sluhům čekajícím oddaně za jeho zády a ztišil hlas na nepatrný šepot. „Víte, má přátele všude kolem!"

Menion i Shirl důrazně, až přehnaně přikývli, protože právě to se od nich očekávalo.

„A nemůže tvůj bratr uprchnout z těch kobek?" znovu se vrátil k tématu Balinora Menion, protože se chtěl o celé záležitosti dozvědět něco víc.

„O to se už pokusil včera v noci... s pomocí svých přátel," usmál se Palance, „ale chytili jsme je a teď už jsou na věky zavřeni dole v kobkách. Právě teď je u nich Stenmin... musíš se s ním co nejdříve seznámit..."

Nedokončil větu a odmlčel se. Potom se narovnal a pokynul sluhům, kteří okamžitě přispěchali a shromáždili se kolem něj. Tichým hlasem jim poručil, aby odvedli jeho přátele do komnat vyhrazených pro hosty, kde se mohou vykoupat a převléci do čistého oděvu a potom se k němu připojit na snídani. Byla přece jenom teprve hodina po svítání a uprchlíci z Kernu si uvědomili, že od minulé noci ještě nic nejedli. Menion také potřeboval ošetřit své rozbolavělé nohy a rány utržené v boji, a proto princ ihned zavolal palácového lékaře, který na rozkaz okamžitě vstal a přispěchal, aby nabídl své služby. Sice i on potřeboval odpočinek, ale to mohlo počkat. Hosté se za doprovodu služebníků pomalu vydali chodbou vedoucí k pokojům pro hosty, když tu se ozval stísněný hlas, který zavolal Shirlino jméno. Hlas vyšel z hrdla nového panovníka Truborohu, jenž se za nimi rozběhl a váhavými kroky pospíchal k udivené dívce. Nakonec se zastavil těsně před ní a prudce ji objal. Menion předstíral, že mu princovo schizofrenní chování nevadí a že ho ani nezajímá, o čem s dívkou mluví. Ale opak byl pravdou a princ z Leahu špicoval uši jako netopýr, jen aby mu neuniklo ani slovíčko.

„Už mě nikdy nesmíš opustit, Shirl," vyrazil ze sebe samozvaný král a jeho slova zněla spíš jako rozkaz než jako pokorná žádost, i když je pronesl velice mírným tónem. „Tvůj nový domov bude v Tyrsisu. Staneš se mou ženou."

Nastal okamžik trapného ticha.

„Palanci, myslím si, že my dva..." Shirlin hlas se roztřásl a zlomil, když se snažila vyslovit svůj názor a vše uvést na pravou míru.

„Ne, nic neříkej! Teď o tom nebudeme diskutovat... teď ne," přerušil ji rychle Palance. „Později... až budeme o samotě a až si odpočineš... pak bude vhodný okamžik. Víš, že tě miluji... vždycky jsem tě nade vše miloval. A vím, že i ty mě miluješ."

Nastal další okamžik trapného ticha. Shirl, aby unikla z této nepříjemné situace, se pomalu otočila a po boku Meniona a služebnictva se vydala chodbou dál k pokojům pro hosty. Horal opatrně kráčel vedle krásné dívky, ale neodvažoval se na ni před služebnictvem a pod upřeným pohledem mladého krále ani promluvit, a tak za úplného ticha zmizeli za roh a z dohledu. Shirl šla se skloněnou hlavou, krásné rudé vlasy jí padaly do tváře a své štíhlé, do bronzova opálené ruce měla sepjaté před sebou jako v modlitbě. Nikdo z nich neřekl ani slovo, když je sluhové vedli širokou chodbou dál do jejich pokojů v západním křídle starobylého paláce. Rozloučili se krátce a beze slov. Menion zmizel ve své komnatě a nechal neodbytného lékaře, aby jej následoval a ošetřil mu bolavé rány.

Když felčar odešel, rozhlédl se po místnosti a zjistil, že na obrovské dubové posteli leží úhledně složené čisté oblečení a uprostřed stojí káď plná vody, ze které se kouřilo a která tam byla připravená pro koupel. Ustaraný Menion však obě tato lákadla ignoroval. Místo toho divoce vyběhl ze své komnaty, rozhlédl se na obě strany prázdné chodby a tiše zaklepal na Shirliny dveře. Jediným mocným stiskem vzal za kliku a dveře se rozlétly. Když vstoupil do dívčina pokoje, pečlivě za sebou zavřel. Shirl pomalu vstala z postele, vyběhla mu vstříc a pevně jej objala kolem krku a přitiskla se k němu.

Ve vzájemném objetí a naprostém tichu stáli několik dlouhých minut a vychutnávali pocit, jak jejich těly horečnatě pulzuje život, jak přebíhá z jednoho do druhého a vytváří mezi nimi nezlomitelné pouto. Menion ji pohladil po krásných rudých vlasech a lehce přitiskl její nádhernou tvář ke své hrudi. Spoléhala se na něj, pomyslel si, a tato myšlenka zasáhla jako blesk jeho unavenou mysl. Když už jí došla její vlastní síla a odvaha, spoléhala se na něj a Menion si poprvé uvědomil, jak moc ji miluje.

Bylo až podivné, že potkal lásku právě teď, když se zdálo, že jejich svět je odsouzený k zániku a ke smrti, jež na ně číhala ve všech temných a stinných koutech. Menionův bouřlivý život jej v posledních týdnech vrhal z jednoho nebezpečného dobrodružství do druhého, musel podstoupit bezpočet bitev o svůj vlastní život, které by se zdály obyčejným smrtelníkům nepochopitelné a vybájené. Jen těžko v nich nacházel logiku, stejně jako v podivné legendě o Shannarově meči a o Černém mágovi. V těchto hrozných dnech, které prožil od té doby, kdy se vydal z Posledního přístavu, připomínal jeho život spíš strašlivou bitvu, a on bojoval přímo v jejím nejhorším ohnisku. Jediným jeho opěrným bodem bylo nezlomné přátelství a láska k Sheovi i vzpomínka na přátele z nyní už rozpadlé skupiny, která cestovala na Paranor a dál a která pro něj byla jediným světlem v temnotách: důkazem, že mezi nimi vzniklo něco nezničitelného, co přetrvá, i když se svět obrátí v prach. A pak nečekaně v prudkém sledu událostí potkal Shirl Ravenlockovou, která s ním několik posledních dní sdílela nebezpečné chvíle a která pro něj představovala jistotu. Právě potřeba mít po boku někoho blízkého a vzájemná přitažlivost je připoutaly jednoho k druhému nezničitelným a věčným poutem. Menion, zmítán hlubokými myšlenkami, zavřel oči a sevřel dívku v pevném objetí.

Palance jim až nečekaně pomohl, když jim prozradil, že Balinor a ostatní jsou uvězněni v kobkách hluboko v podzemí paláce. Bylo jasné, že se už jednou pokusili o útěk, a Menion pevně věřil, že se jim nezdařil nikoli Balinorovou vinou. Tiše si se Shirl povídali a snažili se rozhodnout, co vlastně podniknou dál. Jestliže bude Palance trvat na tom, aby Shirl zůstávala v jeho bezprostřední blízkosti a on tak měl jistotu, že je v pořádku, bude její možnost cokoli podniknout dost omezená. Mnohem horší však bylo, že prince neopouštěla jeho posedlost po ženění a pevně věřil, že i ona jej upřímně miluje. Zdálo se, že Palance Buckhannah je sžírán šílenstvím a jeho příčetnost balancuje na hranici rovnováhy. Mohlo se stát, že jej šílenství pohltí úplně právě v okamžiku, kdy Balinor ještě bude ve vězení, a to by znamenalo...

Menion se v duchu snažil podobné myšlenky zapudit, protože měli jen velmi málo času a bylo zbytečné spekulovat o tom, co by se snad mohlo stát zítra. Jakmile totiž dorazí k městu severozemská armáda, nebude na tom záležet — to už bude pozdě cokoliv podnikat. Balinor musí být na svobodě co nejdříve. Menion měl sice v Janusovi Senpre obrovskou podporu, ale celý palác byl obsazen speciálními jednotkami černooděnců se znakem sokola, kteří sloužili pouze králi, a tím byl v tomto okamžiku Palance Buckhannah. Nikdo přesně nevěděl, co se stalo starému králi, protože jej nikdo za posledních několik týdnů nespatřil; bylo jasné, že je připoután na lůžko, a proto se ujal vlády jeho syn, který se však ve všem řídil podle zákeřného mystika Stenmina.

Shirl jednou poznamenala, že ještě nikdy neviděla Palance více než několik krátkých okamžiků samotného, bez jeho rádce, který vždy číhal někde nablízku. Když však přijeli z Kernu, nikde Stenmina neviděli, a to bylo dost podivné, zvláště když všichni bezpečně věděli, že mladého prince naprosto ovládá. Dokonce i Shirlin otec v komnatách kernské

radnice kdysi poznamenal, že zlostný mystik ovládá mladšího syna Ruhla Buckhannaha nějakou podivnou zlou silou. Kdyby se jen Menionovi podařilo zjistit, co to je za sílu — to by potvrdilo, že mystik je klíčem k princovu nevyrovnanému chování.

Bohužel však na to neměl čas, protože svůj úkol musel vykonat právě teď a vystačit si pouze s tím, co už věděl.

Když odešel ze Shirlina pokoje, vrátil se do své ložnice, aby si dopřál horkou lázeň, převlékl se a popřemýšlel o plánu na osvobození Balinora. Právě když se vykoupal, ozvalo se lehké zaklepání na dveře. Ještě mokrý se rychle natáhl do čistých šatů, které mu připravil jeho hostitel, a přešel přes celou místnost ke dveřím a otevřel je. Byl to jeden z palácových sluhů, který mu nesl jeho vzácný leahský meč. Vděčně se usmál a poděkoval. Vzal drahocennou zbraň a položil ji hned vedle sebe na postel; matně si vzpomněl, že meč nechal na sedadle v kočáře, když přijeli do paláce. Zatímco se znovu, pečlivěji oblékal, s pýchou vzpomínal na služby, které mu tato zbraň prokázala v mnoha bitvách a potyčkách. Zažil toho dost ještě před tím, než se Shea objevil před několika týdny v Leahu. Za svůj mladý a krátký život měl tolik zážitků a zkušeností jako nějaký zralý a světem protřelý kmet.

Když si se smutkem vzpomněl na svého zmizelého přítele, v duchu se aspoň po tisící zeptal, jestli malý venkovan stále ještě žije. Znovu trpce uvažoval nad tím, co vlastně pohledává tady v Tyrsisu, místo aby hledal svého nejlepšího přítele, který se ztratil bůhvíkde a jehož život je ohrožen. Shea na něj vždy spoléhal, ale on zradil jeho bezmeznou důvěru a opustil ho. Menion si opět začal vyčítat, že poslechl Allanona, přestože jej jeho podvědomí varovalo, že tím zrazuje svého přítele. V duchu se na sebe hněval, že ignoroval svou povinnost k venkovanovi a místo toho se ze své vlastní vůle ocitl tady v Tyrsisu. Ale sám se rozhodl. Jsou přece i jiní, na které se Shea spoléhá a kteří by mu mohli pomoci! Vždyť i ostatní zoufale potřebují Sheu, neboť jen on může použít Shannarův meč...

Dlouhými kroky křižoval sem a tam rozlehlou ložnici zahloubán do vlastních myšlenek. Za okamžik byl však tak unavený, že nedokázal udělat ani krok navíc, a tak se svalil jako pytel brambor na lákavou a pohodlnou postel; těsně vedle sebe položil svůj meč a letmo se jej dotýkal nataženou rukou. Ležel klidně a mechanicky hladil zbraň, svou mysl plně zaměstnanou úkoly a plány, které jej ještě čekají. Nedokázal setřást z mysli Shirlinu vyděšenou tvář, její zoufalé oči bezmocně pátrající po Menionových. Byla pro něj tak důležitá — znamenala pro něj víc než jeho vlastní život. Nedokázal by ji právě teď opustit a vydat se na nějaké nesmyslné pátrání po Sheovi, i kdyby se dělo cokoliv. Musel učinit toto hořké rozhodnutí a vybrat si. Pokud se tomu vůbec dalo říkat rozhodnutí — neměl totiž povinnost jen vůči těm dvěma, ale také k Balinorovi a jeho přátelům, dokonce i ke všem lidem z Truborohu. Bude to zřejmě Allanon a Flick, kterým se nakonec podaří ztraceného venkovana zachránit, je-li ovšem v této chvíli ještě naživu. Tolik na nich záleží, pomyslel si a jeho unavená mysl a tělo soupeřily s přicházejícím a nesmlouvavým spánkem. Nezbývalo jim nic jiného než se vroucně modlit, aby všechno dobře dopadlo... modlit se a čekat. Za okamžik se už vznášel na křídlech lehounké dřímoty, která se prohlubovala stále víc a víc, až přešla v očistný a hluboký spánek.

Náhle se však nečekaně probudil, jako by se v jeho mysli ozval nějaký poplašný a alarmující signál. Možná, že jej vzbudil jen nepatrný zvuk odněkud z paláce, nebo možná snad jeho tajný šestý smysl, ale ať to bylo cokoliv, měl jasný pocit, že se mu právě dostalo varování před smrtí. Ležel dál bez jediného pohybu na obrovské posteli, když jeho uši zachytily nepatrný skřípavý zvuk ozývající se od nejvzdálenější zdi v pokoji. Opatrně přivřel víčka a zahlédl, jak se zavlnil závěs, jako by se přímo za ním otevřela nějaká tajná dvířka ve zdi, a za okamžik se objevila postava v purpurovém plášti, která neslyšně vstoupila do ložnice.

Menion se přinutil, aby se rytmus jeho dechu nijak nezměnil, a i když mu srdce bušilo divoce jako kovadlina, předstíral, že spí. Jen těžko v sobě ovládal nutkání vyskočit a

okamžitě nezvaného vetřelce zneškodnit. Postava v rudém plášti pomalu a tiše prošla místností: neznámý se pečlivě rozhlédl kolem a potom se jeho tvář obrátila zpět ke spícímu tělu Meniona Leaha. Tajemný vetřelec stál asi metr či dva od postele, když se náhle jeho kostnatá hubená ruka na chvíli ztratila v záhybu purpurového pláště a vynořila se, svírajíc dlouhou a nebezpečnou dýku.

Menion stále ležel bez hnutí s rukou klidně položenou na leahském meči. Počkal ještě chvíli, dokud neznámý útočník nebyl těsně u postele s dýkou vytasenou na úrovni pasu. Náhle s bleskovou rychlostí kočky neznámý vetřelec zaútočil. Ale Menion byl rychlejší. Vyskočil a vrhl se na nepřítele. Mohutným kopancem do hrudi jej vyvedl z rovnováhy a do nechráněné tváře mu vlepil obrovský políček svým mečem zasunutým v pochvě, který hlasitě pleskl o kůži. Muž ustoupil o několik kroků dozadu a pevněji uchopil nebezpečnou dýku, připravený znovu zaútočit. Pohotový horal však na nic nečekal a podruhé odvrátil smrtící pokus — sekl útočníka do ruky svým mečem, takže mu z jeho kostlivých pařátů dýka vypadla a on se začal kroutit bolestí. Menion se nezastavil, skočil na muže v rudém plášti a svou vlastní vahou bojujícího proradníka přitiskl k zemi tak silně, že se nemohl ani hnout. Potom mu zkroutil ruku a začal ho škrtit.

„Tak mluv, vrahu," zasyčel horal zlostně a výhružně.

„Ne, ne, počkej... Zmýlil ses, nejsem nepřítel... prosím, nemohu dýchat..."

Útočníkův hlas se zlomil s hlasitým zajíknutím, takže místo aby ukončil větu, jen nesrozumitelně zachrčel, protože horal ještě více sevřel jeho krk. Zajatec jen bezmocně koulel rudýma očima. Pokud se Menion nemýlil, tohoto muže nikdy předtím neviděl. Měl tvář s ostrými rysy, orámovanou špičatou černou bradkou, která teď byla křečovitě sevřená bolestí a bezmocí. Když si Menion prohlížel mužovy pomstychtivě vyceněné zuby a nenávistí hořící pichlavé oči, instinktivně si uvědomil, že se nezmýlil. Rychlým pohybem vyskočil na nohy, vymrštil zmateného útočníka nahoru a jednou rukou mu pevně sevřel kostnaté hrdlo.

„Tak mi pověz o mém omylu. Máš na to přesně minutu, než ti s požitkem vyříznu jazyk a předhodím tě strážím."

Pomalu uvolnil pevné sevření na mužově krku, rychle si přehmátl a chytil jej za košili pod krkem. Duchapřítomně odhodil svůj nyní překážející meč a sebral ze země spadlou útočníkovu dýku, kterou držel v pohotovosti proti jeho hrudi, kdyby se snad o něco pokusil.

„Je to dárek, princi z Leahu, je to dar od krále," vykoktal ze sebe útočník a snažil se zase nabýt sebejistotu a rovnováhu. „Král ti jen chtěl projevit svou vděčnost a já jsem přišel tajnými dveřmi jen proto, abych tě nerušil ve spánku."

Odmlčel se, jako by čekal na nějaká další slova, a zabodl své pichlavé oči do horalova zlostného zraku. Ani nečekal, že princ bude jeho průhledné historce věřit, spíše vyčkával, že Menion ještě s něčím vyrukuje... Princ z Leahu útočníkem prudce škubl a přitáhl si jeho kostnatou tvář blíž k sobě.

„Tohle je nepochybně nejubožejší výmluva, jakou jsem kdy slyšel. Kdo jsi, zabijáku?"

Nepřítelovy nenávistné oči se hluboce vpíjely do jeho tváře.

„Jsem Stenmin, králův osobní rádce," oznámil a bylo vidět, že pomalu získává ztracenou rovnováhu. „Nelhal jsem ti. Ta dýka je opravdu dárek od Palance Buckhannaha. Nechtěl jsem ti ublížit, a jestli mi nevěříš, jdi se zeptat krále. Jen se ho zeptej!"

Mužův hlas zněl až nepřiměřeně sebevědomě a to Meniona přesvědčilo o tom, že i kdyby šel a přímo se prince zeptal, jestli je to pravda, ten by potvrdil mystikova slova, i kdyby to byla lež jako věž. Byl totiž v moci nejnebezpečnějšího muže v Truborohu, ďábelského mystika, který řídil celou monarchii. Rozhodl se, že jakmile zachrání Balinora, tohoto slizkého hada se zbaví. Proč se asi rozhodl na něj zaútočit, když se nikdy v životě neviděli? To bylo to, čemu vůbec nerozuměl. Bylo jasné, že jestli se jej bude chtít zbavit, nebo jej vzít přímo před Palance, aby ho zdiskreditoval, ztratí horal veškerý svůj vliv a jeho život bude zase v nebezpečí. Odhodil mystika do nejbližšího křesla a poručil mu, aby se nehýbal. Muž seděl tiše, očima bloudil po místnosti, nervózně si pohrával s rukama a

potahoval se za špičatou bradku. Menion jej nepřítomně pozoroval a zvažoval, jakou má proti němu šanci. Trvalo mu jen chvilku, než se definitivně rozhodl. Nemohl už čekat, až se mu naskytne vhodný okamžik k osvobození svých přátel. Rozhodnutí mu spadlo přímo do klína.

„Vstaň, mystiku, nebo jak si to vlastně říkáš!" Muž s ďábelskou tváří vrhl na horala nenávistný pohled, když s ním Menion vztekle trhl a násilně jej vytáhl ze židle. „Asi jsem se tě měl zbavit hned, byla by to úleva a potěšení pro všechny lidi z Truborohu, ale v tomto okamžiku tě ještě potřebuji. Zaveď mě dolů do kobek k uvězněnému Balinorovi a k ostatním. Hned!"

Stenminovy oči se rozšířily v náhlém šoku při vzpomínce na Balinora.

„Jak to víš, kde je... ten zrádce království?" vykřikl užasle mystik. „Sám král přikázal, aby byl jeho bratr uvězněn, dokud ve vězení nezajde přirozenou smrtí, princi z Leahu, a ani já..."

Jeho věta zůstala nedokončená a místo toho se z jeho hrdla vydralo jen nesouvislé chrčení, protože Menion jej znovu chytil pod krkem a pořádně sevřel. Stenminova tvář byla během krátké chvilky stejně rudá jako jeho dlouhý plášť.

„Neptal jsem se tě na žádné omluvy či vysvětlení, prostě mě k němu zavedeš!"

Ještě jednou a mnohem silněji sevřel mystikovo hrdlo, až nakonec Stenmin přikývl, aby si zachránil holý život. Menion uvolnil pevné sevření, ale hned nato muži, který padl — omámený nedostatkem vzduchu — na jedno koleno, stiskl zápěstí a zkroutil mu ruku za záda. Horal na nic nečekal, sebral svůj plášť a meč a zasunul si mystikovu dýku za opasek. Pomyslel ještě na to, jestli nemá dojít do vedlejší místnosti pro Shirl, ale rychle tento návrh zavrhl. Jeho pláli byl až příliš nebezpečný a bylo zbytečné, aby riskoval i její život. Pokud se mu podaří zachránit své přátele, bude mít dost času, aby se poté vrátil i pro ni. Otočil se ke svému zajatci, přitiskl mu dýku na záda a ostře jej pobídl, aby ho vedl dolů do sklepení.

„Ten dárek, který jsi mi dnes tak laskavě přinesl, si pak můžeš odnést zpět ve svém vlastním těle, vrahu, jestli se pokusíš mě podvést nebo přelstít," varoval ho co nejvýhružnějším tónem. „Takže se nesnaž mě přechytračit. Jakmile opustíme tuto místnost, zavedeš mě nejkratší cestou rovnou do vězení, kde je Balinor a ostatní. Ani nemysli na to, že bys mohl vzburcovat stráže — nebudeš mít dost času. A jestli máš nějaké pochybnosti o tom, co ti říkám, tak mě dobře poslouchej! Sem do města mě poslal sám Allanon!"

Stenmin při zmínce o velikém druidovi zbledl jako křída a v jeho očích se objevil neskrývaný strach. Potom poslušně poslechl svého uchvatitele a vydali se společně ke dveřím ložnice. Vpředu šel mystik v purpurovém plášti a těsně za ním Menion, který jej vykládanou dýkou rýpal pod žebra a druhou rukou ho pevně držel za opasek. Vše teď bylo otázkou času: musel jednat co nejrychleji, aby včas osvobodil Balinora i ostatní členy skupiny, kteří byli stále uvězněni v podzemí, a ihned se vrátit k pomatenému Palancovi, ještě než vzbouří palácové stráže. Potom pošle vzkaz Janusovi Senpre, aby přivedl na pomoc ty, kteří zůstali věrní Balinorovi a celé monarchii, která tak bude obnovena bez boje.

Obrovská severozemská armáda už se totiž dávno mohla na travnatých pláních nad Kernem zmobilizovat a začít přípravy k tažení na Tyrsis. Jestliže se podaří Pohraniční legion ještě dnes sjednotit a secvičit ho, mají velikou šanci útočníky zastavit, ještě než překročí severní břeh Mermidonu. Pak pro ně bude velice těžké přebrodit rozvodněnou řeku a probít se obranným vojskem legionu. To by nepřátele mohlo zdržel dokonce i několik dní, a než by přemístili aspoň část vojáků, dorazila by Eventýnova vojska. Menion tušil, že celá budoucnost závisí na několika příštích minutách.

Oba muži opatrně vstoupili do chodby za dveřmi ložnice a horal se pečlivě rozhlédl na obě strany, jestli někde neuvidí hlídky černooděnců. Chodba byla prázdná. Horal dloubl Stenmina do zad, ať jde dál. Mystik jen váhavě vedl svého únosce směrem k vnitřním

místnostem paláce. Procházeli chodbami, jež vedly do starobylého sklepení, a pečlivě se snažili vyhýbat obsazeným místnostem. Dvakrát kolem nich prošly palácové stráže, ale Stenmin je jen pozdravil se skloněnou hlavou, na tváři nepřátelský a rozzlobený škleb.

Když procházeli palácem, Menionovu pozornost nakrátko upoutal pohled, který se mu naskytl mezi mřížovím oken, za nimiž se rýsovaly zelené a sluncem zalité úhledné zahrady s množstvím různobarevných květin, které zdobily okolí domu Buckhannahů. Už bylo skoro poledne, ale scházelo ještě dost času, než začnou úřední jednání a přijímání oficiálních hostí a poslů. Palance Buckhannah se nikde v okolí nevyskytoval a Menion byl z duše rád, že vrtkavý princ má na práci něco jiného než bloudit svým palácem.

Dvojice šla dál chodbami, zatímco ze všech stran k nim doléhaly dobře slyšitelné hlasy. Čím hlouběji postupovali clo nitra paláce, tím víc kolem nich začalo přibývat služebnictva, které kolem vždy jen rychle proběhlo, zaměstnáno svými úkoly. Kolemjdoucí sluhové okatě ignorovali Stenmina a jeho společníka, jenž mu šel až podezřele blízko v patách, což bylo příznivé znamení, že mystikovi se mezi sluhy v paláci nedostávalo přílišné popularity ani důvěry. Nikdo z nich se jich neptal, co tu pohledávají, až nakonec bezpečně došli k masivním dveřím vedoucím dolů do hradního sklepení. Tam stáli dva ozbrojení strážci, kteří přímo přede dveřmi drželi dvě zkřížená kopí.

„Pečlivě si zvaž, co jim řekneš," varoval ho Menion pronikavým zasyčením, když se ke strážím blížili.

Pomalým krokem došli až před pevné dveře, kde se zastavili a opatrný horal položil ruku na ostří dýky, zatímco se nenuceně přesunul vedle Stenmina. Stráže se na něj na okamžik zvědavě podívaly, ale potom obrátily svou pozornost ke královu rádci, který k nim promluvil.

„Otevřete dveře, stráže! Princ z Leahu a já se jdeme podívat do vinného sklepa a do katakomb."

„Všechny osoby mají, dle příkazu krále, vstup do této části paláce zakázán, můj pane," odpověděl úsečně jeden ze strážců.

„Jsem tady na rozkaz krále!" zařval zlostně Stenmin a rozohnil se tak, že do něj musel Menion šťouchnout loktem, aby se uklidnil.

„Stráže, toto je králův osobní rádce, a ne nepřítel království," poznamenal horal s lišáckým úsměvem. „Jsme jen na prohlídce paláce, a jestli vás to zajímá, tak právě já jsem zachránil královu snoubenku. Byl to jeho nápad, abych se šel podívat dolů do kobek a prohlédl si zajatce, jestli mezi nimi náhodou nejsou i její únosci. Ale jestli to považujete za nezbytné, dojdu nahoru, vyruším krále a přivedu jej sem dolů..."

Významně se odmlčel a doufal, že tím stráže dostatečně varoval před princovým nerozumným chováním a prchlivostí a že si to vojáci ještě rozmyslí, jen aby jej nemusel volat. Stráže na okamžik zaváhaly, ale potom souhlasně přikývly, uvolnily pevné závory na dveřích a ustoupily na stranu. Před nimi se otevřely masivní dřevěné dveře, za kterými se objevilo dlouhé tmavé schodiště vedoucí dolů. Stenmin jej bez dalšího odporu vedl dál. Bylo zřejmé, že se rozhodl, že bude Meniona poslouchat, ale horal zase nebyl takový hlupák, aby nevěděl, že mystik není povolný pošetilec a že se určitě o něco pokusí. Jistě si už spočítal, že pokud horal úspěšně osvobodí Balinora, který se pak postaví do čela Pohraničního legionu, bude jeho vláda nad královstvím Truborohu u konce, a s ní i jeho neomezená moc. Horal tedy prohlédl mystikovy zákeřné úmysly, ale jak bylo zřejmé, ještě nepřišel vhodný okamžik pro jeho úskok. Těžké dveře se za nimi tiše zavřely a oni sestupovali do tmavého sklepa, který byl podél schodiště ozářen světlem loučí.

Menion si skoro okamžitě všiml kamenných padacích dveří v podlaze uprostřed místnosti. Stráže se ani neobtěžovaly, aby tajné dveře do podzemí zakryly těžkými vinnými sudy, a místo toho na poklop připevnily jen pár ocelových zámků a petlic, přikovaných všude, kde to jen bylo možné; ty úspěšně bránily jakémukoliv pokusu vězňů o útěk. Menion neměl ani tušení, že zajatci už dávno nejsou ve svých celách po svém neúspěšném pokusu dnes časně ráno. Místo toho se přímo pod padacími dveřmi krčili ve

tmě v chodbě vedoucí dál do podzemí. U zapečetěného vchodu do podzemí seděli dva strážci, kteří teď upřeli svou pozornost na oba příchozí. Menion si všiml, že na sudu hned vedle strážců leží talíř se zbytky sýra a chleba a se dvěma poháry; vedle nich trůnila polovypitá láhev vína. Bylo vidět, že strážci pili. Horal se jen pobaveně usmál.

Když oba muži došli dolů do hlavní sklepní místnosti, Menion předstíral, že se po vinném sklepě rozhlíží s velikým zájmem, a začal se žoviálně bavit s nic neříkajícím Stenminem. Oba strážcové vyskočili do pozoru ihned, jakmile zahlédli králova rádce, který jim se zlostí v tváři něco naznačoval. Horal moc dobře věděl, že stráže jejich nečekaná návštěva vyvedla z míry, a rozhod! se, že z toho vytěží co nejvíc.

„Vím, co tím myslíte, můj pane," začal s afektovaně jízlivým tónem konverzaci, když se s mystikem ocitli těsně před strážemi. „Tito dva muži popíjeli místo toho, aby řádně drželi stráž! Netvrdíte snad, že zajatci uprchli, zatímco se tady ti dva ochlastové posilovali? Hned jak se odsud dostaneme, musíme to oznámit králi." Jakmile se zmínil o králi, stráže v jediném okamžiku zbledly jako křída.

„Můj pane, mýlíte se," vykoktal ze sebe jeden z vojáků. „Měli jsme jen trošku vína, kterým jsme zapili snídani. Neopíjeli jsme se..."

„O tom rozhodne král," odbyl ho pohrdavě Menion mávnutím ruky.

„Ale král... nebude nás poslouchat..."

Stenmin zrudl zlostí nad Menionovou lstí, ale vystrašené stráže si to přebraly špatně a myslely si, že je tak doruda rozpálen kvůli nim a že je stihne ten nejpřísnější trest. Mystik se sice snažil něco říct, ale Menion se před něj rychle postavil, a aby co nejlépe využil své výhody vytasil dýku, kterou přitiskl jednomu z vojáků ke hrudi.

„Ano, je jasné, že tito dva lžou," pokračoval Menion zlostně, stále stejným nepřátelským tónem. „Ale král je velmi zaneprázdněný muž a já bych jej nerad rušil takovou banalitou. Myslíte, že bude stačit, když jim dáme jen malou lekci, aby si zapamatovali, co se nesmí...?" Znovu se podíval na vyděšené vojáky, kteří jen přihlouple přikyvovali a za každou cenu se chtěli vyhnout Stenminovu hněvu. Stejně jako všechny obyvatele království i je děsily mystikovy schopnosti a síly, kterými ovládl dokonce i mladého krále, a tak se co nejhorlivěji snažili si jej nerozhněvat.

„Tak dobrá, vyřídíme to jinak. Tohle jako varování stačí," prohlásil nakonec Menion, zastrčil dýku zpět za opasek a obrátil se k třesoucím se strážným. „Teď otevřte tenhle poklop a zaveďte nás dolů k vězňům."

Stál hned vedle Stenmina a rychle se na něj podíval, ale zjistil, že ďábelský mystik už jej ani nevnímá. Jeho oči nepřítomně zíraly do kamenné podlahy, kde se nacházel zapečetěný vchod dolů do podzemních kobek. Stráže se ani nepohnuly, jen se po sobě vyděšeně dívaly s neskrývaným zoufalstvím.

„Můj pane, král zakázal, aby někdo scházel dolů a navštěvoval vězně... z jakéhokoliv důvodu," vychrlil ze sebe nakonec roztřeseným hlasem jeden ze strážců. „Nemohu je vyvést z kobek ven."

„Takže ty chceš odporovat královu osobnímu rádci a jeho nejvýznačnějšímu hostu?" Přerušil ho Menion bez váhání, protože něco podobného očekával. „Pak tedy nezbývá nic jiného, než zavolat sem dolů krále..."

Už nemusel nic dodávat. Strážci okamžitě pospíchali ke kamennému poklopu a rychle otevřeli všechny zámky a petlice. Potom se ze všech sil zapřeli, popadli kruhové klepadlo a těžký poklop s vypětím odsunuli. Ten s obrovským skřípotem a lomozem dopadl na kamennou podlahu sklepení. Před nimi se otevřela černá díra, která připomínala malou bezednou propast. Stráže vytasily meče, zavolaly do tmy a rozkázaly zajatcům, ať pomalu vyjdou ven. Na kamenném schodišti se ozvaly kroky a Menion po Stenminově boku dychtivě očekával, až se někdo objeví, meč pohotově vytasený. Druhou volnou rukou pevně držel mystika za paži. Zasyčel mu varovně do ucha, ať se nesnaží promluvit ani cokoli podniknout. Náhle se z Černé jámy před nimi vynořila Balinorova rozložitá postava a hned za ním oba elfové i s Hendelem, jehož ranní pokus o záchranu svých přátel

ztroskotal právě před několika hodinami. Zpočátku si Meniona ani nevšimli. Horal rychle vystoupil vpřed, ale jen natolik, aby mohl udržovat zamlklého Stenmina v šachu.

„To je všechno, jen ať se hýbou, držte je pohromadě. Takové typy se musí pořádně hlídat. Jsou velmi nebezpeční."

Unavení vězni se kolem sebe zmateně rozhlíželi a jen těžko zakrývali svůj úžas, když uviděli právě prince z Leahu. Menion na ně nenápadně mrkl za zády strážců, když se k němu zajatci obraceli zády, a jen úsměv na Dayelově tváři prozrazoval náhlou radost nad tím, že vidí dávného přítele. Byli rádi, že jsou konečně pryč z tmavé jámy a hnusných, smrtí prosycených kobek, a tiše postávali jen několik kroků od strážců, otočených zády k horalovi. Tu náhle nevinně a odevzdaně se tvářící Stenmin prudce vyskočil a vykroutil se z pevného Menionova sevření. Poskakoval a varovně kolem sebe hulákal před zraky nic nechápajících stráží: „Zrádce! Je to lest, stráže..."

Ale nebylo mu dopřáno, aby dokončil svou větu. Jakmile se zmatené stráže obrátily k Menionovi, princ skočil obratně jako kočka na prchajícího mystika a srazil jej k zemi. Vojáci si svůj omyl uvědomili příliš pozdě. Čtyři zajatci duchapřítomně zareagovali a odzbrojili je ještě dřív, než se na něco vzmohli. Během několika vteřin už byly stráže bezmocné a seděly svázané zády k sobě v koutě sklepení, kde byly dobře schované z dohledu. Potlučený Stenmin vyskočil na nohy a ocitl se tváří v tvář svým novým uchvatitelům. Menion se na něj nenávistně podíval a jeho zrak s obavami sklouzl nahoru ke dveřím nad schodištěm, kterými přišli a kde stáli další vojáci. Naštěstí Stenminův výkřik nikdo neslyšel a dveře dál zůstávaly zavřené. Balinor a ostatní se nahrnuli kolem svého zachránce s vděčnými úsměvy na tvářích, plácali se po zádech a tiskli si přátelsky ruce.

„Menione Leahu, dlužíme ti mnohem víc, než ti kdy můžeme splatit," potřásl mu vysoký hraničář rukou. „Nevěřil jsem, že tě ještě kdy uvidím! A kde je Allanon?"

Menion jim krátce vysvětlil, jak se musel s Allanonem a Flickem rozloučit, když objevili obrovský nepřátelský tábor severozemské armády, která tábořila u Dračích štítů a táhla směrem na Truboroh, a jak potom musel uprchnout, aby varoval ostatní, než útočníci dotáhnou k Tyrsisu. Na okamžik se odmlčel, protože si všiml, že zrádný Stenmin chce znovu zakřičet o pomoc ke strážím za dveřmi sklepení, a tak mu další ranou zavřel ústa. Pak vyprávěl o tom, jak zachránil Shirl Ravenlockovou, jak uprchli z Kernu a jak nakonec došli až k hradbám Tyrsisu poté, co lehlo popelem i krásné ostrovní město Kern. Jeho přátelé pozorně poslouchali, dokud své vyprávění neskončil.

„Ať se stane cokoliv, horale," promluvil s uznáním Hendel, „v posledních dnech jsi prokázal svou výjimečnost a odvahu, a to ti nikdy nezapomeneme."

„Musíme ihned sjednotit Pohraniční legion a odvelet jej co nejdříve na ochranu Mermidonu," přerušil ho rychle Balinor. „Musíme ihned poslat zprávu k městským branám a já musím najít svého otce... a bratra. Ale chci, abychom ovládli palác i armádu bez boje. Menione, můžeme ještě věřit Janusovi Senpre? A když jej požádáme, přijde nám na pomoc?"

„Zůstal věrný tobě i starému králi," přikývl Menion na souhlas.

„Musíš mu poslat vzkaz, zatímco my počkáme tady," pokračoval princ z Truborohu ve svých plánech a rozkazech a přešel pomalu až k zajatému Stenminovi. „Až přijede pomoc, nebudeme mít už žádné potíže — můj bratr ztratí veškerou podporu. Ale co se stalo s mým otcem...?"

Výhružně se vztyčil nad skrčenou postavou proradného mystika, vyndal mu z úst roubík a pichlavýma a nesmiřitelnýma očima si jej prohlížel. Stenminovy a jeho oči, hořící nenávistí, se na krátký okamžik setkaly. Mystik věděl, že jestli Palance padne do zajetí, bude to jeho vlastní konec: přijde o svou pozici faktického vládce Truborohu, a to ho přivádělo k zoufalství. Jeho dlouho spřádané plány se mu začínaly rozpadat pod rukama. Zatímco elfí bratři, Hendel a Balinor byli nuceni podlého Stenmina trochu uzemnit několika ranami, Menion přemýšlel, co sledoval zloduch tím, že podporoval Palance a manipuloval s ním tím nejpodlejším způsobem. Nebylo žádným tajemstvím, proč pomáhal právě

mladému a vyšinutému princi v jeho úsilí stát se králem Truborohu. Za jeho vlády by mel totiž jasné místo po jeho boku — ale horal nechápal, proč prince podporoval i v tom, aby rozpustil Pohraniční legion, když dobře věděl, že pak by si nepřátelé podmanili toto jihozemské království a ukončili vládu této osvícené monarchie. Proč vynaložil tolik úsilí, aby Balinora nepozorovaně dostal do vězení a aby udržoval jeho otce v ústraní v nejvzdálenějším koutě paláce, když se jich mohl tak snadno zbavit? A proč se snažil zabít Meniona Leaha, muže, kterého nikdy předtím nespatřil?

„Stenmine, tvoje vláda nad touto zemí a jejím lidem a nadvláda nad mým bratrem je pryč," oznámil mu Balinor s ledovou odhodlaností. „Jestli uvidíš či neuvidíš světlo dalších dní, záleží na tom, co pro mě uděláš, než znovu nastoupím do čela města. Co jsi provedl s mým otcem?"

Nastal okamžik dlouhého a váhavého ticha, zatímco se mystik zoufale rozhlížel po ostatních a jeho tvář byla strachy bílá jako popel.

„Je... je v severním křídle... ve věži," zašeptal roztřeseně.

„Jestli jsi mu nějak ublížil, mystiku..."

Balinor se prudce otočil a opustil vyděšeného muže, jako by na něj v jediném okamžiku zapomněl. Stenmin se zoufale přitiskl ke zdi a očima zakalenýma strachy pozoroval hraničáře jako krysa. Znovu se při obrovském napětí objevil jeho tik a on se podvědomě začal potahovat za špičatou černou bradku. Menion se na něj díval skoro lítostivě, když tu mu náhle jeho pohyb něco připomněl. Obraz, který mu probleskl myslí, byla vzpomínka na událost, jíž byl svědkem před několika dny na břehu řeky Mermidon na sever od Kernu, zatímco ležel přikrčený na malé vyvýšenině a rozhlížel se po klikatém břehu. To gesto — muž, který si popotahuje černou bradku! Nyní věděl, co je Stenmin zač a o co se pokoušel. Jeho tvář se proměnila v nenávistnou masku a odměřenými kroky prošel kolem zamyšleného Balinora až k odpornému mystikovi.

„To ty jsi ten muž od Mermidonu. Ty jsi únosce!" vyřkl své obvinění s nepopsatelným vztekem v hlase. „Chtěl jsi mě zabít, protože sis myslel, že bych v tobě mohl poznat muže, který se snažil unést Shirl! Muže, který ji chtěl dobrovolně vydat Severozemcům. Ty zrádče! Chtěl jsi nás všechny zradit — chtěl jsi vydat město Černému mágovi!"

Jeho společníci jen zlostně mručeli a nadávali a on pospíchal k teď už hysterickému mystikovi, kterému se nějakým způsobem podařilo proklouznout podél zdi až ke schodišti, vedoucímu nahoru ke dveřím ze sklepení do hradu. V jediném okamžiku stál Menion u něj a v ruce se mu zaleskl jeho věrný starobylý meč, který dostal od svého otce a který teď bojovně nadzvedl k útoku. Dohnal jej v polovině schodů, vymrštil volnou ruku a popadl temného muže za plášť. Ten v nepředstírané hrůze vykřikl. Ale to ještě nebyl konec. Menion sklonil svůj meč a smýkl pološíleným Stenminem o zeď, až mu zapraskaly všechny kosti v těle. Náhle se ozvalo odemykání těžkých zámků a dveře starobylého sklepení se se skřípotem rozletěly a třískly sebou o zeď s ohlušujícím rachotem. Pod lomeným obloukem sklepních dveří se náhle objevila urostlá postava Palance Buckhannaha.

Kapitola 29

Na okamžik se nikdo z nich ani nepohnul. Dokonce i vyděšený Stenmin se přitiskl ke studené zdi sklepení, kde se přikrčil. Bezvýraznýma očima zíral na vysokou tichou postavu, která stála mezi dveřmi na horním okraji schodiště jako vytesaná z kamene. Silná princova tvář byla úplně bledá a v jeho očích se odrážela směs zvědavosti, zlosti a zmatku. Menion Leah se na něj podíval, sklonil meč a cítil, jak jeho nenávist pomalu vyprchává náhlým zvratem událostí. Jestli okamžitě nezareaguje, všichni přijdou o život. Vší silou popadl Stenmina pod krkem a nemilosrdně s ním smýkl o zem.

„Tady je zrádce, Palanci! Toto je skutečný nepřítel tvé země, Truborohu. Je to muž, který vydal Shirl Ravenlockovou Severozemcům — a teď chce vydat Tyrsis Černému mágovi!"

„Můj pane, přišel jsi právě včas," přerušil Meniona proradný mystik, který si dal rychle všech pět dohromady a chtěl za každou cenu zabránit tomu, aby jej horal před králem pošpinil. Se strachem vrávoravě vstal a pospíchal nahoru po schodech, kde padl Palancovi k nohám a nenávistně ukázal dolů pod schody na skupinku přátel. „Objevil jsem je ve chvíli, kdy chtěli uprchnout — právě jsem byl na cestě, abych tě varoval! Horal je Balinorův přítel a přišel, aby tě zabil!" Poslední větu vyslovil s neskrývanou nenávistí, zatímco se zachytil za plášť svého zachránce a pomalu se vztyčil po jeho boku. „Nejdřív chtěli zabít mě a potom i tebe, můj pane. Nevidíš, co se tady děje?"

Menion jen stěží přemohl nutkání pospíchat co nejrychleji nahoru a s velkou chutí vyříznout prolhanému zrádci jazyk. Ale ovládl se a zůstal tam, kde byl, a upřel klidný, pronikavý pohled na Palance Buckhannaha.

„Tento muž tě podvedl, Palanci," pokračoval. „Otravoval tvé srdce i mysl, vysával z tebe tvou pevnou vůli a pak tě jen podle využil ke svým záměrům. Vůbec mu na tobě nezáleží. Dokonce mu nezáleží ani na této zemi — chtěl ji lacino prodat nepřátelům, kteří už zničili Kern." Stenmin nepříčetně zařval zlobou a nenávistí, ale Menion pokračoval dál s kamennou odhodlaností. „Jednou jsi přece řekl, že budeme nejlepší přátelé, a přátelé si musí důvěřovat. Teď nesmíš zaváhat, jinak bude tvé království navěky ztraceno!"

Balinor a jeho přátelé tiše vyčkávali pod schodištěm, co se bude dít dál; báli se, že jakýkoliv nečekaný zvuk či pohyb by mohl zrušit ono podivné kouzlo, kterým Menion Palance opřádal, takže byl až neobvykle soustředěný a jeho pomatená a zamlžená mysl usilovně bojovala, aby prolomila zeď zmatku, jež ji obklopovala. Pomalinku vystoupil na plošinu hned za dveřmi, odkud vedly schody dolů, a dveře se za ním neslyšně zavřely. Prošel kolem Stenmina, jako by jej ani neviděl. Jeho rádce na okamžik zaváhal a nejistě se podíval na pevné dveře sklepení, jako by probíral všechny své možnosti, včetně útěku. Ale proradník ještě nebyl ochoten připustit svou porážku; prudce popadl Palance za paži, trhl s ním a přivinul svou hnusnou kostnatou tvář k jeho uchu.

„Zešílel jsi? Pomátl ses snad na mysli, můj králi?" zašeptal mu vlezle do ucha. „Chceš teď hodit všechno za hlavu a vrátit trůn svému bratru? Chceš, aby se stal králem on, anebo ty? Všechno je to lež! Princ z Leahu je přítel zrádce Allanona!"

Palance se k němu pomalu otočil, oči rozšířené úžasem.

„Ano, Allanon!" Stenmin tušil, že zahrál na správnou strunu; viděl, že má prince zase ve své moci a že vše, co mu řekne, dostatečně zapůsobí. „Kdo si myslíš, že unesl tvou snoubenku z jejího domova v Kernu? Tento muž, který mluví o přátelství, byl členem skupiny únosců! Všechno to byla jen léčka, díky níž se dostal do paláce, aby tě potom zabil! Měl jsi zemřít!"

Pod schodištěm se ozval šum a Hendel rozzuřeně vykročil vpřed, ale Balinor jej zarazil, aby se svým jednáním neukvapoval. Menion stál klidně na místě: věděl, že jakýkoliv

neočekávaný a nevhodný pohyb by pouze potvrdil Stenminova slova. Zlostně se podíval na proradného mystika, otočil se k Palancovi a zavrtěl hlavou.

„To on je zrádce, on patří k Černému mágovi!"

Palance sešel o několik schodů dolů a krátce se na Meniona podíval. Jeho pološílený pohled sklouzl níž pod schody na svého trpělivě vyčkávajícího bratra a na ústech se mu objevil letmý úsměv, když se zmateně zastavil pár kroků od něj.

„Co myslíš ty, bratře? Jsem opravdu... šílený? Jestli nejsem... tak potom jsou všichni kolem mě, a já sám jsem... příčetný. Řekni něco, Balinore. Musíme si o tom ihned promluvit... ještě dřív, než... Chtěl jsem něco říct..." Ale svou větu nedokončil a místo toho se napřímil a ohlédl se zpátky na Stenmina, který připomínal nějaké nebezpečné zvíře, jak tam stál na schodech přikrčený a připravený k útoku.

„Dojímáš mě, Stenmine, vstaň!" rozkázal ostře a jeho hlas prolomil ticho zahalující celou místnost i s postavou proradného mystika, který se okamžitě vymrštil. „Poraď mi, co mám učinit," znovu jej vyzval Palance. „Zachrání mě, když někoho zabiji?"

V tu chvíli byl Stenmin po jeho boku a jeho pichlavé oči zasvítily ledovou nenávistí, když se rozhlédl po tvářích nic nechápajících mužů.

„Zavolej stráže, můj pane, a hned se zbav těchto vrahů!"

Zdálo se, jako by Palance náhle zaváhal; přikrčil se a jeho oči se doširoka otevřely, zabodnuté do kamenné zdi sklepení, jako by soustředěně pozoroval opracovaný kámen. Menion vycítil, že truborožský princ znovu ztrácí svou rovnováhu a upadá zpět do zamlženého světa šílenství, které zachvacuje jeho rozum. Stenmin si toho všiml také a po jeho křečovitě napjaté tváři přelétl šklebivý úsměv. Znovu se zatahal za svou špičatou bradku. Potom Palance nepřítomně promluvil.

„Ne, nezavolám vojáky, nebude žádné zabíjení! Král musí být dobrý soudce a Balinor je můj bratr i přesto, že mě chce vystrnadit z mého místa krále. Já a Balinor si musíme promluvit... nesmí se mu nic stát... nikdo mu nesmí ublížit." Jeho hlas náhle umlkl a on se nečekaně otočil na Meniona a přátelsky se usmál. „To ty jsi mi přivedl Shirl... myslel jsem si, že jsem ji navěky ztratil, ty to moc dobře víš. Proč... bys to dělal... kdybys byl nepřítel...?"

Stenmin jen zlostně zařval a nenávistně popadl prince za ruku, ale tomu bylo zřejmě úplně jedno, jestli tam mystik vůbec je.

„Je pro mě velice těžké... jasně přemýšlet, Balinore," pokračoval Palance dál tichým šepotem a pomalu potřásl hlavou. „Nic už mi není jasné... dokonce se už na tebe ani nezlobím za to, že jsi mě chtěl připravit o královský trůn. Vždycky jsem chtěl... být králem. Moc dobře to víš. Ale musím mít i... přátele... někoho, s kým bych si mohl promluvit..."

Zmučeně se otočil ke Stenminovi a jeho oči byly bezvýrazné a prázdné. To, co tam jeho rádce uviděl, ho přimělo uvolnit sevření, kterým ohrožoval princovu ruku. Znovu se vyděšeně přimáčkl ke studené zdi a zuby se mu rozdrkotaly strachy. Jenom Menion byl tak blízko, aby poznal, co se stalo. Ať to bylo cokoliv, čím si ďábelský mystik získal moc a převahu nad Palancem Buckhannahem, bylo to pryč. Princovo dávno zamlžené myšlení se už posunulo za hranici rozlišovací schopnosti a Stenmin pro něj teď znamenal jen jednu z dalších zastřených tváří, kterou nepoznával a která jej v noci strašila spolu s ostatními jako neodbytná noční můra z pomateného světa šílenství.

„Palanci, poslouchej mě," promluvil k němu měkce Menion a natáhl k němu sklepním šerem ruku a lehce se dotkl princova ramene. Ten otočil k horalovi své mohutné tělo. „Zavolej sem dolů Shirl, ať přijde ze své komnaty. Zavolej ji, a ona ti pomůže v rozhodování."

Princ na okamžik zaváhal, jako by se snažil rozpomenout, kdo to vlastně Shirl je. Usmál se, jeho strhaná tvář se rozjasnila a bylo vidět, že se mu celým tělem rozlila příjemná úleva. Asi si vzpomněl na její mírný hlas, její něžné chování a zranitelnou krásu. Vzpomínky, jež se mu vybavily, mu připomněly, že k dívce chová náklonnost, jakou necítil k žádné jiné živé bytosti. Kdyby tak s ním mohla být aspoň na okamžik.

„Shirl," vyslovil měkce její jméno, otočil se zpět k obrovským sklepním dveřím a natahoval se po klice. Zatímco procházel kolem Stenmina, mystik, který se jako krysa krčil u zdi, náhle vyskočil a začal se chovat jako zbavený rozumu. Zavyl zlostí a zklamáním, vrhl se na mladého prince a divoce jej popadl vzadu za plášť. Menion Leah rychle zareagoval a několika plavnými skoky vyskočil po schodech nahoru na plošinu až k zápasícím mužům. Byl ještě několik kroků od plošiny, když náhle podlý Stenmin zalovil svou kostnatou rukou v princově plášti a v jediném okamžiku vytáhl dlouhou a nebezpečně vyhlížející dýku. Zuřivě vymrštil zbraň nad hlavu tak, že se ocitla přímo nad bezmocným, pomateným princem. Balinor jen vyděšeně vykřikl a pak se to stalo! Palance Buckhannah se v celé své výšce napřímil a ostrá dýka se mu zabořila až po rukojeť do široké hrudi. Jeho mladá sličná tvář v jediné chvíli zbělela jako křída a z jeho statného těla pomalu vyprchával život.

„Já ti dám, mít znovu bratra, ty hlupáku," vykřikl vzteky šílený Stenmin a skopl nebohého prince ze schodů.

Zraněný Palance měl štěstí, že dopadl přímo do otevřené náruče Meniona Leaha. Váha jeho těla s horalem prudce trhla, což způsobilo, že na okamžik zavrávoral a tím se zmenšila i jeho šance dohonit nenáviděného nepřítele. Stenmin už se otočil k útěku a tlačil vší silou na těžké sklepní dveře. Balinor však v jediném okamžiku vyběhl nahoru po schodech jako lasička a zoufale se snažil zrádného mystika zastavit, aby mu neunikl. Oba elfí bratři ihned utíkali za ním a volali na stráže, ať zločince zastaví. Proradný vrah zatlačil v posledním okamžiku na dveře, které se jen mírně pootevřely, ale i tato úzká škvíra mu stačila k úniku. Právě v tu chvíli stále ještě dole stojící Hendel vytasil svůj meč a vrhl se po schodech za uprchlíkem. Jeho ostrá zbraň zasáhla mystikovo nastavené rameno obrovskou silou právě v okamžiku, kdy se protahoval dveřmi. Ozval se hlasitý výkřik bolesti, který děsivě rezonoval mezi kamennými stěnami sklepení. Ale ani takové zranění jej nezastavilo a on zmizel za dveřmi. Z chodby ještě bylo slyšet zoufalý křik, jak prchající zrádce utíkal a volal, že vězni zabili krále.

Balinor se na okamžik zastavil a podíval se na nehybné tělo a bezvýraznou tvář svého bratra, který pevně spočíval v náruči Meniona Leaha. Potom jako smyslů zbavený vyběhl ven pronásledovat Stenmina. Náhle se ve dveřích objevily dvě postavy černě oděných strážců, kteří neozbrojenému hraničáři zastoupili cestu a chtěli jej zadržet svými vytasenými meči. Pro Balinora však nebyli o nic nebezpečnější než dvě sochy — rychle jako blesk je odstrčil, a když probíhal kolem, sebral meč jednomu z nich a utíkal bez zastavení dál. Durin a Dayel se hnali jen několik kroků za ním. Menion poklekl na schodiště a zíral na zraněného Palance ve své náruči, z něhož pomalu odcházel život, a něžně kolébal pobledlé tělo samozvaného krále Truborohu. Hendel tiše sešel po schodech až k nim a smutně potřásl hlavou. Princ ještě žil, ale dýchal jen povrchně a jeho víčka se téměř nepohybovala. Menion dál svíral princovo bezvládné tělo a opatrně vytáhl z jeho široké hrudi smrtící dýku a znechuceně ji odhodil na zem. Trpaslík mu přispěchal na pomoc, ale horal žádnou nepotřeboval — jen vstal a nadzvedl zraněného, jehož oči se na okamžik doširoka otevřely. Palance měkce promluvil; znělo to jako nějaké nesrozumitelné mručení. Potom znovu upadl do bezvědomí.

„Volal Shirl," zašeptal Menion a krátce se na trpaslíka podíval, oči zalité slzami. „Pořád ještě ji miluje. Má ji stále ještě rád!"

V chodbě za sklepními dveřmi Balinor a elfí bratři uháněli, aby chytili prchajícího Stenmina. Mezi strážemi a služebnictvem vládl nepopsatelný zmatek, i návštěvníci jen bezradně pobíhali palácem, který zachvátila panika. Od starobylých zdí se odrážela ozvěna výkřiků zděšení a zmatku nad tím, že král zemřel, i výhružky, že zajatci jsou nebezpeční a schopni zabít každého. Bylo slyšet i další zvuky bitvy, odehrávající se u palácových bran, a tím se chaos ještě více stupňoval. Balinor a jeho dva přátelé si probojovávali cestu davy lidí, kteří propadali hysterii při pohledu na jejich vytasené zbraně. Několik strážců se dokonce pokusilo jim zatarasit cestu, ale pokaždé je nelítostný hraničář

prudce odhodil někam na stranu. Balinor se ani nezastavil a utíkal za postavou v rudém plášti, prchající jen několik kroků před ním. Stenmin byl ještě na dohled, když trojice pronásledovatelů doběhla do hlavní haly, ale uprchlíkovi se podařilo prodrat se překážejícími davy a vzdálenost mezi nimi se pomalu začínala zvětšovat. S neuvěřitelnou zuřivostí odstrkoval Balinor všechny, kdo mu stáli v cestě, tvář sešklebenou zlostí a polovičním šílenstvím. Utíkal, aby uprchlíka co nejdříve dostihl a spravedlivě jej potrestal.

Bylo slyšet, jak se náhle hlavní palácové dveře prohýbají pod vahou několika desítek bojujících mužů, když tu se prudce a s rachotem otevřely přímo před vysokým hraničářem a jeho elfími přáteli. Zmatení bylo naprosté, zatímco se obrovský dav bojujících mužů dral zvenku ke vchodu a dovnitř. Kývali na něj vytasenými zbraněmi a oslavně provolávali jeho jméno. Na okamžik byl princ zmatený, kdo vlastně jsou, ale potom si všiml, že se na jejich oděvech hrdě skví znamení leoparda: znamení, jež nosili jen vojáci Pohraničního legionu. Zbylé palácové stráže byly zajaty a odzbrojeny. Vojáci Pohraničního legionu se okamžitě shromáždili kolem Balinora, plácali jej po zádech a po ramenou a oslavovali své vítězství. Durin a Dayel se od nich okamžitě oddělili, prodrali se rozdováděným davem vojáků a pokračovali dál v pronásledování unikajícího Stenmina. Balinor křičel a zoufale se snažil proplést mezi vojáky, ale váha několika desítek mužů mu bránila v postupu vpřed a dav jej odvalil v mocné vlně zpět do sklepa.

Elfům se podařilo probojovat se masou těl a konečně už zase byli těsně za svou kořistí, která zahnula dolů do nějaké neznámé chodby a na chvíli se jim ztratila z dohledu. Štíhlí elfové byli velice mrštní, a proto se vzdálenost mezi nimi a Stenminem zmenšila během několika vteřin. Okamžitě zahnuli za ním a hned jej zase zahlédli. Mystikova tvář bylá zrudlá hněvem a během, jeho pravá ruka mu jen mrtvě visela podél těla a nepotřebně sebou kývala. Durin se pokusil použít luk, ale minul svůj cíl, protože náhle se uprchlík zastavil a marně se snažil dobýt do dveří, lemujících po obou stranách chodbu. Ale závory byly zavřené zevnitř, a i když se vysílený mystik několikrát snažil je otevřít, držely pevně a zvenčí byly téměř nedobytné. Nakonec mu nezbylo nic jiného než utíkat dál až na konec chodby. Durin a Dayel byli jen několik metrů pozadu, když se Stenminovi podařilo otevřít jedny dveře, za kterými zmizel a s ohlušujícím lomozem je za sebou zavřel. Elfové stáli u dveří v několika vteřinách. Zjistili, že jsou zamčené zevnitř, a za pomoci svých mečů se snažili prolomit nebo vyvrátit pevnou závoru zvenku. Ale šlo to jen ztěžka, a než se jim konečně podařilo poškozené dveře otevřít, uplynulo několik dlouhých minut. V okamžiku, kdy oba vpadli do komnaty s tasenými meči, zjistili, že místnost je prázdná.

Menion Leah stál před branami buckhannažského domu, zatímco Balinor tichým hlasem rozmlouval s veliteli Pohraničního legionu. Shirl byla hned vedle horala a svou štíhlou ruku měla zavěšenou v jeho. Její mladá tvář byla zamračená díky starostem a pichlavému polednímu slunci. Za obrovskou vnější zdí města Tyrsisu stály vzorně seřazené dvě divize znovu sjednoceného Pohraničního legionu a trpělivě čekaly na rozkaz, který by je odvelel do boje proti celé severozemské armádě. Obrovská útočná síla nepřátel právě pochodovala k rozvodněným severním břehům Mermidonu a chtěla se pokusit řeku přebrodit. Jestliže legion udrží jižní břeh třeba jen pár dní, mohlo by to stačit — pak dorazí elfí armády, jež se do té doby zmobilizují a přijdou na pomoc. Menion si trpce pomyslel, že právě čas je to, co teď nejvíc potřebují — jen trochu času navíc, ale ten bohužel není k dostání. Pohraniční legion byl shromážděn v rekordně krátkém čase a jeho jednotky se rozmístily po celém městě. V čele této obrovské bojové jednotky stál Balinor jako hlavní velitel. V té době už severozemská vojska táhla dál na jih a dokonce už dosáhla Mermidonu, kde činila všechny přípravy k jeho překročení.

I když se stal Balinor králem Truborohu, nebyl právě nejvhodnější čas na oslavu. Jeho bratr ležel oslabený v kómatu, blízko smrti, a pečovali o něj nejlepší mudrcové a lékaři v Tyrsisu. Trpělivě se snažili přijít na to, co způsobilo jeho nerozumné chování. Po krátkém čase došli k závěru, že mu po nějaký čas byla systematicky podávána nějaká droga, která

zlomila jeho odpor a přiměla jej stát se nerozumnou a bezprávnou loutkou. "Nakonec se dávka, kterou jeho tělo potřebovalo, dostala na tak vysokou úroveň, že jeho mysl i tělo překročily svou mez a jeho šílenství se stalo skutečným, a ne uměle vyvolaným drogou.

Balinor naslouchal výsledkům jejich výzkumů bez komentáře. Přesně před hodinou totiž našel svého otce v jedné z opuštěných místností v severní věži buckhannahského paláce. Starý král byl mrtvý už několik dní a lékařská zpráva oznamovala, že byl postupně otráven. Stenmin od této zakázané místnosti držel všechny daleko, dokonce i nevyrovnaného Palance, a starému, na otravu umírajícímu Ruhlovi Buckhannahovi sám posluhoval, jen aby nakonec bezpečně udržel v naprosté tajnosti jeho nevysvětlitelnou smrt. Kdyby se mystikovi podařilo zabít Balinora, bylo by pak už velmi jednoduché přesvědčit pomateného Palance, aby otevřel brány města vojskům Černého mága, které by vyplenily celý Tyrsis. Už se mu to jednou málem podařilo a bylo jasné, že se zlosyn jen tak nevzdá. Stenminovi se nakonec podařilo oběma elfům uprchnout a ukrýt se někde v bludišti ulic města.

Fakticky vzato spočívala budoucnost celé Jižní země právě v rukou prince z Truborohu. Lidé vzhlíželi k buckhannahské rodině s důvěrou a spoléhali se na jejich vládu. Věděli, že Pohraniční legion je nejlepší bojová jednotka na celém světě, zvláště pod velením Balinora. Nyní zbýval už jen vysoký hraničář: byl posledním potomkem rodiny a každý se k němu obracel jako k vytouženému vůdci — ať už přímo, nebo jen podvědomě. Kdyby se mu něco stalo, legion by přišel o svého nejlepšího velitele, samo srdce svých bojových sil, zatímco město by ztratilo posledního Buckhannaha. Jen hrstka lidí chápala vyhrocenost celé situace: věděli, že Tyrsis musí za každou cenu odolat nepřátelským vojskům ze severu, jinak bude celá země ztracená. Porážkou Tyrsisu by se mezi elfí a trpasličí armády vrazil obrovský klín. Allanon je varoval, že pokud se to stane, Černý mág zvítězí. Tyrsis znamenal klíč k úspěchu či porážce, a Balinor byl jediným klíčem k Tyrsisu.

Janus Senpre splnil svůj úkol a zabezpečil město ještě před bouřlivými událostmi v paláci, v časných hodinách. Poté, co jej Menion opustil a zmizel za branami paláce, vyhledal dva přední velitele legionu, Fandwicka a Ginnissona. V naprosté tajnosti sjednotili klíčové členy rozehnaného legionu a rychle a tiše obsadili město a armádní budovy. Pohybovali se spěšně k paláci a cestou si získávali podporu obyvatel města i strategické posty, až nakonec dorazili do míst v naprosté blízkosti paláce a obsadili zahrady. Čekali právě před palácem na signál od Meniona, když trojice velitelů i jejich vojáci uslyšeli výkřiky o vraždě ve sklepení paláce. A v okamžiku, kdy se Balinor snažil dohonit prchajícího Stenmina, dorazili ke dveřím paláce a vpadli dovnitř. Všichni se shromáždili kolem svého prince a tak mu nechtěně zablokovali cestu za uprchlíkem. Vojáci Pohraničního legionu přejímali vládu nad městem klidnou cestou, takže nedošlo k žádným ztrátám na životech a následovníci Palance Buckhannaha byli buď uvězněni nebo se mohli svobodně rozhodnout, zda se připojí ke své staré jednotce v legionu. Bylo až udivující, že celých pět jednotek už bylo vzorně seřazeno a další dvě se měly dát dohromady a ozbrojit se do západu slunce. Ale vyzvědači z města oznámili Balinorovi, že severozemská armáda stále postupuje dál a právě teď stojí na severním břehu Mermidonu. Bylo jasné, že je třeba okamžitě zasáhnout a zabránit jim přejít přes řeku na jižní břeh.

Hendel a elfí bratři stojící na schodech před palácem po této zprávě vyskočili a jejich tváře odrážely smíšené pocity. Trpaslík se projevil rezolutně jako vždy: tvářil se nesmiřitelně, dokonce i při pohledu na horala a jeho krásný doprovod. I Durin jako by náhle zestárl, a jeho krásná elfí tvář byla svraštělá vědomím, jak nebezpečný úkol je před nimi. Jen Dayel, i když jej sžírala úplně stejná nejistota, se tvářil jako by byli v bezpečí, a rozjařeně se usmíval. Menion se podíval na Balinora a ostatní velitele legionu: Ginnisson byl velmi statný muž s ostře rudými vlasy a mocnými pažemi; Fandwick zase starší prošedivělý voják s velkým bělostným knírem a s tváří zamračenou nad vidinou nadcházejícího boje; Acton byl středně vysoký a středně silný, i jeho tvář byla naprosto nevýrazná a všední, ale nebylo žádným tajemstvím, že jeho jezdecká jednotka je naprosto

nepřemožitelná; Messaline byl vysoký muž s širokými rameny a působil poněkud arogantně, jak se ležérně houpal na podpatcích, když k nim Balinor tak vážně mluvil; a jako poslední Janus Senpre, který se v poslední době osvědčil jako zdatný velitel při událostech v Kernu: s obranou Tyrsisu se blížila jeho životní role. Menion si je pečlivě prohlížel několik dlouhých minut, jako by jejich vzhled mohl ovlivnit či prozradit jejich schopnosti. Potom se Balinor otočil, poodešel k horalovi a pokynul Hendelovi a elfům, aby se kolem něj shromáždili.

„Odjíždím k Mermidonu," oznámil tiše, když byli všichni pospolu. Menion chtěl něco říct, ale Balinor jej přerušil ještě dřív, než stačil otevřít ústa. „Ne, Menione, vím, o co mě chceš požádat, ale odpovídám ne! Zůstaneš tady ve městě spolu s ostatními. Na vás jsem se mohl ve svém dosavadním životě nejvíce spolehnout, i když v této situaci je můj život v porovnání s Tyrsisem zanedbatelný. Žádám vás o to, abyste místo přímého boje zůstali tady ve městě a hlídali jej, a pokud se se mnou něco stane, vy budete vědět nejlépe, jak dovést bitvu úspěšně do konce. Janus tu zůstane s vámi a bude rozhodovat o další obraně města. Dal jsem mu přesné instrukce, které s vámi v každém případě bude konzultovat, ať se děje co se děje."

„Ale Eventýn přijde včas," promluvil tiše Dayel a snažil se, aby jeho hlas zněl povzbudivě a vesele.

Balinor se jen pousmál a přikývl.

„Allanon nás nikdy nezradil a nezradí nás ani teď."

„Proč se pouštíš do tak obrovského nebezpečí a zbytečně nasazuješ svůj život?" Popíchl ho Hendel. „Toto město a jeho obyvatelé se na tebe spoléhají a potřebují tě živého."

„Na shledanou, starý příteli." Balinor místo odpovědi potřásl trpaslíkovi rukou na rozloučenou a pevněji sevřel. „Spoléhám se na vás nejvíc ze všech. Vaše zkušenost je dvojnásob větší než moje, a vy jste na dvojnásobně strategické pozici. Dávejte na sebe pozor a opatrujte se."

Potom se rychle otočil, pokynul svým velitelům a společně vstoupili do čekajícího kočáru, který je měl dovézt až k samotným branám města. Janus Senpre povzbudivě zamával na Meniona, zatímco se kočár rozjel a za ním se vydala eskorta vojáků, seřazená do vzorného útvaru. Tyto jízdní jednotky doprovázely kočár za ocelového zvuku podkov směrem k padacímu mostu. Čtyři přátelé společně s Shirl Ravenlockovou je upřeně pozorovali, dokud se jim neztratili z dohledu a zvuk kopyt úplně nezanikl v ruchu města. Hendel navrhl, že by měli znovu prohlédnout celý palác, jestli neobjeví stopy po zmizelém Stenminovi, a aniž by čekal na odpověď, vrátil se zpět do buckhannahského paláce. Durin a Dayel jej následovali, ale cítili se podivně neklidní. Bylo to poprvé, kdy se oddělili od Balinora na více než několik hodin od té doby, co společně před několika týdny opustili Poslední přístav, a oba věděli, že po všech těch dobrodružstvích, která spolu prožili, je jejich povinností hraničáře následovat až k Mermidonu.

Menion věděl přesně, jak se elfové cítí, protože jeho vlastní neklidná povaha v něm také probouzela nutkání vydat se do boje spolu s Balinorem a připojit se k němu v osudné bitvě proti hordám Černého mága. Ale nalézal se na pokraji vyčerpání, protože už téměř dva dny nespal. Byl k smrti unavený po bitvě o Kern, potom po cestě dolů po řece a po rychlém sledu událostí, díky nimž se ocitl Balinor spolu s ostatními na svobodě. To vše z něj vysálo jeho nezlomnou odhodlanost a energii. Skoro jako opilý se podíval na Shirl a společně se vydali na pomalou procházku po zahradách kolem paláce, až došli ke kamenné lavičce, kam se unaveně posadili. Dívka si sedla těsně vedle něj a pohlédla mu do tváře, zatímco on zavřel oči a aspoň na okamžik přinutil svou mysl, aby se uvolnila a odpočala si.

„Vím, na co teď myslíš, Menione," řekla mírným hlasem, který úplně zahnal jeho únavu. „Chtěl bys s ním být v boji."

Menion tiše a pomalu přikývl a jeho myšlenky byly zamlžené a pomíchané.

„Musíš se teď trochu prospat, víš."

Znovu poslušně přikývl a náhle si vzpomněl na Sheu. Kde asi je Shea? Kudy teď venkovan cestuje a pátrá po vzácném Shannarově meči? Prudce vstal, náhle úplně probuzen, a otočil se k Shirl, jako by se bál, že mu z lavičky uteče. Byl naprosto vyčerpaný, ale potřeboval si s někým promluvit, protože možná se mu k tomu už nikdy nenaskytne šance. Unaveným chraplavým hlasem jí začal vyprávět o událostech z poslední doby. Vyprávěl jí o sobě a o Sheovi, v krátkých útržcích jí vykreslil jejich hluboké přátelství, jež je pevně vázalo po celá ta léta, co se vzájemně znali. Mluvil o době, kterou společně strávili na vysočině v Leahu, a postupně k tomu připojil i celý příběh o jejich cestě na Paranor a o pátrání po vzácném meči. Chvílemi se marně pokoušel prozkoumat smysl citů, které navzájem se Sheou sdíleli, i to, v čem se lišili. Horal pokračoval ve vyprávění dál a Shirl si pomalu uvědomovala, že to není Shea, koho se jí Menion snaží popsat, ale že to je on sám. Nakonec jej přerušila a bezmyšlenkovitě se dotkla prstem jeho rtů.

„Byl to jediný člověk, kterého jsi v životě hlouběji poznal, že?" zeptala se tiše. „Byl jako tvůj bratr a ty se teď cítíš zodpovědný za to, co se mu stalo, viď?"

Menion jen zmateně pokrčil rameny. „Nemohl jsem v té chvíli nic dělat, ale ani jsem se o nic nepokusil. Kdybych ho držel v Leahu, jenom bych prodloužil čas před tím, než by se stalo, co se stát muselo. Ale že to vím, mi nepomůže. Pořád v sobě cítím jakýsi pocit... viny..."

„Jestli vůči tobě chová stejně silné city jako ty k němu, potom ve svém srdci zná pravdu a ví o všem, co jsi vykonal, ať už je teď kdekoliv," odpověděla mu rychle. „Nikdo tě nemůže vinit z toho, že bys v posledních pěti dnech neprokázal svou odvahu a rozhodnost. Miluji tě, Menione Leahu."

Menion se na ni přihlouple díval, protože poslední věta jej vyvedla z míry. Jenom se zmateně usmál. Štíhlá dívenka ovinula své útlé paže kolem jeho krku a rudé prameny jejích vlasů ho příjemně lechtaly do tváře, když se k němu přivinula. Menion ji na chvíli láskyplně sevřel, potom ji popadl něžně za ramena, odtáhl ji od sebe a podezíravě si prohlížel její tvář i oči. Dívka se na něj nechápavě a plaše podívala.

„Chtěla jsem to jen říct nahlas. Chtěla jsem, abys to věděl, Menione. Možná, že zítra zemřeme a už nebude..."

Dívka spolkla konec věty a odvrátila svou sličnou tvářičku. Udivený mladík si všiml slz, které jí jako perly stékaly po tvářích. Dotkl se jí a slzy lehkým pohybem setřel. Usmál se na ni svým milým, starým způsobem, a zatímco vstával, pomohl jí také na nohy.

„Ušel jsem dlouhou, velmi dlouhou cestu," zamumlal s něžnou dychtivostí. „Už nejméně stokrát jsem mohl být mrtvý, ale jak vidíš, přežil jsem. Viděl jsem zlo v tomto světě i ve světech, o kterých se obyčejným smrtelníkům ani nezdá v nejhorších nočních můrách. Neexistuje nic, co by nám mohlo ublížit. Láska je druh síly, který přežije všechno, dokonce i smrt. Ale ty potřebuješ trochu víry. Věř, Shirl, věř v nás!"

Na oplátku se na něj usmála.

„Věřím v tebe, Menione Leahu. A ty si také uvědom, že musíš věřit sám v sebe!"

Unavený horal se na ni znovu usmál a pevně jí sevřel ruku. Byla to nejkrásnější žena, jakou kdy v životě potkal, a miloval ji téměř jako svůj vlastní život. Sehnul se k ní a vroucně ji políbil.

„Všechno bude v pořádku," ujistila ho tiše. „Všechno bude, jak má být."

Ještě několik minut zůstali v tichu a soukromí zahrad a tiše si povídali. Nic nevnímajíce se procházeli po cestičkách, vedoucích mezi záhony s překrásnými, ve slunci se utápějícími letními květinami. Menion bojoval v duchu se svou únavou a chtěl ještě zůstat vzhůru, ale Shirl byla neodbytná a nutila jej, aby si šel lehnout a prospal se, dokud má ještě příležitost. Hezky se na něj usmála a odvedla jej rovnou do jeho ložnice v paláci, kde se oblečený a zcela vyčerpaný sesunul na svou velkou postel a okamžitě usnul tvrdým, bezesným spánkem. Zatímco spal, odpoledne ubíhalo a slunce se přehouplo na západní

obzor, aby se nakonec ponořilo do úchvatného nachu červánků pod horizontem. Ještě než nastalo noční šero, se horal probudil. Byl už sice plně odpočatý, ale přitom podivně rozrušený. Pospíchal, aby našel Shirl, a společně procházeli opuštěnými chodbami sídla Buckhannahů a hledali Hendela a elfí bratry. Šli dlouhými chodbami paláce v naprostém tichu, rušeném jen ozvěnou jejich bot, a pospíchali kolem nehybných stráží, které hlídaly přede dveřmi zavřených místností. Jenom na okamžik se zastavili v královské ložnici, aby se podívali na těžce zraněného a umírajícího Palance Buckhannaha, nad nímž se skláněli lékaři a se zasmušilými tvářemi jej pozorovali. Jeho stav zůstával dál nezměněný. Jeho zraněné tělo a znavený duch bojovaly o přežití s nemilosrdnou smrtí, která na něj pomalu a nevyhnutelně tlačila. Když oba tiše vycházeli z pokoje, všiml si, že v Shirliných hlubokých očích se zaleskly slzy.

Byl přesvědčen o tom, že jeho přátelé odešli k městským hradbám, kde očekávali návrat prince z Truborohu. Menion osedlal koně a dvojice se vydala na cestu po Tyrsiské třídě. Byla chladná a jasná noc osvícená měsícem a hvězdami a proti obloze se v temných siluetách rýsovaly tmavé věže města. Když kopyta jejich koní klapala o padací most, Menion ucítil, jak mu chladný a příjemný vánek v uklidňujících závanech ovívá horečnatou tvář; byla opravdu velmi krásná noc. Na Tyrsiské třídě panovalo nezvyklé ticho. V domech podél bylo sice rozsvíceno, ale odnikud se neozýval přátelský hovor ani veselý smích. Skoro až slyšitelné ticho se usadilo nad ohroženým dřímajícím městem. Všude se vznášel výhružný šepot ticha čekajícího na smrt, která měla přijít s nadcházející bitvou. Dvojice jezdců projížděla tímto tichem a snažila se najít aspoň nějakou úlevu v kráse hvězdnatého nebe, jež jako by slibovalo tisíce příštích zítřků pro všechny rasy. Za okamžik se proti jasné obloze už rýsovala obrovská temná vnější zeď zastírající celý obzor. Na jejích ochozech hořely tisíce loučí a osvětlovaly cestu pro vojáky, kteří se měli vrátit z bitvy zpět do Tyrsisu. Jsou už dost dlouho pryč, pomyslel si Menion. Ale možná byli mnohem úspěšnější, než si kdo odvážil pomyslet a doufat — možná se jim podařilo Mermidon opravdu uhájit před severozemskými hordami.

Za několik okamžiků už oba jezdce pohltila obrovská vstupní brána vnější zdi. Z příbytků legionu se ozýval ruch a šum, jak jejich posádky usilovně pracovaly na přípravách nadcházející bitvy. Všude bylo vidět skupinky vojáků a ti nakonec Meniona a Shirl nasměrovali na ochozy nahoru na široké zdi, kde se setkali s Janusem Senpre. Mladý velitel zůstával na svém postu, aby dohlížel na vše, co se děje — a to bez odpočinku od doby, kdy je opustil Balinor. Jeho štíhlá tvář byla poznamenaná únavou a starostmi. Za chvíli se ze tmy vynořili i Durin a Hendel a připojili se k nim. Za pár minut se objevil také loudající se Dayel. Malá skupinka stála v naprostém tichu a dívala se upřeně směrem k Mermidonu, kde právě bojoval Pohraniční legion. Z dálky slyšeli zastřené výkřiky a volání bojujících mužů, ale zvuky byly příliš vzdálené a jen díky jasné noci doléhaly v krátkých útržcích až sem, k našpicovaným uším těch, kteří čekali na ochozu.

Janus nepřítomně poznamenal, že už poslal skoro polovinu počtu hlídek, aby zjistily, co se vlastně u řeky děje, ale nikdo z nich se nevrátil, což bylo dost špatné znamení. Rozhodl se už několikrát, že se tam vydá sám, ale nesmlouvavý Hendel jej stále přesvědčoval, že dostal za úkol zůstat tady, v obranné linii Tyrsisu. Pokaždé byl takto donucen svůj nápad zavrhnout. Durin se rozhodl, že jestli se Balinor nevrátí do půlnoci, vydá se k Mermidonu pátrat po svém příteli. V tomto okamžiku všichni napjatě očekávali, co bude dál. Shirl krátce zpravila ostatní, že stav Palance Buckhannaha je stále stejný, na což se jí dostalo jen strohé odpovědi — bylo vidět, že to nikoho příliš nezajímá. Vzdala se tedy všech pokusů odtrhnout jejich pozornost od bitvy odehrávající se u řeky. Malá skupinka čekala hodinu, potom dvě. Zvuky byly stále hlasitější, ale i zoufalejší a jim se zdálo, jako by se přibližovaly městu.

Potom se náhle objevila polorozbitá formace jízdy a pěšáků: z čista jasna se vynořila ze tmy na srázu, který se klikatil přímo až na široký kamenný padací most, vedoucí do města. Objevili se naprosto nečekaně a jejich náhlý příchod odnikud způsobil, že všichni nahoře

na ochozu hlasitě vykřikli. Janus Senpre pohotově seskočil dolů a okamžitě se vydal vstříc jednotce, která hlídala kovové závory u bran. Bál se, že by jim nepřátelé mohli být v patách a Balinora nečekaně obklíčit. Ale Hendel jej tiše zavolal zpátky, protože poznal, co se stalo, ještě než si toho všimli ostatní. Pomalu se spustil dolů z římsy zdi, potom zavolal do tmy ve svém jazyce a dostal okamžitou odpověď. Rychle kývl na ostatní a ukázal na vysokého jezdce, jedoucího v čele celé dlouhé řady. V měsíčním světle bylo vidět, že je to prachem pokrytý Balinor, který se díval nahoru a jehož vzhled je ujistil v tom, co všichni tušili ještě dřív, než jej rozeznali. Pohraniční legion nedokázal udržet jižní břeh Mermidonu a nepřátelská armáda Černého mága se blížila k Tyrsisu.

Byla už skoro půlnoc, když se členové skupiny, jež se dala dohromady v Posledním přístavu, shromáždili v malé oddělené místnosti buckhannahského paláce, aby si dopřáli krátkou večeři. Dlouhá odpolední a večerní bitva o udržení Mermidonu před severozemskou armádou sice pro ně skončila porážkou, ale ztráty na nepřátelské straně byly více než strašlivé. Nějakou chvíli se zdálo, že starší a zkušenější vojáci Pohraničního legionu zadrží Severozemce a ti se nakonec na jižní břeh rozvodněné řeky nedostanou, ale nepřátel bylo o několik tisíc více, a i když jich pár set padlo a řeku nepřekročilo, zbývalo ještě dost těch, kterým se to podařilo. Actonova jízda rozložená na křídlech legionu zasáhla jako blesk a její vojáci se snažili nepřítele obklíčit. Čím hlouběji postupovali nepřátelé do Jižní země, tím krutějšího přivítání se jim dostávalo a několik stovek trollů a skřetů padlo. Byla to nejotřesnější a nejkrvavější bitva, které byl Balinor ve svém životě svědkem, a obrovská řeka Mermidon začínala postupně měnit barvu svých vod od zraněných a umírajících nepřátel na tmavě rudou. Ale i přesto se útočníci nevzdávali a jako nějaké bezmyšlenkovité bytosti nenadané city a lidským strachem se snažili vyplnit svůj vražedný úkol. Síla Černého mága je zotročila natolik, že sjednotila jejich mysli v jednu velikou armádu, pro kterou smrt neměla žádný smysl a neznamenala hrozbu. Konečně obrovská skupina skalních trollů narušila okrajovou část obranné linie legionu, a přestože útočníci byli do jednoho pobiti, tato diverzní taktika nepřátel velice oslabila Tyrsiské, hlavně jejich levé křídlo. Nakonec vše dopadlo špatně a Severozemcům se podařilo řeku přejít.

V tom okamžiku už slunce zapadlo a Balinor si rychle uvědomil, že ani ti nejlepší vojáci na světě by nebyli schopni udržet jižní břeh v noci a tmě, která se snášela nad krajinu. Během celého odpoledního boje legion utrpěl jen nepatrné ztráty, a tak oběma divizím přikázal, aby se vrátily zpět na malou vyvýšeninu, několik stovek kroků na jih od Mermidonu, a daly dohromady bitevní formaci. Udržoval celou kavalerii zaměstnanou jak na levém, tak i na pravém křídle a podnikl několik rychlých manévrů vůči nepřátelům, čímž je vyvedl z rovnováhy natolik, že zabránil jejich organizovanému protiútoku. Potom jenom vyčkával, až padne tma. Hordy severozemské armády začaly pomalu přecházet přes řeku, zatímco se stmívalo. Se směsí úžasu a strachu muži Pohraničního legionu pozorovali, jak stovky vojáků překračují řeku, jak se stovky mění v tisíce a přechod přes řeku nebere konce. Počet nepřátel na jižním břehu se rychle zvyšoval. Byl to děsuplný pohled, jaký se bodrému hraničáři naskytl. Kam se jen dalo dohlédnout, stála armáda: zakryla celou zemi po obou březích Mermidonu.

Ale velikost armády zároveň omezovala její manévrovací schopnost a pohyblivost a bylo jasné, že její velení je neorganizované a zmatené. Především neměli vůbec v úmyslu vystrnadit Tyrsiské z jejich malého postu na vyvýšenině na jižním břehu. Místo toho skupiny zmatených Severozemců bojovali na jižním břehu mezi sebou, hned jak přešly přes řeku, i když tam vojáci z legionu vůbec nebyli. Zmatek napovídal, že nepřátelé čekají na někoho, kdo by přišel a řekl jim, jak dál. Několik důkladně vyzbrojených trollů učinilo sérii výpadů proti vedení legionu, ale byli odraženi větším počtem zkušených vojáků, kteří je rychle pobili. Když nakonec padla tma, nepřátelská armáda se začala jakžtakž organizovat do jednotek po pětistupech a Balinor tušil, že tento první sjednocený pokus by mohl legion rozškubat na kousky.

Se svými zkušenostmi a smyslem pro riziko, které jej činily duchem celého Pohraničního legionu a nejlepším polním velitelem v Jižní zemi, začal princ z Truborohu vykonávat obtížný vojenský manévr. Nečekal, až nepřítel zaútočí, ale rozdělil svou armádu a podnikl na severozemské jednotky výpad současně zleva i zprava. Zaútočil prudce v krátkých intervalech a do noty mu také hrálo, že se i ve tmě vyznal v nebezpečném a záludném terénu. Znal to tu i poslepu a vojáci legionu i věděli, v jakých pozicích se nepřátelé nacházejí a jakým způsobem by bylo nejvhodnější je obklíčit a zneškodnit. Pokaždé se kruh jejich obklíčení zúžil, a pokaždé legionáři postoupili o něco dále. Balinor a Fandwick vedli levé křídlo a Acton a Messaline pravé.

Poplašení nepřátelé se začali chovat naprosto zmateně a neohrabaně se plácali neznámým terénem ve stále houstnoucí tmě, kde na všech stranách naráželi na vojáky legionu, kteří je vždy zahnali o několik kroků zpět k řece. Balinor pomalu nalákal nepřátele na útočící křídla, ale zúžil jejich linie a stáhl zmatené nepřátele s sebou. Pěšáci zůstali schovaní ve tmě vzadu, daleko za bitvou, a zkušená kavalerie proťala nepřátelské řady v drtivém náporu. Pak se zase bleskově vrátila, jako by prolétla mezi sklapujícími čelistmi nepřátelské pasti, a v jediném okamžiku byla pryč. Náhle se levé i pravé křídlo nic netušící severozemské armády setkalo a všichni věřili, že ti, kdo se proti nim blíží, jsou nepřátelé, kteří mezi ně pronikli před několika hodinami a pobíjeli vojáky jejich armády. Bez jediného zaváhání na sebe navzájem zaútočili.

Nikdy se nedozvěděli, kolik trollů a skřetů padlo ve zmatené bitvě mezi sebou, protože když se Balinor a jeho dvě divize jako na obrtlíku otočili a uháněli zpět do bezpečí za brány Tyrsisu, krvavá bitva ještě zuřila. Změť otisků koňských kopyt a lidských stop naprosto zmátly nepřítele a skryly směr jejich ústupu. Až na malou jednotku jízdy, která se při zásahu oddělila od hlavní skupiny příliš daleko na západ do nepřátelských řad a odřízla si ústup, se vojákům legionu podařilo v boji uspět beze ztrát na životech. Ale ani obrovské ztráty nepřátelské armády ji nezastavily a první obranná linie města Tyrsisu byla ztracená.

Nyní se veliký a nepřehledný tábor nepřátel rozložil na travnatých pláních pod městem. Kam jen oko mohlo dohlédnout, zářily po obou březích ohně do jasné měsíční noci. Ráno začne útok na Tyrsis, který bude znásoben silou tisíců trollů a skřetů poslušných vůle Černého mága; ti všichni se ráno shromáždí před obrovskou vnější zdí z oceli a kamene. Obyvatelé Tyrsisu doufali, že právě ta nepřátele zadrží.

Hendel zamyšleně seděl naproti Balinorovi u stolu, kde večeřeli, a znovu se jej zmocnil onen výstražný pocit jako během dne, když s Janusem Senpre kontrolovali opevnění města, jestli je opravdu bez jediné skuliny. Něco mu tady nehrálo. Netušil, co vlastně způsobilo jeho těžkomyslnost, protože žádnou chybu neobjevili, ale ani teď v klidu při večeři a přátelském posezení nemohl setřást dotěrné podezření, že něco životně důležitého v přípravě na obranu města přehlédl.

V duchu znovu procházel všechny obranné linie zabezpečující Tyrsis. Na samém okraji útesu z jedné strany města vztyčili muži nízké dřevěné opevnění, které mělo zabrzdit nepřátele, aby se nedostali na plošinu a poté do města. Severozemců bylo tolik, že se snad zítra při bitvě ani nevejdou na travnatou planinu pod útesem, na němž město stálo. Přesto se Pohraniční legion při obraně nejvíce spoléhal na mamutí vnější zeď, že zastaví nepřátele v postupu. V zadní části za městem byla cesta odříznuta sérií ostrých útesů zvedajících se několik stovek stop do výšky přímo nad palácovými podlažími. Balinor je ujistil, že se ještě nenašel nikdo, komu by se podařilo na ně vylézt. Byly totiž na povrchu úplně hladké, bez rýh a propadlin, kde by se mohla zachytit lidská noha. Obrana v bezprostředním okolí Tyrsisu měla být neproniknutelná, ale i přesto zůstával Hendel zamyšlený a nespokojený.

Na okamžik se v myšlenkách vrátil domů, do Posledního přístavu ke své rodině, kterou neviděl už několik týdnů. Nikdy s nimi nestrávil mnoho času, protože celý jeho život se odehrával spíš v pohraničních válkách v Anaru. Stýskalo se mu po lese, jeho zeleni a stínech, které byly nejhezčí na jaře a v létě, a náhle se podivil, kolik už uplynulo času od té

doby, co byl naposledy doma. Možná že už se tam nikdy nepodívá. Rychle se snažil ze své hlavy nepříjemné pomyšlení zahnat a nahradit je jinými myšlenkami. Teď nebyl nejvhodnější okamžik na lítost.

Durin a Dayel si povídali s Balinorem, ale také jejich myšlenky se točily kolem jejich domova v Západní zemi. Dayel byl vyděšený z nadcházející bitvy, ale svůj úkol přijímal s odvahou, povzbuzený přítomností ostatních a rozhodnutý, že neudělá o nic méně než jeho přátelé a hrdě a s odvážným čelem se postaví nepřátelskému vojsku, které je chce zničit. Tiše si vzpomněl na Lynliss, na její stydlivou a příjemnou tvář, jež mu zůstala pevně vrytá v mysli. Věděl, že bude bojovat i za její bezpečnost. Durin si svého mladšího bratra pozorně prohlížel a neušlo mu, že po jeho tváři přelétl veselý úsměv. Bylo mu jasné, že mladík právě myslí na mladičkou elfí dívku, kterou si měl vzít. Pro Durina nebylo nic důležitější než bezpečnost jeho bratra. Od začátku si slíbil, že mu vždy zůstane nablízku, aby jej ochraňoval. Několikrát během dlouhé cesty na Paranor visely jejich životy jen na vlásku, ale zítřek jim přinese mnohem větší nebezpečí a Durin zase bude muset být ve střehu a hlídat svého mladšího bratra.

Vzpomněl si také na Eventýna a elfí armádu a pomyslel si, jestli se jim podaří dorazit do Tyrsisu včas. Bez jejich obrovské síly a podpory Pohraniční legion nedokáže odolat hordám Černého mága, pokud se jim nějakým způsobem podaří proniknout přes obranné linie města. Pozvedl pohár s vínem a dopřál si mohutný lok; tekutina ho příjemně zahřála v hrdle. Bystrýma očima si prohlížel všechny své přátele. Pomaličku se díval z jednoho na druhého, až jeho zrak na okamžik ulpěl na ustarané tváři Meniona Leaha.

Štíhlý horal do sebe večeři doslova naházel a hladově se ještě rozhlížel kolem, protože už skoro dvacet čtyři hodin nejedl. Dojedl brzy a jeho společníci teprve přežvykovali v polovině jídla, když on se už naléval dobrým červeným vínem a zahrnoval Balinora neodbytnými otázkami o průběhu odpolední bitvy. Jakmile nastaly první hodiny nového dne, dojedli večeři i ostatní a Meniona začalo bujaré víno zmáhat. Ve své poloomámené mysli si uvědomil, že klíčem ke všemu, co se přihodilo po jejich odchodu z Posledního přístavu, i k událostem posledních dní, je Allanon. Nemohl se přimět myslet na Sheu ani na vzácný Shannarův meč, dokonce ani na Shirl. Před očima viděl jen tmavou a záhadnou postavu mystického druida. Allanon znal odpovědi na všechny otázky. Jedině on znal tajemství talismanu, kterému se mezi lidmi říkalo Shannarův meč. On jediný znal příčinu podivného zjevení tajemného přízraku, který viděli v Údolí smutku: druida Bremena, muže, který byl už přes pět set let mrtvý. To on v každém okamžiku jejich nebezpečné cesty na Paranor věděl, co je čeká i jak si s tím poradit. A právě on sám nadále pro všechny zůstával obrovskou záhadou.

Teď byl od nich daleko a jen Flick, pokud ještě žil, se jej mohl zeptat, co se s nimi vlastně stane. Všechno záleželo na Allanonovi — ale co vlastně mohl obrovský druid udělat pro jejich záchranu? Co mohl ještě podniknout, když byl Shannarův meč nenávratně ztracený? Co jim zbývalo, když mladý dědic Jerleho Shannary se ztratil, a možná je dokonce mrtvý? Menion se kousl zlostí do rtu, protože myšlenky, které se mu honily hlavou, mu byly nepříjemné, a tak se je snažil zapudit. Shea přece musí žít!

Menion v duchu proklínal všechno, co je přivedlo až k tomuto smutnému konci. Nechali se zahnat do kouta a byla jen jediná cesta, jež pro ně zůstávala otevřená. V řeži zítřejší bitvy zahyne většina lidských bytostí, a jestli jich několik zbyde, možná nakonec zjistí důvod, proč ostatní museli padnout. Bylo nevyhnutelnou součástí války, že lidé nevěděli, z jakého důvodu vlastně umírají; tak se to dělo po celá staletí. Ale tato válka byla nad lidské chápání, znamenala boj mezi světem mrtvých a světem lidí. Jak může být tak hrozné zlo, jakým je Černý mág, zničeno, když jej nelze ani pochopit? Jediný Allanon dokázal prohlédnout povahu této bytosti. Ale kde je druid, právě když jej nejvíc potřebují?

Svíčky na stole už téměř dohořely a tma v místnosti se stále více prohlubovala. Na dřevem obložených a gobelíny ozdobených zdech sice v závěsech visely pochodně, ale i jejich světlo už pomalu dohasínalo. Pět hlasů se ztišilo do tlumeného šepotu, jako by se

bály, že noc je dítě, které, by se mohlo nečekaně probudit. Město Tyrsis teď bezstarostně spalo v klidu měsíčního svitu a spolu s ním dole na pláních i obrovská severozemská armáda. Všechny bytosti spočívaly v pokoji, až se zdálo, že válka, která slibovala jen smrt a bolest, byla jen prázdnou a téměř zapomenutou vzpomínkou na dávno minulá léta. Pětice mužů, kteří si tichými hlasy povídali o lepších zítřcích a o přátelství, jež je spojovalo, však nemohla ani na několik okamžiků úplně zapudit váhavou myšlenku, že hrůza války pro ně není o nic vzdálenější než východ slunce. Byla nevyhnutelná jako temnota Černého mága, která se pomalu a neúprosně blížila ze severu a dusila plameny jejich křehkých životů.

Kapitola 30

Ráno třetího dne od doby, kdy začalo jejich pátrání po Orl Fanovi, ustoupily deště, které po několik posledních dní tepaly pláně pusté Severní země, a objevilo se matné slunce. Připomínalo jen rozmazané kolo bílého ohně, jež prosvítalo temnotou za šedou mračnou zdí Černého mága a osvětlovalo blátivý a kamenitý terén jako otevřená dvířka od kamen světnici. Bouře zanechala viditelné změny v topografii krajiny: deště smetly řadu předtím výrazných kopců a nechaly jen čtveřici typických masívů se skalnatými vrchy a zablácenými údolími.

Když se poprvé objevilo slunce, byl to vítaný pohled, ale teplo z jeho paprsků pronikalo až k povrchu země a začínalo být nesnesitelné. Celá zem se prudce zahřívala; chlad vzniklý bouří zanikal a teplota stále stoupala. To měnilo i charakter krajiny. Během hodiny stoupla okolní teplota asi o patnáct stupňů a ještě se nepatrně zvyšovala. Říčky, které se klikatily v kanálcích vzniklých neutuchajícími dešti, se pomalu začaly vypařovat a měnit se na hustou mlhu. Vlhkost vzduchu stále stoupala a vše bylo pokryto všudypřítomnou a nepříjemnou sraženou párou.

Malé rostlinky, jež sem vítr při bouři zavál, vyschly a uhnily, protože neměly dostatek životně důležitých slunečních paprsků, a také díky příšernému horku. Za chvíli už soužená země ležela naprosto nechráněná před vedrem a brzy se spekla do rozpraskaného ztvrdlého bláta, kde se nemohl udržet žádný život. Řeky, jezírka i kaluže se pomalu začaly vysušovat a ve velmi rychlém, téměř rekordním čase dočista zmizely. Povrch obrovských převisů a nakupenin kamení, které tečkovaly pustou zem, do sebe rychle nasál spalující vedro, jako když se kov taví nad ohněm. Pomalu a neúprosně se země měnila přesně v to, co byla předtím. Až na některé změny v celkovém rázu to byla zase ta suchá pustina bez života, tichá a strašlivá krajina pod prázdným, bezmračným, ocelově šedým nebem. Jediný pohyb tu vycházel z pomalého, nikdy se neměnícího slunce, které každý den putovalo od východu na západ a tento pohyb se neměnil ani po dnech, ani po letech či staletích.

Náhle ze skalnatého úkrytu, z jedné strany odděleného od okolních kopců, vystoupily tři rozpačité postavy. Muži si protahovali rozlámaná těla a jejich oči hleděly směrem k neporušené zdi mlhy. Několik dlouhých minut stáli ve smrtících paprscích bodavého slunce a pozorovali ubohou zemi. Zdálo se jim, že bude na věky stejná, že po každé bouři stejně zase zahyne, až nakonec se stane jen pustým hřbitovem skal a kamenů, které zakryjí smrtelné ostatky těch, kdo se vydali do tohoto strašlivého království. Všude panovalo zlostné ticho, jež protínalo šeď mlhy a viselo v jejich myslích jako nevyslovené varování smrti. Stáli a obezřetně pozorovali prázdnotu krajiny kolem sebe.

Shea se otočil ke svým společníkům. Panamon Creel byl sehnutý a masíroval si nohy, aby se mu rozproudila krev a on se pořádně probral. Jeho vlasy byly rozcuchané a trčely mu do všech stran a jeho tvář byla zastíněna třídenními vousy. Byl na něj sice ubohý pohled, ale v jeho očích hořelo odhodlání. Když se jejich pohledy setkaly, bylo zřejmé, že zloděj se nevzdá. Obrovitý Keltset se neslyšně pohnul směrem k vrcholu kopce a prozkoumával severní obzor.

Byli nuceni zůstat ve svém provizorním úkrytu ve skalním výklenku celé tři dny, zatímco zuřila silná severozemská bouře a devastovala okolní krajinu. Ztratili tři dny v pronásledování Orl Fana a v pátrání po Shannarově meči. Tři dny, během kterých se smyly všechny stopy unikajícího skřeta. Neklidně trčeli mezi kamením, jen jedli a spali, protože na tak malém prostoru se nic jiného dělat nedalo. Panamon a Shea si mezi sebou po celé tři dny pěkně vyprávěli a za dobu v úkrytu se vzájemně dobře poznali, ale i přes jejich sblížení pro ně Keltset dál zůstával nevysvětlitelnou záhadou. Shea si stál za svou

myšlenkou, že by měli ignorovat bouři a uprchlíka pronásledovat, ale Panamon se k tomu odmítl dál vyjadřovat, protože věděl, že nikdo v takové bouři nemohl utéct daleko a Orl Fane si určitě také musel najít úkryt, jestli nechtěl riskovat, že uvízne v bahně nebo se utopí v prudkých kanálech nově vzniklých řek. V každém případě zloděj za ně za všechny rozhodl, že bouři přečkají v úkrytu, a přesvědčil je, že skřet jistě není daleko. Keltset právě scházel ze svahu kopce, když náhle učinil prudké gesto rukou. Obzor před nimi byl čistý.

Nebylo dalších diskusí o tom, co mají dělat. Už bylo rozhodnuto. Sbalili si pár věcí, které měli s sebou, a pomalu se vydali dolů po straně prudkého svahu zatáčejícího směrem na sever. Konečně se Shea i Panamon shodli. Jejich pátrání po Shannarově meči se pro ně stalo něčím víc než záležitostí zraněné pýchy a hledání dávného, záhadného talismanu. Celé jejich dobrodružství se změnilo na šílený hon kvůli jediné věci, díky níž by v této barbarské zemi mohli zůstat naživu.

Pevnost Černého mága ležela přímo uprostřed špičatých černých vrcholků na severu a nejzazší hranici Království umrlčí hlavy tvořila smrtící zeď mlhy za nimi. Aby unikli z této nenáviděné země, museli by jí projít buď na severu, nebo v místě, kterým sem přišli. Navrátit se znamenalo zase projít mlžnou temnotou, zatímco do Jižní země by je vedl paprsek elfeínů. Ale jejich použití by mohlo přilákat pozornost umrlčích bytostí — alespoň to Allanon prozradil tehdy v Posledním přístavu Sheovi, a on to teď řekl Panamonovi. Shannarův meč byl jedinou zbraní, která by je mohla ochránit před Černým mágem, a pokud se jim podaří jej získat, mohou si být jisti, že už jim nic nehrozí. Měli tedy v plánu získat drahocenný talisman a potom co nejrychleji uprchnout mlžnou temnotou. Nebyla to zrovna nejdůmyslnější strategie, ale v této chvíli to bylo to nejlepší, co mohli udělat.

Cestování bylo stejně obtížné, jako kdyby se na pochod vydali za bouře. Půda byla tvrdá a pokrytá vrstvou bahna a uvolněné půdy, která jim znepříjemňovala chůzi a činila cestu nebezpečnou. Jen s vypětím všech sil postupovali dál nerovným terénem a za krátký okamžik je od hlavy až k patě pokryl prach a špína a všechno je bolelo od častých pádů. Díky nerovnostem okolního terénu bylo prostě nemožné udržet rovnováhu a jít vzpřímeně, a naprosto nemyslitelné přesně odhadnout časový rozvrh jejich cesty. Nikde v okolí totiž nebyly žádné opěrné body — krajina kolem nich vypadala stále stejně a jednotvárně. Minuty se táhly pomalu a lenivě dál, a oni stále ještě nic neobjevili. Vlhkost vzduchu stále rostla a oblečení trojice mužů bylo za krátký okamžik skrz naskrz propocené. Sundali si své pláště, pevně si je uvázali na zádech a nechali je za sebou volně vlát, aby je vysušili, protože se dalo očekávat, že noc bude velice chladná.

„Tady na tomto místě jsme jej naposledy zahlédli."

Panamon stál bez jediného pohybu na okraji velikého svahu a těžce dýchal. Shea došel až k němu a nevěřícně se rozhlédl kolem. Okolní kopce byly naprosto stejné jako ten, na kterém stáli, a odlišovaly se jen malými detaily, hlavně co do velikosti a tvaru. S pochybnostmi se podíval na obzor a nebyl si vůbec jistý, odkud vlastně přišli.

„Keltsete, co vidíš?" zeptal se muž obra.

Skalní troll pomalu vyšel na vrchol kopce a rozhlížel se kolem po nějakých stopách, které tam mohl skřet zanechat, ale bouře zřejmě všechno zahladila. Ještě několik minut se tam tiše procházel a nakonec se k nim otočil a zavrtěl hlavou. Panamonova ušpiněná tvář zahořela vztekem.

„Jsem si jistý, že byl tady. Pojďme se podívat ještě o kousek dál."

V tichosti vyšli ještě na jeden kopec, a potom na další. Nebylo se o čem bavit — pokud se Panamon zmýlil, nedalo se stejně dělat nic jiného než jít a pokračovat v hledání. Hodinu se takhle šplhali a postupovali směrem na sever, ale nic se nedělo. Shea si začal uvědomovat beznadějnost jejich úkolu. Bylo zhola nemožné prohledat celou zemi od východu k západu. Kdyby se vychytralý skřet vydal jen padesát metrů nalevo či napravo od nich, nikdy by se nemuseli dozvědět, že tam vůbec kdy prošel. Možná už je dávno pohřben pod obrovským nánosem bahna, které jej zavalilo během bouře spolu s mečem, a oni ho už nikdy nenajdou.

Sheu začaly nesnesitelně bolet svaly od vyčerpávajícího šplhání a on uvažoval o tom, že zavolá na své přátele, aby se zastavili a znovu zvážili, jestli se mají vydat právě tímto směrem, anebo naopak přímo přes údajnou stopu. Stačil jediný pohled do Panamonovy špinavé a unavené tváře a venkovan tento návrh rychle zavrhl, protože pochopil, že zloděj by nikdy nic takového neudělal. Vysoký dobrodruh měl ve tváři tentýž výraz, jaký u něj Shea viděl před několika dny, když vyvraždil skupinu skřetů. Znovu se stal lovcem. Jestli Panamon prchajícího dohoní, bylo jasné, že Orl Fane je synem smrti. Shea se otřásl a podíval se stranou.

Když už přešli několik dalších kopců, našli to, po čem pátrali. Keltset si toho všiml, když se rozhlížel z vrcholu jednoho menšího kopce a jeho oči zahlédly neznámý předmět, napůl pohřbený v blátě na dně malé strže. Rychle nasměroval své dva společníky tím směrem, sklouzli po svahu strmého kopce a horlivě pospíchali až k vyplavené věci. Zvedli ji ze země a pečlivě zkoumali, co to asi je. Byl to větší kus látky, která kdysi tvořila hlavní část rukávu košile. Dívali se na svůj nález tiše a hodnou chvíli. Shea se zadíval na Keltseta s němou otázkou, zdali to opravdu je kus Orl Fanova rukávu. Obrovský troll tiše přikývl. Panamon nabodl špinavý kus látky na hrot bodáku, který měl místo ruky, a zašklebil se.

„Tak jsme ho zase našli, a tentokrát už nám neuteče!" jízlivě se ušklíbl.

Ale v ten den se jim nepoštěstilo uprchlíka najít a ani po něm nenašli další stopy, což bylo divné, protože kdyby skřet zvolil tentýž směr jako oni, jeho stopy by musely být v bořícím se prachu dobře viditelné. Oni však žádné nenašli. Tím se potvrdil Panamonův názor, že se Orl Faneovi nějak podařilo projít bouří a utéci i přívalům bahna a povodním. Deště sice smyly stopy, ale nechaly na povrchu kus jeho rukávu, který mohl být už dávno splaven a zavalen bahnem. Neexistoval žádný způsob, jak určit směr, kterým skřet přišel nebo se vydal dál. Nastala noc. Tma, jež zahalila zemi a okolní krajinu, byla tak černá, že se dalo dohlédnout jen pár stop před sebe, a proto jen neochotně museli pátrání na celou noc odložit. První hlídku si vzal Keltset, protože když došli k místu, kde se rozhodli utábořit, Panamon i Shea se zhroutili vyčerpáním a skoro okamžitě usnuli. Noc byla chladná, i když vlhkost ze dne přetrvávala, a tak se všichni pečlivě zabalili do svých polosuchých loveckých plášťů.

Ráno se ohlásilo svým obvyklým způsobem v podobě mokré šedivé mlhy. Den sice nebyl tak vlhký jako ten předešlý, ale o nic příjemnější. Slunce zase plulo zahaleno v mlze, která nad nimi nehnutě visela. Hluché ticho je obklopovalo ze všech stran a trojice mužů se s pocitem úplné izolace od ostatního živého světa rozhlížela kolem. Pustá prázdnota začínala zřetelně působit jak na Sheu, tak i na Panamona Creela. Za těch pár dní Shea začal být podrážděný a nervózní a obyčejně veselý a hovorný Panamon upadl do zarytého mlčení. Jen Keltset zůstával takový jako vždycky, s bezvýraznou a nevyzpytatelnou tváří.

Bez zájmu snědli snídani a vydali se na další pátrání. Na cestu vyrazili s naprostou nechutí a odporem a s jedinou touhou: aby toto únavné a úmorné putování už skončilo. Poháněl je jejich pud sebezáchovy, ale také vědomí, že nemají na vybranou. Oba dva muži, Panamon i Shea, se náhle začali divit, proč vlastně s nimi Keltset pokračuje v pronásledování dál. Byl už přece ve své zemi a bez problémů by tu přežil i sám, kdyby se rozhodl vydat se svou vlastní cestou. Jaké důvody jej vedly k tomu, aby s nimi zůstával během třídenních dešťů a neopouštěl je? Možná, že jakmile dojdou na konec této úmorné cesty, dostane se jim konečně vysvětlení, kdo je a proč se s nimi na tuto výpravu vydal. A tak se odhodlaně prodírali nepříjemnou šedivou mlhou a vířícím prachem, až se ošklivé ráno pomalu přehouplo v poledne.

Zničehonic Panamon zběsile vykřikl a vyskočil.

„Stopy!"

Divoce zavýskl radostí a pospíchal k malému výběžku po jejich levé straně. Keltseta i Sheu nechal bez povšimnutí — ti se za ním jen udiveně dívali. Za několik okamžiků už se však celá trojice skláněla nad zemí a horlivě zkoumala jasné stopy, rýsující se před nimi v těžkém prachu. Nebylo pochyb o jejich původu. Dokonce i Shea poznal, že je tam

zanechal skřet svýma botama, které byly na podpatcích poničené. Stopa, kterou za sebou nechávali oni, byla přímá a vedla rovnou na sever, ale Orl Fanova neměla přímý cíl. Skoro jako by ten, kdo ji zanechal, ani pořádně nevěděl, kam jde. Vypadalo to, jako by se skřet jen bezcílně potácel. Na Panamonův rozkaz se na okamžik znovu zastavili a pozorovali stopy. Ty byly jen několik hodin staré a soudě podle jejich povahy byl prchající Orl Fane už na dosah. Panamon jen špatně ukrýval nemravné veselí, proudící jeho pookřálým tělem, když si uvědomil, že se blíží konec jejich dlouhého pátrání. Bez toho, aby se ještě o něčem radili, se trojice vydala dál po skřetových stopách a pohybovala se na sever s neochvějným odhodláním. Byl to den, kdy by se jim už mohlo podařit Orl Fana chytit.

Stopa, kterou za sebou skřet zanechal, vedla zmateně a křivolace mezi zaprášenými kopci Severní země. V jednom okamžiku trojice cestovala přímým směrem na východ, ale za několik minut je stopy přiměly, aby se otočili a šli opačným směrem. Odpoledne jim uběhlo ve zmateném bloudění a Keltset usoudil, že stopy jsou sice čerstvější, ale skřet je stále ještě dost daleko. Jestliže padne tma dřív, než svou oběť dohoní, mohlo by se velice snadno stát, že ji zase ztratí. Dvakrát už ho skoro měli na dosah, ale pokaždé je nečekané okolnosti přinutily, aby se vzdali a dočasně své pátrání přerušili. Neměli náladu si to potřetí zopakovat — a Shea si v duchu slíbil, že jestli bude potřeba, bude Orl Fana pronásledovat dokonce i v absolutní tmě.

Obrovské vrcholky strašlivého umrlčího království se lomily v dáli a jejich ostré zašpičatělé hroty protínaly horizont. V mysli mladého venkovana začal stále více narůstat nesetřesitelný pocit strachu, který se ještě stupňoval, čím hlouběji vnikala trojice mužů do nitra Severní země. Pomalu začal cítit, že toho na sebe naložil mnohem víc, než si kdy představoval, a že pátrání po Orl Fanovi a Shannarově meči je jen nepatrnou součástí mnohem většího rozvrhu událostí. Ale nezpanikařil nad tímto novým pocitem, jen se ještě utvrdil v tom, že až skončí tato šílená honička, vrátí se domů, do své rodné země.

Asi v polovině odpoledne se hornatý terén začal pomalu snižovat a přešel do členité planiny, která konečně umožňovala trojici mužů vidět do větší vzdálenosti a jít vzpřímeně a uvolněně. To bylo snad poprvé od té doby, co prošli černou mlhou, hustou jako kolomaz. Planina se před nimi rozložila s dech vyrážející pustotou a prázdné pláně hnědé země a šedých skal se nekonečně valily daleko na sever k velikým vrcholkům jež tvořily hranici Království umrlčí hlavy — a domov Černého mága. Tato prázdná rovina končila až v masách skal a v hornaté pahorkatině, vedoucí po svahu s roztroušenými kameny k horám za ním. Celá ta obrovská rozloha, nahota, horkost i poničenost ležely zamaskovány jednotvárným hluchým tichem. Nic se ani nepohnulo, nikde nebylo vidět žádnou bytost, ani hmyz nezabzučel, nikde nepřeletěl ani ptáček, dokonce ani neživý vítr nezafoukal a nerozvířil všudypřítomný prach. Všude byla jen prázdnota neposkvrněná životem a svraštělá smrtí. Klikaté stopy Orl Fana vedly do této prázdnoty a mizely v dálce. Připadalo jim, jako by je tato pustá země doslova chtěla spolknout.

Pronásledovatelé se na několik dlouhých minut zastavili a v jejich tvářích se odrážela váhavost i pochybnosti, zdali mají pokračovat až do hloubi této nehostinné země. Ale měli jen málo času, aby zvážili všechna pro a proti, a tak se rychle vydali dál po klikatících se stopách, jež byly v prázdnotě pustiny mnohem lépe viditelné. Během cesty touto pochmurnou krajinou se jim šlo snad nejlépe za celou dobu jejich putování. Ani ne za dvě hodiny Keltset usoudil, že nemohou být víc než hodinu pozadu za svou obětí. Západ slunce už se blížil a sluneční kotouč se nořil za členitý horizont daleko na západě. Jeho tlumené paprsky začala zakrývat mlha a okolní krajina pomalu získávala nezřetelné kontury počínajícího večera.

Trojice sledovala skřetovu stopu až do hlubokého stínu, vrhaného skupinou vysokých balvanů a skalních převisů s různorodými výběžky. Zapadající slunce zmizelo téměř v jediném okamžiku ve stínech tmavého údolí a Panamon Creel, který se horlivě už před několika hodinami ujal vedení skupiny, byl nucen sehnout se a hledat stopy přímo u země. Museli zpomalit a při chůzi se i párkrát zastavili, jak se zloděj nakláněl blíž k prašnému

povrchu. Panamon Creel byl tak zabraný do pozorování stop, že se ocitl v naprostém šoku, když stopy náhle bez jediného rozumného vysvětlení končily. Shea a Keltset byli hned u něj a bližším prozkoumáním okolní půdy zjistili, že před nimi šel někdo, kdo se usilovně snažil všechny stopy po malém skřetovi zahladit.

V tu chvíli se ze stínů skal začaly vynořovat obrovské černé postavy a váhavě se k nim blížily za skomírajícího podvečerního světla. Shea je zahlédl první, ale ochotně uvěřil tomu, že má halucinace a že jej šálí zrak. Panamon zareagoval rychleji, neboť si ihned uvědomil, co se děje. Vyskočil ze země, napřímil se a vytasil svůj obrovský meč a vztyčil bodák, který měl místo ruky. Bylo by snadné probít se stále se zužujícím kruhem nepřátel, ale Keltset náhle udělal něco neočekávaného. Rychle vyskočil vpřed a stáhl užaslého zloděje k sobě. Panamon se jen nevěřícně podíval na svého tichého společníka a váhavě sklonil své zbraně. Nakonec zůstali nehybně stát, obklopeni ze všech stran obrovskými postavami neznámých mužů. Vyděšený Shea si ve slabém světle počínající noci uvědomil, že je objevila skupina obrovských trollů.

Skupina unavených elfích jezdců se utápěla ve vlastním potu a nepřítomně se dívala dolů po celé délce Rýnského údolí. Před nimi se táhly dvě míle prázdného údolí, které ohraničovaly po obou stranách ostrými výběžky velké kameny, propletené množstvím stromů a nízkých keřů. Legendární průsmyk sloužil už téměř přes tisíc let jako brána vedoucí ze spodní části Streleheimských plání do hustých lesů Západní země a do domova elfů. Právě v tomto slavném průsmyku utrpěla armáda Černého mága porážku od elfích legionů, které kdysi vedl Jerle Shannara. Právě tady musel Brona prchnout před starým Bremenem a tajemnou silou Shannarova meče. Utekl i se svou armádou zpět do plání, kde jej zastihly pochodující voje trpaslíků, kteří celou jeho armádu rozehnali a pobili. Rýnská soutěska zažila začátek pádu největší hrozby světa od zničujících Velkých válek a lidé všech ras k tomuto mírumilovnému údolí vzhlíželi jako k historické památce. Byl to přírodní monument lidské historie, a někteří dokonce cestovali přes půl světa až sem, aby se mohli podívat na místo, kde došlo k této významné události.

Jon Lin Sandor vydal rozkaz, aby si vojáci dali pohov, a elfí jezdci slezli vděčně z koní a chystali se k odpočinku. Nepřijeli sem, aby se podívali na historickou památku, ale aby čelili tomu, co přijde. Pln starostí se Jon Lin díval na těžkou černou mlhu, která se přibližovala ze severu přes Streleheimské pláně a jejíž mlžné stíny se každým dnem blížily k hranicím Západní země a k domovům elfů. Jeho mandlové oči se zadívaly na východní obzor, kde temnota postoupila téměř až k lesům obklopujícím starobylou pevnost Paranor. Trpce potřásl hlavou a proklel den, kdy opustil svého krále a zároveň nejlepšího přítele. Až do své dospělosti totiž vyrůstal s Eventýnem, a když se jeho přítel stal králem, zůstal po jeho boku jako jeho osobní rádce a samozvaný hlídací pes. Společně se připravovali na invazi Bronových armád — alespoň se obecně věřilo, že Černý mág je Brona, vůdce poražený při Druhé válce ras. Záhadný poutník Allanon varoval elfí národ, a i když se mu někteří posmívali a pohrdali jím, Eventýn hluboce chápal smysl Allanonových slov. Druid se nikdy nemýlil a jeho schopnost nahlížet do budoucnosti byla nepopiratelná.

Elfí národ následoval Eventýnovy rady a připravoval se na válku, ale ta stále nepřicházela. Náhle se znovu objevil mystik Allanon a požádal elfy, aby ohlídali Streleheimské pláně v okolí Paranoru proti jakémukoliv pokusu skřetů ovládnout druidskou pevnost a odnést meč na sever do příbytku Černého mága.

Znovu jej bez dalších otázek poslechli. Ale stalo se něco, co nikdo nečekal, a to ve chvíli, kdy Jon Lin Sandor byl od svého krále vzdálen. Skřetové obsadili Paranor a nečekaně se rozhodli, že se vydají do bezpečí hluboké Severní země. Tři těžké patroly náhle zaútočily na elfí linie. Eventýn a Jon Lin vedli každý jedno křídlo a snažili se nepřátelské jednotky zastavit, avšak skřetové nebyli sami: na pomoc jim přišli bojovní trollové, a to už byla velká přesila, i když představovala jen menší část severozemské armády, kterou dával dohromady Černý mág. Jednotka Jona Lina byla téměř do

posledního vojáka zmasakrovaná a jemu se jen zázrakem podařilo uniknout a zachránit si život. Bohužel se nedostal včas k Eventýnovi a elfí král zmizel v hustých šicích nepřátel. Jon Lin Sandor po něm pátral už skoro tři celé dny.

„Neboj se, najdeme ho, Jone Line. Není snadné ho zabít, jen tak se nedá. Najde si nějaký způsob, jak přežít."

Elf přikývl, ale pak zavrtěl hlavou a jeho zarudlé oči se upřeně podívaly do tváře muže, který stál hned vedle něj.

„Je to podivné, ale vím, že žije," odpověděl. „Nemohu přesně vysvětlit, jak to vím, ale cítím to."

Breen Elessedil, jeho společník, byl králův mladší bratr a měl se stát příštím králem západozemských elfů, pokud by jeho bratr náhodou zahynul. Nebyl na tuto roli připravený, a navíc věděl, že se králem stát prostě nechce. Od té doby, co Eventýn zmizel, se ani nenamáhal sjednotit jednotky elfí armády a vstoupit do čela královské vrchní rady; místo toho se okamžitě vydal pátrat po svém bratrovi. V důsledku toho byla elfí vláda v chaosu a armáda, která ještě před dvěma týdny představovala nepřemožitelnou bojovou sílu, plně připravenou vyrazit proti hrozbě ze severu, teď připomínala spíše rozdrobené skupinky, jež mezi sebou navzájem nekomunikovaly. Vojáci se báli, protože nebyli připraveni a neměli správného velitele a elfí národ vůdce.

Ale elfí národ nepropadl panice a nenechal záležitosti zajít tak daleko, aby se jim úplně rozpadly pod rukama. Eventýn byl nepopiratelně velmi silná osobnost a lidé, jež sjednotil, za ním stáli už od té doby, co usedl na trůn, a vkládali do něj svou důvěru. Přes své mládí měl pevný charakter a neomylný selský rozum, takže všem dobře poradil a každému pečlivě naslouchal. Po celé zemi se šířily zprávy o králově zmizení, a to lidmi velice otřáslo.

Ale ani Breen Elessedil, ani Jon Lin se nechtěli zabývat ničím jiným než hledáním ztraceného krále. Při svém pátrání narazili na skřeti hlídky na okrajích severozemské armády a objevili ty z elfů, kdo střetnutí přežili. Společně se vrátili do malé okrajové vesničky jménem Koos, kde dostali hojně najíst a získali čerstvé koně. Nyní byli zase na cestě zpět a usilovně pátrali po svém králi.

Jon Lin Sandor věřil, že ví, kde se Eventýn nalézá, pokud stále ještě žije. Obrovská severozemská armáda se vydala na jih ke království Truborohu asi před týdnem a bylo jasné, že se nedostanou dál, dokud nezničí vyhlášený Pohraniční legion a nezdevastují zemi. Jestli právě v této armádě drželi Eventýna jako zajatce, tak on i Breen musí sledovat nepřátele a osvobodit ho přímo ze samého středu Bronových velitelů, kde je držen jako rukojmí nevídané ceny. Jestliže by Eventýna Elessedila nezískali, města, jejichž vůdcové nejsou tak odvážní, by mohla být ochotna se nepřátelům vzdát.

V každém případě Černý mág správně odhadl význam Eventýna pro elfí národ. Byl nejuctívanějším a nejmilovanějším vůdcem, který vládl od dob Jerleho Shannary, a jeho lid by udělal cokoliv, jen aby se jejich zbožňovaný král dostal domů v bezpečí. Jako mrtvý by umrlčímu králi příliš nepomohl, naopak jeho poprava by mohla ještě víc popudit elfy, kteří by se pak bez váhání sjednotili a pronásledovali jej až do jeho naprostého zničení. Živý Eventýn měl nesmírnou hodnotu a elfí národ nechtěl riskovat zranění, která by nepřátelé mohli způsobit nejmilejšímu synu Západní země.

Jon Lin Sandor a Breen Elessedil si nedělali žádné iluze, že by se Eventýn mohl nezraněn a v bezpečí vrátit zpět, i kdyby armáda nezasáhla a neobsadila Jižní zemi. Rozhodli se jednat ze své vlastní iniciativy a riskovali vše, jen aby se jim podařilo najít svého přítele a bratra dřív, než tu bude zbytečný — než padne Jižní země.

„To stačí. Na koně!" Zavelel Jon Lin netrpělivě a přerušil tak ticho. Odpočívající jezdci rychle vyskočili na nohy, aby vyplnili rozkaz svého velitele. Ještě naposledy se podíval do vzdálené tmavé mlhy, potom se otočil a vyskočil na svého čekajícího koně. Vydali se na cestu. Breen k němu rychle přispěchal, aby jel po jeho boku. O několik minut později se postavy jezdců podobaly už jen malým tečkám, když uháněli údolím jako rychlí pstruzi

bystřinou. Bylo šedivé ráno a vzduch byl prosycený pichlavým pachem deště, který se vznášel nad celou plání. Mokrá tráva klouzala pod kopyty projíždějících koní a tlumila jejich dusot. Daleko na jihu se zpoza mraků prodíraly pruhy bleděmodré oblohy. Byl příjemný chladný den a elfové se radovali, že jim při pátrání počasí přeje.

Rychle dojeli až na samý konec údolí a nechali své koně klusat pomalým cvalem, když vstupovali do východní části průsmyku. Jezdci si mezi sebou povídali velmi tiše, jako by měli strach, že jejich hlasy dolehnou až za hranice Severní země, kde by je někdo mohl uslyšet. Řada jezdců se protáhla jako had mezi obrovskými útesy, lemujícími vstup a o chvíli později se už ponořila do rozlehlé pustiny Streleheimských plání. Jon Lin se s obavami podíval do prázdnoty, která se před ním rozprostírala, a prudce zastavil svého koně.

„Breene, podívej, jezdec!"

Mladík rychle pobídl koně, dohonil ho a společně sledovali vzdáleného jezdce, který se k nim rychle přibližoval. Elfové na cizince zvědavě zírali, ale nebyli schopni na takovou dálku rozeznat jeho rysy, protože všude kolem ležela řídká mlha téměř nepropouštějící světlo. Breen Elessedil byl přesvědčen, že se vrací jeho bratr, ale za chvíli se jeho naděje rozplynuly, protože muž se přiblížil a bylo zřejmé, že je menší než Eventýn. Navíc to ani nebyl zkušený jezdec — když přijel blíž, všimli si, jak zkrouceně a nezkušeně sedí v sedle a jak mu nohy křečovitě visí po obou bocích zvířete. Jeho široká tvář byla udýchaná a rudá námahou, jak se na koni snažil vší mocí udržet. Nebyl to elf, byl to Jihozemec.

Přinutil svého koně zastavit těsně před skupinou elfů a na okamžik se zarazil, aby popadl dech, ještě než promluví. Podíval se po zmatených elfích tvářích a jeho obličej ještě o odstín zčervenal.

„Před několika dny jsem se setkal s jedním mužem," začal cizinec rozvážně. Náhle na okamžik zaváhal, jako by se chtěl ujistit, že jej všichni pozorně poslouchají. „Požádal mě, abych našel pravou ruku elfího krále."

Pohledy všech ostatních byly stále zmatenější a jezdci se začali natahovat blíž k tajemnému cizinci.

„Já jsem Jon Lin Sandor," promluvil velitel jednotky tiše.

Vyčerpaný jezdec si vděčně povzdechl a pokýval hlavou.

„Já jsem Flick Ohmsford a jel jsem celou cestu z Truborohu, jen abych vás našel." Muž se narovnal, namáhavě se protáhl a snažil se namasírovat svá bolavá záda. „Jestli mě necháte pár minut vydechnout, zavedu vás k Eventýnovi."

Shea v naprostém tichu pochodoval mezi dvojicí obrovských trollích bojovníků a nebyl schopen ze sebe setřást podezření, že je Keltset zradil. I když je nepřátelé přepadli ze zálohy, přece se ještě mohli pokusit probojovat se jejich řadami, ale místo toho jim Keltset rozkázal, aby nekladli žádný odpor a nechali se dobrovolně zajmout. Shea doufal, že Keltset někoho z trollů v této jezdecké skupině zná, protože jsou stejného druhu jako on a mohl by je přesvědčit, aby je pustili. Ale obrovský troll se ani nesnažil s nimi komunikovat a nechal je, aby jim svázali ruce, aniž by se pokusil o sebemenší odpor. Panamon Creel a Shea odložili své zbraně, nepřátelé je spoutali a trojice zajatců musela pochodovat směrem na sever do holých plání. Malý venkovan měl sice u sebe vzácné elfeíny, ale ty byly proti trollům bezcenné.

Pomalu se otočil za sebe a podíval se do široké tváře Panamona kráčejícího přímo za ním a snažil se odhadnout, na co asi odolný zloděj právě teď myslí. Muž byl natolik zaskočen rychlou kapitulací svého společníka, že od té doby nepromluvil ani slovo. Zřejmě si v hlavě nedokázal srovnat, co se stalo, a uvěřit, že se v tichém obrovi, kterému zachránil život a který býval jeho nejlepším a jediným společníkem, tak zmýlil. Trollovo chování mu připadalo více než nečekané, a to nejen jemu, ale i Sheovi; avšak zatímco Shea cítil pouhé nepochopení a zmatek, Panamon Creel byl hluboce zraněn. Ať se dělo cokoliv, Keltset byl jeho jediný přítel, na něhož se mohl spolehnout. Nevíra se mohla u životem

ostříleného dobrodruha snadno a rychle změnit v nenávist a Shea vždy správně tušil, že za všech okolností byl Panamon Creel velmi nebezpečný muž, se kterým bylo lepší být zadobře. Bylo zhola nemožné poznat, kam je vlastně vedou. Nesvítil tady měsíc a všude kolem panovala černočerná tma. Shea byl nucen zaměřit svou pozornost na to, kam vlastně šlape, aby aspoň chvíli dokázal jít vzpřímeně a nepadal, když pokračovali dál na sever mezi rozptýlenými velikými kameny a útesy, jež volně vyčnívaly ze země na cestě i na okolních skalách. Trollí jazyk byl pro venkovana naprosto nesrozumitelný. Panamon mu sice rozuměl, ale to bylo za daných okolností Sheovi k ničemu. Jestliže trollové tuší, kdo Shea je, vedou je určitě přímo k Černému mágovi. Ale vzhledem k tomu, že je ani neprohledali — a nenašli elfí kameny — zajali je spíše jako narušitele jejich území a důvod, který je do Severní země přivedl, je nezajímal. Ale ani tato možnost mu nepřinášela úlevu, protože trollové nejsou hloupí a možná už vědí, co vlastně v Severní zemi pohledávají. Náhle si pomyslel, co se asi stalo s prchajícím Orl Fanem. Jeho stopy končily právě tam, kde byli přepadeni, a tak se skřet asi také stal jejich zajatcem. Ale kam ho pak odvedli — a co se stalo s Shannarovým mečem?

Pochodovali několik hodin hustou a neproniknutelnou tmou. Shea brzy ztratil pojem o čase a nakonec byl tak vyčerpaný, že se únavou zhroutil na zem. Ale jeden z vojáků si jej přehodil přes rameno jako pytel brambor a nesl jej dál. Venkovan se vzbudil v okamžiku, kdy se kolem nich rozblikala světla nízkých ohňů: to skupina dorazila do tábora. Potom ucítil, jak jej troll pokládá na zem, a když vstal, dovedl ho do velikého stanu. Tam zkontroloval, jestli má pevně svázané ruce, a spoutal mu i nohy. Za chvilku už zůstal úplně sám, protože Panamon i Keltset byli bůhvíkde.

Krátce se snažil se svými pouty na rukou i na nohou bojovat, ale ty se nehnuly ani při sebevětší námaze, a tak své pokusy brzy vzdal. Cítil, jak je ospalý a jak mu únava z dlouhého pochodu zaplavuje celé tělo. Pokoušel se ji přemoci a vymyslet nějaký plán útěku, ale čím více se snažil, tím těžší mu připadalo se na cokoliv soustředit a všechno v jeho unavené mysli se pomalu začínalo zamlžovat. Asi za pět minut usnul tvrdě jako poleno.

Zdálo se mu, že spí jen chvíli, když jej vzbudily něčí drsné ruce, které s ním prudce zatřásly a probraly jej ze spánku. Omámeně se posadil: těžký troll mu říkal cosi, čemu nerozuměl, a pak ukázal na talíř s jídlem, který přinesl. Poté zmizel venku za závěsem. Shea zívl a rozhlížel se kolem sebe: okamžitě si všiml šedivého světla ohlašujícího, že už je ráno a že v této části Severní země právě začíná nový den. S mírným údivem si také uvědomil, že na rukou ani na nohou už nemá kožené řemínky, a tak si rychle protřel zápěstí a kotníky, aby se mu rozproudila krev. Potom do sebe zbrkle nacházel jídlo, které pro něj připravili.

Zdálo se, že venku před stanem je nějaká mela, protože všude bylo slyšet výkřiky a volání trollů, kteří pospíchali kolem a pobíhali táborem v chladném ranním vzduchu. Venkovan dojedl a odvážil se podívat ze stanu ven, ale jakmile prostrčil hlavu otvorem, něčí mohutná ruka jej zase vmáčkla dovnitř. Hned nato vstoupil dovnitř vysoký troll a pokynul Sheovi, aby šel s ním. Shea rychle zabořil ruku do záhybu své košile, nahmatal váček s elfeíny a jen s velkou neochotou jej následoval.

Eskorta trollů vedla mladého Jihozemce rozlehlým táborem mezi stany různých velikostí a mezi kamennými přístěnky, rozmístěnými po veliké plošině obklopené skalami. Rychle se podíval na vzdálený horizont a rozeznal, že se právě nacházejí nahoře nad velikými pláněmi, po kterých šli včera v noci. Zdálo se, že je tábor opuštěný, a hlasy, jež předtím Shea slyšel, naprosto umlkly. Noční ohýnky byly vyhaslé a změněné v popel a přístěnky tu stály opuštěné. Vyděšeného zajatce zasáhl náhlý chlad, když si uvědomil, že jej možná vedou k popravě. Nikde kolem neviděl Panamona ani Keltseta. Allanon, Menion Leah a všichni ostatní byli někde v Jižní zemi a netušili nic o jeho neslavném osudu. Byl úplně opuštěný a sám a možná, že zakrátko zemře. Omráčen strachy se ani nepokoušel uprchnout, jen dál kráčel mezi strážnými jako dřevěná loutka opuštěným táborem. Nízký

útes označující hranici tábora se náhle zlomil a oni prošli mezi posledními stany a ocitli se na veliké mýtině. Shea se kolem s údivem rozhlížel.

Desítky trollů seděly všude kolem rozesazené do kruhu a dívaly se směrem ke skupince, která právě přicházela z tábora na mýtinu. Přímo uprostřed kruhu trůnila trojice trollů seřazených vedle sebe podle velikosti, takže si Shea pomyslel, podle čeho je asi do vysoké funkce zvolili — zda podle stáří, nebo výšky. Každý třímal v ruce dlouhou, barevně pomalovanou tyč s černou vlajkou. Hned vedle Shey seděl z jedné strany Panamon a tvářil se velmi vážně; výraz jeho tváře se nezměnil, dokonce ani když se na venkovana podíval. Pozornost všech byla zaměřena na obrovskou postavu nehybného Keltseta, který stál bez hnutí uprostřed před trojicí trollů, paže složené na prsou. Když Sheu přivedli a posadili jej vedle zamyšleného Panamona, ani se neohlédl. Nastal dlouhý okamžik naprostého ticha. Sheovi se naskytl snad nejpodivnější pohled, jaký kdy v životě viděl. Náhle se jeden z trojice trollů posadil na vyvýšeninu a obřadně postavil svou vlajku před sebe na zem. Shromáždění trollové do jednoho vstali stejně jako troll uprostřed, obrátili se na východ a pronesli několik krátkých vět ve svém jazyce. Potom se zase všichni klidně posadili.

„To snad není možné, chápeš to? Oni se modlili!"

To byla první slova, která na něj Panamon promluvil, a Shea sebou překvapeně trhl. Nechápavě se na zloděje podíval, ale vysoký muž se právě díval na Keltseta. Další z trojice trollů si vyměnil místo s prvním trollem a usedl před obrovské shromáždění. Krátce promluvil k divákům, přičemž udělal několik významných gest směrem k Panamonovi a k Sheovi. Malý venkovan se pln očekávání otočil ke svému společníkovi.

„Je to soud, Sheo," oznámil mu zloděj podivně nezúčastněným hlasem. „Ale nesoudí ani mě, ani tebe. Vezmou nás do Umrlčích hor až za Ostronoží do království Černého mága, kde nás asi uvrhnou... to je jedno. Nemyslím, že ví, kdo jsme. Řídí se jen rozkazem Černého mága a ten rozhlásil, že všichni cizinci, kteří vstoupí do země, musí být bezpodmínečně dopraveni přímo k němu — my nebudeme žádnou výjimkou. Ale nezoufej, stále ještě máme naději..."

„Ale proč tedy ten soud...?" zeptal se Shea pochybovačně.

„Ten je kvůli Keltsetovi, Žádal o právo, aby jej soudil jeho vlastní lid, místo aby jej vydali Černému mágovi. Je to starobylý zvyk, takže jeho žádost nesmí být zamítnuta. Našli ho s námi zrovna v době, kdy jsou jeho lidé ve válce s naším národem, a ten, kdo je objeven ve společnosti člověka, je považován za zrádce. A to bez rozdílu, nejsou žádné výjimky."

Shea samovolně otočil hlavu na Keltseta, který s kamennou nehybností a hrdostí seděl přímo uprostřed čekajícího shromáždění, zatímco předsedající troll pokračoval dál v nesrozumitelném projevu. Zmýlili se, pomyslel si vděčně venkovan, Keltset je nezradil a bylo zřejmé, že je nepřátelům nevydal. Ale proč se nechal tak snadno zajmout, když věděl, že jeho vlastní lidé jej stejně odsoudí?

„Co mu asi udělají, jestli jej usvědčí z toho, že je zrádce?" zeptal se popuzeně.

Na ústech vysokého zloděje se objevil matný úsměv.

„Vím, co si asi myslíš," řekl a v jeho hlase bylo slyšet ironii. „Na tomto soudu riskuje všechno. Jestli zjistí, že je vinen, okamžitě jej srazí z nejbližšího útesu." Na okamžik se významně odmlčel a poprvé se na venkovana podíval zpříma.

„Tomu nerozumím."

Znovu se ponořili do naprostého ticha, když předsedající troll dokončil svou řeč a posadil se. Za okamžik před trojici předsedajících trollů, o nichž Shea usoudil, že jsou pravděpodobně soudci, předstoupil jeden z trollích vojáků a učinil krátké prohlášení. Následovalo ještě několik dalších podobných výpovědí od těch, co předstoupili a odpovídali na otázky poroty a soudců. Shea sice nechápal přesný smysl tohoto tribunálu, ale snadno mu došlo, že ti, co jeden po druhém předstupují, jsou pravděpodobně vojáci z jednotky, která je zajala předešlé noci, a vypovídají tu jako svědci. Jejich výpovědi trvaly až nesmyslně dlouho, ale Keltset seděl dál jako socha a při jejich slovech nepohnul ani

svalem.

Shea si pozorně prohlížel netečného obra a nechápal, proč nechal událostem volný průběh. Jak jemu, tak Panamonovi bylo jasné, že Keltset není pouhý vyvrhel, kterého vyhnali z domova jeho lidé jen proto, že se mu nedostalo daru řeči. Nebyl to ani zloděj a dobrodruh, kterého z něj za každou cenu chtěl udělat Panamon. Z jeho podivných něžných očí sálala nesmírná inteligence: odrážela se v nich vědomost o Shannarově meči, o Černém mágovi i o věcech, o nichž se mu Shea nikdy ani slůvkem nezmínil. V obrově srdci byla ukryta celá minulost. Shea si náhle všiml, jak se svým chováním a povahou podobá Allanonovi. Právě z těchto dvou bytostí nejsilněji cítil, že znají klíč k tajemství Shannarova meče. Bylo podivné, že si to uvědomil až teď, a venkovan jen zavrtěl hlavou a povzdechl si, pochybuje o svém vlastním rozumu, který jej nutí takto spekulovat. Ale na přemýšlení už neměl čas.

Svědkové ukončili své výpovědi a trojice soudců povolala obviněného, aby vstal a hájil se. Nastal neuvěřitelně dlouhý, ohromující okamžik naprostého ticha, zatímco soudci, shromáždění trollové, Panamon Creel i Shea napjatě čekali, až Keltset vstane. Obrovský troll ale zůstával dál sedět bez hnutí, jako by byl v transu. Sheu náhle zachvátilo nekontrolovatelné nutkání vstát a zakřičet do toho nesnesitelného ticha, jen aby jej prolomil, ale zvuk mu uvízl v krku. Vteřiny se pomalu vlekly. Najednou, bez oznámení a bez varování, Keltset vstal.

Nadzvedl své obrovské tělo a náhle všem připomněl nějaké neznámé stvoření, které je mnohem víc než obyčejný smrtelník. V jeho vzhledu byla hrdost, kterou vystavoval na odiv čekajícímu tribunálu, a upřeně pozoroval trojici soudců, aniž by se aspoň na okamžik podíval na ostatní. Potom mohutnou rukou zalovil za svým řemenem u pasu a vytáhl obrovskou černou medaili, zavěšenou na dlouhém řetězu. Na okamžik ji podržel před zraky soudců, kteří se k němu překvapeně nakláněli. Shea si všiml, že je to jakýsi kříž zabudovaný v kruhu, ale obr náhle obřadně zvedl řetěz nad hlavu a mohutným gestem si jej zavěsil kolem masitého krku.

„Proboha, zachránil nám všem život... Nemůžu tomu uvěřit!" zachrčel Panamon zkamenělý úžasem.

Soudcové také vstali zachváceni údivem, zatímco se Keltset pomalu otočil k publiku užaslých trollů, kteří okamžitě začali vzrušeně jásat. Všichni byli v jediném okamžiku na nohou a vehementně gestikulovali na hrdého trolla stojícího přímo uprostřed kruhu. Shea je pozoroval zcela zmaten a nic nechápal.

„Panamone, co se děje?" vykřikl konečně.

Intenzivní křik, který se dral z hrdel okolních trollů shromážděných na planině, přehlušil jeho vlastní slova. Panamon také vyskočil a svou mohutnou rukou objal venkovana kolem ramen.

„Nemohu tomu uvěřit," opakoval zloděj s neskrývanou radostí. „Po celé ty měsíce jsem ho vůbec nepodezříval! To je to, co před námi tak pečlivě tajil, mladý venkovane! To proto nás nechal vzdát se bez boje. Měl totiž něco..."

„Řekneš mi laskavě, co se tady děje?" rozohněně naléhal Shea.

„Ten přívěsek, Sheo... kříž v kruhu!" zakřičel divoce zloděj. „Je to Černý Irix, nejvyšší ocenění největší cti mezi trollím národem, jaké udělují jen těm nejvýjimečnějším ze svých řad. Jestliže za celý svůj život potkáš třeba jen tři trolly, kteří jsou jeho držiteli, máš veliké štěstí! Abys dostal Černý Irix, musíš být žijící zosobnění toho, co trollí národ uctívá a chová v lásce. Musíš být jedna ruka s božstvy a mít vlastnosti, jaké si smrtelník dokáže jen těžko představit. Někde v jeho minulosti se Keltsetovi tohoto vyznamenání dostalo, a nám to nikdy nedošlo."

„Ale co s ním tedy bude, když jej našli s námi...?" ošíval se starostlivě malý venkovan.

„Kdokoliv, kdo je oceněn Irixem, je nedotknutelný a nikdy by nedokázal zradit svůj národ," přerušil jej ostře Panamon. „Čest, kterou tímto oceněním trollové jednotlivci vyslovili, je naprosto nezlomná. Ten, kdo jej nosí, nikdy nepřekračuje zákony svých lidí a je

tedy nepostižitelný. Kdyby někdo zpochybnil důvěru, kterou do něj s oceněním ostatní vložili, byl by odsouzen na věčnost k nepředstavitelným trestům, a to by si žádný troll nedovolil."

Shea se znovu omámeně podíval na Keltseta a zaposlouchal se do stále sílícího provolávání slávy. Obr znovu povstal před trojici soudců, která se snažila nastolit pořádek v rozjásaném shromáždění. Všichni jásali ještě několik dlouhých minut a provolávali slávu, až se dav konečně utišil a všude se zase rozhostilo důstojné ticho. Trollové se usadili na svá místa a netrpělivě čekali, až k nim Keltset promluví. Nastal okamžik krátké odmlky a všichni vyčkávali, až z davu vystoupí trollí překladatel a postaví se po bok tichého obra, který se chtěl hájit a začal promlouvat ve znakové řeči. Tlumočníkovy oči bedlivě sledovaly Keltsetovy ruce, zatímco hbitě překládal soudcům i ostatním jednotlivé znaky, které obr ukazoval. Mezi soudci to zašumělo; prohodili mezi sebou pár krátkých vět, kterým Shea nerozuměl, ale Panamon se k němu nahnul a začal mu sám tiše šeptat do ucha, co kdo říká.

„Řekl jim, že pochází z Norbane, jednoho z největších trollích měst v severní části Umrlčích hor. Jeho příjmení je Mallicos a patří k dávnému a uctívanému rodu. Ale všichni z jeho rodiny byli vyvražděni a vina padla na trpaslíky, kteří se prý pokoušeli obsadit jejich dům. Soudce po levé straně se zeptal Keltseta, jak se mu podařilo uprchnout, když jej všichni považovali za mrtvého. Asi to byla dost nepříjemná záležitost i pro tuto vzdálenou vesnici, když o tom všem věděli. Počkej, až uslyšíš tohle, Sheo! Keltset říká, že právě služebníci Černého mága zničili jeho rodinu. Skoro před rokem přiletěli do Norbane lebkonošové, zlikvidovali vedení města a poručili trollím armádám, aby uposlechli jejich rozkazu. Snažili se přesvědčit většinu národa, že Brona, který už přežil tisíc let a nikdy nemohl zajít rukou smrtelníka, se vrátil ze záhrobí. Ale mallicoská rodina byla jedna z vládnoucích ve městě a nechtěla se těmto požadavkům podrobit, naopak se snažila vzburcovat lid proti Černému mágovi. Keltsetova slova mají obrovskou váhu, protože je nositelem Černého Irixu. Černý mág nechal celou rodinu vyvraždit a ušetřil jen Keltseta, kterého nechal unést do své pevnosti v údolí Ostronoží. Celá ta historka o přepadení trpaslíků byl jen podvod, kterým chtěl Brona vzburcovat celé město, aby se jeho obyvatelé připojili k útoku na Jižní zemi.

Keltsetovi se nakonec podařilo uprchnout a cestoval na jih, dokud jsme se nesetkali. Černý mág však poručil, aby mu vypálili z hrdla hlasivky, takže nebude moci nikoho varovat ani komunikovat s žádnou živou bytostí. On se však naučil znakovou řeč, počkal si na vhodnou příležitost a vrátil se zpět do Severní země..."

Jeden ze soudců náhle Pananomovo šeptání přerušil a on se na okamžik odmlčel.

„Soudce se právě ptal, proč se vrátil až teď, a náš velký přítel mu odpověděl, že se dozvěděl, že Brona má obrovský strach ze Shannarova meče. Prý podle legendy by se měl objevit syn z dávného elfího rodu, který přijde a meč proti němu pozvedne..."

Panamon se prudce odmlčel, zatímco překladatel dál pečlivě sledoval Keltseta. Ten se snad poprvé za dobu, co se znali, obrátil k Sheovi a jeho podivně něžné oči chápavě spočinuly na malém venkovanovi. Shea se nekontrolovaně roztřásl. Obrovský troll na něj ukázal a pak se otočil k soudcům a zagestikuloval. Panamon zaváhal a překvapeně promluvil:

„Říká, že nás trollové musí dovést do Umrlčího království, a až dojdeme do pevnosti, tak právě ty, Sheo, jako Shannarův dědic zničíš Černého mága!"

Kapitola 31

Balance Buckhannah zemřel brzy ráno. Smrt k němu přišla tiše a neočekávaně hned s prvními paprsky počínajícího dne, které se pomalu vplížily do tmy na východním obzoru. Zemřel, aniž by znovu nabyl vědomí. Když to řekli Balinorovi, jen pokýval hlavou, že chápe, a otočil se ke všem zády. Jeho přátelé s ním ještě chvíli zůstali, dokud jim Hendel nepokynul, aby odešli. V chodbě za místností, kde princ zemřel, se všichni shromáždili a tiše spolu rozprávěli. Balinor byl posledním členem rodu Buckhannahů, a jestliže zahyne v nadcházející bitvě, jeho jméno zmizí z povrchu zemského. Jen historie nezapomene.

Ve stejné hodině začal také útok na Tyrsis. Stejně klidně a tiše, jako přišla smrt k mladému princi, začal i útok. Zatímco shromáždění vojáci Pohraničního legionu čekali a zírali do šera plání pod obrovskými hradbami, světlo pomalu stoupajícího slunce osvítilo ohromnou armádu. Ta se rozprostírala až k vzdálenému Mermidonu v pečlivě uspořádaných čtvercových formacích a dávala zelené pláni kostkovaný vzhled. V jednom okamžiku se obrovské vojsko tiše seřadilo a pohnulo se po pláni pod městem. Tmavé okraje stínů nadcházejícího rána zahalovaly postavy válečníků z masa a kostí, z ocele a kamene, které se jako na povel vydaly vstříc tyrsiským obráncům. Ostré ticho prolomilo víření skřelích bubnů, jež hlubokým a zničujícím rytmem duněly v okolí Tyrsisu.

Severozemci vstoupili do bitvy tiše a rozhodně, za dunění bubnů, které udávalo rytmus pochodujícím vojákům. Hluboké pravidelné dunění narušovalo jen ocelové cinkání kovových zbraní a brnění, které mělo ochránit vojáky před smrtícími ranami. Objevili se bez jediného hlesnutí, všichni po zuby ozbrojeni, tváře nerozeznatelné v tmavém ranním šeru. Objevily se i mohutné rampy ze dřeva spojené kovovými výztužemi, které se s obrovským rachotem valily na kovových kolech po stezkách až k opevněnému útesu.

Vteřiny plynuly, zatímco se obrovská útočná síla blížila po desítkách metrů kupředu k čekajícímu legionu za ohlušujícího dunění bubnů. Okraj slunce už se vynořil na východním obzoru; noc končila a zbytky tmy se ztrácely na západě. Náhle bubny umlkly a blížící se armáda se zastavila. Na okamžik nastalo duté ticho, které viselo nade všemi v čerstvém ranním vzduchu. Z hrdel rozzuřených Severozemců se vydral mohutný výkřik a jejich jednotky se jako veliká vlna vydaly vstříc udatným vojákům Pohraničního legionu.

Od zavřených bran majestátně se tyčící vnější zdi sledoval Balinor okem téměř nepřehlédnutelnou severozemskou armádu, která právě zaútočila, a jeho široká tvář zůstávala netečná. Jeho hlas byl klidný a pevný, když krátce promluvil ke svým vojákům. Vydal rozkaz, aby okamžitě našli na levém křídle Actona a Fandwicka a na pravém Messalina a Ginnissona. V narychlo sestavených obranných liniích legionu čekali na jeho rozkaz netrpěliví lučištníci. Balinor věděl, že by mohli zlomit tuto obrovskou armádu především díky své výhodné obranné pozici, ale nejdříve bylo třeba zničit pět nepřátelských ramp, které se pomalu valily směrem k patě útesu. Správně očekával, že se nepřátelé hodlají s jejich pomocí vyšplhat na plošinu po nízkých útesech, a tak rozhodl, že sám zničí padací rampu vedoucí do města, po níž by se tam nepřátelé mohli dostat ve chvíli, kdy to budou nejméně očekávat. Předvoj pospíchající severozemské armády byl už jen sto padesát metrů od útesu, ale nový král Truborohu stále vyčkával a pozoroval dění pod sebou.

Náhle se pod nohama nepřátel otevřela země a oni padali do hlubokých děr, zamaskovaných pod jejich nohama přímo u úpatí skalnatého útesu. Dvě z obrovských ramp nečekaně zapadly a uvízly v bahnité půdě v předem vykopaných jamách svými těžkými koly a poničily se. První vlna útočníků zaváhala. Na vrcholu nízkého opevnění se vztyčili legionští lukostřelci, protože dostali dlouho očekávaný Balinorův signál, a začali pálit do řad zmatených nepřátel. Mrtví a těžce zranění padali na travnatou planinu jako

mouchy, ale byli rychle nahrazováni druhou vlnou narychlo shromážděné jednotky, která se tlačila dál, aby pronikla až na skalnatou plošinu k městu, kde se v zákopech krčili vojáci legionu.

Tři z těžkých ramp důmyslně obešly připravené pasti a valily se dál směrem k nízkým zákopům. Lukostřelci legionu rychle vyslali další dávku hořících šípů na odhalené dřevěné části ramp, ale tisíce malých žlutých těl se ve chvilce vyšplhaly nahoru a hořící místa udusaly. Skřeti lukostřelci už také zaujato určené pozice a za několik okamžiků byla celá obloha zaplněná šípy létajícími z obou stran. Nechránění skřetové, kteří se vplížili na rampy, byli v jediném okamžiku rozerváni na kusy. Všude padali muži jako podťatí, křičeli v agónii, když je přepadla smrt, a bezdůvodně se stávali lacinými živými terči. Zranění muži z řad obránců byli částečně chráněni nízkým opevněním před zákopy a mohli si rychle ošetřit svá zranění a tak uniknout smrti. Ale padlí Severozemci leželi zcela odkryti na bitevním poli a stovky z nich byly zabity ještě dřív, než se mohly dostat do bezpečí.

Trojice zbývajících ramp se stále ještě valila k základně opevněného útesu. Jedna z nich náhle vzplála a vyvalily se z ní husté mraky čadivého dýmu, který znemožňoval rozhled všem, kdo se ocitli na několik desítek metrů kolem. Když dvě zbylé rampy byly asi jen deset metrů od opevnění, Balinor dal signál k závěrečné obraně. Obránci svrhávali obrovské sudy oleje dolů z hradeb nejopevněnějšího města Jižní země a jejich obsah se rozléval všude po planině, přímo do cesty valícím se rampám. Ještě než se Severozemci vzpamatovali a vymanévrovali na stranu, snesla se směrem k nim palba zapálených šípů, vyslaných lukostřelci legionu, a ty okamžitě zapálily rozlitý olej. Celá okolní oblast zmizela pod obrovskými jazyky plamenů a těžkým čadivým kouřem.

Zaskočený nepřátelský útok se okamžitě rozpadl a přicházející nová vlna útočníků zaváhala, vyděšená obrovskou zdí plamenů, která se před nimi tyčila. Většina nepřátel, jež se v tom okamžiku nacházeli v okolí, byla doslova usmažena zaživa a jen několika málo z nich se podařilo uprchnout z ohnivého pekla, zuřícího u paty první z obranných linií legionu. Vítr rozfoukával černý kouř přes rozlehlou pláň dál na západ a za chvíli byly střed a levé křídlo obrovských armád odříznuty jeden od druhého — a také od zraněných a umírajících, kteří bezmocně leželi v trávě, zahalení mlhou dusivého kouře. V jediném okamžiku Balinor postřehl nabízející se šanci: ostrý protiútok by teď mohl zcela zlomit útočníky a zdevastovat celou severozemskou armádu. Vyskočil na nohy a dal signál Janusovi Senpre, stojícímu na ochozu vnější zdi, kterému přenechal velení městských jednotek. Okamžitě se obrovská rampa, zavěšená na ocelových pantech, se skřípáním sklonila a ozbrojený regiment jezdectva Pohraničního legionu s meči a kopími vyrazil z města. Jejich leopardí znaky a praporce jasně poletovaly vzduchem, když se tryskem vydali po chráněné stezce podél městských zdí. Během několika okamžiků se dostali k levému křídlu obranné linie města, kde v zákopech velel Acton a Fandwick, Přenosná rampa byla okamžitě snížena z okraje útesu až na kouřem zahalenou pláň dole a jezdci legionu, které vedl s bujarými výkřiky Acton, vyrazili dolů a utvořili široký kruh.

Balinor je instruoval tak, aby obklíčili stěnu kouře a zaútočili na rozptýlené jednotky zmateného pravého křídla nepřátel. Zatímco museli Severozemci čelit protiútoku, vyslal Balinor regiment pěšáků, aby zaútočil na nechráněné seveřany zepředu a přinutil je couvnout zpět k Mermidonu. Jakmile velitelé uvidí, že protiútok slábne, měli okamžitě stáhnout své armády do míst, kde byli dobře skryti za kouřem, a couvnout zpět do města po čekajících rampách. Byla to opravdu riskantní hra — Severozemci převyšovali počtem vojáky legionu zhruba dvacet ku jedné, a jestliže by legionáři byli odříznuti od své ústupové cesty, způsobili by tím naprostý rozpad celé armády.

Malá skupina pěších vojáků legionu stála na rampě na levém křídle a prováděla krátký protiútok do nepřátelských řad, aby zaštítila jezdecký regiment, právě vyjíždějící z okupovaného města. Na okamžik se zdálo, že nepřátelé zmizeli: na celém levém křídle je úplně pohltil kouř, který foukal v oslepujících mračnech z hořících nepřátelských ramp přímo uprostřed obranné linie.

Pravé křídlo bojovalo nejdivočeji. I přes hustá oblaka štiplavého dýmu, prachu a nepříjemnou mlhu, která bránila v rozhledu, bojovali Severozemci bez přestávky dál, jako by na světě neexistovalo nic, co by je dokázalo zastavit. Schovaní lukostřelci legionu úplně zdecimovali první vlnu útočníků, ale druhá vlna došla až dolů pod útes a pokoušela se vyšplhat nahoru pomocí provazových žebříků a kotev. Linie skřetích lučištníků vystřelila spršku šípů na nižší obranné hrazení ve snaze udržet obranu přišpendlenou dostatečně dlouho k zemi tak, aby se nechránění muži šplhající po skále mohli probojovat výš. Hned jak přestali skřeti pálit, tyrsiští lukostřelci vystřelili další šípy, zatímco se jejich kamarádi probíjeli meči a oštěpy a shazovali nepřátele z římsy dolů.

Byla to dlouhá a krvavá bitva, během níž si žádná strana ani na okamžik neodpočinula. V jedné chvíli se dokonce podařilo malé skupině skalních trollů prolomit obranu legionářů a rychle pospíchali na odkrytý kolmý sráz, ale v téže chvíli velitel legionu Ginnisson, s tváří stejně rudou jako jeho dlouhé vlasy, vydal rozkaz svým vojákům, aby se okamžitě vydali proti trollům. V mžiku došlo k děsivému vražednému boji muže proti muži. Legionářům se podařilo tuto malou skupinu útočníků zlikvidovat a uzavřít tak první průlom.

Na nejvyšším vrcholu vnější zdi stála v naprostém tichu čtveřice přátel spolu s Janusem Senpre a pozorovala ohromné krvavé divadlo, které se odehrávalo před nimi. Hendel, Durin, Menion Leah a Dayel pozorovali ze svého stanoviště na městských hradbách průběh bitvy a svými radami pomáhali Balinorovi řídit boj Pohraničního legionu. Valící se kouřové mraky totiž úplně zakryly rozhled vysokého hraničáře, a tak nemohl přehlédnout v celém rozsahu svůj jezdecký regiment; naproti tomu jeho přátelé stojící na hradbách vnější zdi viděli jako na dlani, kam jeho vojska pokročila i kam je třeba nasměrovat a vést ve vhodném okamžiku další útoky přímo ze středu obranné linie. Hraničář se spoléhal především na Hendelův úsudek, protože trpaslík byl zkušený bojovník a strávil téměř třicet let ve válkách v pohraničních oblastech Anaru.

Tento zkušený voják, Jihozemec a elfí bratři starostlivě sledovali strašlivé panorama, rozprostírající se přímo na planině před nimi. Na pravém obranném křídle byly boje nejtěžší — rozhodní Severozemci pokračovali ve vybíjení legionářů v zákopech a snažili se probojovat až ke svahu. Pohraniční legion se statečně držel, ale na to, aby se mu dařilo úspěšně odrážet zuřivé útoky nepřátel, kteří byli v přesile, musel vynaložit veškeré své síly. Planiny pod městskými branami přímo uprostřed opevnění byly zaplaveny hořícím olejem a zbytky dřevěných ramp, které pohltily obrovské plameny a na kouřem zahalené pláni z nich zůstaly jen očazené trámy. Na okrajích kouře se neorganizovaní Severozemci pokoušeli pokračovat v bitvě a obnovit své útočné jednotky. Na levé straně pak legionská jízda prolomila stěnu dusivého černého kouře, ale nesetkala se s žádným odporem.

Severozemci byli náhlou ofenzívou na obou křídlech zcela šokováni. Uboze trénované skřeti jezdectvo bylo v jediné chvíli naprosto rozdrceno vysoce cvičenými legionáři a útok na severozemskou armádu začal být vražedně nebezpečný. Vojáci se rozptýlili až daleko na sever a vyhlášený regiment utvořil obrovskou neproniknutelnou zeď ze tří zástupů, které se vydaly přímo do středu vyděšených nepřátel. Acton vedl vojáky přesně a působil na nepřátelských křídlech obrovské ztráty; úplně ničil dříve tak zřejmou převahu severozemské armády. Malá skupinka nahoře na vnější zdi nevěřícně pozorovala, jak nepřátelé znovu sestavují své linie napravo od středu, aby čelili novým útokům. Hendel o tom okamžitě zpravil Balinora, a chvíli nato se druhá rampa snížila a ze středu obranných linií vyjel statný Messaline, vedoucí druhý regiment obránců, kteří se vydali na kouřem zahalené travnaté pláně. Zadní stráže zůstaly na hlídce u pohyblivé rampy, když regiment zmizel v temné mlze. Balinor uzavřel své obranné linie, spěšně se připojil ke svým přátelům nahoře na hradbách a pozoroval spolu s nimi, jak se bude dál vyvíjet protiútok.

Legionáři řádili ve svých obranných liniích jako lvi. Jakmile se zaskočení vojáci pravého křídla severozemské armády vzmohli k obraně, narazili na nesmlouvavou jezdeckou jednotku legionu a na pěší vojáky, které tam odvelel Messaline a kteří se z čista jasna vynořili z kouře přímo uprostřed obranné linie. V pevně sevřeném šiku postupovali

vycvičení legionáři dál k zaskočeným nepřátelům s vytasenými zbraněmi. Hnali Severozemce jako dobytek. Actonova jízda vytlačovala nepřátele zleva a ti po cestě padali a umírali — na každém kroku, který učinili na půdě bitevního pole, je čekala jen smrt. I pravé křídlo nepřátelské linie se začalo rozpadávat za výkřiků hrůzy, jež na okamžik zastavily i pevný a odolný útok na pravém křídle. Udivení Severozemci jen zírali a marně se snažili zjistit, co se vlastně děje. Menion pozoroval bitvu před sebou z vrcholu vnější zdi a už nedokázal skrývat své překvapení.

„Je to neuvěřitelné, legion je doslova zahnal zpět! Porazili je!"

„Ještě ne," vydechl Hendel. „Hlavní zkouška nastane za okamžik."

Horalovy oči se vrátily k bitvě. Severozemci stále padali k zemi pod náporem legionářů, ale někde v zadních liniích nepřátel byla patrná nová aktivita a Severozemci se pomalu začínali vzmáhat. Nebylo snadné porazit armády Černého mága — to, co zanedbali ve výcviku, nahradili velikostí a počtem. Náhle se jako na rozkaz vynořila ze zadních řad nepřátel skřeti jízda a uháněla vstříc útokům legionářských jezdců. Skřetové se okamžitě vrhli na Actonovy postupující jezdce, a podporováni několika liniemi lukostřelců a práčat pospíchali k novému útoku. Poté se ze středu nepřátelských armád vynořila obrovská formace vysokých bojovníků, od hlavy až k patě zahalených v brnění a uspořádaných do těsného čtvercového útvaru. K překvapení všech se začali probíjet svými vlastními řadami směrem k legionářským pěšákům. Muži nahoře na ochozu hradeb hádali, kdo to asi může být. Otřásli se hrůzou, když zjistili, že to jsou vskutku Severozemci, probíjející si cestu ostrými meči a kopími mezi ustupujícími vojáky své vlastní armády. Byl to ten nejbarbarštější čin, jaký kdy Menion viděl.

„Skalní trollové," vykřikl Balinor nenávistně. „Rozdrtí celou Messalinovu jednotku! Okamžitě signál k ústupu, Janusi!"

Velitel pohotově zvedl velikou červenou vlajku, která stála hned vedle něj opřená o kamenný ochoz. Menion Leah se a údivem podíval na tichého hraničáře. Zdálo se, jako by už bitva byla vyhraná, ale on náhle zavelel ústup!

Podíval se králi do očí, ale ten se jen zasmál a pohotově odpověděl na nevyslovenou otázku, kterou četl v jeho očích.

„Skalní trollové jsou už od narození vycvičeni k boji zblízka, je to jejich způsob života. Jejich největší umění spočívá v boji muže proti muži a dokážou člověka zabít i holýma rukama. Jsou schopnější než všichni vojáci legionu dohromady. Jsou lépe trénovaní i fyzicky zdatnější. Nemáme proti nim žádnou šanci a jejich útok se nám nikdy nepodaří zatlačit. Už jsme jejich řady pročesali dost, a útes je stále ještě pod naší kontrolou. Pokud je chceme porazit úplně, musíme se teď stáhnout a kousek po kousku rozdrtit jejich sílu; jen tak nad nimi zvítězíme."

Menion chápavě přikývl. Balinor mu krátce zamával na rozloučenou a vrátil se dolů do polního velení. Jeho prvořadou starostí nyní bylo zajistit bezpečnou ústupovou cestu pro oba dva regimenty, což znamenalo úspěšně bránit pohyblivé rampy, které vojáci vždy natahovali přímo z města. Horal pozoroval, jak obrovská postava hraničáře pozvolna mizí z dohledu, a pak se otočil zpět k bitvě. Před jejich očima se odehrával strašlivý krvavý masakr. Těla mrtvých a zraněných ležela rozptýlená všude po pláni, od útesu až k zadním liniím severozemské armády. Bylo to nejhorší krveprolití, jakého kdy byli svědkem, a jen beze slova pozorovali, jak děsivý boj pokračuje dál.

Pěší vojáci legionu začali pod Messalinovým vedením dle rozkazu ustupovat k obranným liniím města, ale obrovští skalní trollové si prorazili cestu mezi svými a chystali se pronásledovat i nenáviděné Tyrsiské. Zatímco se pěšáci bez váhání stahovali, jezdecká jednotka byla nečekaně napadena skřeti jízdou. Dvě síly se střetly ve vyrovnaném souboji nalevo od blížících se trollů. Acton byl zřejmě neochotný vzdát se a odtáhnout, ale zaváhání a neposlušnost se jemu i jeho jednotce vymstily. Ze severu je obklíčili skřeti lukostřelci, smíšená jednotka skřetů a trollů se probojovala mezi jezdci a z další strany útočilo skřetí jezdectvo. Actonova jednotka se ocitla ze tří stran v obklíčení.

Hendel začal sám pro sebe nazlobeně bručet. Také Menion si začal dělat velké starosti. Dokonce i Janus Senpre dlouhými kroky nervózně přecházel po ochozu. Jeho nejhorší obavy se za okamžik naplnily. Postupující jednotka odpočatých trollů se drala kupředu tak rychle, že ustupující zranění a unavení muži z Tyrsisu nebyli s to dostat se včas do bezpečí útesu. Pouhých padesát metrů od čekajících ramp se odehrávala veliká bitva. Štiplavý kouř z ohňů se pod nízkým opevněním útesu válel jako černá zeď a znemožnil Balinorovi rozhled. Ale náhlý zvrat událostí byl tak zřejmý, že zcela vyděsil muže pozorující bitvu seshora, z vnější zdi.

„Musíme varovat Balinora!" vykřikl Hendel důrazně a seskočil dolů ze svého místa na parapetu. „Jinak bude celá jednotka za chvilku odříznuta a roztrhána na kousky!"

Janus Senpre odešel spolu s ním a Menion s oběma elfy zůstali nehybně stát a jako zkamenělí hleděli na děsuplnou podívanou, kdy nelítostní skalní trollové drtili Messalinovy unavené muže. Vojáci legionu se z posledních sil seskupili do pevného útvaru a obemknuti svými štíty, s kopími vystrčenými před sebou a přikrčeni k zemi se vydali na rychlý ústup. Trollové — jejichž semknutý šik byl o něco větší i delší — obklíčili Jihozemce ze tří stran a nezlomnou silou prolomili jejich obranu. Menion čekal, co udělá Balinor, ale ten se ani nepohnul, jako by ani nevnímal, že jednotce vyhlášeného Pohraničního legionu hrozí naprostá zkáza. Pak horal zahlédl Januse s Hendelem, jak dorazili k Balinorovi a něco na něj divoce gestikulovali. To nemohou stihnout včas, zakřičelo něco uvnitř v Menionově nitru. Pomoc by se k nim dostala až příliš pozdě!

Ale náhle se stala podivná věc. Celá Actonova jízda, na kterou v tom strašlivém okamžiku všichni zapomněli, se nečekaně prolomila jízdou skřetů, semkla se do pravidelné formace a tryskem se v mohutném oblouku vydala přímo na východ k zuřivým skalním trollům. Jezdci poráželi vojáky, kteří se jim připletli do cesty, a vyhýbajíce se hořícím šípům, jimiž je zasypávali skřeti lučištníci, pospíchali dál. Oštěpy vytasené, nemilosrdně a nečekaně prudce udeřili na zadní řady trollích vojáků a hnali je směrem na východ. Obrovští bojovníci byli naprosto zaskočeni a desítky z nich padly pod útoky kopí k zemi, zranění, či dokonce mrtví.

Nebyla by to nejlepší bojová jednotka na celém světě, udatný a dobře vycvičený Pohraniční legion, aby se ihned nevzpamatoval a pevně nesemknul své šiky před stále se obnovující hrozbou. Actonovi jezdci se prodírali s krkolomnou rychlostí na západ a devastovali zadní část trollí jednotky v dalším protiútoku. Severozemci zaútočili divoce svými ostrými kopími a meči. Několik jezdců padlo mrtvých z koní a stejný počet zraněných se zhroutil ze sedel, zatímco legion ustupoval na východ a potom na jih, až se ocitl v bezpečí na skalním útesu U Tyrsisu.

Acton splnil svůj úkol. Včas připravená diverze dovolila Messalinovu regimentu učinit náhlý průlom a zmizet v neproniknutelném dýmu, který se stále ještě valil z dohořívajících nepřátelských ramp. Byl to brilantně provedený manévr a nahoře na vnější zdi všichni přihlížející křičeli radostí a neskrývaným obdivem.

Přestože byly zadní linie nemilosrdně pronásledovány rozzuřenými trolly, podařilo se jim uniknout dusivým kouřem a dorazit do bezpečí k Balinorovi na čekající rampu a poté do města, kde si ošetřili rány. Na úpatí útesu se odehrála další nelítostná bitva, když regiment bojoval o ústup a snažil se dostat na snížený most pohyblivé rampy ještě dřív, než jej nepřátelé mohli obsadit. Nakonec vojáci za opevněním a v zákopech přispěli svou pomocí a rampy mohly být spuštěny dolů na planinu; tam vyčkali jen krátce, než všichni Tyrsisané přešli, a potom, aby se na ni náhodou nedostal někdo z nepřátel, rampu podpálili a zničili.

Na levém křídle bojovali vojáci o udržení druhé rampy, zatímco Actonova jednotka uháněla, aby včas unikla skřetím a trollím pronásledovatelům. Ale i přes všechno úsilí po cestě dost vojáků zahynulo. Byla to bitva o přežití a v jednom okamžiku se jezdci dokonce museli nečekaně probít slabou linií bojovníků, kteří se jim svými meči snažili odříznout cestu. Nakonec však spěchající jezdci dorazili včas k úpatí útesu, vyšplhali se na rampu a doslova vskočili do brány města, kde je zdravily davy záložníků a obyvatel Tyrsisu.

Jakmile poslední vojáci vyskočili na rampu a dostali se do bezpečí, ta se s obrovským skřípotem vytáhla zpět.

Nastalo poledne a vlhký vzduch nepříjemně dotíral bojujícím mužům obou armád na holou kůži. S rozmrzelostí a neochotou odtáhli Severozemci z bitvy, aby se znovu dali dohromady a aby odnesli stovky mrtvých a zraněných. Kouř z hořícího oleje visel nehybně nad zklidnělou planinou, zatímco ranní větry pomalu utichaly. Půda před útesem byla zaplněná mrtvými těly a plápolajícími ohýnky: to se trámy doutnajících nepřátelských ramp pomalu obracely v popel. Z úděsného válečného pole se začal vznášet nechutný zápach, který přilákal ze všech stran zvířata živící se mršinami, jež s pronikavým vytím začala hodovat. Přes bitevní pole se obě armády vzájemně pozorovaly s neskrývanou nenávistí, unavení a zmožení bolestí, ale dychtiví dokončit vraždění, které měli ještě před sebou. Několik hodin ležela veliká zelená krajina tiše pod bezmračným nebem a její povrch se opékal v horku letního dne. Někteří z Tyrsiských se počínali utápět ve zbožné naději, že celý útok i krveprolití jsou u konce. Jejich myšlenky se plny nadějí odvrátily od boje a zabíjení k jejich rodinám a k těm, jež milovali. Stín smrti se pomalu vytrácel.

V pozdních odpoledních hodinách severozemská armáda znovu zaútočila. Linie skřetích lučištníků zasypaly nízké opevnění a celý útes kaskádou hořících šípů a smíšená jednotka skřetů a trollů se několikrát pokusila prolomit jihozemskou obranu a najít její slabý bod. Přenosnými rampami, provazovými žebříky a vystřelovacími kotvami s lany se nepřátelé snažili prorazit obranu legionu, ale pokaždé byli odraženi. Byl to únavný a nepříjemný útok, který Tyrsiské vyčerpával a odebíral jim odvahu. Dlouhý den končil. Pomalu se blížil soumrak, ale bitva pokračovala dál, aby skončila až s příchodem tmy; ta však přinesla pro Pohraniční legion tragédii. Když už se po zkrvavělé zemi rozprostřel soumrak, unavení nepřátelé vypustili naslepo do tmavé mlhy poslední spršku oštěpů a šípů. Jedna nečekaná střela proťala Actonovi hrdlo, zrovna když se velitel legionské kavalerie vracel ze svého postu na levém obranném křídle. Rána srazila obrovského bojovníka prudce k zemi a on padl přímo do náruče svých pomocníků, kde o chvíli později zemřel.

Království Černého mága byl ten nejzdevastovanější kus země, jaký svět kdy viděl. Všude se rozkládaly jen neživé holé pláně, plné nevypočitatelných smrtících pastí. Život byl už dávno vyhnán z tohoto nevděčného kraje, kde vévodila temnota a divokost, zahalené v neproniknutelném tichu. Jeho východní hranice se utápěly v zasmušilých a pustých bažinách a zákeřném páchnoucím močálu, který ještě nikdy živá bytost nepřekročila. Pod mělkými vodami, kde plavaly bezbarvé, bez ladu a skladu poházené chaluhy, jež vždy během dne vyrostly, ale se soumrakem zahynuly, leželo blátivé dno s usazeným pískem, ale i to se v kalných vodách propadalo stále níž a níž. Říkalo se, že močál Malg je bezedný, že postupuje a prorůstá až do samého nitra země. Zůstaly v něm už jen malé ostrůvky pevné země a zbytky umírajících stromů, které snad mohly sloužit jako opora, ale i ty pomalu braly za své.

Naproti severním výběžkům táhnoucím se na východ od Malgu leželo nízké pohoří, které bylo vhodně pojmenováno Žiletky. V těchto horách nevedly žádné cesty ani průsmyky, příkré svahy byly holé, pokryté ostrými kameny a zdálo se, že hory tu vyrůstají přímo z jádra země. Zkušený a dobrý horolezec by snad mohl Žiletky slézt, případně po nich sešplhat. Jeden či dva se o to i pokusili, ale nikdy se jim to nepodařilo přežít, hlavně kvůli neznámým druhům obrovských pavouků, sídlících v prázdných průrvách a puklinách po celých horách. Vybělené kosti mrtvých rozseté všude kolem podél skal tu sloužily jako tiché a nepřehlédnutelné varování.

V kruhovitém pohoří Žiletek zela průrva přímo na úpatí severozápadního okraje království, velká asi pět mil. Táhla se na jih a vedla přímo do kruhu velehor. Ale tato malá brána do jádra království byla bezpečná jen na první pohled — ve skutečnosti to byla past a léčka, do které Černý mág, pán a vládce této země, chytal své oběti, jež nedopatřením

došly až sem. Kdokoliv se tu objevil, jeho oči i uši se musely podrobit rozkazu vládce tohoto panství, který je průchodem provedl. Nikdy se nedalo odhadnout, kdy se past kruhu hor uzavře. Přímo dole u úpatí prázdných skal se rozkládala pustina, které se říkalo Kierlakská poušť a která byla dlouhá asi padesát mil a vybíhala k jihu. Nad touto pískem zavalenou plání visela jedovatá mlha, vypařující se z řeky Léthé, jež vtékala do malého jezera přímo uprostřed království. Dokonce i ptáci, kteří se přiblížili k tomuto hájemství smrti, tu zahynuli během několika vteřin. Bytosti, jež se dotkly jedovatého písku a nalokaly se odporného vzduchu, se během několika hodin naprosto rozložily a proměnily v prach, takže "nezůstalo žádné varování pro ty, kdo sem po nějakém čase znovu přišli nebo zabloudili.

Ale nejpevnější bariéra, výhružně se táhnoucí přes celou hranici zakázaného království, začínala na jihovýchodním okraji Kierlakské pouště a vybíhala na východ, až k hranicím močálu Malgu: bylo to Ostronoží. Tyto hory se vypínaly tisíc stop do nebe a připomínaly spíše řadu hustě vedle sebe posázených kopí, které jako by tam zarazil nějaký obr. Vypadaly jako ostré špice protínající zamlžený horizont, jako prsty, které se bolestně natahují k nebi. Pod nimi se klikatila jedovatá řeka Léthé, která pramenila v močálu Malgu, a poté se v meandrech zatáčela na západ až k patě obrovských Skalnatých hor, které mizely v pustině neprostupných plání Kierlakské pouště. Jedině člověk, jenž by sem došel veden nějakým nevysvětlitelným šílenstvím, by se chtěl pokusit slézt Ostronoží.

Naštěstí se v této bariéře nalézal průchod v podobě malého kaňonu probíhajícího řadou skalnatých kopců, které se táhly v délce několika set metrů a tvořily jižní okraj hrozivého kruhu. Zjizvený povrch skal se odlupoval a byl zvětralý časem a živly, což dodávalo jižní straně hor výhružného vzhledu. Už jen po zběžné prohlídce byl každý zasažen děsivou podobností jižní bariéry s lidskou lebkou, která jako by byla zbavená masa i života. Zakulacená lebka se tyčila nad prázdnými očními důlky s propadlými lícními kostmi a s vchodem připomínajícím pokleslou čelist s řadami olysalých zubů. Toto byl domov pána duchů a Mistra. To bylo království Brony, Černého mága. Všude čněla znamení lebky, neoddělitelné symboly smrti.

Bylo poledne, ale zdálo se, jako by se čas podivně vlekl, a temná pevnost ležela zahalená v naprostém tichu. Známá šeď zakrývala celé nebe i slunce a hnědý povrch skal a země ležel bezmocně odhalen, bez známek života. Ale v okolním vzduchu tkvělo v ten den něco víc, co pronikalo tichem a prázdnotou až do morku kostí; tak to aspoň pociťovali muži jdoucí po klikaté stezce, která se táhla jednoduchou skalní branou až k obrovskému Ostronoží. Byl to pocit stísněnosti a neúčasti, visící nad prázdnou tváří království Černého mága; jako by události, jež se mají stát, samy pospíchaly v čase a horlivě se navzájem předháněly, jako by se už nemohly dočkat.

Trollové obezřetně procházeli klikatým kaňonem; dokonce i jejich těla byla malá v porovnání s obrovskými výšinami skal, takže spíše připomínali mravence plazící se po zvětralých skalách. Do království smrti vešli tak, jak malé děti vcházejí do neznámé tmavé místnosti: vyděšeni a plni váhání, ale přesto rozhodnuti, že za každou cenu musí uvidět, co tam je. Ostatně už byli očekáváni a tak svůj příchod nemuseli utajovat. Vstoupili dovnitř beze strachu, že jim snad ublíží posluhovači Mistra. Netečné tváře neprozrazovaly jejich skutečné záměry, pro něž chtěli přejet přes jižní břeh řeky Léthé. Uprostřed trollů kráčel poslední z královského rodu, o kterém si umrlčí král myslel, že už dávno nežije a že jej zničil, poslední syn elfího domu Shannarů. Shea pochodoval za obrovskou postavou Keltseta a ruce měl viditelně složené za zády. Panamon Creel šel za ním, ruce také za zády a jeho šedé oči měly nevyzpytatelný výraz, když pozoroval okolní skalní stěny po obou stranách klikatící se stezky. Jejich lest jim dokonale vyšla. Na první pohled se zdálo, jako by trollové vedli dva zajatce, dva Jihozemce po břehu řeky Léthé, této bublající líné říčky, která tekla až na okraj k hranicím Umrlčího království. Trollové i jejich zajatci se nalodili na široký tlustý vor ze shnilého dřeva, jehož kovové části už dávno úplně zrezivěly. Nemluvný převozník zahalený do pláště s kápí všem připomínal spíš nějaké neznámé

zvíře než člověka. Jeho tvář byla zastíněna velkými záhyby pláště a ruce s dlouhými drápy, čouhajícími z širokých rukávů, měl pevně přimknuté kolem tyče, kterou pádloval přes jedovaté, klokotající vody řeky. Neklidné cestující přítomnost temného převozníka děsila a viditelně si oddechli, když se ocitli na druhém břehu a on zmizel na své bárce v mlze, která se v chomáčích válela nad bublající říčkou. Nižší Severní země byla naprosto ztracená v šedivé mlze, která prosycovala vzduch, takže ani nebylo vidět na druhý břeh. Místo toho se nad nimi tyčila obrovská skaliska Ostronoží, jež připomínala dlouhé prsty škrábající se mlhou, osvícená pouze matným světlem severozemského poledne. Skupinka prošla beze slova stezkou, která rozdělovala obrovské pahorky a vlnila se hlouběji do temného království Černého mága.

Černý mág. Shea cítil, že ho jakýmsi zvláštním způsobem zná od samého začátku, ode dne, kdy mu Allanon řekl o jeho pozoruhodném původu. Věděl, že vše se bude odehrávat právě takto a on se bude muset s touto bytostí, která se jej snaží zničit, setkat. Čas a všechny události se mu slily v jediný okamžik a jeho mysl zahalil opar vzpomínek na poslední dny, které strávil v bojích a v útěcích o život, stále se blíže k této děsivé konfrontaci. Nyní tento okamžik nastane: a zanedlouho naprosto sám, v tomto snad nejbarbarštějším kraji, jaký existuje, se setká se svým nepřítelem. Zůstal sám, ve společnosti skalních trollů, lupiče — vyvrhele a záhadného mocného obra, bez svých starých přátel, kteří jsou rozptýleni po celém světě. Právě ten poslední, Keltset, přesvědčil tribunál, aby mu dal malou jednotku trollích rytířů — i přes jejich nevíru, že právě tento malý a slabý venkovan má nějaké zvláštní schopnosti, kterými by mohl zničit nesmrtelného Bronu. Ale protože jejich příbuzný byl držitelem čestného titulu Černý Irix, vyplnili vše, co chtěl.

Vyšlo najevo, že trojice soudců rozhodovala i o osudu Orl Fana. Trollové jej zajistili asi o hodinu dřív než je a stráže jej dovedly do hlavního stanu. Maturenský tribunál se shodl na tom, že skřet je naprosto šílený. Bezmyšlenkovitě něco huhlal o tajemství a pokladech a jeho pokroucená žlutá tvář zůstávala dál v záhadném a pevném úšklebku. Celou dobu plácal jenom o sobě a násilně si škrábal holé ruce a nohy, jako by z nich chtěl odtrhnout něco, co mu tam nechtěně ulpělo. Jeho jediné spojení se skutečností představoval starobylý meč, který byl zřejmě jeho poslední majetek a který svíral tak pevně, že se mu ho ani nesnažili vzít. Dovolili mu, ať si tento bezcenný kousek kovu nechá, svázali mu ruce a odvedli ho do kobek Černého mága.

Kaňon se klikatil mezi svahy vysokých hor Ostronoží. Chvílemi se velmi široká cesta nečekaně změnila v uzounký chodníček sotva pro jednoho a takhle to šlo střídavě stále dokola. Mohutní trollové se prodírali klikatým průchodem bez odpočinku a bez zastavení. Několik z nich už v těchto místech bylo, a tak je vedli pevným, neúnavným krokem. Na jejich rychlosti záviselo teď vše. Pokud by se zdrželi, Umrlčí král by se mohl dozvědět, že Orl Fane má u sebe starobylý meč a už dávno je pod zámkem v jeho vlastních vězeních.

Shea se nad touto myšlenkou otřásl. Možná, že už to Brona ví, a oni kráčejí na popravu. Od chvíle, kdy se vydali na cestu z Posledního přístavu, se mu zdálo, že Černý mág přesně ví o každém jeho kroku a už na ně čeká. Bylo až šílené myslet na to, kolik riskují. Dokonce i kdyby měli úspěch, kdyby se Sheovi podařilo získat Shannarův meč... nač to všechno bude? Shea se v duchu musel smát. Jak by se jen mohl postavit Černému mágovi bez Allanona po boku, bez jediné představy o tom, jak probudit skryté síly legendárního talismanu? Nikdo se nikdy ani nedozví, že vůbec držel meč v ruce.

Venkovan ani v nejmenším netušil, co si o něm myslí ostatní, ale byl rozhodnutý, že jestli se stane zázrak a jemu se dostane do rukou tato vzácná zbraň, bude utíkat jako o život. Každý jiný by udělal to samé. Chtěl se ještě s Panamonem dohodnout na dalším plánu, ale od té doby, co se vydali do Království umrlčí hlavy, mezi sebou prohodili stěží deset slov. Shea cítil, že ačkoli se Panamonův život vždycky skládal z těsných úniků a děsivých eskapád, nyní se zloděj poprvé začal bát. Byl však s Keltsetem a se Sheou, protože to byli jeho jediní přátelé, a jeho pýcha jej nutila nezůstávat pozadu. Jeho

nejzákladnější instinkt mu velel přežít za každou cenu, ale nikdy by nedopustil, aby byl zostuzen, i kdyby mu to mělo zachránit život.

Keltsetovy důvody pro toto nebezpečné dobrodružství byly daleko neprůhlednější. Shea si myslel, že už pochopil, proč se s nimi obří troll bez odporu vydal na cestu, ale skrývalo se za tím něco víc než jen osobní pomsta za masakr, který Brona způsobil jeho rodině. Bylo to něco, čím Sheovi připomínal Balinora: tiché sebevědomí, které propůjčovalo obrovskou sílu i těm, kdo ji neměli — a Shea ji cítil, když se Keltset rozhodl jít po Orl Fanovi a po meči. Jeho něžné oči mu prozradily, aby v něj věřil, a i když to Shea nedokázal jakkoli rozumně vysvětlit, věděl, že musí svého obrovského přítele následovat. Kdyby se teď otočil a obrátil se k domovu po těch dlouhých nebezpečných týdnech pátrání po Shannarově meči, podvedl by oba své přátele, a dokonce i sám sebe.

Kamenné útesy se nad nimi skláněly po obou stranách a kaňon se náhle rozevřel do údolí, jež vypadalo téměř jako nekonečná proláklina přímo uprostřed zvrásněného Království umrlčí hlavy. Jeho povrch byl holý a vysušený, zjizvený padajícími kameny z okolních skal a vymletý koryty vyschlých řek. Skupinka tiše zastavila a oči každého z nich se nedobrovolně musely podívat na opuštěnou horu přímo uprostřed údolí, na umrlčí tvář, která je pozorovala svými prázdnými očními důlky. Podoba celé skály s lebkou byla nepopiratelná. Tato tvář věrně čekala v napjatém očekávání na příchod svého Pána. Stála s rozevřenou čelistí a Shea cítil, jak mu stoupají vlasy na hlavě; jeho drobným tělem projel ostrý pocit, jako by jej někdo bodl do zad, a krev mu tuhla v žilách.

Ze všech stran se vynořovaly nešťastné, plížící se bytosti. Jejich obrovská těla byla ubohá jako umírající země všude kolem a jejich tváře jako by byly naprosto bez rysů. Kdysi to možná byli lidé, ale už velmi dávno o svou podobu přišli. Stáli sice vzpřímeně na dvou nohách a jejich dvě ruce jim bezvládně visely z každé strany podél těla, ale tím celá podobnost končila. Jejich kůže byla bílá jako křída a svým vzhledem připomínala gumu, a když se pohybovali, vypadali jako nějaké nemyslící bytosti bez vůle. Jako přízraky, které se vynořily z nějaké děsivé noční můry, se podivní obyvatelé shromáždili kolem trollů a prázdnýma očima se dívali na jejich zvrásněné tváře, jako by chtěli zjistit, co za bytosti to přišlo do jejich panství. Keltset se pomalu otočil a učinil rukama nějaké znaky na Panamona Creela.

„Trollové jim říkají Mutenové," pošeptal dobrodruh tiše Sheovi. „Zůstaň v klidu — pamatuj si, že si myslí, že jsi vězeň, a zůstaň klidný."

Jeden z nešťastníků chrčivým hlasem promluvil k vůdci trollů a učinil několik gest směrem ke svázaným mužům. Vyměnili si několik vět a potom jeden z trollů něco řekl Keltsetovi, který okamžitě pokynul Sheovi a Panamonovi, aby šli za ním. Trojice se oddělila od hlavní skupiny, doprovázena ještě dvojicí trollů, a tiše následovala jednoho z ploužících se Mutenů, jenž se vrávoravě potácel k útesu po jejich levici.

Shea se ještě ohlédl a pozoroval trolly, kteří se shromáždili na jedné straně vstupu do kaňonu, jako by tam chtěli počkat, než se jejich přátelé vrátí. Mutenové, kteří tam s nimi zůstali, se ani nepohnuli. Ještě jednou se na ně ohlédl a náhle si všiml, že útes je rozpůlen dlouhým zářezem táhnoucím se několik stop nahoru; vzniklá propast tvořila průchod vedoucí někam dál. Malá skupinka se pohnula a jejich oči se náhle musely přizpůsobit nečekané tmě. Jejich vůdce se zastavil, vzal si z chladné skalní zdi pochodeň, a když ji zapálil, nepřítomně ji držel před pochodující skupinou, aby jim osvítil cestu. Bylo zřejmé, že jeho oči se už dávno přizpůsobily této inkoustové tmě, a tak byl pro ně nejlepším vůdcem.

Skupinka prošla kolem ošklivé jeskyně páchnoucí shnilotinou a zahnula do několika neobyvatelných chodeb. Odněkud z dálky zachytil Shea matný zvuk kvílení a křiku, který se rozléhal všude kolem a ozvěna jej odrážela od kamenných zdí. Panamon jenom nenávistně zaklel a v mihotavém světle loučí bylo vidět, že jeho tvář je pokryta kapkami potu. Tichý, neúčastný Muten se sunul do dalších chodeb a matné světlo, které ještě před chvílí v tlumených paprscích doléhalo zvenku až sem, úplně zaniklo v husté tmě.

Kolem panovalo váhavé ticho a jediným zvukem byla ozvěna jejich vlastních kroků narážejících o kamennou podlahu. Když šli chodbou, jejich oči těkaly po obrovských ocelových dveřích bez jediné skulinky, které byly vestavěny do skály po obou stranách chodby. V uších jim ještě znělo tiché kvílení, ale zdálo se, že je nyní už mnohem vzdálenější. Nikde kolem nebylo slyšet žádné lidské zvuky, které by se ozývaly z kobek, kolem nichž procházeli. Konečně se jejich vůdce zastavil před dveřmi jedné z nich, krátce jim pokynul a skřípavým hlasem promluvil k trollům. Otočil se, že je povede chodbou dál, ale sotva udělal první krok, jeden z trollů, který stál těsně za ním, vytasil svůj obrovský meč a sťal té bestii beztvarou hlavu. Muten se zřítil bez života na podlahu jeskynní chodby. Keltset se otočil k Panamonovi a Sheovi a rozvázal jim ruce, zatímco dva další trollové hlídali, jestli někdo nejde. Když byli osvobozeni, zloděj se obratně jako kočka protáhl ke dveřím, otevřel závory a rozlomil zámky, potom vzal za kliku a otevřel je. S ostrým skřípavým zvukem se obrovský portál otevřel.

„A teď uvidíme," zašeptal Panamon a vzal si od Keltseta světlo. Pomalu vstoupil do malé místnosti s ostatními těsně v patách.

Orl Fane seděl přitisknutý k jedné z nejvzdálenějších zdí. Své krátké nohy měl přikované v řetězech k podlaze kamenné jeskyně a jeho oblečení bylo tak roztrhané a špinavé, že se vůbec nedalo poznat, co má na sobě. Už to nebyla ta bytost, kterou chytili před několika dny na Streleheimských pláních. Pozoroval trojici bezmyšlenkovitě, s naprostou odevzdaností, jeho hubená žlutá tvář strnula do strašlivého úšklebku a něco nesrozumitelného si pro sebe mumlal. Jeho oči byly podivně vyvalené a v jasném světle loučí vypadaly jako oči šílence; když se kolem sebe rozhlížel, mluvil sám pro sebe a choval se, jako by byl v místnosti sám a jako by postavy před ním byly jen nějaké neviditelné přízraky.

Dva muži a jeden troll si ihned uvědomili, v jakém je stavu. Jejich oči v jediném okamžiku ulpěly na jeho rukou křečovitě svírajících kožené pouzdro s vzácnou zbraní, která byla cílem jejich dlouhého putování. Starobylá rukojeť se matně zaleskla ve světle loučí a oni vypadali jako skupinka stínů, když si na meč posvítili blíž a sami se ocitli ve tmě. Konečně jej našli! Konečně našli Shannarův meč!

Na okamžik se nikdo z nich nepohnul a šílený skřet si přitiskl meč blíž ke svému zubožénému tělu. V jeho očích se odrazil plamínek poznání, jakmile jeho pohled sklouzl k ostrému bodáku, který se zaleskl na konci Panamonovy vztyčené ruky. Dobrodruh vystoupil a výhružně se nahnul ke skřetově vychrtlé tváři.

„Přišel jsem si pro tebe, skřete!"

Zdálo se, že Orl Fane zvukem Panamonova hlasu náhle procitl, a z hrdla se mu vydral trhaný vyděšený výkřik, když zachvácen strachy couval ke zdi.

„Dej mi ten meč, ty zrádná kryso!" zahřměl zloděj a aniž by čekal na odpověď, chňapl po pouzdru s mečem a snažil se je vykroutit ze skřetových prstů, které se křečovitě sevřely v mocný stisk posilovaný ubožákovým neovladatelným strachem. Ale dokonce i když se mu smrt dívala přímo do očí, nechtěl se Orl Fane vzdát svého vzácného majetku. Jeho hlas se zvýšil, až přerostl do bezmocného pištění, když Panamon vztyčil svůj bodák a sekl s ním mužíka po nechráněné hlavě. Skřet se svalil v bezvědomí na studenou podlahu.

„Všechny ty dny jsme honili jen tuhle bídnou zdechlinu!" Vyštěkl zlostně Panamon. Pomalu od skřeta odstoupil, ztlumil hlas a zašeptal: „Myslel jsem, že si vychutnám pohled na to, jak budeš chcípat, ale... už mi za to nestojíš."

Pln znechucení se dotkl rukojeti meče a chtěl jej vytasit z pochvy, ale Keltset mu zastoupil cestu a položil mu svou těžkou ruku na rameno. Zloděj, ještě nepříčetný vzteky, se na skalního trolla nevrle podíval, ale ten bez váhání pokynul směrem k nic nechápajícímu Sheovi a potom oba ustoupili stranou. Shea měl na Shannarův meč rodové právo, ale přesto zaváhal. Přišel až tak daleko, prošel tolika nebezpečími — a v okamžiku, na který se tak těšil, má náhle strach. Cítil, jak jej sevřel chlad, když se na starobylou zbraň podíval. Krátkou chvíli uvažoval, že si jej nevezme, protože zbabělejší část jeho já

mu našeptávala, že nedokáže unést zodpovědnost, která se po něm vyžaduje a kterou by spolu s mečem musel podstoupit. Marně si vzpomněl na strašlivou sílu elfeínů. Co teprve dokáže Shannarův meč? zeptal se v duchu. V myšlenkách se mu vybavily tváře Flicka a Meniona a ostatních, kteří spolu s ním tak těžce bojovali, jen aby pro něj meč získali. Když se teď obrátí a všechno vzdá, zklame jejich důvěru a bude jim muset říct, že vše, co pro něj podstoupili, bylo zbytečné. Znovu viděl tmavou a záhadnou Allanonovu tvář, která jako by jej kárala za jeho pošetilé zaváhání a zdráhání pohlédnout pravdě do očí a vidět vše, jak to skutečně je. Také Allanonovi by musel odpovědět na jeho otázky, a ten by určitě nebyl nadšený, že...

Jako dřevěná loutka se pohnul k Orl Fanovi, sehnul se nad ním a jeho prsty se obemkly kolem ocelové rukojeti zbraně. Cítil, jako by do své zpocené dlaně uchopil horkou, plápolající pochodeň. Na chvíli zaváhal, ale pak pomalým pohybem vytasil z kožené pochvy Shannarův meč.

Kapitola 32

Druhý den bitvy o Tyrsis byli všichni svědky stejného krveprolití jako včera. Obrovská síla nepřátel zaútočila opět časně zrána a pochodovala k útesu pod městem v přesných formacích a za rytmického bubnování skřetích bubnů. Když se ocitli sotva padesát metrů od města, na chvíli se zastavili a nastalo ticho. Potom s hrozivým, uši drásajícím křikem vyrazila armáda do krvavé bitvy. S toutéž neúctou ke svým životům jako včera se útočníci v obrovských vlnách vrhali proti vnější obranné linii Pohraničního legionu. Přišli tentokrát bez svých obrovských ramp, které jim včera legionáři zničili a oni už nestačili postavit nové, ale zato vyzbrojeni tisíci provazových žebříků a provazy s kotvami. Byl to děsivý, trpký a nelítostný zápas a stovky Severozemců zemřely během několika prvních minut.

Po smrti Actona si Balinor nezvolil za něj náhradu, ani nechtěl podruhé riskovat a posílat své vojáky do útoku proti obrovské armádě nepřátel. Místo toho se rozhodl bránit povrch útesu a udržovat tam své pozice, co nejdéle to bude možné. Hořící olej i legionští lučištníci drtili první vlny útoku, ale tentokrát se Severozemci nezalekli a z bitvy neutekli; několika z nich se dokonce podařilo vyhnout se šípům a plamenům a dosáhnout široké planiny, kam vyšplhali po provazových žebřících. Davy nepřátel se probojovávaly vzhůru a boje na planině se zredukovaly na zápasy muže proti muži.

Téměř osm hodin odolávali obránci Tyrsisu neutuchajícím útokům nepřátel, kterých se na obránce valilo stále víc; přesila už byla větší než dvacet Severozemců na každého legionáře. Nepřátelé neúnavně házeli své žebříky a zasekávali kotvy do opevnění útesu, ale obránci je vždy rozcupovali na kusy a oni museli couvnout. Vrcholu planiny se jim nikdy dosáhnout nepodařilo. Chvilkové mezery v obranných liniích byly okamžitě zaregistrovány a zakryty ještě dřív, než se nepřátelům mohla otevřít volná cesta. Vojáci legionu se vložili do bitvy tak statečně, že ani nebylo možné spočíst všechny jejich udatné činy. Bojovali proti ohromné přesile bez odpočinku a bez oddechu, protože věděli, že pokud nevydrží, všechno je ztraceno. Osm hodin se snažila rozběsněná severozemská armáda probít opevněními legionu, ale bezúspěšně. Nakonec se však objevila malá skulina v obraně levého křídla. S bujarým vítězným pokřikem pospíchali nepřátelé levým křídlem až na útes.

Po smrti Actona velel starý Fandwick sám oběma obranným křídlům. Teď si zavolal na pomoc odpočaté záložníky, pevně rozhodnut, že musí Severozemcům za každou cenu zablokovat přístup k městu. Poslední krvavá bitva toho dne proběhla právě v tomto otevřeném průlomu, neboť nepřátelé jej hodlali udržet a ještě zvětšit. Desítky vojáků na obou stranách zahynuli, mezi legionáři i statečný Fandwick.

Balinor pospíchal, aby do středu této linie poslal ještě další jednotky, které by mohly úspěšně uzavřít průlom, a to se nakonec i podařilo. Ale za několik okamžiků se objevil druhý a pak i třetí průlom na levém obranném křídle a celá jednotka se začala pomalu rozpadat. Král Truborohu si uvědomil, že jeho armáda už nedokáže déle udržet vnější obranu, a poslal zprávu svým zbývajícím velitelům, aby zahájili spořádaný ústup zpět do města při této zprávě jako by se unavení vojáci levého křídla vzpamatovali; vysoký hraničář navíc poslal své nejkrajnější obránce, aby drželi útočníky v šachu, zatímco se ostatní jednotky přesouvaly zpět do města.

Pro Jihozemce, pospíchající bránit velkou vnější zeď, nastal trpký okamžik, ale severozemská armáda se náhle zarazila a nepodnikla další útok. Místo toho začala ničit nízké opevnění a pohybovala se směrem hlouběji k útesu, kde si vybudovala své pozice z bývalého obranného opevnění, zanechaného tam legionářskými lučištníky. Unavení vojáci legionu tiše pozorovali dění pod městem z ochozů městských hradeb, zatímco odpolední slunce už se pomalu chýlilo k soumraku. Severozemský tábor se posunul po pláni rovnou

pod město a nepřátelé začali rozdělávat hlídkové ohně, když se všude kolem nich rozlila hustá, černá tma.

V posledních okamžicích umírajícího dne vymysleli nepřátelé plán, jak zdolat vysoké zdi Tyrsisu. Obrovské rampy přemístili z plání až k útesu, aby byly připraveny pro zítřejší útok, a zapřeli je těžkými kameny, jež se válely všude kolem. Náhle se vynořila z šera trojice vysokých útočných věží, téměř tak vysokých jako vnější zeď. Věže se pohnuly natolik kupředu, aby byly na dohled z nepřátelského tábora a zároveň aby zastiňovaly výhled z města, které se právě ponořilo do tmavé noci. Byl to jasný doklad duševního teroru, kterým chtěli Severozemci vyvést z rovnováhy vojáky Pohraničního legionu obklíčené ve městě.

Nahoře na hradbách nad branami města Balinor netečně pozoroval své velitele i své přátele z Posledního přístavu. Chvilku si pohrával s myšlenkou zaútočit v noci na nepřátele, ale rychle ji zavrhl. Protivníci určitě očekávali, že se o to pokusí, a bylo jasné, že městské hrány budou celou noc pod dozorem; kromě toho pro vojáky legionu nebude žádným problémem věže v bitvě zapálit a zbavit se jich stejně jako nepřátelských ramp při prvním útoku.

Balinor zavrtěl hlavou a zamračil se. Na celé severozemské armádě a jejích útočných plánech bylo něco podivného, co mu však stále unikalo. Museli přece dobře vědět, že tyto vratké věže jim nepomůžou, že se jim tímto způsobem nikdy nepodaří proniknout přes vysokou vnější zeď. To znamenalo, že mají v záloze ještě něco dalšího. Aspoň posté pomyslel na to, jestli elfí armáda dorazí včas k unavenému, z posledních sil bojujícímu městu. Nemohl uvěřit, že by je Eventýn zradil. Teď už byla všude tma a on poručil, aby se ve všech sektorech hradeb zdvojnásobily stráže, a pozval všechny muže z ochozu, ať se k němu připojí na večeři.

Ukryta ve stínu stromů na malém výběžku na východ od Tyrsisu přihlížela skupinka jezdců krveprolití bitvy odehrávající se pod nimi, zatímco padal večer. V tichosti pozorovali, jak si nepřátelé přivalili obrovské věže dozadu za tábořiště své armády a připravili je na ranní útok proti opevněnému městu.

„Měli bychom jim poslat vzkaz," zašeptal tiše Jon Lin Sandor. „Balinor určitě bude chtít vědět, že naše armáda už je na cestě."

Flick se s očekáváním podíval na ovázaného Eventýna. Jeho podivné oči jako by hořely, když se díval do dálky k obsazovanému městu.

„Věřím, že armáda se blíží," zamumlal téměř neslyšně král. „Breen už je na cestě skoro tři dny. Jestli vojsko nedorazí do zítřka, pojedu tam sám."

Jeho přátelé mu skoro současně položili ruku na rameno.

„Nejsi v takovém stavu, aby ses mohl vydat na cestu, Eventýne. Tvůj bratr tě nezklame. Balinor je zkušený bojovník a zdi Tyrsisu ještě nikdo neprolomil. Nepovedlo se to žádnému útočníkovi za celou dobu existence města. Legion město udrží."

Nastal okamžik dlouhého ticha. Flick se podíval na potemnělý Tyrsis a pomyslil na to, jestli jsou jeho přátelé všichni v pořádku. Určitě je ve městě i Menion. Horal nemohl vědět, co se stalo s Flickem, a samozřejmě ani o Eventýnově zachránění. A nemohl ani tušit, co náhle popadlo nevypočitatelného Allanona, který nikdy předtím jen tak neodešel, aby hned po venkovanově návratu s elfími jezdci nečekaně zmizel. I když druid vždy pečlivě tajil všechno důležité, a to už od doby, co se tak náhle objevil ve Stinném dole, nikdy nezmizel, aniž by jim něco řekl. Možná, že když si promluvil s Eventýnem...

„Město je obklíčeno a pečlivě hlídáno," prolomil Eventýnův hlas houstnoucí tmu. „Bude velice těžké prorazit přes nepřátelské linie a donést nějaký vzkaz Balinorovi, ale máš pravdu, Jon Line, v každém případě bychom mu měli dát vědět, že jsme na něj nezapomněli."

„Nemáme dost velkou jednotku, abychom se prodrali až k Tyrsisu, ani abychom zaútočili na okrajové zadní linie stráží severozemské armády," oznámil králi zamyšleně

jeho přítel.

„Ale..."

Podíval se rychle na temné stíny vysokých věží, jež se tyčily opuštěné na pláních pod nimi.

„Můžeme udělat malé gesto," dokončil král jeho nedopovězenou větu.

Ještě ani nebyla půlnoc, když Balinor spěšně posílil hlídky u městských bran. Za chvíli už stál na obrovském ochozu se skupinou, v níž byl Hendel, Menion, Durin a Dayel, a díval se dolů na chaos, který zachvátil polobdící nepřátelský tábor. Vzadu v táboře, téměř uprostřed pláně se tyčily obrovské věže, které teď stály v jednom ohni a osvětlovaly okolí na několik mil daleko. Zoufalí Severozemci divoce pobíhali kolem hořících věží a snažili se zabránit tomu, aby se plameny rozšířily, protože na záchranu věží už bylo pozdě. Bylo jasné, že obléhatele někdo zaskočil a překvapil zezadu. Balinor se podíval na ostatní a lišácky se zasmál. Věděl, že pomoc už není daleko.

Ráno třetího dne se přihlásilo naprostým tichem, visícím jako nůž nad celou truborožskou zemí a nad armádami severu a jihu. Pryč bylo ohlušující dunění skřetích bubnů a pochodování jejich bot, když šli do boje, i hlasité výkřiky k útoku. Slunce vyšlo zahaleno v červánkách na vzdáleném východním obzoru a tmavorudý odstín se rozprostřel všude jako zbytek uvadající noci, jako krev. Hluboká mlha zahalovala v malých mráčcích rosou pokrytý povrch země. Všude vládlo naprosté ticho, nikde se neobjevil ani nepatrný pohyb, neozval se nejmenší zvuk. Na hradbách Tyrsisu neklidně čekali vojáci Pohraničního legionu a jejich oči nepřítomně zíraly do ranního šera.

Balinor vedl středovou část obrany velké hradby. Ginnison držel pravé a Messaline levé křídlo. Janus Senpre znovu velel městským strážím a zálohám. Menion, Hendel a elfí bratři stáli po Balinorově boku a třásli se zimou v chladu časného rána. V noci si odpočinuli jen málo, ale cítili se až neobvykle bdělí. Přijímali svou situaci posledních čtyřiceti osmi hodin naprosto tiše a odevzdaně, protože viděli umírat muže po tisících a jejich životy se zdály bezvýznamné a nepatrné v porovnání s obrovským krveprolitím, které se odehrálo v této starobylé zemi. Avšak právě díky strašlivé zkušenosti, kterou získali za poslední dny krvavé bitvy, si všichni konečně začali plně uvědomovat cenu svého života, Pláň před nimi byla udupaná a mrtvá, půda bezbarvá a prosycená krví, s přídechem smrti. Na nic se obě strany netěšily víc než na to, aby už konečně jedna z armád podlehla a byla zničena, aby už tento hrozný boj skončil. Slovo přežití už pro všechny obránce Tyrsisu ztratilo svůj morální význam. Válka se pro ně stala jen mechanickým reflexem, který jim sloužil jako vlastní omluva za činy, jichž se museli dopustit.

Krvavá červeň ranního slunce začínala být ostřejší, muži a koně získali v novém světle pevnější kontury a seřazená severozemská armáda dole na pláni byla vidět mnohem jasněji. Vojsko stálo v pečlivě seřazených formacích, roztažené po celém bitevním poli a ještě daleko za ním, mezi dvěma spáleništi ze shořelých věží. Nikdo z nich se ani nepohnul, nikdo nepromluvil, všichni jen napjatě čekali. Hendel poznal, co se děje, a tiše něco pošeptal Balinorovi. Velitel legionu vyslal podél hradeb hlídky ke svým podřízeným, aby je varoval před tím, co nastane, a upozornil je, že vojáci mají zůstat v klidu na svých místech.

Menion se chtěl zeptat, co se děje, když tu náhle zaregistroval nečekaný pohyb přímo pod městskými branami. Jeden ozbrojený bojovník vysoký a vzpřímený, šel mlhou až k vysoké zdi. V ruce držel jakousi dlouhou tyč s malým červeným praporkem. Pomalým krokem došel na místo pod hradbami a zarazil vlajku do země. Potom obřadně odstoupil, otočil se a odešel zpět ke svým. Nastal okamžik naprostého ticha. Pak se ozvalo dlouhé a táhlé troubení na rohy, rozléhající se po celé pláni. Jednou, podruhé a nakonec potřetí. Pak zase nastalo ticho.

„Je to výzva smrti," prolomil šeptem ticho na hradbách Hendel. „Znamená to, že nám už nedávají žádnou šanci, protože se rozhodli nás vybít do posledního."

Vzduch byl prosycený násilím; náhlé zavíření skřetích bubnů rozbilo ticho a celé vojsko se v jediném okamžiku pohnulo vpřed. Tisíce skřetů okamžitě vystřelily záplavu šípů, která se snesla dolů za ochozy městských bran. Kopí, bodáky a meče se jen míhaly, jak je legionáři shazovali z hradeb na nepřipravené útočníky. V mlze pod nimi se objevil obrys jedné ze zbylých obsazovacích věží, která se s vrzáním a skřípotem valila vpřed, poháněná silou stovek skřetů, a prohýbala se pod svou vahou. Monstrum se pohybovalo směrem k nově zbudovaným rampám u vnější zdi. Odněkud z města vystřelili lučištníci několik šípů do řad útočníků, zatímco legionáři znovu získávali rovnováhu po nenadálém útoku, přitištění k chladným stěnám hradeb, a čekali na Balinorův rozkaz.

Hraničář počkal, až obsazovací věž stála sotva dvacet metrů od hradeb. Několik nepřátel bylo dokonce tak netrpělivých, že se pokoušeli na obrovskou zeď vyšplhat za pomoci kotev a žebříků, ale byli smeteni dolů deštěm kamení. V jediném okamžiku se z hradeb vylily obrovské hrnce s olejem, který potřísnil vše včetně dřevěné dobývací věže. Hned za olejem následovaly hořící pochodně a za okamžik se před zraky nic nechápajících nepřátel vše zahalilo do plamenů a dýmu. Věž a muži kolem ní náhle zmizeli v ohni a kouři, který v hustých oblacích stoupal k obloze a zaslepoval legionské obránce, kteří pozorovali masakr odehrávající se pod nimi. Ale ani dým nedokázal zakrýt ohlušující výkřiky hrůzy a agónie. Útočníci se pokusili vylézt na vnější zeď, ale padli do pasti. Několika z nich se sice podařilo vyškrábat se nahoru na ochozy, ale tam je zneškodnili obránci a svrhli je zase dolů do kouře, kam padali jako hrušky ze stromu.

Během několika minut byl nepřátelský útok zlomen a severozemská armáda se zase na chvíli stáhla z dohledu. Muži na ochozech zírali do čadícího kouře, jen chabě zakrývajícího peklo, které se dole odehrálo. Balinor se podíval na své přátele a pochybovačně zavrtěl hlavou.

„Byla to holá pošetilost! Museli přece vědět, že přesně tohle uděláme. Ale oni i přesto přišli. Jsou snad tak šílení?"

„Možná to udělali, jen aby nás zmátli..." zamumlal Hendel. „Možná že tušili, že tím kouřem získají čas a ochranu."

„A co všechno to umírání za tou nesmyslnou kouřovou ochranou?" vykřikl podrážděně Menion.

„Jestli to udělali i přes to všechno, mají v plánu podniknout něco rozhodujícího. Něco, o čem vědí, že nemůže zklamat," řekl Balinor. „Pozorně se rozhlížejte, jdu se podívat k branám."

Prudce se otočil a zmizel dole na klikatém schodišti, téměř utíkal. Ostatní se za ním dívali mlčky, dokud jim nezmizel z dohledu, a pak se otočili zpět k pláni. Před nimi se válel těžký černý dým a pomalu stoupal k nebi; olej, který se rozléval po pláních, stále hořel. Výkřiky smrti a bolesti postupně umlkaly, až se nakonec všude rozhostilo naprosté ticho.

„Co mají asi za lubem?" zeptal se nakonec Menion.

Nejprve inu nikdo neodpověděl.

„Kéž bychom chytili Stenmina," zamumlal po chvíli Durin. „Necítím se dobře, když vím, že tady v těch zdech je nebezpečný šílenec a volně si pobíhá po městě."

„Už jsme ho skoro měli," přerušil ho Dayel. „Sledovali jsme ho až do té místnosti, kam se před námi zamknul, ale když jsme se k němu za chvíli dostali, bylo to, jako by se úplně rozplynul ve vzduchu. Možná tam byla nějaká tajná chodba, kterou nám utekl."

Durin souhlasně přikývl a konverzace se na okamžik odmlčela. Menion pozoroval kouř a myslel na Shirl, která na něj čekala v paláci, na Sheu, Flicka i na svého otce, na svůj domov. Jeho unavenou myslí táhl překotný chaos myšlenek. Jak to asi všechno skončí?

„Sakra! Zatracená práce!" Zaklel rozčileně Hendel a prudce se otočil, jako kdyby do něj uhodil blesk. „Byl jsem pošetilý blázen! Celou dobu jsem to měl před sebou jako na talíři! Do kobek ve sklepení paláce, které jsou po celá staletí zapečetěny, ústí chodba, která vede pod skalami až na pláně pod nimi. Starý král mi o ní jednou před mnoha lety vyprávěl! Stenmin to musí vědět!"

„To je ten průlom, na který čekají!" vykřikl Menion. „Chtějí se dostat do města a překvapit nás zezadu!" Potom se odmlčel a hlasitě polkl. „Hendele, v paláci je Shirl!"

„Nemáme moc času," řekl trpaslík už na schodech. „Menione, ty pojď se mnou. Dayel najde Januse a vyřídí mu, ať pošle do paláce posily. Durine, ty jdi za Balinorem a varuj ho! Hlavně se modli, ať není pozdě!"

Rychle pospíchali po schodech dolů, ostrými kroky odměřovali klikaté schodiště a pak proběhli mezi baráky stojícími podél hradeb. Hendel a Menion se drali mezi davy a krkolomným během si razili cestu směrem k Tyrsiské třídě. Jsme moc pomalí, blesklo Menionovi hlavou a skoro srazil Hendela k zemi, když zahnul ke skupině vojáků, kteří nalevo od nich postávali u svých koní. Nelítostně je odstrčili, vyskočili do sedel dvou nejbližších koní a uháněli k paláci. Projeli otevřenou branou mezi nic netušícími strážemi a mezi záložníky, kteří stáli těsně u bran, a uháněli dál.

Všechno, co následovalo, přišlo jako blesk z čistého nebe. Lidé a budovy jako by před nimi prchali a uhýbali, zatímco jezdci uháněli po starobylé dlažbě Tyrsiské třídy. Za chvíli už se nad nimi tyčil veliký oblouk padacího mostu, odkud cválali Tyrsisem podél veřejného parku až k paláci Buckhannahů. Náhle jim zastoupila cestu karavana zásobovačů, ale i mezi nimi se dvojice jezdců prosmýkla aniž by musela zpomalit. Hnali se po mostě jako o život až k branám královského domu. Dojeli do kruhové zahrady, kde Hendel i Menion zarazili své koně a seskočili.

Všude panovalo poklidné ticho. Zdálo se, jako by všechno bylo v pořádku. Ze stínu veliké vrby k nim líně přišel jediný poručík, aby se zeptal udýchaných jezdců, co se děje, a v jeho očích se zrcadlila zvědavost. Hendel věnoval muži jen ostrý pohled, odstrčil ho a s Menionem v patách pospíchal k hlavním dveřím. Stále se ještě nic nedělo. Možná, že jdou včas. Možná se starostlivý Hendel zmýlil...

Chodby starobylého paláce byly úplně prázdné a tiché. Oba muži se zastavili v předsíni, prohlíželi si všechny dveře i temné výklenky za gobelíny, prohledali také závěsy u oken. Princ se chtěl odpojit, aby našel Shirl, ale trpaslík jej jediným ostrým slovem zastavil. Rudovlasá královská dcerka může počkat. Pomalu a obratně se dvojice mužů plížila až k protější straně chodby, kde byly dveře do sklepení. Když vešli do chodby, na okamžik zaváhali, pak se přitiskli k dřevěnému obkládání a rychle nahlédli za roh.

Masivní kované dveře, které tak dobře znali, stály přímo před nimi, strážené trojicí vojáků. Všichni byli ozbrojení a na prsou měli symbol sokola. Menion i Hendel se pomalu stáhli. Princ z Leahu si náhle uvědomil, že nemá zbraň. Svůj meč, který bral všude s sebou — a stále ho někde zapomínal — nechal viset u sedla koně na nádvoří! Rychle nahlédl do místnosti vedle nich a jeho oči se zastavily na dvojici vzácných zkřížených oštěpů, jež byly připevněny na vzdálenější zdi jako ozdoba. Tyto oštěpy rozhodně nebyly zbraní, jakou potřeboval, ale nic jiného mu nezbývalo. Neslyšně vycouval do místnosti, přinesl si zbraně a znovu se připojil k Hendelovi. Dlouze se na sebe podívali. Musí jednat co nejrychleji! Jestliže chtěli poklop do kobek uzavřít a utěsnit a znemožnit tak nepřátelům přístup do města, musí chytit Stenmina ve sklepeních nad kobkami. V každém případě byli jen dva. Kolik nepřátel na ně asi čeká tam dole?

Ani se nezastavili, aby si to lépe promysleli. Rychle vyskočili ze svého úkrytu a pospíchali dolů chodbou. Trojice stráží měla sotva čas rozhlédnout se kolem, než se na ni útočníci vrhli. Menion zabodl své kopí do hrudi muže, který stál nejblíž dveří, a jen co s ním byl hotový, vrhl se na druhého. Poslední strážce padl bez hlesu pod mocnou ranou Hendelova meče. Všechno se odehrálo ve zlomku vteřiny a hned nato se dvojice bojovníků prodírala chodbou sklepení a uháněla po poničených kamenných schodech vstříc strašlivé bitvě, snad nejhorší v jejich životech.

Starobylý vinný sklep byl ozářen jasem loučí. Z každé zdi svítilo několik malých ohýnků pochodní, které roztínaly hustou tmu jako líné a mlžné slunce počínajícího rána. Přímo uprostřed obrovské místnosti byly zabudované v podlaze veliké kamenné padací dveře vedoucí do zapomenutých kobek pod palácem; ty byly nyní otevřeny dokořán. Právě odtud

se ze tmy ozývalo vzdálené řinčení kovu narážejícího na kamenné zdi. Sklepení bylo plné ozbrojených mužů, kteří překvapeně zírali na oba narušitele.

Hendel a Menion se zuřivým protiútokem vrhli přímo doprostřed nepřátel, kteří se tajnou chodbou dostali až do paláce. Horal vzal po souboji u dveří jednomu z mrtvých strážců meč, a tak byl konečně dostatečně ozbrojen. Stáli s Hendelem zády k sobě a začali se probojovávat obrovskou přesilou útočníků. Koutkem oka zahlédl princ povědomou, rudě oděnou postavu, jež se vynořila z černé jámy kobek. Byl to nenáviděný Stenmin a Menion cítil, jak se v něm zvedá barbarská vlna nenávisti. S nově posílenou zuřivostí se pustil do nepřátelských vojáků a snažil se probojovat až k muži, který je všechny podvedl. V mystikových očích se objevil neomylný záblesk strachu, když pozoroval krvavou bitvu odehrávající se před jeho zraky.

Trpaslík a horal, zády k sobě, neúnavně bojovali až do úmoru. Všude kolem nich leželi mrtví a zranění, i oni sami byli zraněni na desítkách míst, ale necítili bolest. Menion už nejméně dvakrát uklouzl na krví zbrocené podlaze a málem by byl ztracen, ale pokaždé mu Hendel přispěchal na pomoc a odrazil útočníky, zatímco se horal znovu škrábal na nohy. Jen pět nepřátel ještě stálo na nohou, ale Hendel a Menion už byli na pokraji sil. Bojovali jako obrovské mechanické stroje, těla nasáklá potem a krví, končetiny odumřelé a strnulé. Jako by náhle ožil, vyděšený Stenmin pospíchal na okraj jámy vedoucí do kobek a začal volat o pomoc. Princ z Leahu okamžitě zareagoval. Jedinou mocnou ranou se probil mezi dvěma útočníky a srazil je k zemi. Třetí se ho snažil zastavit, ale horal mu zabořil meč do břicha až po jílec. S posledním zlostným výkřikem se vrhl na proradníka a máchnutím meče ho silně ťal do hlavy. Kostnaté tělo zrádného mystika dopadlo k zemi. Menion Leah odhodil svou zbraň, popadl na krajích těžké kamenné padací dveře a z posledních sil se je pokusil nadzvednout.

Připadalo mu jako by byl kámen pevně připevněný k podlaze, protože se ani o píď nehnul. Z hloubky pod ním bylo slyšet řinčení zbraní o kámen, občas přehlušené ozvěnou pospíchajících mužů, jak nepřátelé utíkali k padacím dveřím. Zbývalo mu už jen pár vteřin. Jestliže se dostanou až ke schodům, je Menion synem smrti. Znovu sebral zbytky svých sil, a i když byl těžce raněný, celou svou vahou se snažil nadzvednout masivní kamenné víko. Tentokrát se pohnulo. S obrovským vypětím zakřičel a zvedl těžký poklop, který se nakonec překotil a s rachotem dopadl na své místo do jámy v podlaze. Svýma polomrtvýma a zpocenýma rukama zasunul všechny závory, uzamkl petlice, uvázal řetězy a upevnil všechny pečetě, které jistily kamenné dveře. Ty byly znovu nepropustně zapečetěny a průchod do paláce uzavřen. I když severozemská armáda našla přístup do města, nikdy by si nedokázala prorazit cestu několika stopami těžkého kovu a kamene.

„Menione..."

Jeho jméno náhle prolomilo ticho chrčivým šepotem. Horal padl na ruce a na kolena a jeho ruka nahmatala ztracenou zbraň. Oči prince z Leahu bloudily po podlaze poseté těly nepřátel, umírajících, nebo v posledním tažení. Nakonec po krátké chvíli objevil i svého přítele. Trpaslík stál opřený zády o nejbližší zeď hned u schodiště do sklepení a v ruce pevně svíral svůj meč. Všude kolem něj ležela mrtvá těla. Všechny je pobil. Nikdo mu neproklouzl. Jeho oči se na okamžik setkaly s Menionovými a oběma připadalo, jako by se setkali poprvé, jako tehdy v nížinách za Černodubím. Byl to ten starý Hendel, odolný a skálopevný, který vždy přišel s nejlepším nápadem. Náhle mu meč vyklouzl z rukou, jeho oči získaly skelný výraz a s dlouhým vzdechem se jeho tělo bez života sesulo k zemi. To si pro něj přišla smrt.

Hendel! Trpaslíkovo jméno proběhlo Menionovou zkamenělou a nevěřící myslí, zatímco se polomrtvý bolestí snažil postavit na nohy a dojít mezi mrtvolami nepřátel až ke svému příteli. Slzy se mu vedraly do zarudlých očí a tekly proudem po jeho planoucích tvářích, když němu pospíchal. Několika rychlými kroky proběhl mezi padlými až k trpaslíkovi a poklekl vedle něj. Jen matně pomyslel na to, že Stenmin ležící za ním jistě brzy nabyde vědomí. Něžně nadzvedl tělo svého mrtvého druha a položil svou hlavu na jeho hruď.

Kolikrát už Hendel zachránil jeho život? Kolikrát je zachránil všechny, jen aby nakonec nemohl...? Nedokázal dokončit svou myšlenku. Mohl už jen plakat. Zdálo se mu, jako by se někde uvnitř jeho nitra něco rozbilo a zlomilo.

Stenmin pomalu vstal, poklekl na jedno koleno a zakaleným pohledem se rozhlédl po sklepení po hromadách mrtvých těl. Jeho muži byli všichni mrtví a kamenné dveře těsně uzavřené a zamknuté a... Strach mu projel bolestí pokrouceným tělem. Jeden z útočníků je ještě naživu — zase ten proklatý horal! Nenáviděl toho muže. Nenáviděl ho tolik, až si pomyslel, že jej musí zabít, ale znovu se vrátil jeho strach, silnější než kdykoliv předtím, a jeho myšlenky se obrátily k útěku. Útěk! Jedině tak si zachrání holý život. Byla tu jen jediná cesta ven, cesta nahoru po schodech, kolem klečícího muže otevřenými sklepními dveřmi. Už byl na nohou a neslyšně se pohyboval mezi zmasakrovanými těly vojáků. Částečně šel, částečně se plížil směrem k nehlídaným schodům.

Horal byl k němu otočen zády a pořád ještě svíral mrtvé tělo trpaslíka. Na Stenminově čele vyrazily pramínky potu a jeho tenké rty se výhružně ohrnuly. Ano, byl to strach, který jej hnal kupředu. Ještě několik kroků, a bude zase na svobodě. Toto město je prokleté, všichni tady zemřou, všichni jeho nepřátelé zahynou, ale on přežije! Musel v sobě potlačit náhlé nutkání zasmát se nahlas. Jednou rukou se dotkl prvního schodu kamenného schodiště, pak následovala noha. Plazil se jako had.

Horal klečel jen několik stop od něj a pořád ještě netušil, co se za jeho zády děje; sklepní dveře nahoře byly otevřené a nehlídané. Svoboda! Čeká ho svoboda. Už jen pár kroků, jen pár schodů...

Náhle se Menion otočil. Z mystikova hrdla se vydral ohlušující výkřik hrůzy, když se jeho oči setkaly s ohnivým a rozhodným výrazem v tváři prince z Leahu. Stenmin se vrhl jako posedlý šílenstvím podél zdi nahoru ke dveřím a přitom si jako slepec šlapal na svůj dlouhý plášť, který se mu pletl pod nohy.

Byl teprve v polovině schodiště, když jej rozzuřený Menion Leah chytil.

* * *

Na hradbách Tyrsisu se odehrávalo něco neuvěřitelného. Ihned poté, co opustil vnější zeď, se Balinor vydal rychlým krokem k hlavním městským branám. Strážci legionu stáli na hlídce před obrovskými kamennými portály, a když kolem nich procházel, zasalutovali mu na pozdrav. Všechno se zdálo být na svých místech, přesně tak, jak to mělo být. Řady tlustých řetězů a zámků na branách byly mechanicky kontrolovány z nízké strážní věže. Hned při prvním pohledu bylo jasné, že všechny pevně sedí na místech, i kamenná závora sloužící jako doplňující bezpečnostní ochrana byla pevně zaháknutá po celé šířce obou městských bran. Balinor se upřeně díval na obrovskou hradbu a hlavou mu táhly pochybnosti, jestli vydrží. Něco se stane. Cítil to. Brány byly klíčem k městu a také jediným slabým místem v neproniknutelné vnější zdi, která obklučovala Tyrsis. Dobývací věže, provazové žebříky a záchytné kotvy s lany — to vše byly jen marné pokusy zdolat obrovskou zeď, a Černý mág to věděl. Jen brány znamenaly klíč k městu.

Jeho oči se obrátily k obloze a pak sklouzly k malé hranaté strážní věži, v níž byl mechanismus kontrolující vnitřní zámky uschován. Dva vojáci legionu stáli v pozoru u jediných vstupních dveří. Jen vybraná skupinka lidí měla tu čest chránit osudné zařízení a ta se skládala z mužů, které osobně vybral Balinor a kterým velel kapitán Sheelon. Na obou stranách věže stály další hlídky bránící cimbuří. Zdálo se nemožné, aby se Severozemci dostali až sem a obsadili tuto věžičku. Ale přece...

Hraničář vyšel nahoru po úzkém schodišti vedoucím k věži a pomalu kráčel po ošlapané kamenné dlažbě. Náhlé výkřiky z hradeb znovu na okamžik přilákaly jeho pozornost a on se zastavil, zatímco se vzduchem ozývalo divoké svištění tisíců napjatých luků a šípů, které přelétávaly dolů přes ochozy a okraje vnější zdi. Balinor doběhl na cimbuří a třemi obrovskými skoky se dostal až na hradby. Opatrně se podíval dolů na

povrch útesu, pokrytý mrtvými těly a ostrůvky hořícího oleje; stoupal z nich dým a promíchával se s mlhou dne. Severozemci se dočasně vzdali dalších přímých útoků a místo toho zasypávali obránce na cimbuří soustředěnými sprškami šípů.

Důvod k této nové taktice byl zřejmý. Na okraji útesu se oddělila skupina skalních trollů, kteří tlačili vpřed obrovské beranidlo, seshora zastíněné plátem tepaného kovu. Zatímco Pohraniční legion byl přišpendlený k zemi silnou palbou lukostřelců, statní trollové pohybovali velikým beranidlem směrem před městské brány a chtěli se pokusit o násilný vpád do města.

Plán se zdál na první pohled naprosto pošetilý a neuskutečnitelný. Ale kdyby strážní věž padla do rukou nepřátel, ti by ihned uvolnili vnitřní zámky a celé brány by před nepřátelským průlomem chránila jen dlouhá kovová závora. Ta sama o sobě nemohla vydržet nápory masivního beranidla. Balinor pospíchal k věžičce. Stráže jej v pozoru pozdravily. Když kolem nich procházel, podíval se jim do tváří a už se natahoval po kovové klice. Sheelona nebylo nikde vidět. Dveře se otvíraly dovnitř a ve chvíli, kdy chtěl Balinor vstoupit do věže, si uvědomil, že nikoho ze strážců nikdy v životě neviděl.

Hraničář okamžitě zareagoval. Ustoupil na stranu a instinktivně se protáhl strážím za zády, odkud na ně zaútočil svým mečem a snažil se je zneškodnit. Potřeboval si krýt záda, aby nepadl pod útokem nějakého najatého vraha, a tak se přitiskl zády ke zdi a v jediném momentě nahlédl do matně osvětlené místnosti. Viděl, jak na jedné straně komnaty leží ve smrtelné křeči pokroucená těla Sheelona a jeho mužů, všichni úplně nazí, bez zbroje i oblečení. Zpoza věže se vynořila skupina útočníků a pospíchala k hraničářovi s dýkami nad hlavou, odhodlaná jej zabít. Balinor se s vytaseným mečem vrhl přímo doprostřed jejich řad a snažil se probojovat k otevřeným dveřím. Ale druhá hlídka střežící vchod pochopila jeho úmysl a prudce za ním zabouchla dveře. Bezmocný král neměl čas ani sílu na to, aby se osvobodil. Nestihl vytasit svůj meč dřív, než k němu dorazili útočníci. Srazili ho k zemi a bodali jej do jeho pláště i do drátěné košile z plíšků, která mu už několikrát zachránila život. Mocným vzmachem se Balinor vzepřel, setřásl je, osvobodil se a vyskočil na nohy. Ve slabém světle místnůstky mu útočníci připomínali jen stíny, ale jeho oči se rychle přizpůsobily tmě a prorazil si mezi nimi cestu jako na jatkách. Dva z mužů vykřikli a padli bez života k zemi, zatímco je králův meč přeťal vejpůl. Ale jejich kumpáni se ranám vyhnuli a znovu jej obklíčili.

Znovu Balinora přemohli a srazili k zemi, ale on se zase jako zázrakem zvedl na nohy a bojoval dál. Zvuky v místnosti i řinčení zbraní zcela zanikaly v burácení venkovní bitvy, a pokud se mu nepodaří otevřít dvířka kamenného domku, nikdy nebude schopen zavolat pomoc. Ještě jednou se přitiskl zády ke zdi a neúnavně šermoval svým mečem kolem nepřátel a připravoval se na útok. Tři z nich byli hned mrtví, několik jich poranil, ale ti, co zbyli a bojovali dál, jej začínali přemáhat, protože byli v přesile a jejich útoky neustávaly. Musí se co nejdříve osvobodit. Náhle se ozvalo hlasité skřípání pák a zámků a po celém domku se rozlehl dutý rachot. Někdo právě uvolnil vnitřní systém zámků a závor na branách! S divokou vervou se Balinor probojoval až k zamykacímu mechanismu, ale útočníci mu zastoupili cestu a on byl nucen opustit vybojované stanoviště. Za několik okamžiků se ozvalo ohlušující skřípání a tření kovu o kov, za kterým následovalo několik úderů jako od obrovského kladiva. Někdo právě rozdrtil zpětný chod zamykacího zařízení! V naprostém šílenství se Balinor přestal obávat o svou vlastní bezpečnost a jako smyslů zbavený se divoce vrhl na zbývající zrádce.

Dveře strážní dveře se náhle otevřely a těla proradných stráží, ležících na dveřích, vypadla ven. V šedém denním světle se v místnosti objevil štíhlý Durin, jako by spadl z nebe, a bez váhání se postavil po bok svého přítele. V pološeru si probojovávali cestu zbylými nepřátelskými útočníky, tlačili je od hroutící se mašinérie a snažili se je zahnat do rohu nebo zatlačit až ke dveřím domku. Stáli zády k sobě a v šíleném zápasu muže proti muži ničili protivníky. Aniž by se Balinor ohlédl na zkrvavené nepřátele, pospíchal ke zničeným zámkům mechanismu a jeho tvář se zkřivila zlostí, když se snažil vrátit kovové

páky stroje do původní polohy. Vztekle se celou svou vahou opřel o hlavní zamykací zařízení, ale to se nepohnulo ani o kousek. Durin zbělel jako křída, když si uvědomil, co se stalo.

„Nemáme dost času!" vybuchl rozzlobeně Balinor a zuřivě bušil do porouchaných pák.

Náhle se ozval obrovský náraz, který zatřásl kamennou věžičkou i hradbami a mrštil oběma muži hrubě k zemi.

„Brány!" vykřikl bezmocně Durin.

Malou věží otřásla druhá rána, a potom třetí. Bylo slyšet rychlý dupot něčích bot po ochozu a cimbuří a náhle se ve dveřích objevila Messalinova potemnělá tvář. Chtěl něco říct, ale ještě než stačil otevřít ústa, Balinor mu začal diktovat rozkazy a společně zamířili k cimbuří.

„Nechte celý tento prostor vyklidit a zavolejte nejlepší mechaniky, aby se pokusili uvolnit ty páky. Zámky bran jsou odemčené a zamykací zařízení úplně zničené!" Messaline se podíval tak zkroušeně, jako kdyby mu někdo uštědřil smrtelnou ránu.

„Musíme opevnit brány kládami a hned za brány musíme seřadit náš nejsilnější regiment do pevné formace, padesát kroků od sebe z každé strany. Severozemci se nesmí prolomit dovnitř! Postav dvě linie lukostřelců na vnitřní zeď, aby bránili vstupní brány. Záložníci a palácové hlídky ať mají na starosti obranu vnitřní zdi. Všichni ostatní zůstanou na svých místech na vnější zdi. Musíme se snažit udržet ji co nejdéle. Jestli padneme, legion zaútočí na druhé obranné linii, a tam už je snad zadržíme. Pokud ztratíme i tuto linii, potom se musíme seskupit na padacím mostě — to bude naše poslední obranná linie. Nějaké dotazy?"

Durin mu rychle vysvětlil, kam odešel Hendel. Balinor jen starostlivě potřásl hlavou.

„Někdo nás zradil, na všech stranách jsme byli podvedeni. Hendel musí udělat vše, co bude v jeho silách, aby nám pomohl. Jestli padne palác a nepřátelé nás napadnou zezadu, jsme vyřízeni. Messaline," půjdeš a pokusíš se udržet pravé křídlo a Ginnisson ať si vezme levé. Já budu uprostřed. Nepřátelé nesmí prorazit! Modli se, aby Eventýn přijel dřív, než nám dojdou síly."

Messaline zmizel a přikrčený pospíchal ke svému vojsku. Obrovské beranidlo naráželo na neprodyšnou zeď i brány drtivými údery, zatímco Balinor a Durin seděli naproti sobě v malé místnosti a chvilku odpočívali. Šedé denní světlo už pomalu začínalo tmavnout a stín Černého mága se dál valil obrovskou rychlostí k bojem zmítanému městu. Vysoký hraničář vyskočil a popadl svého štíhlého přítele za ruku.

„Nashledanou, můj příteli. Toto je náš konec. Čas nám utíká pod rukama."

„Ale Eventýn by nás nikdy úmyslně nezradil..." naléhal mladý elf.

„Já vím, já vím. Ani Allanon ne. Jen nenašel Shannarův meč, který nás mohl zachránit, ani jeho dědice. Jemu už také uplynul čas."

Nastal okamžik ticha, rozrušeného jen občasnými výkřiky mužů na hradbách a ohlušujícími nárazy beranidla, jež se opíralo do bran Tyrsisu. Balinor si setřel krev, která mu tekla z rány nad okem.

„Najdi svého bratra, Durine, a ještě než odejdeš z vnější zdi, poruč vojákům, ať vylijí poslední zbytky oleje na beranidlo a zapálí jej. Jestli se nám je nepodaří zastavit teď, aspoň jim hezky zatopíme pod kotlem."

Jízlivě se zasmál a opustil strážní věž. Durin se nepřítomně díval za ním a pomyslel si, jaká síla je dovedla až sem, jen aby se podívali zpříma do očí nelítostnému osudu a museli čelit svému konci. Balinor byl nejúžasnější muž, jakého kdy potkal. A přesto mu osud všechno vzal — rodinu, město, domov, a teď má ztratit i svůj život. Co je to za svět, když dopustí tak hroznou nespravedlnost, kde dobrý člověk všechno ztrácí a umírá a neživé bytosti hrůzy a nenávisti přežijí, jen aby zvítězily? V jednu chvíli si byl jistý, že neprohrají a najdou způsob, jak zabít a zničit nenáviděného Černého mága, a že zachrání všechny čtyři země světa. Ale tento sen právě skončil.

Durin omámeně vzhlédl, když několik mechaniků vstoupilo do strážní věže a začalo

svou beznadějnou práci na opravách rozdrcených zámků zničeného mechanismu. Štíhlý elf se rychle vydal na cimbuří, protože nastal čas, aby konečně našel svého bratra.

Boj o udržení vnější zdi byl neuvěřitelně divoký. Kromě zničujícího náporu na vnější bránu je ohrožovali skřeti lučištníci, stojící na útesu. Především se museli zbavit trollů u beranidla dřív, než brány povolí docela. Zbývající sudy oleje dopadly z hradeb na jednotky vojáků, kteří obsluhovali beranidlo. Pak následovaly hořící šípy a za okamžik už stála celá oblast pod hradbami v jednom ohni. Žár byl tak veliký, že se kov začal roztékat a trollové se během několika minut doslova upekli zaživa v obrovském horku: jejich brnění se pro ně stala pevnými žhavými vězeními. Ale nepřátelští vojáci rychle zaplnili průlom a znovu se seskupili kolem obrovského beranidla a zaútočili na městské brány. S burácivými ranami prolomili závoru jistící obě brány, které držely už jen na mohutných kovových pantech.

Šedivé nebe náhle zčernalo od lepkavého kouře, jenž se valil z hořícího oleje, vznášel se všude po celé rozloze plání a zahaloval městské brány i udatné obránce hustou černou mlhou. Odevšad se linul zápach spáleného škvařícího se masa, který dusil vojáky Pohraničního legionu, a popálená a zčernalá těla se válela na hromadách před vnější zdí. Oba protivníci se za každou cenu snažili zlomit a udolat toho druhého, ale vyrovnaný zápas pokračoval stále dál. Zdálo se, že celý den skončí bez konečného rozhodnutí ve prospěch jedné či druhé armády.

Ale nakonec se obrovská závora rozlomila vejpůl, panty se vyvrátily a rozlomily, beranidlo se pohnulo k poslední ráně a prolomilo městskou bránu. První Severozemci se překotně drali do oblouku vyražené brány, ale ihned padali mrtví k zemi, zasaženi legionskými lučištníky, kteří stříleli z pozic nahoře na vnitřní zdi. Seřazeni do trojstranného obrovského útvaru hned za vnější zdí odolávali legionští vojáci nepřátelskému náporu a zabraňovali dalším Severozemcům v postupu pevně k sobě natlačenými štíty. Obrovské beranidlo však bylo protlačeno branou města a útočníci jej posouvali ještě dál. Legionáři se urputně bránili a snažili se zahnat zpět útočníky, kterým se nějakým zázrakem podařilo proplést se mezi lučištníky, střílejícími z hradeb. Každého, kdo se pokusil vstoupit do města, rozervali na kousky. Během několika vteřin byla zem u brány pokryta mrtvými těly Severozemců a zraněnými a průlom v bráně byl ucpán jejich těly natolik, že se útočníci nemohli prodrat dál.

Durin se postavil hned vedle strážního domku na vnější zdi a odtud pozoroval protiútok, drtící severozemskou jednotku. Zjistil, že jeho bratr odešel do paláce s Janusem Senpre, a tak se rozhodl, že zůstane s Balinorem co nejdéle. Nepřátelé se v nečekaném okamžiku znovu pokusili seskupit na planině pod městem a obrovští Matureni navedli své bojovné skalní trolly až k průniku v bráně obsazovaného města. Severozemská armáda se rozhodla, že svými posledními silami rozdrtí Jihozemce jednou a provždy. Vnější zeď byla neustále pod útokem ze všech stran a hordy skřetů a menších trollů pospíchaly dál se svými žebříky i s provazy se záchytnými kotvami. I prořídlé řady Pohraničního legionu a městských obránců, kteří zůstávali na cimbuří, jen aby zabránili nepřátelskému průlomu, podléhaly náporu obrovské severní armády, jejíž množství i zálohy se zdály nevyčerpatelné. Bitva, která se tu odehrávala, se spíše obracela v boj o to, kdo se dřív vyčerpá. Muži z Tyrsisu v ní však bohužel neměli ani nejmenší naději na vítězství.

Náhle se na ztemnělém nebi severně od obsazeného města objevily dvě okřídlené postavy a zamířily přímo k němu. Durin cítil, jak mu v žilách, tuhne krev. Byli to lebkonoši! Byli si tak jisti svým vítězstvím, že si dovolili vylétnout dokonce i za denního světla? Elf cítil, jak se mu svírá srdce. Tady na tomto místě už udělal vše, co bylo v jeho silách. Nastal čas, aby se vydal za svým bratrem. Ať už je čeká jakýkoliv osud, chtěl, aby aspoň poslední chvíle strávili společně.

Jako omámený se otočil a vydal se přikrčený podél hradeb, dokud nedošel za levé křídlo legionské jednotky. Strmá ulička vedla dolů až k domkům armády, ležícím mezi hradbami Tyrsisu několik stop za zadními liniemi legionu. Ohlušující křik bojujících mužů byl slyšet až daleko do města. Když se Durin přiblížil k základně rampy, uviděl vysoké, po

zuby ozbrojené skalní trolly, jak se prodírají do města průrvou v bráně. Na okamžik se zastavil; cítil, že několik příštích minut bude pro vojáky Pohraničního legionu osudných.

Jednotka legionu ještě pevněji semkla své řady a přichystala se k boji, zatímco obrovští trollové postupovali dál a pomalu mířili ke středu obranné linie, kde velel Balinor. Jen deset stop oddělovalo zápasníky, když se k překvapení všech trollí regiment náhle prudce stočil na stranu a zaútočil na levé křídlo legionu. Když se obě jednotky srazily, ozvalo se mohutné zařinčení, jak o sebe narazily jejich meče a brnění. Na okamžik legionáři zaváhali, ale drželi se statečně, takže první řady trollů byly během několika minut ušlapány. Ale hlavní síla Severozemců nelítostně tlačila na slabší muže Pohraničního legionu, až se pravá část bojující jednotky postupně začala rozpadat.

Velitel Ginnisson se rychle vydal k nově vzniklé průrvě a rudé vlasy mu vlály, když se snažil udržet linii. Trollové byli nuceni ustupovat krůček po krůčku zpět. Balinor uzavřel průrvu napravo a Messaline se k němu tlačil zezadu. Byla to ta nejzuřivější bitva muže proti muži, jakou kdy Durin viděl, a s úžasem pozoroval, jak Pohraniční legion drtí obrovské skalní trolly a znovu je tlačí zpět. Později však trollové průlom obnovili a Ginnisson úplně zmizel z dohledu pohlcen v řadách nepřátelských útočníků, kteří se hnali k budovám vnitřní zdi.

Durin jim stál přímo v cestě. Možná by ještě stihl dostat se do bezpečí města za hradbou, ale jakmile si uvědomil, že má u sebe luk, už klečel na jednom koleni a střílel. První troll padl, když byl od něj padesát kroků daleko, druhý byl už o deset blíž a třetí našel smrt pětadvacet kroků od něj. Legionští vojáci slézali z hradeb a pospíchali mu na pomoc a lučištníci z výšek vnější zdi se za každou cenu snažili zastavit útok trollů a zabránit jim v postupu. Všude kolem panoval nepopsatelný zmatek. Legionáři se k elfovi rychle blížili, a když se nakonec rozhlédl, ze všech stran kolem něj stáli bojující muži v zápase jeden proti druhému. Obrovští Severozemci pomalu postupovali až k Durinovi a on pálil a pálil jeden šíp za druhým, dokud mu v toulci nezbyl poslední.

Rychle odhodil luk a poprvé pomyslel na útěk. Ale už neměl čas a jen horko těžko se mu podařilo zmocnit se odhozeného meče dřív, než se k němu přivalila obrovská masa bojovníků. Divoce bojoval, aby si udržel rovnováhu, avšak trollové se valili přímo na něj jako obrovská černá masa a jejich kůže mu připomínala kůru stromů. Byli bezpečně zahaleni v brnění a mrštný elf musel uhýbat a uskakovat, aby se vyhnul prudkým ranám jejich mečů. Náhle ucítil oslepující bolest v levém rameni a ovládla ho podivná malátnost. Za každou cenu se snažil zůstat při vědomí, ale bolest se stále vracela a tlak byl tak obrovský, že se nedal přemoci. Zdálo se mu, že padá z obrovské výšky, ale když otevřel oči, zjistil, že leží na zkrvavělé zemi tváří dolů. Jeho dech byl nepravidelný a povrchní. Obrovská tíha ho přimáčkla k zemi a on cítil, jak za jeho zády pokračuje strašlivá krvavá řež. Snažil se kolem sebe rozhlédnout a zjistit, co se vlastně děje, ale pomalu upadal do bezvědomí, protože bolest byla nesnesitelná a útočila na něj s neodvratnou pronikavostí.

Menion Leah sehnul svou zkrvavenou tvář k Hendelovu mrtvému tělu, opatrně jej zvedl ze země a sevřel do náruče. Pomalými mechanickými kroky prošel obrovskou záplavou těl poražených nepřátel, až dorazil ke schodům. Když procházel otevřenými sklepními dveřmi, snažil se vyhnout pohledu na bezhlavé, ohyzdné tělo, zahalené v rudém plášti a groteskně se válející na starobylých schodech... Jako omámený provrávoral horal sklepeními a vešel do prázdných palácových chodeb a hal, pevně svíraje trpaslíkovo tělo. Sel bez cíle, oči zalité krví a slzami měl vytřeštěné a tvář ztuhlou v naprostém šoku, která jako by z agónie němě volala o pomoc. Došel až do palácového foyer, a když zaslechl zvuk kroků z jedné z postranních chodeb, zastavil se. Něžně položil své břímě na vyleštěnou podlahu a tiše vyčkával. Najednou se před ním objevila štíhlá dívenka s tiziánovými vlasy a zastavila se přímo před ním. Po její nádherné tváři se náhle vylily potoky slz.

„Ach, Menione," zašeptala roztřeseným hlasem, „co mu to udělali?"

Horal jen bezmocně zamrkal, jeho ústa se naprázdno pohnula, jak marně bojoval se slovy, které ne a ne přijít. Shirl k němu rychle doběhla a svými štíhlými pažemi jej objala. Svou tvář přitiskla těsně k jeho. Za okamžik ucítila, jak ji silné ruce objaly kolem ramen. Jeho strašlivá agónie uzavřená někde hluboko v nitru se zlomila a díky ní zmizela do ticha a zanikla v teplu lásky.

Na ochozech vnitřní zdi Balinor naposledy zkontroloval postavení legionských obránců a na chvíli se zastavil, aby prohlédl i zabarikádované brány. Severozemci se už shromažďovali k závěrečnému útoku. Ještě před pár okamžiky nedobytná vnější zeď padla a vojáci Pohraničního legionu byli zahnáni zpět do své druhé linie. Balinor s nenávistným úšklebkem pozoroval téměř nekonečné množství nepřátel, jak se prodírají velikou průrvou ve zdi, a pevně sevřel rukojeť svého širokého meče, dokud mu úplně nezbělely klouby a jeho svaly se pod košilí z plíšků nenapjaly. Jeho plášť i drátěná košile byly na mnoha místech potrhány po urputném boji s trolly, kdy se jim snažili zabránit v průlomu do obrany vnitřní zdi. Balinor držel střed legionského oddílu, ale bohužel obě křídla selhala a on musel couvnout. Ginnisson byl zabit, Messaline utrpěl několik těžkých zranění a stovky Jihozemců zahynuly při obraně vnější zdi, ale on vydržel, až dokud se jejich naděje úplně nerozplynuly. Dokonce i Durin zmizel někde v boji. A teď tu stál nový král Truborohu úplně osamocený.

Ostře zagestikuloval na muže, kteří utahovali zámky a obkládali vnitřní hradby podpůrnými trámy. Jeho drátěná košile se v šedém světle zaleskla a bylo vidět, jak je proděravělá, na mnoha místech už bez ochranných plíšků. Na okamžik se oddal přemýšlení a vážil celou situaci a možnosti, které ještě mají. Zradili ho všichni: Eventýn a jeho elfí armáda, Allanon, celá Jižní země. Tyrsis stál na pokraji porážky — a spolu s ním i celý Truboroh — a nikdo se neobjevil, aby jim přišel na pomoc. Legion musel bojovat úplně sám, aby je všechny zachránil — poslední obrana Jižní země. Ale k čemu to vůbec bylo? Rychle se snažil potlačit pochybnosti a nezodpovězené otázky. Neměl čas ani na ně, ani na marné výčitky. Ještě zbývalo tolik životů, které museli zachránit, a on byl jediný, na kterém teď všechno záleželo a na němož všichni spoléhali.

Severozemská armáda postupovala v sevřených řadách podél okraje vnější zdi; provazové žebříky a provazy s kotvami už visely všude kolem po celé její délce. Rozprášená skupina divokých skalních trollů se během bitvy rozptýlila k vnější zdi a snažila se vniknout do města. Hraničář si pomyslel, co se asi stalo jeho nejlepšímu příteli Hendelovi a Menionu Leahovi. Bylo zřejmé, že se vydali do paláce a zřejmě předešli útoku ze zálohy, jinak by už město dávno padlo.

Závan štiplavého dýmu valícího se z hořícího oleje se mu dostal do očí. Promnul si je a zjistil, že slzí. Všechno se mu zdálo zahaleno do těžké šedé mlhy, když se díval na obranné linie a zdi Tyrsisu. Legion byl umístěný na těch nejnemožnějších obranných pozicích v boji proti nepříteli tak mohutnému, .že ztráta stovek vojáků pro něj byla naprosto zanedbatelná. Vzpomněl si na Hendelova slova, která mu řekl po smrti jeho otce a bratra: poslední Buckhannah. To jméno zahyne s ním, spolu s Tyrsisem, s lidmi, kteří tu žili. Povědomý křik z hrdel Severozemců se znásobil tisícerou ozvěnou, zatímco se útočníci neúnavně snažili prolomit obranou vnitřní zdi. Dlouhá jizva na hraničářově tváři nabyla rudého odstínu a on pevně stiskl svůj široký meč a výhružně s ním zamával nad hlavou.

Zakrátko se rozptýlenému oddílu trollů podařilo prolomit obranu, a když pokročili až k okraji padacího mostu, zaváhali. Linie legionských vojáků byly nastoupeny uprostřed velikého kamenného oblouku a blokovaly všechny vchody do domu Buckhannahů. Janus Senpre úplně vpředu, po jeho boku unavený a zdrcený Menion Leah, který oběma rukama tiskl svůj vzácný leahský meč, a z druhé strany Dayel, s hrdou a rezolutní mladičkou tváří. Za skalními trolly byl vzduch prosycený dusivým kouřem, který táhl z bojišť ve městě, kde vzplálo mnoho nových ohňů zachvacujících celé domy a budovy. Všude kolem v okolí bitvy, jež se odehrávala u vnitřní zdi, zněly vyděšené výkřiky. V dálce bylo vidět, jak se

několik postav snaží uprchnout po Tyrsiské třídě do nejistého bezpečí svých domů. Obě jednotky tiše stály a pečlivě pozorovaly jedna druhou. Počet trollů se rychle zvyšoval, zatímco se k nim zezadu prodírali další a posilovali jejich řady. Prohlíželi si Jihozemce prázdným, zkušeným pohledem profesionálních zabijáků a dívali se na ty, o nichž se říkalo, že jsou nejlépe vycvičenou bojovou jednotkou na světě. Obránců na mostě nebylo více než padesát.

Odpolední nebe se náhle zatáhlo a všude kolem se rozhostilo pronikavé ticho, které halilo obě armády. Odněkud z hořícího města Menion uslyšel slabý, ale zřetelný pláč malého dítěte. Několik stop po jeho levé straně stál Dayel, který ucítil ledový závan severního větru vanoucího vzdychajícím šepotem. Skalní trollové před nimi utvořili vzornou formaci a sebevědomě si pohazovali meči v nikách. Potom, pevně semknutí, zaútočili vpřed.

Uprostřed mostu, v poslední obranné linii města, došlo k závěrečné krvavé bitvě proti severozemské invazi.

Na západ od města Flick Ohmsford a malá skupina elfích jezdců bezmocně přihlížela ničení tyrsiské jízdy. Vedle něj stál z jedné strany Eventýn a z druhé Jon Lin Sandor a venkovan cítil, jak poslední zbytky jeho naděje mizí, když hordy mamutí severozemské armády nepozorovaně pronikaly rozlomenou branou vnější zdi. Mraky černého kouře se tyčily nad Tyrsisem a poslední zbytky Pohraničního legionu byly vytlačovány z vnějších hradeb. Obrana města byla prolomena. Zděšeně zíral na groteskně se vznášející postavy lebkonošů, kteří se uvelebili přímo nad postupujícími nepřáteli, černá netopýří křídla doširoka rozepjatá, až zastínila šedou odpolední oblohu. To nejhorší, co kdysi Allanon předvídal, se stalo skutečností, černý mág zvítězil.

Náhle se z hrdla jezdce sedícího na koni po jeho levici vydral mocný radostný výkřik; Eventýn zběsile, pobídl svého koně a vyrazil vpřed, až nic nechápajícího venkovana odstrčil a málem srazil z koně. Naproti, na samém okraji travnaté planiny, stále ještě několik mil na západ od nich, se na šedivém horizontu objevila slabá černá linie, která se stále zvětšovala. Bylo slyšet ozvěnu dusotu koňských kopyt, i když jejich slabý zvuk zanikal v povyku bitvy, jež se odehrávala před nimi.

Tmavá čára se pomalu zvětšovala a začínali se z ní vynořovat jezdci. Tisíce odpočatých a silných mužů s barevnými praporci a vlajkami nad hlavami i s lesknoucími se meči se k nim hnalo v plné zbroji. Ozvalo se důrazné a pronikavé vytí válečných rohů, které všem oznámilo jejich příjezd. V malé skupince elfů vzrůstalo nadšení, když obrovská jízda elfích rytířů pokryla pláně pod nimi a s krkolomnou rychlostí se blížila k Tyrsisu. Uvědomeny o jejich příjezdu začaly stráže severozemské armády uzavírat a pevně šikovat své zadní řady a obracely se čelem k postupující vlně útočníků. Elfí armáda dorazila na poslední chvíli na pomoc obráncům Tyrsisu. Přijeli do obrovské bitvy národů tří zemí bojovat za lidskou rasu, která v minulosti prošla tolika zkouškami a snažila se po celá dlouhá staletí přežít. Možná však, že už přijížděli pozdě.

Kapitola 33

Jediným klouzavým pohybem vytáhl Shea starobylou zbraň z jejího potrhaného pouzdra. Legendární meč se zablýskl v jasném světle loučí namodralým světlem a jeho kovový povrch byl tak lesklý, jako by se meč nikdy nezúčastnil bitvy. Byl až nečekaně zářivý a štíhlý, s vyváženým ostřím — a to bylo důkazem, že to je opravdu stará umělecká práce. Jeho rukojeť byla vyleštěná a na ní se odrážel obraz vztyčené ruky s pochodní. Shea držel zbraň rozhodně, ale přesto se rychle podíval na Panamona Creela a Keltseta a hledal v jejich očích oporu, protože se náhle bál toho, co nastane. Jeho společníci však stáli bez pohybu a s pohledy netečnými a prázdnými. Pevně sevřel meč oběma rukama a otočil jej ostřím vzhůru k obloze. Z jeho rukou stékal pot a on cítil, jak mu v chladu tmavé kobky tuhne tělo. Náhle zaznamenal napravo v koutě nějaký pohyb a z úst zraněného Orl Fana se ozval strašlivý výkřik. Uplynulo několik okamžiků, kdy si Shea uvědomoval jen rukojeť meče studící jej do zpocených dlaní; nic jiného se nestalo.

...V šedém polosvětle temné místnosti na vrcholu Lebkohory bylo tmavé kamenné jezírko s tichou a hladkou hladinou. Síla, která si říkala Černý mág, dřímala...

Náhle se meč v Sheových rukou začal zahřívat a podivná pulzující vlna horka proudila jeho dlaněmi z meče až do venkovanova srdce, aby za okamžik zmizela. Udivený mladík udělal jeden krok zpátky a pomalu sklonil ostří. O chvíli později se horko změnilo v pichlavý pocit, který znova směřoval ze zbraně do jeho těla. Nebyla to bolest, ale pocit důrazu, který jej reflexivně nutil ucuknout, a on ucítil, jak se jeho svaly stahují; proto instinktivně hledal v talismanu uvolnění. Ke svému zděšení však zjistil, že sevření nedokáže povolit. Něco jej pevně drželo a úplně přikovalo jeho dlaň k rukojeti meče — něco, co se jej hluboce dotýkalo, mu zakazovalo zbraň pustit, takže nechával své ruce bezpečně obemknuté kolem starobylé rukojeti.

Pichlavý pocit jím probíhal dál a on si náhle uvědomil, jak jej zaplavuje obrovský proud energie, která se slila v jedno s jeho vůlí k životu a probíjela mečem odshora dolů, dokud se kovová zbraň nestala jeho součástí. Pozlacená malba umístěná na staré rukojeti se začala pod venkovanovýma rukama pomalu odlupovat a proměnila svou barvu na stříbrnou, protkanou rudými proudy světla, které jako by hořely a obkružovaly ostří jako nějaká živá bytost. Shea ucítil první pohyby něčeho, co se v něm probouzelo a bylo cizí všemu, co o sobě věděl. Stáhlo ho to k sobě pevně a neoblomně a on se chtě nechtě musel ponořit sám do sebe.

Několik kroků od něj Panamon Creel a Keltset pozorovali se stále rostoucími obavami, jak malý venkovan upadá do transu. Jeho oční víčka se zavírala, jeho dech se zpomaloval a tělo se změnilo v temnou nehybnou sochu, osvícenou jen matným světlem louče. Držel Shannarův meč před sebou oběma rukama, ostřím vzhůru k nebi a jasná stříbrná rukojeť i ve slabém světle zářila. Na okamžik Panamon rozvažoval, jestli se má venkovana dotknout a zatřást s ním, ale něco jako by jej zadrželo a přikovalo ho k zemi. Někde ze stínů z rohu cely se Orl Fane začal plížit po hladké kamenné podlaze směrem k vzácnému meči. Panamon na okamžik zaváhal, ale když už byl skřet až u něj, vymrštil prudce nohu a odkopl plížící se postavu dál od Shey.

Shea cítil, jak jej něco hluboko stahuje do vlastního nitra, jak jej nějaký proud unáší jako kousek kůry plovoucí ve spodním proudu toku. Všechno kolem něj mu pomalu začínalo mizet před očima; zdi, strop i podlaha kamenné cely zmizely ze všeho nejdřív. Zmizela i schoulená kvílící postava Orl Fana a nakonec i ztuhlý Keltset a Panamon. Připadalo mu, jako by jej podivný proud úplně ovinul, a on zjistil, že mu bohužel nedokáže odolat. Pomalu se ponořoval do nejtemnějších zákoutí své bytosti, až dokud kolem něj nebyla naprostá tma.

...Po tiché hladině kalného jezírka, které se nacházelo v hluboké jeskyni v koruně opuštěné Umrlčí hlavy, náhle začaly poletovat malé vlnky a vyděšené plazivé bytosti, jež sloužily svému pánu, začaly pomalu vylézat ze svých obydlí a skrýší v zákoutích temných zdí. Černý mág se opatrně probíral ze svého hlubokého, právě narušeného spánku...

Ve víru emocí a v základu svého já, až v naprostém středu své bytosti stanul nositel meče tváří v tvář sám sobě. Všude panoval chaos a nejistota, které zahalovaly jeho dojmy, ale proud se stále vracel a odnášel ho novými směry. Obrazy a dojmy se před jeho očima náhle začaly jasně rýsovat. Před jeho zrakem figurovaly rozličné vize, svět byl náhle u svého zrodu a celý život na něm teprve začínal, od minulosti až do současnosti se před ním otevřel a odhalil jeho zraku i pečlivě uchovávaným iluzím realitu existence v celé její nahotě. Nebyl to žádný růžový pohled na život, žádná splněná přání a fantazie zabalené do nevinnosti, žádné vize a naděje, jež by změkčily drsnost jeho úsudků. Uprostřed této pustiny svého nitra viděl sám sebe jako ubohou bezvýznamnou jiskřičku okamžitého života, který právě reprezentoval.

Sheovi se zdálo, že jeho mysl vybuchne, a zůstával naprosto paralyzován obrazy, které viděl. Bojoval divoce, aby mohl znovu získat svůj starý pohled na svět i na sebe, jaký si vždy udržoval pro svou vlastní bezpečnost a pohodlí. Bojoval, aby mohl zastínit sám sebe před hrozivým pohledem do své vnitřní nahoty a slabosti, z níž se skládal a kterou označil jako sebe sama.

Stejně rychle, jako se vír objevil, také zmizel. Sheu něco přinutilo, aby otevřel oči, aby se aspoň na krátký okamžik zbavil svých nepokojných obrazů. Když se rozhlédl kolem, uviděl vztyčený meč, jak hoří oslňujícím bílým světlem, jež proudilo směrem dolů po ostří až k rukojeti. Za ním viděl Panamona a Keltseta, kteří stáli bez hnutí a jejich zraky byly upřené přímo na něj. Potom se oči obrovského trolla pomalu pohnuly a podívaly se upřeně na meč. Shea pochopil jeho gesto a pohlédl zpět na Shannarův meč, jehož světlo horečnatě pulzovalo. Jako by toto pulzující světlo znamenalo nějakou tajemnou netrpělivost, která jej nabádala, aby zase zavřel oči a nechal splynout meč se svým tělem v nečekaných obrazech, které se tak náhle přerušily, když je otevřel.

Za okamžik už venkovan znovu bojoval proti silám meče, které jej ovládly. Zavřel očí a nepokojné vize se zase navrátily. První šok už byl dávno za ním a on se přiblížil k pochopení tajemství bájného meče. Soustředil se na obrazy, ve kterých se vyskytoval Shea Ohmsford, a ponořil se do nich, zamýšlel se nad motivacemi, které zformovaly jeho povahu a které pro něj byly stejně neznámé jako povědomé.

Obrazy se vyjasňovaly s děsuplnou ostrostí a on náhle uviděl skrytou část sebe sama, kterou nikdy nebyl s to poznat nebo kterou si možná prostě odmítal připustit. Odhalil se sám sobě v nekonečném řetězu událostí. Všechno to byly karikatury vzpomínek, kterým tak silně věřil. Před očima viděl všechny příhody, kdy zranil své bližní, každou žárlivost, kterou kdy pocítil, své hluboce zakořeněné předsudky, nesvobodné polopravdy, lítosti, své strachy — všechno to bylo temné a schované někde v jeho nitru. To byl Shea Ohmsford, který opouštěl Stinný důl ne proto, aby ochránil svou rodinu a přátele, ale ze strachu o svůj vlastní život, a který si pro svůj strach stále hledal nějakou omluvu. Byl to Shea Ohmsford, který sobecky přinutil Flicka, aby s ním sdílel jeho noční můry a aby mu pomohl ulehčit v bolesti i ve strachu z ní. Byl to ten venkovan, který se posmíval morálce Panamona Creela, ale na druhou stranu připustil, aby lupič riskoval svůj vlastní život, jen aby zachránil Sheův. A tady zase...

Obrazy pokračovaly stále dál v různých obměnách. Shea Ohmsford se ulekl toho, co viděl. Nebyl schopen to přijmout, nikdy nebude schopen to přijmout!

Náhle se odněkud z jeho nitra vyvalila obrovská vlna síly a pochopení a jeho mysl se nečekaně otevřela všem obrazům. Pohlcovala je, obklopovala ho jimi a nutila jej, aby připustil skutečnost, jakou zobrazovaly. Nemohl rozumně odmítnout tuto druhou stránku své povahy. Byla to jen malá část Shey Ohmsforda, omezený obraz osobnosti, o níž věřil, že je jeho vlastní. Bylo těžké ji pochopit, ale on ji nakonec s přemáháním přijal

Musel ji přijmout, protože to byla pravda.

...Naplněn strašlivou zlostí se Černý mág náhle vzbudil...

Pravda? Shea otevřel oči a podíval se na Shannarův meč, který se oslnivě leskl od špičky až po rukojeť. Teplý pulsující pocit se rychle rozprostřel po jeho těle, ale nepřinesl mu žádné další obrazy o sobě, jen hluboké vnitřní uvědomění a souznění.

Náhle si uvědomil, že poznal tajemství meče. Shannarův meč měl sílu, jež odhalovala pravdu a nutila jeho dědice, kteří jej sevřou, poznat pravdu o sobě samotných. Možná, že i pravdu o ostatních, kteří s ním přijdou do styku. Nemohl tomu uvěřit! Na okamžik zaváhal nad svými úsudky a zoufale se snažil pokračovat ve svých nečekaných odhaleních, aby našel něco navíc. V meči musí být ještě něco víc! Ale zjistil, že už nezbylo nic, co by odhaloval a objevoval. Bylo to jediné kouzlo, které meč uměl. Mimo to už nebyl nic víc než jedinečná práce a umělecká zbraň z dávného věku.

Vědomí toho, co to znamená, se zarylo do jeho mysli, až zůstal zkameněle stát. Nebylo divu, že jim Allanon nikdy neprozradil tajemství meče! Jaká to byla ubohá zbraň proti silám Černého mága! Jakou obranu jim mohla nabídnout, když Černý mág v nich může uhasit poslední jiskru života jen pouhou myšlenkou? S ledovou jistotou si uvědomil, že byl podveden. Legendární síla meče je jen jedna velká lež! Cítil, jak začíná panikařit, a aby unikl tomu ledovému pocitu, zavřel oči. Černo a temnota kolem něj se začala vlnit, dokud nezačal pod jejím tlakem malátnět a nepřipadalo mu, že záře meče slábne a on ztrácí vědomí.

...V bezútěšné šedé prázdnotě svého horského úkrytu Černý mág pozoroval a naslouchal. Jeho vztek se pomalu začal vytrácet a mlhavá temnota skrývající se pod kápí s uspokojením přikývla. Venkovan, o kterém si myslel, že je zničen, nakonec přežil. Přes všechny překážky se mu podařilo najít i vzácný meč. Ale tento dědic byl až k uzoufání slabý a nedostávalo se mu vědomostí, nezbytně nutných k pochopení talismanu. Překonal sice svůj strach, ale byl stále ještě zranitelný. Pomalu a neslyšně vyklouzl Mistr ze své jeskynní místnosti...

Allanonova vysoká postava se váhavě zastavila na okraji holého, větrem ošlehaného pahorku. Jeho oči byly téměř neviditelné pod tmavým obočím, když si prohlížel pusté hory, jež se před ním výhružně vypínaly na šedém severním horizontu. Zdálo se mu, že se na něj dívají, jejich skalní tváře vypadaly jako poničené pusté jeskyně a odrážely ducha země, který se už po několik staletí usadil právě tady. Hluboké ticho se rozhostilo v strnulém očekávání nad touto opuštěnou krajinou, jíž se říkalo Severní země. Dokonce i vysokohorské větry úplně umlkly. Druid se zahalil do svého černého pláště, který si pořádně opásal kolem těla, a nadechl se ostrého vzduchu. Nemohl se mýlit. Jeho napjatá mysl by jej v tomto nikdy nezklamala. To, na čem tak dlouho pracoval, se konečně stalo. V temných zákoutích Ostronoží — které bylo stále ještě dost vzdáleno od místa, kde se mystik nacházel — stál Shea Ohmsford s vytaseným Shannarovým mečem.

A teď se to všechno začínalo kazit! Dokonce i kdyby snad venkovan byl schopen přijmout pravdu o sobě samém, a možná i poznat tajemství meče, stále ještě nebyl připraven na to, aby talisman správně použil proti Černému mágovi. Nebude mít čas, aby získal nutné sebevědomí, když byl sám a bez pomoci i bez znalostí, které mu mohl dát jen Allanon. Určitě je zachvácen pochybnostmi sám o sobě, rozdrásán strachy — a pro Bronu bude hračkou si jej podrobit. Už cítil, jak se nepřítel probouzí. Černý mág začal sestupovat ze svého horského ukrytu a dobře věděl, že nositel meče je zaslepený a neznalý plné síly talismanu. Zaútočí na slabého mladíka nečekaně a se všemi výhodami na své straně a Shea bude zničen ještě dřív, než zjistí způsob, jak přežít.

Už zbývalo jen několik krátkých minut do vlastního střetnutí a Allanon moc dobře věděl, že nemůže stihnout přijít k Sheovi včas a pomoci mu. Když zjistil, že Shea a Shannarův meč se nějakým způsobem dostali do Severní země, opustil všechny v Truborohu a pospíchal venkovanovi na pomoc. Ale věci se vyvinuly až příliš rychle. Už mu zůstávala

jen jediná možnost, jak být Sheovi nápomocný. Pokud vůbec nějaká šance ještě existovala, když byl mladík tak daleko. Druid se zahalil do pláště a pomalu se vydal po straně svahu. Jak šel, nechával za sebou hluboké šlápoty, z nichž se zvedaly od země obláčky zvířeného prachu. Jeho rysy byly pevné a rozhodné.

Panamon Creel okamžitě vyrazil vpřed, když si všiml, že se Sheovi podlomily nohy a klesl na kolena, ale Keltsetova masivní ruka byla rychlejší a zachytila ho dřív, než k němu Panamon došel. Troll se náhle otočil směrem ke vchodu do cely a naslouchal. Panamon neslyšel nic, ale náhlý pocit strachu a rostoucí hrůzy se prodíral na povrch odněkud z jeho nitra a zmrazoval jeho pohyby, když chtěl venkovanovi pomoci. Keltsetovy oči se otočily, jako kdyby zjistil, že někdo právě prošel chodbou za kobkou, a Panamon cítil, jak se jeho strach prohlubuje.

Náhlý stín zahalil všechno kolem. Světlo louče, které osvětlovalo jeskyni, pomalu uhasínalo, jakoby sužováno nějakým pomalým jedem. Ve dveřích kobky se objevila vysoká postava, zahalená v černém plášti. Panamon Creel náhle věděl, že to je sám Černý mág. Tam, kde měla pod temnou velkou kápí být tvář, nebylo nic, jen tma a hloubka a zelená mlha, která se volně pohybovala mezi dvěma rudě planoucími světélky, Jiskry z těchto očí zasáhly nejdřív Panamona a pak i Keltseta a na několik okamžiků je zmrazily na nehybné sochy. Oba je zaplavila nepopsatelná hrůza, jakou ještě nikdy nepoznali, a pozvolna probíhala jejich ztuhlými těly. Zloděj se snažil vykřiknout a varovat mladého venkovana, ale nemohl promluvit, jen bezmocně pozoroval, jak se postava bez tváře pohnula a pomalu se přiblížila k Sheovi.

Venkovan cítil, jak jej něco v tmavé šedi cely přivádí k vědomí. Všechno se mu zdálo podivně vzdálené, i když náhle ucítil varovný signál, který se ozýval odněkud zezadu, z nejzazšího koutku jeho zamlžené mysli. Ale ozýval se jen velmi vzdáleně a nejasně a venkovan si uvědomil, že všude kolem něj je jen dusivý zápach shnilého vzduchu, chlad skal a matná záře jediné louče. I přes mlhu si všiml nehybných postav Panamona a Keltseta, které stály ne víc než pět stop od něho a jeho strach se odrážel v jejich nehybných rysech. Orl Fane se odtáhl až do nejzazšího kouta v cele, zkroutil se do malého žlutého klubíčka a něco si nesrozumitelně a nepřítomně mumlal. Všiml si také, že přímo před jeho očima září jasné ostří Shannarova meče.

A tu ho zase krutě zasáhlo tajemství Shannarova meče a s ním i bezvýchodnost celé situace. Snažil se zvednout hlavu, ale nešlo to, i jeho oči se tomu vzpíraly. Náhlý strach a zoufalství jej omývaly jako nějaká ledová řeka a on cítil, jako by se v ní náhle utápěl. Začal z něj téct ledový pot a jeho ruce se nekontrolovatelně třásly. Jediná myšlenka v jeho mysli ho nabádala — uteč! Uprchnout ještě dřív, než ta děsuplná bytost, která vládne tomuto strašlivému království a kterou si dovolil vyrušit z jejího klidu, objeví jeho přítomnost a bez jediné výčitky ho zničí. Už mu dávno nezáleželo na tom, proč je tady, jediné, co mu v hlavě zůstalo, byla myšlenka na útěk.

Ale on dál zůstával vzpřímeně stát. Každá částečka jeho bytosti křičela a volala na něj, ať okamžitě utíká, ať se vrhne ke dveřím, odhodí meč a uteče. Ale nemohl to udělat. Něco v jeho nitru mu odmítalo dovolit, aby meč pustil. Zoufale se snažil získat kontrolu nad svým strachem a obavami, své ruce držel obemknuté kolem rukojeti meče a svíral ji tak pevně, až mu klouby zbělely bolestí. Meč byl vše, co mu zbylo a co stálo mezi ním a naprostou panikou. Pevně se chytil vzácné zbraně, jako by jeho bezpečí záleželo na talismanu, o kterém věděl, že je naprosto bezcenný.

SMRTELNÍKU, JSEM TADY!

Slova, jež mu připadala jako ledová ozvěna, zazněla do mrazivého ticha. Shea přinutil své oči, aby se podívaly ke dveřím. Když to učinil, překvapeně zjistil, že vidí jen pouhé stíny. Potom stíny pomalu začínaly nabývat tvaru a formovat se do postavy, která byla zahalena do dlouhého pláště s kápí a která představovala Černého mága. Výhružně stál ve dveřích kobky, oděný do neproniknutelně černé róby, která jako by neobjímala žádný

tvar. Ze záhybů této černé kápě se linula zelená mlha a jiskrné plamínky, které hořely a stále se zvětšovaly a zesilovaly.

SMRTELNÍKU, JSEM ZDE! SKLOŇ SE PŘEDE MNOU!

Shea zbělel strachy. Něco obrovského a černého zasáhlo jeho mysl, ale on zůstal stát, vrávoraje na samém okraji naprosté paniky a zděšení. Před ním jako by se náhle objevila hluboká bezedná propast. Stačilo jen malinké postrčeni... Náhle se vší silou přinutil, aby se soustředil na meč a na svou zoufalou touhu zůstat naživu. Krvavá mlha zahalila jeho mysl a vnášela do ní bezpočet kvílejících hlasů ztracených bytostí, které naříkaly a bez jediné naděje žadonily o slitování. Plížící se pokroucené bytosti se vinuly po jeho rukou a nohou a stahovaly jej do propasti. Jeho odvaha náhle vyvanula jako dým. Byl tak malý a zranitelný, jak si jen mohl dovolit odporovat tak mocné bytosti, jakou je Černý mág?

Na vzdálenějším okraji kobky pozoroval Panamon Creel černě oděnou postavu, která se přibližovala k Sheovi. Černý mág mu připadal jako nějaká věc bez pevné podstaty a substance, jenom kápě bez tváře, nebo oděv bez těla. Ale pro Sheu bylo nemožné se mu postavit, byť i s mečem v ruce. Rychle kývl na Keltseta a začal bojovat proti pocitu děsu, který na něj útočil a rozdíral jeho nitro, a začal se ohánět svým bodákem a sekat do vzduchu. Jakoby náhodou se temná figura otočila přímo k němu a bylo zřejmé, že oděv není prázdný, ale naplněný nějakou strašlivou silou. Ruka v plášti učinila gesto a on ucítil, jako by mu někdo sevřel hrdlo pevným stiskem a tlačil ho zpět proti zdi. Snažil se bojovat, aby se ze sevření vysmekl, ale síla ho držela příliš pevně a on si všiml, že i Keltset padl do jejího zajetí. A tak jen bezmocně sledovali Černého mága, který se otočil k venkovanovi.

Celý zápas už byl téměř dobojován v Sheův neprospěch, ale on dál pevně svíral meč jakoby na svou ochranu, i když jeho poslední odpor byl zlomen ještě dřív, než Temný vládce zaútočil. Už dávno nebyl schopen rozumně přemýšlet a bránit se proti svým pocitům, jež ho trhaly na kusy. Odněkud z šera kápě se ozval další výhružný rozkaz.

POLOŽ MEČ, SMRTELNÍKU!

Shea zoufale bojoval proti nutkání uposlechnout. Všechno kolem stálo jakoby v mlze a on se snažil popadnout dech. Někde v zákoutí jeho mysli se náhle vynořil známý hlas, který volal jeho jméno. Snažil se mu odpovědět tím, že ve svém nitru začal zuřivě a zoufale volat o pomoc. Hlas Černého mága znovu proťal naprosté ticho.

POLOŽ TEN MEČ!

Shea pomalu sklonil ostří k zemi. Náhle cítil, jak se jeho mysl zamlžuje a temnota se k němu blíží stále víc a pohlcuje jej. Meč už mu byl k ničemu. Proč by ho neměl položit a raději se vzdát? Proti tak mocné bytosti neznamenal víc než zrnko písku v poušti. Byl jen zranitelný a slabý smrtelník.

Skláněl meč stále níž. Orl Fane náhle vykřikl hrůzou a z kouta cely se ozvalo tiché vzlykání a štkaní. Panamon úplně zbělel, protože viděl, že i Keltset je jakoby přibit ke kamenné zdi. Okraj meče byl už jen kousíček nad zemí a stále se k ní přibližoval.

Náhle se znovu ozval nabádavý hlas v Sheově mysli. Ozval se odněkud, odkud to vůbec nečekal, a k němu dolehla slova jako vzdálený šepot, kterému jen stěží rozuměl.

„Sheo! Měj odvahu. Důvěřuj meči!"

Allanon!

Druidův hlas prolomil všechny strachy a pochybnosti, jež naplňovaly malého venkovana. Ale jeho hlas byl tak vzdálený — tak vzdálený....

„Věř v meč, Sheo. Všechno ostatní je jen přelud a iluze..."

Allanonův hlas zmizel a zanikl ve výkřiku zlosti, jak Černý mág přerušil slova odrážející se ve venkovanově mysli. Ale Brona zareagoval příliš pozdě. Allanon poslal svůj životně důležitý vzkaz a Shea jej zachytil. Tím ho přinutil, aby se odvrátil od samého okraje propastné porážky. Jeho strach a obavy byly pryč. Pomaličku zase začal zvedat meč nahoru.

Zdálo se, jako by Černý mág ustoupil o krok dozadu, a kápě bez tváře se otočila k Orl Fanovi. Náhle se schoulený skřet s pronikavým zavytím napřímil a začal se pohybovat

trhanými pohyby jako loutka. Už dávno nebyl svým pánem, ale jen poskokem Temného vládce, který jej ovládal a poroučel mu. Jeho sukovité ruce se začaly zoufale natahovat po meči. Jeho prsty se obemknuly kolem zářivého ostří a pevně jej stiskly. Náhle Orl Fane zařval v agónii, prudce odskočil, odtrhl ruce od talismanu a s pokrouceným obličejem upadl na podlahu. Rukama si zakrýval oči ve snaze uniknout strašlivým obrazům, které Se mu míhaly před očima.

Černý mág znovu učinil prudké gesto. Chvějící se skřet sebral všechno své úsilí, vstal a s bezmocným kňučením a zoufalým drmolením se opět vydal do bitvy. Znovu se zmocnil oslňujícího ostří a znovu zakřičel v strašlivé hrůze a strachu. Podruhé povolil stisk, kterým svíral talisman, sklouzl na kolena a jeho oči se zaplnily slzami.

Shea se podíval dolů na zem na zničeného ubožáka. Pochopil, co se stalo. Orl Fane zahlédl celou pravdu o sobě, stejně jako předtím Shea, když se poprvé dotkl meče. Ale pro skřeta byla tato pravda nesnesitelná. Zaskočilo jej ještě něco jiného. Proč se Brona nepokusí zmocnit meče sám? Vždyť pro něj to musí být tak jednoduché! Ale místo toho se Černý mág nejdřív snažil vytvořit v Sheovi mocnou iluzi strachu, jen aby meč upustil, a když se mu to nepodařilo, použil šíleného Orl Fana s jeho neohrabanými tlapami! I když je Brona vládce s obrovskými možnostmi, přesto je neschopný si meč vzít sám! Je to přece tak snadné! Stále v duchu hledal odpověď, protože cítil, že už je velmi blízko — a náhle jasnozřivě pochopil, jak to vlastně všechno je.

Orl Fane už zase stál na nohou, poslušen rozkazů Černého mága. Běžel k Sheovi a zoufale lapal rukama ve vzduchu. Venkovan se snažil jeho rychlost zpomalit, ale skřet už byl za hranicí rozumného chápání, jeho mysl už neexistovala a jeho duše mu už dávno nepatřila. Se strašlivým výkřikem strachu a beznaděje se vrhl proti meči. Skřetovo tělo se svezlo po jasném ostří, když se na něj nabodl. Meč pro něj znamenal tu nejdůležitější věc na světě a jemu se dostalo té odměny, aby právě kvůli ní zemřel.

Strnulý Shea pomalu ucouvl a vytáhl zbraň z pokrouceného těla mrtvého skřeta. V jediném okamžiku Černý mág znovu obnovil svůj útok na venkovanovu mysl v úsilí zlomit všechen jeho odpor. Násilně se jej snažil ovládnout, ani se nezdržoval s vychytralými léčkami pochybností či náznaky nejistoty, s žádnými podvody ani sebeklamy. Jediné, čím útočil, byl strach, neovladatelný a zničující, který se na mladíka vrhal jako těžké kladivo. Obrazy putovaly dál Sheovou myslí. Nekonečná síla a moc Černého mága mu byla představena v tisíci způsobech, které všechny vedly k smrtelníkovu zničení. Cítil, jak se stále zmenšuje a zmenšuje, jak je stále nepatrnější nickou plazící se po zemském povrchu, a v další vteřině už viděl, jak jej Černý mág obrací v prach.

Ale Sheovi odvaha vydržela. I když z toho už jednou málem zešílel, tentokrát zůstal stát pevně a hrdě a soustředil své myšlenky sám na sebe a na Allanona. Pevněji sevřel meč a přinutil se učinit jeden krůček dopředu do tmavé mlhy, až ke zdi strachu, která se před ním tyčila. Snažil se sám sebe přesvědčit, že všechno je jen iluze, že strach a rostoucí hrůza nejsou jeho vlastní. Zeď byla stále pevnější a on cítil, jak s ní musí stále usilovněji bojovat. Vzpomněl si na smrt Orl Fana a v duchu se mu vybavili i všichni ostatní, kdo museli zemřít a které by teď svou zbabělostí zradil. Také si vzpomněl na Allanonova slova a soustředil se na to, v čem podle něj mohla být slabina Černého mága. Obnovil svou sílu tím, jak odmítal položit meč. Shea přesvědčil sám sebe, že opravdové tajemství síly talismanu je jen jednoduchý zákon pravdy, které se musí podřídit i tak mocná bytost, jakou je Temný vládce Brona. Mlha se náhle začínala zmenšovat a řídnout a zeď strachu se pomalu rozpadala na kousky. Shea stál dál před hrozivým Černým mágem a hořící plamínky rudých očí nepřítele byly stále divočejší a zářily stále jasněji v zelené mlze pod kápí. V rukávech pláště se vztyčily ruce — jakoby na obranu, jako by se tmavá postava chtěla od hrozícího nebezpečí odstrčit. Z temnoty od nejvzdálenější zdi se náhle odlepili Panamon Creel a Keltset a pospíchali k mladíkovi s vytasenými meči. Shea cítil, že poslední zbytky odporu Černého mága se rozpadají a mizí. Sklonil Shannarův meč dolů.

S uši drásajícím výkřikem, který se vydral z černého pláště, se objevila kostnatá umrlčí

ruka a divoce se vymrštila vzhůru. Shea zatlačil na zářící zbraň pevněji a zaháněl temný přízrak daleko ke zdi, odkud mu už nemohl uniknout. Neunikne, přísahal si v duchu, a on skoncuje s touto monstrózní ďábelskou bytostí. Postava v černém hávu přímo před ním, jako by mu chtěla odporovat, bolestně zadrápala kostnatými prsty ve vzduchu kobky. Černý mág se začal rozpadat a nenávistně křičel a proklínal meč, který jej zničil. Za strašlivým křikem se ozvala ozvěna tisíců hlasů, které pomstychtivě volaly... Dlouho jim to bylo odpíráno.

Shea cítil zděšení umírající bytosti, jež probíhalo skrze meč do jeho mysli, ale posílen silou hlasů ještě přitlačil a nedal se obměkčit. Dotek meče s sebou přinášel pravdu, která se nedala zlomit ani kouzly a podvody Černého mága. Byla to pravda, kterou si Brona nedokázal připustit, kterou nechtěl přijmout a kterou nemohl obejít — pravda, proti níž nebylo obrany. Pro Černého mága znamenala pravda smrt.

Bronova smrtelná existence byla totiž jen iluze. Už před dávnými věky se rozhodl, že si udrží věčný život, i když jeho smrtelné tělo zahyne. Jeho pevné přesvědčení, že nikdy nezemře, v něm udržovalo malou část jeho bytí ještě naživu a on žil jen díky nekalému kouzelnictví a černé magii a právě to ho dohnalo k šílenství. Odmítl přijmout vlastní smrt a držel své neživé tělo pohromadě v nesmrtelnosti, ke které se uchýlil. Změnil se v bytost dvou světů a jeho síla se zdála nevyčerpatelná. Ale nyní meč, jenž se před ním tyčil, odhalil, kdo opravdu je: neživá shnilá schránka, složená jen z pokroucené víry ve svou skutečnou existenci, jen přízrak, fantazie, která vznikla jeho vůlí. Onu lidskou bytost, jíž sám kdysi býval a která měla svůj pobyt na zemi odměřený jen nakrátko, v sobě nechal zmizet v šílené posedlosti nesmrtelností. Sám o sobě byl lží, která začala žít jen díky strachu a pochybnostem smrtelníků, kterou vytvořil, jen aby zakryl pravdu. Ale nyní byla tato lež odhalena.

Shea Ohmsford nakonec přijal svou slabost a nedůvěru, jež byly součástí jeho lidské povahy a nedílnou částí všech lidí. Ale Černý mág nikdy nedokázal přijmout to, co mu Shannarův meč odkryl, protože celá pravda byla ta, že všemocná bytost, kterou považoval sám za sebe, už byla dávno, po tisíce let mrtvá. Všechno, co z Brony zůstalo, byla lež a i tu mu teď Shannarův meč odňal.

Naposledy vykřikl v zoufalém pokusu o protest a jeho hlas se rozlehl po celé kobce a smísil se s triumfálním křikem z řad sboru naříkajících přízraků. Náhle všechno jako mávnutím umlklo. Kostlivá ruka vystrčená z rukávu pláště začala stále více bělat, až se rozpadla v prach, a z celého pláště se sypal popel, jak se pod ním tělo umrlčího krále rozpadalo na tisíce částeček. Slabý záblesk červených světel ještě jednou ostře zazářil, ale pak zmizel spolu se stále řídnoucí zelenou mlhou. Celý plášť se zachvěl, začal se ponořovat do prázdnoty a padal k zemi, až se sesunul na malou hromádku. Kápě se stále více zplošťovala, až na zemi nakonec nezůstalo nic než hromádka prázdného obnošeného pláště.

O několik okamžiků později se začal Shea nekontrolovatelně kymácet. Až příliš mnoho pocitů se mu honilo vypjatými nervy, až příliš dlouho na něj byl vynakládán obrovský tlak. Jeho vyčerpané tělo se nyní přihlásilo o svou daň. Podlaha se začala pod jeho nohama houpat jako na lodi a on cítil, jak pomalu padá a padá do nekonečné temnoty.

Dlouhá a strašlivá bitva mezi pozemšťany a sluhy umrlčích bytostí o město Tyrsis právě vyvrcholila. Z hloubi zemského jádra se začalo ozývat dunění, všechno se chvělo pod silnými otřesy a celá země se otřásla. Na nízkých kopcích východně od Tyrsisu se objevila malá skupina elfích rytířů a teď se snažila uspořádat své nic nechápající jezdce. Flick Ohmsford, omráčený úžasem, seděl na holé zemi, která se pod ním otřásala podivnými vibracemi. Nahoře na vnitřní zdi vydal nezničitelný Balinor rozkaz k útoku, zatímco Severozemci se marně snažili proniknout obranou Tyrsisanů. Několik minut si bojující vojáci ani nevšimli ohromných otřesů, které hýbaly celou zemí, tak byli zaujati bojem. Na padacím mostu se postupující trollové zastavili a zmateně se rozhlíželi za zvuku

ohlušujících ran a otřesů. Menion Leah si všiml, jak se ve skále objevují praskliny, a obránci mostu zůstali údivem stát jako přikovaní. Hluboké záchvěvy nabývaly na síle a mohutné nepředvídatelné otřesy zmítaly celou zemí i okolními skalami. Vítr zachvátil zemi v prudkých nárazech, které vyhazovaly ze sedel elfí rytíře, a brzdil je na jejich cestě k osvobození Tyrsisu. Divoký vítr vanul po celé zemi od nejzazšího místa ve Východní zemi, v Posledním přístavu u Anaru, až k nejposlednějším okrajům Západní země. Obrovské lesy se začaly díky vichřici rozpadat na třísky a stromy se vyvracely z kořenů. Pohoří se rozpadala a proměňovala se v prach a ohromná síla větru a zemětřesení zuřily po všech čtyřech zemích. Nebe se prohloubilo a přeměnilo v černou, bezmračnou a bezslunečnou, pustou tmu, jako by byla celá nebesa vymetena mohutnou černou štětkou. Nestvůrné paprsky a blesky proťaly temnotu a zachvátily oblohu od horizontu k horizontu v neuvěřitelné síti výbojů i energie. Byl to konec světa, konec všeho života. Vyhlazování slibované už od chvíle, kdy se na zemi ozvaly první lidské hlasy, právě nadešlo.

Ale za malý okamžik to všechno utichlo a skončilo a vše zahalilo pronikavé ticho, které viselo jako nůž nad temnou a zamračenou zemí, dokud je nepřerušily zoufalé výkřiky bezmoci a bolesti. Ve městě Tyrsisu jako mávnutím kouzelného proutku všichni náhle zapomněli na bitvu. Severozemci i Jihozemci zděšeně pozorovali, jak se k obloze vzneslo hejno lebkonošů chroptících v nesnesitelné agónii. Jejich pařáty s drápy se samovolně kroutily a oni jen řvali bolestí. Na okamžik zůstal tento šokující obraz viset nad hlavami mužů, kteří jej pozorovali ze země a kteří byli tak vyděšení, že od něj nedokázali odtrhnout zrak. Okřídlené bytosti se začaly rozpadat a jejich netopýří křídla a těla se proměňovala v popel, který vítr hned rozfoukal po celé zemi. Za několik vteřin už na obloze nezůstalo nic, jen prázdná a pustá temnota, jež se začala pohybovat a zanikat v obrovském víru valícím se na sever, a hranice tmy mizely tak rychle, jako by to byly jen okraje velké peřiny. Nejdříve jižní, potom východní a nakonec i západní nebe zaplavila nádherná a čistá modř a všechny čtyři země s oslnivým jasem zalilo slunce. Smrtelníci v úžasu pozorovali, jak se temnota ztrácí, až z ní zbyl jen malinký obláček, který visel nehybně na severním obzoru a začal se pomalu, ale jistě přibližovat k zemi, až se do ní vsákl a zmizel navždy.

Čas běžel dál a Shea se stále vznášel v temné a pusté prázdnotě.

„Myslím, že to nezvládne."

Odněkud z dálky k němu dolehl zastřený hlas a projel ostře jeho myslí. Náhle na rukou a na tváři ucítil chlad vyleštěné kamenné podlahy, chladící jeho horkou kůži.

„Počkej, myslím, že zamrkal. Myslím, že přichází k sobě!"

Panamon Creel. Sheovy oči se rozevřely dokořán a on zjistil, že leží na kamenné podlaze cely a nažloutlé světlo louče problikuje temnotou v mlžném oparu. Znovu byl sám sebou. Jednou rukou stále ještě svíral Shannarův meč, ale síla talismanu už dávno pominula a podivný svazek, který je nakrátko spojil, byl pryč. Vrávoravě zahýbal rukama a nohama a snažil se postavit, ale podlahou zachvěl strašlivý otřes, takže zase klesl k zemi. Něčí silná ruka jej zachytila, když padal.

„Uklidni se, trošku pomaleji!" zaskřípal mu Panamonův hlas přímo do ucha. „Nech mě, ať se na tebe podívám. Kouknu se, jestli ti něco není." Několika rychlými hmaty venkovanem zatřásl a jejich oči se setkaly. V zlodějových očích jako by se zaleskla malá jiskřička strachu, ale nakonec se usmál. „Je v pořádku, Keltsete. A teď odsud vypadneme!"

Pomohl Sheovi na nohy a tlačil ho k otevřeným dveřím, kterými vešli do chodby. Obrovský Keltset utíkal několik stop před nimi, a když Shea udělal několik váhavých kroků, ucítil, jako by jej něco táhlo zpět.

„Jsem v pořádku," zamumlal si pro sebe skoro neslyšně.

Náhle si všechno vybavil. Vzpomněl si na Shannarův meč a jeho sílu, která mu probíhala tělem a na krátký čas je pevně spojila, na jasné vize pravdy o svém nitru, na děsuplný souboj proti Černému mágovi, na Orl Fanovu smrt... Náhle vykřikl a otřásl se.

Panamon Creel jej svou zdravou rukou pevně popadl a přitiskl si malého venkovana k

sobě.

„Jen klid, klid, už je to všechno pryč, Sheo. Zvládl jsi to — vyhrál jsi. Zničil jsi Černého mága. Ale teď se tahle hnusná hora třese vzteky jako osika a brzo se rozpadne na kusy, takže rychle utíkej, ať nám to tady nespadne na hlavu!"

Burácení nabíralo na intenzitě a otřesy byly stále silnější, třásly jeskynními stěnami, podlahou i stropem, až se rozpadaly na kusy a v mžiku se měnily na prach a hlínu. Ve skále nad nimi se náhle objevily veliké pukliny a hora se začala otřásat silněji. Shea se podíval na Panamona a ten přikývl.

„Budeš v pořádku." Zloděj v rudé kamizole prudce vyskočil, rozhlédl se kolem a stiskl Sheovi paži. „Neboj se, dostanu tě odsud. To ti slibuji."

Trojice mužů se rychle vydala tmavou chodbou, vedoucí ven z místnosti. Úzký tunel se kroutil a vedl samým středem Ostronoží; za jejich zády se každou vteřinou rozpadaly stěny hor a měnily se v prach. Všude kolem zelo stále více puklin a prasklin, dokonce i otřesy začaly být silnější a intenzivnější, zatímco se okolní hory trhaly na kusy. Celá skála se zatřásla, jako by země vyhrožovala, že se otevře a spolkne je. Náhle se ozval obzvlášť silný otřes až ze samého nitra země. Rychle prošli několika průchody a chodbami spojovacích místností, ale třebaže kráčeli rychlým sebejistým krokem, stále se jim nedařilo najít východ do bezpečí. Několikrát se jim přímo před očima chodby zasypaly kamením a prachem, ale pokaždé se jim podařilo utéct. Několik obrovských kusů skály padlo s burácením do průchodu přímo před ně, ale silný Keltset skálu zachytil a odhodil ji na stranu, a tak mohla skupinka pokračovat nerušeně dál. Shea pomalu přestával chápat, co se děje, a v jeho mysli se usadila podivná nevysvětlitelná obava, která z malého venkovana vysávala odhodlání, jež mu ještě zůstalo. Když si uvědomil, že už nemůže dál, a podlomily se mu nohy, okamžitě přiběhl Panamon a podepřel ho. Jeho silná ruka ho nadzvedla, a on, aniž by zpomalil, táhl mladíčka za sebou.

Došli k velmi úzké části průchodu zatáčející doleva, když tu náhle nečekaně silný otřes zachvátil umírající horu. Celý strop se s pomalým, ale jistým skřípotem začal sunout dolů a už se zdálo, že trojici uprchlíků zasype, ale Panamon zakřičel, strhl Sheu k zemi a snažil se ho chránit vlastním tělem. V tu chvíli jim na pomoc přispěchal Keltset a zapřel své obrovské tělo i svá ramena proti tunám padající skály. Všude kolem nich se v oslepujících oblacích vznášel prach a pokrýval všechno, až už nebylo nic vidět. Panamon Creel vytáhl bleskově venkovana na nohy a tlačil ho před sebou pod padajícím stropem, dál od stojícího trolla. Shea se na něj podíval, když kolem něj pospíchali, a viděl, jak mu nad hlavou praská kámen, a obrovy něžné oči se nakrátko setkaly s Sheovými. Strop se posunul ještě o několik centimetrů níž. Obrovský muž podpíral celou tu strašlivou tíhu a držel ji proti sobě, zvrásněné tělo napjaté a zrudlé mohutným úsilím. Shea zaváhal, ale Panamon jej strhl zpět a vtáhl jej do chodby, která zatáčela do širšího koridoru. Náhle se ozvala obrovská rána a oni upadli na hromadu skály a jen ztěžka lapali po dechu. Ještě se stačili po Keltsetovi ohlédnout a viděli, jak jeho obrovské tělo mizí pod padajícími kameny. Panamon udělal náhlý pohyb zpět do chodby, ale vtom se ozval ohlušující rachot doprovázený zemětřesením přímo z jádra hory a chodba, z níž před chvílí unikli, byla v jediném okamžiku nadobro zasypaná a zavalená. Tuny kamene se valily dolů, dokud vše nezmizelo. Shea pronikavě vykřikl a snažil se prodrat k ohromné mase skály, která zavalila jeho přítele, ale Panamon ho prudkým trhnutím zastavil a namířil mu svůj ostrý bodák přímo do tváře.

„Je mrtvý! Už mu nemůžeme pomoci!"

Sheova vyděšená tvář byla stále ještě otočená k místu nešťastné události a on byl tak šokován, že se od zavalené chodby nemohl odtrhnout.

„Dělej, pohyb! Utíkej odsud!" vykřikl zloděj a hořel zuřivostí. „Chceš, aby jeho smrt byla zbytečná? Utíkej!"

Popadl Sheu, prudce s ním trhl a táhl ho dál otevřenou chodbou tunelu. Hluboké burácení a otřesy půdy stále pokračovaly a byly tak silné, že běžící muži padali k zemi na

otřásající se podlahu jeskyní. Shea utíkal téměř oslepen, protože měl oči plné slz a prachu, a na cestu prakticky neviděl. Panamon mu ztěžka sípěl přímo do ucha a mladík cítil, jak má jeho bodák pevně přitisknutý na zádech, když jej popichoval, aby běžel rychleji. Několik obrovských balvanů skály se oddělilo od zdí chodby a kus stropu spadl na jeho nechráněné tělo, takže byl nepříjemně pořezán a utržil modřiny. Úplně mu to roztrhalo šaty a ty jen v cárech visely na jeho upachtěném zpoceném těle. V jedné ruce pevně svíral lesknoucí se meč, který už byl bezcenný a zůstával tu jen jako důkaz toho, co se stalo — že to vše nebylo jen výplodem jeho pomatené fantazie.

Konečně tunel skončil a oni se objevili v šedém světle pod severozemským nebem, venku z hory. Před nimi ležela mrtvá těla trollů a Mutenů a oni bez toho, aby zpomalili, pospíchali k průchodu v podobě čelisti, aby mohli proběhnout ven z Ostronoží. Ztvrdlá země se prudce třásla a dlouhé špičaté úlomky létaly všude kolem a hrozily, že je zraní, a tak se snažili co nejrychleji uprchnout z této hrozné země. Náhle se ozval podivný skřípavý zvuk mnohem hlasitější než vše, co kdy slyšeli, a oba běžci se náhle zastavili. Úžasem ztratili řeč, když se ohlédli a pozorovali, jak se obrovská umrlčí tvář třese a nakonec se úplně rozpadá. Zdálo se, že vše v tomto království podléhá zkáze, jako by sama příroda chtěla smazat i poslední známky po ďábelském Černém mágovi. Po obrovských svazích Lebkohory se kaskádovitě valily obrovské kameny a děsivé pohoří přestávalo existovat. K obloze se vznesl hustý mrak žlutého prachu a až ze samého nitra země k nim doléhaly těžké burácivé zvuky v ohlušujících ranách a rozléhaly se prázdnotou celé Severní země. Ze zbytků umírající hory se zvedl prudký vítr a s obrovským fičením a kvílením se vrhl na celou zemi, když se znovu rozeznělo děsivé burácení. V obrovské hrůze Shea pozoroval, jak se Ostronoží začíná třást novou silou posledního mohutného otřesu. Celé Království umrlčí hlavy se rozpadalo!

Panamon Creel se snažil co nejrychleji proběhnout soutěskou a táhl za sebou omámeného, škobrtajícího Sheu. Ale tentokrát venkovan nepotřeboval žádné popohánění, okamžitě nasadil rychlost a zdálo se, jako by přes hromady mrtvých těl skoro přeletěl. Odněkud z nejhlubších zásob své odvahy a rozhodnosti, s vypětím svých posledních sil se dal do tak rychlého běhu, že Panamon Creel téměř strnul překvapením a marně se snažil stačit venkovanovu tempu. V tu chvíli dorazili až k okrajové soutěsce Ostronoží, která se už také pomalu rozpadala a všude se ozývalo praskání a rachot kamení valícího se po svazích mizejících hor. Obrovské okraje padaly s ohlušující razancí do širokého kaňonu, kusy skal volně klouzaly po celé délce hor a během několika vteřin zaplnily celé údolí. I když byli přímo uprostřed celé té hrozné zkázy, oba Jihozemci obratně uskakovali a uhýbali padajícím kamenům — byla to zvláštní dvojice, půlelf, křečovitě svírající svůj starobylý meč, a jednoruký zloděj. Síla větru se jim opírala do zad a to jim pomáhalo utíkat rychleji mezi padajícími kameny; také nepříjemný prach jim nefoukal přímo do tváře. Zatáčky a ohyby ve skalních stěnách se objevovaly a mizely a oni si nakonec uvědomili, že jsou na samém konci kaňonu a že hory už nechali za sebou. Sheovi začaly znovu slzet oči a rozhled se mu rozmazával, takže si je umazanou rukou protřel.

Náhle se celá západní zeď kaňonu rozlomila a s obrovským burácením se propadla dolů, takže se oba muži ocitli pod nánosem prachu a úlomků skal. Nějaký ostrý kámen zasáhl Sheu do hlavy a on na chvíli upadl do bezvědomí. Ležel částečně zasypán pod masou kamení a prachu, a když se probral, začal kolem sebe hrabat ve snaze dostat se ven. Ale mrštný Panamon byl rychlejší, a než se Shea vzpamatoval, vytáhl jej z kamení a podepřel. Přestože Shea téměř nic neviděl, všiml si, že i na tváři jeho přítele je krev. Venkovan se vrávoravě držel na nohou a opíral se o Shannarův meč.

Panamon zůstával dál v kleku. Jeho ruka s bodákem ukazovala do průsmyku za nimi. Shea se tam udiveně podíval a ke svému zděšení zjistil, že se tam plíží jedna z oněch nešťastných plazících se bytostí a prodírá se oblaky prachu. Byl to Muten! Beztvará tvář se k nim otočila a stále více se přibližovala. Panamon vzhlédl k Sheovi a se smíchem se ušklíbl.

„Šel s náma odtamtud až sem. Myslel jsem, že mu utečeme ve skalách, ale je vytrvalý."

Pomalu vstal, narovnal se a vytasil svůj široký meč.

„Běž, Sheo. Za chvíli tě dohoním."

Omráčený venkovan jen beze slova zatřásl hlavou, jako by se přeslechl. Panamon to určitě nemyslel vážně.

„Zbavíme se ho společně. Utečeme mu!" vykřikl mladík nakonec. „Už jsme stejně na konci cesty z údolí, vyřídíme ho tady — společně!"

Panamon zavrtěl hlavou a smutně se usmál.

„Tentokrát ne, bohužel. Něco se mi stalo s nohou, už nemůžu běžet dál." Jeho tvář zůstávala tvrdá a nesmlouvavá, když Shea otevřel pusu a chtěl mu to rozmluvit. „Nechci nic slyšet, Sheo. A teď utíkej — utíkej tak dlouho, dokud ti budou síly stačit."

Po venkovanově tváři se začaly proudem valit slzy, když nechápavě zíral na muže naproti němu, který ho od sebe odháněl.

„To neudělám!"

Náhlá vlna nového otřesu půdy roztřásla celé Ostronoží a Panamon i Shea upadli na kolena. Obrovské kameny se kutálely dolů po straně hor a prudké otřesy stále pokračovaly v mohutných náporech přímo z nitra země. Veliký Muten se prodíral až k nim a bylo vidět, že jeho plouživému pohybu otřesy ani v nejmenším nevadí. Panamon se roztřeseně vyšplhal na nohy a pomohl i Sheovi.

„Běž touhle soutěskou pořád rovně dolů," řekl tiše. „Nebudeme se o to hádat ani o tom diskutovat. Umím se o sebe postarat — tak, jako jsem to dělal dřív, než jsem potkal tebe a Keltseta. Teď chci, abys utíkal — vypadni z téhle soutěsky!"

Položil svou těžkou ruku na venkovanovo slabé rameno a postrčil ho dopředu. Shea udělal několik kroků zpět, ale pak zaváhal, zamával mu a skoro výhružně pozvedl meč na rozloučenou. Tvář Panamona Creela odrazila záblesk překvapení, ale rychle se na ní objevil známý úšklebek a jeho očka zase lišácky zahořela.

„Uvidíme se později, Sheo Ohmsforde. Tak mě vyhlížej!"

Zamával mu rukou s bodákem na rozloučenou a otočil se, aby se vypořádal s blížícím se Mutenem. Shea se za ním ještě dlouze podíval. Ale jeho zarudlé oči ho pálily a on si byl jistý, že už jej začíná šálit zrak — na okamžik se mu totiž zazdálo, že zloděj v roztrhaných rudých šatech vůbec nekulhá. Těžký otřes znovu zachvěl celou horou a venkovan začal rychle utíkat, aby se co nejrychleji dostal z hor pryč do bezpečí. Klouzal po svazích, přeskakoval uvolněné balvany a půdu a skákal po kaskádách kamenů, které padaly z vrcholků hroutícího se Ostronoží, až do úzkého údolí. Běžel úplně sám.

Kapitola 34

Odpoledne už bylo skoro pryč. Slunce vysílalo dlouhé, zastřené paprsky mezi drobnými bílými mráčky, které se usazovaly nad holou a pustou Severní zemí. Tam, kam sluníčko dosáhlo, se objevily známky prvního života a předjímaly dny, ve kterých tato země zase rozkvete po dlouhých letech, kdy ležela neúrodná a pustá. V dálce se ještě tyčily zbytky vrcholků zničeného Ostronoží, ostře protínaly severní horizont a odkrývaly zdevastované údolí za nimi. K obloze stále stoupal prach a pomalu se usazoval na ruinách Umrlčího království.

Vypadalo to, jako by Shea spadl přímo z nebe. Cestoval bezcílně po nekonečné pustině, po kopcovité krajině začínající hned za Ostronožím. Poloslepý a naprosto vyčerpaný, vychrtlý a strhaný až k nepoznání doklopýtal na vratkých nohou přímo k Allanonovi, kterého si ani nevšiml, jen pevně svíral rukojeť svého meče. Krátký okamžik zíral druid beze slova v podivném úžase, jaký se z něho stal neohrožený rytíř. S náhlým výkřikem úlevy se k němu vydal, aby podepřel hubené a zničené tělo statečného vítěze Shey Ohmsforda a srdečně jej objal.

Venkovan spal dlouhou dobu, a když se konečně probudil, byla už noc. Ležel v úkrytu skal, v malé jeskyni s širokými stěnami. Nízký ohýnek mírumilovně praskal a dodával teplo okolnímu vzduchu. I když mu nebyla zima, byl zavrtaný do těžkého pláště, který měl pevně ovinutý kolem těla. Jeho unavené oči se pomalu začaly projasňovat a on zjistil, že se dívá na hvězdami posázenou noční oblohu, která se nad ním klene jako veliký baldachýn od jednoho kraje země k druhému. Usmál se sám pro sebe. Představil si, že je ve Stinném údolí. Za několik okamžiků se v matném světle ohně objevila Allanonova vysoká a temná postava.

„Už se cítíš lépe?" Zeptal se druid místo pozdravu a posadil se. Na Allanonovi bylo něco podivného. Zdál se mu více lidský, méně strašlivý a v jeho hlase byla neobvyklá vřelost.

Shea přikývl. „Jak jsi mě našel?"

„To tys našel mě. Ty si na nic nepamatuješ?"

„Ne, vůbec na nic — nic potom..." Shea se váhavě odmlčel. „Byl tam ještě někdo... neviděl jsi ještě někoho?"

Allanon si na okamžik prohlížel zoufalý výraz v jeho tváři a pak, jako by si rozmýšlel odpověď, zavrtěl hlavou.

„Byl jsi sám."

Shea cítil, jako by mu něco sevřelo hrdlo; položil se zpět na záda do tepla svých přikrývek a těžce polkl. Takže Panamon také... odešel. Nějak nedokázal pochopit, že to pro oba jeho společníky muselo skončit právě takhle.

„Jsi v pořádku?" Zeptal se druid hlubokým hlasem, který jako by zaplňoval celou jeskyni. „Chceš něco jíst? Myslím, že by ti to udělalo dobře, zase bys nabral sil."

„Ano." Shea se znovu posadil, ale pro jistotu si ještě podepřel záda přikrývkami. Allanon mu mezitím u ohně naléval polévku do malé misky. Vůně se linula celou jeskyní a Shea ji labužnicky vdechoval. Náhle si vzpomněl na Shannarův meč a rozhlédl se kolem, jestli jej někde kolem sebe v šeru neuvidí. Všiml si ho téměř okamžitě, protože ležel hned vedle něj a jeho jasný kov se matně leskl. Myšlenka, která jej zasáhla hned poté, jej přinutila začít si soustavně prohledávat všechny záhyby své košile: snažil se najít elfeíny. Ale nebyly tam. Zpanikařil a znovu se jal šacovat své oblečení a usilovně pátral po malém váčku. Ale výsledek byl stejný. Byly pryč. Na okamžik se zase unaveně položil na provizorní lůžko a jeho nálada se prudce zhoršila. Možná, že Allanon...

„Allanone, nemůžu najít elfeíny," rychle mu oznámil. „Náhodou jsi je...?"

Druid se pohnul směrem k němu a podal mu misku polévky, ze které se vábivě kouřilo, a malou dřevěnou lžíci. Jeho tvář se podobala tmavému neproniknutelnému stínu.

„Ne, Sheo. Musel jsi je ztratit, když jsi utíkal z Ostronoží." Všiml si zdrceného výrazu v Sheově tváři a položil mu měkce ruku na rameno a lehce jej pohladil. „Nemusíš si o ně dělat žádné starosti. Elfí kameny posloužily svému účelu. Já bych teď byl velmi rád, kdybys snědl tu polévku a na chvíli se prospal — potřebuješ si odpočinout."

Shea mechanicky srkal polévku a jen těžko se smiřoval se ztrátou elfeínů. Byly s ním už od samého začátku, doprovázely jej po celou cestu a několikrát mu dokonce zachránily život. Jak se mu jen mohly tak snadno ztratit? Jak mohl být tak nevšímavý a nepozorný? Snažil se chvíli vzpomínat a vybavit si, kde je asi mohl ztratit, ale nikam to nevedlo. Mohlo se to stát kdykoliv.

„Je mi líto, co se stalo s elfeíny," omluvil se tiše a cítil, že k tomu musí ještě něco dodat.

Allanon jen pokrčil rameny a matně se usmál. Zdálo se, jako by byl mnohem unavenější a starší. Tiše se posadil těsně vedle venkovana a snažil se jej uchlácholit.

„Nedělej si starosti, je možné, že se objeví později."

Shea snědl misku polévky v naprostém tichu a Allanon mu dal ještě přídavek, aniž by ho o něj prosil. Teplá tekutina udělala unavenému mladíkovi dobře, jeho tělem se pomalu rozlévala malátnost a za víčky se mu usazoval spánek. Znovu začal usínat. Bylo by jednoduché se vším se smířit, ale on nemohl. Bylo tu ještě příliš mnoho věcí, které mu nedaly spát, příliš mnoho nezodpovězených otázek. A on chtěl odpovědi hned, a právě od toho, kdo mu je jako jediný mohl poskytnout. Zasloužil si je po tom všem víc než kdokoli jiný.

Bojoval se spánkem, zatímco jej Allanon upřeně pozoroval ze tmy za malým ohýnkem. V dálce se ozval ostrý výkřik nočního ptáka nebo sovy, který protnul hluboké ticho. Shea se na okamžik zamyslel a uvědomil si, že po tak dlouhé době se do Severní země zase vrací život. Odložil misku s nedojedenou polévkou na zem vedle sebe a otočil se k Allanonovi.

„Můžeme si promluvit?"

Druid tiše přikývl.

„Proč jsi mi neřekl pravdu o meči?" zeptal se venkovan mírným a klidným tónem. „Proč jsi mi celou pravdu zatajil?"

„Řekl jsem ti vše, co jsi potřeboval vědět." Allanonova tvář dál zůstávala nehybná. „Meč sám ti řekl zbytek."

Shea se na něj nevěřícně podíval.

„Bylo nutné, abys sám na vlastní kůži poznal tajemství Shannarova meče," pokračoval druid opatrně. „Bylo to příliš těžké, než abych ti to mohl vysvětlit. Musel jsi to prožít sám. Musel jsi poznat, jak přijmout pravdu o sobě samém ještě dřív, než ti meč mohl být užitečný jako zbraň proti Černému mágovi. Byl to proces, do kterého jsem sám o sobě nemohl zasahovat."

„Proč jsi mi aspoň neřekl, jak může meč zničit Bronu?" Nevzdával se Shea.

„A v čem by ti to pomohlo, Sheo?"

Venkovan se zamračil. „Tomu nerozumím."

„Kdybych ti řekl o meči vše, co bylo v mých silách, nedokázal bys správně pochopit vize, které ti meč odhalil o sobě samém. Osvítilo tě to. Myslíš si, že by ti to mohlo být nějak užitečné? Byl bys vůbec schopen pokračovat ve svém pátrání po meči a pak jej proti Bronovi vytasit, kdybys věděl, že mu to neudělá nic víc, než odhalí pravdu o něm samém? Věřil bys mi, kdybych ti pověděl, že právě tato jednoduchá věc dokáže zničit tak mocné monstrum s nekonečnými silami, jako byl Černý mág?"

Nahnul se blíž k Sheovi a jeho tvář osvítila matná zář ohně.

„Mohlo se stát, že by ses vzdal sám sebe a celého pátrání? Kolik pravdy bys byl ochotný vydržet?"

„Nevím," odpověděl Shea s pochybami.

„Tak potom ti řeknu něco, co jsem ti předtím nemohl říct. Jerle Shannara před pěti sty lety znal celé tajemství meče, a přesto zklamal."

„Ale myslel jsem si..."

„Že měl úspěch?" Allanon dokončil jeho myšlenku. „Kdyby všechno úspěšně skončilo, nebyl by snad Černý mág už dávno zničen? Ne, Sheo, Jerlemu Shannarovi se to nepodařilo. Bremen odhalil elfímu králi celé tajemství meče, protože si také myslel, že když bude o talismanu vědět vše, bude lépe připravený na osudové střetnutí s Bronou. Ale nebyl. Dokonce i když jej předem varovali, že bude vystaven nelítostné pravdě o sobě samém, Jerle Shannara nebyl připraven na to, co se o sobě dozvěděl. Navíc neexistoval žádný způsob, jak by se mohl vhodně a přiměřeně připravit. Raději si kolem sebe stavíme zdi, než abychom byli k sobě samým čestní. Já si myslím, že ani moc nevěřil Bremenovu varování, že se to stane, dokud sám nesevřel meč pevně v rukou. Jerle Shannara byl král a bojovník a jeho přirozené instinkty jej vedly k tomu, aby se spoléhal na meč jako na fyzickou zbraň, dokonce i když byl předem varován, že mu tímto způsobem vůbec nepomůže. Když stál v souboji s Černým mágem a talisman na něj začal účinkovat přesně tak, jak mu předem popsal Bremen, zpanikařil. Jeho tělesná síla, bojové zkušenosti a odvaha v zápase — to všechno mu bylo k ničemu. Vše stálo jen na tom, kolik je toho sám schopen přijmout a připustit. Výsledkem bylo to, že mu Černý mág unikl."

Shea se na něj nevěřícně podíval.

„Možná že se mnou se to nemělo stát jinak."

Ale zdálo se, že druid jej ani neslyší.

„Myslel jsem si, že až najdeš Shannarův meč, budu s tebou a odhalím ti celé tajemství a vysvětlím ti důležitost zbraně i její užití proti Černému mágovi. Ale potom ses nám ztratil v Dračích štítech a až pozdě jsem si uvědomil, že už jsi meč našel a vydal ses na sever beze mne. A tak jsem se za tebou vypravil a hledal jsem tě. Málem jsem přišel pozdě. Cítil jsem tvou paniku a zděšení, když jsi objevil tajemství meče, a věděl jsem, že Černý mág je cítí také. Ale byl jsem příliš daleko na to, abych k tobě stačil včas dorazit. Snažil jsem se na tebe aspoň zavolat a promítnout svůj hlas do tvé mysli, ale nebylo dost času, abych ti řekl, co máš udělat, protože Černý mág mě přerušil. Stačil jsem ti říct jen pár slov a to bylo vše."

Odmlčel se a podíval se tak, jako by upadl do nějakého transu, oči upřené do vzduchu mezi nimi.

„Ale ty jsi našel odpověď sám i bez mé pomoci, Sheo — a proto jsi přežil."

Venkovan se podíval stranou a náhle si uvědomil, že i když on zůstal živý, ti, kteří šli s ním do Království umrlčí hlavy, byli mrtví.

„Možná to všechno mohlo být jinak," odpověděl zmrtvěle.

Allanon neřekl nic. U jeho nohou pomalu dohoříval ohníček jasnými plamínky, nad kterými stoupala šedivá spirálka kouře, a kolem se prohlubovala noc. Shea ještě rychle vzal svou misku s polévkou a cítil, jak ho znovu přemáhá únava. Už mu padala hlava, když si náhle všiml kradmého pohybu ve tmě a zahlédl, jak se k němu Allanon blíží.

„Ty věříš, že jsem udělal chybu, když jsem ti neřekl celé tajemství meče?" zamumlal měkce a znělo to spíš jako konstatování než jako otázka. „Možná že máš pravdu.

Možná by bylo pro všechny lepší, kdybych ti to býval řekl všechno hned na začátku."

Shea se na něj podíval. Jeho tvář připomínala masku prázdnoty a jeho hranaté rysy jako by ukrývaly nějakou velikou záhadu.

„Ne, máš pravdu," odpověděl mu mírně venkovan. „Nejsem si jistý, jestli bych se dokázal vypořádat s celou pravdou, kdybych všechno věděl předem."

Allanon pomalu nahnul hlavu na stranu, jako by tuto možnost zvažoval.

„Měl jsem ti víc věřit, Sheo. Ale bál jsem se," odmlčel se, když zahlédl mráček pochybností, který zahalil venkovanovu tvář. „Nevěříš mi, ale je to pravda. Nejen pro tebe, ale i pro ostatní jsem byl něco víc než člověk, a proto bylo nutné, abych se tak i choval, protože jinak bys nikdy nepřijal roli, která ti byla určena. Ale i druid je pořád jenom člověk,

Sheo, a ty jsi na něco zapomněl. Ještě než se stal Brona Černým mágem, byl také druid, a do určité míry musí i druidové nést zodpovědnost za to, čím se stal. Nechali ho, aby se proměnil v Černého mága. Právě naše vědomosti mu k tomu daly příležitost. Naše izolace od okolního světa mu umožnila vyvinout se právě tímto směrem. Celá lidská rasa mohla být zotročena a zničena, a na nás by padla vina. Dvakrát už měli druidové příležitost zničit ho — a dvakrát se jim to také nepodařilo. Jsem poslední z mých lidí, a kdybych i já selhal, už by se nikdy nenašel nikdo, kdo by ochránil rasy proti tomuto šílenému zlu. Ano, bál jsem se. Jediná malá chybička, a Brona mohl být navěky volný."

Druidův hlas se náhle změnil v šepot a Allanon se na okamžik zarytě podíval do země.

„Je tady ještě něco, co bys měl vědět. Bremen byl pro mě víc než pouhý předek. Byl to můj otec."

„Tvůj otec!" Shea byl náhle úplně bdělý. „To ale není mož..."

Nedomluvil, protože nebyl schopen překvapením dokončit větu. Allanon se na něj mírně usmál.

„Určitě ti někdy došlo, že jsem mnohem starší, než může být obyčejný člověk, tím jsem si jist. Druidové objevili tajemství nesmrtelnosti hned po První válce ras. Ale má to také svou cenu, a tu právě Brona odmítal zaplatit. Když se vydáš cestou dlouhověkosti, je na tebe kladeno příliš mnoho požadavků, ale i zapovězení, Sheo. Není to žádný obrovský dar. A abychom se mohli vždy probouzet svěží, musíme splatit dluh, a ten platíme dlouhým spánkem, který úplně obnoví naše síly, a my potom nezestárneme. Je tolik kroků ke skutečné dlouhověkosti, a některé z nich opravdu nejsou příjemné. Nic není snadné. Brona hledal nový, zvláštní způsob nesmrtelnosti, odlišný od toho, jaký používali ostatní druidové, způsob, který s sebou nenesl velké oběti, ale nakonec našel jen iluzi."

Zdálo se, jako by druid sbíral chvíli sílu na další řeč, a pak pomalu pokračoval.

„Bremen byl můj otec. Měl možnost ukončit hrozbu Černého mága, ale udělal mnoho chyb a Brona mu utekl. Za jeho útěk byl zodpovědný můj otec, a pokud by Černý mág uspěl ve svých plánech, na mého otce by padla obrovská vina. Žil jsem v neustálém strachu, že se to stane, až jsem se tím stal naprosto posedlý. Přísahal jsem si, že nikdy neudělám tytéž chyby jako on. Bohužel, Sheo, nikdy jsem ti příliš nevěřil, protože jsem si myslel, že jsi příliš slabý na úkol, který musíš vykonat, a skrýval jsem pravdu, jen abych posloužil svým vlastním účelům. V mnoha věcech jsem se k tobě choval nečestně. Ale ty jsi byl moje poslední naděje, jak očistit jméno mého otce, a jen tys mi mohl pomoci smýt jeho vinu za to, co udělal, a sejmout z druidů zodpovědnost za bytost, jakou byl Brona."

Zaváhal a podíval se mu zpříma do očí. „Mýlil jsem se v tobě, venkovane. Jsi mnohem lepší, než za jakého jsem tě považoval, a v mnohém jsi dokonce předčil mé očekávání."

Shea se usmál a pomalu zavrtěl hlavou.

„Ne, Allanone. Právě ty jsi mě nakonec oslovil, když jsem svíral meč, a pomohl jsi mi zvítězit, tak si dávej pozor na svá slova, historiku."

I přes tmu, která byla mezi ním a druidem, zahlédl, jak se Allanon potěšeně usmál.

„Přeji si... Kéž bychom měli více času, Sheo Ohmsforde. Víc času na to, abychom se lépe poznali. Ale já mám ještě dluh a ten musím splatit... a to už brzy..."

Téměř smutně se odmlčel a sklonil svou hlavu do stínu. Zmatený venkovan čekal ještě krátký okamžik, že něco doplní, ale už neřekl nic.

„Uvidíme se ráno." Shea se unaveně protáhl a zavrtal se do teplého pláště, který jej přikrýval, a cítil se posílený polévkou a teplem ohně. „Máme před sebou ještě dlouhou cestu domů do Jižní země."

Allanon mu hned neodpověděl.

„Tví přátelé jsou už velmi blízko a hledají tě," řekl nakonec. „Až tě najdou, povíš jim vše, co jsem ti prozradil?"

Shea už ho téměř neslyšel, protože jeho myšlenky se vrátily k rodnému Stinnému dolu i k naději, že se tam zase brzy vrátí.

„Uděláš to mnohem lépe než já," zamumlal unaveně a ospale.

Nastal další dlouhý okamžik naprostého ticha. Nakonec uslyšel, jak Allanon odchází ven do tmy, a když vysoký muž naposledy promluvil, zněl jeho hlas nepřítomně a vzdáleně.

„Už k tomu nebudu mít příležitost, Sheo. Jsem velmi unavený — jsem naprosto tělesně vyčerpaný. Teď musím na nějaký čas odejít a... spát."

„Tak zítra," zamumlal Shea. „Dobrou noc."

Druidův hlas se ozval ještě jednou, ale už jen šeptem.

„Sbohem, můj mladý příteli. Sbohem, Sheo."

Ale venkovan už tvrdě spal.

Shea se ráno probudil v jediném okamžiku, protože slunce pražilo přímo na něj. Jeho oči se prudce otevřely, když zaslechl dupot koňských kopyt a dusání bot a zjistil, že jen několik metrů od něj stojí skupinka urostlých mužů v loveckých šatech barvy lesa. Instinktivně položil svou ruku na Shannarův meč. Snažil se posadit a mžoural, aby zahlédl jejich tváře. Byli to elfové. Vysoký elf s tvrdými rysy se oddělil od ostatních a sehnul se nad ním. Jeho hluboké zelené oči se ponořily do Sheových a pevným stiskem mu na uklidněnou sevřel rameno.

„Jsi mezi přáteli, Sheo Ohmsforde. Jsme Eventýnovi muži."

Shea se pomalu vydrápal na nohy, stále ještě svíraje svůj meč.

„A Allanon...?" zeptal se a rozhlížel se kolem po druidovi.

Vysoký muž na okamžik zaváhal, pak jen pokrčil rameny a zavrtěl hlavou.

„Nikdo další tady už nebyl. Jenom ty."

Shea jako omráčený prošel kolem něj, protlačil se kroužkem jezdců a rozhlížel se po celé délce strže. Zíraly na něj však jen šedé skály, prach a prázdnota opuštěné krajiny, která se rozprostírala do nedohledna na všechny strany. Kromě elfích rytířů tam nebyl nikdo jiný. Náhle se mu vybavilo cosi, co mu druid večer říkal — konečně pochopil, že Allanon opravdu odešel.

„Spí..." zaslechl, jak si sám pro sebe potichoučku šeptá.

Toporně, jako by byl ze dřeva, se otočil k čekajícím elfům a zaváhal. Po jeho vychrtlé zubožené tváři se v proudech lily slzy. Allanon by se k nim určitě zase vrátil, kdyby jej potřebovali, říkal si trucovitě sám pro sebe, tak jako to dělával i předtím. Setřel si slzy z tváře a na okamžik se podíval do jasné modři nebe nad Severní zemí, Náhle se mu zazdálo, jako by zaslechl druidův hlas, jak na něj z obrovské dálky volá na rozloučenou. Po rtech mu přelétl slabý úsměv.

„Sbohem, Allanone," odpověděl jemně.

Kapitola 35

A tak to skončilo. O deset dní později se ti, kdo ještě zbyli ze skupinky putující z Posledního přístavu, kde se před pár týdny dala dohromady, rozloučili a naposledy si přátelsky zamávali. Byl jasný den naplněný sluncem a letní svěžestí. Ze západu vál mírný větřík rozfoukával jasně zelený koberec na rozlehlých pláních pod Tyrsisem. V dálce bublavě burácela řeka Mermidon a valila se dál tichem časného rána. Stáli společně na cestě, která vedla z opevněného města. Durin měl zraněnou a pevně zavázanou ruku; bitvu nakonec přežil, protože ho Dayel našel mezi zraněnými, a teď se rychle zotavoval. Oba elfí bratři se těšili domů. Spolu s nimi tu byli Balinor Buckhannah ve své lesklé košili z plíšků a královském modrém plášti, stále ještě bledý Shea Ohmsford, Flick a Menion Leah. Mluvili mezi sebou tichými hlasy, občas se na sebe usmáli a snažili se vypadat přívětivě a uvolněně. Moc se jim to nedařilo, protože čas od času kradmo pokukovali po svých shromážděných koních pasoucích se kousek od nich. Nakonec nastal okamžik naprostého ticha, kdy si všichni potřásli rukama a s mumláním si slibovali, že se určitě všichni brzy navštíví. Potom se rozešli do svých domovů. Bylo to bolestné sbohem a za úsměvy a pevnými stisky rukou bylo cítit smutek.

Všichni pryč, každý do svého domova v různých částích světa. Durin a Dayel cestovali do Belealu, kde se Dayel konečně setká se svou milovanou Lynliss. Ohmsfordovi bratři se vraceli na jih do Stinného dolu a Flick pořád dokola opakoval bratrovi, že si konečně odpočine, protože si to nejvíc zaslouží, Flick tušil, že dny jejich cest jsou u konce. Menion Leah šel s nimi až do Stinného údolí, protože se rozhodl, že musí osobně dohlédnout na to, aby se Sheovi nic nestalo. Potom se vydal domů na vysočinu za svým otcem, po němž se mu tolik stýskalo, ale dobře, věděl, že se musí vrátit do pohraniční země, kde na něj věrně čekala zamilovaná rudovlasá královská dcera.

Balinor zůstal stát úplně sám na prázdné cestě a smutně se díval za svými přáteli, ze kterých za chvíli zbyly jen matné stíny daleko na pláních. Nakonec se pomalu otočil, došel ke svému koni a odjel zpět do Tyrsisu.

Shannarův meč zůstal v Truborohu. Bylo to Sheovo pevné rozhodnutí ponechat talisman lidu pohraničního národa. Nikdo podle něj neobětoval víc, aby zachránil svobodu všech čtyř zemí, a nikdo neměl větší právo na to, aby meč zůstal v jeho péči a ochraně. A tak byl legendární meč znovu zasazen ostřím dolů do obrovského kvádru rudého naleštěného mramoru a umístěn přímo doprostřed zahrad veřejného parku v Tyrsisu, kde byl chráněný velkým obloukem padacího mostu. A tam měl zůstat až navěky. Na kamenném podstavci stálo vytesáno těchto několik vět:

Tady leží srdce a duše všech národů.
Jejich právo na svobodu,
jejich touha žít v míru,
jejich odvaha najít pravdu.
Tady leží Shannarův meč.

* * *

O několik týdnů později seděl Shea na vysoké dřevěné židli v kuchyni jejich hostince a prázdnýma očima pozoroval talíř s jídlem před sebou. Po jeho boku seděl věrný Flick, který už dojídal druhou porci. Byl skoro večer a Ohmsfordovi bratři strávili celý den opravováním střechy verandy. Letní slunce pálilo a práce byla dost namáhavá, ale i přesto, že byli unavení a vyhladovělí, nemohl Shea stále najít chuť k jídlu. Nepřítomně se

vrtal v talíři před sebou, když se ve dveřích z chodby objevil jeho otec a něco si nezřetelně mumlal sám pro sebe. Curzad Ohmsford k nim" přišel beze slova a zaťukal Sheovi na rameno.

„Jak dlouho bude ještě ten nesmysl pokračovat?" spustil na něj zostra.

Shea k němu překvapeně vzhlédl.

„Nevím, co tím myslíš," odpověděl popravdě a podíval se na Flicka, který jen nechápavě pokrčil rameny.

„Vidím, že ani jíst ti nechutná." Jeho otec šlehl ostrým pohledem po talíři s rozvrtaným jídlem. „Jak si myslíš, že znovu získáš sílu, když nebudeš dobře jíst?"

Na okamžik se zarazil, jako by si náhle vzpomněl na důvod, proč sem vlastně přišel.

„Cizinci! To je to, co jsem chtěl říct. Doufám, že s ním zase někam neodejdete. Myslel jsem, že už to skončilo!"

Shea se na něj nechápavě podíval.

„Nikam nejdeme. O čem to proboha mluvíš?"

Curzad Ohmsford se ztěžka usadil na volnou židli vedle něj a podíval se na svého nevlastního syna zblízka. Bylo mu jasné, že z mladíka jen tak lehce nevypáčí přímou odpověď a že se bude muset trochu pousilovat.

„Sheo, nikdy jsme si nelhali, že ne? Když ses tehdy vrátil ze své návštěvy u prince z Leahu a vypadal jsi málem jako duch, nikdy jsem tě nenutil, abys mi vyprávěl, co se tam dělo, i když jsi přišel uprostřed noci a nikomu jsi neřekl ani slůvka o tom, co se ti vlastně stalo. Ale teď mi musíš odpovědět," pokračoval rychle, když se Shea snažil něco namítnout. „Nikdy jsem tě nežádal, abys mi to všechno vysvětlil, že ne?"

Shea jen tiše zavrtěl hlavou. Jeho otec spokojeně přikývl.

„Ne, protože věřím, že problémy každého muže jsou jeho vlastní záležitost. Ale nemůžu zapomenout na to, že když jsi naposledy zmizel ze Stinného dolu, bylo to hned poté, co se objevil ten podivný tmavý cizinec a ptal se po tobě."

„Cizinec!" vykřikli oba bratři skoro současně.

V jediném okamžiku se jim vybavily všechny vzpomínky na Allanonův tajemný příchod, na Balinorovo varování, na lebkonoše, na celé to putování a jeho hrůzy... Shea strachy sklouzl skoro až pod stůl.

„On snad někdo přišel a... ptal se po mně?"

Hostinský vehementně přikývl a jeho široká ustaraná tvář se zamračilá, když se podíval na svého syna a všiml si, že se v jeho rysech odráží znepokojení a třese se, jen když se podívá směrem ke dveřím.

„Nějaký cizinec, stejně jako předtím. Přišel před několika minutami a ptal se po tobě. Čeká v předsíni. Ale nechápu..."

„Sheo, co budeme dělat?" přerušil ho Flick spěšně. „Nemáme ani elfeíny, aby nás ochránily!"

„Já... já nevím," zamumlal venkovan. Zoufale se snažil překonat svůj zmatek a něco vymyslet. „Možná, že by se nám mohlo podařit proklouznout zadním vchodem..."

„No tak to tedy počkat!" Zahřměl Curzad Ohmsford, když už se mu zdálo, že slyšel dost. Pevně popadl své syny za ramena, oba si je otočil tváří k sobě a nevěřícně se na ně podíval.

„Nevychoval jsem své syny tak, aby zbaběle utíkali před starostmi." Chvíli si prohlížel jejich ustarané tváře a pak jen zavrtěl hlavou. „Musíte se naučit hrdě se všem obtížím postavit, a ne před nimi utíkat. Proč také, když jste ve svém vlastním domě, mezi svou rodinou a přáteli, kteří jsou na vaší straně? A vy pomýšlíte na útěk!"

Uvolnil stisk na jejich ramenou a rezolutně vykročil.

„Teď všichni společně půjdeme a postavíme se tomu muži. Je sice vidět, že to je drsný chlapík, ale když mluvil, připadalo mi, že je docela přátelský. Kromě toho si myslím, že jednoruký proti třem chlapům jako my nebude mít šanci, i když má bodák."

Shea sebou prudce trhl.

„Jednoruký...?"

„Vypadá, jako by cestoval dost dlouho, aby se k nám dostal." Starší Ohmsford promluvil, jako by Sheu ani neslyšel. „Má nějaký malý kožený váček a říkal, že patří tobě. Nabídl jsem se, že ti ho předám, ale on o tom nechtěl ani slyšet. Postavil si hlavu a nakonec mi ho nedal. Prý ho nedá z ruky nikomu jinému než tobě."

Teď už i Flick pochopil.

„Musí to být něco důležitého," dodal ještě jeho otec. „Řekl mi, že jsi to ztratil na cestě domů. Jak se ti to mohlo stát?"

Curzad Ohmsford se odpovědi na svou otázku nedočkal. Jeho synové v ohromném spěchu proběhli kuchyňskými dveřmi kolem něj a rozjařeně jako o závod utíkali chodbou až do předsíně hostince.

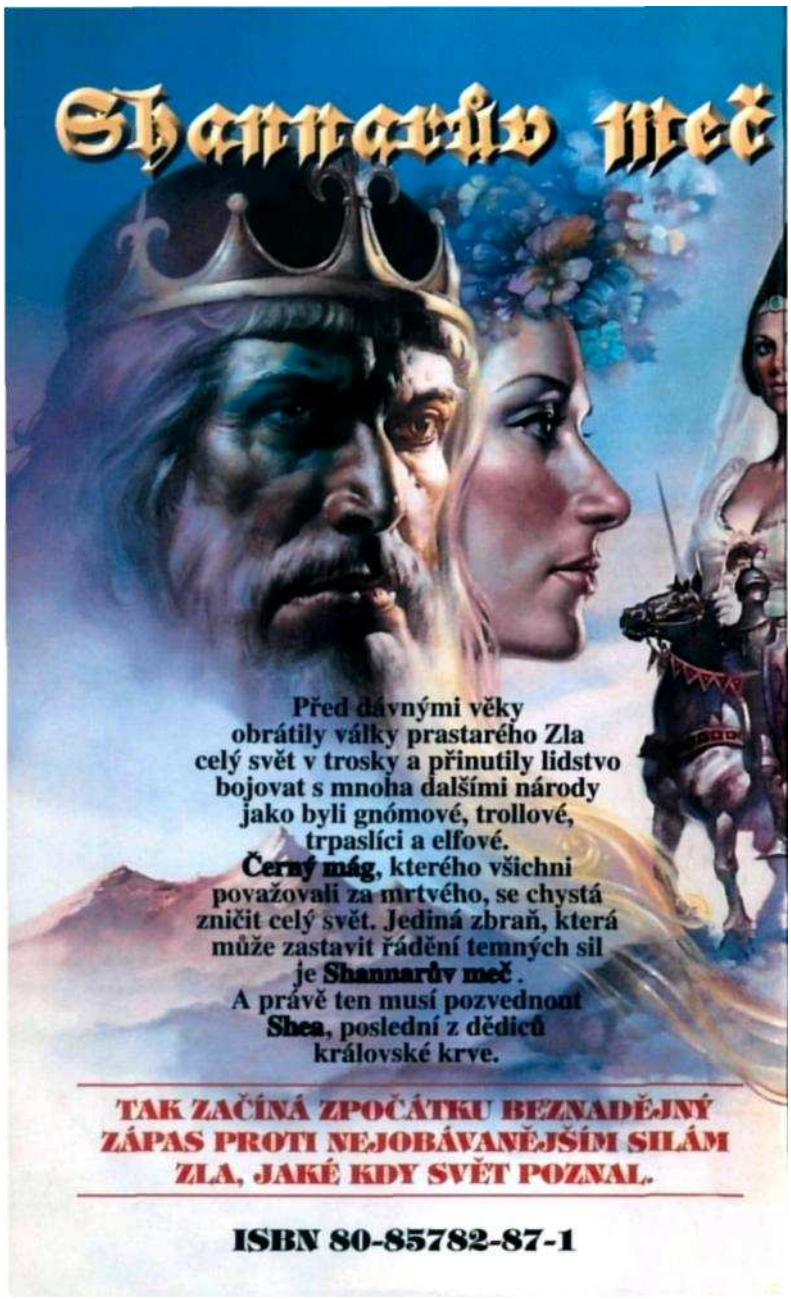

ISBN 80-85782-87-1